

OVER 1000

Truyện Nhà Ma

g a c s a c h . c o m

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	
<u>Chương 44</u>	
<u>Chương 45</u>	
<u>Chương 46</u>	
<u>Chương 47</u>	
<u>Chương 48</u>	
<u>Chương 49</u>	
<u>Chương 50 [Hết]</u>	

LÀM ĐẬU NHÀ MA

Võ Anh Thơ
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Buổi chiều buông mình xuống phố Hoa Đạo, một tiệm mì nhỏ tên Tân Quán sắp đóng cửa sau ngày làm việc tất bật. Đây là tiệm mì nổi tiếng. Có thể nói, nó khá nổi bật ở giữa con phố xinh đẹp này bởi bảng hiệu gỗ với dòng chữ thư pháp nho nhã và phần khác là vì mùi thơm của mì không ngừng phảng phất trong gió. Nếu miêu tả hương vị của quán mì Tân Quán thì câu “Ăn rồi sẽ mê” là chính xác nhất.

Bên trong tiệm, ngay chiếc bàn ở quầy thu ngân cuối phòng, người con gái tay xoay xoay từng lọn tóc quăn, cất tiếng oang oang như muốn phá vỡ bốn bức tường xung quanh:

“Yến Phi! Yến Phi! Yến Phi!”

“Trời ạ, nghe rồi, nghe rồi! Làm gì mà gọi lảm thê cô nương Diễm Quỳnh?” – Từ tiệm dưới, Yến Phi chạy lên, tay lau lau vào miêng tạp dề giắc ngay hông, hỏi lớn.

“Cậu làm gì ở trong mà lâu vậy?” – Diễm Quỳnh tò mò, mắt nheo nheo.

“Thì thu dọn chứ làm gì.” – Yến Phi hậm hực – “ Có chuyện gì không?”

“À...” – Những ngón tay Diễm Quỳnh rời khỏi lọn tóc – “ Cậu đem hộ tứ chồng bát này vào trong nhé? ”

“Gi????” – Yến Phi chống hông, xì một tiếng rõ dài, dường như không tin vào tai mình – “ Chỉ có thể thôi mà cậu réo âm ỉ tên tứ, khiến tứ phải bỏ dở việc đang làm dưới bếp!”

“Thôi nào giúp tứ đi! Tứ mời cả người đây này! Cả ngày làm mệt bỏ hơi tai có được nghỉ đâu.” – Diễm Quỳnh lấy tay đầm đầm lưng như muốn chứng minh cho cô bạn thân biết việc nhờ vả này là rất hợp lý.

“Cậu làm cả ngày á? Thôi đi cô nương, cậu chỉ mỗi việc đứng chào khách và mỉm cười. À quên, cả việc xăm xoi móng tay khi rảnh nữa chứ!” – Yến Phi kể rõ công việc của bạn với chất giọng nhạt nhẽo.

“Chào khách cũng mệt chứ bộ.” – Diễm Quỳnh đến gần nắm tay Yến Phi đung đưa ra điệu làm nũng – “ Giúp tứ đi nhé! Đi mà Yến Phi!”

Nhìn đôi mắt ướt của cô bạn, Yến Phi thở ra rồi xoay người qua chiếc bàn ở ngay bên cạnh, bê chồng bát cao ngất lên. Toan quay gót thì chợt cô khựng lại, một ý nghĩ tinh ranh lướt qua.

“Này, Diễm Quỳnh! ” – Yến Phi gọi khi thấy cô bạn đang đứng vuốt vuốt mái tóc – “Tứ thấy hình như dạo gần đây cậu hơi... mập ra thì phải!”

Nghe xong từ hơi mập là lập tức Diễm Quỳnh quay qua, hành động nhanh như chớp đó giống hệt một con búp bê bị ai đó bẻ cổ xoay ngược.

“Sao cơ? Tứ hơi... hơi mập á?”

“Ừ!” – Yến Phi gật đầu liên tục – “Đúng! Hơi mập. Không khéo vài tuần nữa chắc cậu còn mập thêm đấy.”

“Thật ư, tứ mập á? Chết rồi!” – Diễm Quỳnh nhìn xuống cái hông teo tóp, ca thán – “Tứ đã cố gắng

giữ gìn rất kỹ thậm chí còn nhịn đói nữa vậy mà vẫn hơi mập sao?”

“Cậu cũng biết con gái rất dễ phát phì nếu không kiên trì việc giữ gìn vóc dáng. Lẽ ra, cậu nên đem chồng bát này xuống bếp, bởi việc đi lại vào buổi chiều rất tốt cho cơ thể, đó cũng là một trong những cách giảm cân hiệu quả. Nhưng nếu cậu đã không muốn thì thôi vậy.” – Yến Phi vờ thờ dài, nói với vẻ tiếc tiếc.

“Việc đi lại vào buổi chiều có thể giúp giảm cân?” – Diễm Quỳnh ngạc nhiên – “Thật chứ?”

“Cậu không tin thì thôi, đi lại là cách hoạt động cơ thể mà. Dù gì cậu cũng không muốn bê đồng bát này...”

“KHÔNG!” – Diễm Quỳnh chột hét lên đồng thời chạy đến bên Yến Phi, mau chóng luống tay xuống đỡ chồng bát – “Tớ làm, cứ để tớ làm!”

“Cậu làm được chứ? Nhưng, nếu hoạt động theo cách này thì chắc chắn cậu sẽ giảm cân đấy.” – Yến Phi ra điều chỉ bảo.

“Được, tớ làm được! À... còn mấy chồng bát trên bàn ở đằng kia, cậu mang đến để tớ đem xuống bếp luôn.” – Diễm Quỳnh hất mặt về phía chiếc bàn gần cửa sổ, cách chỗ họ cỡ chục bước chân, bảo.

“Ồ, tớ biết rồi!”

Khi Diễm Quỳnh khuất dạng sau cánh cửa nhà dưới thì Yến Phi bịt miệng cười phì.

“Diễm Quỳnh ngốc, cậu sợ mập quá nên hóa rồ. Cơ mà, như thế mới khiến cậu chịu làm việc, cả ngày cậu làm biếng đủ rồi bây giờ phải giúp mọi người chứ!”

Cô gái họ Yến còn đang thích thú thì chột một giọng nói khá trầm vang lên từ phía sau:

“Đúng là Yến Phi, lúc nào cũng lắm trò!”

Yến Phi quay lại, xuất hiện trước mặt là người đàn ông trung niên, hơi mập, tướng to cao, bụng phệ. Ông mặc bộ đồ nấu bếp màu trắng. Gương mặt tròn, mắt ti hí cùng nụ cười hiền hậu. Đó là ông chủ Quán, chú Diễm Quỳnh.

“Ồ... chú Quán, chú thấy rồi sao?” – Yến Phi bắt ngờ bởi sự có mặt đột ngột của ông.

“Đúng vậy! Cháu dụ Diễm Quỳnh để nó đem chồng bát vào bếp chứ gì.”

“Ha ha ha, cháu chỉ muốn cậu ấy hoạt động một tí!” – Yến Phi cười lớn trước việc bị ông chủ này phát hiện ra trò lừa khi này.

“Chỉ có cháu mới làm cho Diễm Quỳnh chịu dọn dẹp thôi. Khá lắm!” – Ông chủ Quán đến gần, vỗ nhẹ vai cô cháu gái tinh nghịch.

Cô gái họ Yến cười tí mắt. Đối diện, ông chủ Quán lấy trong túi áo ra một phong bì hơi dày, đưa cho Yến Phi:

“Tiền lương tháng này của cháu! Cháu làm việc rất siêng năng.”

Yến Phi mắt sáng rỡ, đưa tay đón lấy. Ôi làm việc cực khổ cả tháng trời mới được thế này! Nó rờ nhẹ phong bì, hơn hờ:

“Cảm ơn chú Quán!”

“Chú rất tiếc vì không thể cho cháu nhiều hơn để cháu trả nợ nhưng tiền lương của mọi người trong tiệm mì này cũng chỉ được bấy nhiêu thôi.”

“Không, chú đừng nói thế, bao nhiêu đây là nhiều rồi ạ. Với lại, nếu không nhờ chú thì chắc cháu đã chết ngoài đường rồi!” – Yến Phi lắc đầu liên tục.

“Bây, đừng nói gở chứ.”

Bỗng, tiếng Diễm Quỳnh từ trong bếp vọng ra:

“Chú ơi, chú lấy giúp cháu cái thang đi ạ! ”

“Ừ, ừ chú lấy ngay!” – Ông chủ Quán nói với vào, rồi nhìn lại Yến Phi, cười hiền – “Thôi, cháu về đi, để chú và Diễm Quỳnh ở lại dọn dẹp là được.”

“Đề cháu giúp hai người...”

“Không sao, chỉ còn vài cái bát dọn một tí là xong ngay. Nghe lời chú về đi.”

Trước vẻ thúc giục từ ông chủ tốt bụng, Yến Phi thoáng lưỡng lự nhưng đành nghe theo:

“Vâng, vậy cháu về!”

Tháo tạp dề ra treo lên móc, Yến Phi với tay lấy áo khoác ở gần bên, mặc vào rồi đeo túi xách.

“Cháu về nhé, chú nhớ nói Diễm Quỳnh cẩn thận mấy cái bát thủy tinh trên kệ kéo làm rớt uống lắm!”

“Biết rồi, cô bé.”

Yến Phi cười tươi, tay mở cánh cửa và rời khỏi tiệm. Ông chủ Quán dõi theo bóng dáng nhảy nhót của cô bé mười tám, lắc đầu:

“Tội nghiệp, bố mẹ tự tử để lại món nợ lớn cho nó! ”

“La la la, đời vui sao là vui.”

Yến Phi ca hát suốt trên đường về, lòng vui sướng vì hôm nay có lương. Vừa đi, nó vừa đưa mắt nhìn phố Hoa Đạo về chiều. Bây giờ là gần đông rồi nên phố thật đẹp, những cảnh hoa đỏ đang dần chuyển sang màu trắng, giống như bị tuyết phủ. Phố Hoa Đạo đẹp nhất là vào mùa xuân và đông. Đối với Yến Phi thì mùa xuân là tuyệt nhất vì lúc đó không khí ấm áp và hoa sẽ nở. Tuy không ghét mùa đông nhưng nó chẳng thích cái lạnh lẽo của mùa này. Những khi sang đông, Yến Phi thấy lạnh, rất lạnh vì phải ở nhà một mình với nỗi cô đơn và thương nhớ. Đó là lúc nó nhớ về bố mẹ.

Yến Phi đi chậm chạp trên con dốc cao ngất dẫn lối lên ngôi nhà nhỏ của mình. Từ khi bố mẹ mất ngôi nhà to lúc trước nó sống bị bọn cho vay lầy. Chúng lấy hết của cải trong nhà, lấy tất cả chẳng thừa thứ gì vậy mà vẫn không hết nợ. Thế là Yến Phi trở thành trẻ mồ côi, và là người trả món nợ không bao giờ dứt đó. Đã bốn năm rồi mà sao vẫn không trả đủ, chẳng biết bọn cho vay ấy tính lãi kiểu gì nữa. Đúng là bọn bất lương! Cũng may có người bà con ông chủ Quán để lại ngôi nhà nhỏ này. Ông chủ Quán tốt lắm, cho Yến Phi ở đây mà không lấy tiền. Ông nói, chỉ cần Yến Phi phụ giúp ở tiệm ăn là được. Chính vì thế, nó vô cùng biết ơn ông chủ tốt bụng ấy.

Cuối cùng cũng đến nhà, Yến Phi thở phào. Đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa mục gần hết, chưa kịp bước

vào thì nó đã nghe giọng nói quen thuộc của một kẻ đã mang lại sự bất hạnh cho gia đình mình.

“Chào, con chim yến bé nhỏ sao giờ này mới về? Làm bọn tao chờ mãi cả cổ, mày phải biết về sớm chứ!”

Yến Phi mắt mở to khi trong sân nhà nhỏ bảy tên đòi nợ tướng tá bặm trợn đang đứng. Chúng cười cười và đưa con mắt giễu cợt nhìn nó. Yến Phi vô cùng sững sốt trước tình huống này vì không ngờ bọn cho vay lại đến đòi tiền sớm thế.

“Sao vậy, buồn khi thấy bọn tao à?”

Cổ lấy bình tĩnh, Yến Phi giả vờ cười cười thân thiện:

“À... đâu có, em đâu có buồn. Các anh đến sớm thế, chẳng phải bảo là sang tuần sau ư?”

Tên ở giữa, xem mặt khá dữ tợn, đứng đầu nhóm, bẻ bẻ cổ thở hắt:

“Hôm nay Trần đại ca tao đây thấy buồn bức nên ghé thăm mày chơi! Sao mày đứng cách xa thế, đến gần xem nào, đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn ranh con!”

Lời tên Trần đại ca vừa dứt thì chẳng rõ từ khi nào, đã có ba tên đứng ngay phía sau Yến Phi và chúng đẩy nhẹ nó lên trước mặt tên đầu đảng.

Yến Phi bị đẩy suýt ngã nhưng vẫn giữ được thăng bằng. Cô gái họ Yến nhìn ra sau lưng, ba tên nó đứng chặn ngay cửa đường như biết rằng cô nàng tinh ranh này sẽ tìm cách bỏ trốn.

“Đừng lo, chúng sẽ không làm gì mày đâu. Nào, bây giờ nói vào vấn đề chính. Hôm nay mày sẽ trả tui tao bao nhiêu tiền đây?” – Trần đại ca nhìn cô gái đang e dè trước đám du côn, hất cằm hỏi.

Yến Phi bước chậm chạp, vừa đi vừa nhìn bọn đàn em của tên Trần đại ca ở hai bên, rồi đưa mắt sang hẳn:

“A ha ha, tại em không biết là các anh đến sớm như vậy nên vẫn chưa chuẩn bị gì cả!”

Trần đại ca rút điều thuốc ra, châm lửa rồi đưa thuốc lên môi, hít sâu một hơi:

“Tao biết mày sẽ nói như vậy! Hôm nay tao rất bức bối và không muốn day dưa với đũa cứng đầu như mày! Tay tao ngứa lắm đang muốn đập đũa nào đó cho hả dạ đây! Mày không muốn là đũa bị đập chứ?”

Yến Phi bắt đầu lo lắng khi nghe vậy. Nó cố suy nghĩ để tìm cách thoát thân.

“Thế nào, tao hỏi lần cuối, có bao nhiêu tiền? Mau đưa ra đây, lẹ lên!”

Im lặng trong chốc lát, Yến Phi bảo:

“Em đã nói rồi, em vẫn chưa chuẩn bị tiền. Nếu tuần sau các anh đến thì em hứa sẽ trả đủ!”

Trần đại ca thả rơi điều thuốc, lấy chân chà chà cái thứ chỉ còn là đốm lửa nhỏ kia:

“Nghĩa là hôm nay mày không có tiền?”

“Vâng... không có đồng nào cả.” – Yến Phi vừa nói vừa xoay người, cố giấu cái túi đang đeo trên vai ra sau lưng – “Cả trong túi cũng không có tiền!”

Thấy dáng vẻ ấp úng của cô gái, Trần đại ca rờ cảm, mắt nheo lại:

“Mày đang muốn giấu gì sao, cái túi trên vai mày đấy?”

“Dạ, đâu có... chẳng giấu gì cả.” – Yến Phi đảo mắt.

Đúng lúc, một tên đứng gần đó liền la lên:

“Chắc nó giấu tiền trong túi đấy đại ca!”

“Mày có im không hả?” – Trần đại ca quát mắt sang tên đàn em – “ Tao đâu có ngu, tao biết nó giấu tiền chứ! ”

Xong, hắn chuyển hướng nhìn trở lại Yến Phi đồng thời giơ tay ra:

“Đưa tiền đây! Mau!”

“Đã nói là em không có tiền.” – Yến Phi giấu hẳn chiếc túi ra sau.

Trước thái độ ngoan cố của con nợ, Trần đại ca hạ tay xuống, cười nhếch mép:

“Mày là đứa cứng đầu nhất tao từng thấy. Đại Bàng, Chuột Nhắt, Mất Ngựa!”

“Đại ca, tên em là Max Nhựa chứ không phải Mất Ngựa! – Tên Max nói về khó chịu.

“Rồi rồi tao quên, Max Nhựa, được chưa? Nào, ba tụi bây lấy cái túi cho tao!”

“Dạ, đại ca!” – Ba tên đàn em đồng thanh rồi tiến lại gần Yến Phi.

Hiển nhiên đối diện, Yến Phi bắt đầu bước lùi ra sau:

“Này, làm gì vậy? Đã bảo trong túi không có tiền!”

“Hà hà giấu kỹ thế thì nhất định là tiền nhiều đây!” – Đại Bàng khoái chí.

Hắn vừa dứt lời, cả ba liền nhảy bổ vào. Hai tên giữ tay Yến Phi, tên còn lại cố gỡ lấy cái túi trên vai nó. Yến Phi vùng vẫy nhưng không thể chống lại ba tên cao to này. Cuối cùng chiếc túi bị giật lấy một cách thô bạo. Không những thế chúng còn đẩy con bé ngã nhào xuống đất.

Vài phút sau, Trần đại ca đón lấy chiếc túi từ tên đàn em, hả hê:

“Để xem hôm nay mày có bao nhiêu tiền.”

Sáu tên đàn em thấy gã đại ca kéo phanh khoá kéo của chiếc túi thì liền lại gần xem. Đôi mắt chúng háu dỗi theo hành động dốc ngược túi từ hắn.

Cơ hội đã đến, Yến Phi lập tức đứng lên, nhanh chân chuồn lẹ.

Khi đó, Trần đại ca lần sáu tên đàn em méo mặt khi trong túi chẳng có gì ngoài mấy thứ linh tinh. Chợt tên Chuột Nhắt hét lên:

“Đại ca, con nhỏ đó biến đi đằng nào rồi!”

“Cái gì??? Haizzzz... Cái đám đàn độn tụi mày, thấy tiền là ham hố bu hết lại đây để nó thoát!” – Trần đại ca giơ tay vò đầu – “Trời ạ, sao trên đời lại có một đứa con gái tinh ranh thế nhỉ, bị mắc lừa con

nhỏ đó nữa rồi! Ôi, ối... máu dồn lên não mất thôi! Tụi bây còn đứng đực ra à, không mau đuổi theo!”

Đám đàn em nháo nhào chạy ra khỏi sân nhà. Còn Trần đại ca thì ném mạnh chiếc túi xuống đất, gào lên vì điên tiết.

Yến Phi chạy gấp gấp xuống con dốc, ra ngoài đường và cứ cắm đầu chạy dù không biết nên đi đâu. Chẳng sao, miễn thoát khỏi tay bọn cho vay là được. Yến Phi tức tốc lao vào một con đường nhỏ rồi dừng lại thở một nhọc. Mồ hôi ra ướt cả áo dù lúc này trời đang rất lạnh. Nó lấy tay vuốt vuốt ngực cho con thờ dốc dịu hẳn. Vài giây sau, khi đã đỡ mệt, Yến Phi đưa mắt nhìn ra ngoài, con đường vắng hoe không bóng người.

“Phù, may quá, chúng không đuổi theo kịp.” – Yến Phi lau mồ hôi trên trán – “Tối nay có lẽ không về nhà được rồi, hay là đến chỗ Song Song ngủ nhờ một đêm vậy, quyết định như thế!”

Đứng một hồi lâu, Yến Phi quay gót bước đi. Đột nhiên, nó khựng lại, đôi mắt mở to bần thần khi thấy tên Trần đại ca xuất hiện. Trong màn đen của đêm tối, nụ cười trên môi hắn trông thật đáng sợ. Yến Phi lập tức xoay người định chạy đến cuối đường tẩu thoát nhưng sáu tên đàn em đã đứng đó tự bao giờ. Lần này cô gái họ Yến không còn đường lui.

Thế là, Yến Phi bị hai nhóm dồn vào giữa con đường hẹp.

“Hết đường rồi bé con!” – Trần đại ca cất giọng ghê rợn.

“Gan thật dám gạt đại ca cơ đấy.” – Max Nhựa cười khặc khặc.

“Mày có thể im mồm không? Mày làm tao rối trí, hiểu chứ?”

Tên Max bị quát liền im re. Tiếp, Trần đại ca hướng mắt về phía Yến Phi:

“Mày lại lừa tao nữa rồi, con nhỏ đáng ghét!”

Yến Phi đảo mắt liên tục, không biết phải làm gì trong tình huống tồi tệ này. Đúng lúc, Trần đại ca hô lớn, ra lệnh:

“Tụi bây bắt nó cho tao!”

Yến Phi nhìn phía trước rồi nhìn ra sau, mấy tên đang tiến lại gần. Quýnh quáng quá nó liền

lăn đùng ra, giả vờ bất tỉnh.

“Đại ca, nó xỉu rồi!”

“Xiu à? Hà, chiều này xưa rồi em! Tụi bây cứ bế nó dậy, tao có cách làm cho nó phải tỉnh.” – Trần đại ca ra dấu.

Đám côn đồ lôi Yến Phi đang giả vờ ngất vào một ngôi nhà ổ chuột cuối con đường. Ở đây có cái hồ nước nhỏ, thứ mà tên đại ca họ Trần cần.

Trần đại ca dội nước vào mặt Yến Phi. Bị sặc nước, nó liền ngồi dậy ho sặc sụa:

“Này! Anh không biết là tạt nước vào mặt người khác là bất lịch sự lắm sao?”

“Còn mày, có biết gạt một người lớn tuổi hơn mình là bất lịch sự lắm không?” – Trần đại ca cố tình bẻ lại lời cô gái.

Yến Phi lau lau mặt, quay đi lè lưỡi.

“Con kia!” – Trần đại ca chột rít lên – “Mày không đưa tiền hôm nay cho tao phải không?”

“Thì em đã bảo là tại anh đến sớm quá nên em chưa có tiền.” – Yến Phi vẫn ngoan cố không chịu đưa.

Nghe thế, Trần đại ca thở dài, lắc đầu:

“Thôi được, Max Nhựa và Đại Bàng, hai đứa bây kéo con nhỏ tinh ranh này lại bên kia, lấy hai bàn tay nó để lên trên chiếc bàn gỗ ở đó!”

Hai tên đàn em gật đầu. Yến Phi còn chưa hiểu tên đại ca định làm gì mình thì đã bị kéo thốc dậy. Max Nhựa và Đại Bàng lôi Yến Phi đến chiếc bàn gỗ rồi chúng, mỗi tên cầm lấy bàn tay của nó đặt mạnh lên đó.

“Các... các anh định làm gì vậy?” – Yến Phi, dường như hơi sợ, hỏi gấp.

Trần đại ca từ từ tiến đến, đồng thời rút trong áo ra một con dao sắc lạnh... Khi vừa thấy cái thứ kim loại trắng đã dó thì Yến Phi biết rằng sắp có chuyện khủng khiếp xảy ra với mình.

“Nếu hôm nay mày không có tiền đưa bọn tao, thì tao sẽ lấy một thứ khác ở mày!” – Trần đại ca cười nham nhở.

Yến Phi nuốt nước bọt, họng khô dần:

“Lấy thứ khác... là thứ gì?”

“Là mười ngón tay của mày!”

Yến Phi hét lên, văng miêng đầy mặt Đại Bàng:

“Cái gì!!! Mười... mười... mười... ngón tay á? Đây... đừng đùa như vậy chứ!”

“Tao không bao giờ biết đùa, phải không tụi bây?” – Trần đại ca quay qua hỏi bọn đàn em.

“Vâng, đại ca không biết đùa!” – Sáu cái miệng đồng thanh cất lên y như hát quốc ca tập thể.

Yến Phi thấy sợ, mồ hôi bắt đầu tuôn ra:

“Đây... ngón tay mà cắt đi rồi thì... không mọc lại được đâu!”

“Biết, nhưng tao đâu có cắt tay tao đâu mà lo há há há!” – Trần đại ca cười hú vể khoái chí.

“Ha ha ha, vui quá!” – Sáu tên đàn em cười theo.

“Im đi, điên à?” – Trần đại ca đột ngột quát to.

Tất cả những đứa nọ lập tức im như thóc. Trở về vấn đề hiện tại, Trần đại ca lại nhìn chăm chăm Yến Phi:

“Không nói nhiều nữa, Max cầm lấy dao và cắt ngón tay nó cho tao!”

Tên Max đón lấy, sấm soi lưỡi dao sắc bén. Quan sát đáng vẻ ra điều thích thú của tên côn đồ, Yến Phi liền cất tiếng, cố để giọng đừng run:

“Anh Mặt Ngựa đẹp trai ơi, anh là người tốt nên đừng làm thế.”

Max Nhựa liếc mắt sang cô gái, hơi thờ rít qua hai kẽ răng:

“Haizzz... Đã bảo tên người ta là Max Nhựa!”

“Mày thôi lải nhải cái tên trời đánh của mày đi, Max! Cắt tay nó mau lên!” – Trần đại ca mắt kiên nhẫn, quát to.

“Dạ!” – Tên Max hô khí thế rồi “tù tởn” đặt lưỡi dao lên mấy ngón tay của Yến Phi trong khi nó cố hết sức vùng vẫy.

Rồi khi Max Nhựa sắp ấn dao xuống thì...

“Hu hu hu hu! Trời ơi! Bố mẹ ơi con khổ quá! – Yến Phi bỗng khóc rống lên làm mấy tên nọ giật cả mình.

Tiếng khóc la giả vờ của Yến Phi vang lớn kinh khủng.

“Hừ lại cái trò khóc vạ này nữa!” – Trần đại ca bịt lỗ tai, nghiêng răng.

Sáu tên còn lại cũng bịt tai vì không tài nào chịu nổi tiếng khóc rống của cô gái họ Yến.

“Hu hu hu, bố mẹ bỏ con đi để con bị ức hiếp thế này!” – Yến Phi tiếp tục gào thảm thiết.

Bên cạnh, tên Max nhăn mặt khổ sở:

“Đại ca, nó khóc điếc cả tai em rồi!”

“Và còn vắng miêng đầy mặt em nữa!” – Đại Bàng vuốt mặt, trông đáng thương chẳng kém.

Thích thú trước đáng vẻ tội nghiệp của đám côn đồ, Yến Phi tiếp tục gào khóc, tru tréo dữ dội hơn. Bầy tên nọ chịu đựng cái âm thanh chói chúa đó trong vài phút cho đến khi không còn chịu nổi nữa, Trần đại ca điên tiết gào lên:

“Im ngay con nhỏ kia!!!”

Yến Phi giật mình, ngưng khóc rống. Còn Trần đại ca, hấn tức giận giật lấy dao từ tay tên Max, nói đầy nghiến:

“Mày khóc đi! Tao sẽ cắt hết tay mày!”

LÀM DẦU NHÀ MA

Võ Anh Thơ
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lúc tên côn đồ giơ dao lên cao toan phát xuống một cú thì Yến Phi thét:

“Đừng! Tôi có tiền!... Tôi sẽ đưa tiền cho anh!”

Tức thì, Trần đại ca khựng lại đồng thời lia ánh nhìn man trá qua cô gái. Về phía Yến Phi, nó thờ gáp gáp vì sợ hãi rồi cất giọng, mắt không rời khỏi lưỡi dao:

“Tôi sẽ đưa tiền! Sẽ đưa mà...”

“Thật chứ?”

“Thật!” – Yến Phi nuốt nước bọt – “Tôi vừa lãnh lương tháng này, tôi sẽ đưa hết cho anh!”

Nghĩ ngợi vài giây, Trần đại ca hạ tay xuống, đập chân lên trên bàn:

“Vậy thì lấy ra đây mau! Nhưng nếu mày còn gạt tao lần nữa thì tao không cắt tay mà là cắt cổ mày, được chứ? Dễ hiểu không?”

Hắn kẻ sát mặt lại gần Yến Phi, đe dọa. Cô gái họ Yến mặt tái nhợt, cười cười:

“Dạ... hiểu ạ...”

Trần đại ca đưa mắt ra dấu cho Max Nhựa và Đại Bàng buông tay con nợ. Yến Phi thở phào, liền xem lại hai bàn tay của mình, may quá mười ngón tay vẫn còn. Tiếp, nó mau chóng lấy trong túi áo ra phong bì tiền lương lúc chiều ông chủ Quán đưa cho. Nó trao tận tay Trần đại ca mà tiếc đứt ruột, và lần này là đứt ruột thật vì lát nữa sẽ không còn đồng nào để ăn tối.

Mở phong bì ra xem, Trần đại ca bảo:

“Tuy không nhiều nhưng cũng tạm được. Nếu mày ngoan ngoãn ngay từ đầu có phải mọi chuyện tốt hơn không nào.”

Xong hắn hít hà hơi, ngoáy lỗ tai:

“Này, tao vô cùng mệt mỏi vì phải day dưa với mày mấy năm trời. Tối nay tao tuyên bố cho mày biết một tin vui: tao cho hai ngày nữa, sang ngày thứ ba mày sẽ phải trả hết số tiền còn nợ

cho tao, rõ chưa?”

Câu của Trần đại ca vừa kết thúc là Yến Phi nghe sét đánh bên tai. Lập tức nó ngược lên, hét:

“Hai ngày ư? Hết số tiền còn lại? Làm sao tôi có nhiều tiền như thế?”

“Đó là chuyện của mày! Hai ngày nữa tao đến, nếu lúc đó không có tiền trả thì mày có hai lựa

chọn: một là tao sẽ giết mày, hai là mày tìm một sợi dây thật dài, biết làm gì không, mày tự thắt cổ để đi theo bố mẹ mày luôn!” – Trần đại ca cười độc địa.

Cảm giác đôi chân chẳng còn đứng vững nữa, Yến Phi ngồi bệt xuống đất, rũ người, mắt mở to bản

thần.

“Mày tên Yến Phi đúng không? Nếu mày bỏ trốn tao sẽ nhớ mãi tên mày và sẽ có cách tìm ra mày. Đến lúc đó, mày sẽ rất thê thảm!”

Sau khi buông lời đe dọa cuối cùng, bầy tên cho vay bỏ đi với giọng cười hả hê vang vọng trong đêm tối. Còn Yến Phi, chẳng biết làm gì ngoài việc ngồi lặng im dưới đất.

Sáng, ở tiệm dưới, Diễm Quỳnh đứng gọi điện cho ai đó với vẻ mặt lo lắng:

“Nào Yến Phi, bắt máy đi chứ!”

Nhưng tất cả đều vô vọng khi đầu dây bên kia không ngừng vang lên câu “Số máy này hiện không liên lạc được” đầy nhảm chán.

Thờ dãi thườn thượt, Diễm Quỳnh gác điện thoại. Đúng lúc ông chủ Quán bước vào hỏi:

“Sao, vẫn chưa liên lạc được với Yến Phi à?”

“Vâng, cháu gọi cậu ấy cả chục lần rồi đều không được!” – Diễm Quỳnh lắc đầu, ngán ngẩm.

“Chẳng biết con bé đã đi đâu. Có người nói với chú đêm qua thấy Yến Phi chạy hối hả xuống đường, theo sau còn có một đám du côn đuổi theo, chú nghĩ có lẽ là bọn cho vay lại đến đòi tiền!” – Ông chủ nhú mày, dăm chiêu.

“Chẳng lẽ... Yến Phi đã bị bọn chúng xử rồi giấu xác ở đâu đó!” – Diễm Quỳnh thất kinh khi nghĩ đến cảnh rừng rợn kia.

“Bây, cháu nói linh tinh gì vậy...”

Bỗng, ! Tiếng động của cánh cửa mở ra nghe thật lớn. Hai chú cháu quay lại nhìn, vừa thấy gương mặt của người đứng ở ngay cửa thì Diễm Quỳnh đã cười rạng rỡ:

“Song Song!”

Đó là Lục Song Song, người bạn rất thân của Yến Phi và Diễm Quỳnh, cũng là người hiểu Yến Phi nhất, từ lúc nhỏ cho đến tận bây giờ. Chưa kịp để cô bạn họ Lưu nói thêm lời nào Song Song đã cất tiếng, đầy sốt sắng:

“Chuyện gì vậy, cậu nói Yến Phi xảy ra chuyện à?”

“Tớ và chú Quán nghĩ thế, bình thường Yến Phi là người có mặt sớm nhất ở tiệm mì nhưng hôm nay đã hơn 9h rồi mà chẳng thấy cậu ấy đâu, điện thoại thì không liên lạc được.”

Song Song đập tay lên trán, hậm hực:

“Cái cậu này sao lúc nào cũng làm người khác phải lo lắng thế chứ! Chắc chắn là liên quan đến bọn cho vay rồi, bọn đó khôn nạn thật!”

“Song Song, tớ thật sự không muốn Yến Phi xảy ra chuyện gì đâu...” – Diễm Quỳnh bắt đầu thút thít.

Ông chủ Quán vỗ về cô cháu gái đang sụt sướt:

“Cháu đừng nghĩ thế, nhất định Yến Phi sẽ không sao. Nó luôn gặp may mắn.”

Nhìn hai người nọ an an ủi ủi cho nhau, Song Song khẽ thở dài, đôi mắt sảo sảo nhìn lên cao:

“Thật ra cậu đang ở đâu vậy Yến Phi?”

Khi đó, Yến Phi đang ngồi ở trạm xe buýt, cứ hết nhìn người này lại nhìn người khác, họ hồi hả lên xe, hồi hả bước đi như thể có rất nhiều chuyện để làm. Thế giới này lúc nào cũng bận rộn vì thế chẳng ai quan tâm đến ai, cũng như chẳng ai quan tâm đến Yến Phi đang đói cồn cào vì không còn một đồng nào trong người. Và quan trọng là họ chẳng biết nó sắp bước đến bờ vực của cái chết.

“Đời mình thế là hết! Hết thật rồi... Làm sao trong hai ngày mình kiếm đủ ngàn ấy tiền đưa bọn chúng chứ?” – Cô gái họ Yến lẩm bẩm một mình – “Yến Phi à, mày sinh ra chỉ để như vậy thôi sao? Có bố mẹ trong mười bốn năm, trả nợ hết bốn năm và rồi chết lúc mười tám tuổi, mày chắc sẽ được khắc tên trong lịch sử là người có cuộc sống dở hơi nhất ha ha ha!”

Yến Phi chột cười lớn khiến những người đi đường kinh ngạc. Rồi từ kinh ngạc họ lại vô cùng kinh ngạc khi Yến Phi đang cười thì chuyển qua khóc lóc thê thảm.

“Bố mẹ ơi! Bố mẹ đem con đi theo luôn cho rồi! Bố mẹ không phù hộ cho con gì cả... Con khổ quá!”

Yến Phi gào thảm thiết, tru tréo với tất cả những người qua đường.

Gió chột nhiên thổi xào xạt. Những cành cây của phố Hoa Đạo lay động mạnh. Gió thổi tung một tờ giấy dán trên tường ở gần đó. Nó bay sà dưới đất và đến gần chỗ Yến Phi đang ngồi than khóc.

“Hu hu hu, bố mẹ ơi, con... Ồi...!”

Tờ giấy khi này bay thẳng vào mặt Yến Phi. Mau chóng, nó lấy tờ giấy ra khỏi mặt mình, lau nước mắt và đọc theo từng dòng chữ nhòe trên giấy:

“Cái quái gì vậy nè? Hic... hic... Gia đình họ Du cần người làm dâu à? Làm dâu thử trong vòng hai tháng... Dịch vụ gì lạ thế? Với số tiền thưởng là...”

Hai con mắt của Yến Phi mở to trừng trừng như muốn lòi ra ngoài khi thấy số tiền thưởng in đậm trên giấy. Miệng há hốc, con bé nói không lên lời:

“C... c... cái... cái... gì... gì... v... va... vậy... trời...???”

“Trời ạ, có phải là cái nhà không nhỉ?”

Yến Phi ngược cổ nhìn ngôi nhà của gia đình họ Du, đó không còn là nhà nữa mà là một ngôi biệt thự cổ kính đầy bí ẩn nằm giữa phố Hoa Đạo. Có một điều kỳ lạ là, xung quang đó cây cối vô cùng rậm rạp, nhìn y như cả khu rừng. Yến Phi cảm tưởng rằng, không một tia nắng nào có thể len qua các tán cây um tùm đó được. Ngôi nhà của họ Du khiến cho bất cứ ai đi ngang qua đều phải ngược nhìn ngưỡng mộ. Vì nó vô cùng xinh đẹp và kỳ bí.

Đang ngẩn ngơ trước ngôi biệt thự cổ kính, Yến Phi bỗng thấy từ trong sân vườn một người con gái sắp bước ra. Đó chắc là người giúp việc vì chiếc váy cô đang mặc đã nói lên điều ấy.

Suy nghĩ gì đó Yến Phi liền nhanh chân chạy đến một bụi cây gần đấy, núp vào. Rất nhanh, công biệt thự mở, cô gái kia bước ra ngoài. Từ trong lùm cây, Yến Phi nghiêng đầu qua lại cốt để quan sát những hành động của người nọ. Hóa ra là đi đổ rác.

Thấy cô gái đã xong việc và toan xoay lưng trở vào trong thì Yến Phi liền rời khỏi bụi cây, gọi:

“Chị gì ơi!”

Khi cô gái đó quay lại nhìn thì Yến Phi liền mỉm cười rồi từ từ đi lại gần:

“Ừm, chị cho em hỏi, có phải đây là biệt thự họ Du? Em tình cờ nhặt được tờ giấy này. Trong đây ghi tìm một người làm dâu thừa. Em muốn... muốn...”

“Em muốn làm dâu thừa cho nhà họ Du?” – Cô gái lên tiếng, nghe thật dịu dàng.

Yến Phi gật đầu:

“Vâng, không biết là có được không?”

“Dĩ nhiên là được! Tốt quá! Chúng tôi vẫn đang chờ một cô gái xin làm dâu. Nào, vậy thì em cùng chị vào trong để nói chuyện với bà chủ!”

Cô gái cười tươi, mở cổng và đứng sang một bên giơ tay ra như thể chào đón khách. Yến Phi cúi cúi đầu chậm chạp bước vào sân vườn ngôi biệt thự.

Đúng như Yến Phi nghĩ, nơi đây là cả một khu rừng. Vào bên trong mới thấy cây cối nhiều không thể tưởng tượng được, chưa kể không gian xung quanh hơi âm u. Cũng phải, cây nhiều như thế thừa hơi nắng nào chiếu qua được.

“Em làm gì mà ngăn người vậy?” – Cô gái nọ chợt quay lại hỏi.

“A dạ, em ngạc nhiên tại sao biệt thự lại có nhiều cây đến thế, như vậy thì làm sao có nắng?”

Thoáng im lặng rồi cô gái nhìn Yến Phi bằng đôi mắt ẩn chứa điều gì kỳ lạ:

“Đây vốn là điều đặc biệt của nhà họ Du! Thật ra, những người nhà họ Du không thích ánh nắng mặt trời. Mọi người không thể đi dạo trong vườn nếu như có nắng... Vì thế mới trồng nhiều cây như vậy! Mà em tên gì?”

“Em tên Yến Phi!”

“Còn chị là Trúc Linh, người giúp việc!”

Cả hai trò chuyện với nhau cho đến khi đứng trước cánh cửa của ngôi nhà bên trong vườn. Trúc Linh nhẹ nhàng mở cửa, Yến Phi cũng vào theo.

Woa! Yến Phi thốt nhẹ, đưa mắt nhìn khắp nơi. Những đồ đạc xung quanh, từ chiếc bàn đến cái ghế, những bức tranh và cả chùm đèn cổ treo dọc căn phòng đều toát lên sự quyến rũ, sang trọng. Đến nỗi, nó cứ ngỡ rằng mình đang lạc vào một lâu đài cổ kính tráng lệ và không kém phần kỳ bí.

“Đây là phòng khách, em ngồi chơi để chị lên báo với bà chủ!” – Trúc Linh kéo nhẹ Yến Phi lại chiếc ghế salon màu bạc với kiến trúc cổ, cười – “Em cứ tự nhiên đừng ngại gì cả.”

Dứt lời, Trúc Linh bước lên những bậc thang đá xanh được trải thảm đỏ. Yến Phi ngồi xuống ghế mà

mắt cứ nhìn trần trối ngôi nhà. Nó thật không ngờ ở cái phố Hoa Đạo này lại xuất hiện một toà biệt thự như thế này. Bên ngoài nhìn đã đẹp bên trong còn đẹp hơn ấy chứ.

Có tiếng bước chân, Yến Phi, thoát khỏi “con mê”, khẽ xoay qua nhìn. Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, hiền hậu xuất hiện, bên cạnh còn có Trúc Linh. Bà bước đi thật nhẹ nhàng khoan thai trên thảm đỏ của bậc thang. Yến Phi ngẩn người vì trong bà thật giống một vị nữ hoàng. Nó cứ nhìn mãi cho đến khi người phụ nữ xinh đẹp đó đến gần, ngồi xuống chiếc ghế đối diện và lên tiếng thật nhỏ nhẹ:

“Nghe Trúc Linh nói, cháu muốn làm dâu thử cho nhà họ Du?”

“Dạ!” – Yến Phi sực tỉnh – “Dạ... đúng ạ!”

“Di là bà Du, chủ của ngôi biệt thự này. Cháu có thể cho di biết tên?”

“Dạ, cháu tên Yến Phi!”

“Yến Phi? Cái tên hay lắm! Bay lên đi chim yến bé bỏng, chắc tên cháu là như thế nhỉ?” – Bà chủ Du cười, ra điều rất thích.

“Ha dạ, có lẽ vậy. Cháu họ Yến, bố cháu nói được bay là điều tuyệt vời nhất thế nên bố đã đặt tên cho cháu là Phi!” – Yến Phi gãi đầu, bảo.

Bà chủ Du nhìn cô gái trẻ, ân cần:

“Hắn bố mẹ Yến Phi phải là người rất tuyệt? Bố mẹ cháu đã được bao nhiêu tuổi rồi?”

Yến Phi ngừng cười, gương mặt buồn bã:

“Nếu bố mẹ cháu còn sống thì giờ này có lẽ họ cũng bằng tuổi bà chủ Du!”

“À... di xin lỗi! Thật đáng tiếc!” – Người phụ nữ xinh đẹp bày tỏ sự cảm thông – “Vậy cháu sống một mình ư?”

Thấy Yến Phi gật nhẹ, bà chủ Du nhẹ nhàng:

“Cháu còn nhỏ mà đã sống một mình quả là điều không dễ dàng. Thôi, không nói đến chuyện buồn nữa, Yến Phi thật sự muốn làm dâu thử cho nhà họ Du?”

Yến Phi cảm giác câu nói ấy chứa đựng cái gì đó hơi bất thường. Bộ làm dâu thử ở đây sẽ bị gì sao?... Nhưng, cho dù có bị gì đi nữa cũng không thể đáng sợ bằng “cái án tử” mà bọn cho vay đã đặt ra cho nó.

“Vâng, cháu muốn làm dâu thử!”

Bà chủ Du tiếp:

“Thế thì được rồi, kể từ ngày mai cháu bắt đầu làm dâu thử cho nhà họ Du.”

“Chỉ thế thôi ư?” – Yến Phi nghệt mặt.

Bà chủ Du nhú mày trước câu nói khó hiểu bật ra từ miệng cô gái ngồi đối diện kia.

“Ý cháu là không cần điều kiện gì hay đại loại phải vượt qua... thử thách để được chọn sao?” – Yến Phi giải thích.

“Vâng, nhất định cháu sẽ trở lại đây vào ngày mai!”

Khi được tiễn chân ra khỏi cổng, Yến Phi chào Trúc Linh rồi rào bước.

“Chà, Yến Phi à, thật đáng xấu hổ! Mày nhận tiền người ta và mày đã định nuốt lời không làm đầu thù... Sao mày lại nghĩ như thế chứ!”

Yến Phi nhũn thềm, tự trách. Nó nhớ đến nụ cười và cả ánh mắt buồn của bà chủ Du khi nãy.

“Bà chủ Du, chị Trúc Linh đã rất tin mình.” – Giấu tiếng thở dài, cô gái họ Yến cất bước, đi xa dần ngôi biệt thự xinh đẹp.

Khi bóng Yến Phi đã khuất dần thì phía trên cành cây trong khu vườn nhà họ Du, bóng dáng một cậu bé xuất hiện. Nó dõi theo cô gái và cười thích thú.

Yến Phi từ nhà họ Du trở về tiệm mì. Vừa bước vào, nó đã bị Diễm Quỳnh mắng cho một tràng dài vì cái tội “đột nhiên mất tích”.

“Yến Phi, cậu có biết mọi người rất lo lắng cho cậu không hả?” – Diễm Quỳnh trách móc – “Đồ đáng ghét, làm tớ cứ tưởng...”

“Tưởng gì?” – Yến Phi căng mí mắt, hỏi.

“Tưởng cậu chết ở cái xó xỉnh nào rồi chứ gì nữa!” – Giọng khó ưa, hời hợt của một người khác vang vang từ phía sau.

Từ từ thở ra, Yến Phi xoay mặt lại:

“Nghe giọng và câu nói khó ưa ấy thì biết ngay là ai! Lục Song Song, cậu không thể nói câu nào đáng hoàng hơn sao?”

“Dễ nghe à?” – Đối diện, Song Song khoanh tay, cười rồi hét to – “Cậu đi đâu mất biệt cả buổi làm mọi người lo sốt vó, tớ còn chưa hỏi tội cậu mà cậu còn bảo tớ nói câu gì đáng hoàng ư?”

Yến Phi nhăn mặt, bịt lỗ tai:

“Chà, chọc trúng cơn giận của bà la sát rồi. Thôi, bớt giận đi, tớ đói quá chừng này, các cậu phải cho tớ ăn tô mì đã chứ.”

Song Song vuốt ngực nhằm hạ cơn tức:

“Cái cậu này, cứ làm người ta lo lắng rồi khi trở về lại tỉnh bơ, thế có giận không cơ chứ?”

“Thôi thôi, Song Song, cậu ấy trở về bình an là tốt rồi.” – Diễm Quỳnh nhìn Yến Phi ăn ngon lành tô mì nóng hổi.

“Ừ.” – Song Song chống hông, hất cằm về phía cô bạn họ Yến – “Này, Yến Phi đáng ghét, chuyện gì đã xảy ra với cậu từ tối hôm qua vậy?”

Tức thì, Yến Phi ngừng ăn, xoay mặt qua hai người bạn, nói ngay:

“À đúng rồi, quên nữa, tớ có chuyện này muốn kể cho các cậu đây.”

Trong phòng khách, Trúc Linh dọn dẹp tách trà trên bàn, mắt nhìn bà chủ:

“Yến Phi dễ thương quá bà chủ nhỉ?”

“Ừ, con bé lanh lợi và rất đáng yêu. Hy vọng rằng...”

Bà chủ Du chưa nói hết câu thì một giọng nói trẻ con vang lên:

“Mẹ hy vọng rằng, chị gái Yến Phi đó sẽ chấp nhận gia đình họ Du và nhất là anh ba Du Hạo đúng không?”

Trúc Linh ngược mặt lên, một thằng bé có gương mặt nghịch ngợm đang ngồi trên chiếc tủ cao đựng đĩa chân:

“Cậu chủ Du Thiện!”

Bà chủ Du đưa tách trà lên miệng, uống một hớp xong từ tốn hỏi:

“Con làm gì ở đây vậy? Sao không ở cạnh anh trai?”

“Thôi, ở chỗ anh Du Hạo buồn chết đi được, với lại anh ấy cũng đã ngủ rồi! Hôm nay có người mới xuất hiện ở nhà mình nên con muốn xem thử.” – Du Thiện cười gian.

“Du Thiện, con không được nói chuyện của chị gái Yến Phi cho anh trai biết.”

“Tại sao ạ?”

“Tóm lại con cứ nghe lời mẹ, chăm sóc anh con thật tốt và đừng nói gì hết.” – Bà chủ Du đứng dậy – “Trúc Linh, ta đi nghỉ đây nếu có gì thì báo ta biết.”

“Vâng, bà chủ!”

Trước khi bước trên bậc thang đá xanh dẫn lên phòng, bà còn nói với:

“Du Thiện, con đừng dùng phép bay nhảy lung tung kéo té ngã. Phép của con còn chưa thành thạo nên cẩn thận.”

“Dạ, con biết rồi.” – Chán nản đáp lời mẹ, Du Thiện chống cằm nghĩ ngợi – “Tại sao lại không cho mình nói nhỉ? Mình nhất định phải kiểm tra thử chị dâu mới này xem sao!”

Sau khi nghe Yến Phi kể về việc đến nhà họ Du xin làm dâu thử lúc sáng nay, Diễm Quỳnh lẫn Song Song đều thảng thốt, bất ngờ.

“Cái gì bồ làm dâu cho nhà người ta à?” – Diễm Quỳnh kêu lớn như thể vừa phát hiện ra một điều gì đó rất phi lý.

“Có gì mà cậu ngạc nhiên thế?” – Yến Phi chống cằm, gõ gõ tay trên bàn.

“Diễm Quỳnh ngạc nhiên là phải. Ai chứ Yến Phi mà làm dâu thì còn hơn là chuyện lạ bốn phương.” – Song Song chen vào tinh bơ.

“Xi! Tớ làm gì đến nỗi...”

“Thế nhà họ Du gì đó rất giàu à?” – Mắt Diễm Quỳnh sáng trưng như hai đèn ô tô.

“Ồ, đúng vậy, cả một ngôi biệt thự cổ kính và to thế này. Nhưng, cái nhà ấy kỳ lạ lắm, trong vườn có rất nhiều cây, giống như cả khu rừng. Nghe chị Trúc Linh nói nào là người họ Du không thích nắng, nếu có nắng thì họ không thể đi dạo trong vườn nhà được... Khó hiểu quá!”

“Quái, cứ như ma í!” – Diễm Quỳnh nhú mày.

“Yến Phi, thế cậu đã gặp con trai của bà chủ họ Du chưa? Cái người sẽ là chồng tương lai của bồ ấy. ”

Nghe Song Song hỏi điều ấy, bấy giờ Yến Phi mới ngó ra:

“Ừ nhi, tớ chưa gặp mặt anh ta, tên cũng không biết luôn, tớ quên hỏi mất rồi!”

“Haizzz... Có ai như cậu không, đi làm vợ người ta mà không hỏi người ta tên là gì. Trong

đầu cậu chỉ có tiền thôi à?” – Song Song lắc đầu, chán chường.

Yến Phi đảo mắt, phân trần:

“Vì tớ chỉ nghĩ đến chuyện trả hết nợ thôi nên chẳng nhớ gì cả. Ngày mai tớ sẽ hỏi, biết đâu ngày mai tớ sẽ gặp được anh ta!”

“Mai cậu trở thành dâu nhà người ta rồi, buồn quá!” – Diễm Quỳnh chọc.

Đổi diện, dường như cô gái họ Lục không thích điều này cho lắm. Dựa lưng vào chiếc bàn ngay cạnh, Song Song nói chính chắn:

“Nói gì thì nói, chứ cái việc làm dâu thử kỳ cục này chẳng biết rồi sẽ ra sao. Khi không tự dưng cậu đồng ý lấy một người xa lạ, thậm chí còn chưa thấy mặt và chưa biết tên nữa.”

Diễm Quỳnh gật gật liên tục, ra điều đồng tình:

“Song Song đúng đấy, lấy chồng là chuyện một đời mà.”

Trông đáng vẻ sầu não của hai người bạn thân, Yến Phi cười cốt xua đi nỗi lo lắng trong họ:

“Tớ cũng đã rất đắn đo nhưng đâu còn cách nào khác, số tiền ấy sẽ giúp tớ trả hết nợ, quá tuyệt rồi! Thôi thì cứ chờ thử xem sao. Trước mắt là trả xong số nợ còn chuyện khác để tính sau! Với lại cũng chỉ là làm dâu thử chứ chưa lấy nhau thật đâu.”

Hai đứa nợ nhìn nhau, thờ dãi. Chúng chẳng rõ rồi cái chuyện quái đản này sẽ ra sao. Nhưng như Yến Phi bảo, điều quan trọng là có tiền trả hết nợ cho bọn bắt lương kia, còn vấn đề làm dâu thì phải chờ xem thế nào. Mong rằng, mọi chuyện sẽ thuận lợi và không xảy ra điều gì quá tồi tệ.

Chẳng ngờ rằng, việc Yến Phi đến làm dâu nhà họ Du lại mở ra một câu chuyện mới cùng những định mệnh mới.

Chương 3

Hôm sau, Yến Phi đã có mặt tại ngôi biệt thự họ Du như lời đã hứa. Cổng mở, Yến Phi bắt ngờ khi thấy ba cô hầu gái đang cúi người và đồng thanh cất tiếng:

“Kính chào cô chủ Yến Phi!”

“Cô... cô chủ... á? Thôi mọi người đừng như thế, em không quen đâu!” – Yến Phi vừa bảo vừa cúi người chào lại họ.

Trúc Linh ngược lên, mỉm cười:

“Từ bây giờ, cô chủ là đã vợ của cậu chủ Du Hạo, tuy chưa chính thức nhưng cũng đã được bà chủ gọi là con dâu.”

“Chị Trúc Linh, nhưng em...”

Yến Phi chưa nói hết câu thì Trúc Linh đã đột ngột cắt ngang bằng chất giọng nhẹ nhàng:

“Xin cô chủ đừng gọi Trúc Linh là chị, như thế không được! Mọi nguyên tắc trong nhà họ Du đều phải tuân thủ nghiêm ngặt nếu không sẽ bị trách phạt.”

Trông sự kiên quyết trên gương mặt cô hầu gái, Yến Phi khẽ giấu tiếng thở dài. Nó chẳng biết nói thêm điều gì, đành gật đầu. Biết thế nào được, nhập gia tùy tục! Giờ nó đã thành dâu nhà người ta và bước chân vào nơi đây thì phải nghe theo mọi quy tắc được đặt ra.

“Sẵn đây xin giới thiệu với cô, đây là hai em song sinh của Trúc Linh, Trúc Lam và Trúc Lâm.”

Yến Phi đưa mắt nhìn, phía sau lưng Trúc Linh quả nhiên có hai cô gái giống hệt cô ấy. Một cô trông có vẻ khép nép còn cô kia thì nhìn khá nghiêm nghị.

“Chào chị... à không, chào Trúc Lam và Trúc Lâm!”

“Vâng, cô chủ!” – Trúc Lam và Trúc Lâm đồng thanh, cúi người.

“Cô chủ Yến Phi, mời cô vào nhà, bà chủ đang đợi.” – Trúc Linh giơ tay về phía trước mời.

Yến Phi cười cười, vừa cất bước vừa nghĩ thầm “Cái chuyện này rồi sẽ đi đến đâu đây trời?”

Cả ba cô gái cùng đi vào sân nhà toàn cây là cây. Giữa họ không còn âm thanh nào ngoài sự im lặng tẻ nhạt. Bình thường Yến Phi rất hay nói và gợi chuyện trước người khác nhưng lúc này bản thân cô gái tự dưng cảm giác có điều gì rất không thoải mái. Hẳn là do hơi căng thẳng, hồi hộp! Được một đoạn, Yến Phi quay qua Trúc Linh:

“Trúc Linh cứ gọi em... à, lại quên, cứ gọi tôi là cô chủ được rồi, không cần phải cô chủ Yến Phi dài dòng!”

“Thưa, em là Trúc Lam không phải chị Trúc Linh!”

Bây giờ Yến Phi mới để ý, người mình vừa gọi là Trúc Linh hóa ra lại là người có gương mặt nghiêm

nghe lúc này.

“Xin lỗi, ba người giống nhau quá nên không thể phân biệt được.”

“Vậy cô chủ Yến Phi cứ căn cứ vào màu áo của chúng em là được.” – Cô gái khép nép lên tiếng – “Chị Trúc Linh mặc áo màu vàng, chị Trúc Lam mặc áo màu đỏ và cuối cùng em, Trúc Lâm, mặc áo màu xanh lá. Tuy mỗi ngày chúng em mặc những chiếc áo khác nhau nhưng màu không thay đổi, đó là cách bà chủ đề ra để không nhầm lẫn!”

“À ra vậy, tôi hiểu rồi!” – Yến Phi nhìn một lượt màu sắc của ba chiếc váy.

“Khi này cô chủ bảo đừng gọi cô chủ Yến Phi là không được ạ. Vì trong nhà còn có hai cô chủ khác nữa nên bắt buộc chúng em phải gọi tên để phân biệt các cô chủ với nhau.” – Trúc Lam nói rõ.

“Sao, trong nhà còn có hai cô chủ khác ư?” – Yến Phi ngạc nhiên.

“Vâng, nhưng tiếc là hai cô chủ Du Phương và Du Thanh đi vắng mấy ngày, hôm sau mới về được. À đến rồi. Cô chủ Yến Phi, mời!”

Trúc Linh mở cửa, Yến Phi từ từ bước vào. Cũng là cánh cửa, căn phòng hôm qua nhưng sao thấy không khí có vẻ khác khác, chắc là vì lễ nghi quá mức chăng!

Trên bậc thang đá xanh trải thảm đỏ, bà chủ Du đã đứng đợi từ lúc nào. Vừa thấy Yến Phi bước vào, bà đã gọi:

“Yến Phi, mẹ rất mừng vì con đã trở lại. Nào, hãy cùng mẹ đi tham quan một vòng ngôi nhà mới của con và mẹ sẽ nói thêm về một số nguyên tắc trong gia đình.”

“Mẹ? Nhà mới? Nguyên tắc gia đình?”

“Đúng! Từ giờ con đã là con dâu của nhà họ Du nên con phải gọi mẹ là mẹ, và con sẽ sống trong ngôi biệt thự này cùng với mọi người. Đây là gia đình chồng của con!” – Bà chủ Du dịu dàng nhìn cô con dâu mới.

“Ừ nhỉ, sao mình lại quên điều đó chứ.” – Yến Phi tự nhủ, rồi ngược nhìn bà chủ Du – “Vâng, thưa mẹ!”

Sau đó, Yến Phi theo bà chủ Du đi tham quan một lượt ngôi nhà to lớn này. Nhìn cái biệt thự thôi cũng đủ biết rộng cỡ nào ấy vậy mà đi tham quan hết là đủ hiểu. Yến Phi lúc đầu còn hăm hở sau đó thì mệt là người. Kỳ lạ, gia đình thật ra có bao nhiêu người mà lại ở một ngôi nhà to như vậy. Có nhiều phòng bỏ trống bụi bặm đầy, thế thì xây nhiều làm chi cho uổng.

“Thật ra phòng ốc trong nhà cũng không có gì đặc biệt.” – Bà chủ Du đưa mắt bao quát các phòng – “Chủ yếu là khi về nhà mới thì cũng nên biết chút ít về nó đúng không? Con có thể đến các phòng con muốn như phòng đọc sách, phòng khách, phòng tranh, và các phòng ở tầng một. Còn những phòng còn lại nếu không cần thiết thì con đừng đến làm gì.”

“Dạ, con hiểu!” – Yến Phi chẳng rõ sao hôm nay mình ngoan như thế.

Toan tiếp tục cất bước thì người phụ nữ xinh đẹp chợt nhớ ra điều quan trọng cần căn dặn:

“Còn một vấn đề nữa, con đừng đi lung tung trong nhà, cứ ở trong phòng. Nếu có chuyện gì thì xuống phòng bếp gọi ba chị em Trúc Linh là được. Ngoài ra, có một tục lệ nhà họ Du dành cho những cô con dâu

mới, đó là nửa đêm phòng của họ phải bị khóa bên ngoài!”

“Nghĩa là phòng con sẽ bị khóa chốt bên ngoài?” – Yến Phi hỏi với vẻ mặt thấy rõ sự lạ lùng.

“Ừ, con yên tâm, việc này chỉ kéo dài vài tuần. Cuối cùng, về chồng tương lai của con... Chồng con tên Du Hạo. Lúc này tạm thời con chưa gặp nó nhưng vài ngày sau hai đứa sẽ gặp nhau thôi. Vì làm dâu thử trong vòng hai tháng nên con và Du Hạo chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thế nên cả hai vẫn ngủ ở hai phòng khác nhau.”

Nghe vậy Yên Phi thấy nhẹ nhõm hẳn.

“Vậy con và Du Hạo... có trở thành vợ chồng chính thức?”

“Cái này phải chờ sau hai tháng rồi mới biết được!” – Bà chủ Du đáp cùng nụ cười nhẹ ản ỷ.

Yến Phi nghiêng đầu khó hiểu. Cuối cùng thì, buổi sáng hôm đó nó cũng đã rõ về cái việc làm dâu thứ kỳ quặc này và những “tục lệ quái lạ” trong gia đình chồng. Vậy là cô gái họ Yến bắt đầu cuộc sống làm dâu.

Sau khi tìm hiểu hết những quy tắc cần lưu ý của gia đình chồng, Yến Phi cùng Trúc Lâm đến siêu thị mua thức ăn để chuẩn bị cho bữa trưa. Đi loanh quanh một hồi lâu, hai người đã mua gần xong các thứ cần thiết.

“Em và cô chủ sẽ làm bữa trưa nay. Cô thấy cà rốt thế nào?” – Trúc Lâm ân cần hỏi khi cả hai người đang ở quầy rau củ

“Ừ, cũng rất tốt.” – Yên Phi gât gât – “Mà trưa nay có bao nhiêu người sẽ cùng dùng bữa?”

“Đạ, chỉ có bà chủ và cô chủ Yến Phi thôi!” – Trúc Lâm mỉm cười, tay lấy mấy củ cà rốt.

“Ít vậy ư?” – Yến Phi ngạc nhiên.

“Dạ, nhà họ Du hiện tại có tất cả là năm người không tính ba chị em em thì có bà chủ, cô chủ lớn Du Phương, cậu chủ Du Hạo, tiếp là cô chủ nhỏ Du Thanh cuối cùng cậu chủ út Du Thiện. Bây giờ có thêm cô chủ Yến Phi nữa là sáu. Hiện tại hai cô chủ đã đi vắng, còn hai cậu chủ Du Hạo và Du Thiện thì đang sống ở nhà khác.”

“Tại sao lại ở nhà khác?” – Yến Phi tiếp tục thắc mắc.

“Về chuyện này thì em không thể nói cho cô rõ được, chờ vài ngày nữa cô sẽ biết thôi! Cô muốn uống nước trái cây không, em sẽ làm cho!”

“Sao cũng được, cứ giống mọi người!” – Cô gái họ Yến nhún vai.

“Thế em sẽ đi tìm vài thứ trái cây, còn cô chủ thích gì cứ tự nhiên mua sắm!” – Trúc Lâm nói xong liền đẩy xe đi lên quầy thực phẩm.

Còn Yến Phi, đi theo sau cô hầu mà đầu óc cứ suy nghĩ miên man. Bao nhiêu thắc mắc không ngừng xuất hiện và chúng khiến người hiếu kỳ như con bé thấy tò mò.

Tại quầy thu ngân, Yên Phi vô cùng kinh ngạc khi thấy trong số những thứ Trúc Lâm mua có bốn bịch huyết đỏ ở dạng lỏng.

“Chiều nay Trúc Lâm làm món gì mà cần đến bốn bạch huyết dữ vậy?”

Trong một thoáng, Yến Phi thấy Trúc Lâm có vẻ khó xử vì cô hầu đã im lặng vài giây.

“Dạ... bốn bạch huyết này không dùng để chế biến món ăn mà dùng vào việc khác. Cô đừng lo, chỉ là máu động vật thôi!”

Đến lúc này thì Yến Phi bắt đầu thấy mọi người trong nhà họ Du không hề bình thường chút nào. Ở họ chắc chắn có điều bí ẩn gì đây.

Trưa, Yến Phi, Trúc Lâm về đến nhà. Chẳng biết cô hầu mua gì mà đến ba chiếc túi. Đã thế, cái nào cũng to, căng phồng lên. Khi chiếc xe hơi chạy vào cổng, Yến Phi thấy Trúc Linh lẫn Trúc Lam đang đứng chờ. Lúc vừa xuống xe, hai cô gái nọ đã bước đến chỗ nó nhanh chóng.

“Cô chủ cứ đưa đồ cho em!” – Trúc Linh đỡ lấy cái túi trên tay Yến Phi.

“Không cần đâu, nó rất nhẹ, có gì Trúc Linh đỡ giúp cho Trúc Lâm.” – Yến Phi lắc đầu đưa mắt qua Trúc Lâm đang xách cả hai túi nặng trĩu.

Loay hoay hồi lâu, sau cùng, Yến Phi chỉ mang túi nào cả. Riêng ba chị em Trúc Linh, mỗi người một cái. Vẻ như, khi làm con dâu của nhà họ Du, nó đột nhiên trở thành cô chủ rảnh rang, đến việc mang vác cũng không cho. Dẫu chẳng thích như vậy nhưng Trúc Linh cứ nói câu “đây là quy tắc của gia đình ra “biện hộ” khiến Yến Phi chỉ biết nghe theo.

Tiếp, họ chậm rãi đi vào bên trong. Bỗng, Yến Phi kêu lên:

“Ui da!”

Ba cô hầu nọ xoay qua thấy cô chủ rờ đầu, dưới chân quả dâu khô lẫn lóc.

“Cô chủ Yến Phi sao vậy?” – Trúc Lâm lo lắng hỏi.

“Tại trái dâu rớt xuống trúng đầu thôi.” – Cô gái họ Yến xoa xoa chỗ đau.

Trúc Linh khẽ đưa mắt nhìn lên tán cây, dường như đã biết vì sao trái dâu khô ấy lại rớt trúng đầu Yến Phi vì cô thoáng thấy một bóng dáng nhỏ ẩn trong những lá cây rậm rạp.

“Có lẽ sắp sang đông nên trái bắt đầu rụng.” – Trúc Linh bảo.

Rồi bốn người lại đi tiếp. Vừa đi Yến Phi vừa nhìn nhìn lên tán cây khi nãy. Sự thật thì trái dâu khô không rớt trúng đầu mà là bay đến từ phía sau y như có ai đó ném trái dâu vào đầu nó vậy. Quá đáng thật!

Khi thấy bốn cô gái đã vào nhà thì cái bóng nhỏ trên tán cây dần lộ ra. Đó là cậu bé nghịch ngợm Du Thiện với nụ cười thích thú bởi trò đùa kia.

“Chọc chị dâu vui thiệt! Nhưng lúc nãy mình hơi mạnh tay!”

Dùng bữa trưa xong, Yến Phi và bà chủ Du vào phòng tranh trò chuyện. Trên bàn, ấm trà nghi ngút khói, mùi thơm nồng của trà lan toả làm người ta thật dễ chịu.

“Con dùng bữa ngon chứ?” – Bà chủ Du nhẹ nhàng đẩy tách trà qua cho cô gái – “Tay nghề nấu

nướng của Trúc Lam rất giỏi.”

“Vâng, con ăn rất ngon!” – Yến Phi cười đáp, rồi chợt im lặng dường như suy nghĩ điều gì.

Tất nhiên, người mẹ chồng dễ dàng nhận ra:

“Có chuyện gì khiến con bận tâm à?”

“Dạ...” – Yến Phi thoáng ngập ngừng – “Con muốn hỏi...”

Yến Phi chưa kịp nói thì cửa phòng mở, Trúc Lâm xuất hiện:

“Xin lỗi vì đã quấy rầy bà chủ và cô chủ Yến Phi nhưng bà chủ có điện thoại.”

“Được rồi, ta xuống ngay!” – Bà chủ Du xoay qua con dâu, cười – “Con cứ uống trà và xem một số bức tranh treo trên tường, mẹ sẽ quay lại.”

Yến Phi gật đầu.

Cửa phòng đóng lại, nó thở ra, lúc này đã định hỏi về Du Hạo...

Ngồi buồn, Yến Phi đứng dậy, đi vòng quanh phòng rồi xem những bức tranh treo tường. Toàn là tranh cổ, nhìn rất đẹp, bắt mắt. Và trong lúc cô gái mãi chú tâm vào tranh vẽ thì phía sau, trên chiếc bàn gần đó, Du Thiện từ từ biến hình ra. Thằng bé khoanh tay ngồi trên bàn nhìn Yến Phi đang dán mắt vào các bức tranh vô vị. Một ý nghĩ chọc phá chị dâu mới lóe lên trong đầu, Du Thiện liền biến mất.

Yến Phi vẫn say sưa xem tranh mà chẳng ngờ rằng sau lưng mình một chiếc bình đang được nhấc lên bay lơ lửng và

Yến Phi giật mình quay lại, vô cùng ngỡ ngàng khi thấy những mảnh xúr nằm vung vãi dưới nền nhà mà trong phòng không hề thấy bóng dáng của ai ngoài nó...

Cửa phòng chợt mở, bà chủ Du và ba cô hầu chạy vào. Tất cả thấy chiếc bình vỡ tan tành còn Yến Phi thì ngồi nhặt các mảnh xúr và giương đôi mắt ngơ ngác nhìn họ.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Sao bình lại vỡ?”

“Mẹ, không phải con làm! Con thật sự không làm vỡ bình! Con đang xem tranh đột nhiên tiếng xoảng vang lên rất lớn... Con quay lại thì bình đã vỡ...” – Cô gái họ Yến cố gắng giải thích về cái việc kỳ quái này.

Đưa mắt nhìn khắp căn phòng và vẻ như bà chủ Du đã hiểu sự tình.

“Con có bị thương không?”

“Dạ không! Mẹ hãy tin con, con thật sự...”

“Mẹ hiểu rồi, chẳng có gì đâu. Chắc gió thổi mạnh nên bình rơi xuống. Con đừng nhặt nữa kéo đứt tay!” – Bà chủ Du đến gần đỡ con dâu dậy.

“Đúng đó, cô chủ cứ để em thu dọn cho!” – Trúc Lâm liền bảo.

“Trúc Lam đưa cô chủ Yến Phi xuống phòng khách, Trúc Linh chuẩn bị hai tách trà khác lát sau ta xuống sau! Trúc Lâm, đừng dọn nữa, xuống bếp phụ chị con pha trà.”

Cả ba vâng lời bà chủ. Trúc Lam đưa Yến Phi rời khỏi phòng. Cô gái họ Yến vẫn chưa bình tĩnh hẳn về việc vừa xảy ra.

Khi bốn cô gái đã đi, cửa phòng khép lại, bấy giờ bà chủ Du mới gọi:

“Con mau hiện hình ra Du Thiện!”

Lập tức ngay chiếc bàn, Du Thiện hiện hình. Nó gãi đầu vì biết mẹ đang giận. Bà chủ Du nhìn cậu con trai nghịch ngợm:

“Mẹ đã nói con đừng chọc chị dâu! Con làm thế chị dâu sẽ sợ!”

“Con thấy chị dâu đâu có sợ. Con chỉ muốn đùa chút thôi.”

“Con muốn đùa với chị dâu thì con phải hiện hình ra chứ. Con cứ tàng hình rồi chọc phá thế này làm sao được!”

“Nhưng con thấy như vậy thú vị hơn!” – Du Thiện khoái chí.

“Nếu con còn làm thế với chị dâu mẹ sẽ không cho con qua đây nữa!” – Bà chủ Du nghiêm nghị, nét mặt đánh lại như thể muốn cho con biết bà sẽ cùng biện pháp mạnh.

“Sao cơ? Thế thì còn gì vui!” – Du Thiện xụ mặt, kêu lên.

“Con mau dọn những mảnh vỡ, tự gây ra thì tự dọn lấy! Nhớ dùng chổi quét đừng nhặt kéo đứt tay!” – Bà chủ Du quay lưng, mở cửa phòng.

Du Thiện âm ờ, lằm lũi đi về phía cuối phòng, với tay lấy cây chổi nhỏ quét lùa đồng xúr vỡ vào thùng rác.

Bà chủ Du xuống phòng khách, ngồi vào chiếc ghế đối diện với con dâu, tiếp tục cuộc trò chuyện khi nãy và tuyệt nhiên chẳng hề đa động gì đến việc bình xúr vỡ. Chính thế càng làm Yến Phi khó hiểu hơn. Nó thật sự không tin chiếc bình quý ấy lại bị gió thổi rớt!

Dĩ nhiên, Yến Phi ở lại nhà họ Du hết ngày hôm đó. Buổi chiều thì không có gì khác thường xảy ra nữa. Dù vậy, nó vẫn hoài nghi gia đình lạ lùng này.

Tối, dùng bữa với mẹ chồng xong cô gái họ Yến được bà dẫn đến phòng ngủ của mình. Đây là một căn phòng gần cuối dãy hành lang lầu hai, rất rộng, cách bố trí đồ vật thì khỏi chê, nhìn lác mắt í. Trông chẳng khác gì phòng quý tộc hạng sang.

“Woa! Phòng đẹp quá!” – Yến Phi đưa mắt nhìn khắp căn phòng mới, xuýt xoa.

“Từ giờ đây sẽ phòng con, nó hơi bụi một chút nhưng Trúc Lam đã quét dọn sạch sẽ rồi.”

“Dạ như thế là quá tốt rồi, con rất thích!”

“Vậy thì được. Thôi, chúc con ngủ ngon.” – Bà chủ Du biết con dâu đã mệt.

“Chúc mẹ ngủ ngon.”

Cửa đóng lại, Yến Phi ngã người lên giường. Êm ái quá! Cứ như mơ vậy! Đang tận hưởng cảm giác thoải mái thì chợt nó nhớ lại sự việc trưa nay trong phòng tranh và thấy thật khó hiểu. Tự dung cái bình ấy lại vỡ. Kỳ lạ quá!

“Lẽ nào có ai đó đang chọc mình? Nhưng mình chẳng thấy ai cả. Rõ ràng nhà họ Du có gì đó không bình thường.”

Nằm nghỉ miên man một lúc lâu, Yến Phi chìm vào giấc ngủ khi nào không hay.

Nửa đêm đang ngủ thì Yến Phi tỉnh giấc vì nghe có âm thanh khá ồn ào vang lên, tuy không lớn nhưng đủ để đánh thức người khác.

“Chuyện gì thế nhỉ?”

Yến Phi dụi mắt ngồi dậy rồi mau chóng bước xuống giường, đến gần cửa phòng, áp tai nghe... Hình như có tiệc thì phải. Không đúng, người trong nhà rất ít chưa kể gia đình họ Du vốn khá nghiêm làm sao có tiệc được. Thế thì âm thanh ồn ào đó là gì? Hay là... xuống xem thử. Nghĩ vậy, cô gái liền xoay nắm đấm mở cửa ra nhưng không được. Nó cố đẩy thật mạnh nhưng vô ích, cánh cửa chẳng hề nhúc nhích gì hết.

“Sao kỳ vậy, cửa bị kẹt à? Không, cái này giống bị khóa!” – Mắt Yến Phi sáng lên như nhớ ra điều gì – “Đúng rồi! Lúc sáng mẹ có nói tối cửa phòng mình sẽ bị khóa từ bên ngoài. Chà, tặc lệ gì mà quái gở!”

Chán nản vì không mở được cửa để dò la tình hình bên dưới như thế nào, Yến Phi thở dài, đành quay trở lại giường tiếp tục giấc ngủ dở dang. Nó vật người xuống chiếc giường êm ái, nhắm mắt... Chợt, có cái gì khiến Yến Phi mở mắt và bật dậy, lấy tay ấn lên phần bụng dưới rốn:

“Không phải chứ, giờ này tự dưng buồn đi vệ sinh! Á! Chết rồi, cửa khóa bên ngoài thì làm sao mình “xả” được đây! Trời ơi, làm sao bây giờ?”

Yến Phi ôm bụng lăn lộn qua lại, buồn đi vệ sinh quá đi mất. Vài giây trôi qua, nhin hết nổi, nó liền xuống giường đến bên cửa, dùng tay gõ gõ và cất tiếng gọi lớn:

“Có ai ngoài đó không? Mẹ, Trúc Linh, Trúc Lam, Trúc Lâm, mọi người ơi mở cửa, Yến Phi muốn đi vệ sinh! Ôi, mắc quá...!”

Nhưng đáp lại tiếng gọi khẩn cấp của Yến Phi chỉ là sự im lặng.

“Ui! Tôi chịu hết nổi rồi! Chắc chết mất!”

Yến Phi ôm bụng hết đi tới đi lui trong phòng rồi chuyển sang nhảy tung tung thậm chí còn lộn người trông chuối nữa... Dĩ nhiên tất cả đều vô ích, cơn “buồn” càng ngày càng tăng cao.

“Hay là nằm ngủ để quên cơn mắc vậy!” – Yến Phi tự nhủ rồi leo lên giường.

Quái ác, cơn buồn đi vệ sinh khiến Yến Phi không tài nào nhắm mắt được. Nó nhăn nhó ôm bụng. Chưa bao giờ, bản thân lại rơi vào tình huống trở trêu, khổ sở này.

“Không xong rồi, kiểu này đến sáng chắc bể bụng quá!” – Yến Phi ngồi dậy nghĩ cách – “Làm sao đây, động não đi nào, Yến Phi!”

Đang cố vận óc thì bất chợt dưới sàn nhà, một con chuột to hùng dũng chạy ngang qua cái vò khiến Yến Phi giật mình kêu lên:

“Ồi con chuột!”

Cái giật này người của cô gái khiến cơn buồn đi vệ sinh đã được “giải thoát”. Tức thì, nó bàng hoàng nhìn xuống dưới giường xong mếu máo:

“Thôi chết tôi rồi!”

Sáng hôm sau, ở ngoài sân, Yến Phi đang hì hục giặt đồ thì bà chủ Du bước ra. Thấy con dâu, bà ngạc nhiên, hỏi:

“Ủa, Yến Phi à?”

“Dạ con chào mẹ!” – Yến Phi đứng dậy.

“Mẹ cứ tưởng Trúc Lâm nào ngờ là con.” – Bà chủ Du bảo – “Sao con giặt đồ sớm thế?”

Yến Phi bối rối, đáp bừa:

“A dạ, con có thói quen thích dậy sớm giặt đồ... Như thế rất bản thân sẽ không chạy lười.”

“Con còn trẻ mà đã nghĩ như thế thì thật hiếm. Đó là một thói quen tốt!” – Bà chủ Du hài lòng rồi nhìn xuống đồng hồ, có chần, ga niệm và bộ đồ ngủ – “Con giặt nhiều thế? Những cái này Trúc Lâm đã giặt sạch rồi!”

Yến Phi quay mặt đi, khóc thầm. Nó mếu máo vì nhớ đến chuyện đi vệ sinh ngay trên giường đêm qua. Thật nhục nhã! Giờ biết nói sao đây!

“Dạ... tại hôm qua có con chuột (con chuột chết bằm > _____ <) chạy lên trên giường nên con mới phải đem đi giặt ạ.”

“Vây ư, để mẹ bảo Trúc Linh vào phòng con xem sao. Thế con giặt đồ tiếp đi!” – Bà chủ Du toan quay bước thì tự nhiên ngửi thấy mùi kỳ kỳ – “Sao mẹ lại nghe có mùi khai vậy nhỉ? Kỳ lạ, trong nhà đâu có chó mèo gì đâu.”

Mặt xanh lè, tim giật thót, Yến Phi liền cười cười giả vờ hít thử:

“Ủa thế ư? Nhưng con không ngửi thấy gì cả!”

“Chắc mẹ ngửi nhầm. Thôi, con làm mau rồi vào dùng bữa sáng với mẹ!”

Khi bà chủ Du đã đi Yến Phi thở ra, ngồi xuống tiếp tục công việc. Vừa làm nó vừa làm bằm:

“Xấu hổ chết được, ai đời già đầu lại tè dầm ra giường chứ! Chỉ tại cái tục lệ khóa cửa qui

quái đó. Chẳng còn chuyện gì xui hơn thế nữa!”

Bỗng Mặt Yến Phi méo mó khi giờ cái quần ngủ lên xem, một cái lỗ rách to tướng xuất hiện ngay hông quần. Nó đã giặt quá tay!

“Thế đây, còn có thể xui hơn vậy nữa!”

“Ha ha ha! Cậu tè ra giường hả, Yến Phi?” – Diễm Quỳnh cười lớn.

Yến Phi lấy tay bịt miệng cô bạn lại:

“Định giết tôi hả bà? Sao la lớn vậy? Đồ ác mồm!”

Dù bị bịt chặt miệng nhưng Diễm Quỳnh vẫn không tài nào ngăn được cơn buồn cười. Mặt nó đỏ hết cả lên vì không nhịn nổi.

“Này, có thật cậu đã “xả” trên giường không thể?” – Song Song hỏi về ái ngại – “Làm gì mà ra nông nổi như vậy?”

Mau chóng, Yến Phi quay phắt qua nói ngay:

“Đâu phải lỗi của tớ, chỉ tại cửa bị khóa rồi cả con chuột đáng ghét đó nữa nên... nên... tớ mới... mới “đi” ngay trên giường luôn.”

“Sao nhà gì mà quái đản thế nhỉ?” – Song Song nhú mày.

“Phải!” – Đụng trúng vấn đề, Yến Phi kéo ghế lại gần bạn, hăng say – “Gia đình họ Du kỳ lạ lắm! Hôm qua đi siêu thị Trúc Lâm mua bốn bịch huyết đỏ, nhìn thấy ghê! Rồi hình như có ai muốn trêu tớ hay sao ấy, ném cả trái dâu khô vào đầu tớ. Rồi đến cái bình trong phòng tranh khi không lại vỡ mà chẳng ai đụng gì đến cả... Chưa hết, nửa đêm ở nhà dưới nghe rất ồn giống như đang mở tiệc vậy!”

Nghe xong, Diễm Quỳnh hết cười mà thấy rùng mình:

“Eo ơi, bà kể sao nghe giống phim ma vậy?” (O__o)

“Phim ma gì, tớ thấy nhà họ Du giống đóng phim kinh dị thì đúng hơn!” – Yến Phi chống cằm, tặc lưỡi.

Rồi Diễm Quỳnh chợt hớn hờ:

“À, bỏ bảo biết tên chồng tương lai rồi hả? Tên gì thế? Mà đẹp trai không?”

“Anh ta tên Du Hạo, chẳng biết mày ngang mũi dọc thế nào nữa. Mẹ chồng tớ bảo đợi vài ngày hai đứa sẽ gặp nhau.”

Diễm Quỳnh ủ rũ, tiếc hùi hụi. Còn Song Song không hiểu sao từ nãy giờ cứ ngử ngử lên người Yến Phi.

“Này, Yến Phi! Sao tớ ngử thấy người cậu có mùi ma khí thế?”

“Cậu nói gì?” – Hai đứa nọ thốt lên.

“Tuy chỉ thoáng qua nhưng trên áo cậu có mùi ma khí.” – Song Song vẫn chưa rời mũi khỏi chiếc áo cô bạn thân đang mặc.

Đối diện, Diễm Quỳnh liền chấp hai tay, vái lấy vái để:

“Thôi, con lạy bà! Song Song, bà cứ suốt ngày ma khí với ám khí! Bà giống đóng phim kiếm hiệp quá!”

“Tớ ngử thấy thật mà.”

“Thôi nào Song Song, mùi ma khí gì chứ!” – Yến Phi xua tay – “Tớ đâu có tiếp xúc với con ma nào đâu mà có mùi ma khí.”

“Bà lúc nào cũng ma với cô, chán ghê!”

Nghe Diễm Quỳnh ca cầm, Song Song nhún vai, không nói gì nữa. Cũng có thể nó ngủ nhầm.

Sự thật, cô gái họ Lục là một người đặc biệt. Từ nhỏ, nó đã có thể nhìn thấy ma và ngửi được mùi ma khí ở xung quanh.

Ban này, Song Song ngạc nhiên bởi trên người Yến Phi đột nhiên toả ra mùi ma khí thoang thoảng. Nhưng mà biết đâu, cô gái nhầm lẫn.

Chương 4

Trưa hôm ấy, rời khỏi tiệm mì, Yến Phi lững thững dạo bước về nhà. Suốt trên đường đi, cô gái không ngừng nghĩ ngợi về những điều kỳ lạ của gia đình chồng. Dù có tưởng tượng ra bao nhiêu thứ thì nó vẫn chẳng tài nào tìm được câu trả lời thoả đáng. Đúng là rối rắm!

Đứng trước cổng nhà họ Du, Yến Phi thấy ổ khoá to tướng nằm chính ỳnh. Hình như sáng nay, bà chủ Du có nói là sẽ cùng ba chị em Trúc Linh đi ra ngoài có chút việc. Vậy là bây giờ chỉ còn một mình cô gái ở nhà. Thở ra, Yến Phi lấy chìa khoá mở cổng rồi đi vào sân. Bước chậm rãi trên con đường mòn trong vườn, nó nghĩ thầm:

“Lát nữa mình sẽ làm gì đây? Nhà còn mỗi mình, buồn thật!”

Đang suy nghĩ miên màn thì Yến Phi liền kêu lên:

“Ui da!”

Yến Phi lập tức xoay người lại, không có ai hết. Con bé đưa mắt nhìn xuống đất, lại là quả dâu khô. Cái trò này giống hết hôm qua.

Yến Phi rờ rờ đầu, ngược nhìn lên trên tán cây kế bên:

“Quái, cây này đâu phải cây dâu mà lại có quả khô rụng? Kỳ lạ thật! Ai đang trêu mình ư?”

Yến Phi tắc lưỡi, ngờ ngợ vì chả hiểu chuyện gì. Đứng tần ngần một lúc lâu, nó đành tiếp tục bước đi.

Thế nhưng, chỉ vài giây sau là lại Yến Phi kêu:

“Ui!”

Yến Phi nhăn nhó bởi lần này, quả dâu khô to hơn lúc nãy và hiển nhiên, chỗ bị chọc trúng cũng đau hơn nhiều. Bắt đầu quạu, Yến Phi hướng mắt nhìn lên mấy tầng cây rậm rạp. Kỳ này, nó quan sát kỹ thiệt là kỹ chứ không còn lơ là như mấy lần trước nữa.

“Chắc chắn có người đang chơi mình, là kẻ nào nhỉ?” – Yến Phi cắn môi, tự nhủ.

Chợt, đúng lúc ấy, Yến Phi thoáng thấy có cái bóng nhỏ núp sau cái cây phía xa xa nhưng đã biến mất. Đảo mắt, cô gái nghĩ ngợi...

Yến Phi liền giả vờ đi tiếp nhưng được một đoạn thì liền núp vào lùm cây khác quan sát tình hình. Vài giây trôi qua, Yến Phi thấy một cậu nhóc xuất hiện, vừa đi vừa nhìn dáo dác khắp nơi. Đó là Du Thiện. Thằng bé đang ngạc nhiên vì sao không thấy chị dâu đâu nữa.

“A, bắt được rồi nhé, nhóc con!” – Bất ngờ Yến Phi nhảy ra nắm chặt lấy tay thằng nhỏ – “Nói mau, nhóc là ai? Tại sao lại cứ ném dâu khô vào đầu người ta?”

Vì không lường trước sự việc này nên Du Thiện không kịp chạy thoát. Bị giữ chặt bởi hai bàn tay siết mạnh của Yến Phi, nó vùng vẫy:

“Chị dâu, em là em chồng chị đây, buông em ra đi!”

“Em chồng?” – Yến Phi thốt lên – “À, nhóc là Du Thiện đúng không?”

Bỗng, Du Thiện chỉ tay ở phía sau lưng chị dâu, la lớn:

“Anh Du Hạo kia!”

Yến Phi giật mình xoay lại. Thừa lúc ấy, Du Thiện vùng chạy thoát khỏi tay chị dâu. Biết bị lừa, Yến Phi nghiêng răng tức giận:

“Thằng nhóc láo lếu! Chị đây phải tóm được mày mới thôi!”

Thế là Yến Phi đuổi theo cậu em chồng nghịch ngợm. Chạy một lúc Yến Phi liền dừng lại vì trước mặt xuất hiện một cái cổng nhà khác. Cái cổng này không phải cổng sắt mà cổng bằng ngói đỏ nhìn giống Nhật Bản.

“Ừa, sao cuối sân vườn lại có thêm cái cổng nữa vậy?”

Chợt...

“Chị dâu ơi!”

Yến Phi quắc mắt nhìn thì thấy Du Thiện ngồi trên mái ngói đỏ của cái cổng nhà và cười thích thú, ra vẻ trêu chọc:

“Chị đuổi theo em thử xem!”

Dứt lời thằng bé nghịch ngợm nhảy vụt xuống vào bên trong. Yến Phi giận sôi người:

“Dám thách chị à? Được! Chị mà tóm được thì mày chết!”

Không chần chừ Yến Phi đi đến cái cổng ngói đỏ, đẩy cửa bước vào. Vừa nhìn thấy khung cảnh bên trong thì Yến Phi đỡ cả người, một vườn hoa tuyệt đẹp hiện ra trong mắt. Tuy ở đây cây cối cũng nhiều, cũng khá âm u nhưng quang cảnh trông tươi sáng hơn khu vườn bên ngoài nhiều. Có cả suối nữa. Nước suối chảy róc rách từ mô đá cao xuống một thanh tre dài nhìn như đòn bẫy rồi chảy nhẹ nhàng xuống bờ suối nhỏ bên dưới, xung quanh bờ chất toàn đá cuội to. Con đường mà Yến Phi đang bước đi rải đầy sỏi.

“Nơi này là thần tiên hay sao thế?”

Rồi Yến Phi đưa mắt nhìn sang bên phải, một dãy nhà gỗ hiện ra trông thật xinh xắn, nhìn giống hệt mấy ngôi nhà gỗ bên Nhật. Cánh cửa gỗ, vách bằng giấy dầu không thấm nước, treo lủng lẳng những chiếc chuông gió. Hình như có làn gió thổi qua nên chúng rung lên nghe thật vui tai.

“Không ngờ bên trong biệt thự họ Du lại có khu nhà như thế. Mà ai ở đây?”

Đột nhiên Yến Phi xoay đầu qua bên trái, ở phía xa xa, có ai đó đang lạo xạo tìm kiếm cái gì trong lùm cây. Con bé không rõ là ai chỉ thấy cánh tay của người đó đưa ra ngoài.

“Có khi nào là thằng nhóc Du Thiện không? Chắc nó rồi. He he, lần này thì chết... Có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi tay chị nhóc ạ!”

Thế là Yến Phi nhẹ nhàng tiến đến gần lùm cây đó, cố gắng không gây ra tiếng động. Khi đã đứng ở khoảng cách nhất định thì bàn chân dừng lại rồi nhanh chóng Yến Phi chụp lấy cánh tay kia kéo ra ngoài cùng giọng cười khoái trá:

“Ha ha ha! Tóm được nhóc rồi! Lần này thì...”

Yến Phi chợt ngưng bật khi trước mặt không phải là cậu em chồng quái quỷ mà là một người con trai trạc tuổi nó, cậu đang giương đôi mắt ngây ngô nhìn. Tim Yến Phi muốn ngừng đập khi thấy vẻ đẹp ngời sáng của người con trai này. Cậu ta trông như thiên thần, dù nước da hơi trắng và xanh xao. Yến Phi cứ nhìn người con trai mà mình đã “vô tình” kéo tay ra khỏi lùm cây, nhìn mãi, dường như bị cuốn hút bởi cái gì đó rất đẹp.

“Này, cậu là ai vậy?” – Vừa cất giọng hỏi nhẹ nhàng, cậu ta vừa giơ tay lên quơ quơ trước mặt Yến Phi – “Hey, không nghe tôi hỏi à? Sao cậu lại nắm tay tôi?”

“Hà?” – Yến Phi chợt tỉnh, nhìn xuống thấy mình vẫn còn ôm khư khư cánh tay của người ta. Con bé liền lúng túng bỏ tay ra – “Xin lỗi...! Vì tôi đang đuổi theo một thằng bé và khi thấy cánh tay của cậu đưa ra ngoài thì tôi tưởng là của nó nên mới nắm tay cậu.”

“Thằng bé?” – Cậu con trai ngạc nhiên – “À, chắc là Du Thiện!”

“Đúng rồi, đúng là Du...”

Bỗng cậu con trai liền lấy tay che miệng Yến Phi rồi lại giơ một ngón tay khác lên miệng mình, ra dấu:

“Suyt! Khẽ thôi, cậu làm nó sợ mất!”

Nó? Nó là cái quái gì?

Yến Phi tự nhủ, miệng vẫn bị bàn tay cậu ta che bít. Cậu con trai đưa mắt nhìn vào lùm cây lúc này, Yến Phi cũng nhìn theo. Thấy cách cậu ta nhìn chăm chăm cái bụi cây, nó như muốn nín thở chờ đợi cái thứ gì đang ở trong đó. Vài giây trôi qua, Yến Phi ghệt mắt khi thấy một con chim non nhỏ xíu đang rụt rè bước ra khỏi lùm cây. Bỏ tay khỏi miệng Yến Phi, thật nhẹ nhàng, cậu con trai nâng chú chim lên bằng cả hai tay như sợ nó sẽ rớt.

“Đừng sợ, cô ấy không làm hại mày đâu. Bây giờ thì bay đi nhé, vết thương trên cánh mày đã khỏi hẳn rồi. Nào bay đi!” – Cậu ta đưa chú chim lên cao.

Được khuyến khích, cảm giác như thêm sức mạnh, chú chim non đã giang rộng đôi cánh yếu ớt, đập vài cái rồi từ từ bay lên bầu trời xanh, nơi đang cất tiếng gọi nó.

“Tuyệt lắm! Mày sẽ làm được, hãy bay thật cao. Tạm biệt nhé!”

Yến Phi tròn xoe mắt nhìn cậu con trai xa lạ đang dõi theo chú chim, cười rạng rỡ. Nụ cười tươi đó khiến gương mặt cậu ta thật đẹp, đến nỗi Yến Phi nghĩ rằng nếu có thêm vài tia nắng nữa thì cậu ta sẽ sáng rực lấp lánh như một thiên thần thật sự.

Rồi bất chợt, cậu con trai quay qua Yến Phi. Con bé giật mình khẽ nhìn đi nơi khác. Chắc cậu ta đã biết mình nhìn trộm! Yến Phi tự nhủ và cảm thấy hơi xấu hổ.

“Cậu tên gì?” – Giọng nói dịu dàng của cậu ta lại vang lên.

Còn rồi bởi thì Yến Phi giật mình, khẽ đáp:

“Hà? Ừm, tôi tên là Yến Phi! Họ Yến, tên một chữ Phi!”

“Thế ư? Tên dễ thương lắm.”

Yến Phi đã thoảng đỏ mặt khi nghe như vậy. Con bé ngược nhìn, cậu ta lại mỉm cười. Con trai mà sao đáng yêu thế!

“Còn tên cậu?” – Phải mất mấy giây, Yến Phi mới lấy can đảm hỏi lại.

Cậu ta toan trả lời thì đột ngột, một giọng nói vang lên từ phía sau:

“Yến Phi!”

Yến Phi quay lại, ngạc nhiên:

“Mẹ?”

Bên cạnh, cậu con trai nọ tròn xoe mắt, nhìn chăm chăm cô gái lạ mặt:

“Mẹ? Cậu gọi mẹ sao?”

Yến Phi chưa kịp hiểu câu hỏi kỳ lạ kia là tiếng bà chủ Du tiếp:

“Yến Phi, sao con lại gặp được Du Hạo vậy?”

“Du Hạo?!” – Tức thì, Yến Phi xoay qua nhìn vào cậu con trai đứng cạnh mình – “Cậu... cậu... ấy là Du Hạo, chồng... chồng tương lai của con?”

Yến Phi vẫn còn đang ngẩn người vì không ngờ người con trai trước mặt lại là Du Hạo, chồng tương lai của nó thì giọng bà chủ Du vang lên cắt ngang mọi suy nghĩ rồi bởi kia:

“Yến Phi, con hãy trở vào nhà đi, một lát nữa mẹ sẽ nói chuyện với con sau!”

“Dạ...” – Yến Phi đáp vể lúng túng, xong khẽ xoay qua nhìn Du Hạo rồi từ từ quay gót.

Cô gái bước ra khỏi cổng nhà ngói đỏ.

Khi thấy bóng con dâu đã khuất, bà chủ Du xoay mặt đối diện với con trai:

“Du Hạo, tại sao Yến Phi lại vào được đây?”

“Dạ, con cũng không rõ. Chỉ nghe cậu ấy nói là đuổi theo một thằng bé, con nghĩ chắc là Du Thiện!”
– Du Hạo lắc đầu, trả lời.

Bấy giờ bà chủ Du mới hiểu sự tình. Bà khoanh tay, cất tiếng gọi lớn:

“Du Thiện!”

Rất nhanh sau đó, Du Thiện từ từ hiện hình ra, gương mặt bí xị:

“Mẹ...”

“Sao con không chịu nghe lời mẹ thế?”

Nghe giọng mẹ có vẻ rất tức giận, Du Thiện liền chạy đến núp sau lưng Du Hạo. Từ nhỏ cho đến lớn, cứ hễ bà chủ Du quát mắng thì nó lại tìm đến Du Hạo, vì anh trai luôn bảo vệ nó.

“Mẹ đã dặn con bao nhiêu lần rồi, đừng tàng hình chọc chị Yến Phi! Tại sao con cứ đầu vậ, Du Thiện?”

“Con...” – Du Thiện khấp nép sau lưng Du Hạo – “Con chỉ muốn chị í gặp anh ba thôi!”

“Chuyện chị dâu gặp anh trai, con không cần phải lo vào!”

Sự tiết lộ bất ngờ từ mẹ khiến Du Hạo nhú mày:

“Chị dâu? Mẹ nói cô gái tên Yến Phi là chị dâu của Du Thiện? Có nghĩa cô ấy lại là...”

Chưa kịp để Du Hạo nói hết thì Du Thiện đã lanh chanh chen vào:

“Đúng đó anh ba, chị Yến Phi là vợ mới của anh đó!”

Du Hạo đưa mắt nhìn mẹ như thể muốn hỏi điều đó có phải là sự thật. Bà chủ Du thờ ra:

“Mẹ định chờ vài ngày khi nào con khỏe hẳn rồi sẽ đưa Yến Phi đến gặp con... nhưng nào ngờ hai đứa lại gặp sớm như vậy, chỉ vì Du Thiện!”

Du Thiện thấy ánh mắt của mẹ đầy bức bối nó lại lùi ra sau lưng anh trai.

“Thôi, chuyện cũng đã rồi, mẹ đừng trách Du Thiện nữa. Dù gì cũng nhờ nó mà con đã gặp được cô vợ mới.” – Du Hạo mỉm cười, cổ bệnh vực em trai quý quái.

“Con lúc nào cũng bệnh cho nó. Chiều mãi nó chẳng chịu nghe lời ai.”

Trong khi đó, Yến Phi cứ nghĩ mãi về sự gặp gỡ tình cờ khi nãy. Có thật, anh chàng đáng yêu đó là chồng mình, Du Hạo không nhỉ? Yến Phi lẩm bẩm trong miệng Tại sao đến giờ mẹ vẫn không muốn cho mình gặp mặt cậu ấy?

Yến Phi mở cửa bước vào ngôi biệt thự thì giọng Trúc Linh đã vang lên:

“Hay quá, cô chủ Yến Phi đây rồi!”

“Có chuyện gì thế?” – Yến Phi ngạc nhiên vì thái độ vui mừng của cô hầu.

Cùng lúc ngay chiếc ghế ở bàn tiếp khách, một cô gái xinh đẹp, cái nhìn nửa sắc sảo nửa đùa nghịch, đang ngồi và hướng mắt vào Yến Phi.

“Trúc Linh, đây có phải là...”

“Vâng!” – Trúc Lâm nhanh chóng kéo tay Yến Phi đi lại gần cô gái đó – “Cô chủ Du Phương, đây là cô chủ Yến Phi, vợ mới của cậu chủ Du Hạo.”

Vợ mới?! Yến Phi nghĩ thầm đầy khó hiểu.

“Ồ, hóa ra là thế.” – Du Phương mỉm cười, mau chóng đứng dậy – “Chào em, chị là Du Phương, chị hai của Du Hạo.”

“Dạ, em chào chị.” – Yến Phi cúi đầu.

Đột nhiên, Du Phương ôm chầm lấy cô em dâu. Yến Phi bất ngờ vì hành động thân mật đó. Kể đến,

Du Phương nói tíu tít:

“Ôi, em đáng yêu quá! Thế là xứng đôi với Du Hạo nhà này rồi. Em đã gặp Du Hạo chưa?”

Bị ôm chặt trong vòng tay, Yến Phi cười cười:

“Dạ, r... rồi ạ.”

“Cô chủ Yến Phi đã gặp cậu chủ Du Hạo rồi sao?” – Trúc Lam ngạc nhiên.

“Ừ, vừa mới khi nãy thôi.”

Nghe thế, Du Phương đẩy nhẹ em dâu ra, bảo:

“Mới gặp thôi à? Vậy thấy em trai chị thế nào? Đẹp trai phải không?”

Yến Phi, nhớ đến gương mặt Du Hạo lúc nãy trong vườn hoa, liền đỏ mặt vì câu hỏi của chị chồng. Đối diện, Du Phương trông vẻ khác lạ của em dâu, liền dò hỏi:

“Sao em đỏ mặt dữ vậy? Hay là thích Du Hạo rồi chứ gì?”

Bị nói trúng tim đen, Yến Phi lắc đầu, xua tay với điệu bộ lóng ngóng:

“Dạ... không... không phải thế...”

“Ừa, vậy là em không thích em trai chị sao?”

“Dạ... dạ... cũng không phải...”

Yến Phi thật sự lúng túng trước những câu hỏi “hóc búa” của chị chồng. Còn Du Phương, cô cười lớn, vẻ thích thú:

“Trời ạ, trông em kìa, đáng yêu quá! Chọc em vui thật!”

Khỏi nói, Yến Phi xấu hổ vô cùng. Hiểu điều ấy, Trúc Linh liền lên tiếng giải vây:

“Cô chủ Du Phương đừng chọc cô chủ Yến Phi nữa.”

“Ừ, thôi không chọc.” – Du Phương vẫn còn buồn cười. Rồi như nhớ ra gì đó, cô liền quay sang bên cạnh – “Nãy giờ sao bé Thanh cứ ngồi im lặng vậy? Không vui khi thấy chị dâu mới à?”

Bấy giờ Yến Phi mới để ý, hóa ra có thêm một cô bé mái tóc ngắn ngang vai đang ngồi gần đấy. Trông khá dễ thương nhưng gương mặt có vẻ buồn, lẫn khó chịu.

Trúc Lâm nghiêng đầu hỏi:

“Cô chủ Du Thanh nói gì với chị dâu đi.”

Du Thanh lặng thinh một lúc rồi đấm phất dậy, cất tiếng:

“Có gì để nói chứ? Chuyện này đâu phải chỉ xảy ra một lần, làm gì mọi người vui thế? Là ai thì cũng như nhau thôi, cũng sẽ lại bỏ anh Du Hạo và cái nhà này ra đi!”

Yến Phi vô cùng kinh ngạc khi nghe thế.

“Thôi đi! Đừng nói như thế trước mặt chị dâu mới!” – Du Phương bảo, giọng nghe hơi nhạt.

“Em mệt lắm nên về phòng nghỉ ngơi đây. Mọi người... cứ vui vẻ!”

Trước khi bước lên bậc thang trải thảm đỏ, Du Thanh còn nhìn sang Yến Phi với vẻ không thiện cảm. Mọi người trong nhà họ Du đều thân thiện tại sao cô bé Du Thanh lại khó chịu với mình thế? Yến Phi tự nhủ.

Vừa khi ấy, cửa mở, bà chủ Du bước vào, theo sau còn có Du Thiện. Thằng bé thấy Yến Phi liền lè lưỡi chọc.

“Thằng quỷ sứ!” – Yến Phi nhú lông mày, đe dọa.

Hết nhìn Du Phương rồi bà chủ Du nhìn sang Yến Phi:

“Chắc con cũng đã làm quen với chị Du Phương và em Du Thanh? Còn thằng bé này thì con ắt hẳn đã biết rõ là ai rồi!”

Yến Phi gật đầu cười. Bà chủ Du nhìn dáo dác:

“Bé Thanh đâu?”

“Nó mệt nên lên phòng nghỉ trước rồi ạ.”

“Vậy con cũng nghỉ đi, cả ngày đi đường chắc mệt lắm. Còn Yến Phi, con ra ngôi nhà phía sau vườn, Du Hạo muốn gặp con.”

Ngoài vườn hoa, Du Hạo cùng Yến Phi ngồi ở ngoài hành lang ngôi nhà gỗ. Đã mấy phút trôi qua mà cả hai chẳng nói với nhau lời nào. Chắc là do vẫn còn bất ngờ.

“Hóa ra, cậu là con dâu mới của nhà họ Du.” – Sau cùng, Du Hạo cũng lên tiếng.

“Ồ...” – Chỉ nói được một từ Yến Phi đã nín bặt.

“Nghe nói chị Tiểu Phương và bé Thanh đã về?”

“Ồ...”

“Cậu sao thế, không thoải mái à?”

“À... không. Vì chuyện này hơi đường đột!”

“Tớ cũng bất ngờ trước sự hiện diện của cậu. Bởi đã một thời gian rồi không có ai đến ngôi biệt thự họ Du!” – Giọng Du Hạo nghe thật buồn.

Yến Phi khẽ nhìn sang Du Hạo ngồi bên cạnh, chẳng biết đang nghĩ gì mà đôi mắt người con trai đó lại buồn đến vậy.

“D.. Du... H... Hạo!” – Yến Phi xem ra rất khó khăn để gọi tên anh chàng – “Cậu sống ở đây một mình à?”

“Ừm, đây là ngôi nhà gỗ do bố tớ xây, ông rất thích cây cối. Vì không được khỏe lắm nên tớ ở đây luôn. Du Thiện sống cùng tớ, lâu lâu nó trở lên nhà trên để chơi với bé Thanh.”

“Cậu mắc bệnh gì, có nặng không, Du... Du... H... ạo?”

“Bệnh thường thôi không có gì nghiêm trọng đâu.” – Du Hạo nhìn sang Yến Phi – “Cậu rất khó để gọi tên tớ?”

“Tại vì... vì...” – Yến Phi gãi đầu, cũng chẳng biết sao nhưng cái tên Du Hạo khiến nó thấy ngượng khi phải gọi.

“Cậu cứ tự nhiên gọi tớ là Hạo hoặc Du Hạo như mọi người. Gọi tên nào mà cậu thấy thoải mái là được.”

Nghe câu nói ấy xong, tự nhiên Yến Phi buột miệng bảo nhanh:

“Tớ sẽ gọi cậu là Tiểu Hạo Từ nha.”

“Tiểu Hạo Từ? Tại sao?”

“Vì trông cậu rất giống trẻ con!” – Yến Phi cười rạng rỡ.

Lúc đầu là ngạc nhiên sau đó thì Du Hạo chợt mỉm cười:

“Cậu là cô gái đầu tiên nói tớ giống trẻ con. Tên cậu là Yến Phi phải không? Ừm, tớ sẽ gọi cậu là Phi Phi, được chứ?”

“Hả....?!”

Mắt Yến Phi mở to rồi chợt đỏ hoe khi nghe hai từ Phi Phi. Trong thoáng chốc một kỷ niệm xưa ủa về...

“Bố ơi, bố công con với!”

“Phi Phi đã sáu tuổi rồi vẫn còn bắt bố công à, nhõng nhẽo quá!”

“Không, con muốn bố công đi chơi cơ! Bố nói chỉ cần con đạt điểm mười thì bố sẽ thưởng.”

“Ừ, vậy bố sẽ công con đi mua búp bê!”

“Tuyệt quá!”

Chợt, giọng một người phụ nữ vang lên bên cạnh, thật ấm áp:

“Phi Phi, con đừng vòi vĩnh, sẽ hư đó.”

“Mẹ, mẹ cũng phải thưởng cho con.”

“Con muốn mẹ thưởng gì?”

“Con muốn chủ nhật nào gia đình mình cũng cùng nhau đi chơi thế này! Bố và mẹ hứa đi!”

“Được rồi bố mẹ hứa! Con là bảo bối của bố mẹ đó Phi Phi!”

Phi Phi! Đã bốn năm rồi chưa ai gọi mình bằng cái tên đó! Yến Phi nói khẽ, mái đầu cúi thấp như muốn che giấu nỗi buồn.

“Cậu sao thế, không thích tên Phi Phi à? Nếu thế thì tớ sẽ không gọi nữa.”

Giọng nói của Du Hạo vang lên làm Yến Phi giật mình. Nó quay qua, lắc đầu liên tục:

“Không, tớ rất thích... Cậu hãy cứ gọi tớ là Phi Phi.”

“Vậy thì tốt quá!”

Thấy nụ cười thân thiện của Du Hạo, bất giác lòng Yến Phi ảm lại, thật nhẹ nhàng. Nó đưa mắt nhìn lên những tán cây đầy hoa, lòng cố giấu một nỗi đau trong quá khứ...

Buổi tối đó, tất cả những người trong nhà họ Du họp mặt cùng dùng bữa tối. Có lẽ lâu rồi, không khí ở đây mới vui vẻ, rộn ràng thế này.

“Hôm nay, cả nhà chúng ta và Yến Phi lần đầu cùng dùng chung bữa tối!” – Du Phương nhìn hết một lượt năm người còn lại.

“Chị Du Phương nói đúng, đặc biệt hôm nay là ngày mừng anh Du Hạo gặp được chị Yến Phi, người vợ tương lai của anh í!” – Du Thiện giễu.

“Con đang định kể công đấy à, mẹ còn chưa xử phạt con về tội chọc phá chị dâu đó.” – Bà chủ Du mắng yêu.

“Con đâu có phá chị í, chỉ tại buồn quá thôi mà. Bây giờ chị Bé Thanh về rồi con và chị ấy sẽ cùng chơi đùa với chị dâu, đúng không chị Bé Thanh?”

Du Thanh vẫn ngồi gắp thức ăn, vẻ dửng dưng như chẳng quan tâm đến cuộc vui của gia đình.

Thấy vậy, Yến Phi liền đẩy một đĩa thức ăn về phía nó:

“Em ăn nhiều vào, kéo tối lại đói.”

Du Thanh nhìn đĩa thức ăn rồi ngược nhìn chị dâu:

“Tôi không thích ăn trứng chiên!”

“Bé Thanh, không được nói hỗn với chị dâu.” – Du Phương nhắc nhở.

Du Thanh quay mặt đi im lặng. Chợt, một đĩa thịt nướng đưa trước mặt, Du Thanh khẽ nhìn sang thì thấy Du Hạo mỉm cười dịu dàng:

“Bé Thanh thích ăn thịt nướng, đúng không?”

“Dạ!” – Du Thanh đáp nhanh, gắp thịt lên ăn.

“Ngon chứ?”

“Dạ ngon!” – Du Thanh cười tươi, miệng nhai nhóp nhép.

Nhìn cảnh đó, Yến Phi nghĩ “Xem ra cô bé Thanh rất thích anh trai Du Hạo.”

Thấy Yến Phi ngồi ngẩn người, Du Hạo quay qua bảo:

“Phi Phi, cậu cứ ăn tự nhiên, đừng ngại!”

“Ừ, tớ biết rồi, cảm ơn cậu.”

Tự dưng đang ăn, Du Phương bỏ đũa, hậm hực:

“Hai cái đũa này, là vợ chồng mà sao cứ xưng cậu tớ vậy hả? Phải gọi anh em mới đúng!”

“Chúng em không quen gọi thế. Với lại cả hai cùng tuổi nên gọi cậu tớ cho tiện.”

Trước câu trả lời có phần hơi chổng chế của em trai, Du Phương tỉnh ranh hỏi:

“Thế sau này cả hai có con rồi cũng gọi cậu với tớ à?”

Du Phương vừa dứt lời thì Yên Phi mặt đỏ như gấc, còn Du Hạo thì gãi đầu cười cười. Trông bộ dạng hai đứa em lóng ngóng, Du Phương bật cười.

“Tiểu Phương, sao con cứ đùa giỡn hoài vậy.” – Bà chủ Du hết cách với cô con gái lớn.

“Mẹ ơi, chị Tiểu Phương nói đúng đó ạ.” – Du Thiện xoay qua Yên Phi, hớn hờ – “Chị dâu, nếu chị không thích anh Du Hạo thì chị lấy em nhé. Em thích chị lắm đó!”

“Cái thằng này nói linh tinh gì thế?”

Yên Phi véo mũi cậu em chồng:

“Ranh con! Thôi được, khi nào nhóc cao hơn chị thì chị sẽ lấy nhóc.”

Du Thiện rờ mũi, chu môi:

“Gi!!!”

Những người nọ nhìn nhau cười. Bữa tối hôm ấy tất cả đã dùng bữa rất vui. Riêng cô bé Du Thanh thì vẫn cứ lặng im...

Đóng cửa phòng lại, Yên Phi nhìn xuống cái bộ nhựa nhỏ đang cầm trên tay:

“Rút kinh nghiệm lần trước, phải thủ sẵn “đồ” để có gì còn “kịp trở tay” hi hi!”

Đề cái bộ nhựa dưới gầm giường, Yên Phi ngã người xuống. Con bé chong mắt lên trần nhà và bắt đầu nghĩ về cuộc gặp gỡ trưa nay với Du Hạo. Cứ hể nhớ đến nụ cười trẻ con của anh chàng này thì Yên Phi lại đỏ mặt, ngại ngùng. Yên Phi nghĩ ngợi gì đó rồi khẽ cất tiếng gọi:

“Tiểu Hạo Tử!”

Chương 5

Hôm sau, một buổi sáng đẹp trời, Yên Phi đến ngôi nhà gỗ của Du Hạo. Vừa bước vào vườn hoa thì Yên Phi ngạc nhiên khi thấy Du Hạo cố trèo lên một cái cây, leo được giữa chừng thì anh chàng... rớt xuống đất. Yên Phi nhăn mặt, có vẻ cú ngã rất đau đây.

“Tiểu Hạo Tử, cậu làm gì vậy?”

Du Hạo quay qua:

“Phi Phi, cậu dậy sớm thế?”

“Ừm.” – Yên Phi đi đến đưa mắt nhìn cảnh cây xum xuê – “Cậu trèo cây làm gì? Trên đó bộ có gì thú vị hả?”

“Không phải, Du Thiện nghịch ngợm ném cái bảng gỗ sơn mài của tớ lên lùm cây nên bây giờ phải leo lên lấy xuống.” – Du Hạo gãi đầu soàn soạt.

“Ồ, ra thế! Cậu trèo tiếp đi!”

Du Hạo xắn tay áo lên tiếp tục công cuộc leo trèo. Và lần này cũng giống lúc nãy, giữa chừng cậu lại rớt xuống thảm thương. Cứ như thế, hết trèo rồi lại rớt, rớt xuống lại trèo lên tiếp... Yên Phi quan sát anh chồng trẻ này giờ với vẻ bối rối.

“Cậu ổn chứ, Tiểu Hạo Tử?”

“Ồ, tớ ổn. Thật ra tớ không giỏi leo cây lắm...” – Du Hạo vừa trèo vừa nói mệt nhọc.

Yên Phi lại nhăn mặt vì cú ngã lần này nghe rất lớn.

“Không sao chứ hả?” – Yên Phi đỡ anh chàng dậy, hỏi thăm.

“Ừ, ha ha... cứ rớt mãi chán thật!” – Du Hạo cười ngây ngô như trẻ con.

Yên Phi nhìn Du Hạo, nghĩ thầm:

“Đúng là Tiểu Hạo Tử, cậu ấy không những giống con nít mà còn hậu đậu nữa chứ.” (cát tiếng) Thôi để tớ leo lên lấy giúp cho.”

“Cậu leo lên đó ư? Thôi, lỡ té thì mệt lắm!”

Yên Phi cười, xắn tay áo, hai tay vòng qua ôm lấy thân cây:

“Cái cây này không to lắm, leo quá dễ!”

Dứt lời Yên Phi đạp chân lên thân gỗ xù xì và bắt đầu leo lên. Bên dưới Du Hạo ngược nhìn đầy thán phục:

“Chà, là con gái mà Phi Phi leo cây giỏi ghê! Lẽ nào mình hậu đậu đến thế?”

Vài phút sau, Yên Phi đã leo được lùm cây, nơi bảng gỗ sơn mài của Du Hạo nằm vất vưởng ở đó.

“Có phải cái bảng gỗ này không?” – Yến Phi giơ bảng gỗ lên cho cậu bạn xem.

“Đúng rồi!”

“Vậy thì tớ sẽ trở xuống đưa cho cậu.”

Yến Phi xoay người lại, bồng chân bước hụt trượt xuống, nó kêu lớn:

“Ồi!”

“Cẩn thận, Phi Phi!”

Du Hạo giật mình, liền giơ hai tay ra nhằm đỡ cô gái. Nhưng cú rớt quá nhanh khiến Du Hạo chưa kịp làm gì thì cả người Yến Phi đã đè lên cậu.

Sau vài giây trấn tĩnh, cả hai mở mắt ra. Mắt Yến Phi mở to tròn tròn khi thấy gương mặt Du Hạo thật gần. Cậu chàng cũng tròn xoe mắt thao láo nhìn con bé. Và rồi chúng phát hiện ra một việc, chúng đang... hôn nhau! Môi Yến Phi chạm vào môi Du Hạo, thật sự là chạm vào nhau vì nó cảm nhận được cái gì đó ấm ấm ngay môi mình. Hôn thật rồi!!!

Trong thoáng chốc hai cô cậu đờ người, chẳng ai nhúc nhích được gì cả. Hai bờ môi vẫn chưa rời...

“Trời! Chị Yến Phi và anh Du Hạo làm gì vậy?” – Giọng Du Thiện vang lên có vẻ rất thẳng thốt.

Lúc ấy hai đứa nọ mới sực tỉnh. Yến Phi lập tức ngồi bật dậy, Du Hạo cũng nhanh chóng đứng lên.

“Hai... hai đứa vừa làm gì thế?” – Du Phương ngớ mặt hỏi.

“Đúng, hai anh đang chị làm gì? Hôn nhau giữa thanh thiên bạch nhật à?”

Đối diện, Yến Phi liền đính chính:

“Không phải! Không phải như hai người thấy đâu! Em leo lên cây lấy bảng gỗ cho Tiểu Hạo Tử, rồi trượt chân té xuống, em nằm đè lên cậu ấy nên môi... m... môi... môi... mới... mới...”

Yến Phi lấy tay chỉ chỉ môi mình với vẻ vô cùng lúng túng, mặt thì đỏ như bị sốt cao, nóng bừng bừng.

“Đúng a... tại... Phi Phi... trượt chân thôi... nên... nên... mới thế...” – Du Hạo trông còn lóng ngóng hơn, mặt cũng đỏ ầu.

Du Phương và Du Thiện đưa mắt nhìn nhau rồi hai chị em bật cười.

“Thú vị thật, té từ trên cây xuống rồi trời cho hôn nhau!”

“Lý do hay quá chị Du Phương nhỉ?”

“Đó là sự thật mà!” – Hai đứa nọ đồng thanh nói.

Nghe vậy, Du Phương và Du Thiện càng cười lớn hơn.

“Ừ, thì té cây. Trông mặt mấy đứa kìa, đỏ hết cả rồi.”

“Thế mà hai anh chị bảo là chưa có gì, hóa ra là “có ý” từ lâu!”

Khỏi nói, Yên Phi xấu hổ quá chừng. Nó quay đi cốt giấu gương mặt đang đỏ. Còn Du Hạo chẳng biết làm gì nữa nên đứng... im luôn!

“Tớ... tớ... trả bằng gỗ cho cậu đó... vô duyên! Lần sau đừng để bằng gỗ ở trên cây nữa... đáng ghét!”

Yên Phi trao tấm bảng sơn mài cho Du Hạo rồi chạy nhanh ra khỏi khu vườn. Du Hạo gọi với theo:

“Phi Phi, có phải tớ để bằng gỗ trên cây đâu!”

Du Phương nhìn sang em trai nghịch ngợm Du Thiện:

“VẬY LÀ... TÊ CÂY THẬT?!”

Xong, hai chị em lại cười khúc khích.

Cùng lúc đó, trên mái ngói phía xa, Du Thanh đang ngồi nhìn sự việc xảy ra từ nãy đến giờ với thái độ bức bối.

“Sao mọi người lại vui vẻ như thế? Rồi cô gái đó cũng sẽ bỏ đi như những người trước thôi!”

Ở tiệm mì Trần Quan, trông nét mặt thơ thẩn của Yên Phi, Diễm Quỳnh bước đến gần, lay nhẹ.

“Này, Yên Phi! Sao từ nãy giờ cậu cứ ngẩn người vậy? Đang suy nghĩ gì à?” – Diễm Quỳnh giương đôi mắt to nhìn cô bạn thân.

Yên Phi khẽ giật mình:

“Hả? À... không có gì...”

“Thật không? Tớ thấy mặt cậu đỏ lắm, sốt hả?” – Diễm Quỳnh đưa tay sờ lên trán cô bạn.

“Mặt tớ... mặt... đỏ lắm sao?” – Yên Phi áp hai bàn tay vào mặt mình lo lắng.

Diễm Quỳnh gật đầu liên tục. Yên Phi cắn môi, tự nhủ:

“Bình tĩnh nào, Yên Phi! Nụ hôn lúc nãy chỉ là sự cố thôi mà. Bình tĩnh!”

Yên Phi hít thật sâu, cố xua đi tâm trạng hồi hộp trong lòng rồi cười tươi

“Tớ không sao, chắc tại khi nãy đi ngoài nắng nên mặt bị đỏ.”

Phải cố gắng lắm Yên Phi mới quên được cái cảm giác bồi hồi khi nãy với Du Hạo vậy mà Song Song lại quay qua hỏi ngay một câu:

“À này Yên Phi, đến giờ cậu vẫn chưa gặp mặt anh chàng Du Hạo ư?”

“Hả?”

Nghe nhắc đến tên Du Hạo thì tim cô gái họ Yên lại bắt đầu loạn nhịp. Khỏi nói, mặt lại ửng đỏ giống như một phản xạ tự nhiên ấy.

“Yên Phi mặt cậu đỏ nữa rồi. Trong đây đâu có nắng!” – Diễm Quỳnh ngây ngô bảo.

“Ừ tớ biết rồi.” – Yến Phi nhắm mắt lại để trấn tĩnh.

Vài phút sau, Yến Phi mở mắt ra nhìn hai người bạn, chậm rãi bảo:

“Hôm qua tình cờ tớ đã gặp được Du Hạo!”

Nghe thế Diễm Quỳnh hớn hờ ngay:

“Thật à, sao anh ta thế nào?”

“Ồ thì... trông hơi giống trẻ con, hơi ốm yếu một chút và...”

“Đẹp trai chứ gì?” – Diễm Quỳnh “nhảy vào miệng” Yến Phi ngồi.

Yến Phi cười cười không đáp.

“Chà thế thì sướng rồi, ghen tị quá!” – Diễm Quỳnh nói ngưỡng mộ.

Chợt, Song Song đẩy đầu Diễm Quỳnh ra, đứng chen vào giữa:

“Thôi đi cô nương, nghe thấy đẹp trai thì sướng mê toi. Có chuyện rồi đây...”

“Song Song, sao vậy?” – Yến Phi ngạc nhiên.

Song Song đưa mắt sang Yến Phi, giọng nói lẫn vẻ mặt bỗng chốc trở nên nghiêm túc hơn:

“Yến Phi, tớ lại nghĩ thấy trên người cậu có mùi ma khí, lần này không thể nhầm lẫn được vì hôm nay cái mùi đó “nặng” hơn lần trước nữa!”

Diễm Quỳnh lắc đầu chán nản:

“Quái, bà ơi, sao bà cứ ma khí hoài dzậy?”

“Con người có âm và dương, khi tiếp xúc với một vật thể có âm nhiều hơn dương thì đó là ma khí!” – Song Song bảo.

Diễm Quỳnh bó tay. Còn Yến Phi thì cất tiếng:

“Thôi được rồi, cậu đã quá nhạy cảm đó Song Song!”

Song Song nhìn hai cô bạn, thờ ra:

“Tớ biết các cậu sẽ không tin tớ về cái khoảng “âm dương” này, nhưng thật sự trên đời có một thế giới song song với chúng ta, thế giới ma thuật, gồm những con ma đáng sợ. Từ nhỏ, tớ đã có khả năng đặc biệt, có thể cảm nhận được ma tính.”

“Song Song, cậu lại muốn nói đến cái chuyện xưa ời là xưa của cậu mười năm trước hả?” – Diễm Quỳnh vuốt vuốt tóc – “Cái chuyện mà... cậu đã gặp ma và được một cậu con trai cứu đúng không?”

Song Song nhấn mạnh:

“Đúng! Lần tám tuổi đó thật sự tớ đã gặp hai con ma ôm đối chúng rất đáng sợ và hung dữ.

Chúng đã định “xử” tớ thì may thay có một cậu con trai đã xuất hiện cứu. Vì trời tối quá lại là trong rừng nên tớ đã không thể thấy được mặt cậu ấy.”

“Thấy mặt dễ làm quen hả?” – Diễm Quỳnh hỏi chọc.

“Vớ vẩn! Tôi chỉ muốn cảm ơn cậu ấy thôi vì do cứu tôi cậu ấy đã bị thương ngay trán, giống tôi này!” – Song Song nhẹ nhàng vạch mái tóc ra, trên trán có một vết sẹo khá dài nằm im lìm.

Thấy vết sẹo dài kia, Yến Phi cảm giác như sự việc của đêm hôm đó đang dần trở về.

“Khi ấy, tôi đã rất lo cho cậu, Song Song!” – Yến Phi cười nhẹ.

“Mà lúc ấy cả hai cậu đều bị lạc trong rừng phải không, thế sao chỉ mỗi Song Song nhà ta là gặp được một anh chàng thôi, kỳ quá hén!”

Biết Diễm Quỳnh châm chọc, Song Song liếc mắt:

“Ý cậu là gì hả?”

“Có gì đâu, hi hi.”

“Ý cậu là tôi bịa chuyện chứ gì?”

“Là chính cậu nói nhé, tôi không nói gì à!”

“Hừ đáng ghét, xem tôi xử cậu này.”

Trong khi hai cô bạn thân rượt đuổi âm ỉ thì Yến Phi ngồi lặng im, hình như đang nhớ về chuyện gì đó. Thật ra thì lúc tám tuổi, khi bị lạc trong rừng cùng Song Song, nó đã có gặp một cậu con trai! Khi bị lạc nhau, Yến Phi đi một mình trong rừng vừa đói vừa sợ. Rồi đột nhiên nó thấy một cậu bé bị thương nằm dưới đất, vết thương ngay chân chảy máu nhiều lắm... Yến Phi từ từ bước đến gần thì cậu ta quay qua, giương mắt nhìn nó. Yến Phi nhận ra đôi mắt ấy, đôi mắt đẹp nhưng buồn. Đôi mắt đẹp đó Yến Phi đã gặp trên ngọn đồi sau trường tiểu học. Có thể cậu bé lạnh lùng trên ngọn đồi cũng chính là...

Chuông điện thoại đột ngột vang lên khiến dòng ký ức dừng lại, Yến Phi nhìn xuống màn hình di động rồi bắt máy:

“Alô, tôi đây! Biết rồi, mười lăm phút nữa tôi đến, tại nhà của tôi chứ gì?”

Cúp máy, Diễm Quỳnh hỏi:

“Ai thế? Có chuyện gì hả?”

“Cũng không có gì lắm, chỉ là giải quyết chuyện này xong tôi sẽ là người tự do!”

Yến Phi toan bước ra khỏi cửa tiệm thì Song Song nói với:

“Yến Phi, ngày mai có gì cậu mời anh chàng Du Hạo, chồng cậu đến đây chơi nhé! Tôi muốn làm quen với anh ta!”

“Đúng đó!” – Diễm Quỳnh tán thành ngay – “Mời đến xem mặt thử.”

Yến Phi cười:

“Ừ, để tôi hỏi Du Hạo đã! Thôi tôi đi đây!”

Dõi theo bóng dáng khuất dần của Yến Phi, Song Song đã nghĩ gì đó...

Trong sân nhà nhỏ đang diễn ra cuộc gặp mặt giữa Yến Phi và đám người của tên Trần đại ca.

“Thế là đủ nhé, từ nay tôi không còn dính dáng gì đến các anh nữa!”

Yến Phi khoanh tay nói với Trần đại ca trong khi hắn đang đếm số tiền mà nó đưa.

“Chà chà, cô em làm tội này ngạc nhiên quá chi trong vòng hai ngày mà kiếm đủ số tiền lớn như vậy quả không tầm thường!” – Trần đại ca cười khà khà – “Hay là có “mối” làm ăn lớn hã, nói tội này nghe đi!”

“Nếu đã đủ tiền thì các anh đi cho! Tôi không muốn day dưa với bọn cho vay nữa!”

Thấy thái độ không thân thiện của Yến Phi, Trần đại ca nhếch mép, gật gù:

“Làm gì khó chịu vậy, đủ tiền rồi thì thôi!” – Hắn thả rơi điều thuốc, dùng chân chà chà – “Tội tao đi đây!”

Được một đoạn, Trần đại ca quay lại, nháy mắt bảo:

“Nếu cần tiền thì nhớ ghé chỗ anh nhé, bé con!”

“Haizzz... Gớm chết!” – Yến Phi lầm bầm.

Khi đám du côn mất bóng dưới con đường dốc, Yến Phi ngược mặt nhìn trời, hít sâu một hơi rồi nhảy cẫng lên hét vang:

“Tôi tự do rồi!!!”

Vừa về nhà họ Du, Yến Phi đã chạy một mạch đến chỗ Du Hạo để hỏi ý kiến cậu về cuộc gặp mặt ngày mai.

“Bạn cậu mời tớ ngày mai đến tiệm mì chơi?” – Du Hạo nghiêng đầu hỏi.

“Ờ... cậu... cậu... đến được không?” – Yến Phi nói hơi ấp úng vì vẫn còn nhớ nụ hôn sáng nay.

“Họ là bạn thân của Phi Phi hã?”

“Ừm, cả hai đều là bạn rất thân của tớ. Họ sẽ rất vui nếu cậu đến!”

Du Hạo im lặng trong vài giây, sau đó mỉm cười:

“Nếu vậy thì tớ không từ chối!”

“Thật chứ?”

“Ừ, nhưng chuyện này chỉ hai chúng ta biết thôi nhé đừng nói cho ai cả, nhất là Du Thiện!” – Du

Hạo dẫn dò.

“Tớ biết rồi! Tớ phải đi siêu thị với Trúc Lam, hẹn gặp cậu sau. Tạm biệt!”

Dứt lời, Yến Phi chạy vụt đi. Còn lại Du Hạo, cậu ngược mặt lên trời, thờ dài:

“Hy vọng ngày mai trời đừng nắng!”

Màn đêm bao phủ khắp khu rừng, không có chút sáng nào, tất cả đều chìm trong bóng tối đáng sợ... Một cô bé tám tuổi đang hót hải bô chạy đường như có thứ gì rất khủng khiếp đang đuổi theo. Rồi bất ngờ, cô bé vấp té ngã nhào ra đất... Hai chiếc bóng cao liêu xiêu từ từ tiến đến gần từ phía sau, cô bé tám tuổi quay lại giương mắt nhìn đầy sợ hãi. Ít giây sau, một trong hai cái bóng đen, trông ốm nhách như bộ xương cất tiếng, nghe rít trong gió:

“Con nhỏ kia, mày thấy được tụi tao sao?”

Cái bóng thứ hai, mập lù lù tiếp, nghe giọng vẻ giễu cợt:

“Hừ loài người chúng mày không thể thấy được ma, đặc biệt là lũ Dạ Ma chúng tao thể mà mày lại nhìn thấy hai đứa tao, chứng tỏ mày không phải là đứa trẻ bình thường, ranh con!”

Cô bé tám tuổi vẫn nhìn hai bóng dáng đen sì trước mặt và biết đó không phải là hai bóng người mà là hai con ma! Chính vì thế nó sợ, rất sợ.

“Mày đã thấy chúng tao rồi thì mày phải chết, oắt con! Con người không nên biết về thế giới ma.” – Con ma ôm nheo mắt, đôi mắt cứ đỏ lè.

“Ừ, giết nó đi!” – Con mập gât gù tỏ ra rất thích ý kiến của tên bạn.

“Không... làm... ơn... tha cho... cháu... Cháu sẽ... không nói gì... với mọi... người... cháu hứa...” – Cô bé van xin với đôi mắt đầy nước.

Hai con ma nhìn nhau, cười nhếch mép. Tiếp, bất ngờ con ma ốm giơ bàn tay dài ngoằn xù xì đầy móng vuốt về phía cô bé. Nó kinh sợ nhắm mắt lại để chờ phép lạ...

“Dừng tay, lũ Dạ Ma!!!”

Một giọng nói cất lên phá tan không gian im lặng đến nghẹt thở của khu rừng ma quái. Cô bé nhẹ nhàng mở mắt ra, dưới ánh trăng treo cao mờ ảo, hình dáng một cậu bé trạc tuổi nó hiện dần trong đáy mắt tròn ứa nước kia. Cậu ta xoay lưng với cô bé tám tuổi, mặt đối diện với hai con ma nọ như thể sẵn sàng thách thức chúng...

“Ồ... cậu... cậu... là...”

Nghe tiếng nói khẽ của cô bé, cậu con trai ấy liền quay người lại...

Song Song giật mình choàng tỉnh, một vùng tối đỏ ập xuống đáy mắt. Đang là nửa đêm. Đôi mắt mở thao láo không chớp rồi vài giây sau cô gái ngồi dậy, đặt tay lên trán:

“Mình lại mơ về cậu ấy...”

Đưa mắt nhìn ra cửa sổ, vầng trăng lơ lửng giữa bầu trời đêm khiến Song Song chợt nhiên thấy buồn.

“Cậu là ai?... Bây giờ đang ở đâu? Nếu có thể tớ muốn được gặp lại cậu!” – Nó nói khẽ, tay rờ rẫm

vết sẹo trên trán.

Chương 6

Sáng sớm, trong căn nhà gỗ trong vườn hoa...

“Em ngồi yên xem nào Du Hạo, làm gì mà cứ cục cựa mãi vậy, sao chị thoa thuốc cho em được!” – Du Phương bực bội bảo.

Du Hạo ngồi im, đưa mắt nhìn lên:

“Chị à, sao chị cứ thoa thuốc lên vết sẹo đó của em hoài thế? Nó cũng đã lành từ lâu”

Du Phương nói, mắt cứ nhìn chăm chăm vào vết sẹo dài trên trán em trai:

“Thoa thuốc để cho nó lành!”

“Vết thương lành rồi...”

Du Phương dừng công việc đang làm lại, hướng mắt xuống Du Hạo:

“Du Hạo, vết thương này em bị lúc tám tuổi, đã mười năm rồi nó vẫn còn sẹo không hề biến mất chứng tỏ đó không phải là vết thương bình thường. Chính vì thế chị mới phải thoa thuốc cho em mỗi ngày.”

“Tuy sẹo vẫn còn nhưng em không cảm thấy đau nhức gì cả nên sẽ không có gì đâu.”

“Đừng nói nhiều, tóm lại chị cứ thoa thuốc cho đến khi nào vết sẹo biến mất mới thôi!” – Du

Phương kiên quyết rồi lại tiếp tục công việc.

Du Hạo không biết nói gì đành thờ dãi.

“Mà này, lần đó tại sao em lại đụng độ với lũ Dạ Ma để chúng làm bị thương như vậy?” – Du chợt Phương hỏi.

Trong đầu Du Hạo chợt xuất hiện hình ảnh cô bé ngồi dưới đất đang run rẩy sợ hãi trước hai con Dạ Ma đêm đó.

“Em đã kể chị nghe rồi, lúc ấy em đuổi theo bố vào rừng rồi tình cờ thấy hai con Dạ Ma định làm gì đó với một cô bé...”

Bất ngờ cửa mở, Yến Phi gọi:

“Tiểu Hạo Tử!”

Du Phương và Du Hạo quay qua. Yến Phi nhìn chị chồng:

“Chị Du Phương cũng ở đây à?”

“Ừ, chị thoa thuốc cho Du Hạo! Còn em, Yến Phi, đến tìm Du Hạo sao?”

“Vâng.”

“Tìm Du Hạo có chuyện gì thế?”

“A dạ...” – Yến Phi gãi đầu nhìn sang bên vì hôm qua Du Hạo bảo là đừng cho ai biết về việc hôm nay cả hai sẽ đến tiệm mì Tân Quân chơi.

Thấy thái độ ấp úng cùng cái nhìn của Yến Phi hướng về Du Hạo, Du Phương cười cười:

“Ồ, chị vô duyên quá, chuyện của hai vợ chồng các em mà, nên bí mật đúng không?”

“Dạ, không phải như chị nghĩ đâu.”

“Thôi, chị hiểu.” – Du Phương cầm mấy chai thuốc lên, nói với em trai – “Chị thoa thuốc xong rồi, em nói chuyện với Yến Phi nhé!”

Dứt lời cô chị hay đùa bước ra khỏi ngôi nhà gỗ. Khi cửa đã đóng lại, Yến Phi ngạc nhiên nhìn Du Hạo:

“Cậu bị thương hay sao mà phải thoa thuốc?”

“Ừ, nhưng vết thương lành rồi cậu không cần phải lo.” – Du Hạo vuốt vuốt mái tóc trước xong hỏi – “Phi Phi tìm tớ có gì không?”

“Cậu quên ư, hôm nay tớ sẽ đưa cậu đến tiệm mì Tân Quân gặp mọi người.”

“Ừ nhỉ, tớ quên khuấy mất. Bây giờ đi à?”

“Ừm.” – Yến Phi gật đầu – “Giờ này tiệm mì đã mở cửa rồi.”

Chợt Yến Phi thấy Du Hạo nhìn nhìn ngoài cửa sổ, liền hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

“À không có gì... Cậu ra ngoài chờ tớ thay đồ một lát rồi chúng ta đi!”

Yến Phi ra ngoài đứng chờ. Vài phút sau, cửa mở, Yến Phi xoay lại thấy Du Hạo bước ra. Cậu mặc chiếc áo khoác lạnh khá dày có nón màu đen, bên trong chỉ là áo thun bình thường và chiếc quần jean hơi bạc màu.

“Trông tớ kỳ lắm hả?”

“Không, trông cậu được lắm!”

“Tớ rất ít khi ra ngoài nên mấy bộ quần áo này cứ xếp trong tủ mãi đến mức cũ xì cả. Thôi đi nào! Chúng ta sẽ đi cửa sau để không bị ai phát hiện.”

“Tại sao cậu không muốn mọi người biết hai ta đi chơi?”

Lưỡng lự một lúc, Du Hạo cười bảo:

“Nếu để mọi người biết thì họ sẽ lại chọc chúng ta là đang hẹn hò, như thế rắc rối lắm!”

“Ồ, đúng!”

Thế là hai bóng dáng lén lút đi ra cửa sau.

Yến Phi đóng cửa lại xong quay sang bên cạnh thấy Du Hạo kéo nón áo khoác trùm kín đầu rồi kéo xệ tía của áo lên đến cổ, trông cậu giờ đây hoàn toàn kín mít.

“Sao cậu cẩn thận thế?”

“Tớ sợ sẽ có... nắng!!!”

Yến Phi nhớ đến lời Trúc Linh lần trước “... thật ra, những người nhà họ Du không thích ánh nắng mặt trời.”

“Tớ có nghe chị Trúc Linh nói người nhà họ Du không thích nắng! Cậu yên tâm, bây giờ phố Hoa Đạo đang vào đông nên sẽ không có nắng đâu!”

Du Hạo đưa mắt nhìn bầu trời xám xịt âm đạm, cười gượng: “Ừ.”

Đang loay hoay xếp bàn ghế, Diễm Quỳnh nghe có tiếng mở cửa liền quay qua.

“Yến Phi, cậu đến rồi sao?” – Diễm Quỳnh vui mừng khi thấy cô bạn bước vào tiệm mì.

“Ừ, Song Song và chú Quán đâu?”

“Song Song ở dưới bếp còn chú Quán đi giao mì cho khách rồi. Yến Phi, cậu... có “đem” anh chàng Du Hạo đến không?” – Diễm Quỳnh hỏi nhỏ.

Yến Phi chưa kịp trả lời thì từ sau lưng con bé, Du Hạo thò đầu ra nhìn:

“Phi Phi, đây là ai thế?”

“Xin giới thiệu đây là Diễm Quỳnh người bạn thân của tớ, cậu ấy là cháu ruột của chú Quán, người mà tớ đã nói cho cậu nghe đó.” – Yến Phi xoay qua Diễm Quỳnh – “Diễm Quỳnh còn đây là Du Hạo!”

Yến Phi ngạc nhiên thấy Diễm Quỳnh cứ mở to mắt chăm chăm nhìn Du Hạo, miệng há hốc cứng đờ.

“Này Diễm Quỳnh, bị sao vậy? Diễm Quỳnh!”

Yến Phi quơ tay trước mặt cô bạn liên hồi nhưng vô ích dường như cô gái đó đang bị cái gì hớp hồn thì phải.

“Cậu ấy bị gì à?” – Du Hạo khó hiểu.

“Hà, không có gì đâu.” – Yến Phi cười rồi hít một hơi thật sâu tiếp đến hét vào lỗ tai cô bạn – “Luu Diễm Quỳnh!!!”

“Hà?” – Bây giờ Diễm Quỳnh mới sực tỉnh, ngơ ngác hỏi.

“Cậu làm gì ngăn người thế?”

“À tớ... tớ...” – Diễm Quỳnh tự nhiên e thẹn.

Cô gái họ Lưu chưa kịp nói là đối diện, Du Hạo mỉm cười thân thiện:

“Xin chào Diễm Quỳnh, tớ là Du Hạo, rất vui được gặp cậu!”

Du Hạo giơ tay ra, Diễm Quỳnh lập tức nắm chặt tay cậu và cười tươi vô cùng:

“Ha ha, chào cậu Du Hạo, tớ... tớ cũng rất vui được gặp người bánh trai như cậu hi hi!”

Du Hạo gãi đầu cười cười:

“Cảm ơn!”

Đứng bên cạnh, Yến Phi khoanh tay thờ dãi.

“Mời cậu ngồi, Du Hạo!” – Diễm Quỳnh đơn đả mời anh chàng.

“Sao cậu không mời tớ ngồi?” – Yến Phi hỏi móc.

Diễm Quỳnh thúc nhẹ khuỷu tay vào hông bạn:

“Đồ quý, cậu không thể tự ngồi à?”

“Biết rồi, biết rồi!”

Yến Phi thả phịch mông xuống ghế. Còn Diễm Quỳnh thì ngồi cạnh Du Hạo, ra vẻ bên lên:

“Du Hạo, tớ hỏi cậu vài câu được không?”

“Cậu cứ hỏi.”

“Nhà cậu có anh, em trai gì không?”

“Có, tớ có em trai tên Du Thiện!”

“Thế ư?”

“Du Thiện chỉ mới mười ba tuổi thôi cô nương!” – Yến Phi chen vào làm niềm vui của cô bạn biến mất.

Diễm Quỳnh mặt méo xệch:

“Là một thằng nhóc sao?... Tiếc thiệt!”

“Sao lại tiếc?” – Du Hạo nghịch mặt.

“Cậu ấy muốn cậu giới thiệu anh, em trai của cậu để cậu í làm quen đó mà!”

Diễm Quỳnh liếc mắt về phía Yến Phi bởi nhận ra, dường như cô bạn đang muốn phá mình.

“Vậy à? Tiếc là tớ chỉ có mỗi Du Thiện là em trai thôi. Cậu có thể làm bạn với tớ cũng được!”

“Làm bạn hả? Không thích, tớ chỉ muốn... làm người yêu cậu thôi!!!”

Yến Phi đang uống nước cho dịu cơn khát nhưng khi nghe xong câu nói “thằng thừng” của Diễm Quỳnh liền phun hết nước ra ngoài.

“Chuyện... chuyện này...” – Du Hạo bối rối.

“Này, Lưu Diễm Quỳnh!” – Yến Phi chùi nước ngay môi, nói ngay.

“Tuy cậu là chồng chưa cưới của Yến Phi nhưng cậu có yêu cậu ấy không?”

“Lưu Diễm Quỳnh!” – Yến Phi nghiêng răng.

“Còn cậu Yến Phi, cậu có “iêu” Du Hạo không?”

“Cái cậu này sao ăn nói gì kỳ thế?”

“Vậy là hai người không “iêu” nhau rồi!” – Diễm Quỳnh xoay xoay lọn tóc, tặc lưỡi.

Bực mình trước những câu nói của bạn, Yến Phi mạnh miệng bảo mà không kịp suy nghĩ:

“Ai bảo thế? Ai bảo là tớ không thích Tiểu Hạo Từ!”

Tức thì, Diễm Quỳnh lẫn Du Hạo đều nhìn chằm chằm Yến Phi. Còn Yến Phi thì mau chóng bịt miệng vì lỡ lời, vài giây sau liền đấm chính:

“Ý... ý... tớ là... là... thích... như một người bạn!”

“Đúng.” – Du Hạo đột ngột cất tiếng – “Tớ cũng thích Phi Phi như... một người bạn!”

Diễm Quỳnh đưa mắt qua hai người họ trong khi cả hai khẽ cúi đầu, không nhìn nhau. Rồi nó bịt miệng, cười lớn:

“Trời ạ, buồn cười quá! Chưa thấy vợ chồng nào như hai người!”

“Diễm Quỳnh!” – Yến Phi ngược mặt lên.

“Nãy giờ đùa hai người thôi!” – Diễm Quỳnh đến bên Yến Phi – “Tớ làm sao có thể “cướp” chồng của bạn thân tớ chứ, phải không?”

“Cậu đúng là quỷ quái thật!”

“Tớ chỉ muốn xem cả hai đã có tình cảm gì với nhau chưa! Hóa ra thì cũng có chút chút nhĩ?”

Du Hạo lại gãi đầu soàn soạt. Về phía Yến Phi thì nó giả vờ đánh trống lảng:

“Sao Song Song ở dưới bếp lâu thế?”

“Cậu ấy rửa vài cái đĩa lát nữa sẽ lên ngay í mà!”

Diễm Quỳnh vừa dứt lời thì Song Song từ dưới bếp bước lên, giọng vang vang:

“Lưu Diễm Quỳnh, tớ bảo cậu đem mấy cái bát dơ xuống cho tớ rửa...”

Đột nhiên có điều gì đó khiến Song Song khựng lại và lập tức xoay qua nhìn người con trai đang ngồi trên chiếc ghế gần đấy, là Du Hạo. Thấy Song Song, Du Hạo mỉm cười chào. Trong vài giây, Song Song đã đứng giương mắt nhìn cậu con trai không chớp. Rồi nó nghiêng đầu,

đôi lông mày nhíu lại...

“Hà, chẳng lẽ Song Song “mê” Du Hạo?” – Diễm Quỳnh nghĩ thầm thích thú.

“Song Song, cậu bị gì thế?”

Im lặng một lúc, Song Song nhìn sang Yến Phi:

“Tớ không sao, tại thấy có người lạ trong quán. Cậu này chắc là Du Hạo?”

“Ừm, tớ là Du Hạo, còn cậu?” – Du Hạo đứng dậy, chào hỏi.

“Tớ là Lục Song Song, bạn thân của Yến Phi!” – Song Song đến gần Du Hạo, giơ tay ra – “Rất vui được gặp cậu!”

“Tớ cũng vậy!” – Du Hạo bắt tay với cô gái.

Khi bàn tay Du Hạo vừa chạm vào tay mình thì Song Song đã cảm nhận được sự bất thường ngay lập tức. Một luồng khí lạnh lẽo len lỏi qua lớp da thịt của con bé.

“Cái cậu Du Hạo này...” – Song Song nghĩ – “... không giống con người chút nào cả! Quán mì “nặng” mùi ma khí thật!”

“Song Song, sao cậu cứ chờ người ra vậy?” – Yến Phi ngạc nhiên vì cô bạn cứ nhìn chăm chăm Du Hạo.

Mỉm cười kín đáo, Song Song lắc đầu:

“Suy nghĩ một chút thôi.”

Rồi bốn đứa trẻ ngồi xuống bắt đầu cuộc trò chuyện.

“Du Hạo à, sao cậu mặc áo kín mít vậy, cởi áo khoác ra cho dễ chịu!” – Diễm Quỳnh ngỏ lời.

“Không sao tớ quen rồi.”

“Cậu đã mặc như thế trên đường đi đến đây ư?”

“Du Hạo không thích ánh nắng.” – Yến Phi nói thêm.

Mau chóng, Song Song nhìn cậu bạn mới, ngạc nhiên hỏi:

“Cậu... không thích nắng?”

“Ừm.” – Du Hạo gật.

“Tại sao?”

Du Hạo bắt đầu lúng túng trước sự gặn hỏi của cô gái này.

“Thôi đi Song Song! Người ta không thích thì không thích cậu hỏi nhiều làm chi?”

“Ồ, tớ bất lịch sự quá.” – Song Song cười, uống ngụm nước xong lại hỏi tiếp – “Cậu bị bệnh gì

sao? Tớ thấy da cậu hơi xanh.”

“Thể trạng tớ vốn không được khỏe nên dễ mắc bệnh nhưng bệnh xoàng thôi.”

LÀM ĐÀU NHÀ MA

Võ Anh Thơ
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Song Song vẫn không rời mắt khỏi Du Hạo, cất tiếng:

“Du Hạo, tớ nghĩ cậu “bệnh” không xoàng đâu! Nếu tớ không làm thì “bệnh” của cậu hơi nặng vì... cơ thể cậu âm khí rất nhiều so với dương khí!!!”

Yến Phi lần Diễm Quỳnh tròn xoe mắt còn Du Hạo thì sắc mặt có chút thay đổi...

“Âm khí? Dương khí?” – Du Hạo cười hỏi, cổ tỏ ra bình thường.

“Cậu không biết con người ta có hai thái cực âm và dương à? Thường thì con người dương nhiều hơn âm, cũng có khi ngược lại âm nhiều hơn dương nhưng mức độ chênh lệch ấy không nhiều.” – Song Song điềm nhiên giảng giải.

“Vậy thì tớ nằm trong trường hợp âm nhiều hơn dương điều đó đâu có gì lạ!”

“Không, lạ chứ!” – Song Song bảo, đôi mắt bắt đầu sắc bén – “Cậu lạ ở chỗ, âm của cậu quá nhiều, nhiều đến mức tớ không “thấy” được dương của cậu đâu cả!”

“Ý cậu là gì?” – Du Hạo cảm giác cuộc đối thoại đang đi theo chiều hướng xấu.

“Cậu có biết loài nào chỉ có âm khí mà không có dương khí không?”

“Không phải cậu muốn nói tớ là...” – Du Hạo dừng lại, cốt chờ xem cô gái kỳ lạ kia sẽ nói tiếp điều gì.

“Là ma!!!”

Song Song nói hai từ đó thật rõ chính vì thế mà gương mặt Du Hạo lại một lần nữa có chút biến sắc. Đường như, anh chàng đang lo lắng.

Bên cạnh, Diễm Quỳnh đập tay lên trán, kêu trời:

“Ôi trời! Bà Song Song, lại ma cò nữa hả?”

Ngồi lắng nghe cuộc trò chuyện này giờ giữa Du Hạo với Song Song mà Yến Phi chả rõ đầu đuôi sự tình cũng như vấn đề cả hai muốn đề cập đến.

“Chuyện gì thế, Song Song? Sao cậu lại nói về ma? Cả hai nói chuyện gì tớ không hiểu gì hết!”

Vẫn bỏ mặc sự thắc mắc của Yến Phi, Song Song tiếp:

“Cậu thấy sao khi tớ nói vậy, DU HẠO?”

Cô gái họ Lục đã cố tình nhấn mạnh cụm từ “Du Hạo”.

Trong thoáng chốc Du Hạo chẳng biết phải đối đáp ra sao vì tình huống này nằm ngoài dự đoán của cậu. Đúng lúc, bất chợt giọng nói của một người bước vào tiệm mì đã giải vây cho Du Hạo.

“Ừa, Yến Phi hả?”

Cả bọn liền quay qua, là ông chủ Quán.

“Chú Quán!” – Yến Phi reo lên, chạy đến bên người chú tốt bụng.

“Mấy ngày rồi chú không gặp cháu. Đạo này cháu thế nào? Chú nghe Diễm Quỳnh nói là cháu làm dâu nhà người ta để có tiền trả nợ, đúng không vậy?”

“Dạ.” – Yến Phi gãi đầu, lè lưỡi – “Đúng thế, giờ cháu đã trả hết nợ rồi!”

“Thế à, tốt quá. Hôm nay cháu đến đây có chuyện gì không?”

Không để Yến Phi trả lời là Diễm Quỳnh tài lanh đáp thay:

“Chú ơi, hôm nay cậu í dẫn chồng chưa cưới đến ra mắt chú đó. Chú xem cả hai đẹp đôi chứ?”

“Cậu lại nói linh tinh gì vậy?”

Nghe Yến Phi nhắc, Diễm Quỳnh bụm miệng cười. Còn ông chủ Quán thì đưa mắt nhìn sang người con trai xa lạ ngồi từ nãy giờ:

“Ồ, thế thì đây là chồng tương lai của cháu đó sao Yến Phi?”

Du Hạo đứng dậy lễ phép chào:

“Chào chú Quán, cháu là Du Hạo. Cháu nghe Phi Phi nhắc đến chú rất nhiều.”

“Chào cháu, Du Hạo!” – Ông chủ Quán vỗ nhẹ vai thằng bé, cười khà khà.

Kế bên, Song Song ngồi khoanh tay, giấu tiếng thở dài vì tự dung chú Quán lại vào đúng lúc. Hiển nhiên, con bé vẫn nhìn Du Hạo đang nói chuyện với ông chủ Quán.

“Mà cháu đã ăn mì chưa? Mì ở đây không ngon như những nơi khác nhưng cháu đã đến đây làm khách thì hãy ăn một tô mì nhé!” – Ông chủ Quán mời mọc.

“Chú khiêm tốn quá, mì chú nấu là nhất!” – Yến Phi lém lỉnh.

“Con bé này lại nịnh nọt nữa rồi. Song Song, Diễm Quỳnh, hai đứa mau làm mì cho Du Hạo!”

“Dạ!” – Diễm Quỳnh đáp lớn.

Song Song, tuy còn muốn quan sát anh chàng kỳ lạ này nhưng không còn cách nào khác đành đi theo Diễm Quỳnh.

Du Hạo khẽ nhìn theo bóng dáng Song Song, nghĩ:

“Cậu ấy là người thế nào nhỉ?”

“Cậu không khỏe hả Tiểu Hạo Tử?” – Yến Phi nghiêng đầu hỏi.

“Hả... à tớ không sao!”

“Nghe Yến Phi đi làm dâu chú rất ngạc nhiên.” – Ông chủ Quán cất tiếng – “Vì một đứa nghịch

ngợm như nó mà làm vợ thì chẳng người chồng nào chịu nổi.”

“Chú Quân, chú lại chọc cháu!”

Ông chủ Quân liền cười lớn. Du Hạo cũng mỉm cười, bảo:

“Không phải đâu ạ, Phi Phi rất hiểu chuyện, mọi người trong gia đình cháu đều thích cậu ấy. Cả cháu cũng thế!”

Nghe Du Hạo nói vậy Yến Phi thoáng đỏ mặt, cúi đầu cười cười.

“Cuối cùng thì con chim yến này cũng đã có chủ rồi, hà hà!”

Yến Phi vầu môi:

“Chú này thật là...”

“Quán mì hơi tối nhỉ.” – Ông chủ Quân liền đứng dậy đến bên cửa sổ, tay nắm rèm cửa – “Mở ra cho nắng vào sáng chút.”

Lập tức, Du Hạo giật mình xoay lại:

“Chú Quân, đừng!”

Nhưng không kịp, ông chủ Quân đã kéo phụt tấm rèm. Nắng tràn vào làm sáng hẳn quán mì nhỏ. Vài tia nắng trải lên người Du Hạo... Cậu lập tức đứng bật dậy làm ngã cả ghế ngồi. Âm thanh đồ ngã vang lên khiến Yến Phi lẫn ông chủ Quân ngạc nhiên, nhìn sang chàng trai. Cùng lúc ấy, dưới bếp Diễm Quỳnh và Song Song bước lên. Tất nhiên cả hai cũng nhìn thấy phản ứng kịch liệt đó của Du Hạo. Bốn người thấy Du Hạo từ từ lùi vào bên trong góc phòng tối, gương mặt toát lên vẻ sợ sệt, toàn thân hơi run...

“Xảy ra chuyện gì thế, Tiểu Hạo Tử?” – Yến Phi lo lắng đến bên chàng trai.

“Mặt cháu xanh quá.” – Ông chủ Quân quan sát nét mặt không bình thường của Du Hạo.

“Cậu không sao chứ?” – Diễm Quỳnh đặt tô mì lên bàn rồi đến bên cậu bạn.

Còn Song Song thì nhìn cửa sổ, nơi có vài tia nắng nhạt màu rơi vào. Con bé đặt tay lên môi, nhú mào, ý nghĩ nào đó cứ lớn vờn trong đầu.

Thấy gương mặt lo lắng của ba người kia và cái kiểu nhìn đầy dò xét của Song Song, Du Hạo cố lấy lại bình tĩnh. Vài giây sau, cậu cười:

“Không, không sao, mọi người yên tâm.”

“Cậu giật mình vì nắng?” – Song Song đột ngột lên tiếng.

“Ừ nhỉ, cậu nói không thích nắng. Nhưng mà đâu cần phải phản ứng mạnh như thế!”

Trước sự khó hiểu của Diễm Quỳnh, Du Hạo im lặng...

Bên cạnh, Yến Phi nhẹ nhàng:

“Đừng lo Tiểu Hạo Tử, nắng rất nhạt sẽ không sao đâu!”

“Ừm.” – Du Hạo đặt tay lên trán, nói khẽ – “Phi Phi, tớ thấy mệt và muốn về nhà... Chúng ta về nhé!”

“Yến Phi, nếu Du Hạo không khỏe thì cháu mau đưa nó về nhà đi.”

Yến Phi và Du Hạo chào tạm biệt ba người rồi rời khỏi tiệm mì. Dõi theo bóng dáng hai đứa trẻ, ông chủ Quán lắc đầu:

“Trông cậu ta có vẻ yếu ớt.”

“Ừ. Sao anh chàng Du Hạo này cứ là lạ thế nào ấy, đúng không Song Song?”

Song Song cười gật đầu như trả lời cho câu hỏi của Diễm Quỳnh. Dù tỏ ra không có gì nhưng trong lòng Song Song bắt đầu lo lắng cho Yến Phi khi mà sự suy đoán của nó về Du Hạo càng lúc càng rõ ràng...

Cuộc đi chơi bí mật của Yến Phi, Du Hạo cứ ngỡ sẽ không bị phát hiện, nào ngờ...

“Du Hạo, Yến Phi hai con đã đi đâu vậy?” – Bà chủ Du vừa thấy hai đứa trẻ len lén vào bằng cửa sau thì đã hỏi ngay.

Yến Phi nhả mặt vì bị phát hiện. Du Phương cũng ở đó, cất giọng lo lắng:

“Hai đứa chẳng nói gì cả cứ thế mà rời khỏi nhà, có biết cả nhà rất lo không?”

“Hai anh chị lên đi chơi hả?” – Du Thiện ngồi đung đưa trên cây, bên cạnh còn có Du Thanh.

Tóm lại là tất cả mọi người hầu như đều có mặt ở đó để “xử tội” cả hai.

“Mẹ, con không định giấu mẹ chỉ vì nghĩ hai đứa con ra ngoài chơi một lúc rồi sẽ về nên...”

“Yến Phi, nếu không có gì thì mẹ sẽ không trách con nhưng vì Du Hạo không thể ra ngoài!” – Bà chủ Du nhìn con trai với ánh mắt e ngại.

Yến Phi ngạc nhiên trước câu nói kỳ lạ từ mẹ chồng:

“Tiểu Hạo Tử không thể ra ngoài ư? Tại sao, con thấy cậu ấy rất vui mà.”

“Yến Phi!” – Du Phương lên tiếng - “Du Hạo rất thích ra ngoài nhưng nó không thể!”

Yến Phi nghiêng đầu khó hiểu. Chợt, Du Hạo đi lên phía trước cô gái, cười mệt mỏi:

“Mọi người đừng trách Phi Phi, là tại con bảo cậu ấy giấu không cho ai biết chúng con ra ngoài đi chơi... con... con...”

Du Hạo chưa nói hết câu thì liền ngất xỉu. Tất cả hốt hoảng.

Yến Phi cứ đi tới đi lui ở ngoài cửa ngôi nhà gỗ, lòng đầy lo lắng không biết Du Hạo thế nào. Con bé ngồi xuống bậc thang bằng đá dẫn lối ra vườn hoa, hai tay lồng vào nhau siết chặt. Nó nhắm mắt và không ngừng tự trách mình.

“Chị đã thấy hậu quả chị gây ra cho anh Du Hạo chưa?”

Yến Phi ngược mặt lên thấy Du Thanh nhìn mình đầy giận dữ.

“Bé Thanh, chị... chị...”

“Chỉ một chút thôi là chị đã giết anh ấy rồi!” – Giọng Du Thanh ngày một lớn hơn, đầy tức giận.

“Giết?!” – Yến Phi kinh ngạc – “Thế là thế nào?”

“Anh ấy vốn không thể ra ngoài vì có thể sẽ gặp nắng...”

“Chị Thanh, chị Yến Phi không có ý đâu!” – Du Thiện lên tiếng bênh vực.

“Em im đi Du Thiện! Ngay từ đầu chị đã không ưa chị ta nhưng chẳng hiểu nổi vì sao mọi người lại thích chị ta như thế. Còn cười đùa vui vẻ nữa chứ!”

Yến Phi đứng ngẩn ra vì thấy thái độ căm ghét của cô em chồng đối với mình. Thật ra chuyện

này là thế nào? Tại sao Tiểu Hạo Tử lại không thể ra nắng đã vậy còn ngắt xiu và rút cuộc mình đã làm gì khiến bé Thanh ghét bỏ đến thế? Yến Phi rũ người, đôi mắt không chớp nhìn vào không trung chẳng rõ chuyện gì nữa.

“Chị...” – Du Thanh chỉ tay về phía Yến Phi – “...Tốt nhất, chị hãy rời khỏi ngôi nhà này và rời xa anh Du Hạo!”

“Sao?!” – Yến Phi mắt mở to bần thần khi nghe câu nói đó.

“Bé Thanh! Con không được hỗn với chị dâu!” – Tiếng bà chủ Du vang lên, nghiêm nghị.

Cả ba xoay qua. Tức thì, Yến Phi hỏi ngay:

“Mẹ, Du Hạo thế nào rồi ạ?”

“Con đừng lo, Du Hạo đã khỏe lại rồi. Nó đang ngủ.”

Yến Phi thở phào rồi cúi đầu:

“Xin lỗi, tại con không tốt nên mới khiến Du Hạo ra nông nỗi này. Con xin lỗi!”

Bà chủ Du nâng nhẹ mái đầu con dâu lên, thở ra:

“Chuyện cũng đã xong, với lại con không biết nên không thể trách con.”

“Mẹ.”

“Du Hạo mắc một chứng bệnh không thể tiếp xúc với ánh mặt trời nếu gặp nắng nó sẽ ngắt xiu hoặc làm sốt vì thế từ giờ cả hai đừng ra ngoài lung tung, được chứ?”

“Vâng, con sẽ không đưa cậu ấy ra ngoài nữa.”

Chợt cửa mở, Du Phương bước ra:

“Yến Phi, Du Hạo muốn gặp em!”

“Dạ.” – Yến Phi cúi chào bà chủ Du xong bước vào trong nhà gỗ.

Cửa đóng lại, Du Thanh bực bội:

“Chị ta vẫn còn gặp anh Du Hạo!”

“Thanh, mẹ cấm con không được nói như thế với chị dâu nữa.”

“Điều con nói không đúng ư? Vì sao mọi người cứ ép anh Du Hạo lấy vợ? Anh ấy đau khổ như thế còn chưa đủ sao?”

Dứt lời Du Thanh bỏ chạy, Du Thiện đuổi theo chị gái. Bà chủ Du quay đi, thở dài mệt mỏi. Gần đó, Du Phương nói :

“Chỉ vì bé Thanh thương anh trai quá thôi.”

Chạy được một đoạn, hai đứa trẻ dừng lại.

“Chị Thanh, chị đừng như thế với chị Yến Phi!”

“Tại sao mọi người lại yêu quý chị ta như vậy? Rồi chị ta cũng sẽ bỏ đi thôi!” – Du Thanh siết chặt tay, đứng xoay lưng.

“Chị ấy sẽ không làm thế đâu!” – Du Thiện lắc đầu.

Du Thanh quay lại đối mặt với em trai:

“Làm sao em chắc chắn như vậy? Con người đều như nhau cả, chúng ta vốn không thuộc về thế giới của họ!... Chị ta rồi cũng sẽ giống như những cô gái đã từ bỏ anh Du Hạo và cũng như... chồng của chị Du Phương!”

Du Thiện chùng mí mắt, lòng thấy buồn bã...

Yến Phi bước vào thấy Du Hạo đang ngồi trên giường, da trắng bệch trông như xác chết. Vừa thấy Yến Phi thì Du Hạo mỉm cười, giọng nói nhỏ nhẹ:

“Phi Phi, xin lỗi đã để cậu bị mẹ mắng! Tớ không ngờ là mọi người lại biết hai ta...”

“Tại sao?” – Yến Phi đột ngột cắt ngang – “Tại sao cậu không nói với tớ là cậu không thể ra ngoài. Tớ nghĩ rằng chỉ đơn thuần cậu không thích nắng nào ngờ lại ra có sự này.”

“Không ai trách cậu đâu!”

“Tớ không sợ mọi người trách, điều tớ lo chính là cậu. Nếu như cậu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?” – Yến Phi khẽ cúi đầu, lời nói thấp dần nghe không rõ.

Im lặng một lúc, Du Hạo cất tiếng:

“Tớ... đã thấy cậu rất vui!”

Yến Phi ngược mặt lên, anh chàng tiếp:

“Tớ vốn không có bạn bè, ngoài gia đình ra tớ không có ai nữa. Trước đây cũng có vài người xuất hiện trong ngôi nhà này nhưng rồi họ lần lượt bỏ đi... Sau đó cậu đã đến và làm nơi này bắt đầu có tiếng

cười, cậu đã rất tốt với mọi người và với tớ!”

Yến Phi tròn xoe mắt:

“Tiểu Hạo Tử!”

“Tớ thấy cậu rất vui khi mời tớ đến tiệm mì thế nên tớ đã nhận lời vì tớ không muốn cậu buồn.

Nụ cười của cậu dường như cho tớ thêm sức mạnh!” – Lời Du Hạo thật chậm rãi.

“Tuy là thế nhưng sức khỏe của cậu vẫn là quan trọng nhất!”

Du Hạo cười tươi:

“Không sao, chuyện này đâu chỉ mới xảy ra. Nếu mệt thì nghỉ ngơi một tí tớ sẽ khỏe lại ngay điều quan trọng là tớ muốn thấy cậu cười... Tớ thật sự muốn giữ mãi nụ cười của cậu!”

Yến Phi ngẩn người, đôi mắt tròn to không chớp rồi sóng mũi tự nhiên cay cay, mắt từ từ có nước.

“Cậu không khỏe à, Phi Phi?”

Du Hạo ngưng bật khi Yến Phi đến gần rồi nhẹ nhàng ôm lấy cậu. Du Hạo cảm nhận được cơ thể cô gái run run, lúc ấy chợt nhiên trái tim cậu bắt đầu loạn nhịp.

“Tiểu Hạo Tử!” – Giọng Yến Phi như nghẹn lại – “Cậu đúng là ngốc!”

Bất động vài giây Du Hạo lại mỉm cười, đưa tay ôm chặt cô vợ trẻ.

Bất ngờ cửa mở, Du Phương đi vào. Hai cô cậu nọ giật mình buông ra.

“À!” – Du Phương đã thấy cảnh ôm khi nãy – “Xin lỗi, chị vào xem Du Hạo thế nào. Thôi chị ra ngoài, hai đứa cứ... tiếp tục!”

Hai đứa trẻ đỏ mặt vì câu nói đó. Cửa khép lại, Yến Phi nhìn qua Du Hạo xong chúng bật cười.

“Mà này, bé Thanh hình như rất ghét tớ thì phải!” – Yến Phi nhớ lại thái độ căm ghét khi nãy của Du Thanh đối với mình.

“Bé Thanh à, không đâu, tuy nó ít nói, bề ngoài tỏ ra không quan tâm đến người khác nhưng thật sự nó rất muốn được yêu thương. Có lẽ bé Thanh vẫn chưa hiểu rõ về cậu nên mới như thế.” – Du Hạo dịu dàng bảo.

“Ừm.” – Yến Phi nghĩ ngợi rồi nói – “Tớ sẽ làm cho cô bé chấp nhận tớ!”

Chương 8

Sáng hôm sau, Yến Phi đi ra ngoài vườn, vơ vai ngập dài:

“Ngủ đã thật!... Ủa, ai như bé Thanh thế nhỉ?”

Yến Phi nheo mắt nhìn ra xa, nơi lùm hoa đủ màu sắc xuất hiện bóng dáng cô bé Du Thanh.

“Bé Thanh, em tưới cây ư?”

Du Thanh xoay lại, gương mặt đang vui chợt chuyển sang khó chịu khi thấy Yến Phi. Nó không trả lời, tiếp tục công việc dở dang.

“Chà, hoa đẹp quá, chắc là nhờ bé Thanh chăm sóc đây!” – Yến Phi thích thú nhìn những bông hoa đang khoe sắc rực rỡ.

Du Thanh vẫn lằm lũi. Yến Phi thấy vậy liền ngồi xuống bên cạnh bảo:

“Anh Du Hạo đã khỏe rồi em không đi thăm anh trai à?”

Du Thanh bỏ mặc. Yến Phi tiếp:

“Bé Thanh rất thương anh Du Hạo đúng không?”

Du Thanh vẫn ngoan cố không mở miệng. Còn Yến Phi, đầu dễ dàng từ bỏ, đưa mắt sang chậu nước kê bên:

“Em tưới nước nhiều quá cây sẽ úng hết đó, không tốt đâu.”

Du Thanh dừng lại, cố kiềm sự bức bối, nói:

“Sao chị nói lảm vậy? Chị không thể để người khác yên à?”

Tuy câu nói ấy chẳng tốt đẹp gì nhưng Yến Phi lại bắt đầu thấy vui vì cô em chồng khó gần này cuối cùng cũng đã chịu mở miệng.

“Chị chỉ muốn góp ý thôi mà.”

“Tôi không cần! Chị đi chỗ khác đi!”

Du Thanh đứng dậy đến bên một lùm hoa khác tưới nước. Dĩ nhiên Yến Phi không bỏ cuộc nên lại mon men đến bên cạnh cô em chồng.

Đang tưới cây chợt Du Thanh nhắm mắt, cắn môi bức bối vì mái đầu của Yến Phi chen vào nhìn mấy bông hoa.

“Woa, ở đây có nhiều hoa lạ quá!”

“Chị làm gì vậy! Mau tránh ra!” – Du Thanh nói như gắt.

“Chị thấy khó hiểu lắm, tại sao trong vườn không hề có ánh nắng mặt trời mà hoa vẫn mọc tươi

tốt thế, em có thể nói chị biết không?” – Yến Phi cố tìm chủ đề để bắt chuyện.

“Tôi không rảnh!”

“Nào nói chị nghe đi! Nói đi!”

Vô cùng khó chịu trước sự nài nỉ của Yến Phi, Du Thanh quay qua:

“Một lát nữa chị Trúc Lam sẽ dùng ánh nắng nhân tạo để “sưởi” cho những cái cây trong vườn, được rồi chứ? Chị đừng làm phiền tôi nữa!”

Cô bé mười lăm tuổi lại bỏ đi sang bên khác. Yến Phi thì cười cười...

Du Thanh thật sự chịu hết nổi khi phía sau lưng Yến Phi cứ bám theo và không ngừng xuýt xoa:

“Hoa nhiều thiệt! Hoa nào cũng đẹp.”

“Này, chị bị gì vậy? Sao cứ đi theo tôi hoài thế?” – Du Thanh bực bội lắm.

Yến Phi nhún vai:

“Em nói lạ quá, chị đi ngắm hoa chứ đâu có bám theo em! Vậy hóa ra vì em để ý chị nên mới nghĩ là chị đi theo à?”

“Chị...” – Du Thanh bị bí.

Nó tức giận quay đi làm bầm. Hiểu điều ấy, Yến Phi cười gian. Bỗng, tiếng Trúc Linh gọi to:

“Cô chủ Yến Phi có muốn cùng chúng em đi siêu thị không ạ?”

“Có, chờ tôi một lát!” – Yến Phi hớn hờ quay sang hỏi cô em chồng – “Bé Thanh, em cùng bọn chị đi siêu thị hen?”

“Buồn cười! Tại sao tôi phải đi cùng chị? Tôi đang bận...”

Chẳng để Du Thanh dứt câu là Yến Phi liền cầm lấy chậu nước trên tay cô bé đặt xuống đất rồi nắm tay nó kéo đi xềnh xệch.

“Buông ra! Chị làm gì vậy? Tôi không đi!” – Du Thanh vùng vẫy kịch liệt.

“Đi cho vui, tưới cây mãi buồn lắm! Và lại, sáng nay trời không nắng, em nên tranh thủ ra ngoài hít thở khí trời.”

Ở siêu thị....

“Vậy cô chủ Yến Phi sẽ mua đồ cùng cô chủ Du Thanh nhé?” – Trúc Lâm bảo.

Yến Phi gật đầu cười. Khi ba cô hầu đã khuất bóng, Yến Phi nhìn qua bên cạnh thấy Du Thanh khoanh tay mắt cứ lảng đàng đâu đó.

“Em sao vậy bé Thanh?”

“Chị còn hỏi à?” – Du Thanh xoay mặt lại tức tối – “Chị có biết phép lịch sự không mà lại làm thế với tôi?”

“Từ chối thành ý của người khác cũng là bất lịch sự đó bé Thanh!” – Yến Phi khoanh tay, bảo.

Du Thanh toan tranh cãi tiếp thì Yến Phi đã “tổng” xe đẩy vào người nó:

“Thôi chị em mình cùng đi mua đồ!”

Dứt lời Yến Phi tung tăng đi lên trước để Du Thanh ở lại lòng bực mình:

“Chị ta sao lại như thế chứ?”

Vừa đi xem thực phẩm, Yến Phi vừa hỏi vui vẻ:

“Em thích món gì chị sẽ làm cho!”

“Không cần!”

“Em thích khoai tây không? Chị sẽ nấu canh khoai tây với nấm cho em!”

“Đã bảo không cần! Tôi chỉ ăn món chị Trúc Lam nấu thôi.”

“Hay là... em ăn thử món thịt bò hầm của chị nhé?”

“Tôi nói một lần nữa tôi không cần!!”

Chợt, Yến Phi dừng lại, nói khẽ:

“Chị chỉ muốn nấu ăn cho em thôi mà...”

Du Thanh nhú mày, còn chưa hiểu chuyện gì thì Yến Phi đột nhiên sụt sùi:

“Em không thể ăn món ăn của chị dù chỉ một lần sao? Em làm chị buồn quá!”

“Này, cái trò gì vậy? Sao chị lại như thế?”

“Chị thật sự muốn nấu ăn cho em.”

Hành động vừa nói vừa sụt sùi của Yến Phi khiến những người xung quanh bắt đầu chú ý.

Du Thanh lúng túng vì ánh mắt của họ đều dồn về phía nó.

“Này, chị hãy thôi đi!”

Yến Phi vẫn tiếp tục:

“Em không thích chị nấu ăn cho em sao?”

Vài tiếng xì xầm vang lên, Du Thanh dù rất bực nhưng đành nhún nhường:

“Được rồi, được rồi! Tùy chị, muốn nấu gì thì nấu, tôi sẽ ăn!”

Lập tức, Yến Phi cười toét miệng:

“Vậy chị sẽ nấu canh khoai tây hi hi!”

Thấy dáng vẻ yêu đời của chị dâu đáng ghét, Du Thanh cố nuốt giận.

Lúc hai chị em đi qua quây thời trang, Yến Phi thấy Du Thanh cứ nhìn chăm chăm cái gì ở bên đó nên hỏi:

“Bé Thanh nhìn gì thế?”

Du Thanh khẽ giật mình, đáp bằng giọng khó chịu:

“Không liên quan đến chị!”

Yến Phi nhún người, nhìn sang quây thời trang nọ.

Ở nhà họ Du, đến lúc dùng bữa trưa.

“Chà nhiều món quá!” – Du Phương reo lên thích thú,

“Hôm nay cô chủ Yến Phi làm bếp chính đó ạ. Hình như là vì cô chủ Du Thanh.” – Trúc Linh cười, bảo.

“Vì bé Thanh ư?” – Du Hạo ngạc nhiên.

Cùng lúc, Yến Phi từ nhà dưới đi lên, mang thêm vài đĩa thức ăn:

“Tránh ra nào! Đồ ăn nóng đó!”

Thấy những đĩa thức ăn lớn nhỏ được bày biện đầy bàn, bà chủ Du hỏi:

“Con nấu chi nhiều vậy Yến Phi? Nhà có bao nhiêu người đâu!”

“Mẹ à, lâu lâu con mới trở tài mà, có gì mời ba chị em Trúc Linh dùng chung luôn cho vui.”

“Ừ, Yến Phi nói đúng, Trúc Linh, Trúc Lam, Trúc Lâm cùng ăn đi.”

“Dạ chúng em không dám.”

“Ba đưa cứ ngồi! Cô chủ Yến Phi đã lên tiếng mời rồi.” – Bà chủ Du ân cần.

Ba chị em Trúc Linh nhìn nhau xong đành ngồi xuống. Yến Phi mở nắp các đĩa thức ăn ra, mùi thơm bốc lên lan tỏa cả phòng ăn.

“Mọi người cứ ăn thoải mái trưa nay con có nấu mì cho mọi người nữa, món mì ở tiệm Tân Quán nhé!”

“Woa, mùi gì mà thơm thế?” – Du Thiện chạy vào đến bên bàn ăn hít hà hơi.

“Sao em không gọi chị Thanh xuống?” – Trông có mỗi thằng em út nên Du Phương nhìn ra phía sau nó, thắc mắc.

“Em gọi rồi nhưng chị í bảo không đói nên lát nữa sẽ xuống ăn sau cùng!”

Yến Phi nghĩ gì đấy liền lấy cái khay ra để bốn đĩa thức ăn lên đó.

“Con sẽ mang bữa trưa cho bé Thanh!”

“Cậu làm được chứ?”

Yến Phi nhìn Du Hạo cười:

“Ừm.”

.....

Trong phòng, Du Thanh chống tay lên bàn, vẻ mặt khó chịu:

“Đã bảo là tôi không đói mà!”

Yến Phi dọn lên bàn bốn đĩa thức ăn, nói vắn vơ:

“Từ ngoài cửa chị nghe tiếng bụng em kêu thật lớn!”

Du Thanh liền lấy tay ôm bụng lại và rồi phát hiện ra mình đã trúng kế của chị dâu tinh nghịch này. Yến Phi cười:

“Thế là chị đoán đúng rồi nhé!”

Du Thanh quay mặt đi không nói. Bỗng, một chiếc mũ nhẹ nhàng đội lên đầu cô bé. Du Thanh kinh ngạc đưa mắt nhìn chị dâu.

“Chị đã thấy em nhìn chiếc mũ màu xanh da trời này lúc ở trong siêu thị. Em rất thích nó phải không?”

“Ai nói chứ?...”

“Lúc bằng tuổi em chị cũng thích đội mũ lắm.” – Yến Phi nhìn vào gương cất giọng khen – “Chà, bé Thanh đội mũ trông xinh ghê chưa! Nó rất hợp với em!”

Du Thanh ngẩn người một lúc rồi tháo mũ ra, bực mình:

“Vớ vẩn!”

Yến Phi hiểu ý nên bảo:

“Thôi, chị xuống dưới đây. Em phải ăn hết đó ngen.”

Yến Phi rời khỏi phòng. Còn lại một mình Du Thanh nhìn chiếc mũ màu xanh rồi rón rén đến bên tấm gương lớn, khẽ nhàng đội mũ lên đầu rồi ngắm mình trong gương. Bỗng, cô bé cười. Chợt Âm thanh của cái bụng đói kêu. Du Thanh trở lại bàn giương mắt vào mấy đĩa thức ăn... Nó dùng đũa gấp những sợi mì bỏ vào mồm.

“Cũng ngon...”

Từ nãy giờ, Yến Phi đứng ngoài cửa lén nhìn vào. Thấy dáng vẻ ăn ngon lành của cô em chồng, nó liền mỉm cười.

Chiều, Yến Phi đang chăm sóc mấy chậu hoa thì chợt thấy Du Thanh từ trong nhà bước ra.

“Chiều nay em có muốn ăn mì chị nấu nữa không?”

“Không cần! Tôi không thích!”

Yến Phi đặt tay lên môi, nghĩ ngợi:

“VẬY Ừ? TRƯA NAY TÔ MÌ CỦA EM LÀ TO NHẤT THẾ MÀ LẠI HẾT SẠCH... NHẤT!”

Nghe vậy Du Thanh tự dưng thấy hơi xấu hổ, lúng túng bảo:

“VÌ TÔI ĐANG ĐÓI THÔI. ĐIỀU ĐÓ KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ TÔI THÍCH ĂN MÌ CỦA CHỊ!”

“Ra thế! Vậy thì chị cứ nấu, khi nào em “đói” thì lại ăn hết nữa!”

Biết bị giễu, Du Thanh quay quắt, hậm hực:

“Tôi đi lấy thư!”

Nhìn dáng đi gấp gáp của Du Thanh, Yến Phi cười khúc khích.

Mở cổng, đến hòm thư trước nhà, Du Thanh lầm bầm vì nhớ lại khi nãy bị chị dâu chọc:

“Đáng ghét thật!”

Chợt, giọng một người vang lên phía sau lưng:

“Ê! Hôm nay mới chịu ra khỏi nhà hả?”

Du Thanh xoay ra sau, trước mặt là ba, bốn thằng con trai trạc tuổi đang cười cười gì đó.

“Nè, con nhỏ quái dị kia! Bộ nhà mày giàu lắm hay sao mà suốt ngày đóng kín cửa thế hả? Đã

vậy còn cây cối um tùm y như ma!”

“Mấy người là ai? Sao tự dưng kiếm chuyện thế?” – Du Thanh hỏi.

“Bọn tao sống gần đây, thấy nhà mày chương mắt quá! Còn mày, con gái gì mà chẳng thấy cười nói gì cả mặc toàn váy đen, bày đặt!”

Trước thái độ khinh miệt của mấy tên con trai, Du Thanh thở dài, về chán nản:

“Hơi, dạo gần đây có nhiều kẻ dờ hơi thật!”

“Mày nói ai hả con quái gở kia?” – Mấy tên nọ gào lên.

Du Thanh đóng nắp hòm thư lại, hướng ánh mắt xem thường vào chúng:

“Ai đang tức giận thì là người đó!”

“Mày...”

“Tôi không rảnh nói chuyện với những kẻ dờ hơi!” – Du Thanh quay đi mở cổng.

Du Thanh toan bước vào trong thì Có cái gì đó bay đến trúng vào tay khiến nó nhăn mặt vì đau.

“Sao hả? Ăn đạn đá đau không?”

Hóa ra là lũ con trai khi nãy ném đá.

Du Thanh tức giận quay qua, còn chưa kịp làm gì thì một viên đá lại bay vèo đến và lần này hướng ngắm của nó chính là...

Bất ngờ bóng dáng ai đó lao ra rất nhanh, người ấy dùng thân mình che cho Du Thanh. Viên đá trúng vào ngay đầu Yên Phi, nghe thật lớn. Du Thanh ngạc nhiên khi thấy gương mặt chị dâu đầy lo lắng:

“Có sao không bé Thanh?”

“Không... không... sao...”

“May quá!” – Yên Phi nhẹ người xong liền quát mắt sang mấy tên nọ – “Tụi bây rảnh nhi? Ai cho ăn hiếp em tao?”

Du Thanh đưa mắt nhìn chị dâu khi nghe cụm từ “ăn hiếp em tao” phát ra từ miệng Yên Phi.

Những thằng con trai kia sợ sệt khi Yên Phi sẵn tay áo, đe dọa:

“Gặp tao thì tụi bây tới số rồi! Tao đếm đến ba, đứa nào còn ở lại đây thì chết như xương! Một, hai...”

Chưa đợi đếm hết thì lũ con trai đã vọt lẹ. Yên Phi thở ra:

“Đồ nhóc tì!”

Yên Phi xoay qua thấy Du Thanh cứ nhìn mình không chớp.

“Này, em không sao thật chứ hả?”

Khẽ gạt mình, Du Thanh quay mặt đi, lắc đầu. Đúng lúc ba cô hầu chạy ra. Trúc Lâm hỏi ngay:

“Có chuyện gì vậy? Hai cô có sao không?”

“À, một đám nhóc định bắt nạt bé Thanh nhưng mà tôi ra kịp, chuyện đã không sao rồi.”

Trúc Lâm kêu lên:

“Trán cô chủ Yên Phi chảy máu rồi còn nói không sao?”

Tất cả thấy trên trán Yên Phi một dòng máu đỏ thẫm chảy dài. Con bé rờ trán:

“Có gì đâu, chuyện nhỏ.”

“Cô mau theo em vào băng bó vết thương.” – Trúc Lâm nắm tay cô gái kéo đi.

“Ừ từ từ, vết thương cũng nhẹ thôi...”

Ở phía sau, Du Thanh dõi theo bóng dáng Yên Phi. Chị dâu chảy máu là vì che cho nó.

“Cô chủ Yên Phi thương cô chủ Du Thanh quá phải không?” – Trúc Linh chọt lên tiếng vì biết cô chủ nhỏ này không thích chị dâu.

Du Thanh không nói gì, chỉ cúi đầu im lặng, trong lòng xuất một dòng cảm xúc nào đấy.

Chương 9

“Anh ngồi cùng em được chứ bé Thanh?”

Du Thanh xoay qua thì ra là Du Hạo. Cậu ngồi xuống bên cạnh:

“Anh có nghe chuyện chị Yến Phi bị thương vì cứu em.”

Không nghe Du Thanh đáp, Du Hạo nhìn sang em gái:

“Bé Thanh, em ghét chị Yến Phi đến thế sao?”

Lặng thinh một lúc, Du Thanh nói khẽ:

“Em... không ghét chị ấy nhưng vì... em... không muốn...”

Du Thanh nói đến đó thì ngưng lại rồi vài giây sau chợt hỏi:

“Anh... có thích chị Yến Phi không?”

“Có. Và anh cũng yêu bé Thanh vì em là em gái của anh!”

Thấy Du Thanh tròn xoe mắt, Du Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của em gái:

“Bé Thanh, em và Yến Phi, cả hai anh đều yêu quý vì thế chỉ cần một trong hai người không vui thì anh đều rất buồn. Anh muốn em sống vui vẻ cùng Yến Phi, em hãy cho chị dâu một cơ hội, được không?”

Du Thanh nhìn anh trai bằng đôi mắt bất động, rồi khẽ cúi đầu.

“Hóa ra, hai anh em cậu ở đây à?” – Giọng Yến Phi lãnh lút ở phía sau.

“Cậu tìm tớ ư?” – Du Hạo đứng dậy.

“Tiện thể tớ ghé qua xem cậu đang làm gì thôi.” – Yến Phi mỉm cười với cô em chồng – “Không ngờ bé Thanh cũng ở đây!”

Du Thanh nhồm người lên, phúi phúi mũi:

“Anh Du Hạo, em đi trước nhé!”

Dứt lời con bé bỏ đi một mạch. Yến Phi dõi mắt theo thở dài.

“Vết thương của cậu thế nào?” – Du Hạo hỏi thăm.

“Ừm, nhẹ thôi thoa thuốc tí là xong.” – Yến Phi cười cười.

“Nghe nói là cậu bảo vệ bé Thanh nên bị thương?”

“Ừ, một đám con trai nào đó định hiếp đáp bé Thanh! Chúng còn ném đá nữa may mà tớ ra kịp!” – Yến Phi xuýt xoa khi nhớ lại tình huống khi đó.

“Lần sau, cậu đừng làm thế nữa sẽ rất nguy hiểm đấy.” – Du Hạo dịu dàng, căn dặn.

“Tại lúc ấy tớ lo cho bé Thanh thôi.”

Du Hạo nhìn Yến Phi:

“Cậu đừng lo, đám con trai đó không phải là “đối thủ” của bé Thanh đâu. Nếu không có cậu thì nó đã xử lý bọn chúng dễ dàng!”

“Thật không?” – Yến Phi ngờ ngợ.

Du Hạo liền chuyển qua chủ đề khác bằng việc ngược nhìn những cánh hoa đang bay trong gió:

“Phi Phi, cậu xem hoa rơi đẹp quá!”

Yến Phi ngược mặt lên xem, một vùng trời đầy hoa. Gió thổi làm bay những cánh hoa tàn úa xuống nền đất. Khung cảnh khiến người khác xao lòng!

“Woa, đẹp thật!” – Yến Phi trầm trồ khen.

Du Hạo đưa mắt nhìn sang Yến Phi. Cô vợ trẻ đang nhìn hoa rơi và cười rạng rỡ. Trông cô gái thật đáng yêu! Cũng giống như hôm qua, tim Du Hạo lại loạn nhịp, đập mạnh hơn và chẳng hiểu sao cứ thấy hồi hộp.

“Có chuyện gì à?” – Yến Phi đột ngột quay qua hỏi vì thấy ánh mắt chồng cứ hướng vào mình không chớp.

“Không có gì cả!” – Du Hạo lắc đầu cười, tiếp tục ngắm hoa.

Trên ngọn cây gần đó Du Thanh ngồi quan sát anh trai và chị dâu. Lúc này nó giả vờ rời khỏi vườn nhưng thật ra là vẫn ở lại xem xét. Trong làn hoa gió, con bé thấy Du Hạo cười với Yến Phi, cười thật tươi.

“Chưa bao giờ anh Du Hạo cười hạnh phúc như thế!”

Bên dưới, Yến Phi chột bảo:

“Tiểu Hạo Tử, tớ thấy bé Thanh không khó gần như tớ nghĩ. Cả ngày hôm nay ở bên cạnh nó tớ phát hiện cô bé cũng đáng yêu lắm!”

Khi nghe Yến Phi nói thế Du Thanh đã rất ngạc nhiên.

“Chị ấy nói mình đáng yêu sao?”

Đối diện Yến Phi, Du Hạo gật đầu đồng tình:

“Ừm, bề ngoài khó gần nhưng thật ra bé Thanh không giống như thế. Nếu tiếp xúc nhiều thì cậu sẽ hiểu nó hơn.”

Yến Phi cười:

“Tớ sẽ cố gắng.”

Nhìn hai người họ, Du Thanh lặng thinh, dường như có điều gì xuất hiện qua đôi mắt to tròn bỗng chốc đứng yên kia.

Hôm sau, Du Thanh vừa bước xuống dưới nhà thì đã gặp ngay Yến Phi.

“Bé Thanh, em dậy sớm thế?”

Giương mắt nhìn nụ cười của chị dâu rồi từ từ nhìn lên vết thương trên trán ngày hôm qua, Du Thanh hỏi khẽ:

“Vết thương của chị... thế nào rồi?”

Yến Phi hơi ngạc nhiên vì cô em chồng khó gần đã hỏi như vậy.

“Không sao đâu, bị nhẹ thôi em đừng lo.”

“Thế thì tốt! Tôi ra ngoài tưới cây đây.” – Du Thanh đi nhanh ra khỏi nhà.

Ngẩn người trong thoáng chốc, Yến Phi dõi mắt theo rồi mỉm cười.

.....

Yến Phi và Trúc Linh sắp bước ra cổng thì Du Thiện chạy đến, gọi:

“Chị Yến Phi, chị đi đâu thế?”

“Chị đi siêu thị mua đồ, nhóc ạ!”

“Thôi chị ở lại rồi chúng ta cùng chơi trò bắt sâu vui lắm!”

“Bắt sâu thì có gì vui?” – Yến Phi nhíu mày.

Phía sau, Du Phương, Du Hạo lẫn Du Thanh đi lại gần. Du Phương hớn hờ:

“Bắt sâu này vui lắm, em ở lại chơi thử!”

“Phải đó, Phi Phi, trò này do Du Thiện nghĩ ra đấy.” – Du Hạo bảo.

“Thôi mọi người chơi đi tớ không có hứng.” – Yến Phi lắc đầu, cảm giác không hứng thú.

Không chịu thua, Du Thiện nắm tay Yến Phi, năn nỉ:

“Chơi đi mà, càng đông mới càng vui.”

“Cái thằng nhóc này...”

“Không chịu đâu, chị ở lại chơi đi!” – Du Thiện sốt mướt, vẻ như sẽ khóc một trận thật to.

Yến Phi đang phân vân chẳng biết làm sao thì đột nhiên Du Thanh cất tiếng:

“Thì chị cứ ở lại chơi thử!”

Tất cả đều hướng mắt về phía nó. Còn Yến Phi thì vui mừng:

“Em muốn chị ở lại à?”

“Không phải!” – Du Thanh nói ngay – “Tại Du Thiện muốn chị ở lại chơi nên tôi mới nói thế với lại... nếu chị không chơi thì anh Du Hạo sẽ buồn!”

Mọi người vô cùng bất ngờ trước thái độ cùng câu nói đó của Du Thanh. Thấy vậy, Trúc Linh dịu dàng bảo:

“Thôi thì cô chủ Du Thanh đã nói thế cô chủ Yến Phi cứ ở lại chơi với mọi người để em và Trúc Lam đi siêu thị được rồi.”

“Bé Thanh, sao hôm nay tốt với chị dâu vậy?” – Du Phương dò xét.

“Không phải, em vì anh Du Hạo thôi... Em vào vườn hoa trước!” – Du Thanh xoay lưng thật nhanh, cốt giấu vẻ mặt bối rối của mình.

Bốn người còn lại nhìn nhau cười cười.

Tuy Du Thanh vẫn giữ thái độ không thân thiện với Yến Phi nhưng mọi người đều cho rằng đã có dấu hiệu tốt.

Chiều mát trời, Yến Phi đến ngôi nhà gỗ tìm Du Hạo trò chuyện một chút...

“Chị Du Phương?”

Du Phương quay qua thấy Yến Phi bước vào cái cổng lợp ngói.

“Yến Phi, em tìm Du Hạo à? Nó vừa ngủ.”

“Thế ư, chán thật! Mà sao chị lại ở đây?”

Tuy Du Phương vẫn cười nhưng có thể nhận ra nỗi buồn thăm thẳm khi ánh mắt cô hướng vào thân cây cổ thụ trước mặt:

“Chị nhớ lại một số chuyện thôi!”

Yến Phi cũng nhìn cái cây đó, bây giờ nó mới chú ý trên thân cây có khắc chữ Du Phương rồi hình trái tim bên cạnh hình như là tên ai đó nhưng đã bị xóa mất.

“Chị có người yêu sao?”

“Hả... à, ừ chị “đã” từng yêu.” – Du Phương đáp nhanh.

“Đã từng? Vậy bây giờ không còn nữa ư?”

Du Phương ngược nhìn những cành cây đung đưa trong gió, giọng thì thầm:

“Chuyện xảy ra cũng mấy năm rồi. Người đó giờ đã bỏ chị đi rất xa, rất xa!”

“Tại sao? Hai người không hợp nhau?”

Du Phương nhìn Yến Phi. Đó là lần đầu tiên Yến Phi thấy ánh mắt cô chị hay đùa lại buồn da diết như vậy, buồn đến mức khiến lòng người khác nhói đau. Rồi có vẻ như trong đáy mắt thăm thẳm đó có chút nước...

“Có lẽ thế. Cả hai không hợp nhau và... còn vì nhiều lý do nữa!”

Yến Phi nghiêng đầu, từ nãy đến giờ bản thân vô cùng khó hiểu:

“Nhiều lý do?”

Du Phương mỉm cười, không nói gì nữa.

.....

Yến Phi vào nhà mà lòng cứ nghĩ về chuyện của Du Phương. Con bé tò mò lắm muốn biết sự thật như thế nào.

“Có thể một lúc nào đó chị ấy sẽ kể cho mình nghe!” – Nó tự nhủ thế.

Rồi Yến Phi đi ngang qua phòng khách, thấy Du Thanh đang ngồi xoay lưng bên bàn đọc sách.

“Ủa, bé Thanh làm gì thế nhỉ? Hay là hù nó xem!”

Yến Phi cười gian, toan bước vào phòng thì đột nhiên khựng lại và trong thoáng chốc nó đứng đờ người, mắt mở to trừng trừng, miệng thì há hốc khi trước mặt một quyển sách dày đang... bay lơ lửng trên cao!!!

“Quyển... sách... đang... bay... hả... trời??? Chuyện... chuyện... gì... v... vậy?”

Yến Phi lấp bắp những từ trong miệng vì không tin vào những gì vừa thấy. Nghĩ rằng mình đang hoa mắt nên con bé nhắm mắt rồi lại mở ra nhưng sự thật thì quyển sách vẫn còn đang treo “lơ lửng” trong không trung.

Bỗng, tiếng Du Thiện vang lên:

“Chị Thanh, em mang sách xuống cho chị này!”

Ngay lập tức Yến Phi núp vào sau cánh cửa phòng vì không muốn cậu em chồng phát hiện ra mình vừa trông thấy một sự việc hết sức... bàng hoàng.

Tiếp, Yến Phi nghe tiếng Du Thanh cất lên đầy bức bối:

“Du Thiện, sao lại dùng phép trong nhà? Mẹ đã cấm là không được dùng mà?”

Sau đó, đến giọng Du Thiện đáp:

“Mẹ đi vắng rồi, không sao đâu! Mấy ngày không dùng phép em buồn quá!”

“Nhưng lẽ... chị Yến Phi thấy sẽ rắc rối đó!” – Du Thanh nói mà không ngờ rằng điều mình vừa nghĩ đã xảy ra cách đây vài phút.

“Chị đừng lo, chị í qua nhà gõ tìm anh Du Hạo rồi.”

Yến Phi khẽ đưa mắt nhìn vào phòng khách, thấy Du Thanh giơ tay ra rồi quyển sách từ từ hạ xuống nhẹ nhàng trong lòng bàn tay con bé.

“Em đó, đừng dùng phép nữa, nghe không?”

Du Thiện chề môi, chán chường.

Yến Phi xoay người, đứng dựa lưng vào cánh cửa, bắt đầu bần thần kinh khủng:

“Chuyện gì vậy? Tại sao... tại sao hai đứa lại... có phép???”

Cứ cách một ngày là Yên Phi đến tiệm mì Tần Quán. Sáng nay đúng ngày ngày nó phải ghé tiệm thăm mọi người.

“Yên Phi, cậu có nghe tớ gọi không?” – Tiếng Diễm Quỳnh vang lên.

Yên Phi giật mình quay qua:

“Hả?”

“Trời ạ, cậu sao vậy? Cứ như người mất hồn ấy, xảy ra chuyện gì sao?”

“À... không có gì.” – Yên Phi cười đáp – “Cậu gọi tớ có gì không?”

“Tớ muốn hỏi cậu về Du Hạo. Hôm trước thấy cậu ấy không được khỏe nên hỏi thăm cậu ấy thế nào rồi!” – Diễm Quỳnh chống hông, gọi lại chuyện cũ.

“Ừm, Du Hạo vẫn khỏe. Hôm trước về nhà cậu ấy đã ngất xỉu!”

“Cái gì, ngất xỉu á? Gì mà ra nông nổi thế?” – Diễm Quỳnh sừng sốt bởi điều này nằm ngoài sức tưởng tượng.

Bên cạnh, Song Song đưa mắt nhìn qua. Yên Phi thở dài:

“Nghe mẹ chồng tớ nói Du Hạo mắc một chứng bệnh không thể ra nắng nếu gặp nắng thì cậu ấy sẽ ngất xỉu hoặc làm sốt!”

Ánh mắt của Song Song đã bắt động trong vài giây. Diễm Quỳnh, mặt mày méo xệch:

“Bệnh gì mà kỳ dzậy? Chà, anh chàng Du Hạo của cậu thật là kỳ lạ. Tuy có đẹp trai thật nhưng với căn bệnh quái gở ấy thì tớ chẳng ham nổi!”

Song Song đến gần lắc đầu:

“Thôi đi bà, chồng người ta chứ có phải chồng bà đâu mà ham với không ham! Với lại người ta có “thèm” bà hay không mà bà còn bày đặt làm giá!”

“Này Song Song, cậu quá đáng thật!”

“Diễm Quỳnh, ra phụ chú một tay nào!” – Tiếng của ông chủ Quán từ tiệm trên vọng xuống đầy hối hả.

“Dạ!” – Diễm Quỳnh đáp lớn rồi xoay sang Song Song hậm hực – “Tớ sẽ không bỏ qua chuyện này đâu, chờ tớ sẽ xử cậu thế nào!”

Dứt lời, Diễm Quỳnh chạy vụt lên tiệm trên. Song Song dõi theo cười cười. Nhưng rồi nụ cười ấy đã vụt tắt nhanh chóng khi con bé nhìn qua Yên Phi.

“Yên Phi, tớ có chuyện muốn nói với cậu. Chúng ta ra ngoài một lát!”

Yên Phi tròn xoe mắt.

Ngoài sân, phía sau quán mì, Yên Phi nghiêng đầu hỏi:

“Chuyện gì mà cậu gọi tớ ra đây?”

Song Song nhìn cô bạn thân rồi cất tiếng, chậm rãi:

“Yến Phi, cậu nên rời khỏi nhà họ Du và tránh xa anh chàng Du Hạo đó ra!”

Yến Phi nhíu mày. Chẳng để cô bạn chờ lâu, Song Song tiếp:

“Tớ biết chuyện này sẽ rất khó tin nhưng tốt nhất cậu nên cắt đứt quan hệ với Du Hạo đi vì...
 cậu ta là MA!!!”

Sự khẳng định dứt khoát của Song Song khiến Yến Phi ngêch mặt. Sau vài giây, con bé cười:

“Song Song, hôm nay cậu đùa kỳ thế?”

“Tớ không đùa!” – Song Song nghiêm túc – “Tớ nói thật!”

Thấy nét mặt “hình sự” của Song Song, Yến Phi hiểu rằng cô bạn này không hề đùa giỡn một chút nào. Yến Phi bắt đầu lúng túng:

“Gì vậy Song Song? Sao cậu lại nói Du Hạo là ma? Tớ không hiểu!”

“Yến Phi, lúc Du Hạo đến tiệm mì chơi tớ đã ngờ rằng cậu ta chính là ma. Toàn thân toát lên

mùi ma khí, âm khí thì rất nặng, cả cái quán mì cũng toàn là ma khí!”

“Song Song, cái việc cảm nhận được ma khí gì đó không chắc chắn chút nào! Điều đó chưa

thể khẳng định được gì cả!” – Yến Phi lắc đầu liên tục.

“Không phải chỉ việc ma khí mà còn về việc cậu ta không thích nắng! Tớ hỏi cậu có căn bệnh nào lại kỳ quái như thế không?” – Giọng Song Song ngày càng rõ hơn.

“Song Song, không thể vì Du Hạo không thích nắng mà bảo cậu ấy là ma!”

Song Song cười, ánh mắt sắc sảo hơn:

“Không thích nắng ư? Yến Phi, không phải là Du Hạo không thích nắng mà chính xác thì cậu ta sợ nắng!!! Cậu không ngạc nhiên trước phản ứng dữ dội của Du Hạo khi bị nắng chiếu vào sao, dù khi đó nắng rất nhạt nhưng cậu ta vẫn rất kích động! Chưa kể khi trở về nhà Du Hạo còn ngứa xiu nữa... Chỉ có ma mới sợ nắng thôi Yến Phi!”

“Nhưng...”

“Yến Phi, tớ biết cậu có cảm tình đặc biệt với Du Hạo nhưng nếu cậu ta là ma thì cậu bắt buộc

phải rời xa cậu ta. Thế giới ma rất nguy hiểm!” – Song Song hạ giọng khi nhớ lại câu nói của con ma ốm mười năm trước “... con người không nên biết về thế giới ma.”

“Tớ ... nhưng ... tớ...”

“Nghe tớ đây, cậu đừng để tình cảm lấn áp lý trí. Cậu vốn là người rất lý trí mà. Nếu tớ không

làm thì cái nhà họ Du ấy thế nào cũng xảy ra nhiều chuyện lạ. Chẳng lẽ không lúc nào cậu gặp

một vấn đề khác lạ trong nhà?” – Phải nói rằng, cô gái họ Lục rất thông minh khi nghĩ ra điều này.

Câu nói của Song Song khiến Yến Phi lập tức nhớ đến cảnh hôm qua khi Du Thanh và Du Thiện dùng phép. Yến Phi im lặng, bất động.

“Yến Phi, hãy nghe lời tớ...”

“Song Song!” – Yến Phi đột ngột cắt ngang, rồi ngược nhìn bạn – “Tớ biết cậu lo lắng cho tớ nhưng đây là chuyện của tớ. Tớ sẽ tự giải quyết!”

Dứt lời Yến Phi bỏ đi. Song Song gọi với:

“Đứng lại Yến Phi! Cứng đầu thật!” – Nó thờ dài, chán nản – “Chuyện gì sẽ xảy ra khi cậu thích một anh chàng ma?”

Chương 10

“Phi Phi, cậu làm gì mà ngăn người thế?”

Yến Phi sực tỉnh khi nghe giọng Du Hạo vang lên bên tai. Con bé xoay qua thấy gương mặt

Du Hạo đầy lo lắng. Chẳng hiểu sao, bây giờ đầu óc nó cứ rối cả lên.

“Tiểu Hạo Tử!” – Yến Phi cất giọng thật khế.

“Ừ, tớ đây!”

“Cậu... cậu có giấu tớ chuyện gì không?”

Khi câu hỏi đó kết thúc, Du Hạo liền ngừng cười... Nhưng sau đó cậu đã kịp che giấu sự bất thường của mình bằng một nụ cười thật tươi khác:

“Cậu sao vậy, Phi Phi?”

“Không chỉ là... tớ...” – Mắt Yến Phi đảo liên tục, nghĩ ngợi, chính bản thân cũng không rõ thế nào nữa.

Cả hai đột nhiên im lặng, không ai nói gì với nhau.

“Tớ... chỉ buột miệng hỏi thế thôi.” – Yến Phi lên tiếng để xua đi cái không gian nặng nề – “Du Hạo, nếu thật sự có chuyện gì đó thì cậu hãy nói tớ biết. Tớ không thích sự dối gạt đâu vì thế chính miệng cậu hãy nói tớ biết nếu có chuyện gì xảy ra nhé, được không?”

Ánh mắt của cô vợ trẻ hướng về Du Hạo giống một sự dò xét!

Du Hạo cười, nhưng có vẻ gượng:

“Dĩ nhiên rồi Phi Phi.”

Yến Phi cười nhẹ, đứng dậy:

“Thôi tớ đi chuẩn bị bữa trưa đây! Hẹn gặp cậu sau!”

Nhìn bóng dáng Yến Phi rời khỏi cái cổng lợp ngói, Du Hạo đặt tay lên trán và thật sự lo lắng.

Yến Phi mở cửa vào trong nhà, chợt nghe tiếng cười đùa của hai chị em Du Thanh và Du Thiện, hình như lại ở trong phòng khách. Nghĩ ngợi gì đó, Yến Phi nhẹ nhàng bước đến nhìn vào khe cửa mở hé. Bên trong con bé thấy Du Thiện đang đứng trên chiếc tủ cao, cất giọng gọi to:

“Chị Thanh mau hiện hình ra đi! Em không tìm được chị!”

Không gian yên lặng lạ thường. Yến Phi nín thở theo dõi rồi mắt mở to kinh ngạc khi ở gần cửa sổ Du Thanh đột nhiên hiện ra...

Cô em chồng cười thích thú:

“Sao hả, Du Thiện? Chịu thua chưa?”

Du Thiện từ trên tủ bay sà xuống, chân chạm đất dễ dàng.

Cùng lúc, Du Phương xuất hiện trên bậc thang, hét to khiến hai đứa nọ giật mình:

“Trời ạ! Hai cái đứa này, sao dám dùng phép lố liểu như thế? Lỡ chị dâu thấy thì sao?”

“Chị í ra ngoài rồi.” – Du Thiện luôn lấy cớ này để trả lời.

“Không được, chị sẽ nói mẹ mấy đứa dùng phép trong nhà!”

“Đừng chị Phương! Em sẽ không sử dụng phép nữa!” – Du Thiện nài nỉ trông thảm thiết.

Du Phương quay bước lên trên, kiên quyết:

“Chị nói để mẹ phạt hai đứa!”

Khi thấy chị gái đã khuất bóng trên cầu thang, Du Thanh bực bội trách em trai:

“Tại em cả! Chị đã bảo không chơi mà em cứ ép! Em chịu phạt một mình đi!”

Nói xong Du Thanh dùng dằng bỏ đi. Du Thiện đuổi theo không ngừng “khóc lóc”:

“Chị Thanh, đừng bỏ em mà!”

Ở ngoài cửa, Yến Phi bàng hoàng đơ cả người...

“Việc cái bình trong phòng tranh lần trước tự nhiên vỡ chẳng lẽ là do... Du Thanh hay Du

Thiện đã làm sao? Chúng tàng hình!”

“Trưa nay cô chủ lại nấu mì chứ ạ?” – Trúc Lâm hỏi, vẻ hớn hờ.

Yến Phi cười, gật đầu:

“Nếu Trúc Lâm thích tôi sẽ nấu thật nhiều.”

“Vâng, phiền cô quá. Mà cô có tâm sự sao? Từ lúc sáng đến giờ thấy cô cứ im lặng ít nói không giống ngày thường chút nào.” – Ngay cả Trúc Lâm cũng phát hiện ra Yến Phi có vẻ không ổn.

“Trúc Lâm này, Trúc Lâm ở nhà họ Du đã lâu chưa?”

“Dạ, để nhớ xem, cũng gần mười lăm năm rồi. Lúc mới đến em và hai chị còn nhỏ xíu, khoảng năm, sáu tuổi gì đó. Có chuyện gì không? Sao cô lại hỏi thế?” – Trúc Lâm ngạc nhiên.

Lưỡng lự một lúc, Yến Phi tiếp:

“VẬY trong mười lăm năm qua, Trúc Lâm có thấy nhà họ Du có gì bất thường?”

Tuy rất nhanh nhưng rõ ràng là mặt Trúc Lâm đã biến sắc. Nhưng may cho cô hầu là Yến Phi không

nhận ra điều đó.

“Không, đâu có gì bất thường. Cô chủ Yến Phi làm sao vậy?”

Yến Phi lắc đầu:

“Không, buột miệng hỏi thôi.”

Buổi trưa, cổng nhà họ Du mở, chiếc xe hơi màu đen chạy vào sân.

“Đúng là xe xịn!” – Yến Phi nhún nhảy, thích thú.

“Chiếc xe này mua cũng khá lâu nhưng ít người dùng lắm cứ cất mãi trong gara thì uổng nên hôm nay em mới lấy ra để đưa cô đi siêu thị đó.”

Trúc Lâm tăng tốc chạy xe vào sân nhà. Yến Phi ngồi dựa lưng, êm ái còn hơn giường nằm.

Tự dưng con bé giật mình khi nghe tiếng Trúc Lâm kêu lớn:

“Thôi rồi, thắng xe bị làm sao vậy nè!”

Yến Phi chồm người lên trước, sốt sáng theo:

“Chuyện gì thế Trúc Lâm? Thắng xe bị gì?”

“Em không biết nữa... Hình như thắng xe bị hư rồi! Em đạp thắng không ăn!” – Trúc Lâm cứ dùng chân đạp thắng nhưng xem ra chẳng ăn thua gì.

“Hả???” – Yến Phi méo miệng.

Chuyện như đùa, thắng xe không ăn ư?

Bất ngờ Yến Phi hét to:

“Cẩn thận Trúc Lâm! Phía trước có cái cây!”

Quả nhiên, chiếc xe sắp lao vào cái cây to ngay trước mặt. Trúc Lâm giật mình bẻ lái sang hướng khác... Thế là chiếc xe hơi chạy tán loạn trong sân vườn. Hầu như ở đâu cũng cây cối um tùm nên xe sóc dữ dội. Bên trong hai cô gái sợ đứng tim, chẳng biết cách nào để dừng xe.

Đúng lúc Du Thanh và Du Thiện từ trong nhà bước ra. Hai chị em suýt chút nữa thì bị xe tông. Chúng nó còn chưa kịp trấn tĩnh thì đã thấy một chiếc xe hơi màu đen đang sắp lao vào bức tường sân vườn với tốc độ rất nhanh. Bên trong xe, Yến Phi và Trúc Lâm bàng hoàng khi bức tường sừng sững hiện ra trong mắt. Cả hai nhìn nhau rồi thét lên:

“KHÔNG!!!”

Trong vài giây tích tắc, chiếc xe hơi đột ngột dừng lại. Hai cô gái trong xe ngã nhào về phía trước theo quán tính. Vài giây trôi qua, Yến Phi từ từ ngồi dậy và vô cùng kinh ngạc khi trước mặt, Du Hạo đứng thờ đốc, hai tay đặt lên đầu xe phía trước như đang giữ xe lại.

“Cậu chủ Du Hạo! May quá!” – Trúc Lâm mừng rỡ kêu lớn.

Còn Yến Phi thì bản thân. Du Hạo là người đã làm chiếc xe dừng lại? Chuyện gì thế này? Làm... làm sao một người có thể ngăn một chiếc xe đang chạy với tốc lực cao như vậy?

“Cô chủ Yến Phi, cô không bị thương chứ?”

“Hả? Ừ... tôi không sao!”

Hai người nhanh chóng bước xuống xe. Du Hạo liền đi đến, lo lắng:

“Cả hai có sao không?”

“Dạ không, may là có cậu chủ.”

Cùng lúc ấy, Du Thanh với Du Thiện cũng chạy đến.

“Trời ạ, xảy ra chuyện gì mà mấy chị chạy khiếp thế?” – Du Thiện hỏi, còn chưa hết hoàn hồn.

“Tại thắng xe tự động bị hỏng.” – Trúc Lâm gãi đầu đáp.

“Xe này cũ rồi khi mang ra chạy phải kiểm tra cẩn thận!” – Du Hạo bảo.

Trong khi những người nọ nói chuyện thì Yến Phi vẫn đứng bất động bởi còn chưa kịp trấn tĩnh. Một phần do suýt nữa thì tông xe vào tường, phần còn lại là vì... Du Hạo đã dùng hai tay giữ chiếc xe hơi dừng lại! Một sức mạnh thật khủng khiếp mà người thường không thể có được!

.....

Buổi chiều hôm đó, sau khi dẫn đo một hồi, Yến Phi quyết định gặp Du Hạo để tìm hiểu về sức mạnh bí ẩn kia. Yến Phi bước vào khu vườn ngôi nhà gỗ, đúng lúc Du Hạo cũng có ở đây.

“Tiểu Hạo Tử!” – Yến Phi đi đến bên anh chàng.

“Phi Phi, cậu đến đây có gì không?”

“Tớ có chuyện muốn hỏi cậu!”

Du Hạo xoay qua đối diện với cô gái, vẫn là nụ cười trêu mến như mọi khi:

“Chuyện gì vậy?”

Yến Phi hít sâu một hơi rồi cất tiếng:

“Trưa nay, khi chiếc xe hơi sắp tông vào bức tường, cậu đã dùng sức ngăn nó lại bằng hai tay?”

“Ừm.” – Du Hạo vẫn ngây thơ đáp mà không phát hiện ra sự bất thường.

“Tiểu Hạo Tử, làm sao cậu lại có một sức mạnh lớn như thế?”

“Ồ...” – Bấy giờ Du Hạo mới khựng lại vì câu hỏi của Yến Phi.

Đúng rồi, buổi trưa vì sợ chiếc xe sẽ tông vào bức tường nên Du Hạo mới dùng sức mạnh của mình ngăn nó lại. Cậu đã hành động không kịp suy nghĩ và vô tình để lộ sự “bất thường” của bản thân trước mặt Yến Phi.

“Sao cậu không trả lời tớ?” – Yến Phi dò xét khi thấy Du Hạo im lặng.

Du Hạo nuốt nước bọt, thấy cổ họng khô dần. Cậu thật sự không biết phải giải thích với Yến Phi thế nào.

“Tiểu Hạo Tử, cậu... đang giấu tớ chuyện gì đúng không?” – Yến Phi sốt ruột.

“Phi Phi, không phải như thế... Ôi!” – Đột nhiên Du Hạo nhăn mặt, đưa tay bóp ngực. Lòng ngực đau nhói như bị kim châm.

Yến Phi lo lắng hỏi:

“Cậu sao vậy Tiểu Hạo Tử?”

Con bé chạm vào bàn tay của Du Hạo và vô cùng kinh ngạc:

“Sao... sao... tay cậu lại lạnh thế? Lạnh như băng vậy!”

Chưa hết, bàn tay của Du Hạo đang trắng bệch thì tự dưng chuyển qua xanh xao, càng lúc càng xanh hơn. Yến Phi còn chưa hiểu chuyện gì thì Du Hạo bảo:

“Cậu... Phi Phi... mau rời khỏi... đây... nhanh lên!”

“Nhưng... Tiểu Hạo Tử...”

“Nhanh lên!!!” – Du Hạo hét – “Tớ bảo cậu mau rời khỏi đây!”

Yến Phi giật mình. Đây là lần đầu tiên, Du Hạo lớn tiếng với nó như vậy, đến mức muốn xé toạc không gian của buổi chiều tĩnh lặng.

“Du Hạo, em sao thế?” – Giọng Du Phương vang lên từ phía sau.

Cô chị gái hốt hải chạy đến đỡ em trai.

“Giúp... giúp... em với...” – Du Hạo nói không nên lời, người muốn lịm đi.

“Yến Phi, em hãy trở về nhà trên!” – Thấy Yến Phi có vẻ chần chừ, Du Phương giục – “Mau lên! Nghe lời chị, rời khỏi đây!”

Dứt lời Du Phương dìu Du Hạo vào nhà gỗ và nhanh chóng đóng sập cửa lại. Yến Phi đứng sững người. Chuyện gì thế, Du Hạo bị gì vậy? Mắt con bé cứ đảo liên tục rồi ngược nhìn ngôi nhà gỗ im lìm. Nhất định phải tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra! Nghĩ vậy, Yến Phi từ từ bước ra phía sau ngôi nhà gỗ, nơi đó có một cửa sổ luôn khép hờ.

“Tuy mình làm thế này là không đúng nhưng mình thật sự muốn biết Du Hạo gặp chuyện gì!” –

Yến Phi tự nhủ.

Khẽ khàng Yến Phi đưa mắt nhìn vào bên trong, thấy Du Hạo ngồi trên giường mặt nhăn nhó dường như rất đau, làn da xanh xao đến đáng sợ. Kế bên Du Phương đang loay hoay làm gì đó, vài giây sau cô xoay qua và đưa cho em trai một cái ly thủy tinh. Vì nó trong suốt nên Yến Phi đã thấy được thứ dung dịch đặc sệt bên trong. Và cô gái thật sự kinh hoàng khi thấy dung dịch ấy chính là... máu tươi!

Phải, Du Hạo đã uống cái thứ nước đỏ sệt ấy.

Yến Phi lập tức xoay mặt đi vì thấy buồn nôn. Con bé nhanh chóng dùng hai tay bịt miệng lại để không phát ra âm thanh nào. Toàn thân run rẩy, tim đập mạnh, Yến Phi không hiểu sao lại muốn khóc. Chính xác hơn là sợ! Nó đang bắt đầu thấy sợ người chồng Du Hạo này!

“Em thấy đỡ hơn chưa?”

“Dạ, đỡ một chút rồi. Máu tanh thật!” – Giọng Du Hạo đã bình thường trở lại.

“Tanh thì cũng phải uống chứ biết làm sao. Cũng may lúc này chị đến kịp nếu không thì em

“lộ” trước mặt Yến Phi rồi!” – Tiếng thở nhẹ nhõm của Du Phương vang khẽ.

“Ừm, nhưng chị ơi, hình như Phi Phi đã phát hiện ra gì đó. Cậu ấy nghi ngờ em.”

“Thế ư? Chà gay thật! Em yên tâm để hôm nào gặp Yến Phi chị sẽ tìm hiểu xem sao. Dù gì thì chưa phải lúc để Yến Phi biết sự thật về em và về cái nhà họ Du này!”

Bên ngoài, nghe hết những lời trò chuyện của hai chị em, Yến Phi từ từ hạ tay xuống.

“Sự thật” về nhà họ Du và Tiểu Hạo Từ?!”

.....

Bước vào nhà với tâm trạng bồn chồn, Yến Phi mệt mỏi chẳng còn biết trời trăng gì nữa. Bỗng, tiếng bà chủ Du từ trong phòng khách vang ra:

“Hai đứa gan lắm! Dám dùng phép ngay trong nhà!”

Đảo mắt, Yến Phi lập tức bước đến, đứng nép sát vào cửa lắng nghe xem “còn chuyện gì nữa”.

“Bọn con chỉ dùng phép chút xíu hà. Với lại nhân lúc chị Yến Phi rời nhà chúng con mới dùng phép.” – Nghe giọng thì biết là của Du Thiện.

“Con còn nói nữa.” – Bà chủ Du mắng.

Tiếp đến giọng của Du Thanh:

“Mẹ à, tuy là thế nhưng chúng con cũng đang luyện phép để đối phó với bọn chúng!”

Im lặng, một lúc sau bà chủ Du thở ra:

“Đêm nay thế nào bọn chúng cũng đến! Mấy đứa nhớ cẩn thận!”

“Bọn chúng” là ai? Lại là chuyện gì đây? Hay... đêm nay mình rình xem sao! Yến Phi nhủ thầm rồi như phát hiện ra gì đó liền kêu khẽ:

“Suýt chút thì quên, phòng của mình đến đêm thì bị khóa làm sao tìm hiểu? Mà khoan đã, rất

có thể cái trò khóa phòng quái quỷ đó không phải là “tục lệ” gì cả mà nhằm “che giấu một sự thật gì đấy”. Nhất định mình phải tìm hiểu xem nhà họ Du thật ra đang che giấu điều gì! Nhưng làm sao để ra khỏi phòng nhỉ? Làm sao đây?”

Còn đang vắt óc suy nghĩ thì chợt, Yến Phi nhìn ra cửa sổ, Trúc Lâm đang tưới hoa ngoài vườn. Mắt

con bé tròn xoe khi thấy chùm chìa khóa treo lủng lẳng ngay hông váy cô hầu.

Chương 11

Chậm rãi bước đến chỗ Trúc Lâm loay hoay với mấy chậu cây cảnh, Yến Phi cất giọng:

“Trúc Lâm tưới cây à?”

Trúc Lâm quay lại thấy Yến Phi đứng sau lưng mỉm cười.

“Cô chủ Yến Phi! Dạ, em đang tưới cây! Có chuyện gì không ạ?”

“Không.” – Yến Phi lắc đầu rồi vờ nhìn xuống chùm chìa khóa – “Đây có phải là chìa khóa phòng trong nhà?”

Trúc Lâm cầm chùm chìa khóa lên, bảo:

“Vâng, đây là chìa khóa của các phòng trong nhà. Nhưng đây chỉ là chìa khóa dự phòng, bà chủ mới giữ chìa khóa chính.”

“À!” – Yến Phi cố tỏ ra tự nhiên xong gợi ý – “Cho tôi xem một chút nhé?”

Trúc Lâm gật đầu đưa chùm chìa khóa cho cô chủ. Yến Phi đón lấy xem xét tỉ mỉ.

“Tổng cộng có hai mươi ba chìa ứng với hai mươi ba phòng trong biệt thự.” – Trúc Lâm giải

thích – “Trên mỗi chìa đều có dán số phòng. Mà cô cần chìa khóa ư?”

“Đâu có, chỉ thắc mắc chút thôi.” – Yến Phi chợt thấy chìa khóa dán số mười chín – “Đây chắc là chìa khóa dự phòng của phòng tôi rồi!”

“Vâng, phòng cô chủ Yến Phi là phòng số mười chín.”

Yến Phi xem thật kỹ chìa khóa dán số mười chín, trong đầu dần nghĩ ra một cách...

Yến Phi ngồi trong phòng khách, thấy Trúc Lâm từ ngoài vườn bước vào, liền gọi:

“Trúc Lâm! Trúc Lâm đến uống thử trà do tôi pha xem!”

Trúc Lâm đi đến:

“Thưa, uống trà gì ạ?”

“Trà này là bí quyết “gia truyền” của tiệm mì Tân Quân đó. Tôi pha thử cho mọi người uống, tiện thể Trúc Lâm cũng uống xem có ngon không!”

“Dạ, cảm ơn cô!”

Yến Phi nhẹ nhàng cầm tách trà lên đưa cho Trúc Lâm. Khi cô hầu sắp chạm tay vào tách thì Yến Phi... buông tay! Thế là tách trà rớt xuống đổ cả lên chiếc váy của Trúc Lâm.

“Ồi! Xin lỗi, tôi xin lỗi! Tự dưng tôi lại buông tay!”

Vờ cuống quýt thật tự nhiên, Yến Phi lấy khăn tay lau lau vết trà trên váy cô hầu. Đối diện, Trúc Lâm xua tay:

“Dạ không sao đâu ạ, cô đừng bận tâm.”

“Đâu được là lỗi của tôi mà.” – Yến Phi vẫn tiếp tục công việc lau chùi – “Chà, màu trà này đậm quá chắc Trúc Lâm phải đi thay đồ thôi!”

“Dạ, vậy em đi thay đồ.”

“Trúc Lâm mau tháo tạp dề và những thứ khác trong người xuống rồi thay đồ nhanh kẻo nước trà thấm lâu sẽ rất khó giặt!” – Yến Phi khéo léo đề nghị.

“Vâng.” – Trúc Lâm nghe lời liền tháo tạp dề trắng ra, lấy vài thứ linh tinh và cả chùm chìa khóa dự phòng nữa.

“Em vào thay đồ. Cô giữ hộ em những thứ này.”

Yến Phi gật đầu. Trúc Lâm rời khỏi phòng khách. Yến Phi đưa mắt nhìn rồi với tay lấy chùm chìa khóa dự phòng trên bàn. Nhìn tới nhìn lui, chẳng có ai cả, Yến Phi lấy trong túi áo ra một chiếc chìa khóa khác.

“Chìa khóa nhà cũ của mình khá giống chìa khóa phòng mười chín vậy mình sẽ...”

Đảo mắt, Yến Phi nhanh chóng lấy chìa khóa phòng mười chín ra thay vào đó là chìa khóa nhà cũ. Rồi con bé tháo sổ mười chín của chìa dự phòng dán lên chiếc chìa thay thế nọ. Vậy là kế hoạch đánh tráo xong xuôi!

Một lúc sau Trúc Lâm bước trở vào phòng khách, Yến Phi cười:

“Thay đồ xong rồi à? Đây tạp dề và mấy thứ đồ của Trúc Lâm!”

Trúc Lâm mặc tạp dề vào. Cô cầm chùm chìa khóa dự phòng lên kiểm tra lại, vì không để ý kỹ nên không phát hiện ra chìa khóa mười chín đã bị thay.

“Nào, bây giờ uống trà tiếp.” – Yến Phi đẩy nhẹ tách trà về phía cô hầu.

Trúc Lâm mỉm cười, đón lấy. Trong lúc Trúc Lâm mãi uống trà, Yến Phi siết chặt bàn tay đang giữ chìa khóa dự phòng của phòng mười chín.

Gần tối, Yến Phi tìm đến nhà gỗ. Vừa bước vào, Yến Phi đã gặp ngay Du Hạo. Không hiểu sao nhưng nó thấy anh chàng có gì đó hơi khác ngày thường, hình như là trông cậu khỏe hơn, nước da trắng hồng và gương mặt cũng thần sắc hơn. Tóm lại là giống như một người khỏe mạnh bình thường.

“Tiểu Hạo Từ, đến giờ ăn rồi!” – Yến Phi lên tiếng.

“Vậy à, ừ tớ sẽ lên nhà trên ngay.” – Du Hạo bảo – “Phi Phi! Lúc chiều, tớ xin lỗi vì đã lớn tiếng với cậu.”

Yến Phi cười gượng:

“Có gì đâu... Tớ không để bụng.”

“Thế thì tớ yên tâm.” – Lòng Du Hạo nhẹ nhõm rồi chợt cậu thấy một chiếc lá vương trên mái tóc cô gái – “Có lá trên tóc cậu.”

Du Hạo giơ tay lên toan lấy chiếc lá khô thì Yến Phi giật mình lùi ra xa, nói lớn:

“Không! Đừng!”

Du Hạo ngạc nhiên trước phản ứng khá dữ dội của cô vợ trẻ. Về phía Yến Phi, trong thoáng chốc nó bất động, do vẫn còn bị ám ảnh bởi hình ảnh Du Hạo... uống máu!

“Cậu sao vậy Phi Phi?”

Yến Phi hít sâu cổ lấy lại bình tĩnh:

“Tớ không sao! Thôi chúng ta đi ăn tối!”

Dứt lời, Yến Phi bước thật nhanh như thể chạy trốn. Phía sau, Du Hạo nhú mày khó hiểu nhưng cũng bước theo vợ.

.....

Trong phòng ăn, Du Phương tròn xoe mắt:

“Yến Phi, sao em lại ngồi kế Du Thiện? Bình thường em hay ngồi cạnh Du Hạo mà!”

“Dạ thỉnh thoảng cũng nên thay đổi chỗ ngồi. Với lại hôm nay em muốn ngồi bên nhóc Du Thiện!” – Yến Phi biện bạch.

“Chắc chị Yến Phi thích em rồi!” – Du Thiện lém lỉnh.

Yến Phi phì cười. Ngồi đối diện bên kia bàn, Du Hạo thoáng nhìn qua cô vợ trẻ, đôi mắt đầy nghi ngờ.

Bà chủ Du gấp thức ăn cho Du Thanh:

“Con ăn nhiều vào, mẹ thấy con hơi ốm đó.”

Du Thanh gật đầu. Thấy thế, Du Hạo cũng gấp miếng trứng chiên cho Yến Phi:

“Phi Phi, cậu thích trứng chiên đúng không?”

Yến Phi cười nhưng vẫn vờ vẻ gượng gạo:

“Ừm, nhưng bụng tớ hơi khó chịu nên không muốn ăn trứng.” – Yến Phi liền lấy miếng trứng chiên đó đưa qua cho cậu em chồng – “Du Thiện, em cũng thích trứng mà. Em ăn đi.”

“Dạ, chị dâu tốt thật!”

Nhìn Yến Phi cười nói với Du Thiện, Du Hạo bắt đầu phát hiện ra sự bất thường của cô gái. Đường như Yến Phi muốn tránh cậu!

Bà chủ Du đóng cửa phòng lại. Yến Phi đến gần khẽ áp tai lên cánh cửa, vài giây sau nghe tiếng “cạch”, đó là tiếng khóa chốt. Con bé lấy trong túi áo ra chiếc chìa khóa dự phòng, tay siết chặt, ánh mắt

kiên quyết lạ lùng.

.....

Bà chủ Du đi xuống phòng khách thấy bốn đứa con đang ngồi.

“Lát nữa chúng đến mấy đứa phải cẩn thận.”

“Mẹ yên tâm, chúng không đánh lại bọn con đâu.” – Du Thiện chánh.

“Mẹ, Phi Phi ngủ rồi chứ?” – Du Hạo hỏi.

“Ừ, mẹ cũng đã khóa phòng thật kỹ để nó không gặp nguy hiểm.”

Du Phương nhìn em trai:

“Em có chuyện gì sao?”

Du Hạo lắc đầu. Du Thanh ngồi kế bên, cứ giáng mắt vào cuốn sách ma thuật dày cuộm, vẻ như chẳng bận tâm gì.

.....

Nửa đêm hôm đó, ngoài vườn hoa nhà họ Du, gió chẳng biết vì sao lại thổi dữ dội, những cánh hoa bay xào xạt. Ở giữa vườn hoa có bốn bóng người đang đứng. Tất cả đều im lặng như lắng nghe âm thanh nào đấy.

“Không biết lần này chúng có bao nhiêu?” – Du Thiện lên tiếng, dè chừng.

“ Bao nhiêu thì chúng ta cũng phải diệt trừ hết!” – Giọng Du Thanh vang khê.

“Bé Thanh nói đúng. Lát nữa hai đứa phải cẩn thận!” – Du Phương nhìn sang bên trái – “Cả em nữa Du Hạo.”

Du Hạo cười, mắt cứ nhìn vào màn đêm đen như tìm kiếm thứ gì:

“Em biết rồi, chị yên tâm! Suyt! Hình như chúng đến!”

Bốn đứa bỗng chốc im lặng...

Đột nhiên từ bên dưới đất bắt đầu rung chuyển nhẹ rồi nứt ra, hàng ngàn bụi đất bay tung tóe...

Bốn đứa trẻ vẫn đưa mắt nhìn cái thứ đen xì dài ngoằn từ dưới đất đang trồi lên qua các khe nứt. Không chỉ có một mà còn nhiều thứ như thế nữa dần dần xuất hiện. Những chiếc bóng liêu xiêu hiện dưới ánh trăng sáng rực. Đêm nay là đêm trăng tròn.

“Cuối cùng bọn này cũng xuất hiện!” – Du Hạo cất tiếng, nghe lạnh băng – “Lũ Dạ Ma, Tử thần của đêm tối!”

Những cái bóng cao đen xì đó chính là bọn Dạ Ma. Cứ về đêm thì cuộc chiến của bốn đứa trẻ nhà họ Du với bọn Dạ Ma lại bắt đầu. Và đặc biệt, cuộc giao đấu càng trở nên khốc liệt hơn vào các đêm trăng tròn!

Im lặng đến ngạt thở, không gì khác ngoài tiếng gió thét. Rồi một con trong số bọn Dạ Ma rít lên, náo

nề và còn cảm nhận được mùi hôi của đất ẩm:

“Chào người quen cũ! Hôm nay bọn ta và các người lại tiếp tục cuộc chiến! Cuộc chiến của Dạ Ma và Nhật Ma, lũ “ma ngày”!...”

Con Dạ Ma đó vừa dứt lời giễu cợt thì Du Hạo đã bay đến, nhanh như chớp dùng tay trái đánh mạnh vào người nó. Con Dạ Ma văng ra xa trúng vào thân cây, thân hình đen xì ấy nổ tung tan ra thành những đóm đỏ lập lòe. Du Hạo đáp xuống đất, xoay qua nhìn đám Dạ Ma còn lại:

“Cuộc chiến bắt đầu thôi!”

Thế là bốn đứa trẻ lao vào cuộc.

.....

Trong khi đó, Yến Phi đang dò dẫm bước đi trên những bậc thang. Con bé đã dùng chìa khóa dự phòng mở cửa và bước xuống nhà dưới. Thật nhẹ nhàng, nó không muốn tạo ra tiếng động. Dĩ nhiên Yến Phi tìm xuống đây là vì có âm thanh hơi ồn ào ở ngoài vườn. Đây là lúc thích hợp tìm hiểu xem “cái quái gì” đang diễn ra trong ngôi biệt thự họ Du. Yến Phi lần mò đi trong đêm tối đặc quánh, cố gắng đến cửa chính để ra vườn xem thử chuyện gì. Yến Phi mở cửa, ngạc nhiên là cửa không khóa.

“Quái lạ, đêm khuya thế này mà mọi người còn làm gì?” – Cô gái họ Yến tự nhủ.

Chợt, Yến Phi nghe âm thanh ồn ào phát ra từ bên phải khu vườn nhà. Con bé đảo mắt nghĩ ngợi, hít sâu thật sâu rồi khê khàng đi vòng qua bên phải.

Ngay bụi cây, Yến Phi thấy bà chủ Du, ba chị em Trúc Lâm đứng nhìn sự việc gì đó đang diễn ra với vẻ mặt lo âu. Mau chóng, nó liền đưa mắt về phía trước...

Đôi mắt Yến Phi mở to bất động khi thấy hình ảnh Du Hạo bay trên không trung, tay cầm một vệt sáng dài giống như tia sét, cậu dùng sức ném mạnh tia sáng ấy lao vào những cái bóng đen xì đáng sợ kia. Chúng rú lên rồi nổ bùng. Giống con Dạ Ma ban đầu, thân thể chỉ còn lại là những đóm đỏ sáng rực. Chưa hết, ở cách đó không xa, Du Thanh và Du Thiện cũng vung các quả cầu sáng rực về phía lũ bóng đen. Cuối cùng, Du Phương, cô chị chồng hay đùa đang xoay người tung các cú đá vào bọn liêu xiêu đen ngòm.

Trong phút chốc toàn thân Yến Phi đơ ra, đầu óc thì trống rỗng chẳng chứa thứ gì. Trước mắt nó giờ đây không phải là chị Du Phương, bé Thanh, nhóc Du Thiện và... Tiểu Hạo Tử như bình thường nữa. Họ là con người hay là... Đột nhiên Yến Phi xoay lại, một gương mặt dài đen thui chỉ thấy hai con mắt đỏ kè đang nhìn nó cười nhần nhở.

“Cứu... cứu... tôi với!” – Giọng Yến Phi vang lên thất thanh.

Tất cả giật mình quay qua, Yến Phi đang vùng vẫy trong tay một con Dạ Ma.

“Trời, Yến Phi!” – Bà chủ Du thốt lên khi thấy con dâu bị bắt.

“Cô chủ Yến Phi!” – Ba cô hầu cũng đồng thanh kêu lớn.

Bốn đứa nọ dừng cuộc chiến lại. Du Phương tròn xoe mắt, kinh ngạc:

“Yến Phi!”

“Chị Yến Phi!” – Du Thiện lo lắng.

Còn Du Thanh thì nhìn sang Du Hạo trong khi anh trai đang đứng bất động:

“Phi Phi!”

“Khà, khà thú vị thật!” – Con Dạ Ma bắt Yến Phi cười lớn – “Nhà họ Du lại có thêm một cô gái là người sao?”

“Có thêm cô gái là người???” – Yến Phi nhủ thầm trong hoang mang.

Con ma đưa mắt nhìn xuống cô gái xa lạ, đôi mắt đỏ kè đầy thích thú:

“Mày gan thật khi dám vào nhà họ Du!”

Yến Phi còn chưa hiểu câu nói ấy thì Du Hạo đã cất tiếng:

“Thả cô ấy ra! Cô ấy chẳng liên quan gì cả!”

“Không liên quan ư? Nó đang ở trong nhà họ Du mà. Xem ra, nó có vẻ quan trọng với mày, Du Hạo! Nếu tao hút máu nó thì sẽ thế nào nhỉ?” – Con Dạ Ma có vẻ ham hố với ý nghĩ ấy

“Hút... hút... máu?” – Yến Phi lắp bắp, bản thân kinh khủng.

“Dừng lại đi! Mày không thể làm thế!” – Du Hạo từ từ bước đến gần.

“Mày đừng đến gần nếu không tao giết nó!” – Con Dạ Ma bóp chặt cổ Yến Phi, đe dọa – “Lũ Nhật Ma chúng mày chỉ đối xử tốt với loài người! Đáng ghét!”

“Bởi vì Nhật Ma nợ con người món nợ ân tình!” – Giọng Du Thiện bắt chợt vang lên từ phía sau, thật lớn.

Con Dạ Ma giật mình quay lại, từ trên cao Du Thiện giơ chân đá mạnh vào mặt nó. Con Dạ Ma

choáng váng. Nhân lúc đó Du Hạo lao đến cực nhanh. Cậu nắm tay Yến Phi kéo ra khỏi người con Dạ Ma rồi tay còn lại đặt lên đầu nó. Du Hạo ấn mạnh, một luồng phép tỏa ra trong lòng bàn tay chảy dọc xuống bọc lấy cơ thể con Dạ Ma. Nó trợn mắt, miệng há hốc. Nó banh xác chỉ còn tro bụi đỏ dần tắt lịm.

“Kết thúc thôi!” – Du Phương hét, đánh hai tay lên trước mặt, những dải phép màu lao như lốc xoáy về đám Dạ Ma còn lại.

Đồng loạt các tiếng nổ bùng vang lên nghe như các tia lửa nổ.

Yến Phi đưa mắt nhìn, khu vườn lại chìm vào màn đêm đen, không còn thấy những cái bóng đen cao liêu xiêu nữa, chỉ còn gió và các cánh hoa lụi tàn.

“Phi Phi, cậu không sao chứ?” – Du Hạo đặt tay lên vai cô vợ trẻ, hỏi gấp.

Yến Phi sực tỉnh, khẽ nhìn Du Hạo rồi từ từ lùi ra xa... Con bé giương mắt nhìn mọi người. Họ cũng nhìn nó.

“Thật ra, mọi người là gì vậy? Chuyện gì vừa xảy ra thế?”

“Yến Phi, con hãy bình tĩnh...”

“Mẹ, con không hiểu gì cả! Con không biết nhà họ Du là gì hết! Mọi người là cái gì vậy?” – Yến Phi

hét lên, dường như đã mất bình tĩnh vì nỗi sợ hãi đè nặng.

“Cậu muốn biết tớ và mọi người là cái gì ư?” – Du Hạo lên tiếng – “Được, chuyện đã đến nước này thì đành phải cho cậu biết.”

“Đừng, Du Hạo! Chưa phải lúc.” – Du Phương ngăn.

“Chị Du Phương đừng ngăn anh Du Hạo nữa, cứ để anh ấy nói. Trước sau gì chị Yến Phi cũng sẽ biết vì vậy hãy cho chị ấy biết sự thật và để chị ấy tự lựa chọn!” – Du Thanh kiên quyết.

“Biết sự thật gì? Lựa chọn cái gì? Thật ra mọi người là ai?” – Yến Phi hoang mang cùng cực.

“Là MA!” – Lời Du Hạo thật rõ.

Sấm sét vang lên. Gió gào thét. Trời sắp mưa.

Yến Phi sững người, mắt mở to bàng hoàng dường như không tin vào tai mình. Nó hồi, giọng như run lên:

“Cái gì... là m... ma ư?!”

“Phải, tớ và gia đình tớ đều là ma nhưng...”

Du Hạo chưa kịp nói hết câu thì Yến Phi đã ngắt lời, giọng nghe trầm đi:

“Là ma sao? Thảo nào... lần đầu tiên bước chân vào nhà họ Du tớ đã cảm thấy ngôi biệt thự này rất kỳ lạ. Thảo nào, giá tiền thường cao như thế mà chẳng có ai đến làm dâu. Thảo nào, cái bình tự nhiên vỡ, còn “tục lệ” khóa cửa nữa chứ. Thảo nào, người họ Du không thể ra nắng. Rồi còn bé Thanh và Du Thiện lại biết bay!”

Bà chủ Du liền nhìn qua hai đứa con. Du Thiện khẽ cúi đầu.

“Thảo nào, cậu lại có sức mạnh ngăn chiếc xe. Thảo nào, Trúc Lâm cứ hể đi siêu thị thì lại mua máu. Và thảo nào...” – Yến Phi quay qua nhìn Du Hạo, đôi mắt ngấn lệ – “Cậu lại uống máu!”

Du Phương vô cùng sửng sốt:

“Yến Phi, em...”

Những giọt mưa bắt đầu rơi xuống...

“Hóa ra vì mọi người là ma! Gia đình chồng của tôi là ma!” – Yến Phi cười cười, trông đau đớn – “Tiểu Hạo Tử! Tớ từng bảo nếu có chuyện gì hãy cho tớ biết đừng che giấu. Tớ đã cho cậu cơ hội nhưng cậu không nói!”

Trước sự trách móc xót xa của cô gái, Du Hạo chỉ biết lặng thinh. Đứng bất động một lúc rồi Yến Phi từ từ quay bước.

“Cô chủ Yến Phi! Cô đi đâu vậy?” – Trúc Linh lo lắng.

Yến Phi dừng bước:

“Tôi phải rời khỏi nơi này!”

Chợt, Du Hạo nắm lấy tay Yên Phi. Xoay lại, con bé thấy đôi mắt cậu thật tha thiết, chính xác hơn là van nài:

“Đừng! Phi Phi! Cậu đừng đi! Tớ xin cậu đừng đi!”

Yên Phi cố ngăn xúc cảm đang sắp nổ tung trong lồng ngực, nói khẽ:

“Làm ơn để tớ đi!... Cậu và mọi người khiến tớ thấy sợ hãi!”

Mắt Du Hạo mở to, bần thần. Cái siết tay của cậu dần buông lỏng và Yên Phi nhanh chóng rút tay lại. Con bé chạy vụt ra khỏi vườn nhà họ Du. Con mưa càng lúc càng nặng hạt.

“Ha, con đã nói, chị ta rồi cũng giống những cô gái kia...”

Du Thanh dứt lời thì xoay đi trở vào nhà thật nhanh như thể che giấu xúc cảm nào đó trong mình. Những người nọ nhìn nhau, không còn bất kỳ âm thanh nào phát ra ngoài tiếng mưa rơi thật lớn. Sự ra đi của Yên Phi, mặc dù trước đó đã nằm trong dự đoán nhưng họ vẫn cảm giác hụt hẫng và đau xót.

Du Phương đặt tay lên đôi vai run nhẹ của em trai. Bên cạnh, Du Hạo cúi đầu. Mưa làm mái tóc cậu rũ dài che hết gương mặt đang khẽ khóc...

Yên Phi chạy hối hả trên đường, trong làn mưa buốt giá. Bàn chân trần đạp vào những vũng nước, văng tung tóe.

“Tại sao? Tại sao lại như thế? Tại sao mọi người lại là ma? Cả cậu nữa, Tiểu Hạo Tử!”

Yên Phi dùng tay bịt miệng lại để không bật ra tiếng khóc. Con bé cứ chạy và chạy... Trên trời những hạt mưa không ngừng tuôn xối xả xuống đất!

Cô gái họ Yên đã trốn chạy khỏi ngôi biệt thự họ Du...

Chương 12

Tiếng gõ cửa vang lên dồn dập. Song Song cửa mình, mở mắt ra thấy trời còn tối và đang mưa lớn. Con bé với tay lấy đồng hồ, neho neho mắt:

“Trời ạ! Mới hơn một giờ sáng thôi mà ai đã kêu cửa vậy?”

Song Song xuống giường mặc áo khoác vào, mở đèn:

“Rồi! Nghe rồi, từ từ! Chán thật!”

Mở cửa ra, Song Song kinh ngạc khi thấy Yến Phi đứng trước cửa, toàn thân ướt sũng như chuột lột, đôi chân trần tím tái, lạnh cóng. Cô bạn đang co người và cúi đầu.

“Yến Phi! Chuyện gì vậy? Sao cậu lại dầm mưa vào nửa đêm thế này?” – Song Song lo lắng hỏi.

Yến Phi từ từ ngược mặt lên, tuy gương mặt ướt đẫm nước nhưng vẫn thấy được những giọt lệ lăn dài. Nó thỏn thức, giọng nghẹn ngào nức nở:

“Song Song!... Tớ... tớ... đã rời khỏi nhà họ Du rồi!”

“Rời nhà họ Du? Là sao?” – Song Song thấy Yến Phi run rẩy, liền bảo – “Mau, mau vào nhà tớ thay đồ, những chuyện khác tính sau!”

Yến Phi từ từ bước vào nhà cô bạn. Bên trong, Song Song bật lò sưởi lên:

“Cậu chờ tớ một tí, tớ đi chuẩn bị nước nóng cho cậu tắm! Phải thay đồ ướt ra ngay kẻo bị cảm lạnh mất.”

Yến Phi khẽ gật đầu rồi ngồi phịch xuống ghế, đôi mắt cứ mở to bản thần, chẳng còn cảm giác cơ thể đang lạnh cóng nữa. Mọi thứ, mọi thứ bỗng trở nên trống rỗng vô hình như chưa hề xảy ra. Yến Phi thấy mệt, rất mệt, bây giờ chỉ muốn ngủ một giấc thôi. Chợt giọng Song

Song vang lên khiến nó bừng tỉnh:

“Tớ đã pha nước xong, cậu mau tắm rồi thay đồ!”

Yến Phi đứng dậy đôi chân bước thật chậm vào phòng tắm.

... Song Song đặt tách trà nóng lên bàn, dịu dàng nói:

“Cậu uống đi cho ấm!”

Yến Phi mặc chiếc áo tay dài, bên ngoài quần một tấm chăn dày, ngồi co ro, khẽ đưa tay đón lấy tách trà nghi ngút khói. Song Song nhìn gương mặt không chút thần sắc của bạn, hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì vậy, Yến Phi?”

Yến Phi khựng người, ánh mắt lại bất động, sự việc lúc nãy ủa về chiếm ngự hết đầu óc rồi bởi kia. Con bé khẽ cúi mái đầu, tay siết chặt tách trà:

“Song Song, tớ xin lỗi! Lẽ ra tớ nên nghe lời cậu! Lẽ ra tớ nên tin rằng việc cậu nói về Du Hạo là đúng...”

“Du Hạo?” – Song Song nhú mày – “Chẳng lẽ là...”

“Du Hạo, cậu ấy... là một con ma thật sự! Không những thế... cả nhà họ... Du cũng đều... là ma!” – Giọng Yên Phi lạc dần, không còn nghe rõ.

Song Song thần thờ trong giây lát rồi thờ ra:

“VẬY là tớ đã nói đúng!” – Thấy Yên Phi vẫn im lặng, mái tóc đen trải dài trên bờ vai chốc chốc cứ run lên, nó cười – “Thôi, đừng nghĩ ngợi gì nữa, uống trà xong cậu hãy ngủ một giấc cho khỏe. Tớ sẽ nhường giường cho cậu chịu không, như thế là nhất rồi!”

Yên Phi từ từ ngược mặt lên, cười cười:

“Cám ơn cậu!”

“Ôn nghĩa gì chứ! Nào đi theo tớ vào phòng!” – Song Song kéo nhẹ tay bạn.

Yên Phi leo lên giường, đắp chăn ngang người và nằm xuống.

“Ngủ đi nhé, đừng nghĩ ngợi gì cả, ngủ thật ngon vào! Sáng mai chúng ta sẽ nói về chuyện này sau. Chúc cậu ngủ ngon!” – Song Song chống hông bảo.

“Ừ, chúc cậu ngủ ngon.”

Song Song tắt đèn rời khỏi phòng. Khi cửa đã đóng lại thì Yên Phi khẽ xoay người nằm nghiêng một bên, bấy giờ nước mắt mới trào ra, chảy dài xuống gối ướt đầm. Nó cắn môi để tiếng khóc không bật lên thành tiếng. Ở ngoài Song Song đứng dựa lưng ngay cửa. Tuy rất khẽ nhưng con bé biết cô bạn thân đang khóc! Song Song quay đi, giấu tiếng thở dài.

Sáng hôm sau, Song Song tỉnh giấc trên chiếc niệm nhỏ ngoài phòng khách. Nó cựa mình ngồi dậy. Trời đã sáng, vài tia nắng nhạt màu len qua khung cửa sổ làm sáng cả căn phòng. Song Song vươn vai gập dài bỗng tiếng Yên Phi vang lên lạnh lót:

“Dậy rồi sao người đẹp? Ngủ dậy trễ quá đấy!”

Song Song đưa mắt nhìn:

“Yên Phi, sao cậu dậy sớm thế?”

“Tớ quen rồi, ở nhà họ Du mãi nên...”

Yên Phi ngưng lại, dường như phát hiện ra mình vừa nói câu không nên nói. Song Song thấy thế liền lảng sang chuyện khác:

“Chà, mùi gì thơm vậy? Cậu nấu bữa sáng à?”

“Ồ, cậu mau làm vệ sinh cá nhân rồi vào ăn sáng với tớ!”

...Yến Phi dọn ra bàn mấy đĩa thức ăn, Song Song xuýt xoa:

“Ồ, sáng nay chắc tớ sẽ gặp may! Yến Phi vào bếp nấu bữa sáng cho tớ.”

“Đồ quý! Thôi ăn mau kéo nguội!”

Song Song cầm đũa lên gấp thức ăn bỏ vào mồm ngay. Nó nhai nhóp nhép, miệng vẫn cố nói:

“Ngon đó, kiểu này còn hơn ông chủ Quán, tay nghề khá thật!”

Yến Phi cười. Song Song tiếp:

“Chà, nhắc mới nhớ chú Quán bảo sẽ tăng lương cho tớ nhưng tớ từ chối. Tớ bảo chú ấy cứ lấy tiền dư đó mua thêm vài thứ cần thiết cho tiệm mì như thế sẽ hay hơn.”

“Cậu làm thế là đúng.” – Yến Phi cười xong nhìn cô bạn đang nhai ngon lành – “Cậu... không hỏi tớ về chuyện đêm qua sao?”

Song Song vẫn tiếp tục gấp thức ăn một cách điềm nhiên:

“Chuyện đêm qua à? Có gì đâu để hỏi với lại cậu đang buồn nhắc đến làm gì.”

Yến Phi dừng đũa, thờ ra:

“Song Song à, bây giờ tớ không biết phải làm gì tiếp theo nữa.”

Song Song nuốt hết thức ăn xuống bụng, bảo:

“Có gì đâu, đã biết gia đình họ Du là ma, cũng đã rời khỏi nơi đó rồi thế thì bây giờ cậu trở về cuộc sống như trước đây. Về lại nhà cũ, làm ở tiệm mì. Mà cậu cũng đã trả hết nợ vậy cậu không còn gì để lo.”

Nghe Song Song “tu” một hơi dài xong, Yến Phi nói khẽ:

“Rời khỏi nhà họ Du, trở về cuộc sống trước đây! Hơi... Ừm, cậu nói đúng, tớ sẽ quay về với cuộc sống cũ.”

Song Song cười tươi:

“Phải đấy! À, cậu nên nghĩ cách để giải thích cho Diễm Quỳnh và chú Quán biết nhé, đừng để họ biết nhà chồng cậu là gia đình ma!”

Yến Phi gật gật, mím cười.

Một tiếng sau, Song Song bước ra khỏi nhà, không quên quay qua dặn dò:

“Hôm nay cậu khoan hãy đến tiệm mì làm, đợi vài ngày cho tâm trạng vui vẻ trở lại rồi tính. Thôi tớ đi nhé, trưa tớ sẽ tranh thủ ghé về nhà với cậu một chút!”

“Được rồi, tớ có phải trẻ con đâu.”

“Ừ. Này, nhớ trông nhà cẩn thận, tớ về thấy mất món nào thì tớ không để yên đâu, nghe chưa!”

“Cái miệng của cậu chẳng bao giờ nói được điều gì tốt lành cả. Dạ, em biết rồi chị hai!” – Yến Phi giả vờ cúi đầu lễ phép.

Song Song cười ha hả rồi rời nhà. Yến Phi đóng cửa lại:

“Bây giờ rửa chén để còn đi siêu thị mua đồ ăn trưa nữa!”

Lúc này, tại nhà họ Du, ở phòng khách, tất cả đều ngồi im lặng.

“VẬY là... Yến Phi đã lấy cắp chìa khóa dự phòng?” – Bà chủ Du cầm chùm chìa khóa dự phòng lên xem chiếc chìa dán số mười chín.

“Yến Phi vốn thông minh nên đã nghĩ ra cách đánh tráo chìa khóa.” – Du Phương ngán ngẩm.

Đối diện, Trúc Lâm cúi người:

“Con xin lỗi! Tại con nên mọi chuyện mới ra thế này! Nếu con cẩn thận hơn thì cô chủ Yến Phi đã không thể có chìa khóa, lỗi tại con!”

Du Thanh ngồi trên ghế, khoanh tay:

“Không phải lỗi của chị đâu, Trúc Lâm! Chị Yến Phi cũng đã nghi ngờ gia đình họ Du và rồi sớm muộn chị ấy cũng sẽ tìm ra sự thật thôi.”

“Bé Thanh nói đúng, sớm muộn gì Yến Phi cũng phải biết sự thật này.”

“Dẫu sao biết sớm sẽ tốt hơn cho mọi người.” – Du Phương chùng mí mắt vì nghĩ đến Du Hạo.

“Cô chủ Du Phương, cậu chủ Du Hạo thế nào rồi ạ!” – Trúc Linh lên tiếng.

“Từ suốt đêm qua Du Hạo chẳng nói năng gì, gần sáng nó mới chớp mắt ngủ. Đêm qua giao đấu với lũ Dạ Ma, hẳn nó mệt lắm.”

“Híc, tội nghiệp anh Du Hạo, chị Yến Phi bỏ đi, anh là người buồn nhất!” – Du Thiện lại sụt sùi – “Không ngờ chị í lại dứt khoát bỏ đi như thế!”

“Chị đã nói rồi, con người đều giống nhau thôi. Họ không bao giờ chấp nhận Nhật Ma dù chúng ta không hề làm hại họ chưa kể những Nhật Ma còn đang “bảo vệ” con người nữa chứ!” – Du Thanh nói như trách móc.

“Thôi con đừng nói nữa, dù gì Yến Phi cũng chẳng quay về!” – Bà chủ Du thở ra.

Những đứa nọ cũng im lặng. Nghĩ ngợi một lúc, Du Phương nhồm người, đứng dậy:

“VẬY là xong! Phải đi gặp Yến Phi!”

“Cái gì? Chị còn đi gặp chị ta làm chi?” – Du Thanh hắng giọng.

“Nếu Yến Phi không trở về nhà họ Du nữa thì chị đành phải lấy đi ký ức của Yến Phi thôi!” – Du Phương đặt tay lên trán – “Chà, chắc phải dùng phép tìm kiếm để dò la tung tích của Yến Phi hiện đang ở đâu.”

Trưa hôm ấy, Song Song mở cửa bước vào nhà, gọi to:

“Yến Phi, tớ về rồi đây! Cậu có nấu bữa trưa không đó?”

Không nghe trả lời, Song Song đưa mắt nhìn quanh nhà và ngạc nhiên thấy Yến Phi ngủ gật, đầu gục lên bàn. Song Song lắc đầu, liền đến gần bạn lay nhẹ:

“Dậy, Yến Phi! Nếu buồn ngủ thì vào phòng tớ ngủ.”

Yến Phi cựa mình, mở mắt ra:

“Song Song, cậu đó hả? Đã mấy giờ mà cậu lại về nhà?”

“Trưa rồi cô nương, ngủ ngon quá chẳng biết giờ giấc gì cả! Hơn mười một giờ rồi!”

Yến Phi đột ngột mở mắt, kêu lên:

“Cái gì? Mười một giờ sao? Trời ạ trễ thế! Tớ còn phải chuẩn bị bữa trưa cho mọi người, nhóc Du Thiện mà đói thì thế nào cũng réo ầm ĩ cho xem, còn Tiểu Hạo Tử nữa chứ!”

Song Song ngớ ra, còn chưa hiểu gì thì Yến Phi đứng bật dậy chạy vụt xuống bếp. Song Song cũng đi theo luôn.

Dưới bếp, Yến Phi mặc tạp dề vào với dáng vẻ gấp gáp:

“Đoảng thật, sao lại ngủ quên thế này! Mà trưa nay mọi người muốn ăn món gì nhỉ? Chắc sẽ nấu mì, bé Thanh thích ăn mì. Còn mẹ và chị Du Phương thì sao...”

Ngay cửa phòng bếp, Song Song cứ đứng nhìn hành động hối hả của cô bạn không chớp mắt. Cô gái không ngừng lăm lăm xem trưa nay sẽ nấu món gì cho “mọi người”! Song Song khẽ thở dài, cất tiếng:

“Yến Phi, cậu làm gì vậy? Cậu đang ở nhà tớ. Cậu đã rời khỏi nhà họ Du từ tối hôm qua rồi nên không cần chuẩn bị bữa trưa cho họ đâu.”

Câu nói ấy vừa dứt thì như có luồng điện xẹt ngang qua khiến Yến Phi “tỉnh ra”. Con bé đưa mắt nhìn gian nhà bếp, đúng rồi đây đâu phải phòng bếp của nhà họ Du vì bình thường còn có ba chị em Trúc Linh nói cười với nó.

“Ừ, tớ ngớ ngẩn thật, tự dung hồ đồ thế này.” – Yến Phi cười bảo.

Song Song thấy được nỗi buồn đọng lại trong mắt cô bạn thân.

Xế hôm đó, Yến Phi đi dạo ngoài khu vườn nhỏ của nhà Song Song. Con bé ngồi xuống chiếc xích đu gỗ, khẽ nhích chân dung đưa xích đu qua lại. Yến Phi thở ra, đôi mắt to tròn linh động thường ngày giờ đây bỗng nhiên trở nên buồn bã. Nỗi buồn nặng trĩu len qua cái nhìn không chớp đó. Con bé giương mắt nhìn chăm chăm vào không trung, chẳng biết đang nhìn cái gì nữa. Rồi tự nhiên nó thấy...

Du Thiện chạy đến và nắm lấy tay Yến Phi, dung đưa kiêu như vôi vĩnh.

“Chị Yến Phi ơi, chủ nhật này chúng ta đi cắm trại nhé?” – Du Thiện hớn hờ.

“Cắm trại? Ừ, cũng được! Vậy có bao nhiêu người đi?” – Yến Phi gật gù hỏi.

“Chỉ em và chị thôi!” – Du Thiện gian xảo.

Du Phương, từ phía sau, gõ đầu em trai một cái thật kêu:

“Vớ vẩn, em đi mà không rủ mọi người à? Em có chị dâu rồi nên bỏ rơi chị ruột chứ gì?”

“Ui da, em giỡn thôi!” – Du Thiện – “Được rồi, tất cả chúng ta sẽ cùng đi.”

Yến Phi cười cười rồi như nhớ ra gì đó liền hỏi:

“Ừa, mọi người đâu có ra nắng được đâu mà đi cắm trại?”

Nghe vậy Du Phương và Du Thiện nhìn nhau cười lớn. Yến Phi còn ngờ người thì giọng Du Thanh đã cất lên:

“Chị ngọc thật! Du Thiện nói cắm trại nhưng chỉ là chơi trong vườn thôi.”

“À hóa ra vậy! Nhóc Du Thiện đáng ghét! Mà bé Thanh cùng chơi chứ hả?”

“Ừ thì cũng chơi.”

“Em chơi vì chị à?” – Yến Phi dò xét.

“Còn lâu! Tui chơi vì mọi người có sao lại vì chị!”

Yến Phi chợt cười nhẹ vì nhớ gương mặt khó coi của Bé Thanh lúc ấy. Xong, nó nhìn lại, nhưng lần này chẳng có ai cả ngoài khu vườn vắng lặng như ban đầu. Hóa ra khi nãy là ảo ảnh. Con bé thờ ra buồn bã.

Gió nổi lên nghe xào xạt, mấy cánh hoa bị gió thổi tung bay lòa xòa xuống đất. Thấy khung cảnh này Yến Phi lại nhớ đến ngôi nhà gỗ. Nó co người lại, ngược nhìn lên cao. Bỗng, có cái gì đó khiến Yến Phi xoay mặt sang bên phải. Mắt con bé tròn xoe khi thấy hình bóng một người trong làn hoa lất phất. Mái tóc đen mềm mại trải trong gió trông rất quen thuộc. Rồi, người đó quay qua... Trái tim Yến Phi như ngừng đập khi thấy Du Hạo. Vẫn cái nhìn ngây ngô cùng nụ cười triu mến, tiếp đến là giọng cậu nhẹ nhàng vang lên:

“Phi Phi! Sao cậu ngồi một mình vậy?”

Gió lớn đến mức làm tai Yến Phi ù đặc. Bất ngờ, ai đấy đặt tay lên vai con bé. Nó giật mình xoay lại.

“Yến Phi, cậu làm gì ngăn người thế?” – Song Song hỏi.

“Song Song, là cậu à? Ừm, tớ không sao!”

Song Song ngồi xuống bên cạnh, nghiêng đầu, những sợi tóc ngắn rũ xuống bờ vai:

“Cậu có tâm sự? Nói tớ nghe đi!”

Im lặng, vài giây sau Yến Phi khẽ quay mặt trở lại vị trí cũ:

“Đêm qua, khi biết người nhà họ Du là ma tở đã dứt khoát chạy đi, không lưỡng lự, không tiếc nuối. Vậy mà tại sao bây giờ, tớ lại nhớ mọi người thế này! Tớ không biết phải làm gì nữa! Tớ rối lắm!”

Song Song nhìn bạn rồi mỉm cười:

“Yến Phi, nghe tớ này, thay vì cứ mãi nghĩ gia đình họ Du là ma thì sao cậu... không nghĩ lại những

gì họ đã làm cho cậu! Họ có yêu thương cậu không?”

Nghe xong mắt Yến Phi mở to. Đúng rồi, tại sao nó lại không nghĩ đến điều ấy. Chính câu nói của Song Song đã khiến Yến Phi tỉnh ngộ. Từ lúc bước chân vào nhà họ Du, con bé đã sống rất vui vẻ và hạnh phúc. Tất cả mọi người trong nhà ai cũng yêu thương nó. Tuy không ai nói ra nhưng Yến Phi cảm nhận được điều đó qua việc họ quan tâm lo lắng cho mình như thế nào. Trong giây phút ấy, những kỷ niệm tươi đẹp với người nhà họ Du chợt ùa về...

“Yến Phi, tớ tin chắc rằng họ đã rất yêu thương cậu đúng không?” – Song Song lên tiếng – “Vớ lại, suy cho cùng cũng nhờ họ mà cậu trả hết nợ, thoát khỏi bọn cho vay tàn bạo trở thành người tự do!”

Yến Phi không hiểu sao bản thân lại muốn khóc.

“Nhưng liệu tớ có thể quay về nhà họ Du nữa không?”

“Chỉ cần cậu muốn thì sẽ được! Tớ tin rằng họ đang rất mong cậu trở về!”

Yến Phi đột nhiên nhớ lại cảnh Du Hạo nắm tay mình. Khi ấy ánh mắt của cậu... Ánh mắt đó rất giống con bé bốn năm trước!

Không lường lự, Yến Phi lập tức đứng dậy, chạy vụt ra khỏi vườn nhà.

Song Song dõi mắt theo, lắc đầu:

“Chà, không ngờ cuối cùng cậu lại tiếp tục làm dâu nhà ma!”

Tại nhà họ Du, mọi người đang ngồi ở phòng khách với dáng vẻ rầu rĩ thì Trúc Lâm bước vào, gương mặt mừng rỡ:

“Bà chủ, các cô cậu chủ, xem ai này!”

Tất cả vô cùng kinh ngạc khi Yến Phi xuất hiện ngay cửa. Nó nhìn mọi người rồi mỉm cười:

“Mẹ, chị Du Phương, bé Thanh, nhóc Du Thiện, Yến Phi đã trở về đây!”

Yến Phi nhẹ nhàng bước vào nhà. Bà chủ Du vẫn chưa hết ngạc nhiên:

“Yến Phi, con... là con sao? Con đã trở về!”

“Yến Phi, em...”

Du Phương ngừng nói vì Yến Phi ngăn lại:

“Mọi người khoan hãy bàn về việc này. Bây giờ con rất muốn biết sự thật về dòng họ Du, biết thật cặn kẽ về nguồn gốc của mọi người! Tại sao nhà họ Du vốn là ma lại muốn kết hôn với con người?”

Tất cả những người kia đưa mắt nhìn nhau, Yến Phi ngồi xuống chiếc ghế ở cạnh đó giương mắt nhìn họ như thể chờ đợi sự thật. Bà chủ Du bảo:

“Con đã muốn thế thì để chị Du Phương nói cho con nghe về dòng họ Du cũng như là về loài Nhật

Ma!”

Chương 13

Du Phương thở ra, một lúc sau mới lên tiếng:

“Ngoài thế giới của loài người còn có một thế giới song song cùng tồn tại là thế giới ma. Từ xa xưa, ma là loài rất đáng sợ, chuyên hút máu và làm hại người. Thế nhưng bên cạnh đó cũng có những con ma hiền lành. Và những con ma hiền lành này không biết từ khi nào đã trở thành bạn của con người. Rồi trải qua mấy trăm năm, những con ma hiền đột nhiên có các dấu hiệu kỳ lạ đó là chúng dần dần xuất hiện được vào ban ngày, có thể hiện hình nhiều lần trước mặt con người. Nguyên nhân là do, trong quá trình tiếp xúc những con ma hiền vô tình nhận được lượng lớn dương khí từ người. Thế là từ đó, trong thế giới ma chia làm hai nhóm: một nhóm ma chỉ xuất hiện về đêm, chuyên hút máu, làm hại con người, nhóm Dạ Ma. Nhóm còn lại là những con ma xuất hiện được vào ban ngày, làm bạn và luôn giúp đỡ loài người, nhóm Nhật Ma, còn gọi là Ma ngày!”

“Vậy mọi người là nhóm Nhật Ma?” – Yến Phi hỏi.

“Ừm!” – Du Phương tiếp – “Sau đó, loài người tốt bụng đã đồng ý kết hôn với những con Nhật Ma, sinh ra thế hệ con lai đầu tiên mang hai dòng máu của người và ma. Điều đó trong thế giới ma gọi là dòng máu không thuần chủng. Thế hệ con lai ấy có hình dáng của con người và có phép thuật của loài ma. Tuy nhiên, những Nhật Ma lai cũng còn những hạn chế là chưa thể tiếp xúc với ánh nắng, vẫn phải uống máu mỗi tháng một lần để duy trì sức mạnh. Cũng từ đây, luật lệ tổ tiên Nhật Ma ban ra rằng: Các thế hệ Nhật Ma đều phải cố gắng lấy vợ hoặc chồng là con người, để làm gì em biết không? Đó là để giúp cho Nhật Ma ngày càng tiến hóa! Và sự thật đúng như thế, trải qua mấy trăm năm, những Nhật Ma lai ngày càng phát triển lên bậc cao mới. Em hãy nhìn chị, bé Thanh, Du Thiện và Du Hạo thì sẽ hiểu, cả bốn đều chẳng khác nào con người, từ hình dáng đến cách sống, việc ăn uống sinh hoạt... Việc lấy vợ hoặc chồng là con người mục đích rất đơn giản, giúp cho Nhật Ma dần dần trở thành loài người. Bây giờ em đã hiểu tại sao nhà họ Du lại tìm một cô con dâu là người rồi chứ?”

“Vâng, bây giờ thì em đã hiểu.”

“Nhưng việc lấy vợ hoặc chồng là con người chẳng dễ dàng chút nào. Mặc dù con người làm bạn với Nhật Ma nhưng đa số họ đều không dám lấy ma. Cũng chính vì thế đã gây ra vết thương lòng cho anh Du Hạo. Một năm qua, tổng cộng có ba mươi cô gái đến xin làm dâu rồi sau đó tất cả ba mươi người đều lần lượt bỏ đi khiến anh ấy buồn bã thậm chí có lúc anh ấy nghĩ rằng không cần lấy vợ nữa!” – Du Thiện bỗng nhiên chững chạc hẳn.

Nghe thế Yến Phi thấy nhói cả tim. Bỗng chốc nó nhớ lại lời Du Hạo lúc trước “...Trước đây cũng có vài người xuất hiện trong ngôi nhà này nhưng rồi họ lần lượt bỏ đi..”

“Em còn muốn hỏi gì nữa nào, Yến Phi?”

“Dạ, còn về việc... Tiểu Hạo Từ uống máu? Em không rõ lắm.”

“À, cái đó hả? Thật ra tất cả các Nhật Ma đều như vậy không riêng gì Du Hạo. Mỗi Nhật Ma đều có thời kỳ cần máu. Và khi Nhật Ma nào đến thời kỳ của mình nó sẽ rất mệt mỏi, yếu ớt, da thường xanh, lạnh băng, chỉ đến khi uống máu vào thì mới khỏe mạnh trở lại. Đó là lý do vì sao gần một tháng qua em thấy Du Hạo có vẻ yếu ớt là vậy. Du Hạo cứng đầu lắm, dù đã đến thời kỳ cần máu nhưng nó nhất quyết không chịu uống vì rất ghét máu. Nó muốn trở thành một con người thật sự. Thế nhưng dù sao đi nữa, cơ thể của

thể hệ Nhật Ma bây giờ vẫn còn đòi hỏi phải có máu!” – Du Phương nhún vai, tặc lưỡi.

“Thảo nào hôm qua em thấy sức khỏe cậu ấy rất tệ hóa ra là vì thế!” – Yến Phi nhớ lại.

“Ừ, chiều hôm qua vì đến cùng cực nên Du Hạo đành phải uống máu. Còn chị và hai đứa này thì đã uống rồi. Nhưng em yên tâm, Nhật Ma chỉ uống máu động vật thôi vì vậy em không cần sợ sẽ trở thành “bữa trưa” đâu!”

Yến Phi bật cười trước lời nói đùa của chị chồng.

“Thế còn lũ Dạ Ma thì sao ạ?”

“Dạ Ma là những con ma rất độc ác, chuyên hút máu và rất thích làm hại con người. Nhật Ma phải tìm cách bảo vệ con người khỏi tay Dạ Ma! Vì đó là lời hứa của tổ tiên Nhật Ma: Tất cả thể hệ Nhật Ma sau này dù thế nào đi nữa vẫn luôn bảo vệ con người! Như Du Thiện nói, Nhật Ma nợ con người món nợ ân tình!” – Du Phương cười – “Thế nên thỉnh thoảng về đêm thường có các cuộc chiến xảy ra giữa hai phe đối nghịch, Nhật Ma và Dạ Ma. Dạ Ma mạnh nhất là vào đêm trăng tròn, khi đó chúng sẽ được hiện hình. Chính thế nên đêm qua em mới thấy được hình dáng của những con Dạ Ma!”

Yến Phi gật gù, giờ thì những điều thắc mắc đã rõ hết rồi. Chỉ chờ có vậy, Du Thiện hớn hờ:

“Nãy giờ chị đã nghe chị Du Phương nói về nhà họ Du và Nhật Ma bây giờ đến lượt chị Tiểu

Phi cho mọi người biết vì sao chị lại quay về?”

“Du Thiện nói đúng, con hãy nói đi!” – Bà chủ Du giục.

Yến Phi ngồi im trong chốc lát, vài giây sau giọng vang lên thật khẽ:

“Khi biết mọi người là ma con đã rất sợ nên lập tức bỏ đi ngay không chút luyến tiếc. Con tự nhủ sẽ không về nhà họ Du nữa, sẽ trở về với cuộc sống trước đây của mình. Nhưng rồi suốt cả ngày hôm nay con lại rất nhớ mọi người. Nhớ mẹ, nhớ chị Du Phương hay đùa, nhớ nhóc Du Thiện nghịch ngợm, cả gương mặt khó chịu của bé Thanh, nhớ ba chị em Trúc Linh và nhớ Tiểu Hạo Tử, để rồi con phát hiện ra một điều...”

Yến Phi đưa mắt nhìn tất cả mọi người, mỉm cười:

“Con phát hiện ra rằng, không biết từ lúc nào con đã xem nhà họ Du là gia đình của mình!

Con nhận thấy mình bắt đầu yêu thương mọi người, thấy cần mọi người.”

Câu nói của Yến Phi khiến những người nọ tròn xoe mắt. Ai ai cũng ngó ra vì ngạc nhiên.

“Có thật là cô chủ Yến Phi không sợ nhà họ Du nữa?” – Trúc Lam dụi dằm hỏi.

Yến Phi cười cười, tiếp:

“Bố mẹ tự tử để lại cho em một món nợ lớn. Suốt bốn năm, ngày nào bọn cho vay cũng đến. Chúng đập phá và làm đủ mọi thứ để bắt em phải đưa tiền. Buồn cười thật! Chúng là con người nhưng lại mang linh hồn của quỷ dữ trong khi người nhà họ Du là ma nhưng có tấm lòng của con người. Yến Phi đã không sợ “quỷ dữ” thì vì sao lại đi sợ “con người”? Yến Phi nói thế chị Trúc Lam thấy đúng không?”

“Ôi, Yến Phi!” – Bà chủ Du và Du Phương xúc động.

Nhanh như cắt, Du Thiện nhảy bổ vào lòng Yến Phi, reo lên sung sướng:

“Tuyệt quá! Chị Yến Phi, em biết chị sẽ không bỏ rơi mọi người mà!”

Yến Phi cười tươi:

“Nhóc con!”

Bỗng, tất cả thấy Du Thanh đi lại gần Yến Phi. Con bé không đợi chị dâu nói gì đã hỏi:

“Chị sẽ ở lại nhà họ Du?”

Yến Phi gật đầu. Du Thanh tiếp:

“Chị sẽ không bỏ đi nữa?”

“Đúng thế, bé Thanh! Chị sẽ không bao giờ bỏ đi nữa!”

“Tại sao?”

Yến Phi nhìn đôi mắt tròn của cô em chồng khó tính, vẫn cái nhìn không thân thiện nhưng Yến Phi đã mỉm cười đáp:

“Bởi vì mọi người là gia đình của chị, ngốc ạ!”

Du Thanh, cái nhìn không chớp, lại vẫn luôn khó chịu... Thế rồi, Du Thanh chợt mỉm cười. Lần đầu tiên, Yến Phi biết được rằng nụ cười của cô bé khó gần đó lại đáng yêu như thế. Và cũng là lần đầu tiên Du Thanh giờ hai tay ôm lấy Yến Phi, thật chặt cùng câu nói đầy tình cảm:

“Chào mừng chị đã trở về nhà, chị Yến Phi!”

Yến Phi ngẩn người rồi cười thật tươi, đưa tay ôm lấy cô bé.

Trong khu vườn của ngôi nhà gỗ, Du Hạo đứng lặng lẽ. Những làn gió thổi nhẹ nhàng cuốn đi các cánh hoa tàn lụi. Ánh mắt Du Hạo nhìn xa xăm như nghĩ ngợi rồi đôi mắt long lanh bỗng chốc ngược nhìn trời. Có một cánh hoa vô tình rơi xuống đáy mắt đó, cảm giác như nó lặn tẩn như dòng nước.

“Cậu đã khỏe chưa mà đứng đây?”

Giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên, Du Hạo lập tức xoay qua. Đôi mắt ngây ngô mở to ngạc nhiên khi thấy Yến Phi đứng mỉm cười. Yến Phi bước đến gần anh chàng, hỏi:

“Sao vậy? Không vui khi gặp lại tớ à?”

“Phi Phi, là cậu ư? Tớ không mơ chứ?” – Lần đầu thấy Du Hạo lúng túng như thế.

Yến Phi cười nhẹ rồi khẽ cầm tay Du Hạo:

“Cậu có cảm nhận được hơi ấm của tớ không, Tiểu Hạo Tử?”

Đúng rồi, không phải mơ, là thật. Du Hạo cảm nhận rất rõ hơi ấm trong lòng bàn tay kia. Du Hạo đưa tay sờ lên mặt cô gái, giọng hơi run run:

“Là cậu sao, Phi Phi? Cậu đã trở về? Nhưng hôm qua cậu...”

“Tiểu Hạo Tử!” – Yến Phi ngắt lời anh chàng – “Cậu có còn cần tớ nữa không?”

Du Hạo vẫn chưa hiểu ý của câu nói ấy thì Yến Phi đã tiếp:

“Chỉ cần cậu nói vẫn cần tớ ở bên cạnh thì tớ sẽ không bao giờ rời xa cậu nữa! Không bao giờ!”

“Thật ư? Tại sao vậy Phi Phi? Tại sao cậu chọn ở lại bên cạnh tớ?”

Một vùng trời chợt đầy hoa, bay lất phất đẹp như tranh. Gió đột nhiên reo lên giai điệu hạnh phúc khi Yến Phi nói một câu:

“Vì tớ rất thích cậu, Tiểu Hạo Tử!”

Du Hạo tròn xoe mắt. Đôi mắt ngây ngô chẳng biết vì sao lại ngân ngấn nước. Du Hạo mỉm cười, gương mặt đẹp như thiên thần. Cậu ôm lấy Yến Phi, thì thầm:

“Lẽ ra tớ phải nói câu ấy với cậu từ lâu rồi!”

Yến Phi cười thật tươi và ôm chặt người con trai đó. Tựa cằm lên bờ vai chồng, con bé ngược nhìn bầu trời trong xanh, một hồi ức ủa về...

“Đừng! Đừng đi! Bố mẹ đừng bỏ Phi Phi!”

“Phi Phi, ngoan đi con! Bố mẹ đi một lát sẽ về ngay, sẽ về mà...”

“Tạm biệt con, Phi Phi!”

Mẹ Yến Phi tháo bàn tay nhỏ bé của cô con gái mười bốn tuổi ra, rồi cùng chồng bước đi. Yến Phi còn lại một mình, đôi mắt đầy nước dõi theo hai chiếc bóng khuất dần, khuất dần...

Vài phút sau, một người đi đường la lên hoảng hốt:

“Có người nhảy lầu tự tử!”

Yến Phi quay lại và chạy hối hả đến nơi đó. Trước mặt nó, bố mẹ nằm bất động trong vũng máu, mắt mở to trừng trừng. Yến Phi khụy xuống, ánh mắt vô hồn, bất động. Đúng lúc ấy, một tờ giấy rơi ra từ tay người mẹ. Cô bé khẽ nhìn xuống, những dòng chữ quệch quạc hiện dần:

Lúc bấy giờ nước mắt Yến Phi mới trào ra, càng lúc càng nhiều, nỗi đau như xé toạt tâm hồn nhỏ bé. Đau đớn đến nỗi Yến Phi gào khóc thảm thiết. Hai tay ôm lấy bố mẹ và nó không ngừng nói trong nước mắt:

“Làm ơn! Làm ơn đừng bỏ con! Đừng bỏ Phi Phi! Vì sao, bố mẹ nói yêu Phi Phi mà lại bỏ con một mình? Vì sao???”

Những người xung quanh chỉ đứng nhìn...

Yến Phi nhắm mắt lại, hai dòng lệ chảy dài, quặn thắt cả tim. Hình ảnh Du Hạo nắm tay con bé cùng với ánh mắt tha thiết của cậu đêm qua lúc này hiện ra trong đầu Yến Phi. Sẽ không còn ai bị người mình yêu thương bỏ rơi nữa! Yến Phi thầm nhủ.

Khi đã nói lời yêu thương một ai thì trong lúc tuyệt vọng nhất xin hãy ở lại bên cạnh người đó!

Sáng hôm sau, từ cổng, Yến Phi và ba chị em Trúc Linh bước vào. Không biết vì sao mà sáng nay cả bốn đã dậy rất sớm đến siêu thị mua một vài thứ cần thiết để làm cái gì đó!

“Phiền mọi người quá, phải cùng tôi ra ngoài lúc mờ sáng thế này!”

“Cô chủ Yến Phi đừng nói thế, đây là nhiệm vụ của chúng em mà.” – Trúc Lâm cười hiền.

“Nhưng cô chủ định làm món gì sao? Em thấy cô mua nhiều cacao lỏng lắm.”

“Hôm nay là một ngày khá đặc biệt nên tôi muốn làm vài thứ tặng mọi người. Lát nữa Trúc Lam sẽ biết thôi!” – Yến Phi cười tímtắt.

Xong, Yến Phi chạy vèo vào nhà. Ba cô hầu đưa mắt nhìn nhau khó hiểu.

“Chào buổi sáng, cô chủ Du Phương!” – Trúc Linh cất tiếng chào khi thấy Du Phương đi xuống phòng ăn.

Du Phương ngáp dài, vươn vai uể oải:

“Mọi người dậy sớm thế ư?”

“Dạ, cô chủ Yến Phi muốn ra ngoài sớm nên chúng em cũng phải dậy theo.”

“Vậy ư? Yến Phi mới sáng mà đã làm gì nhi?”

“Cô chủ Yến Phi bảo, một chút nữa sẽ cho mọi người biết!”

Du Phương thấy rất tò mò. Cùng lúc ấy Du Thanh và Du Thiện cũng xuất hiện. Du Thanh đến bên ghế ngồi xuống:

“Có gì mà mọi người nói chuyện rộn ràng vậy?”

“Đúng đó, bộ có gì vui hả, nói em nghe đi!” – Du Thiện vẻ hớn hờ lắm.

“Việc này lát nữa cậu chủ Du Thiện hãy hỏi cô chủ Yến Phi sẽ biết!” – Trúc Lam dọn thức ăn lên bàn.

Du Thiện nhíu mày khó hiểu. Chợt giọng bà chủ Du vang lên:

“Chà sáng nay ai cũng dậy sớm nhi? Sao không thấy Yến Phi?”

“Chào bà chủ, cô chủ Yến Phi còn trong bếp ạ. Vài phút nữa cô ấy sẽ ra sau!”

“Con bé lại định làm gì vậy? À, Du Hạo đâu?”

Bà chủ Du vừa dứt lời thì...

“Chào mọi người, buổi sáng tốt lành!” – Tiếng Du Hạo vang vang, nghe giọng xem ra rất vui thì phải.

“Chào cậu chủ Du Hạo!”

Du Hạo ngồi vào ghế. Du Phương nhìn em trai bằng ánh mắt vô cùng gian manh:

“Ồ, trông em khá quá nhi?”

“Ý chị là gì chị Du Phương?” – Du Hạo hỏi lại.

Du Phương không nói mà chỉ cười cười. Ở bên cạnh, Du Thanh phủ khăn ăn lên chân, bảo:

“Ý chị Du Phương là hôm qua thấy anh mặt mày ủ rũ thế mà hôm nay lại tươi tỉnh yêu đời như vậy chắc là nhờ chị Yến Phi rồi!”

“Đúng, chiều hôm qua em còn thấy hai anh chị ôm nhau nữa cơ!” – Du Thiện trêu.

“Không phải đâu! Tại anh bất ngờ khi Phi Phi trở về thôi!” – Du Hạo gãi đầu rồi lảng sang chuyện khác – “Mà sao không thấy Phi Phi?”

“Sao, chưa chi mà nhớ rồi hả?” – Du Phương được dịp nên giễu tiếp.

“Đâu có, vì không thấy cô ấy nên...”

“Nên anh thấy nhớ chứ gì?” – Du Thiện cười ngất.

Du Hạo hơi lúng túng, không biết nói gì. Xem ra cậu có vẻ yếu thế trước sự chọc ghẹo của Du Phương và em trai quái quỷ Du Thiện.

Đúng lúc, Yến Phi từ phòng bếp chạy lên, thở một nhọc:

“Chào, mọi người! Xin lỗi đã để mọi người đợi lâu!”

“Yến Phi, mới sáng mà con bận làm gì dưới bếp vậy?” – Bà chủ Du trông mờ mờ hời hợt trên trán con dâu.

“Dạ...” – Yến Phi kéo ghế ra – “Con làm một số thứ nên hơi bận rộn.”

“Chị làm gì thế chị Yến Phi?” – Du Thiện tò mò.

“Lát sau em sẽ biết, nhóc ạ!”

“Thôi, bây giờ đông đủ rồi chúng ta ăn sáng nào!” – Du Phương vỗ tay.

Sau khi dùng bữa sáng xong, tất cả quay quần trong phòng khách. Bà chủ Du nhìn con dâu, hỏi:

“Có chuyện gì mà con bảo mọi người vào đây thế?”

“Dạ, thật ra con có thứ muốn tặng cho mọi người!”

Yến Phi cúi xuống, cúi húi một lúc rồi vài giây sau hai tay ôm cả đồng thứ gì mà chẳng ai rõ.
&nbps;Con bé đưa mắt sang mọi người, mỉm cười:

“Hôm nay là lễ Valentine nên con quyết định làm chocolate tặng cho tất cả thành viên trong nhà!”

“Valentine? Chocolate?” – Mọi người ngạc nhiên.

Yến Phi cười gật đầu. Nó bắt đầu đến từng người tặng từng gói Chocolate óng ánh. Mọi người đón lấy, nhìn vào miếng bọc trong suốt, hai đầu buộc những dải ruy băng kết thành chiếc nơ xinh xắn, là một miếng Chocolate khá lớn hình ngôi sao. Khi đến bên Du Hạo, Yến Phi ngại ngùng, mắt không dám nhìn trực diện cậu:

“Tặng... tặng cậu, Tiểu Hạo Tử! Valentine vui vẻ!”

“Cảm ơn cậu, Phi Phi!” – Du Hạo cười tươi đón lấy.

Du Hạo đưa mắt vào miếng bọc trong suốt, là miếng Chocolate hình trái tim!

Sau khi tặng hết cho mọi người, Yến Phi gãi đầu:

“Xin lỗi, Chocolate con làm sẽ không được ngon nhưng hy vọng mọi người sẽ thích! Chúc mọi người ngày Valentine vui vẻ!”

“Từ trước đến giờ, người nhà họ Du có biết gì về việc tặng quà trong ngày Valentine gì đó đâu. Hôm nay tự dưng Yến Phi lại làm Chocolate tặng mọi người, mọi người cảm ơn con còn chưa hết chứ làm sao lại chê Chocolate của con được chứ!” – Bà chủ Du nhẹ nhàng.

“Đúng đó, Trúc Linh cảm ơn cô chủ Yến Phi!” – Trúc Linh bảo.

“Trúc Lam và Trúc Lâm cũng cảm ơn cô!”

“Chị rất cảm ơn em, Yến Phi!” – Du Phương nháy mắt.

“Chúng em cũng vậy, chị Yến Phi!” – Du Thanh với Du Thiện đồng thanh.

Du Hạo bước đến rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay cô vợ trẻ, nói bằng chất giọng dịu dàng nhất:

“Thật sự rất cảm ơn cậu, Phi Phi!”

“Có gì đâu, chỉ là Chocolate Valentine thôi mà!” – Yến Phi cười cười, bảo.

Du Hạo lắc đầu, mắt nhìn Yến Phi đầy yêu thương:

“Không! Điều cậu cho mọi người còn nhiều hơn thế nữa!”

Yến Phi nghiêng đầu, đôi mắt tròn xoe không chớp. Vài giây sau, nó khẽ mỉm cười:

“Không phải, mà là mọi người đã cho Yến Phi mới đúng!”

Dứt lời Yến Phi ôm chầm lấy Du Hạo. Anh chàng đỡ ra chốc lát rồi cũng ôm chặt cô vợ trẻ. Những người nọ nhìn nhau mỉm cười.

Tất cả họ đều được nhận từ nhau rất nhiều thứ!

Bỗng, tiếng Du Thiện oang oang:

“Chị Yến Phi, tuy em rất cảm ơn chị về món quà bất ngờ này nhưng sự thật thì Chocolate chị làm hơi... ẹ!”

Chương 14

Ngoài cổng, Du Hạo hỏi:

“Cậu phải đến tiệm mì?”

“Ừ! Song Song mới gọi điện đến bảo hôm nay là Valentine nên tiệm mì đông khiếp, ba người họ làm không xuể nên nhờ tớ đến giúp! Chắc hôm nay tớ sẽ về muộn, n lỗi mọi người!” –

Yến Phi rầu rĩ.

“Có gì đâu, cậu cứ đến giúp tiệm mì không sao cả! Nếu có về khuya cậu nhớ cẩn thận.”

“Ừm, biết rồi! Tớ đi đây!”

Yến Phi rời khỏi nhà, Du Hạo dõi mắt nhìn theo. Chợt, giọng Du Phương vang lên từ phía sau:

“Thấy buồn khi không có Yến Phi bên cạnh hả?”

“Chị Du Phương, bé Thanh, Du Thiện!” – Du Hạo quay lại thấy ba người.

“Anh Du Hạo này, anh đã nghĩ ra cách nào để “cảm ơn” chị Yến Phi chưa?”

“Phải đó! Với lại hôm nay lại là ngày Valentine nữa, anh phải chuẩn bị quà cho chị ấy chứ!” – Du Thanh nhắc nhở.

Du Hạo gãi đầu:

“Anh biết làm gì đây? Anh không giỏi về quà cáp!”

Du Phương vỗ vai em trai thật kêu:

“Biết ngay mà nhưng đừng lo, em trai ngốc của chị! Chị của em sẽ giúp em chuẩn bị một món quà thật lãng mạn để tặng Yến Phi.”

“Em nữa, em cũng sẽ phụ chị Du Phương!” – Du Thiện lúc nào cũng hăm hở.

“Vậy thì phiền mọi người.”

“Có gì mà phiền! Thế thì bây giờ chúng ta bắt đầu chiến dịch thôi. Phải hoàn thành nội trong chiều hôm nay!” – Du Thanh nghĩ ngợi.

“Trời ơi, may quá! Yến Phi, cậu đã đến! Chúng tớ sắp chết rồi đây!” – Diễm Quỳnh reo lên đầy thê thảm.

“Nghe Song Song gọi là tớ đến ngay! Nào, bây giờ tớ làm gì?”

“Cậu mặc tạp dề vào, xuống bếp phụ Song Song rửa chồng bát dơ ở dưới rồi hai cậu lên đây phụ tớ với chú Quân!” – Diễm Quỳnh tự nhiên trở thành bà chủ tiệm mì.

Yến Phi xuống nhà dưới thấy Song Song hí hục rửa mấy chồng bát dơ.

“Song Song, tớ đến rồi đây!” – Yến Phi xắn tay áo lên.

“Ừa, Yến Phi đến hồi nào vậy? May quá, tay tớ sắp gãy vì mấy cái đống bát này! Chẳng hiểu sao khách đông thế không biết nữa!” – Song Song thở một nhọc.

Yến Phi ngồi xuống, xắn tay áo lên, bắt đầu giúp bạn

“Vì hôm nay là Valentine nên các tình nhân đến ăn đông.”

“Chắc thế!” – Song Song liền nhìn sang Yến Phi đang rửa bát – “Chuyện của cậu với nhà họ Du thế nào rồi?”

“Đã giải quyết ổn thỏa. Tớ quyết định sẽ tiếp tục ở lại nhà họ Du cùng với mọi người!” – Yến Phi vẫn cặm cụi với công việc.

“Vậy thì tốt quá rồi!”

“Ừ, mọi việc đã trở nên tốt đẹp!” – Yến Phi cười.

Bỗng, tiếng Diễm Quỳnh vang lên từ tiệm trên:

“Yến Phi, lên đây tớ nhờ tí!”

“Ồ, tớ lên liền! Chà, bận rộn quá nhỉ!”

Yến Phi lau tay vào tạp dề. Khi sắp bước lên tiệm trên thì Song Song gọi, nó xoay lại...

“Cậu hạnh phúc với quyết định đó chứ, Yến Phi?”

Yến Phi im lặng rồi cười rạng rỡ:

“Chưa bao giờ tớ hạnh phúc như lúc này!”

Song Song nghe vậy cũng cười theo:

“Tớ luôn hy vọng thế!”

“Yến Phi, Yến Phi, Yến Phi ơi!” – Tiếng Diễm Quỳnh rống.

“Lên liền, lên liền!” – Yến Phi chạy vụt lên trên.

Trong khi Yến Phi bận rộn ở tiệm mì thì ở nhà bốn chị em họ Du cũng đang rất “tất bật” để chuẩn bị một món quà cho Yến Phi! Chẳng biết là gì nhưng chắc chắn đó sẽ là món quà rất tuyệt đây! Vì hôm nay là ngày Valentine.

Trên một con đường, ba chị em Trúc Linh đang đi về nhà.

“Không biết bao nhiêu dây hoa đã đủ chưa?” – Trúc Lam ôm mấy bó hoa.

“Chắc là đủ rồi! Cô chủ Du Phương bảo nhiều vừa phải thôi.” – Trúc Linh nói.

“Mà không biết mọi người định làm gì nữa!” – Trúc Lâm nhú mày khó hiểu.

“Nghe nói là chuẩn bị làm quà cho cô chủ Yến Phi!” – Trúc Linh nghĩ ngợi – “Thôi nào, chúng ta về nhanh kéo các cô cậu chủ chờ.”

“Ừ!” – Hai người còn lại gật đầu.

Trong khi ba cô hầu nhanh chân ráo bước thì phía trên thấp thoáng trong tán cây, một tên yêu tinh nhỏ có cánh bay đang bay lơ lửng. Nó dõi mắt theo những cô gái, nở nụ cười thích thú:

“Thật không uổng công mình dò la cả tuần qua, quả nhiên nhà họ Du vẫn còn sống ở cái phố Hoa Đạo này! Phải về báo tin cho tên ác ma ngốc ấy mới được. Chắc hẳn vui lắm đây!”

Dứt lời tên tiểu yêu vỗ cánh phạch phạch bay vút lên bầu trời cao.

“Ồi trời đất ơi! Lưng tôi gãy mất rồi! Toàn thân rã rời chẳng còn sức lực!” – Diễm Quỳnh than vãn đánh bốp khắp người.

“Ừ, mệt quá đi mất!” – Song Song bẽ cổ.

“Chưa bao giờ mệt như thế!” – Yến Phi gật gù rồi như nhớ gì đó liền lục lọi trong túi, một lúc sau lấy ra hai gói Chocolate – “Nè, tặng hai bồ, Chocolate Valentine!”

Hai đứa nọ trở mắt ngờ ngàng. Diễm Quỳnh đón lấy, ngạc nhiên:

“Yến Phi, bà tự làm đấy hả?”

“Ừ, tớ làm từ sớm rồi. Cả ngày bận quá nên quên không tặng hai cậu. Lúc này tớ đã tặng chú Quân một gói.”

“Nè, Chocolate này ăn được không đó? Cậu có bỏ thuốc vào không?” – Song Song nhìn tới nhìn lui gói Chocolate.

Yến Phi đánh nhẹ vào người Song Song:

“Cái cậu này, đáng ghét thật!”

“Ha ha ha, đùa thôi!” – Song Song cười hắc hắc – “Cám ơn nhé, Yến Phi!”

“Vây thôi tớ phải về. Các cậu chịu khó ở lại dọn dẹp, mai tớ lại ghé.”

“Cậu làm gì với vậy, Yến Phi?” – Diễm Quỳnh hỏi.

“Diễm Quỳnh, cậu quên hôm nay là Valentine ư? Người ta phải về với chồng “yêu quý” chứ!” – Song Song giễu nhưng mặt cứ tỉnh bơ.

“Ừ nhi, cậu phải về với anh chồng đẹp trai và kỳ lạ của cậu, Du... Hào gì đó!”

Tức thì, Yến Phi quay lại, hét to:

“Tên người ta là DU HẠO!”

Hai đứa nọ muốn “bay” trước tiếng hét đó của cô bạn.

Yến Phi mở cổng bước vào nhà. Chợt Du Phương xuất hiện cười toe toét:

“Yến Phi, về rồi ư, hơi trễ đó nhưng không sao! Mau mau, Du Hạo đang chờ em ở vườn hoa khu nhà gỗ đấy!”

Yến Phi chưa hiểu gì đã bị chị chồng lôi đi một mạch. Sau khi đã “tổng” em dâu vào trong, Du Phương cười và còn kèm theo lời chúc:

“Chúc hai đứa vui vẻ hi hi!”

Yến Phi toan gọi thì Du Phương đã đóng cửa vườn lại.

“Chuyện gì vậy nhi?”

Yến Phi gỡ đầu khó hiểu xong từ từ quay lưng lại... Đôi mắt Yến Phi mở to khi trước mặt là hàng ngàn những ngọn nến được thắp sáng dọc theo lối đi đầy sỏi, bên dưới rải rất nhiều hoa giấy không biết đi thể nào để không phải đạp lên chúng. Chưa hết, Yến Phi ngược nhìn lên cao, những chiếc lồng đèn nhỏ đủ hình dạng treo đầy trên các nhánh cây. Có cả chuông gió nữa. Chúng lần lượt reo lên những khúc nhạc khi gió thổi qua...

Yến Phi đưa mắt nhìn thích thú rồi chợt dừng lại và ngỡ ngàng, ở giữa vườn hoa đầy ánh nến lung linh là một cỗ xe ngựa trắng giống hệt trong các câu chuyện cổ tích. Yến Phi bước chậm chạp đến, chú ngựa trắng đứng lặng im như thể chờ đợi chủ nhân thật sự. Yến Phi đưa tay vuốt nhẹ chú ngựa, nó hiền thật! Bỗng, giọng Du Hạo từ phía sau vang lên:

“Phi Phi, cậu về rồi à?”

Yến Phi xoay lại, mặt đột nhiên đỏ ửng. Du Hạo mặc áo khoác màu trắng dài, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng cavat bướm, chiếc quần cũng màu trắng nốt, tay cầm một bó hoa to. Trông cu cậu giống hệt hoàng tử! Du Hạo nhẹ nhàng bước xuống bậc thang đá dẫn lối ra vườn. Có lẽ vì không quen với cách ăn mặc này nên cậu suýt vấp té. Yến Phi đang ngẩn người nhưng khi thấy hành động lóng ngóng của người chồng trẻ, liền phì cười.

“Ha ha, n lổi! Tặng cậu, Phi Phi! Valentine vui vẻ!” – Du Hạo vừa gỡ đầu vừa trao hoa.

Yến Phi đón lấy, cười ngại ngùng:

“Cảm ơn, Tiểu Hạo Tử!”

“À, cậu lên xe ngựa đi! Tớ sẽ cho xe dạo một vòng quanh vườn!”

Yến Phi gật đầu. Du Hạo đỡ cô gái leo lên xe rồi cậu lên theo, sau đó cho chú ngựa trắng kéo xe đi dạo trong vườn hoa. Cỗ xe ngựa trắng đi chậm chậm trên con đường sỏi, đi qua những ánh nến huyền ảo, đi qua những chiếc lồng đèn và chuông gió treo trên cao. Khung cảnh vô cùng lãng mạn!

“Cậu thích chứ Phi Phi?” – Du Hạo hỏi.

“Woa, thích lắm, cứ y như mơ vậy! Cảm ơn cậu.”

“À, thật ra thì mấy cái này là chị Du Phương giúp tớ đó. Vì tớ không biết phải tặng cho cậu món quà gì trong ngày Valentine!” – Du Hạo thành thật “khai báo”.

Trước sự chân thật đến bất ngờ của anh chàng, Yến Phi lại cười. Du Hạo lờ ngơ chẳng biết nên làm gì tiếp nên nói bừa:

“Rất cảm ơn cậu về Chocolate sáng nay! Tớ đã ăn hết rồi!”

Nghe đến Chocolate Yến Phi thấy chột dạ bởi biết mình tệ nhất là làm Chocolate.

“Xin lỗi... Tớ làm Chocolate tệ lắm nên cậu...”

“Không đâu! Đó là Chocolate ngon nhất từ trước tới giờ tớ được ăn!”

“Thật sao?”

Du Hạo mỉm cười:

“Thật! Vì đó là do chính tay cậu làm!”

Yến Phi tròn xoe mắt, cảm nhận gương mặt đang nóng bừng và rất đỏ bởi câu nói đó. Yến Phi liền ngược lên trời vì không muốn Du Hạo thấy mặt mình đang đỏ:

“Sao... sao đẹp thật!”

Du Hạo nhìn cô gái, vài giây sau cất tiếng gọi:

“Phi Phi!”

“Hừm?” – Yến Phi quay mặt qua.

Bất ngờ Du Hạo kẻ sát mặt lại gần cô vợ trẻ, gần đến mức trái tim Yến Phi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tiểu... Tiểu Hạo Từ... chuyện... chuyện gì vậy?”

Du Hạo không nói, chỉ tiến đến gần cô gái, gần hơn nữa...

Mắt Yến Phi đảo liên tục, tim đập rất mạnh. Du Hạo nâng nhẹ gương mặt vợ lên, cái nhìn của cậu vô cùng nồng nàn tình cảm. Yến Phi biết chuyện gì sẽ xảy ra nhưng nó không phản kháng mà nhắm mắt lại. Từ từ và nhẹ nhàng, Du Hạo hôn Yến Phi. Hai bờ môi chạm vào nhau, có cảm giác xung quanh chẳng còn gì ngoài hạnh phúc đang nở hoa rực rỡ!

Nụ hôn chấm dứt, hai người mở mắt ra. Du Hạo dựa đầu vào đầu Yến Phi, thì thầm:

“Cậu... không sợ khi hôn một con ma sao?”

“Không!” – Yến Phi cười lắc đầu, dù gương mặt còn đỏ nhưng vẫn ngược nhìn chồng – “Vì đó chính là cậu, Du Hạo!”

Du Hạo mỉm cười thật tươi. Chỉ chờ có thế, cậu giang tay ôm trọn cô gái vào lòng. Yến Phi rúc người lại và áp tai lên ngực Du Hạo, lắng nghe trái tim đang đập ầm ập. Đêm nay là đêm Valentine tuyệt vời nhất!

Trong lùm cây trên cao, Du Phương vỗ tay thật khẽ:

“Ô-mai-gót! Lãng mạn quá! Du Hạo tuyệt vời! Thế mà nó cứ giả ngốc, ghê thiệt!”

“Hóa ra, anh Du Hạo cũng cao tay góm!” – Du Thanh gật gù rồi bực mình – “Du Thiện, em làm trò gì vậy?”

“Hai chị ngồi che hết, em chẳng thấy gì cả!” – Du Thiện chen lấn.

“Trời ơi, hai cái đứa này! Chen cái gì? Coi chừng té bây giờ!”

Bên dưới, đôi tình nhân trẻ hạnh phúc tay trong tay đầu biết ở trên cao ba kẻ rình rập lại đang vất vả ngồi xem lên cùng nỗi háo hức!

Và trong khi khu vườn nhà họ Du tràn đầy hạnh phúc và vui vẻ thì ở đâu đó, rất xa phố Hoa Đạo, trong một khu rừng bao phủ bởi bóng tối lại diễn ra những điều đáng sợ. Nơi, kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu thì chết. Nơi luôn diễn ra âm thầm các cuộc tàn sát khát máu. Nơi, một chàng trai trẻ nuôi mối thù chồng chất suốt mười năm qua.

“Xin... tha...cho tao!” – Con Dạ Ma rên rỉ vì bị một chàng trai bóp chặt cổ.

Chàng trai nọ im lặng, đôi tay đang nhấc bổng con Dạ Ma lên cao. Rồi giọng nói của cậu vang khẽ, rất đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả tiếng gọi của Tử Thần:

“Rất tiếc, mày phải chết vì mày là Dạ Ma!”

Bàn tay chàng trai bóp mạnh, cổ con Dạ Ma ngoặt sang bên. Cậu ném xác nó xuống đất.

“Lại xử thêm một con Dạ Ma nữa hả, AJ?” – Giọng ai đó vang lên từ trên cao.

AJ xoay qua, đưa mắt nhìn lên, là con tiểu yêu có cánh lúc trưa nay.

“Acc, mi về rồi à? Có tin gì không?”

“Báo cậu một tin vui đây ngốc ạ. Tôi đã tìm được tung tích nhà kẻ thù của cậu đấy!” –

Access khoanh tay, báo cáo.

“Thế ư! Rất tốt! Nhưng, ta đã bảo đừng gọi ta là ngốc mà!” – AJ tỏ ra bực mình.

“Sao cũng được! Cậu tính thế nào đây?”

“Còn tính gì nữa! Ta đã chờ cơ hội này suốt mười năm và bây giờ cơ hội đến gần thì tất nhiên ta phải nắm bắt chứ!” – AJ siết chặt tay.

“Thế thì mai chúng ta sẽ đến phố Hoa Đạo.”

“Đến à?” – AJ cười nhẹ, đôi mắt sắc lạnh – “Không phải đến mà là trở về! Ta sẽ trở về phố Hoa Đạo, nơi cả nhà ta bị giết chết!”

“Ừ, cậu sẽ trở về!” – Access cười thích thú.

AJ bước đến bên năm ngôi mộ đá nằm lặng im dưới vầng trăng sáng, quỳ xuống, bàn tay phải đặt lên ngực trái, còn bàn tay trái thì đặt lên một trong năm ngôi mộ. AJ ngược nhìn, ánh mắt buồn với cái nhìn như quyền rũa:

“Bố, mẹ, anh hai, anh ba và chị tư, AJ nhất định sẽ bắt cả nhà họ Du trả món nợ này bằng máu của chúng!”

Access nhìn chàng trai trẻ cúi đầu, mái tóc dài trong cơn gió lạnh. Lờn thề dưới vầng trăng bạc, một lời thề không bao giờ quên...

Sáng hôm sau, ở phố Hoa Đạo, những người đi đường, đặc biệt là các cô gái đều dừng lại ngỡ ngàng khi nhìn một chàng trai trông khá lạnh lùng đang bước chậm chạp trên đường phố vắng. Anh chàng có đôi mắt tuy buồn thẳm thẳm nhưng lại đẹp đến nao lòng. Đôi mắt long lanh tựa mặt hồ phẳng lặng. Gương mặt cậu ta toát lên một vẻ đẹp kỳ diệu. Nước da rất mịn màng, trắng trẻo y như con gái. Cậu mặc chiếc áo len cổ cao màu xanh sẫm có khóa kéo, sát nách. Ở dưới là quần đen bó sát cùng đôi giày poss đen bóng. Tay phải mang găng tay đen da bóng, bàn tay trái hơi lạ vì có một sợi dây bằng bạc dài quấn trên cổ tay rồi luồn xuống trông vào ngón giữa. Có thể tưởng tượng đơn giản rằng cậu ta vừa đeo vòng dây vừa đeo nhẫn luôn! Chính vì các điểm trên đã khiến hầu như những người đi đường phải dừng chân mà nhìn. Anh chàng lạ này đi đến đâu thì các cô gái đều đổ mắt đến đó. Tất nhiên, cậu ta không ai xa lạ, chính là ác ma AJ!

Khi AJ đi dọc xuống con đường không một bóng người thì lúc ấy, từ trong cổ áo len, Access chui đầu ra thờ:

“Trời ơi, ngộp quá đi mất! Tôi sắp chết rồi đây!”

“Thì tại chính mi bảo không muốn con người thấy nên mới trốn trong cổ áo của ta, bây giờ than vãn gì nữa?” – AJ nói dừng dừng.

“Chứ chẳng lẽ để con người thấy cậu đi chung với một con gì đó có cánh bay lơ lửng hả, ngốc?” – Access vầu vầu.

AJ liền túm lấy tên tiểu yêu, giơ nó ra phía trước, gương mặt dờ ra bảo:

“Nếu mi còn nói ta ngốc nữa thì ta sẽ cho tất cả mọi người ở đây thấy mi!”

“Ấy, ấy đùa thôi mà! Sao nóng tính thế!” – Access cười cười.

AJ bỏ tay ra, Access leo vút lên vai cậu. Nó nói vào tai AJ như dụ ngọt:

“Cậu là người bạn tốt của tôi mừ, đừng nóng nữa! Tôi quen miệng thôi.”

“Vớ vẩn, mi thôi lái nhái đi! Ta bực lắm!” – AJ tiếp tục bước đi.

Lúc này, Yến Phi đang tung tăng trên đường đến tiệm mì. Vừa đi nó vừa hát líu lo. Xem ra hôm nay tâm trạng cô gái rất vui thì phải có lẽ là do đêm Valentine hôm qua. Yến Phi lại hồi tưởng, rồi ngại ngùng khi nhớ đến nụ hôn của Du Hạo. Con bé áp hai tay lên gương mặt đang đỏ, mắt long lanh hạnh phúc. Có thể thấy được đôi mắt đang ẩn chứa hình trái tim.

“Tuyệt vời quá!” – Yến Phi nhảy cẫng, reo lên thích thú.

Bỗng, Yến Phi đụng phải ai đó và ngã sóng soài ra đất.

“Ui da!”

Cùng lúc giọng người kia vang lên, vẻ khó chịu:

“Cô đi đường mà nhảy tung tăng như thế sẽ đụng vào người khác đó!”

Yến Phi liền đứng dậy, cúi người, miệng không ngừng nói:

“Xin lỗi, xin lỗi! Tôi không cố ý!”

Người nọ không đáp mà bỏ đi ngang qua Yến Phi. Yến Phi từ từ ngẩng đầu lên nhìn theo, hóa ra là một anh chàng ăn mặc rất bụi. Cậu ta cứ thế bước xuống con dốc chẳng một cái nhìn lại.

“Sao ở phố Hoa Đạo lại có người ăn mặc kỳ lạ thế nhỉ?”

Yến Phi nhún vai rồi quay lưng tiếp tục bước đi.

Dõi theo bóng Yến Phi khuất xa, Access lại thò đầu ra ngoài:

“Sao khi này cậu không nói gì mà lại bỏ đi như thế, chẳng lịch sự chút nào!”

“Nói gì? Chẳng phải cô gái đó bảo không cố ý còn gì!” – AJ cứ tỉnh rụi.

“Biết nhưng cậu phải lịch sự nói rằng không sao đâu, đại loại là vậy. Cậu còn phải học thêm cách ứng xử với con người đó, ngốc ời!”

Access bùm miệng lại nhưng quá trễ, AJ chụp lấy nó và cứ thế thẳng tay ném cái vèo ra phía sau! Access la oai oái.

Chương 15

AJ và Access đang ngồi vắt vẻo trên một cái cây to. Cả hai quan sát những người đi đường, chẳng biết để làm gì nữa.

Âm thanh cái bụng đói của Access kêu lên nghe sầu sã. Nó ôm bụng than vãn:

“Chết rồi AJ! Tôi đói quá!”

AJ thờ dãi, lấy trong túi quần ra một quả táo đỏ, món ưa thích của cậu và cả tên tiểu yêu kia. AJ ném quả táo cho hắn:

“Ăn đi! Trái cuối cùng!”

Access chụp lấy, mắt sáng rỡ, thích thú:

“Woa! Tuyệt! Táo đỏ! Món khoái khẩu của tôi!”

Access ôm trái táo còn to hơn cả thân hình nó với bộ dạng sừng mề.

“Đây là trái cuối cùng ư? Vậy sao cậu không ăn?”

“Ta nhường cho ngươi đó. Ta chưa đói lắm.”

Access rung rung nước mắt khi nghe tên ác ma ngốc nói thế. Hắn lập tức lao đến ôm mặt AJ, xúc động:

“Ôi! Tôi “iêu” cậu quá AJ ơi!”

Dứt lời Access chu mỏ hôn chụt chụt chụt mấy cái liền lên gương mặt mịn màng của cậu bạn. AJ, mặt biến dạng, nhăn nhó, liền đẩy tên tiểu yêu ra, gắt lên ôm tòi:

“GÓM!!! Xê ra! Mi hôn dãi đầy mặt ta rồi nè! Mặc ới quá đi!”

Access cười khúc khích, ôm trái táo và ngoạm một miếng thật to. AJ lau mặt, bực mình bảo:

“Ăn cho lẹ! Sau đó chúng ta sẽ đến nhà họ Du thám thính tình hình!”

“Hử, đến nhà họ Du ư?” – Access nhai chếp chếp, ngạc nhiên – “Nhà họ Du ở đâu?!”

AJ nhú mày:

“Chẳng phải mi nói nhà họ Du ở phố Hoa Đạo sao? Và mi cũng đã biết nhà họ Du nằm ở chỗ nào rồi chứ!”

Access nghếch mặt ra:

“Ý, hí hí hí! Tôi quên xem nhà họ Du ở đâu rồi!”

“Ý mi là... mi không biết nhà họ Du ở đâu trong phố Hoa Đạo này hả?”

“Biết chết liền đó!”

AJ nhìn qua tên tiểu yêu với ánh mắt “cực kỳ ghê rợn”. Cậu xách chân nó trổng ngược lên trời và dung đưa qua lại:

“Thế mi muốn chết theo kiểu này phải không?”

“Ấy, ấy, đừng! Tôi không biết thiệt mà! Hôm qua vì muốn về báo tin vui cho cậu nên tôi quên xem thử nhà họ Du ở đâu rồi, thiệt đó!” – Access khóc la thảm thiết.

AJ ném mạnh nó vào lùm cây. Access ngóc đầu dậy, thờ phào.

“Mi chẳng làm được gì ra hồn cả! Ta bảo mi dò la tung tích của nhà họ Du vậy mà làm cũng không xong, bực mình thật!” – AJ khoanh tay.

“Đừng có nóng!” – Access mò mẫm tìm quả táo, lát sau reo lên vui sướng – “A, tìm được rồi!”

“Làm sao không nóng chứ? Bây giờ biết tìm nhà họ Du ở đâu? Ta không nhớ rõ cái nhà ấy nằm ở đâu vì đã qua mười năm rồi! Lẽ nào bây giờ ta phải đến từng nhà hăm dọa?”

Access vẫn tiếp tục nhai táo:

“Có gì khó đâu! Cậu cứ bắt hết mấy con Dạ Ma ở phố Hoa Đạo này, bảo chúng tìm nhà họ Du tiện thể giúp cậu điều tra về chúng luôn.”

“A đúng rồi! Ta sẽ bắt lũ Dạ Ma làm thuộc hạ! Ừ nhỉ, ý kiến hay! Sao mình không nghĩ ra vậy ta!” – AJ chống tay, vờ nghĩ ngợi.

Access quăng hạt táo, ngòi xia răng:

“Bình thường cậu đâu có thông minh! Cậu vốn không có não mà nên đừng tự trách mình!”

AJ từ từ nhìn sang tên tiểu yêu chết tiệt...

Access lăn mấy cái liền rồi rớt vào thùng rác gần cái cây. AJ nhảy xuống, phui tay, bỏ đi. Access chui lên, cái vỏ chuối vắt vèo trên đầu, thờ khi:

“Mùi kinh dị!! Ế! Tên ngốc đáng ghét!”

.....

Bước dọc trên con đường vắng, AJ cất tiếng:

“Có lẽ chờ đến đêm mới tìm được lũ Dạ Ma!”

Access ngồi trên vai AJ đang khó khăn bóc từng sợi mì vương trên người. Thân hình nó bốc mùi hôi của rác.

Bỗng, phía bên kia đường có người gọi AJ. Access nhanh chóng chui tọt vào cổ áo cậu bạn. AJ nghiêng đầu nhưng cũng qua đường, đến bên người đó. AJ nhìn hỏi:

“Anh gọi tui ư?”

“Ở đây có mỗi cậu, tôi không gọi cậu thì gọi ai!”

“Có chuyện gì?” – Tên ác ma ngốc gãi đầu.

“Xe đẹp tôi bị kẹt bàn đạp, cậu có thể kéo giúp không?”

“Ồ...” – AJ ngơ ngẩn ngồi xuống, ngó cái bàn đạp – “Tôi phải kéo thế nào?”

“Trời ạ! Chỉ cần cầm nó và kéo mấy vòng giúp tôi để nó hết kẹt.”

AJ gật gật tỏ ra như đã hiểu. Cậu cầm bàn đạp, kéo nó xoay mấy vòng như người kia bảo. Cái bàn đạp xoay ngon lành, không giống như đang bị kẹt. AJ xoay qua bảo:

“Nè, tui thấy cái này...”

Người kia biến đâu mất tiêu! AJ đưa mắt ngó dáo dác với vẻ khó hiểu:

“Ủa, anh ta đâu rồi?”

Cùng lúc, Access từ trong cổ áo cậu chui tọt ra, la lớn:

“AJ, tên đó lấy cắp túi tiền của cậu rồi!”

“Túi tiền? Là cái gì?... À, có phải là cái túi đen đen hôm qua mi đưa cho ta không?” – AJ vỗ tay vì đã nhớ ra.

“Phải! “Công chúa” ời!” – Access hét vào mặt AJ – “Hắn ta lợi dụng cậu để lấy túi tiền đó!”

“Vậy ư? Nhưng cái túi đó quan trọng lắm hả?”

“Nếu không có “nó” thì cậu sẽ không thể no bụng được, hiểu chưa? Đần!”

“À! Thôi lỡ rồi chứ biết làm sao!” – AJ tiu nghỉu.

“Sao lúc đối đầu với mấy con Dạ Ma thì cậu đáng sợ lắm vậy mà gặp con người thì lại bị gạt như thế?” – Access chống hông – “Cậu có tự thấy là mình ngốc không?”

“Ồ thì... ta thừa nhận lúc nãy đã sơ suất...”

“Sơ suất ư?” – Access méo miệng – “Cậu không sơ suất mà là ngốc nghếch, dần độn, không có não!” (hình như thừa cơ hội rửa xả thì phải).

AJ quất mắt, tia nhìn như xẹt điện. Cậu giơ chân đạp lên tên tiểu yêu xác lảo, rít giọng căm hờn:

“Bây giờ mi muốn cái gì hả?????????????????”

Access văng vẩy bên dưới, kêu réo thê thảm:

“Ồi! Ối! Tôi đùa mà! Chỉ đùa thôi!”

.....

Chiếc xe đạp chạy vù vù xuống con dốc cao, AJ ngồi trên xe, tóc bay ngược ra sau, hai tay khoanh lại. Mặt cậu cứ tỉnh bơ dù người đi đường đang há hốc nhìn vì... cu cậu không cầm lái cũng không hề đạp bàn đạp nhưng chiếc xe vẫn chạy như thể có người vô hình đang điều khiển! Trên vai AJ, Access mình mẩy bầm tím, băng bó khắp người, thều thào:

“AJ, cậu đừng dùng phép trước mặt con người chứ!”

“Ta đâu có dùng phép, chỉ làm cho nó “tự chạy” thôi. Hóa ra chiếc xe này thú vị như thế! Nó còn hay hơn cả túi tiền gì đó của mi nữa!”

Access chế môi:

“Không dám đâu! Chờ đến lúc cậu đói rồi sẽ hiểu giá trị của “túi tiền”!”

Xui rủi thế nào Access vừa dứt lời thì bụng AJ réo! Cu cậu ôm bụng. Đói rồi, biết làm sao đây! Access cười hắc hắc:

“Hí hí hí, đói rồi hả? Không có tiền để xem cậu sẽ thế nào!”

“Ta tự có cách!”

Bỗng, AJ ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt bay qua mũi. Cậu chống chân xuống để dừng chiếc xe lại. AJ đưa mắt nhìn một tiệm mì nhỏ, dòng chữ in đậm trên tấm bảng gỗ “Tiệm mì Tân Quân”. Cậu thích thú:

“Hà, có thứ để ăn rồi. Tuy không biết là gì nhưng nghe mùi thơm quá, chắc là ngon lắm đây!”

Access liền ngăn lại:

“AJ, khoan đã! Cậu đâu có tiền, người ta sẽ không bán đâu!”

“Ta không cần biết! Ta đói lắm! Ta muốn ăn!”

“Này, AJ! Đợi đã...”

Chẳng kịp nghe Access nói thêm gì nữa là AJ đã bước xuống, quăng xe đạp nằm ở dưới đất, đẩy cửa tiệm mì đi vào.

Bên trong tiệm mì, Diễm Quỳnh đang ngồi ngáp vì ít khách thì chợt thấy cửa mở nó vui mừng cất lời chào:

“Kính chào.....”

Diễm Quỳnh đỡ dẫn người, cả câu chào quý khách còn chưa nói hết bởi cô nàng đã trông thấy một anh chàng cực kỳ đẹp trai bước vào. Đó là AJ.

AJ ngó dáo dác cái tiệm mì nhỏ rồi đến chiếc bàn gần đó ngồi. Bất ngờ, bóng một người lao nhanh đến, thoát cái đã ngồi xuống ngay bên cạnh. AJ giật mình nhìn qua là một cô gái đang hướng ánh mắt đầy tha thiết về phía cậu.

“Cô là...”

“Xin chào, tôi là Lưu Diễm Quỳnh, cháu của chủ tiệm mì này. Còn cậu? Cậu là con nhà ai thế, hình như không giống người ở đây!”

“À, tui từ nơi xa đến. Tui đang đói nên vào đây kiếm cái gì bỏ bụng!”

“Cậu đến đúng chỗ rồi đó!” – Diễm Quỳnh nháy mắt, cười cười – “Gặp được tôi là cậu may mắn lắm! Vậy tôi sẽ bảo nhà bếp chuẩn bị mì cho cậu!”

“Cái gì cũng được, miễn ăn ngon!” – AJ đáp vô tư.

“Hi, nói cũng có duyên ghê! Thế chờ chút nha!”

Diễm Quỳnh dứt lời thì chạy vào xuống nhà bếp và chưa đầy một phút đã trở lại bàn của AJ cùng tô mì to nóng hổi. Diễm Quỳnh đặt tô mì lên bàn, hớn hờ:

“Mì có rồi cậu ăn đi! Tô đặc biệt!”

AJ nhìn tô mì mà thèm chảy nước bọt. Nhưng rồi cu cậu phát hiện ra rằng, phải ăn như thế nào đây? AJ ngược nhìn cô gái:

“Cái này ăn sao?”

“Ăn thế nào á? Đừng nói là từ trước đến giờ cậu chưa ăn mì nhé?”

AJ gật đầu. Diễm Quỳnh ngồi xuống đối diện với anh chàng, gặng hỏi:

“Thật đó hả? Chưa ăn mì?”

AJ lại gật gật trông buồn cười. Diễm Quỳnh gãi đầu, bảo:

“Chà, cậu kỳ lạ thật! Thôi được, tôi sẽ chỉ cậu ăn. Trước tiên, cậu lấy đũa. Máy chiếc đũa để sẵn ở đây nè. Mở bọc giấy ra, thấy hai cái que bằng nhôm này không, cậu cầm thế này rồi dùng đũa gấp những sợi mì bỏ vào miệng, xong vô cùng đơn giản!” – Diễm Quỳnh chỉ dẫn cận kề – “Bây giờ cậu làm đi!”

AJ, trông mặt ngổ thấy sợ, đáp:

“Ờ.”

AJ bắt đầu làm theo. Đầu tiên lấy đũa, mở bọc giấy ra, cậu gờ hai cái que đũa lên nhìn sẫm soi như thể chúng là sinh vật lạ. Tiếp đến, cầm đũa gấp những sợi mì nhưng sợi mì rút xuống! Làm mãi làm mãi mà chẳng gấp được sợi nào bỏ vào mồm trong khi bụng thì réo khóc liệt.

Còn Diễm Quỳnh chống cằm, ngồi nhìn mê mẩn anh chàng và trông cứ chỉ vụng về kia con bé cười:

“Đáng yêu quá! Ku-te dễ sợ luônnnn! Con nhà ai mà “lạc” đến đây thế nhỉ?”

AJ thở khì ra khỏi. Những sợi mì mềm này còn khó “xử” hơn lũ Dạ Ma trong rừng nhiều! Cậu nhủ thầm. Đối diện, Diễm Quỳnh chột cằm lấy đũa bảo:

“Thôi thì cậu cứ chấp hai thanh này lại, dùng nó quấn các sợi mì vào rồi ăn!”

“À đúng, cách này xem ra dễ hơn nhiều!” – Hứng chí, thế là cậu chàng làm theo.

AJ dùng đũa quấn mì vào thành một cục lớn thật lớn, bỏ vào mồm nhai. Còn Diễm Quỳnh vẫn nhìn cậu không chớp mắt. Cô nàng đang mơ mộng một viễn cảnh tươi đẹp nào đó.

AJ đặt đũa xuống, vuốt vuốt bụng:

“No quá, món này ngon ghê!”

“Ăn xong rồi hả? Nể tình cậu từ xa đến nên tôi sẽ giảm tiền...”

Diễm Quỳnh chưa nói hết câu, AJ đã đứng dậy:

“Tui đi đây!”

AJ quay lưng toan bước ra khỏi tiệm thì Diễm Quỳnh đã chặn lại cười:

“Này, cậu thật biết đùa, phải trả tiền chứ!”

“Tiền? À, chắc là cái túi đen đen rồi! Xin lỗi, tui không có tiền nên thôi khi khác có dịp tui sẽ trả tiền cho cô!”

“Cậu đùa hả?” – Diễm Quỳnh bắt đầu méo mặt.

“Không!” – AJ lắc đầu, dứt khoát – “Tui nói thiệt! Tui không có tiền!”

Gương mặt tươi cười của Diễm Quỳnh biến mất thay vào đó là nét mặt trầm ngâm rồi hỏi:

“Không có tiền? Không có tiền vậy vào ăn mì làm gì?”

“Tại tui đói nên vào ăn.”

“Cái gì? Đói?” – Diễm Quỳnh trừng mắt – “Sao lại có chuyện như thế nhỉ? Đói thì có thể ăn quýt sao?”

Bên trong cổ áo, Access ngồi lắc đầu:

“Có chuyện nữa rồi! Đúng là ngốc hết thuốc chữa!”

.....

Khi đó, ở dưới bếp, Yến Phi đang chắt mấy chõng bát lên kệ:

“Diễm Quỳnh khi nãy có kêu một tô mì đặc biệt phải không?”

“Ừ, nghe đâu có một anh chàng cực kỳ, cực kỳ đẹp “zai” vào tiệm nên Diễm Quỳnh nhà ta...”

Song Song ngưng bật vì nghe tiếng cãi vã chí chóe trên tiệm. Yến Phi ngạc nhiên:

“Chuyện gì trên ấy thế?”

“Lên đó xem sao!” – Song Song tháo tạp dề rồi cùng cô bạn họ Yến đi lên tiệm trên.

.....

Cả hai liền bước lên tiệm thì thấy Diễm Quỳnh đang lớn tiếng:

“Đừng tưởng mặt đẹp trai thì muốn làm gì cũng được! Tuy Lưu Diễm Quỳnh này mê trai thật nhưng với dạng ăn quýt như cậu thì tôi xử ngay!”

Hai đứa nọ mau chóng bước đến. Yến Phi hỏi liền:

“Xảy ra chuyện gì thế, Diễm Quỳnh? Có gì từ từ nói!”

“Phải đó, sao cậu lại lớn tiếng với khách như vậy?” – Song Song ngăn.

“Yến Phi! Song Song! Hai cậu ra thật đúng lúc! Cái cậu này ăn mì xong lại bảo là không có tiền trả, thế có tức không? Cậu ta muốn ăn quýt mà!” – Diễm Quỳnh huyên thuyên.

“Cậu bình tĩnh đã!” – Song Song vuốt ngực bạn hòng hạ cơn tức.

Yến Phi liền nhìn sang cái kẻ ăn quýt kia và tròn xoe mắt khi thấy AJ. Cái nhìn của con bé lướt qua cái miệng, cái mũi, gương mặt, mái tóc và dừng lại ngay đôi mắt của anh chàng này. Đôi mắt rất quen thuộc, đến mức khiến máu trong người nó chảy dồn dập.

AJ, mặc dù ăn quýt và đang bị mắng thế kia, vẫn tỉnh bơ ngược nhìn khắp tiệm mì đến khi bắt gặp Yến Phi cứ nhìn mình chằm chằm.

“Cô làm gì nhìn tui dữ vậy?”

Yến Phi khẽ giật mình, bảo:

“Không có gì! Tại sao cậu lại ăn quýt? Nếu không có tiền thì cậu đừng vào tiệm mì ăn chứ!”

“Tui đã nói là do tui đói với lại tui không cố ý ăn quýt. Tui bị mất cái túi đen đen gọi là túi tiền gì đấy! Tui không biết vào đây thì phải trả tiền!”

“Hi, nói dễ nghe nhỉ? Mua đồ mà không biết là phải trả tiền ư?” – Diễm Quỳnh khoanh tay – “Mất túi tiền, lý do hơi bị cũ đó!”

“Tui nói thiệt! Tui bị mất túi tiền!” – AJ nói thật rõ.

“Trời ạ! Điên cái người mất!” – Diễm Quỳnh đặt tay lên trán, kêu thảm.

Yến Phi và Song Song nhìn nhau. Vài giây sau, cô gái họ Yến lên tiếng:

“Có lẽ cậu ta nói đúng đấy! Dầu sao bây giờ cậu ta cũng không có tiền trả vậy thì thôi thế này, tớ sẽ trả tiền giúp cậu ta tô mì!”

“Cái gì?” – Diễm Quỳnh chưng hửng, xoay phắt qua – “Yến Phi, sao cậu...”

“Diễm Quỳnh, xem như nể mặt tớ lần này nhé?” – Yến Phi mỉm cười, nắm tay bạn.

Diễm Quỳnh nhắm mắt, cố lấy bình tĩnh. Lát sau, nó hít sâu rồi thở ra:

“Thôi được, nể tình cậu tớ sẽ không lấy tiền cậu ta.” – Con bé liếc mắt trở lại AJ – “Xem như cậu may mắn đó, anh chàng đẹp “zai”!”

“Vậy tui đi! Lần sau tui nhất định sẽ đem tiền trả!”

Dứt lời, AJ mở cửa rời khỏi tiệm. Nghĩ gì đấy, Yến Phi liền chạy ra ngoài. Còn Song Song thì dõi theo bóng cô bạn thân họ Yến vì thấy khó hiểu.

AJ nhìn xuống đất, chiếc xe đạp leo núi khi nãy mất tiêu! AJ lắc đầu, chậm rãi cất bước. Bỗng, Yến Phi gọi, tên ác ma quay lại.

“Cậu tên gì vậy?”

“Cô hỏi tên tui làm gì? Tui không có tiền trả lại đâu.”

Yến Phi buồn cười, tiếp:

“Thế cậu không cảm ơn tôi ư?”

“Cảm ơn? Tại sao?”

“Khi một người đã có lòng tốt giúp đỡ thì cậu phải nói lời cảm ơn chứ!”

“Thế thì tui phải cảm ơn cô?” – AJ hỏi.

“Ừ, vì tôi đã giúp cậu.” – Yến Phi bảo.

“Vậy cô giúp tui vì muốn tui “cảm ơn” chứ không phải do xuất phát từ lòng tốt như cô nói?”

Yến Phi chột thấy bối rối vì câu nói đúng đó của anh chàng xa lạ.

“Không... chỉ là... tôi...”

“Thôi được, tui sẽ nói “cảm ơn cô”! Được rồi nhé!”

Chỉ chờ có thế, AJ đã quay bước bỏ đi để lại Yến Phi đứng tần ngần. Vài giây sau, nó cười cười hết kiểu chuyện này thật lạ lùng:

“Cái gì vậy nè, cậu ta sao lại... Mình đã giúp phải một tên chẳng ra gì à! Vớ vẩn thật!”

Yến Phi nhìn nhìn bóng dáng của AJ, như nhớ ra điều gì:

“À, chẳng phải đây là người lúc sáng mình vô tình đụng phải sao? Trùng hợp thật, gặp hai lần, lần nào cũng xui xẻo cả. Nhưng vì sao mình lại có một cảm giác rất thân quen với cậu ta? Đặc biệt là... đôi mắt buồn? Không thể! Tên đáng ghét đó không thể là “cậu ấy” được! Chắc nhầm lẫn thôi!”

Đứng một lúc, Yến Phi trở lại vào tiệm mì.

.....

Access chui ra, về như rất đặc ý thì phải:

“Sao rồi, ác ma AJ? Cậu đã biết sức mạnh của túi tiền chưa?”

“Thế giới con người thật khó hiểu, chẳng biết đâu mà lường.” – AJ hậm hực.

“Gì nào? Sao lại nói vậy? Chẳng phải cậu cũng là con người ư?”

AJ im lặng, vài giây sau nở nụ cười ẩn ý:

“Phải, ta là con người, đã mười năm ta mới trở về phố Hoa Đạo và lần trở về này mục đích là tìm nhà họ Du báo thù!”

LÀM ĐÀU NHÀ MA

Võ Anh Thơ
www.dtv-ebook.com

Chương 16

“Cậu về rồi sao, Phi Phi?” – Du Hạo thấy cô gái bước vào vườn hoa nhà gỗ.

“Ừm, tớ mới về. Cậu làm gì thế? Đến giờ ăn tối rồi!”

“Không, chỉ chăm sóc lại mấy chậu hoa thôi. Vậy chúng ta đi ăn tối.”

Yến Phi gật đầu toan bước đi thì chợt Du Hạo gọi:

“Phi Phi!”

Cô gái quay lại thấy Du Hạo từ từ giơ tay phải ra, tay trái thì gãi đầu:

“Nấm tay nhé?!”

Yến Phi ngẩn ra chốc lát rồi mỉm cười... Nhẹ nhàng, nó đặt tay lên tay anh chàng. Du Hạo luồng những ngón tay qua tay vợ, siết chặt. Yến Phi quàng tay ôm cánh tay người chồng trẻ, đầu dựa vào vai cậu.

“Hôm nay, ở tiệm mì có gì vui không?” – Du Hạo âu yếm hỏi.

Yến Phi chợt nhớ đến anh chàng ăn quýt đáng ghét hồi sáng rồi lắc đầu:

“Không có gì, chỉ gặp vài chuyện bực mình thôi.”

“Chuyện gì mà khiến vợ tôi bực mình thế?” – Du Hạo đùa.

Yến Phi bật cười:

“Ai là vợ cậu hả? Đáng ghét!”

Cả hai nhìn nhau cười cười rồi cùng bước đi.

Ở một bãi đất trống, bước chân của AJ thật chậm chạp, đập lên những nhánh cỏ nghe xoạt xoạt. Màn đêm bao phủ khắp nơi, chẳng có gì ngoài gió đang vờn nhau và ánh trăng treo cao. Đồng hồ điểm đúng mười một giờ đêm, cái thời điểm mà ai cũng thấy bất an. Bóng tối luôn là bạn đồng hành của tội ác và còn là lúc để bắt đầu cuộc “đi săn”. AJ hiểu rõ điều đó...

“Cậu có chắc lũ Dạ Ma sẽ xuất hiện ở đây?” – Access nhìn quanh.

“Acc, mi quên là lũ Dạ Ma thích món gì nhất sao?” – AJ cất giọng.

“Dạ Ma, chúng thường thích... con người!”

“Đúng, chỉ cần nơi đâu có người thì chúng sẽ kéo đến ngay.”

“Ý cậu là ở đây có môi ư?” – Access nhú mày – “Là ai? Sao tui không thấy?”

AJ cười, ánh mắt thật đáng sợ:

“Là ta!!! Ta chính là môi của chúng bởi vì ta là con người!”

AJ vừa dứt lời thì bắt đầu có những chiếc bóng bay vèo vèo qua lại. Thoảng trong gió mùi hôi của đất ẩm cũng hòa vào đó. Nghe thật khó chịu! Không gian yên lặng xung quanh bị phá tan khi vài âm thanh nhộn nhạo nào đấy vang lên, dường như có rất nhiều người.

Những cái bóng từ trên cao nhảy xuống, chân chúng chạm đất. AJ vẫn đứng yên, không tỏ ra gì cả, không sợ hãi cậu chỉ nở một nụ cười! Nụ cười đắc ý.

AJ khẽ nhìn nghiêng, trong bóng tối im lặng đến đáng sợ, thời gian như bóp nghẹt mọi thứ cũng là lúc những cái bóng đen cao liêu xiêu cùng đôi mắt đỏ lè hiện dần. Xem ra có vẻ khá nhiều, cỡ chừng một đám. Lũ Dạ Ma!

Lũ Dạ Ma háu đói tiến lại gần vị khách lạ bỗng dung xâm nhập địa bàn của chúng. Và điều khoái nhất, đó lại là một con người.

“Sao lại có một thằng bé trắng trẻo ở đây nhỉ?” – Không rõ con nào trong đám đã cất giọng thèm thuồng – “Tao nghe mùi thấy thơm lắm, he he he!”

“Ừ, đúng lúc tao đang đói lại bắt gặp xuất hiện miếng mồi ngon như thế? Thật là tuyệt!” – Con thứ hai rít dài cái chữ tuyệt.

“Tuy hơi ít nhưng có còn hơn không!” – Lại thêm con thứ ba.

Cứ thế đám Dạ Ma lần lượt kháo nhau, vẻ thích thú lắm. Access rúc vào cổ áo AJ. Nó sợ nhất là Dạ Ma! AJ chờ cho đám Dạ Ma “hân hoan” xong thì lên tiếng:

“Thủ lĩnh của tụi bây đâu?”

AJ vừa dứt lời thì lũ Dạ Ma nhìn nhau dường như không tin vào tai mình. Vài giây sau, tất cả cười rú man dại:

“Ha ha ha! Tao có nghe lầm không? Thằng đó bảo thủ lĩnh của chúng ta đâu kia? Oắt con mày không biết mày đang gặp ai à?”

AJ cười phì, ngược mặt lên trời thờ ra:

“Chính bọn mày mới không biết bọn mày đang gặp ai thì đúng hơn!”

“Láo toét! Tao phải nhai xương mày mới hả tức!”

Tên Dạ Ma chưa nói hết câu thì há hốc mồm khi một bàn tay sắc lạnh chọc thủng phần bụng của nó. Con Dạ Ma nhìn xuống, AJ nhìn nó với đôi mắt toát lên sự tàn bạo... AJ xoay mạnh bàn tay, con Dạ Ma banh xác tức thì. Trước sự việc diễn ra quá nhanh chóng, lũ Dạ Ma còn lại chợt nhiên đứng ngơ ra giống hệt những đứa trẻ bất gặp thứ gì lạ lắm.

“Lũ Dạ Ma ở phố Hoa Đạo này “lộng hành” quá! Chắc ta phải dạy bọn mi một bài học trước khi bàn vào vấn đề chính.”

AJ quay qua nhìn đám ma quên kia. Dưới ánh trăng mờ ảo, trông cậu thật khác so với buổi sáng. Không phải là anh chàng với vẻ mặt ngốc nghếch mà ngay lúc này AJ giống hệt kẻ đi săn khát máu, đôi mắt buồn bỗng chốc hóa thành cánh cửa dẫn lối xuống địa ngục khi cậu chiếu tia nhìn vào những bóng

đen. Về phía lũ Dạ Ma, giờ đây chúng bắt đầu nhận ra, kẻ đứng trước mặt chúng không phải là miếng mồi ngon mà dường như đó là “đầy tớ” của Tử Thần! Không, cũng rất có thể, kẻ đáng sợ ấy chính là Tử Thần!

Khi đó, trên bầu trời, có hai con Dạ Ma đang bay vòng vèo. Một con mập và một con ốm...

“Chân Đen, mày có dự tính gì cho những ngày sắp tới chưa?” – Con mập hỏi con ốm bằng giọng éo éo.

“Tao hả? Mày biết tao rất kém chuyện tính toán mà! Còn mày thì sao, Xù Xi?” – Chân Đen hếch mặt hỏi.

“Rõ chán, tao cũng chưa có dự tính gì cả. Thằng Lông Xám bảo có kế hoạch mới nên mời tao với mày đến bàn bạc! Tao mệt với cái tên ấy lắm. Nó chỉ giỏi nhảm nhí chứ đời nào có kế hoạch gì!” – Xù Xi giễu rồi tự dung dăm chiêu – “Mà lần trước mày có nghe gì về cuộc chiến của nhà họ Du với Dạ Ma không? Nghe nói lũ Nhật Ma lại mạnh lên nữa!”

“Hừ, tao không muốn nghe bất cứ chuyện gì về cái lũ Nhật Ma đáng ghét đó cả! Chúng nó đã phản bội loài ma đi theo con người. Loài Nhật Ma sẽ chẳng bao giờ được thừa nhận vì chúng là dòng máu không thuần chủng, dòng máu kinh tởm!” – Chân Đen xem rất tức tối về điều này.

“Nhưng nói gì thì nói, chúng hơn hẳn chúng ta về sức mạnh lẫn hình thái cơ thể. Chúng đã tiến hóa và điều quan trọng và xuất hiện được vào ban ngày! Điều mà loài ma luôn muốn.”

Nghe giọng tên Xù Xi đầy ngưỡng mộ Chân Đen điên tiết:

“Mày đừng ngó ngàng, rồi một ngày nào đó, Dạ Ma chúng ta cũng sẽ được như vậy! Không những thế, chúng ta còn phải mạnh hơn lũ Nhật Ma!”

“Tao cũng hy vọng đến ngày đó.” – Xù Xi tỏ vẻ khinh khỉnh.

Chợt, Xù Xi hít hít cái mũi cà chua lở loét của mình:

“Chân Đen, mày có ngửi thấy mùi con người không?”

“Dạo này cảm cúm, mũi tao bị nghẹt không ngửi thấy gì cả!” – Chân Đen bảo.

“Mày thật vớ vẩn! Tao ngửi rất rõ, ở gần đây thôi, hình như là phát ra từ chỗ bãi đất trống của Lông Xám. Hà hà, chắc là có mồi đấy, bay lẹ cái coi!”

Xù Xi túm lấy cái cổ trơ xương của gã bạn kéo đi nhanh.

Trở về bãi đất trống, AJ đã xử gần hết mấy tên Dạ Ma. Con thì chết con thì bị thương nằm la liệt bên dưới. AJ đang siết chặt cổ một con Dạ Ma:

“Nói mau! Thủ lĩnh của bọn bây ở đâu? Ta không có nhiều thời gian để day dưa với chúng mày. Nào, nói lẹ! Nếu không ta bẻ nát xương!”

“Ồ... bọn này không... không có thủ lĩnh... tất cả... đều xem... như bạn...”

“Bạn?!” – AJ phì cười – “Lũ Dạ Ma chúng mày mà cũng biết thế nào là bạn à?”

“Tất nhiên! Mà không thể định nghĩa được chữ bạn sao?”

Giọng ai đó vang lên. AJ xoay qua, Access khẽ thò đầu ra nhìn. Cả hai thấy hai cái bóng đen, một ồm và một mập lù đang sà xuống đất. Đó là Chân Đen và Xù Xi! AJ quăng con Dạ Ma trên tay đi, nó rớt xuống đất rên rĩ:

“Chân Đen, Xù Xi... Tội mà cứu tao với!”

“Mày yên tâm, Lông Xám!” – Xù Xi gật gù.

Chân Đen nhìn qua một lượt mấy con Dạ Ma bị chặt đứt người, vài con bị thương nặng nằm thoi thóp. Tàn tích của một cuộc chiến dữ dội.

“Mày là thằng nào? Tại sao lại tàn sát Dạ Ma ở đây?” – Chân Đen đưa mắt sang chàng trai trẻ.

“Xin giới thiệu, đây là AJ, kẻ được mệnh danh Ác ma ngốc nghếch í lộn là Tử Thần của Dạ Ma!” – Access đột nhiên lên tiếng khoe khoang.

AJ chụp lấy nó, ném mạnh ra phía sau. Đối diện, Chân Đen giơ tay lên, những ngón tay xương xẩu, rờ chiếc cằm nhọn hoắt:

“AJ?! Tao nghe tên mày quen quen! Hình như lũ Dạ Ma trong rừng có loan tin về một kẻ là con người nhưng lại có ma thuật cao cường, hằng đêm hay đi “săn” Dạ Ma, lẽ nào là mày?”

“Nếu đã biết về tao như vậy thì không cần dài dòng nữa, thử sức xem sao!”

Bỗng, tiếng Access la lớn:

“AJ! Cứu... cứu tui với!”

Hóa ra Access bị Xù Xi nắm lấy đôi cánh nhấc lên. Tên ma mập nhúu mày:

“Ha, cái thứ gì lạ thế này? Không biết có nhai được không?”

AJ quay hướng qua nhìn Xù Xi, cất giọng:

“Nó bé tí không đủ cho mày nhai đâu, chỉ tổ mắc xương. Thả nó ra đi!”

“Xi!” – Xù Xi rít trong gió – “Mày là cái gì mà ra lệnh cho tao?”

Chân Đen ngạc nhiên khi bóng chàng thanh niên lướt nhanh đến Xù Xi. Con Dạ Ma mập lù nọ còn chưa hiểu gì thì AJ đã đứng sau lưng nó tự lúc nào. Nhanh như cắt, AJ nắm lấy bàn tay của đối phương, bàn tay đang giữ đôi cánh của Access, rồi bẻ mạnh. Cái âm thanh ấy nghe thật náo ruột. Xù Xi gào rú dữ dội:

“Ngón tay... ngón tay của tao!!!... Chân Đen!”

Chân Đen nhúu đôi mắt sâu hun hút và biết người này không phải tay vừa.

“Mi không sao chứ, Acc?” – AJ hỏi.

“Ồn trời là hấn chưa kịp bẻ tui ra thành từng khúc!” – Access leo lên vai AJ, thở mạnh vì sợ.

Bất ngờ khi cảm nhận có cái gì sắp lao đến mình, AJ liền nghiêng đầu sang một bên. Nếu không kịp

tránh thì những ngón tay xương dài ngoằn của Chân Đen đã đâm thủng vai cậu.

“Phản xạ tốt đó, oắt con!” – Chân Đen cười, các đốt xương kêu khê.

Chân Đen tiếp tục giơ những cái ngón tay dài như nhánh cây về phía AJ. Cậu vừa tránh đòn vừa bay ra xa.

AJ đáp xuống bãi cỏ mềm, chống hông:

“Một lát nữa ta sẽ bắt mày quỳ xuống xin lỗi vì đã gọi ta là oắt con thay vào đó mày sẽ phải gọi là Chủ nhân!”

Chân Đen nhếch mép vì sự cao ngạo kia. Hắn co những ngón tay, bước như bay về đối thủ. Dù tướng hăn gù thế kia nhưng tốc độ lại rất nhanh!

AJ kéo nhẹ găng tay đen bóng bên bàn tay phải. Chỉ cần chờ cho tên Dạ Ma ồm nhách, tướng đi như con mắm kia lao gần đến thì cậu giơ bàn tay phải lên trước mặt hắn, một luồng xương mù đen xuất hiện như vòng xoắn ốc. Chân Đen khựng lại vì cái ám khí ấy che mất tầm nhìn, vừa lúc đó tiếng AJ từ phía sau vang khê như giai điệu chết người. Hắn cảm nhận được hơi thở của kẻ địch phả vào gáy:

“Mi không đáng là đối thủ của ta đâu!”

Dứt lời, AJ dùng tay đánh mạnh vào lưng Chân Đen. Hắn bật người ngã văng ra xa. Tên Dạ Ma ồm thờ dốc, không kịp nhồm người dậy đã bị AJ dùng chân đạp lên đầu đè xuống:

“Mi có tin ta sẽ đè nát cái đầu xương này?”

Chân Đen, dù đang bị đe dọa mạng sống, vẫn cười nhạt. Hắn luôn là người rất lý trí:

“Nếu Chân Đen này gọi một tiếng chủ nhân thì có được tha mạng không?”

AJ im lặng vài giây. Bàn chân từ từ nhích ra khỏi cái đầu xương khô của kẻ tội tở, cậu xoay xoay cổ tay:

“Mi khá lắm, thế nên ta sẽ không giết mi!”

AJ xoay lưng lại nhìn lữ Dạ Ma đang đứng. Tất cả nhìn nhau rồi lần lượt cúi xuống, đồng thanh:

“Chủ nhân!!!”

AJ nở nụ cười chiến thắng!

.....

AJ ngồi trên phiến đá to, chân gác chéo, hướng mắt xuống đám thuộc hạ. Chúng ngồi im như chờ đợi sự tuyên bố trịnh trọng nào đó từ chủ nhân.

“Ta sống trong rừng đã mười năm, hôm nay trở về là để làm một việc rất quan trọng. Ta muốn báo thù nhà họ Du... mỗi thù giết cả nhà!”

Lữ Dạ Ma bắt đầu xi xầm. Chân Đen đứng bên cạnh, chẳng biết hắn lại hiện lành từ lúc nào:

“Vậy chủ nhân muốn bọn thuộc hạ làm gì?”

“Tìm hiểu và điều tra về nhà họ Du cho ta. Hiện tại nhà họ Du có bao nhiêu người, ai phép thuật cao nhất và đại loại những vấn đề quan trọng xoay quanh cái dòng họ đó!” – AJ nghĩ ngợi.

“Nhưng chủ nhân, nhà họ Du là Nhật Ma, chúng rất giỏi!” – Long Xám hải.

“Ta bảo mi điều tra chứ có bảo mi “xáp lá cà” với chúng đâu.”

“Thế khi nào chủ nhân cần những mớ thông tin này?” – Xù Xì đơn đả.

“Càng sớm càng tốt! Yên tâm, nếu các người trung thành với ta thì ta sẽ luôn luôn bảo vệ các người ngoài ra khi nào ta vui biết đâu ta sẽ truyền một ít phép giúp các người có thể xuất hiện vào ban ngày!”

Lời hứa đó của AJ khiến lũ Dạ Ma trở mắt nhìn nhau. Xuất hiện vào ban ngày, đó là thứ mà Dạ Ma nào cũng muốn!

“Chủ nhân, người nói thật chứ?” – Chân Đen hỏi, giọng pha chút ranh mãnh.

“Ta không nói láo! Các người thấy sao?”

“Được thế thì tuyệt! Chủ nhân yên tâm chúng thuộc hạ sẽ hết lòng vì người, nhất quyết không hai lòng!” – Long Xám hớn hờ.

“Dạ đúng, thuộc hạ sẽ đi điều tra liền, ngày mai đảm bảo có tin!”

“Tốt, quyết định như vậy. Tối hôm sau ta sẽ bảo Access đến bãi đất trống này lấy “tư liệu”, các người đừng gây khó dễ cho nó.”

“Tất nhiên, sẽ chẳng ai dám đụng đến bạn của chủ nhân.” – Xù Xì cười cười với tên tiểu yêu –
 “Access đại ca cứ yên tâm đến lấy thông tin!”

Thấy được gọi hai từ “đại ca”, Access khoái chí ra mặt.

Sau khi bàn giao công việc cho đám thuộc hạ xong, AJ rời khỏi bãi đất trống.

Lúc bấy giờ, Long Xám mới nhìn sang Chân Đen:

“Mày thấy việc này sao?”

Chân Đen, bộ mặt hiền lành khi nãy biến mất, thay vào đó là gương mặt đầy sảo nguyệt:

“Còn sao nữa, chuyện này xem ra thú vị hơn tao nghĩ!”

“Mày đang nghĩ gì vậy Chân Đen?” – Xù Xì kênh mặt.

“Tao nghĩ đây là thời cơ hiếm có nên chúng ta phải tranh thủ!”

“Thời cơ hiếm có à?”

“Không đúng sao! Cái tên AJ đó muốn tìm nhà họ Du báo thù, dẫu sao chúng ta cũng rất căm ghét cái dòng họ Nhật Ma ấy, vậy cứ để hắn “xử lý” chúng và điều quan trọng gã chủ nhân

này hứa sẽ cho chúng ta một ít phép có thể giúp chúng ta xuất hiện vào ban ngày! Quá thú vị rồi!” – Xem ra, Chân Đen rất khoái chí về điều này.

“Vậy, bây giờ việc nên làm là...”

“Bây giờ chúng ta cứ làm tốt công việc mà gã chủ nhân giao phó. Chờ đợi cho đến khi hắn thực hiện lời hứa thì lúc ấy, chúng ta, Dạ Ma, sẽ dần dần nắm giữ thế giới con người!” – Chân

Đen siết chặt bàn tay.

Lông Xám và Xù Xi nhìn nhau rồi cười man trá.

“Cậu tin lũ Dạ Ma đó hả, AJ?” – Access ngồi co chân.

“Ta đâu có điên! Tuy bề ngoài chúng tỏ ra phục tùng nhưng bên trong thì lại rất muốn tiêu diệt ta. Chỉ là có vài tên thuộc hạ dễ sai bảo thì sướng chứ sao!” – AJ gác tay ra sau gáy, ngáp dài.

“Thế còn việc cậu hứa với chúng thì thế nào?”

“Cái đó hả? Cũng có thể ta sẽ cho chúng một ít phép để xuất hiện vào ban ngày. Dĩ nhiên là nhằm để chúng giúp ta vài việc. Một ít thôi thì chúng cũng chẳng làm gì được đâu, mi yên tâm!”

“Ừ, á chà cậu thông minh lên từ lúc nào vậy!”

“Hừ, biết thế lúc này ta đã cho tên Xù Xi kia nhai mi rồi!”

“Ể, sao lại nói vậy, đùa ấy mà!” – Access chột trềm ngâm – “Nhưng AJ này, còn “cái đó” thì sao? Dù gì cậu cũng đã tìm “nó” trong suốt mười năm còn gì?”

Nghe nhắc “cái thứ ấy” là tự dưng AJ im lặng, bước chân chậm lại:

“Tất nhiên lần này trở về điều quan trọng là ta muốn có “thứ đó”, chính nó đã khiến cả nhà ta bị người bạn thân nhất giết chết! Du Thượng, hắn nhất định đã giấu “nó” ở đâu đó, rất có thể là

trong nhà họ Du!”

“Nó là thứ đáng sợ đấy AJ! Cậu phải cẩn thận!” – Access nhắc nhở.

“Mi yên tâm, chính vì “nó” đáng sợ nên ta mới muốn có. Với lại ma thuật của ta cũng đã cao, đủ để lĩnh hội rồi! Ta sẽ dùng chính cái thứ “quyền năng cấm kỵ” đó giết cả nhà Du Thượng, cũng giống như hắn đã từng làm thế với gia đình ta! Một con ma giỏi lại đi sát hại một gia đình con người, đã vậy gia đình con người ấy còn là bạn thân của hắn nữa chứ!”

Nỗi hận lại bộc phát trong người AJ, hận đến mức muốn thiêu đốt cả cơ thể. AJ nghiêng răng, đôi mắt toát lên ngọn lửa căm thù mãnh liệt.

Rồi từ đây, AJ sẽ làm gì, chẳng ai biết rõ. Bên cạnh đó còn một bí mật nào đấy đang lẩn trốn! Chính xác thì đó bí mật về “thứ quyền năng cấm kỵ”, như AJ nói và “nó” đã từng có trong tay Du Thượng, bố của Du Hạo!

Chương 17

Sáng sớm, Access la hét, véo vào gương mặt đang ngủ khò của ác ma AJ:

“Dậy, dậy mau AJ! Cậu còn định ngủ đến khi nào nữa hả?”

AJ cựa mình, mở mắt ra bảo:

“Ừa, trời sáng rồi hả?”

“Mặt trời đã lên đỉnh đầu rồi! Sao cậu cứ ngủ như chết thế?”

AJ lừ đừ ngồi dậy, vò đầu soàn soạt:

“Sao trời mau sáng thế nhỉ?”

Access nhìn gương mặt bơ phờ của cậu bạn rồi quay đi thờ dài:

“Tối hôm qua, trông cậu ta đáng sợ bao nhiêu thì sáng nay mặt cậu ta đàn bầy nhiêu. Sao lại có một người như vậy không biết nữa!”

“Sao thấy người cứ uể oải.” – AJ xoay cổ.

“Không uể oải mới lạ!” – Access ngồi xuống khoanh tay – “Cả đêm ngủ vất vẻo trên cành cây, xoay người cũng không được. Sáng ra thân thể cứng đờ chẳng nhúc nhích nổi!”

“Vậy chứ biết làm sao? Chúng ta đâu có chỗ nào để ngủ ngoài việc ngủ trên cây!” – AJ chỉ xuống cái nhánh cây đang ngồi.

“Hừ, cậu có biết chúng ta còn phải ở cái phố Hoa Đạo này một thời gian dài không hả? Nếu tiếp tục thế này thì chúng ta chết mất!”

“Thế phải làm gì?”

Access vỗ cánh bay sà sà:

“Còn làm gì nữa, phải kiếm một nơi để chúng ta trú ngụ và phòng những lúc mưa gió!”

AJ nhảy phóc xuống đất, hai tay bỏ vào túi quần:

“Mi tưởng dễ tìm sao?”

“Chuyện đó cậu khỏi lo! Tôi sẽ có cách!” – Access ra vẻ tự tin.

Cả hai đi dọc trên con đường vắng người, AJ nhìn lên tên tiểu yêu đang bay trên cao:

“Acc, mi bay lộ liễu như thế không sợ bị con người thấy à?”

“Yên tâm, ở đây rất ít người không sao đâu!” – Access nhìn dáo dác ra xa – “Ái chà, để xem, phải tìm một chỗ cho trọ phòng với giá rẻ.”

Nhìn lẳng đặng một hồi, Access vỗ tay, mừng rỡ:

“A! Thấy rồi, đến đó thử xem sao biết đâu sẽ có phòng trọ.”

Access vừa dứt lời đã bay vèo đến cái chỗ mình mới phát hiện kia.

AJ thở ra, toan bước theo sau thì bất chợt cậu dừng chân, từ từ xoay mặt qua bên trái nhìn. Một con đường mòn sỏi đá nằm khuất sau dãy nhà tường. Con đường thân quen đã từng để lại kỷ niệm đẹp cho cậu.

AJ tròn xoe, bất chợt trong đầu hiện ra những hình ảnh của quá khứ. AJ nói khẽ:

“Con đường này là con đường ngày xưa...”

AJ đứng lặng trong vài giây rồi bàn chân bước vào con đường mòn sỏi đá. Cậu quyết định trở về nơi kỷ niệm của mười năm trước...

... Ra khỏi con đường mòn là một bãi đất đầy cỏ trống trải. Nơi đây lúc nào cũng có nắng vàng ươm trải dài và còn có những cơn gió thổi bất tận không bao giờ biết dừng. Ngay lúc này dường như gió đang kêu gọi AJ tìm về với ký ức xa xăm. Hồi trước, AJ thỉnh thoảng vẫn hay lên đây chơi và tại đây có một ngôi trường tiểu học, phía sau là cả một khu đồi cỏ lớn rất yên bình. AJ vốn là đứa trẻ ít nói, khá trầm lặng nên thứ mà cậu yêu thích nhất chính là sự tĩnh lặng. Đó là lý do vì sao ngày xưa cu cậu hay một mình trốn lên ngọn đồi thanh bình đó. Để rồi chính nơi này, vào một buổi chiều không nắng, bầu trời xám xám gió thổi mạnh, cậu đã gặp...

Ngôi trường tiểu học bây giờ trông không khác mấy so với mười năm trước. Vẫn là bốn bức tường sơn màu vàng nhạt như màu nắng, vẫn là chiếc đồng hồ lớn trên bức tường chính thỉnh thoảng “giờ chuông” chạy lệch giờ khiến các cậu học trò vào trường muộn vì mãi chơi trò chơi thú vị nào đó, vẫn là cái cổng sắt bọc cao mà “ai muốn vào cũng được”... rất nhiều thứ hầu như đã chẳng hề thay đổi gì sau mười năm dài như thế. Có cảm tưởng thời gian đã ngừng trôi vào cái buổi chiều đáng nhớ ấy. Thời gian đã đứng lại như thể đang chờ AJ trở về!

AJ, bây giờ trong lòng chợt dâng lên một nỗi buồn khó tả. Có lẽ là tiếc nuối. Người ta vẫn hay nuối tiếc về quá khứ, nhất là quá khứ tươi đẹp để rồi ước gì mọi thứ hãy quay về như lúc xưa đừng bao giờ thay đổi. Buồn thay là buồn! Vừa bước đi, AJ vừa đưa mắt nhìn ngôi trường tiểu học, hôm nay có vẻ như là ngày nghỉ nên không thấy bóng các cô cậu học trò nhỏ tuổi. Dĩ nhiên nơi cậu muốn đến nhất vẫn là ngọn đồi phía sau trường.

Tiếng bước chân đạp lên cỏ nghe buồn tẻ. Cỏ ở đây đã mọc cao rồi, cao rất nhiều so với ngày xưa. Vẫn cái màu nắng nhạt khoác áo lên bãi cỏ xanh mướt. Màu của ký ức. Tiếp theo bạn của nắng cũng tràn đến, là gió. Cơn gió thổi tốc những nhánh cỏ úa tàn, lẫn trong đó là vài cánh hoa bị gió cuốn lạc loài đến nơi này. AJ đứng lặng, mắt nhắm lại, cả thân mình đứng chặn trước gió, mái tóc đen trải dài ra sau phảng phất nỗi u buồn.

Mười năm trước, vào buổi chiều không nắng, màu xám xám phủ đầy cả bầu trời rộng lớn, AJ đã gặp cô bé ấy! Đúng, một cô bé tóc dài đen mượt mãi tìm trong lùm cỏ. Với đôi mắt long lanh đầy nước, cô bé cứ tìm cái vãi nơ đỏ!

Cô bé với chiếc nơ đỏ, đó là hình ảnh đã sưởi ấm trái tim đầy thù hận và băng giá của AJ trong suốt mười năm đằng đẵng...

.... Mười năm trước

AJ lúc đó tám tuổi, tròn xoe mắt khi thấy phía sau cái cây cổ thụ to là một cô bé ngồi xoay lưng, hình như tìm kiếm cái gì trong lùm cỏ. Chốc chốc cô bé ấy lại giơ tay lau nước mắt. Ngạc nhiên, AJ tiến đến gần cất tiếng hỏi:

“Này, cậu làm sao thế?”

Nghe tiếng gọi, cô bé ấy quay lại. Cô bé có gương mặt đáng yêu, đôi mắt tròn to như viên bi ngân ngấn nước, những giọt lệ long lanh trào ra vỡ òa hòa vào làn tóc dài đen mượt đang bị gió hất tung, bồng bênh.

“Cậu là ai?” – Cô bé hỏi ngược lại.

“Tớ vẫn hay lên ngọn đồi này. Khi này, nghe tiếng cậu khóc nên tớ đến xem sao?” – AJ trả lời nhẹ nhàng, đồng thời ngồi xuống bên cạnh – “Sao cậu lại ngồi đây khóc?”

Cô bé khẽ lau nước mắt:

“Tớ làm rơi vải nơ đỏ, không biết nó đã bay đi đâu nữa! Đó là quà sinh nhật của bố! Tớ rất quý...”

Nhìn gương mặt méu máo của cô bạn xa lạ, AJ lại hỏi:

“Vải nơ đỏ hả? Nó như thế nào?”

“Vải nơ đỏ có ren màu trắng, trên đó có thêu một bông hoa cũng màu đỏ. Nó rất dài, tớ dùng để buộc tóc!” – cô bé miêu tả cặn kẽ.

“Cậu có nhớ đã đánh rơi ở đâu không?”

“Ở gần đây thôi. Nó lẫn trong bãi cỏ tớ tìm mãi không ra.”

“Thế thì tớ sẽ giúp cậu tìm nó nhé!”

“Thật sao?” – Đôi mắt đang buồn của cô bé chợt sáng lên.

“Ừ, nào bây giờ chúng cùng tìm vải nơ đỏ!” – AJ đứng dậy, bảo.

Cô bé nắc khế, gật đầu. Thế là trên ngọn đồi lộng gió, trong chút ánh sáng mờ nhạt, hai cái bóng nhỏ lẩn mò kiếm tìm trong lùm cỏ. AJ đi trước, mắt nhìn chăm chú vào mấy nhánh cỏ rậm rạp. Ở sau lưng, cô bé nhẹ nhàng nắm vạt áo của cậu bạn lạ tốt bụng, cũng giương mắt cố tìm vải nơ đỏ. Trông hình ảnh kẻ trước, người sau thấy thật đáng yêu!

“Tìm thấy rồi!” – AJ reo, cầm trên tay vải nơ đỏ có ren màu trắng và bông hoa thêu màu đỏ lên vẫy vẫy.

“Ôi, hay quá!” – Cô bé đón lấy, gương mặt ánh lên niềm vui khôn tả.

“Thế là tốt rồi! Cậu đã tìm thấy món quà sinh nhật quý giá!”

“Ừ, cảm ơn cậu nhiều lắm! Cậu có thể buộc tóc cho tớ không?”

Bất ngờ vì lời đề nghị đó, AJ gãi đầu:

“Tớ không biết buộc tóc cho con gái! Với lại tớ buộc sẽ không đẹp!”

“Không sao, cậu đã giúp tớ tìm được nó thì cậu hãy buộc tóc cho tớ nhé?”

Trước sự giục giã của cô bạn AJ đành đồng ý. Cậu cầm lấy miếng vải đỏ dài nhẹ nhàng buộc vào mái tóc dài đen mượt kia. Cậu buộc nó thành chiếc nơ đỏ trên mái đầu cô bé. Cô bé thích thú bảo:

“Trông tớ thế nào?”

“Trông cậu xinh lắm!” – AJ mỉm cười.

Cái nhìn của cô bé thoáng bất động khi thấy AJ cười. Bấy giờ, nó mới phát hiện đôi mắt của cậu con trai xa lạ ấy rất đẹp dù trông thấp thoáng nỗi buồn mơ màng nào đó. Và dưới chút ánh sáng le lói của buổi chiều, đôi mắt sáng rực long lanh đẹp như ngọc...

“Anh gì ơi cẩn thận!”

Tiếng hét lớn của một người vang lên khiến AJ giật mình xoay qua. Đôi mắt cậu chàng sững sốt khi một quả bóng bay đến. Trái bóng “vô duyên” đó trúng vào mặt AJ! Cu cậu choáng váng, say sẩm... Sau một phút, AJ bình tĩnh trở lại và thấy những đứa học sinh đang nhìn mình. Chưa kịp hiểu gì thì AJ cảm nhận ngay mũi có cái gì đang chảy ra nên liền đưa tay rờ lên mũi rồi hạ tay xuống xem. Là máu! Cậu bị chảy máu mũi vì trái bóng khi nãy!

AJ còn đang đờ người thì một thằng bé từ từ lại gần, nhìn cậu với ánh mắt sợ sệt:

“Xin... xin lỗi anh! Tại chúng em không thấy anh đang đứng nên lỡ tay... Anh... anh cho em xin lại quả bóng...”

AJ hướng mắt qua thằng nhỏ. Nó nuốt nước bọt chờ đợi một cơn “tức giận lôi đình” của anh chàng. Nhưng AJ không nói, chỉ cúi xuống nhặt quả bóng nằm lăn lóc, rồi từ tốn đưa quả bóng lại cho chủ:

“Đây, bóng của cậu! Lần sau cẩn thận kéo lại trúng vào người khác! Với lại, đừng đánh xa quá, bóng mà mất rồi sẽ rất khó để tìm lại!”

Cậu học trò ngêch mặt trước thái độ nhẹ nhàng của “nạn nhân”. Nó bối rối nhận quả bóng:

“A... dạ cảm ơn anh!”

AJ khẽ mỉm cười, quay bước. Dõi theo bóng dáng AJ, thằng bé học sinh gãi đầu:

“Sao anh ta lại lạ thế nhỉ?”

.....

AJ vừa đi vừa chùi máu ngay mũi, lầm bầm:

“Xui xẻo thật!”

Đột nhiên AJ khựng lại, đôi mắt mở to không chớp khi trước mặt, ở phía gần cái cây cổ thụ to trước đây, chợt xuất hiện bóng dáng một cô gái tóc dài đen mượt. Trong làn hoa gió, cô gái ngược mặt nhìn lên tán cây xum xuê. Những sợi tóc bay xòa mềm mại kia khiến toàn thân AJ bất động, có cảm tưởng trái tim ngừng đập.

Cô bé mái tóc dài đen mượt,

đang khóc vì mãi kiếm tìm vải nơ đỏ.

Tim AJ đập thật mạnh khi cô gái đứng trước mặt từ từ quay lại. Thời gian như ngừng trôi khi AJ chạm vào cái nhìn của đôi mắt tròn to, cùng lúc những sợi tóc đen dài của cô gái bất chợt bỗng bồng bềnh theo làn gió.

“Ừa, cậu là... anh chàng ăn quýt hôm qua đây mà!”

Hóa ra đó là Yên Phi!

AJ sực tỉnh sau câu nói ấy. Bây giờ cậu mới nhận ra cô gái hôm qua đã trả tiền tô mì cho mình.

Yên Phi lân la bước lại gần:

“Chúng ta có duyên nhi? Gặp nhau tới ba lần!”

“Xin chào!” – AJ phát hiện mình đã nói hai từ thật vô vị làm sao.

Yên Phi nhìn chăm chăm:

“Này, mũi cậu chảy máu kia.”

“À, không sao đâu.” – AJ lau vệt.

Thấy hành động lóng ngóng của cu cậu, Yên Phi liền lấy trong túi áo ra chiếc khăn trắng, bảo:

“Để tôi giúp!”

Yên Phi nhẹ nhàng dùng khăn lau nhẹ vệt máu đỏ thẫm từ mũi anh chàng ngốc nghếch. AJ thoáng nhìn Yên Phi. Lúc này, cậu đã tưởng cô gái này chính là cô bé mười năm trước và xem ra cũng khá là giống, nhất là cái cách cô xoay lại rồi giương đôi mắt to tròn kia.

Yên Phi lau xong rồi nói:

“Xong rồi đó, lần sau cậu phải cẩn thận, đừng để bị thương nhé!”

Thờ người trong chốc lát, AJ cất tiếng:

“Cảm ơn!”

Thấy Yên Phi nhú mày, cậu chàng tiếp:

“Chẳng phải lần trước cô nói Khi một người đã có lòng tốt giúp đỡ thì cậu phải nói lời cảm ơn chứ nên lần này cô giúp tui, tui phải nói cảm ơn!”

Yên Phi suýt bật cười vì gương mặt trông ngớ ngẩn của AJ:

“Cậu học cũng nhanh thật! Xem ra cậu không đáng ghét như tôi nghĩ.”

“Tui đáng ghét á?”

“Gần như thế!” – Yên Phi cười cười – “Cậu tên gì vậy?”

“AJ!” – AJ đáp gọn lỏn.

“AJ? Tên nghe hơi kỳ kỳ! Không giống một cái tên.” – Yên Phi nhăn mặt.

“Nó vốn đâu phải cái tên. Chỉ là hai ký tự ghép lại, chẳng có nghĩa gì cả.”

“Vậy tên thật của cậu là gì? Sao cậu không dùng tên thật?”

AJ đưa mắt nhìn về phía trước với nỗi buồn vô định:

“Tên thật ư? Đã từ rất lâu rồi chẳng có ai gọi tên tui nên tui không còn nhớ tên thật của mình là gì nữa!”

Yến Phi nghiêng đầu vì trông anh chàng rất buồn khi nói thế. Ít giây sau, con bé lảng sang vấn đề khác hòng xua đi không gian nặng nề:

“Cậu từng học ở trường này hả? Hôm nay về thăm trường cũ sao?”

“Không! Tui trở về đây là vì nơi này tui đã có một kỷ niệm đẹp khó quên!”

“Kỳ lạ thật, sao chúng ta giống nhau đến thế? Tôi cũng từng có kỷ niệm đáng nhớ ở ngọn đồi này! Thế...”

Chuông điện thoại reo, Yến Phi bắt máy:

“Ừ, tớ về liền!”

Yến Phi cắt điện thoại, quay qua nhìn AJ:

“Xin lỗi, tôi phải về tiệm mì rồi. Thôi thì hẹn khi khác gặp lại sẽ nói tiếp.” – Con bé toan bước đi thì liền xoay lại – “Tên tôi là Yến Phi, nhớ đấy! Hôm nào “đổi” cậu nhớ ghé tiệm mì Tân Quán ngen!”

Dứt lời cô gái chạy đi mất dạng. AJ dõi theo, thở ra:

“Yến Phi? À, mà chắc Acc đang trông mình lắm đây, cũng phải về thôi.”

“Trời ơi! Cậu mất biệt ở đâu cả buổi vậy AJ? Tôi tìm cậu muốn chết luôn! Suýt chút tôi đăng tin Tìm trẻ lạc rồi đó!” – Access hét ầm ĩ.

AJ bịt lỗ tai, bực:

“Thôi đi, mi đừng hét lớn như thế! Việc tìm phòng trọ gì đó ra sao rồi?”

Access chột cười lớn:

“Ha ha ha, Access này đã ra tay thì khỏi chê! Báo tin mừng nè, tôi tìm được rồi nhưng để trọ được thì tui cần cậu giúp một tay!”

.....

AJ ngồi trên ghế khép nép, đầu hơi nghiêng sang một bên. Cậu giương đôi mắt tròn với cái nhìn “cún con” đầy tội nghiệp, gương mặt trông rất, rất đáng thương:

“Nãy giờ, cháu nói toàn là sự thật. Cháu là đứa trẻ mồ côi, hôm qua mới đến phố Hoa Đạo đã bị người ta lấy mất túi tiền. Bây giờ cháu không còn gì cả mong cô hãy cho cháu trọ ở đây, vài ngày sau cháu sẽ trả tiền cho cô!”

Đối diện, người phụ nữ trung niên xúc động trước một thằng bé đáng yêu có cuộc đời bất hạnh:

“Ôi, tội cháu quá! Thôi thì thế này, cô có một căn phòng gỗ hơi nhỏ và hơi tồi tàn một chút, đầu sao cũng chẳng ai thuê nên cô sẽ cho cháu trọ và miễn phí đấy nhé, chịu không?”

“Thật à? Thế thì tốt quá! Cháu rất rất cảm ơn cô!” – AJ reo ca vẻ sung sướng.

“Ồi chào, sao mà đáng yêu thế không biết nữa! Nó cười trông duyên ghê!”

Trốn trong cổ áo AJ, nghe những lời nói của người phụ nữ nọ, Access bùm miệng cười.

Đóng cửa lại, AJ đưa mắt nhìn căn phòng gỗ nhỏ, hơi bụi bặm một tí. Access rút đầu ra, vỗ cánh bay ra ngoài khoái chí:

“Hura, cuối cùng cũng có nơi tránh mưa tránh nắng rồi! Tuyệt quá hả AJ?”

AJ ngồi phịch xuống cái ghế salong cũ:

“Ừ, mi thì được hưởng lợi, còn ta phải vác cái mặt “đáng thương” khi nãy để năn nỉ người khác.”

Access bay đến bên cậu bạn, cười:

“Sao nóng vậy? Chúng ta chỉ “xin” sự thương hại của con người thôi. Vả lại, ai bảo trông cậu đáng yêu thế khiến mấy bà mấy cô đều siêu lòng.”

AJ thờ dài, ngã người ra phía sau:

“Ừm, đúng là có chỗ ngã lưng thì thật tuyệt!”

Access mở cửa sổ ra, chợt reo lên như thấy cửa quý:

“AJ, xem này, ở đây có một cây táo to, tuyệt vời! Thế thì việc ăn uống không cần phải lo lắng nữa, há há há!”

Vậy là may mắn đã đến với AJ và tên tiểu yêu Access khi cả hai có được chỗ ngủ lẫn thức ăn.

Khi đó ở bãi đất trống của lữ Dạ Ma, Long Xám vỗ tay cái chát:

“Xong mấy cái thông tin về nhà họ Du, chỉ chờ đưa cho gã chủ nhân.”

Chân Đen nằm vắt vẻo trên cành cây, sẫm soi bàn tay trơ xương:

“Mau lẹ quá nhỉ? Thịnh thoảng mây cũng được việc ghê!”

“Có gì đâu, tao cũng rành rọt cái dòng họ Nhật Ma đó quá rồi.”

“Này có tin gì hay hay không, nói nghe xem!” – Xù Xi chua chát.

“Cũng bình thường, tụi mày chả phải cũng đã biết về nhà họ Du còn gì. À, có việc này xem ra khá là vui, dòng họ Nhật Ma đáng ghét ấy hiện tại đang có một cô con dâu là người. Hình như là vợ sắp cưới của thằng bé Du Hạo, nghe đâu lần trước bỏ đi rồi lại quay về, đừng cảm hen!”

“Sao, có con dâu là người trong cái nhà Nhật Ma đó ư?” – Xù Xì trố mắt.

“Đó có gì lạ đâu mà mày ngạc nhiên thế! Chẳng phải lúc trước có một người phụ nữ đã chấp nhận lấy gã Du Thượng còn gì. Bây giờ bà ta là bà chủ Du đó. Việc nhà họ Du có con dâu hoặc con rể là người vẫn rất bình thường.”

“Ừa hén.” – Xù Xì gật gù với ý kiến của Chân Đen.

“Thế nhưng...” – Chân Đen ngồi bật dậy – “Cái tin này sẽ rất thú vị với gã chủ nhân kia, tao nghĩ thế!”

Chương 18

Màn đêm buông xuống, trong căn phòng gỗ, bên ánh lửa sáng bập bùng, Access cầm trên tay tờ một giấy dài nhàu nát. Đó là tờ giấy ghi những thông tin về nhà họ Du của lũ Dạ Ma. Access nhấn nhó:

“Mấy tên này chẳng kiếm nổi tờ giấy ra hồn! Tệ thật!”

“Chúng nó là ma chứ đâu phải người. Những vật dụng của chúng toàn nhặt được trong thùng rác nên mi đừng cần nhần nữa, mau đọc lệ!”

“Biết rồi!” – Access nhìn vào những dòng chữ lệch hàng, xấu kinh – “Chà khó đọc đây. Lắng nghe nhé! Nhà họ Du hiện tại có tổng cộng là chín người, thứ nhất là bà chủ Du, vợ của Du Thượng, vốn là con người. Từ khi chồng qua đời cách đây mười năm, bà ta trở thành người quán xuyến mọi việc trong nhà.”

Tên tiểu yêu vừa đọc đến đó là lập tức AJ cắt ngang với vẻ kinh ngạc:

“Du Thượng chết cách đây mười năm ư? Hắn chết vào ngày nào? Tại sao chết?”

“Du Thượng chết vào ngày 18/6, nguyên nhân chết không rõ!”

“Hắn giết cả nhà ta vào ngày 15/6 rồi ba ngày sau hắn chết ư...?”

AJ đảo mắt nghĩ ngợi vì thấy sự việc này quá kỳ lạ lẫn bất ngờ. Vài giây sau, cậu ra dấu cho Access như có ý bảo hắn tiếp tục.

Đối diện, tên tiểu yêu gật gù, đọc chậm rãi:

“Du Thượng có bốn người con... Người thứ nhất, Du Phương, hai mươi hai tuổi, con gái lớn của nhà họ Du. Theo gã Long Xám viết thì trước đây từng kết hôn nhưng sau đó không biết chồng cô ta đi đâu, hiện tại đang độc thân!”

“Lời lẽ của gã này cũng tếu nhí!” – AJ phì cười

“Tiếp theo, đứa thứ hai, con trai Du Hạo, mười tám tuổi, hiền lành, là người có phép cao nhất trong gia đình, hiện tại đang tìm vợ! Tiếp, đứa thứ ba, con gái Du Thanh, lười biếng ít nói, ma thuật bình thường vẫn đang rèn luyện thêm. Đứa cuối cùng, con trai út Du Thiện, nghịch ngợm phá phách, ma thuật kém nhất trong các anh chị em. Ngoài ra còn có ba chị em sinh ba là Trúc Linh, Trúc Lam và Trúc Lâm, đều là con người. Nghe nói nhà họ Du có ơn với họ nên cả ba đồng ý làm người giúp việc cho gia đình ma ấy. Cuối cùng, cô con dâu mới, là vợ sắp cưới của Du Hạo tên Yến Phi.”

Thêm lần nữa AJ ngắt lời Access:

“Cái gì, Yến Phi?”

“Ừ, bộ có gì há?” – Access gãi đầu.

“Ta đã gặp cô gái tên Yến Phi đó. Cô ấy cũng chính là người đã trả tiền giúp ta trong tiệm mì hôm qua!”

“À, tôi nhớ rồi, cái cô gái tóc đen dài ấy há? Đúng là trùng hợp!”

“Không ngờ, Yến Phi lại là con dâu của nhà họ Du. Chẳng thể ngờ.” – AJ khoanh tay.

“Ồ đây viết cô gái Yến Phi đã từng bỏ đi khi biết nhà họ Du là ma nhưng sau đó lại quay về vì thật sự có tình cảm với chồng, Du Hạo!” – Mắt Access hầu như dán chặt vào từng chữ.

“Cô gái đó thích Du Hạo dù biết hắn ta là ma?” – AJ thoáng nhớ lại buổi gặp gỡ sáng nay trên ngọn đồi với Yến Phi.

“Này, cậu nghĩ gì vậy?”

“Không gì cả.” – AJ lắc đầu – “Thế thì, người có phép cao nhất trong họ Du chính là Du Hạo? Gã Long Xám có nói rõ về hắn không?”

“Có, trong đây viết...” – Access tự dưng dụi mắt – “Ôn dịch thật! Viết chữ xấu tàn tạ, tôi nhìn muốn lòi con mắt í! Du Hạo, ngoại hình rất đẹp trai, khá quyến rũ có thể nói là người trong mộng của các cô gái ở phố Hoa Đạo. Cái gì vậy trời? Có một điều kỳ lạ là tại sao đẹp trai thế mà vẫn còn ế vợ. Há há tếu lâm quá! Du Hạo trông hiền lành, dù ma thuật rất cao nhưng trông mặt hơi ngố. Yên tâm, hắn cũng không ngố bằng AJ của chúng ta đâu! Hí hí hí!”

AJ liền giơ tay thộp lấy tên tiểu yêu, gắt:

“Nãy giờ mi đọc lải nhải cái gì vậy? Ta bảo mi nói về sức mạnh, trình độ ma thuật hoặc yếu điểm của hắn chứ không phải bảo mi “trình bày” hắn đẹp thế nào, thông minh hay ngốc nghếch! Mi có thôi vớ vẩn đi không hả???”

Access, cả người bị bóp chặt, giấy giụa:

“Rồi... rồi... tôi đùa thôi...”

AJ thả tay ra, Access ho sặc sụa:

“Về... ngoại... hình thì đó là do gã Long Xám viết... tôi đâu có bịa!”

“Vậy thì vào chủ đề chính đi! Đẹp mấy cái dòng ngoại hình vớ vẩn đó!”

“Ừ, ừ... về sức mạnh thì Du Hạo có phép thuật khá cao. Hắn ta thỉnh thoảng vẫn hay tham gia mấy cái hội ma thuật do Hội Nhật Hoàng tổ chức. Hắn rất thân thiết với mấy lão già Nhật Ma trong hội ấy. Có lẽ vì thế mà trình độ ma thuật của Du Hạo ngày một tăng. Bên cạnh đó mỗi tháng hắn ta còn chiến đấu với lũ Dạ Ma, hầu như trận nào cũng thắng. Một tháng hắn tiêu diệt gần ba... ba... ba trăm con Dạ Ma!!! Trời khiếp thế?”

“Cái gì?” – AJ nhíu mày – “Một tháng mà giết ba trăm con Dạ Ma ư? Có lộn không vậy?”

“Không, ở đây ghi rất rõ. Có thể gã Long Xám viết lộn nhưng tôi không đọc lộn dù chữ của hắn làm mắt tôi muốn đui mù!”

“Thế còn yếu điểm của hắn?”

“AJ, lũ Dạ Ma không dễ gì tìm ra yếu điểm của Nhật Ma đâu nên gã Long Xám ấy không hề viết gì về điều đó.” – Access vút tờ giấy đi.

AJ đứng lên đi qua đi lại, một lát sau liền hỏi:

“Thế... chúng không đề cập gì đến thứ đó ư?”

“Không! Chúng chẳng đời nào biết được có thứ đó trên đời đâu.”

“Chẳng rõ là Du Hạo có biết gì về thứ đó không? Lúc chết bố hấn, Du Thượng, có tiết lộ cho hấn? Quái qui thật!”

“Rắc rối nhỉ?” – Access nhún vai – “Vậy cậu có dự tính gì không?”

AJ đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài thấy phía xa xa thấp thoáng ngôi biệt thự của nhà họ Du. Vài giây trôi qua, cậu cất tiếng:

“Sáng mai, chúng ta sẽ đến “thăm” nhà họ Du một chuyến xem sao!”

Sáng hôm sau, trong khu vườn ngôi nhà gỗ, Yên Phi xòe lòng bàn tay ra:

“Tiểu Hạo Tử, cậu xem này, tự dưng có một chú chim yến con bị thương. Tớ tìm thấy nó ở bậc cửa đây!”

“Đâu, để tớ xem!” – Du Hạo xem xét chú chim non đang nằm im lìm trong bàn tay cô vợ – “Hình như vết thương không nặng lắm, chỉ cần thoa ít thuốc, băng bó lại là xong ngay!”

“Thế à, may quá! Vậy bây giờ chúng ta chữa trị cho nó đi.”

Du Hạo gật đầu. Cậu lấy hộp y tế ra, đỡ lấy con chim non rồi đặt nhẹ nhàng xuống một lớp vải mềm. Anh chàng bắt đầu rửa vết thương, thoa thuốc và cuối cùng là băng bó cẩn thận. Yên Phi ngồi nhìn chăm chú bàn tay thoăn thoắt của chồng, mỉm cười.

“Xong, vậy là ổn!” – Du Hạo quệt mồ hôi, nâng chú chim lên – “Mày đã thấy đỡ đau chưa? Yên tâm, chờ vài ngày là mày sẽ khỏe lại ngay!”

“Hay quá, Tiểu Hạo Tử cậu giỏi thật!” – Yên Phi nhìn chú chim non đang nhắm mắt.

“Có gì đâu, thỉnh thoảng cũng có vài con chim bị thương rớt xuống khu vườn nhà. Tớ vẫn hay chăm sóc vết thương cho chúng.”

“Ồ, vậy sao? Tiểu Hạo Tử, cậu quả là người có tấm lòng lương thiện!”

Nghe vợ khen, Du Hạo gãi đầu, cười cười. Yên Phi vuốt ve con chim:

“Tội thật, nó yếu quá chắc chúng ta phải chăm sóc nó một thời gian.”

“Ừ, tớ sẽ làm cái lồng chim bằng gỗ như vậy sẽ tiện cho nó nghỉ ngơi.”

“Sao, cậu biết làm lồng chim à?”

“Ừm, lúc trước bố có dạy tớ. Ông rất thích gỗ nên thường làm các vật dụng bằng gỗ. Còn tớ thì bắt buộc học theo.”

“Woa, cậu đúng là giỏi giang!” – Giọng Yên Phi đầy ngưỡng mộ.

Du Hạo ngượng nên liền đứng dậy bảo:

“Tớ đi lấy dụng cụ nhé!”

Yến Phi gật đầu rồi xoay qua chú chim non đang nằm ngủ ngon lành.

Khi đó, AJ và Access đang trên đường đi tìm biệt thự nhà họ Du. Access trốn trong cổ áo len, thì thầm:

“Này, có chắc biệt thự ấy nằm ở gần đây?”

“Chắc!” – AJ nhai trái táo, dứt khoát – “Trong giấy viết rõ như vậy mà, mi quên ư? Với lại, lúc trước ta vẫn thường qua nhà họ Du nên còn nhớ chút ít.”

“Cậu... đã từng qua nhà họ Du ư?” – Access nhú mày.

AJ nuốt trọn miếng táo cuối cùng vào mồm, giọng bỗng dưng thấp dần:

“Ừm... lúc trước nhà ta và nhà họ Du vốn là bạn thân thiết.”

Access gật gật rồi bắt chợt hét lên:

“Ê, biệt thự họ Du kia!”

AJ đưa mắt nhìn, phía trước mặt, ngôi biệt thự cổ kính không kém phần sang trọng hiện ra. AJ ném hạt táo, bước lại gần:

“Đúng, đúng rồi! Ta nhớ hình như cái biệt thự ấy giống thế này!”

“Ha ha ha, ai chứ cậu mà nhớ thì tôi nghi lắm!”

Đang cười ngặt, bỗng Access thấy AJ nhìn mình “vô cùng man rợ” liền xanh mặt và lảng sang vấn đề khác:

“À... nhà gì mà kính cổng cao tường thế nhỉ? Đã thế còn trông rất huyền bí nữa.”

“Ta phải nhắc mi bao nhiêu lần hả Acc? Nhà họ Du là một gia đình ma! Bây giờ làm sao vào được bên trong, ở đây rất khó dùng phép.”

“Vậy đi xem xung quanh ngôi biệt thự, có gì thì đánh leo tường thôi.”

“Leo tường á?!” – AJ khó hiểu trước “hành động” lạ lẫm ấy.

.....

Từ nãy đến giờ, AJ cố mãi mà vẫn không tài nào trèo lên được bức tường gạch cao kia. Cậu thở ra, chống hông:

“Ái chà, leo tường là thế này đây!”

Phía trên, Access nằm gác chân chữ ngũ, nói vọng xuống:

“Chán cậu thật, leo mãi này giờ vẫn không được!”

“Ta đâu có cánh như mi! Mi thử leo đi, đồ tiểu yêu!”

“Tôi nói cậu nghe, sao cậu không dùng ít phép để lấy đà phóng lên?” – Access gợi ý.

Bấy giờ AJ mới phát hiện ra điều đó. Khởi nói cu cậu thấy xấu hổ vì nhận ra rằng: mình thật ngốc! Nhìn quanh nhìn quẩn không có ai, AJ nhún nhún chân và bật mạnh. Bịch! Access nhăn nhó vì rớt vào lùm cây, hai chân trống lên trời. Ở gần đó, Access thờ phì:

“Ôi, trời hời!”

Vài phút sau, AJ ngồi trên tường, tay gỡ mấy cái lá bám đầy trên người, rửa rửa:

“Vớ vẩn, lần sau ta sẽ không leo tường nữa đâu!”

Access vừa cười mĩa vừa hướng mắt nhìn vào khu vườn nhà họ Du:

“Chà, không ngờ bên trong lại đẹp như thế. Có cả khu nhà gỗ nữa chứ.”

AJ cũng đưa mắt quan sát khu vườn đẹp như tranh. Chợt, cậu thấy trên bậc thềm ngôi nhà gỗ Yến Phi và Du Hạo đang ngồi làm gì đó.

“Tên đó có phải là Du Hạo không ta?” – Access rướn người lên – “Có vẻ hần trạc tuổi cậu vậy chắc là Du Hạo rồi!”

“Phải, hần ta chắc chắn là Du Hạo!” – Tiếng AJ đột ngột vang lên, nghe có vẻ chắc nịch.

“Sao cậu chắc thế?”

Khi ấy, Access đã không nhận ra nỗi buồn sâu thẳm in hằn rất rõ trong đôi mắt tên ác ma ngốc.

“Vì ta và hần đã từng là bạn! Lúc nhỏ, khi qua nhà họ Du cùng bố mẹ, ta luôn trông thấy một cậu bé có gương mặt hiền lành với đôi mắt tròn. Cậu ta luôn đứng nép bên cánh cửa giương mắt nhìn trộm ta! Hễ bị ta bắt gặp thì cậu ta lại cười, mắc cỡ lúi vào trong cửa. Đến một lần, ta biết cậu ta tên Du Hạo!”

“Chà, đáng yêu vậy sao!” – Access khen, rồi chợt thấy gương mặt “hắc ám” của AJ, liền chữa lại – “À... nhưng vẫn không đáng yêu bằng AJ lúc nhỏ!”

AJ quay phắt đi, tiếp tục dõi mắt về phía Du Hạo và Yến Phi.

“Còn cô gái đó chắc là Yến Phi!” – Access nhận định – “Xem ra cả hai rất hạnh phúc, cười tươi thế mà!”

AJ nhìn khung cảnh hai người nọ vừa cười nói vui vẻ vừa làm cái lồng gỗ cho con chim. Du Hạo cầm cùi đục đẽo, còn Yến Phi thì lấy khăn lau mồ hôi cho cậu. Thỉnh thoảng, Du Hạo ngược lên đưa tay rờ mặt cô vợ trẻ. Yến Phi mỉm cười e ấp trông đáng yêu!

Bàn tay siết chặt, AJ nhìn với ánh mắt căm ghét.

“Hạnh phúc sao?” – AJ cười, vẻ khinh bỉ nhưng vẫn ẩn hiện trong đó là sự tức giận – “Bố hần giết cả nhà ta khiến ta sống khổ sở trong rừng, mỗi ngày phải đối mặt với lũ Dạ Ma đáng sợ, sống đau đớn cùng nỗi hận chồng chất thế mà hần, Du Hạo, lại sống hạnh phúc như thế! Hần có gia đình, mẹ, anh chị em và cả vợ sắp cưới, một người yêu hần dù biết hần là ma! Vì sao? Vì sao hần lại may mắn như thế còn ta thì không? Hần là cái gì chứ?”

Access ngạc nhiên khi thấy AJ căm giận như vậy, liền bảo:

“AJ! Bình tĩnh nào!”

Mau chóng, AJ ngắt lời tên tiểu yêu:

“Acc, mi đến tìm lũ Dạ Ma bảo chúng khi nào mặt trời lặn hãy đến gặp ta. Ta có một kế hoạch vào tối nay.”

“Kế hoạch gì vậy? Cậu định làm gì?”

“Có gì đâu. Chỉ là ta muốn thử sức với Du Hạo một phen để xem hán mạnh thế nào!”

Từng lời AJ nói như đay nghiến khi cậu quay qua nhìn Du Hạo cười với Yến Phi. Cả hai vẫn mãi mê làm lòng chim gỗ...

Và buổi tối hôm đó...

Bốn chị em Du Hạo đứng sát vào nhau, đồng thời đưa mắt nhìn một lũ Dạ Ma trước mặt. Không hiểu vì sao mà tối nay một đám ma đói lại xuất hiện trong vườn nhà và xem ra chúng không bình thường. Chúng mạnh hơn thì phải!

Quan sát trận chiến đang diễn ra từ trên cành cây, AJ ngồi khoanh tay.

Access quay sang hỏi:

“Sao cậu không vào trận luôn đi?”

“Từ từ, cứ để bọn Dạ Ma xông trận trước. Ta muốn xem tên Du Hạo ấy chiến đấu thế nào, xem ra cũng khá!”

“Nhưng mà, cậu mang theo cái mặt nạ ấy chi vậy?”

AJ cầm chiếc mặt nạ đen lên, cười nhạt:

“Ta chưa muốn nhà họ Du thấy mặt ta. Dẫu sao, kẻ đi săn mà giấu mặt thì sẽ thú vị hơn nhiều!”

Dứt lời AJ nhẹ nhàng đeo mặt nạ đen vào. Mặt nạ che hết gương mặt trừ đôi mắt cậu. Chợt, cả hai nghe Xù Xì gào to:

“Chân Đen! Cần thận phía sau mày kia!”

Chân Đen lừ đừ xoay người qua, Du Hạo đã phóng tia phép sáng rực về phía con ma trơ xương ấy. Chân Đen chưa kịp xoay sở thì ngay lập tức, AJ từ trên cành cây lao ra ngoài, dùng chân đá mạnh tia phép bay ngược về hướng Du Hạo. Du Hạo giật mình né người sang một bên, nhưng tia phép đã cắt đứt vài sợi tóc của cậu. AJ đáp xuống đất, Du Hạo và ba đứa nọ kinh ngạc khi thấy kẻ lạ mặt. Cách xa đó, bà chủ Du, ba chị em Trúc Linh, Yến Phi cũng bất ngờ trước sự xuất hiện của người đó.

AJ nhìn Du Hạo rồi quay ra sau hỏi:

“Mi không sao chứ Chân Đen?”

“Nhờ phước của chủ nhân, thuộc hạ không sao!” – Chân Đen đáp.

“Tốt! Bây giờ tất cả nghe lệnh ta, lùi ra sau, đích thân ta sẽ giao chiến với hấn, Du Hạo!” – AJ lại hướng mắt vào đối thủ.

Về phía Du Hạo, cậu nhũn thảm:

“Anh chàng này là ai? Tại sao lũ Dạ Ma gọi là Chủ nhân?”

AJ kéo căng tay, cất giọng khê:

“Bắt đầu thôi!”

Nhanh như cắt, AJ lao cực nhanh về phía Du Hạo. Du Hạo liền bay lùi ra sau. Thấy thế, Du Phương hét:

“Cẩn thận nhé, Du Hạo!”

Phía xa, Yên Phi vô cùng lo lắng:

“Tiểu Hạo Tử!”

AJ vẫn tiếp tục phóng nhanh về anh chàng họ Du. Du Hạo búng người lên cao lộn vòng mấy cái rồi xoay lại đưa chân đá thẳng. AJ phản xạ rất nhanh, cậu chàng cũng xoay qua giờ tay đánh phép vào bàn chân đối phương. Du Hạo bị phép của AJ đẩy ra xa may thay cậu kịp đáp lên một cành cây để giữ thăng bằng.

“Cái quái gì thế? Hấn ta đấu ngang ngửa với anh Du Hạo ư?” – Du Thanh bảo.

“Hấn ta có phải là Dạ Ma không nhỉ?” – Du Thiện nghĩ ngợi.

AJ nở nụ cười rồi bay lên đồng thời nghiêng người dùng sức đá mạnh mấy cái liên hồi về phía

Du Hạo còn đứng trên cành cây. Du Hạo không những kịp tránh đòn mà còn chụp được chân của AJ. Cậu ném mạnh anh chàng xa lạ kia xuống đất. AJ lăn mấy vòng dưới đất rồi bật người dậy đồng thời ngược mặt lên nhìn trực diện Du Hạo.

AJ đứng dậy, giờ tay ra, một luồng khí mỏng xuất hiện thu gom hàng loạt những chiếc lá lại rồi cậu chỉ tay, mấy chiếc lá theo hướng phóng cực nhanh về phía Du Hạo như những mũi dao sắt bén. Du Hạo không chùng chừ liền nhanh chóng giờ cả hai tay tạo ra lớp bọc mỏng bằng khí. Trá dưa món tròn khi này, cậu dùng lớp bọc ấy bọc những chiếc lá rồi đẩy chúng quay ngược trở lại AJ. Tất nhiên, AJ xoay người tránh. Xoẹt! Vài chiếc lá cửa vào áo cậu, rách một đường.

AJ nghiêng răng, liền đạp chân vào thân cây bước nhanh lên chỗ Du Hạo đứng. Du Hạo nhún chân bay sà xuống đất. AJ điên người rồi cũng lao xuống theo. Thế là hai bên cứ tiếp tục giao chiến.

“Cuộc chiến gay go quá!” – Lông Xám nói nhỏ.

“Kỳ phùng địch thủ gặp nhau mà!” – Xù Xì cười hắc hắc.

Quan sát tình hình bắt đầu căng thẳng, Bà chủ Du siết chặt hai tay:

“Chưa bao giờ Du Hạo gặp một đối thủ như thế!”

“Mẹ yên tâm đi, Tiểu Hạo Tử sẽ không sao đâu!”

Tuy nói vậy nhưng lòng Yến Phi nóng như lửa đốt. Quả thật kẻ xa lạ đó không hề giống với những con Dạ Ma khác, về ngoại hình lẫn sức mạnh.

Trở lại cuộc chiến, AJ ngồi xuống, dùng chân quạt ngang. Còn Du Hạo búng người lên không trung để tránh. Không từ, AJ háo thắng bay lên cùng. Cả hai xoay người mấy vòng xong cùng giơ chân đá vào nhau. Du Hạo giơ tay lướt qua mặt AJ, cậu muốn tháo chiếc mặt nạ đen đó xuống để xem gương mặt của đối thủ. AJ dùng tay phải ngăn lại, anh chàng sẽ không bao giờ để Du Hạo gỡ được chiếc mặt nạ một cách dễ dàng. Hai chàng trai hết đá rồi dùng phép. Hai bàn tay đánh mạnh vào nhau, sức phép của mỗi người đều đẩy lùi người kia ra xa. Du Hạo và AJ nhìn nhau xong lại lao vào... đánh tiếp! Trông hai người đánh qua đánh lại cứ y như đang giỡn vậy. Ai ai cũng hăng, chẳng ai nhường ai.

Du Hạo từ từ đáp xuống đất. AJ xoay mặt qua, đồng thời giơ bàn tay phải lên, luồng khí đen như xoắn ốc xuất hiện bay vù vù về Du Hạo. Anh chàng họ Du khẽ đưa tay vào giữa luồng khí đen, xoay nhẹ bàn tay, ma thuật của AJ bị phá tan. Bất ngờ, khi luồng khí vừa biến mất thì Du Hạo thấy gương mặt của AJ đã rất gần. Hoá ra, AJ lợi dụng luồng khí đen đó để đánh lạc hướng cậu. Bàn tay AJ trong phút chốc toan đánh vào người Du Hạo thì may thay Du Hạo kịp giữ lại và kéo AJ sát vào mình. Vào thời khắc mặt giáp mặt với khoảng cách gần như thế, Du Hạo vô cùng kinh ngạc khi thấy đôi mắt của tên địch thủ xa lạ... Đôi mắt đó rất giống đôi mắt của một người đã từng là bạn đặc biệt của cậu. Thừa cơ hội đó, AJ xoay bàn tay và đánh vào người Du đối phương. Du Hạo mất đà, văng ra xa.

Tất cả những người nọ hét lên:

“Du Hạo!”

AJ thấy thế liền bay theo Du Hạo. Cậu giơ tay ra hòng nắm lấy áo giữ Du Hạo lại nhưng với cách đó thì mọi người đều tưởng rằng AJ định giáng thêm một cú nữa vào đối phương...

Ngay lập tức, Yến Phi chạy nhanh đến và đã dùng thân che cho Du Hạo khi người chàng trẻ ngã xuống đất. May thay, AJ kịp khựng lại. Cậu đưa mắt nhìn cô gái.

Yến Phi cũng giương ánh mắt kiên quyết vào AJ.

Chương 19

Cả ba vẫn giữ nguyên tư thế đó cho đến khi tiếng Du Phương hét vang:

“Không được đụng đến em trai ta!”

AJ giật mình ngược lên cùng lúc những đường chỉ phép trong suốt từ bàn tay của Du Phương vung xòe vào mặt cậu. AJ nghiêng người né nhưng không may sợi chỉ đã khứa vào cổ, rướm máu. AJ liền lùi ra sau, về phía đám thuộc hạ.

“Người là con người?!” – Du Phương sững sốt khi thấy màu đỏ tươi của máu từ cổ AJ.

AJ che vết thương lại, giọng ra lệnh:

“Rút!”

Dứt lời, AJ cùng lũ Dạ Ma biến mất.

Thấy vậy, Yên Phi thờ phào rồi quay qua đỡ chồng dậy, hỏi:

“Tiểu Hạo Từ, cậu không sao chứ? Vết thương có nặng không?”

Du Hạo đưa tay xoa xoa ngực, lắc đầu:

“Không, chỉ hơi nhói một tí! Mà Phi Phi, sau này cậu đừng liều lĩnh dùng thân che cho tớ, sẽ rất nguy hiểm!”

“Anh Du Hạo nói đúng. Nếu lúc này cái tên đó giáng một cú vào người chị thì sao!” – Du Thanh bảo, vẻ lo lắng.

“Hình như lúc này, anh chàng đó đã định giúp anh.” – Du Hạo nhớ lại sự việc vừa xảy ra.

“Cái gì?” – Du Phương phản bác câu nói của em trai – “Du Hạo, rõ ràng hắn định chuồng cho em một cái nữa thì đúng hơn!”

“Em cũng nghĩ thế!” – Du Thiện đồng tình.

“Thôi, dù gì trận chiến cũng đã kết thúc mau đưa Du Hạo vào nhà xem vết thương thế nào.” – Bà chủ Du đỡ con trai.

Những đứa nọ gật đầu. Được Yên Phi và mẹ dìu vào nhà, Du Hạo khẽ xoay lại nhìn khu vườn vắng vẻ...

AJ ném chiếc mặt nạ đen xuống ghế, lấy tay sờ nhẹ vết thương ngay cổ:

“Chết tiệt!”

“AJ, không sao chứ? Cậu chảy máu rồi nè!” – Access leo lên vai cậu bạn xem xét vết thương đang rướm máu.

“Chẳng có gì to tát đâu, vết thương này nhằm nhò gì.”

“Đúng, vết thương nhỏ nhoi ấy làm gì được chủ nhân chứ!” – Chân Đen cười.

“Ồi, cửa sổ này bé quá, chui vào không lọt!” – Xù Xi đang vất vả để thân hình to béo của nó có thể chui qua cửa sổ phòng AJ.

“Mày thật phiền phức!” – Lông Xám bực mình, đi đến nắm tay gã bạn tiếp sức kéo gã ra khỏi cái lỗ vuông vức đó.

AJ ngồi xuống ghế, thở ra:

“Linh Tinh, việc ta giao cho mi thế nào rồi?”

Linh Tinh, một tên Dạ Ma ốm yếu, báo cáo với giọng kính cẩn:

“Dạ, thuộc hạ theo lệnh chủ nhân vào tìm kiếm khắp nơi trong nhà họ Du nhưng chẳng thấy có gì khả nghi và cũng chẳng thấy thứ mà chủ nhân muốn.”

Cuối cùng Xù Xi cũng vào được trong phòng. Hắn ngã mạnh xuống đất. Vài giây sau, tên ma mập đứng dậy, phúi phúi mũi:

“Mà thứ đó quan trọng thế ă?”

“Mi không cần biết nhiều như vậy đâu!” – AJ nói nhạt.

“Thế chúng thuộc hạ sẽ làm gì tiếp theo, chủ nhân?”

“Bây giờ các người về đi, tạm thời không còn việc gì nữa. Nếu có gì ta sẽ báo Acc đến tìm các người!”

Lũ Dạ Ma ma toan rời khỏi phòng thì AJ gọi:

“Khoan đã!”

Cả đám quay lại. AJ đứng dậy, đưa mắt nhìn chúng:

“Ta truyền phép cho các người là để các người lo đối phó với nhà họ Du. Các người đừng vì thế mà dùng sức mạnh đó lên con người, nghe chứ?”

Tất cả Dạ Ma nhìn nhau. Chân Đen vẫn gương mặt tươi cười giả dối:

“Dĩ nhiên, nếu chủ nhân đã nói thế thì chúng thuộc hạ phải nghe theo!”

“Được rồi, tiếp tục thám thính nhà họ Du cho ta!”

Những con Dạ Ma lần lượt rời phòng. Tên Xù Xi lại mắc kẹt vào cái cửa sổ quái quỷ. Chân Đen giờ chân đạp cho gã một cái, tên mập ấy bay vèo ra ngoài.

Dõi theo những cái bóng đen mất dần trên bầu trời đêm, ánh mắt AJ xuất hiện dòng suy nghĩ nào đấy không rõ. Cậu nở nụ cười nửa miệng.

Đám Dạ Ma bay lờn vờn trên bầu trời.

“Khi này mày nghe gã chủ nhân nói không? Hắn bảo chúng ta không được đụng đến con người!” –
Lông Xám vầu môi.

“Như thế thì còn gì vui, đúng không Chân Đen?” – Xù Xi khinh khỉnh.

Chân Đen nhếch mép:

“Hiện tại chúng ta không đấu lại hắn nên phải nghe lệnh của hắn. Dù gì hắn cũng là một con người chính thống mà đã là người thì cuối cùng vẫn bảo vệ con người thôi!”

“Mày nói đúng! Có tin nổi Dạ Ma chúng ta lại làm thuộc hạ cho một chủ nhân là con người không chứ!” – Lông Xám mĩa mai rồi xoay sang bên cạnh– “Linh Tinh, gã chủ nhân bảo mày tìm thứ gì vậy?”

“Ồ... tao không rõ lắm chỉ là tìm một cuốn sách gì đó.”

“Sách à?” – Chân Đen nhú mày, đôi mắt sâu hút – “Gã này định làm gì nhỉ?”

Quay lại căn phòng gỗ, Access vất vẻo trên thành ghế:

“Vậy là chẳng có tin tức gì về nó cả!”

“Chắc chắn Du Thượng vẫn cất giấu nó trong nhà hắn, chỉ có điều không rõ hắn đã giấu ở đâu! Bằng mọi giá phải tìm cho ra!”

Access chợt nảy ra ý mới:

“Cậu có thân thiết với cô gái tên Yên Phi không?”

“Yên Phi à? Mi lại nghĩ ra trò gì hả?”

“Chúng ta vẫn chưa thể khẳng định Du Hạo có biết về “thứ quyền năng” ấy không... nhưng lỡ như hắn thật sự biết về nó?”

“Vậy cô gái Yên Phi đó có liên quan gì?” – AJ khó hiểu.

“Ngốc ạ, Yên Phi là vợ sắp cưới của Du Hạo mà. Có thể cô ta sẽ được chồng tiết lộ về nó và chỉ cần cậu tiếp cận cô ta thì biết đâu cậu sẽ moi được vài thông tin!” – Access gian xảo.

“Ý mi là ta giả vờ làm bạn với Yên Phi?”

Access cười gật đầu. AJ im lặng, đi tới đi lui trong phòng, nghĩ ngợi. Vài phút sau, cậu thờ dài thườn thượt:

“Được, cứ theo ý này đi!”

“Há há há! Ý này quá tuyệt rồi còn gì!” – Access cười lớn cho sáng kiến của mình.

AJ lắc đầu rồi đưa mắt nhìn ra cửa sổ... Hình ảnh Yên Phi lao ra che cho Du Hạo khi này chợt lớn vón trong đầu tên ác ma ngốc này!

Hôm sau, trong tiệm mì, Song Song hỏi khẽ:

“Sao, Du Hạo đem qua bị thương khi giao đấu với một tên nào đó ư?”

“Ừ, lúc đầu cứ tưởng hắn ta là Dạ Ma nào ngờ hình như là người!”

“Thế thì lạ thật, là người mà lại có ma thuật sao?”

“Tớ chẳng rõ. Hắn ta lợi hại lắm, đấu ngang ngửa với Tiểu Hạo Tử! Mà nghe mọi người trong nhà nói lũ Dạ Ma có vẻ mạnh lên. Đại loại là những vấn đề như vậy, tớ cũng không hiểu ra sao!”

“Cái nhà họ Du ấy rắc rối thật! Cậu phải cẩn thận đó Yến Phi!” – Song Song nhắc nhở.

“Tớ biết rồi!” – Yến Phi cười tươi.

Chợt, giọng Diễm Quỳnh sang sảng ở tiệm trên:

“Gi, lại là cậu nữa hả?”

Cả hai đứa nọ đưa mắt nhìn ra ngoài. Khi thấy một người, Yến Phi kêu:

“AJ!”

Thì ra, do thấy AJ bước vào tiệm mì nên Diễm Quỳnh hải.

“Cô làm gì hết thất thanh vậy?” – AJ nhìn chăm chăm cô gái họ Lưu.

“Thế mà cũng hỏi! Lần trước bị cậu quỵt tiền nên tôi ngán lắm rồi hôm nay thấy cậu xuất hiện tôi thấy kinh chứ sao!” – Diễm Quỳnh chống hông.

“Hôm nay tui không đến để ăn mì. Tui tìm Yến Phi!” – AJ đáp ngay.

Diễm Quỳnh nhú mày. Vừa lúc đó, Yến Phi từ dưới bước lên:

“Cậu tìm tôi?”

Đối diện, AJ gật đầu.

Nãy giờ, Diễm Quỳnh vừa lau bàn vừa đưa mắt nhìn sang hai người nọ ngồi nói chuyện.

AJ lóng ngóng lấy trong túi quần ra vài tờ bạc:

“Tui trả tiền lại cho cô! Cảm ơn lần trước đã giúp tui!”

Yến Phi ngạc nhiên:

“Cậu kiếm đâu ra tiền vậy?”

“Tui mượn một người bạn, cô lấy đi.”

Yến Phi cười:

“Thôi, có bao nhiêu đâu chứ, cậu cứ giữ lấy mà dùng.”

“Nếu cô không lấy là cô xem thường tui. Tui sẽ không đến đây nữa!”

Yến Phi bất ngờ trước thái độ dứt khoát của anh chàng mới quen. Nhìn ánh mắt kiên quyết của AJ,

con bé không thể không lấy.

“Cậu ăn mì với tôi nhé?” – Yến Phi mời.

“Thôi, tui không dám ăn nữa đâu!” – AJ lắc đầu liên tục.

Yến Phi bật cười trước điệu bộ đó. Nó tiếp:

“Đừng lo, hôm nay tiệm mì giảm giá, số tiền cậu đưa tôi cũng dư ra một ít đủ để trả một tô mì.”

“Vậy hả, thế thì tui ăn.”

Mấy phút sau, Diễm Quỳnh bước đến:

“Cậu kêu một tô mì ư?”

AJ gật gật. Thấy Diễm Quỳnh nhìn mình với vẻ gì đó, cậu chàng vừa nói vừa đẩy nhẹ mấy tờ bạc về phía cô gái:

“Yên tâm, tui có tiền đây!”

Diễm Quỳnh cầm tiền, nói nhạt:

“Chờ tí!”

Cuộc nói chuyện giữa Diễm Quỳnh và AJ thật buồn cười.

.....

Diễm Quỳnh xuống bếp làm mì, làm bằm:

“Cái tên ấy cứ thấy khó ưa! Sao Yến Phi lại quen cậu ta nhỉ?”

“Thôi, dù gì hôm nay cậu ta có trả tiền mà!”

Song Song cười bảo rồi quay ra thấy Yến Phi cười nói với AJ.

.....

Diễm Quỳnh mang tô mì lên đặt trước mặt AJ. Trong lúc, anh chàng đang lóng ngóng lấy đũa thì Yến Phi gọi ý:

“Chúng ta sẽ là bạn nhé?”

AJ dừng lại, ngược nhìn:

“Bạn?”

“Ừ, được gặp nhau cũng là cái duyên. Với lại, tôi thấy chúng ta nói chuyện cũng hợp nhau lắm.

Cậu đồng ý chứ?”

AJ liền nhớ lại lời Access “... tiếp cận cô ta thì biết đâu cậu sẽ moi được vài thông tin.” nên đã gật khề:

“Thế thì tốt quá, tui rất vui! Cảm ơn Yến Phi!”

“Gọi Yến Phi được rồi!”

“Ừm, Yến Phi!”

Yến Phi nghiêng đầu cười hiền hòa.

....

AJ rời tiệm mì. Tức thì, Access từ trong cổ áo thò đầu ra:

“Mọi chuyện xem ra rất thuận lợi đúng không, AJ?”

“Cũng chưa thể nói trước được điều gì cả. Nếu Yến Phi không hề biết gì về thứ ấy thì kế hoạch của mi phá sản!”

“Yến Phi?! Từ bao giờ cậu gọi cô ta bằng cái tên thân mật ấy vậy?”

“Tên thân mật à? Tại Yến Phi bảo ta gọi thế. Mà thôi, điều đó không quan trọng, bây giờ chỉ hy vọng là sẽ moi được vài thông tin về nó!”

Chiều tối, Yến Phi từ tiệm mì đi về nhà. Con bé cứ nghĩ mãi về trận đấu tối hôm qua, thỉnh thoảng tiếng thở dài khe khẽ phát ra. Yến Phi cảm thấy dường như bắt đầu có chuyện gì không ổn sẽ xảy đến với nhà họ Du nên thấy lo lắng. Vì mãi nghĩ ngợi nên cô gái không hề hay biết sau lưng vài chiếc bóng đen đang đi theo mình...

Đang bước đi trên con đường vắng vẻ, chợt Yến Phi nghe vài tiếng nói rất khẽ hòa trong làn gió lạnh. Những tiếng xì xầm xì xầm y như lời rủa của ma quỷ. Yến Phi xoay lại, chẳng có gì cả ngoài màn đêm đen đặc quánh. Con bé nhún vai và tiếp tục rảo bước. Và lần này nó nghe rất rõ không chỉ tiếng thì thầm mà còn cả tiếng bước chân nữa! Thật sự có người đang bám theo.

Yến Phi dừng bước, quay đầu ra sau, không có ai ngoại trừ nó đang một mình trên đường. Con bé bắt đầu sợ vì linh cảm cái gì đó không ổn đang diễn ra ngay lúc này. Nó mau chóng xoay lưng, bước thật nhanh, còn một đoạn nữa mới đến nhà.

Yến Phi rải những bước dài, phía sau tiếng bước chân dồn dập hơn. Rồi con bé thấy dưới đất từ từ hằn lên những chiếc bóng cao liêu xiêu, rất đáng sợ.

Bỗng...

“Yến Phi!” – Giọng ai đó vang lên phá tan mọi thứ. Nỗi sợ hãi của Yến Phi lẫn những chiếc bóng trên nền đất lạnh biến mất.

Quay qua con bé thở phào vì thấy chị chồng, Du Phương.

“Yến Phi, giờ này em mới về à? Trễ thế?”

“Dạ, mà chị đi đâu vào giờ này?”

Du Phương vươn vai:

“Chị có chút chuyện cần ra ngoài vào buổi chiều. Lúc này chị thấy em bước đi vội lắm, có chuyện gì ư?”

Yến Phi nhìn ra phía sau lưng rồi nói khẽ:

“Hình như có ai đó bám theo em...”

“Có người bám theo em?”

“Vâng, khoảng bốn, năm người! Em chỉ thấy những chiếc bóng cao quái dị, ghê lắm!”

“Những chiếc bóng cao quái dị sao?” – Du Phương nhíu mày.

... Cổng nhà mở, Yến Phi và Du Phương bước vào. Chợt, có người đến gần đặt tay lên vai cô gái họ Yến.

“Phi Phi, cậu về cùng chị Du Phương à?”

Yến Phi giật thót người xoay lại:

“Ôi trời ạ! Cậu làm tớ đứng cả tim!”

Du Hạo ngạc nhiên:

“Có chuyện gì mà cậu giật mình dữ vậy?”

Du Phương bảo:

“Khi này trên đường về, Yến Phi bị mấy con Dạ Ma bám theo nên tâm trạng còn sợ hãi!”

“Dạ Ma?” – Du Hạo nhìn cô vợ, lo lắng – “Chúng bám theo cậu? Chúng có làm gì cậu không?”

“Không, may gặp chị Du Phương nếu không tớ chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!”

“Yến Phi, em vào tắm rửa rồi nghỉ ngơi cho khỏe!” – Du Phương vỗ nhẹ vai em dâu.

Yến Phi gật đầu. Xong, cả ba bước vào nhà.

Qua hôm sau, tại tiệm mì Tân Quán, Yến Phi đưa mắt sang AJ:

“Cậu có người thân không?”

AJ im lặng một lúc rồi đáp:

“Cả nhà tui không may gặp tai nạn nên đã chết hết rồi! Giờ còn mỗi mình tui!”

“Ôi, xin lỗi tôi không biết.”

“Có gì đâu, vậy còn cô?”

“À, bố mẹ tôi tự tử. Tôi không có anh chị em nào cả nên cũng sống một mình, nhưng bây giờ tôi đã có gia đình mới. Tôi rất hạnh phúc! Đó là gia đình chồng của tôi. Chuyện kể ra cũng dài

dòng lăm.” – Yến Phi cười vì nhớ đến những người trong gia đình họ Du

“Vây, hôm nào cô kể tui nghe nhé?” – AJ dọ ý.

“Ừm, nếu muốn cậu có thể đến nhà tôi chơi. Mọi người sẽ rất vui!”

Trông hai người trò chuyện, Song Song khoanh tay:

“Anh chàng này bây giờ thân thiết với Yến Phi quá nhi!”

“Thế mới nói. Du Hạo mà biết chuyện không biết có ghen không nữa!” – Diễm Quỳnh thờ hất.

... Màn đêm dần buông xuống, Yến Phi mệt mỏi trở về nhà. Và lần này, con bé lại nghe tiếng bước chân từ phía sau. Nó nuốt nước bọt, nếu lại là bọn Dạ Ma hôm qua thì sao? Yến Phi siết chặt bàn tay, bước thật nhanh rồi chạy. Những cái bóng xiêu vẹo vẫn bám đuôi. Yến Phi ngửi thấy trong không khí mùi hôi của đất ẩm, bọn Dạ Ma lúc nào cũng mang cái thứ mùi kinh dị ấy.

Cô gái họ Yến vẫn chạy hồi hã. Mấy bóng đen trườn dài tiếp tục đuổi theo. Yến Phi dừng lại, nỗi sợ hãi dâng lên trong mắt khi trước mặt, hai cái bóng đen hiện hình. Đúng là Dạ Ma rồi! Đôi mắt đỏ lè của chúng nhìn cô gái thèm thuồng. Yến Phi nhìn ra sau rồi sững sốt vì có thêm hai con ma khác đang đứng...

AJ ném viên đá lăn lóc xuống đất, lầu bàu:

“Thế nào Acc, đi dạo vậy đủ chưa?”

“Cậu thật là, thỉnh thoảng đi dạo vào buổi tối cho thoải mái, suốt ngày ở trong phòng chán chết!” – Access nằm ườn trên vai tên ác ma.

“Nhưng ta buồn ngủ lăm, mi không biết à?”

“Rồi rồi, vậy bây giờ về nhà.” – Access nhăn nhó.

AJ bực mình rảo bước, giờ cu cậu chỉ muốn ngủ. Chợt, AJ khựng lại, đưa mắt nhìn vào một con đường nhỏ...

Khi đó, bốn con Dạ Ma từ từ tiến đến chỗ Yến Phi, còn con bé thì lùi dần ra phía sau. Làm sao nó có thể đối phó với bốn con ma chứ? Vô cùng sợ hãi, Yến Phi mong sao Du Hạo có ở đây! Cô gái họ Yến cứ bước lùi và xui xẻo thay nó bị trượt chân ngã chới với ra sau, đầu va mạnh vào một gốc cây. Con bé mơ màng thấy bốn cái bóng đang tiến đến gần, rất gần... Rồi đột nhiên một bóng người xuất hiện chặn lũ Dạ Ma. Trước khi lịm đi, Yến Phi kịp nhận ra đó là một người con trai.

Yến Phi mở mắt, thấy gương mặt Du Hạo đầy lo lắng:

“Phi Phi, cậu tỉnh rồi! Cậu thấy trong người thế nào?”

Yến Phi mệt mỏi ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh:

“Tớ... đang ở đâu?”

“Con đang ở nhà. Yên tâm, mọi chuyện đã không sao rồi!” – Bà chủ Du nhẹ nhàng bảo.

“Phải đó, em đang ở nhà. Đã xảy ra chuyện gì sao em lại ngất xỉu trước cổng nhà vậy?” – Du

Phương nhìn em dẫu.

“Trước cổng nhà...?” – Yến Phi rờ đầu thấy đau ê ẩm, rồi nhớ lại chuyện khi nãy – “Đúng rồi, em gặp bốn con Dạ Ma trên đường về! Chúng định giết em!”

“Cô chủ gặp Dạ Ma sao?” – Trúc Linh thốt lên.

“Cậu gặp Dạ Ma? Thế vì sao Trúc Lam lại thấy cậu ngất xỉu ngoài cổng?”

“Tớ không biết nữa. Tớ bị vấp té, đầu rất đau rồi tớ không nhớ chuyện gì đã xảy ra. À, có!

Hình như tớ thấy ai đó xuất hiện thì phải.”

“Vậy là có người đã cứu chị Yến Phi và chính người đó đưa chị í về nhà đặt ngay trước cổng!” – Du Thiện suy luận.

“Thế chị có nhớ mặt người đó?” – Du Thanh hỏi.

“Không, lúc ấy chị đã ngất xỉu!”

Tất cả đưa mắt nhìn nhau. Vài phút trôi qua, Du Hạo áp tay lên mặt vợ, dịu dàng:

“Cậu nằm nghỉ đi. Sáng mai, chúng ta sẽ nói về chuyện này sau!”

Chương 20

Tất cả rời khỏi phòng Yến Phi, bà chủ Du đưa mắt sang các con:

“Mấy đứa cũng ngủ sớm.”

Bà chủ Du cùng ba cô hầu rời đi. Du Thanh lên tiếng trước:

“Em cảm thấy sự việc này thế nào ấy. Đạo gần đây lũ Dạ Ma xuất hiện về đêm nhiều hơn, trước đây làm gì có!”

“Ừ, kể từ khi cái tên lạ mặt lần trước xuất hiện thì đám Dạ Ma bắt đầu có những thay đổi. Hẳn ta đã làm gì chứ?” – Du Phương đặt tay lên môi nghĩ ngợi.

“Theo em thấy chúng đang dần mạnh lên thì phải!” – Du Thiện quả quyết.

“Nếu thế thì gay thật!” – Du Hạo khoanh tay – “Chúng mà mạnh lên thì con người sẽ thế nào?”

Du Phương thở ra vì đang nghĩ về một vấn đề đáng lo hơn:

“Không những con người mà còn nhà họ Du chúng ta nữa! Lũ Dạ Ma vốn rất căm hận dòng họ Du, một gia đình Nhật Ma. Nếu chúng mạnh lên thì mục tiêu đầu tiên chính là... người trong nhà họ Du!”

“Vậy thì...” – Du Thanh xoay qua – “Chị Yến Phi sẽ gặp nguy hiểm! Trong gia đình, chị ấy là người hay ra ngoài, lại là vợ sắp cưới của anh Du Hạo. Lũ Dạ Ma thường hận anh thế nên rất có thể chúng sẽ nhắm vào Yến Phi, bằng chứng là đêm nay chị ấy đã bị bốn con Dạ Ma tấn công!”

“Điều Bé Thanh nói rất có lý. Du Hạo à, kể từ bây giờ em hãy ở bên cạnh Yến Phi để bảo vệ nó. Chúng ta không thể biết được chúng có còn tấn công Yến Phi nữa hay không vì vậy em phải luôn ở cạnh nó để không xảy ra chuyện gì đáng tiếc!” – Du Phương nhìn em trai.

“Vâng, dĩ nhiên rồi!” – Du Hạo cười nhưng không giấu được nỗi lo lắng.

“Mà các anh chị nghĩ gì về người đã cứu chị Yến Phi?” – Du Thiện hỏi.

Du Hạo nhìn nghiêng, về mặt trầm ngâm:

“Người đã cứu Phi Phi không phải là kẻ tầm thường! Lại xuất hiện thêm một kẻ biết ma thuật và người đó là bạn hay là thù với nhà họ Du cái này còn chưa rõ!”

“Nhức đầu thật! Chuyện gì đang diễn ra ở phố Hoa Đạo này vậy?”

Ba đứa nọ đều im lặng trước câu hỏi của Du Phương.

Sáng hôm sau, ngoài cổng biệt thự, Yến Phi tròn xoe mắt:

“Tối nay cậu sẽ đến tiệm mì đón tớ à?”

“Ừ, sự việc đêm qua khiến tớ không yên tâm. Vội lại, cậu cứ nhất quyết đến tiệm mì giúp mọi người nên tớ sẽ đến đón cậu!”

“Biết thế nào được, chú Quán đi xa chưa về. Tớ không đến giúp thì Song Song với Diễm

Quỳnh sẽ chết mất! Dù có hơi sợ sẽ gặp Dạ Ma nhưng đành chịu. Mà biết đâu có thể đêm nay chúng sẽ không tấn công tớ nữa thì sao!”

“Hy vọng là vậy nhưng thôi tớ sẽ đến đón cậu như thể tớ yên tâm hơn!”

Trước sự quả quyết của chồng, Yến Phi đành gật đầu.

Du Hạo chợt ôm lấy Yến Phi rồi nhẹ nhàng áp mặt vào cổ cô gái. Cậu nhắm mắt lắng nghe nhịp đập, để cảm nhận được cơ thể cô vợ vẫn ấm áp.

“Tiểu Hạo Tử, cậu sao vậy?”

“Phi Phi, tớ sợ sẽ có chuyện gì đó đến với cậu! Tớ rất sợ...”

Yến Phi lặng người một lúc rồi nhẹ nhàng đặt hai tay lên lưng anh chàng:

“Sẽ không sao đâu, cậu đừng lo gì cả! Mọi chuyện sẽ ổn!”

Du Hạo vẫn nhắm mắt và hy vọng rằng mọi chuyện sẽ không sao.

Ở tiệm mì, Song Song nói lớn:

“Cái gì, cậu bị lũ Dạ Ma tấn công à?”

“Suyt, khê thôi kéo Diễm Quỳnh nghe bây giờ!” – Yến Phi đưa tay lên miệng ra dấu.

“À, ừm... tớ quên nhưng cậu có bị thương không?”

“Không, may là có người cứu tớ. Tiếc là tớ không biết ai cả.”

“Thế nhà họ Du nói gì khi biết cậu bị tấn công?”

“Mọi người rất lo lắng. Tiểu Hạo Tử bảo từ giờ sẽ đến tiệm mì đón tớ vào buổi tối. Cậu ấy đã rất rất lo cho tớ!” – Yến Phi lau bát.

“Không lo mới lạ nhưng vì sao chúng lại tấn công cậu?” – Song Song khó hiểu.

“Có thể chúng thấy tớ là miếng mồi ngon nên muốn thưởng thức!” – Yến Phi bông đùa.

“Lúc này mà cậu còn giỡn được! Ôi lo thật đấy!”

Yến Phi dừng công việc lại, đến gần rồi nắm tay cô bạn thân:

“Song Song, tớ biết cậu lúc nào cũng lo cho tớ nhưng sẽ không sao đâu. Tớ là Yến Phi may mắn mà nên nhất định không gặp chuyện gì!”

Song Song nhìn bạn, thở ra:

“Cậu phải cẩn thận đấy nhé!”

Yến Phi mỉm cười.

Tối hôm ấy như lời đã hứa Du Hạo đến tiệm mì để đón Yến Phi về nhà. Đang đứng thì Du Hạo nghe ai đó cất tiếng gọi mình:

“Du Hạo!”

Cậu quay qua ngạc nhiên:

“Lục Song Song?!”

“Chà còn nhớ tên tôi cơ đấy.” – Song Song chậm rãi bước đến.

“Làm sao quên được một cô gái đặc biệt như cậu!”

“Này, cậu đang khen tôi hả? Vợ cậu còn ở trong tiệm đó!” – Song Song nhún vai.

Du Hạo bật cười. Sau đó, cả hai đứng trò chuyện với nhau.

“Cậu từ lâu đã biết tôi là ma đúng không?” – Du Hạo hỏi.

Song Song bỏ tay vào túi áo khoác, nói vắn vớ:

“Ừm, lần đầu cậu đến tiệm mì tôi đã nghĩ thế nhưng vẫn chưa chắc chắn lắm! Hóa ra cậu đúng là một con ma!”

Du Hạo đưa mắt sang cô gái:

“Cậu... đúng là kỳ lạ!”

Song Song cười nhẹ rồi khẽ hít hà hơi, bảo:

“Sự thật, tôi không thích Yến Phi làm dâu cho một gia đình ma nhưng thấy Yến Phi và cậu thật lòng với nhau thì tôi không thể ngăn cản. Cậu hãy bảo vệ Yến Phi. Cậu ấy đã gặp nhiều bất hạnh vậy nên cậu nhất định phải đem lại hạnh phúc cho cậu ấy.”

“Cậu yên tâm, tôi sẽ làm cho Phi Phi hạnh phúc!”

“Phi Phi? Cậu gọi Yến Phi bằng Phi Phi ư?”

“Ừ, có chuyện gì sao?” – Du Hạo nhíu mày, ngạc nhiên.

“Không, không có gì!” – Song Song nhìn vào màn đêm đen, cười khẽ – “Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao cậu lại quan trọng với Yến Phi như thế!”

Du Hạo khó hiểu.

Đứng một lúc, Song Song vờn vai:

“Thôi tôi phải về. Lát nữa, Yến Phi mới ra, cậu chịu khó nhé!”

Anh chàng họ Du gật đầu. Ít giây sau, Song Song cất bước. Chợt nghe Du Hạo gọi, con bé xoay liền lại...

Nhìn cô gái trong chốc lát, Du Hạo mỉm cười:

“Cảm ơn cậu, Song Song!”

Trong phút chốc, mắt Song Song mở to khi thấy nụ cười tươi của Du Hạo. Dưới ánh trăng sáng, người con trai ấy quay mặt lại và mỉm cười khiến cô gái họ Lục bất ngờ lặng người. Tim Song Song đập mạnh vì bất gặp một hình ảnh nào đó rất quen thuộc đang ẩn hiện trong Du Hạo!

“Du Hạo, là cậu hả?” – Giọng Diễm Quỳnh sang sảng.

Song Song giật mình quay qua, Diễm Quỳnh và Yên Phi tiến lại gần hai người. Diễm Quỳnh nhú một con mắt lại:

“Chà đến tận đây đón vợ cơ. “Iêu” vợ thế à?”

Du Hạo cười cười, gãi đầu. Còn Yên Phi thì thúc khủy tay vào hông nó:

“Sao bà hay hay kiểm chuyện vậy?”

“Rồi, xin lỗi! Không làm phiền hai người nữa. Chúng ta về thôi Song Song kéo làm kỳ đà cản mũi!” – Diễm Quỳnh kéo tay Song Song.

Yên Phi lắc đầu, xong quay qua nhìn chồng:

“Cậu chờ tở lâu không?”

“Không, tở cũng mới đến.” – Du Hạo chống tay ngay hông – “Nào về nhà thôi!”

Yên Phi quàng tay qua tay chồng, cười:

“Ừ, về nhà!”

Dõi theo bóng hai người bạn, Song Song xoay trở lại lắc đầu:

“Chắc là nhầm lẫn thôi. Du Hạo không thể là cậu ấy!”

Trong khi đó, trên cành cây, Access ngáp:

“Cậu không cần phải lo nữa, cô gái Yên Phi đã được chồng, Du Hạo, đưa về nhà! Hôm qua cậu đã cứu cô ta rồi hôm nay còn định âm thầm bám bảo vệ theo nữa chứ.”

“Mi thôi lải nhải đi! Dẫu sao chúng ta còn cần mọi thông tin ở Yên Phi nên nếu cô ấy bị gì thì chúng ta sẽ không bao giờ tìm ra được thứ ấy!”

Access chống cằm vì tên ác ma ngốc nói rất đúng.

“Bây giờ chúng ta về! Mi sướng rồi chứ!”

“Ừ, về! Về đi, tui muốn ngủ lắm!”

“Vớ vẩn!” – AJ toan xoay lưng phóng đi thì bất chợt những cái bóng đen lao vút qua. Cậu liền đưa

mắt xuống con đường vắng vẻ.

Lúc này, Du Hạo và Yên Phi đang tay trong tay vui vẻ đi về thì đột nhiên Du Hạo dừng lại bởi cảm nhận có cái gì đó đang tiến về phía hai người.

“Chuyện gì thế Tiểu Hạo Tử? Bọn Dạ Ma lại đến à?”

“Hình như là vậy!” – Du Hạo đẩy nhẹ cô gái ra phía sau lưng mình – “Phi Phi, cậu hãy lùi lại sau lưng tớ! Cẩn thận nhìn xung quanh đừng để bị tấn công!”

Yên Phi gật nhẹ, tay giữ chặt vai áo chồng.

Rồi Rất nhiều cái bóng đen bay qua lại. Du Hạo cất tiếng:

“Có gì thì ra mặt đi! Ta không thích cái trò trốn tìm này đâu!”

Im lặng, không còn âm thanh nào nữa! Du Hạo vẫn chăm chú quan sát trong màn đêm đen.

Bỗng, vài cái bóng ma nhảy vọt xuống. Du Hạo và Yên Phi thấy những cái bóng lom khom cúi thấp rồi từ từ đứng thẳng người lên.

Trăng đêm nay sáng lắm. Có vẻ như trăng không muốn thứ gì có thể qua mặt nó chính vì thế, ánh trăng đã soi rõ mọi vật bên dưới và nhờ vậy hai đứa nợ thấy rõ một đám Dạ Ma. Cỡ chừng trên mười con!

Một con ma cất giọng khàn đục, nghe như lời rủa:

“Đúng là người nhà họ Du có khác. Du Hạo cùng cô vợ trẻ Yên Phi!”

“Ngươi biết tên ta?”

“Dĩ nhiên, tất cả những con Dạ Ma ở cái phố này con nào mà không biết nhà họ Du, gia đình Nhật Ma! Toàn những kẻ lợi hại!”

“Nếu đã biết thì vì sao còn chặn đường ta? Mi không sợ ta sao?”

“Ha!” – Con ma nhếch mép – “Bây giờ bọn tao đã mạnh hơn trước nên muốn tính vài món nợ với nhà họ Du. Các ngươi đã ra tay tàn sát không biết bao nhiêu con Dạ Ma, đã đến lúc cần làm rõ chuyện này.”

“Hai đêm trước có phải các ngươi đã tấn công Phi Phi?”

“Đúng thế! Vì nó là người nhà họ Du, là vợ mày và quan trọng cô ta là một con người thật sự để chúng tao săn!”

“Các ngươi sẽ phải trả giá cho điều đó!” – Du Hạo quay qua nhìn vợ – “Cậu hãy đứng xa một chút và hết sức cẩn thận, có gì thì la lên cho tớ hay!”

“Cậu cẩn thận đấy, Tiểu Hạo Tử!” – Yên Phi lo lắng, nhắc nhở.

Du Hạo gật đầu. Cậu đưa mắt về phía lũ Dạ Ma, trong lòng bàn tay xuất hiện luồng phép sáng. Du Hạo hơi e ngại vì chúng khá đông.

Khi đó, trên những cành cây AJ đang lao nhanh trong cơn gió.

“Này, lại có chuyện gì thế?” – Access bám chặt cổ tên ác ma ngốc.

“Ta linh cảm bọn Dạ Ma đã bám theo hai người đó nên đi xem thế nào!”

“Hừ, lúc nào cũng bị kéo vào những chuyện không đâu.”

“Mi đừng lải nhải nữa Acc!” – AJ chợt dừng lại khi thấy bên dưới con đường vắng đang diễn ra một cuộc chiến – “Ta nói mà, lũ Dạ Ma thật sự đi theo họ! Lũ Dạ Ma xem ra hơi nhiều, không biết tên Du Hạo sẽ đối phó thế nào!”

“Cậu lo thừa. Hắn ta rất giỏi, bao nhiêu đó thì làm gì được hắn!”

“Hắn thì không sao nhưng vừa chiến đấu vừa phải lo cho cô vợ chân yếu tay mềm thế kia thì là một vấn đề đó!” – AJ nhìn Yến Phi đang đứng quan sát trận chiến với dáng vẻ lo lắng.

Vài con Dạ Ma đã ngã xuống trước đòn đánh phép của Du Hạo nhưng lực lượng bầy ma đó vẫn không giảm vì lại thêm vài con lần lượt xuất hiện...

Du Hạo nghĩ ngợi:

“Quái quí thật! Chúng càng lúc càng đông. Nếu chỉ một mình thì không sao nhưng còn Phi Phi, lỡ chúng tấn công cậu ấy thì...”

“Tiểu Hạo Tử, cẩn thận!” – Tiếng cô gái họ Yến đột ngột vang lên.

Có một con ma giơ những cái móng về phía Du Hạo may thay Yến Phi chạy đến ôm lấy anh chàng, đẩy mạnh. Cả hai ngã nhào xuống đất. Sau vài giây hoàn hồn, Du Hạo ngồi dậy, đưa mắt nhìn vợ đầy sốt sắng:

“Cậu không sao chứ Phi Phi?”

“Ừm, không sao còn cậu? Có bị thương không?” – Yến Phi lồm cồm ngồi dậy, lắc đầu.

“May là có cậu nên tớ không sao! Phi Phi, hay là cậu chạy về nhà trước đi! Tớ sẽ ở lại xử lý bọn chúng.”

“Không được! Tớ không thể bỏ mặc cậu một mình như thế sẽ rất nguy hiểm!”

“Nghe lời tớ chạy về nhà đi!”

“Không!” – Yến Phi với ánh mắt kiên quyết, bảo – “Tớ không thể bỏ cậu lại, không bao giờ! Tớ muốn được ở bên cạnh cậu dù phải chết! Tuyệt đối không có điều gì khiến tớ rời xa cậu! Không gì cả, cho dù là cái chết! Tớ sẽ không bao giờ rời xa cậu lần nào nữa!”

Từ trên cây, AJ chợt bất động khi nghe những lời nói đó của Yến Phi! Đôi mắt cậu tròn xoe nhìn cô gái. Cậu cảm nhận được tình yêu thật sự mà Yến Phi dành cho Du Hạo. Một điều gì đấy mơ hồ xuất hiện trong lòng AJ. Chính xác là, có một sự rung động nhẹ trong trái tim tên ác ma.

Không biết làm gì trước thái độ mạnh mẽ kia, Du Hạo chỉ nói được hai từ:

“Phi Phi!”

Yến Phi ôm lấy chồng:

“Tiểu Hạo Tử, tớ sẽ ở lại cùng cậu.”

“Khà khà khà, cảm động quá!”

Con ma nọ vỗ tay rồi bất ngờ lao vút đến, nhanh chóng giương móng về phía Yến Phi.

Du Hạo lập tức ôm vợ xoay người sang hướng khác nhưng mấy cái móng sắt bén kia đã kịp cào qua cổ cô gái hai vết xước dài, rướm máu.

“Phi Phi, cậu chảy máu rồi!” – Du Hạo sững sốt.

“Không sao đâu, hơi rát một tí thôi.” – Yến Phi lấy tay che vết thương, máu vẫn chảy.

Du Hạo đưa mắt nhìn đám ma đói rồi vung tay đánh phép giết chết mấy con nhưng chúng vẫn còn khá đông!

“Chết tiệt!” – Du Hạo nghiến răng.

Trên cây, Access thấy AJ đeo mặt nạ vào liền hỏi:

“Cậu định cứu họ? Nhưng Du Hạo là con của kẻ thù!”

“Ta không giúp hắn chỉ giúp... Yến Phi thôi!”

Access chưa nói tiếp thì AJ đã bay xuống.

Du Hạo kinh ngạc khi nhận ra đó là đối thủ đêm trước của mình:

“Cậu là...”

AJ ngăn lại:

“Mau đưa cô ấy về nhà! Để bọn chúng cho ta!”

“Nhưng...”

“Bọn chúng chẳng là gì với ta cả! Vợ ngươi đang chảy máu hãy mau chóng đưa về nhà băng bó vết thương!”

Du Hạo lưỡng lự vài giây rồi bảo:

“Cảm ơn!”

Du Hạo dìu Yến Phi rời khỏi cuộc chiến. Khi thấy họ đã khuất bóng, bấy giờ AJ mới xoay qua nhìn qua một lượt đám Dạ Ma:

“Bọn tép riu, kết thúc trò chơi đi!”

“Hừ thật xác láo! Mà là con người? Chà thú vị đây!”

Tên Dạ Ma lao vào đối phương. Đối diện, AJ giơ tay lên.

Tại nhà họ Du, sau khi thoa thuốc lên vết thương của Yến Phi xong, Du Phương hỏi:

“Tự dung hai đứa bị Dạ Ma tấn công vậy? Còn bị thương nữa.”

“Không có gì nghiêm trọng đâu mọi người đừng lo!”

“Cũng may là chỉ chi là vết cào. Rõ ràng là lũ Dạ Ma nhắm vào chị Yến Phi! Chúng muốn trả đũa nhà họ Du đây mà.” – Du Thanh bực tức.

“Rắc rối đây! Có vẻ chị Yến Phi đang gặp nguy hiểm!” – Du Thiện thở ra.

“Chắc con đã rất sợ hãi?” – Bà chủ Du nhẹ nhàng hỏi con dâu.

Yến Phi lắc đầu, trấn an mẹ chồng và mọi người:

“Không đâu ạ.”

Trong khi Yến Phi nói chuyện với những người kia thì Du Hạo đứng im lặng bên cửa sổ. Thấy vậy, Du Phương bước đến hỏi:

“Em sao thế? Bị thương ở đâu à?”

“Không, em không bị gì cả chi là... thấy lo thôi!”

“Ừ, không ngờ chúng nhắm vào Yến Phi, chẳng biết phải làm sao đây. Vài ngày tới có lẽ con

bé sẽ còn gặp nguy hiểm. Phải tính cách nào đó cho ổn thoả mới được.”

Du Hạo nhìn vết thương ngay cổ Yến Phi. Lời của chị gái khiến cậu vô cùng lo lắng cho cô vợ trẻ “Vài ngày tới có lẽ con bé sẽ còn gặp nguy hiểm. Phải tính cách nào đó cho ổn thoả mới được.” Câu nói ấy cứ lờn vờn trong đầu Du Hạo. Đêm đó, cậu hầu như thức trắng...

Sáng hôm sau, Du Thiện vươn vai bước ra ngoài vườn thì ngạc nhiên khi thấy Du Hạo ngồi lặng lẽ ngắm nhìn những bông hoa mới nở. Trông gương mặt anh trai phảng phất một nỗi buồn nào đó không rõ!

“Anh Du Hạo, anh dậy sớm vậy?” – Du Thiện đến gần lém lỉnh hỏi.

Du Hạo quay qua thấy em trai tinh nghịch đang giương đôi mắt nhìn.

“Là em à, Du Thiện? Tối qua anh không ngủ được nên sáng nay dậy sớm!”

“Tại sao anh không ngủ được?” – Du Thiện ngồi xuống bên cạnh.

Du Hạo đưa mắt nhìn vào khoảng không, vài phút sau mới lên tiếng:

“Du Thiện, nếu như em yêu thương một người nào đó, người đó vì em mà rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm suýt chút bỏ mạng thì em sẽ làm gì?”

“Sao anh lại hỏi thế?”

“Em hãy trả lời câu hỏi của anh!”

Du Thiện nghĩ ngợi rồi đáp:

“Em cũng không biết nữa. Nếu em đã yêu thương ai đó thì em luôn muốn người đó ở bên cạnh mình nhưng nếu vì em mà người đó gặp nguy hiểm suýt bỏ mạng thì chắc em sẽ để người ấy rời xa mình như vậy sẽ tốt hơn!”

“Em nghĩ như thế ư?”

“Nhưng, dẫu sao em cũng muốn được cùng người đó vượt qua khó khăn hơn là để người đó xa mình. Anh nghĩ giống em chứ?”

Du Hạo mỉm cười không nói. Vài phút sau, cậu đứng dậy:

“Đôi khi để người đó rời xa mình lại là cách tốt nhất cho người đó, anh nghĩ vậy! Thôi, anh đến nhà gỗ một lát. Cảm ơn câu trả lời của em, cuối cùng anh cũng đã có một quyết định!”

Du Thiện dõi theo bóng dáng buồn bã của anh trai với vẻ khó hiểu:

“Tại sao anh ấy lại hỏi mình như thế ? Mà anh ấy quyết định cái gì nhỉ? Trông anh ấy rất buồn.”

Du Thiện đã chẳng thể ngờ được, Du Hạo đã đi đến một quyết định vô cùng đau lòng.

Chương 21

Du Hạo vừa bước vào vườn hoa thì đã thấy Yến Phi đứng trên bậc thềm đá của nhà gỗ, cô gái đang vui đùa với chú chim non lần trước cả hai cứu và còn làm chiếc lồng cho nó. Nhìn nụ cười tươi của Yến Phi lòng Du Hạo đau đớn vì nghĩ đến một chuyện mà mình sắp làm...

Cổ giấu nỗi đau vào lòng, Du Hạo cất tiếng:

“Phi Phi!”

Yến Phi xoay qua:

“Tiểu Hạo Tử, tớ đến tìm cậu nhưng không thấy, mới sáng sớm cậu đi đâu vậy?”

“Tớ đi dạo cho khoay khoả. Phi Phi, cậu lại đây ngồi xuống bên cạnh tớ một chút được không?”

“Dĩ nhiên!”

Cả hai cùng ngồi trên chiếc xích đu. Yến Phi nhìn chồng:

“Có chuyện gì sao? Tớ thấy cậu lạ lắm!”

“Không, đâu có gì. Phi Phi, cậu còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau?”

“Nhớ chứ, làm sao quên được! Lần đó cũng vì đuổi theo nhóc Du Thiện nên tớ đã cầm lộn tay cậu. Khi ấy tớ cứ ngỡ mình đã “lôi” một thiên thần ra đấy!” – Yến Phi cười cười.

Du Hạo mỉm cười:

“Còn tớ vừa thấy cậu thì đã nghĩ rằng, cậu chính là món quà Thượng Đế đã mang đến cho tớ!”

Yến Phi ngã đầu xuống bờ vai chồng, nói khẽ:

“Lúc trước tớ đã nghĩ mình sẽ không bao giờ có được hạnh phúc như ngày hôm nay nhưng rồi tớ đã được gặp cậu, Tiểu Hạo Tử! Tớ cảm ơn Thượng Đế vì điều đó!”

Du Hạo vòng tay qua ôm chặt lấy vợ, hai mái đầu tựa vào nhau.

“Chúng ta sẽ không bao giờ quên những khoảnh khắc hạnh phúc mà chúng ta từng có nhé, Phi Phi!”

“Sẽ không bao giờ quên! Chắc chắn như thế!”

Bỗng nhiên, chẳng biết vì sao gió lại nổi lên, nhẹ nhàng. Những cánh hoa mỏng manh bị cuốn xoáy. Cả hai ngược mặt nhìn, một vùng trời đầy cánh hoa rơi, đẹp như chưa bao giờ đẹp như thế! Bình yên mãi mãi... Đó sẽ là giấc mơ đẹp nhất đối với người ở lại!

Du Hạo vẫn ôm Yến Phi, vẫn lặng im, vẫn đau đớn âm thầm nhưng không thể khóc. Còn Yến Phi thì nằm trong lòng chồng, mỉm cười hạnh phúc. Dù đang ở gần như thế mà Yến Phi đã không thể nhận ra trái tim Du Hạo đang vỡ vụn, xót xa và đớn đau!

Gió cùng hàng ngàn cánh hoa cứ bay xung quanh cả hai như vỗ về, bảo vệ họ trong hạnh phúc.

“Phi Phi, cậu phải cố gắng giữa gìn sức khỏe và hãy thật hạnh phúc!”

“Hả?”

Du Hạo ngắt lời Yến Phi, giọng thì thầm trong hương gió lời yêu thương cuối cùng:

“Dù sau này có xảy ra chuyện gì thì tớ vẫn mong cậu hãy nhớ, được gặp Phi Phi là điều hạnh phúc nhất của tớ!”

“Tớ cũng vậy. Tớ thật sự hạnh phúc vì được gặp cậu, Tiểu Hạo Tử!” – Yến Phi ôm chặt anh chàng hơn.

“Thế là đủ rồi! Đủ rồi nhé, Phi Phi!” – Du Hạo nhủ thầm.

Đôi mắt Du Hạo đầy nước, long lanh. Cậu không biết phải làm gì lúc này ngoài việc cố ngăn những dòng lệ và ngược mặt nhìn vùng trời hoa ngập tràn.

“Phi Phi, tớ có chuyện muốn nói với cậu.” – Vài phút sau, tiếng Du Hạo cất lên thật nhỏ.

“Chuyện gì vậy?”

“Chúng ta vào trong nhà gỗ rồi tớ sẽ nói cho cậu nghe!”

Yến Phi khó hiểu.

.....

Khi đó, Du Thiện đang nói chuyện với Du Thanh. Thằng bé đã đem cuộc trò chuyện sáng nay với anh trai kể lại cho chị gái nghe.

Nghe xong, Du Thanh nhíu mày:

“Anh Du Hạo nói thế ư?”

“Ừm.” – Du Thiện gật đầu – “Em thấy anh í lạ thế nào ấy!”

Du Thanh nghĩ ngợi:

“Vì sao anh Du Hạo lại hỏi Du Thiện như vậy? Thật ra anh ấy đang giấu mọi người điều gì?”

“Em thấy anh ấy rất buồn. Chưa bao giờ em thấy Du Hạo buồn như thế nhất là khi anh ấy nói câu Đôi khi để người đó rời xa mình lại là cách tốt nhất cho người đó, anh nghĩ vậy!”

“Người mình yêu thương? Gặp nguy hiểm? Lẽ nào anh ấy ám chỉ chị Yến Phi? Nếu vậy thì ... không xong rồi!” – Du Thanh như phát hiện ra một điều khủng khiếp.

Lúc này, ngoài bức tường nhà họ Du, AJ bức mình:

“Sao mi cứ cần nhần hoài vậy Acc?”

“Ai bảo cậu đòi đến đây xem tình hình của cái cô Yến Phi làm chi!”

“Ta đến tiệm mì được biết là Yến Phi hôm nay không có đến nên muốn đến nhà họ Du xem thử cô ấy

có xảy ra chuyện gì không! Hôm qua Yến Phi bị thương chẳng biết có nặng lắm không.”

“Cậu làm gì mà lo dữ thế?” – Access khoanh tay.

“Dù gì chúng ta cũng lợi dụng người ta thế nên cũng cần quan tâm một chút chứ. Vả lại, biết đâu lát nữa sẽ thấy cái gì thú vị thì sao!”

Dứt lời, AJ phóng lên bức tường gạch. Access chán nản vỗ cánh bay lên cùng. Đưa mắt nhìn vào bên trong vườn hoa khu nhà gỗ, chợt AJ ngạc nhiên khi thấy hai đứa trẻ đang chạy hót hải vào trong vườn.

“Chị Thanh! Sao chị biết anh Du Hạo muốn lấy ký ức của chị Yến Phi?”

“Câu nói của anh Du Hạo em không thấy lạ ư? Mấy ngày nay chị Yến Phi gặp nạn một phần cũng vì anh ấy và như anh ấy nói để người đó rời xa mình lại là cách tốt nhất cho người đó nghĩa là anh ấy ám chỉ sẽ để chị Yến Phi rời xa anh ấy! Như vậy là cách tốt nhất!”

“Nhưng chị Yến Phi sẽ không chịu đâu!”

“Chính vì thế nên anh Du Hạo sẽ lấy đi ký ức của chị Yến Phi! Như vậy, anh ấy có thể khiến chị ấy rời khỏi nhà họ Du!”

Hai đứa trẻ vừa vào vườn hoa thì chúng thấy cửa ngôi nhà gỗ đóng. Cả hai tức tốc chạy đến áp tai lên cửa nghe. Quả nhiên hai người kia đã vào bên trong. Du Thanh liền kéo cửa nhưng vô ích, cánh cửa bị Du Hạo dùng phép niệm lại dường như không muốn bắt cứ ai vào.

“Tức thật, anh ấy dùng phép niệm ấn lên cửa rồi! Du Thiện, em mau đi tìm chị Du Phương, may ra chị ấy sẽ phá được phép của anh Du Hạo! Nhanh lên, trước khi mọi chuyện quá trễ!”

Du Thiện gật đầu, lập tức chạy vụt đi. Còn lại một mình, Du Thanh lo lắng, không biết làm gì nên đập tay lên cửa gọi to:

“Anh Du Hạo, mở cửa ra! Xin anh hãy mở cửa ra! Anh đừng làm thế!”

Khó hiểu, AJ xoay sang tên tiểu yêu:

“Đã xảy ra chuyện gì thế nhỉ?”

“Làm sao tôi biết được. Hình như tên Du Hạo ở trong ngôi nhà gỗ ấy thì phải. Hắn định làm gì đó.” – Access trông đáng vẻ hấp tấp của Du Thanh, suy luận.

AJ nghĩ ngợi chốc lát rồi bảo:

“Để ta dùng phép xuyên thấu xem thử chuyện gì đang xảy ra trong ngôi nhà gỗ!”

AJ giơ tay về phía ngôi nhà, dùng ngón trỏ vẽ trong không trung một vòng tròn. Đó là phép xuyên thấu và nhờ vậy cậu với Access có thể nhìn sự việc đang diễn ra trong nhà gỗ.

.....

Nghe tiếng cô em chồng đập cửa bên ngoài, Yến Phi ngạc nhiên:

“Là bé Thanh! Tiểu Hạo Từ, mau mở cửa cho bé Thanh!”

“Không!” – Du Hạo dứt khoát – “Kể từ bây giờ không một ai có thể vào đây để ngăn cản tớ làm việc

này cả!”

Yến Phi nghiêng đầu, tròn xoe mắt vì không hiểu chuyện gì.

Du Hạo quay qua nhìn vết thương dài nơi cổ Yến Phi:

“Tớ không thể để cậu tiếp tục sống trong nhà họ Du nữa, như thế sẽ rất nguy hiểm cho cậu.”

“Cậu nói gì vậy, Tiểu Hạo Tử, tớ không sợ, chỉ cần được ở cạnh cậu thì tớ không sợ gì hết... tớ sẽ cùng cậu vượt qua khó khăn, hai chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với nguy hiểm này.” – Yến

Phi nhìn Du Hạo đầy yêu thương.

Du Hạo cười, lắc đầu:

“Phi Phi, cậu là một con người, một cô gái bình thường nên cậu không thể biết được thế giới ma thuật là một thế giới nguy hiểm đến mức nào đâu. Thế nên... tớ sẽ giúp cậu thoát ra khỏi cái thế giới vốn dĩ cậu không nên thuộc về này.”

Yến Phi thấy cổ họng khô ran, hỏi:

“Cậu đưa tớ ra khỏi thế giới của cậu, như thế nghĩa là sao?”

Du Hạo đối diện với Yến Phi, không trốn tránh, lời nói mạnh bạo:

“Phi Phi, chỉ cần một giấc ngủ thôi cậu sẽ trở về cuộc sống trước đây của mình!”

Yến Phi cảm nhận được trái tim vụn vỡ khi cậu nói ấy kết thúc vì đã hiểu ra.

“Không thể... cậu không thể làm thế với tớ! Như vậy là không công bằng! ”

“Không, Phi Phi, như thế sẽ tốt cho cậu hơn...” – Giọng Du Hạo như muốn nghẹn lại khi quyết định đưa ra ý định đó với cô gái.

Yến Phi hét to, đôi mắt ướt dần, giọng nghe không còn rõ nữa:

“Lấy đi ký ức của tớ về cậu là tốt cho tớ sao???”

Rồi con bé chạy đến gần nắm chặt tay Du Hạo:

“Tiểu Hạo Tử à, sẽ không sao đâu. Tớ không sợ. Thế nên xin cậu đừng lấy đi ký ức của tớ, ký ức về mọi người trong nhà họ Du và... về cậu...”

Yến Phi vừa nói vừa khóc đồng thời cố níu kéo, một cách tuyệt vọng.

Du Hạo cúi gầm mặt, đau lắm nhưng không thể khóc và cậu vẫn giữ nguyên ý định tàn nhẫn đó. Chậm rãi, cậu ôm Yến Phi, có thể đây sẽ là lần ôm cuối cùng.

Yến Phi cũng ôm chặt Du Hạo, cô sợ người con trai mà mình vô cùng yêu thương đó sẽ biến mất. Nhưng vài giây sau, một câu nói của Du Hạo vang lên khiến Yến Phi đau đớn đến tột cùng, tim không vỡ nữa mà đã chết.

“Xin lỗi, Phi Phi, tớ thật sự xin lỗi! Tớ không thể để cậu ở bên cạnh tớ nữa!”

Yến Phi còn chưa kịp phản ứng thì Du Hạo đã đẩy nhẹ cô ra. Lần cuối cùng, Yến Phi thấy Du Hạo

mỉm cười thật tươi, trên gương mặt hai dòng lệ đang rơi dài.

Tiếp đến, Du Hạo đưa bàn tay lên trước mặt Yến Phi, đôi tay dịu dàng từ từ đặt lên mái đầu của cô vợ trẻ..

“Không! Dừng lại đi! Làm ơn, Tiểu Hạo Tử...! Tớ xin cậu, Du Hạo! Làm ơn đừng! Dừng lại...!!!” – Yến Phi hét lên, đôi mắt mở to ngập tràn lệ.

Nhưng quá trễ, một luồng phép xuất hiện trong lòng bàn tay Du Hạo, nó tỏa ra xung quanh mái đầu của Yến Phi, càng lúc càng nhiều...

.....

Ở ngoài phòng, Du Thanh vẫn đập cửa ầm ầm, miệng gào to:

“ Anh Du Hạo, dừng tay lại đi, đừng lấy ký ức của chị Yến Phi, em van anh!”

Dĩ nhiên bên ngoài, trên bức tường gạch đối diện của khu vườn, AJ cũng thấy tất cả sự việc diễn ra trong phòng.

“Hắn ta lấy đi ký ức của Yến Phi sao? Đó là người hắn yêu mà!”

Access bay lơ lửng, khoanh tay lại:

“Vì hắn yêu cô ta nên hắn mới làm vậy, cậu ngốc thế?”

“Ta không ngốc!” – AJ gắt, xong lại nhìn Du Hạo đang làm phép lên người Yến Phi, cậu buột miệng – “Hắn đã sai khi làm thế... làm thế với người mình yêu thương!”

Access khẽ nhìn qua AJ. Hắn thấy điều gì đó ẩn hiện thấp thoáng trong mắt tên ác ma ngốc này khi cậu ta nhìn Yến Phi đang lịm dần vì phép của Du Hạo. AJ nhìn Yến Phi... rất kỳ lạ, Access tự nhủ như thế.

Quay trở lại bên trong ngôi nhà gỗ, Yến Phi đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ của sự quên lãng. Trong đầu nó lúc này tất cả những ký ức về Du Hạo chợt ùa về, trong sáng, tươi đẹp và rõ ràng như vừa xảy ra hôm qua...

Nhìn Yến Phi đang thiếp đi, Du Hạo nhắm mắt lại những giọt lệ cứ tranh nhau rơi. Chưa bao giờ đau đớn như thế này.

“Xin lỗi, Phi Phi! Tớ yêu cậu!”

Du Hạo từ từ rút tay lại, nhẹ nhàng đặt vợ nằm xuống đất.

Cửa bật mở, những người kia bước vào với vẻ mặt lo lắng. Hắn, Du Phương đã phá vỡ phép niệm phong lên cánh cửa.

Tất cả thấy Du Hạo đang ngồi xoay lưng còn dưới đất Yến Phi nằm ngủ.

Du Phương lên tiếng:

“Du Hạo!”

Du Hạo từ từ quay qua, những giọt lệ trong như thủy tinh ứa ra, chảy dài trên gương mặt miệng

nói khẽ:

“Từ giờ trở đi, em sẽ không thể xuất hiện trước mặt cậu ấy thêm một lần nào nữa!”

“Trời ơi, Du Hạo! Tại sao em lại làm thế? Tại sao lại ra nông nỗi này? Khó khăn lắm em mới tìm được tình yêu thật sự của mình vậy mà em lại...”

“Em biết, thế nhưng...” – Du Hạo đưa mắt nhìn lại Yến Phi – “Đây là cách tốt nhất cho cậu ấy!”

Du Thanh chợt lên tiếng, giọng như nghẹn lại:

“Em lúc nào cũng yêu thương anh nhưng lần này em không đồng tình với cách làm của anh! Chị Yến Phi sẽ không tha thứ cho anh!”

Dứt lời con bé chạy đi. Du Thiện lại đuổi theo:

“Chị! Chị Thanh!”

Du Hạo im lặng, cúi đầu. Bà chủ Du bước đến gần, ngồi xuống rồi nhẹ nhàng ôm lấy con trai:

“Đủ rồi, Du Hạo ơi! Mẹ sẽ không bắt con phải lấy vợ nữa. Con chịu đau đớn như vậy là quá đủ rồi, con trai!”

Cái nhìn của Du Hạo bất động nhưng nước mắt vẫn trào không ngớt. Mọi thứ đã kết thúc! Vĩnh viễn kết thúc!

Du Phương khẽ xoa mặt đi, cố ngăn cảm xúc. Còn ba chị em Trúc Linh thì ôm nhau khóc.

“Trời! Yến Phi bị gì vậy Du Hạo?” – Diễm Quỳnh kinh ngạc khi thấy Du Hạo đưa Yến Phi vào tiệm mì. Cô bạn vẫn còn ngủ.

“Cậu đừng lo. Phi Phi chỉ đang ngủ thôi!”

Diễm Quỳnh còn chưa hiểu gì thì Du Hạo tiếp:

“Diễm Quỳnh, chú Quán và Lục Song Song có trong tiệm chứ?”

“À, chú ở tiệm trên còn Song Song thì hôm nay cậu ấy nghỉ.”

“Thế ư? Cậu có thể gọi Song Song đến không? Tớ có chuyện muốn nói với cậu ấy về Phi Phi!”

Tuy thấy có điều gì rất lạ nhưng Diễm Quỳnh cũng gật đầu. Nó đi đến bên bàn nhắc điện thoại lên. Cùng lúc ông chủ Quán bước xuống.

“Du Hạo mới đến à? Yến Phi, con bé làm sao vậy?”

Du Hạo không nói gì, chỉ tiến về phía ông chủ Quán...

« Sao? Yến Phi bị gì à? » Đầu dây bên kia Song Song thốt lên.

“Ừ, Du Hạo bảo cậu ấy chỉ đang ngủ! Song Song, tớ thấy có cái gì lạ lắm nên cậu mau đến đây đi nhé!”

Diễm Quỳnh gác điện thoại, xoay qua:

“Du Hạo, Song Song nói...”

Diễm Quỳnh ngưng bật khi thấy Du Hạo rút tay ra khỏi mái đầu của chú Quân, ông liền ngã xuống đất bất tỉnh.

Lập tức, con bé chạy đến lay ông chú, gọi lớn:

“Chú! Chú ơi! Chú sao vậy?”

Diễm Quỳnh ngược lên:

“Du Hạo, cậu... cậu đã làm gì chú Quân?”

Du Hạo nói khẽ:

“Không có gì đâu. Chú ấy cũng chỉ ngủ thôi.”

“Thật ra, cậu là ai? Cậu đã làm gì Yến Phi lẫn chú Quân?”

Du Hạo vẫn không nói, từ từ đến gần cô gái đang giương đôi mắt sợ sệt nhìn mình...

Khi ấy, Song Song bước vào tiệm mì. Nó đưa mắt nhìn, tiệm không một bóng người. Chợt Song Song thoáng thấy Du Hạo mặc áo khoác sẫm màu, đội nón kết trắng, đứng xoay lưng. Lập tức con bé bước nhanh đến toan cất tiếng thì... Cô gái họ Lục bàng hoàng thấy Du Hạo đặt tay lên đầu Diễm Quỳnh, những luồng phép màu tỏa ra xung quanh bàn tay. Chưa hết trên ghế, Yến Phi thì nhắm mắt và ở dưới đất ông chủ Quân nằm bất động. Vẫn còn giữ được bình tĩnh nên Song Song liền đứng nép vào cánh cửa.

“Chuyện gì vậy? Du Hạo đã làm gì mọi người?” – Song Song đảo mắt, nhủ thầm.

Đúng lúc giọng Du Hạo vang khẽ:

“Xin lỗi, nhưng tôi đành phải lấy đi ký ức của tất cả những người biết về nhà họ Du!!!”

Song Song sững người. Sau vài phút cổ trần tĩnh, con bé khẽ khàng rời khỏi tiệm mì.

Sau khi đặt Diễm Quỳnh xuống đất, Du Hạo quay sang Yến Phi, đưa tay rờ mặt cô gái, dịu dàng bảo:

“Tha lỗi cho tớ nhé Phi Phi! Cậu phải sống thật hạnh phúc đấy! Cảm ơn cậu!”

Đứng lặng vài giây, Du Hạo bước ra khỏi tiệm mì.

....

Ở phía xa, ngay bức tường, Access thờ dài:

“Hóa ra hần ta đi lấy ký ức của những người bạn Yến Phi, những người biết về nhà họ Du.”

AJ im lặng nãy giờ, mắt vẫn nhìn đăm đăm tiệm mì nhỏ.

“Chúng ta về thôi Acc! Chẳng còn gì nữa rồi.”

AJ quay gót bước đi, Access cũng bay theo.

Về đến nhà, Song Song đóng cửa rồi ngồi xuống ghế:

“Cái quái gì thế? Du Hạo lấy đi ký ức của mọi người ư? Tại sao cậu ta làm vậy? Cậu ta xóa ký ức của Yến Phi luôn!”

Song Song dựa lưng vào thành ghế, nhắm mắt lại và không ngừng suy nghĩ. Một phút trôi qua, con bé mở mắt ra:

“Bây giờ có ngồi đoán cũng không đoán được chuyện gì. Điều đáng lo là, nhất định Du Hạo cũng sẽ lấy đi ký ức của mình. Cậu ta có phép nên mình không thể ngăn điều khủng khiếp đó. Không được, mình phải giữ lại những ký ức này để về sau còn có cơ hội tìm hiểu sự thật hôm nay! Mình cần “lưu lại” ký ức về Du Hạo!”

Song Song nghĩ ngợi rồi nhanh chóng làm cái việc mà nó nghĩ rằng sẽ là cách tốt nhất để “giữ các ký ức về Du Hạo.”

... Có tiếng chuông cửa, Song Song mở cửa ra. Dù đã đoán rằng rất có thể là Du Hạo nhưng con bé vẫn giật mình khi thấy cậu bạn đứng ngay trước mặt.

“Làm sao cậu biết nhà tớ thế?”

“Tớ thấy một tờ giấy ghi tên, số điện thoại lẫn địa chỉ nhà của những người làm việc trong tiệm mì dán trên cửa nên tớ mới đến được đây.” – Du Hạo bảo.

“Vậy ư? Thế có chuyện gì mà cậu đến tìm tớ vậy?”

“Cũng không có gì quan trọng. Trước khi cho cậu biết nguyên do tớ đến đây thì tớ muốn nói với cậu một câu. Lục Song Song, mong cậu hãy thay tớ chăm sóc cho Phi Phi và cảm ơn cậu!”

“Chăm sóc Yến Phi? Tại sao?”

Du Hạo nhìn cô bạn rồi bước chậm chậm lại gần. Song Song cũng lùi dần về phía sau vì biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình. Du Hạo giơ tay lên, một khoảng trời tối sầm ập xuống đầy mắt với cái nhìn bình thản của Song Song!

“May quá cậu tỉnh lại rồi Yến Phi!” – Diễm Quỳnh hớn hờ.

Yến Phi đưa mắt nhìn xung quanh, đây là phòng nghỉ trong tiệm mì. Con bé ngồi dậy:

“Chuyện gì vậy? Sao tớ lại ở đây?”

“Cậu không nhớ sao? Tự dưng cậu ngất xỉu trong tiệm mì nên chúng tớ mới đưa cậu vào phòng nghỉ của tiệm.”

Yến Phi đưa tay lên sờ đầu:

“Hình như tớ vừa trải qua một giấc mơ rất, rất dài thì phải! Tớ có cảm giác lạ lạ thế nào ấy!”

“Ừ, không chỉ cậu mà chúng tớ cũng vậy. Dường như có chuyện gì đó vừa kết thúc với chúng ta, đúng không Song Song?” – Cô gái họ Lưu quay qua bên cạnh, hỏi.

Song Song mỉm cười:

“Ừm, nhưng chẳng nhớ là chuyện gì nữa!”

Chợt, ông chủ Quán bước vào, vừa thấy Yến Phi đã hỏi thăm:

“Cháu sao rồi Yến Phi? Sao lại xỉu thế? Bị bệnh gì à?”

“Cháu không sao, cũng không biết tại sao lại ngất xỉu nữa nhưng giờ cháu thấy khỏe rồi chú đừng lo!”

“Thế thì may quá! Cháu có đói không? Chú làm tô mì cho cháu nhé?”

“Dạ không cần đâu, cháu chỉ muốn nằm nghỉ một tí thôi.”

“Cháu nghỉ đi. Diễm Quỳnh, Song Song có gì hai đứa lên phụ chú một tay, khách bắt đầu đông rồi!”

“Vâng!” – Song Song nhìn bạn – “Thôi cậu nằm nghỉ, chúng tớ phải làm việc.”

“Các cậu cứ làm đi, lát nữa tớ sẽ lên sau.”

Sau khi hai cô bạn thân rời khỏi phòng thì Yến Phi nằm xuống. Con bé cứ giáng mắt lên trần nhà nghĩ ngợi.

“Lạ thật! Sao mình lại thấy hụt hẫng thế nhỉ! Giống như vừa đánh mất điều gì rất, rất quan trọng. Nhưng đó là cái gì...?!”

Bên ngoài, nhìn tiệm mì Tân Quán vẫn mở cửa làm việc bình thường, Du Hạo mỉm cười. Cậu kéo vành nón xuống thấp để che gương mặt rồi khẽ khàng xoay lưng bước đi.

Hôm nay, bầu trời tươi sáng dù không có nắng. Gió vờn nhau trên mây cảnh cây còn ướt sương đêm.

Tất cả đã trở về với cuộc sống trước đây của nó. Nhưng, đây có phải là điều tốt đẹp cho mọi người???

Chương 22

AJ này giờ vẫn im lặng khiến lũ Dạ Ma nhìn nhau chẳng hiểu chuyện gì. Chúng nó tự hỏi chúng đã làm gì khiến cho vị chủ nhân này lại có cái nhìn đăm chiêu như vậy. Không khí ngột ngạt kéo dài mấy phút. Gã Long Xám đưa mắt nhìn Xù Xi, gã mập Xù Xi lại ngó sang tên bạn ốm trơ xương Chân Đen. Riêng gã Chân Đen, chẳng nhìn ai. Hắn cứ đứng đưng như thể tin chắc rằng sẽ không có chuyện gì lớn lao xảy ra đâu.

“Ta...” – Cuối cùng AJ đã lên tiếng khiến lũ thuộc hạ thở phào nhẹ nhõm – “Đã đụng độ với một số con Dạ Ma chỉ trong hai đêm. Sức mạnh của chúng hình như đã tăng lên đáng kể. Tại sao lại có chuyện như thế? Ta chỉ truyền sức mạnh cho đám các ngươi vậy thì lý do gì khiến những tên Dạ Ma lạ kia lại mạnh lên hả? Đã vậy chúng còn tấn công con người nữa!”

“A... dạ thưa chủ nhân việc... việc... này thì... thì...”

“Thì thế nào? Nói nhanh! Đừng có vòng vo!”

Gã Long Xám tự nhiên nín tịt. Nhìn gương mặt cúi gằm của tên ma, AJ tự hỏi hẳn im lặng là bởi không biết hay là vì đang che giấu cái gì đó.

Tiếng thở dài phát ra, Chân Đen đứng dậy, cái nhìn điềm nhiên:

“Chắc là chuyện này có uẩn khúc gì đây. Thế ý chủ nhân là gì?”

“Ta nghĩ, có khi nào một trong số các ngươi đã lén truyền sức mạnh của ta cho những con Dạ Ma khác để chúng đi hại con người?”

“Không... không đâu ạ!” – Tên Xù Xi phản ứng ngay – “Chúng thuộc hạ nào đâu dám, chủ nhân đừng nghĩ thế!”

“Vậy thì giải thích lý do đi!” – AJ gác chân lên phiến đá, hằn học.

“Theo thuộc hạ nghĩ có thể bọn Dạ Ma lạ ấy tình cờ “lượm” được sức mạnh ở đâu đó hoặc là vì cũng sắp đến đêm trăng tròn nên sức mạnh tăng lên thế là chúng đi săn con người!” – Chân Đen

đáp một cách dễ dàng.

AJ nhìn nhìn Chân Đen rồi lia mắt sang đám thuộc hạ còn lại, tên nào tên nấy cũng cúi đầu như thể rất sợ chủ nhân.

“Đơn giản thế thôi à?”

“Dạ, Chân Đen nói có lý. Bọn chúng mạnh lên chỉ là trùng hợp!” – Linh Tinh vụng về nói không rõ câu.

Thấy AJ hình như vẫn hoài nghi gì đấy, Chân Đen liền bảo:

“Thuộc hạ thấy chuyện này đâu đáng để chủ nhân bận tâm. Nếu muốn chúng thuộc hạ đây sẽ đi xử hết mấy con Dạ Ma lạ ấy vậy là xong!”

“Các người xử được chúng chứ?”

“Chúng thuộc hạ đã được chủ nhân truyền cho một ít sức mạnh lẽ nào không địch nổi mấy tên xa lạ kia như vậy thật uống công chủ nhân!”

Lời lẽ của Chân Đen nghe thật “ngọt”. AJ gật đầu:

“Được, ta giao việc này cho các người! Xử lý càng nhanh càng tốt!”

“Vâng, chủ nhân yên tâm, sẽ không còn tên nào quấy rầy chủ nhân nữa!”

AJ cười:

“Tốt! Thế nhưng... nếu ta biết các người đang dối trá với ta thì các người biết hậu quả rồi chứ?”

“Dạ, là gì ạ?” – Long Xám đàn độn hỏi.

Đôi mắt buồn của chàng trai trẻ ánh lên tia nhìn như quỷ dữ:

“Thì sẽ có sẵn chỗ cho tất cả bọn mi ở dưới địa ngục! Dĩ nhiên, ta sẽ là người tổng tiễn bọn mi! Vì vậy, tốt nhất đừng có giờ trò gì ra cả!”

Tất cả bọn Dạ Ma, trừ Chân Đen, mặt con nào con đó cũng mềm nhũn, xanh lét vì lời tuyên bố đó.

Sau khi AJ khuất bóng, lũ Dạ Ma lại tập hợp.

“Làm sao đây? Nếu hắn ta biết chúng ta đã truyền một ít sức mạnh cho mấy tên Dạ Ma kia thì chúng ta tiêu đời!” – Xù Xì nhăn nhó.

“Gã chủ nhân ấy đáng sợ quá!” – Long Xám miệng méo xệch.

Linh Tinh lấp bắp, cố nói cho ra câu chữ:

“Chân Đen, sao mày không nói gì?”

Chân Đen đưa bàn tay trợ xương vuốt ve cái cằm lồi lõm của mình:

“Nói gì? Tao đang bận suy nghĩ. Chuyện này càng lúc càng hay đây!”

“Hay à? Mày không nghe gã chủ nhân cảnh báo sao?”

Chân Đen lắc đầu:

“Chẳng có gì phải lo cả! Cứ tin lời tao rồi tụi mày sẽ thấy mọi thứ trở nên vô cùng thú vị!”

“Ý mày là gì?” – Xù Xì mất kiên nhẫn.

“Mày không cần hiểu làm gì. Chỉ cần biết tao đang có một kế hoạch rất tuyệt!”

Cả bọn Dạ Ma chỉ biết nhìn nhau mà chẳng thể hiểu nổi cái vẻ mặt cực kỳ thích thú của gã xương đen ấy.

Hôm sau, một buổi sáng đẹp trời ở tiệm mì Tân Quân, Yến Phi mặc tạp dề vào:

“Woa! Lại bắt đầu một ngày làm việc nữa rồi!”

“Hôm qua cậu về nhà ổn chứ?” – Song Song quay qua.

“Ừ, cũng bình thường nhưng không hiểu sao nhà lại bụi bặm thấy kinh y như tớ đã không ở nhà một thời gian dài vậy! Kỳ lạ quá!”

“Thế à? Đúng là hình như đã xảy ra chuyện gì với tất cả chúng ta thì phải?”

“Nhưng đó là gì?” -Yến Phi nhíu mày – “Vì sao lòng tớ cứ buồn buồn cậu ạ!”

Hai cô gái nhìn nhau...

Một lúc sau, Song Song vỗ tay thật lớn:

“Thôi, chắc cũng không có gì quan trọng đâu đừng suy nghĩ làm chi cho mệt. Bây giờ bắt tay vào làm việc thôi!”

Yến Phi gật đầu, mỉm cười.

Khi đó, ở tiệm trên Diễm Quỳnh đang lau bàn thì bất chợt cửa mở, một người bước vào khiến nó thò ra chân nân:

“Lại là hấn ta! Này, sao cậu cứ đến đây hoài vậy?”

Thì ra là AJ. Cậu chàng nhìn nhìn cô gái đang chiếu cái nhìn không thiện cảm về mình:

“Cô... còn nhận ra tui sao?”

“Gi? Tại sao tôi lại không nhận ra cậu? Ngày nào cậu chẳng đến cái tiệm mì này gặp Yến Phi!”

AJ nghe thế liền gật gù:

“À, ừm... tui muốn gặp Yến Phi. Cô ấy có ở đây không?”

“Biết ngay mà! Sao cậu rảnh rang thế? Chờ một chút!”

Diễm Quỳnh quay phắt đi xuống dưới bếp.

AJ ngồi xuống ghế đưa mắt nhìn bóng cô gái khuất sau cánh cửa. Chỉ chờ có thể Access lập tức thò đầu ra:

“Tôi đã nói rồi, họ vẫn còn nhớ cậu!”

“Vậy là họ chỉ quên ký ức về nhà họ Du thôi.”

“Đúng vậy, Du Hạo chỉ lấy ký ức về nhà họ Du còn những thứ khác thì vẫn còn chứ. Này, bây giờ cô gái Yến Phi đã hoàn toàn mất trí nhớ cậu còn tìm cô ta làm gì? Cô ta không thể giúp

cậu tìm ra nó nữa thì vì sao...”

Bất chợt Yến Phi từ dưới bếp bước lên, Access liền chui tọt vào cổ áo len. AJ cũng hơi giật mình liền ngồi ngay ngắn trên ghế như chờ đợi xem cô gái có còn nhận ra mình nữa không. Yến Phi vừa thấy anh chàng đã cười tươi:

“AJ! Mới sáng cậu đến tiệm mì tìm tôi sao? Có chuyện gì à?”

Yến Phi ngồi xuống đối diện với cậu bạn. AJ bảo:

“Vậy là cô vẫn còn nhớ tui?”

Yến Phi ngạc nhiên:

“Tất nhiên, sao tôi lại quên cậu được!”

Nghe thế chẳng biết sao AJ thấy vui vui và thấy lòng nhẹ đi vì Yến Phi còn nhớ cậu. Chợt thấy ánh mắt Yến Phi hướng về mình với vẻ như chờ đợi câu trả lời, AJ lúng túng đáp bừa:

“À cũng không có gì quan trọng. Hôm qua không thấy cô ở tiệm mì, lo cô gặp chuyện gì nên tui đến đây xem sao!”

“Thế ư? Hôm qua tôi không được khỏe nên nghỉ làm. Cảm ơn cậu đã quan tâm. Cậu ăn mì không, để tôi bảo Diễm Quỳnh làm cho cậu một tô.”

AJ gật đầu. Yến Phi rời bàn, bước xuống bếp, Access lại ngóc đầu lên:

“Sao cậu cứ hỏi những câu ngớ ngẩn vậy! Cái gì mà “Cô vẫn còn nhớ tui ư” chẳng ra làm sao!”

“Thì ta hỏi... cho chắc ăn!”

Access lắc đầu:

“Thôi, không nói chuyện này nữa. Tôi hỏi cậu tại sao cậu còn tìm cô ta trong khi cô ta đã mất ký ức về nhà họ Du?”

Bấy giờ, AJ mới phát hiện ra điều đó. Cậu cũng không rõ vì sao lại cứ muốn tìm Yến Phi dù biết giờ đây cô gái đã hoàn toàn rời khỏi nhà họ Du. Chỉ là, thật lòng AJ chỉ mong được thấy gương mặt và nụ cười của Yến Phi!

“Sao không trả lời? Cậu giấu tôi cái gì hả?”

“Không có! Ta nghĩ biết đâu Yến Phi sẽ còn nhớ một chút gì đấy thì sao. Ta cần phải điều tra cô ấy trong vài ngày nữa, điều này sẽ có lợi cho chúng ta!”

“Thật à? Chỉ vậy thôi?” – Access dò hỏi.

“Vậy mi còn nghĩ ta muốn gì?”

Access nhún vai, dừng dừng:

“Tui hơi lo! Sợ cậu bắt đầu có... tình cảm với cô gái Yến Phi ấy!”

“Tình cảm gì chứ? Trái tim này chỉ có thù hận chẳng còn chỗ cho bất cứ tình cảm nào nữa! Đầu óc mi hỏng rồi sao Acc?” – AJ cười nhạt, nhưng trông rất buồn.

“Ha ha ha! Cậu nói đúng, tôi ngớ ngẩn quá. Mà nếu cậu có tình cảm với Yến Phi thì chắc mặt trời sẽ không mọc nữa và khi đó tui sẽ viết một cuốn sách.”

“Mi viết sách? Sách gì?”

“Sách có tựa đề là Tình yêu của ác ma há há há!”

AJ cười cười cho ý nghĩ điên rồ của tên tiểu yêu. Rồi ánh mắt cậu thấp thoáng điều gì mơ hồ khi nhớ đến Yến Phi. Sự thật, cái cảm giác kỳ lạ trong lòng cậu là gì?

Dưới bếp, Diễm Quỳnh đang bực bội vì phải làm mì cho AJ, cái kẻ con bé thấy ghét kinh khủng! Còn Song Song thì hỏi:

“Yến Phi, cậu có biết tên anh chàng đang ngồi trên quán không?”

“Tên hả? Biết nhưng cái tên nghe hơi lạ, là AJ!”

“AJ?!” – Diễm Quỳnh chen vào – “Cái tên giống y như người, nghe kỳ cục! Chẳng hiểu vì sao cậu lại quen hắn ta được!”

“Tình cờ chúng tớ gặp nhau trên ngọn đồi trường tiểu học nên thành bạn luôn! Tớ thấy AJ cũng tốt, cậu đừng mãi ác cảm với cậu ấy như thế!”

“Thì, cứ hễ thấy mặt cậu ta là tớ tức tức ghét ghét sao í! Giờ lại phải làm mì cho hắn nữa chứ!”

Mấy phút sau, Diễm Quỳnh bê tô mì lên tiệm trên. Song Song nhìn sang bạn:

“Tớ thấy cậu thân với cậu ta lắm, hai người có vẻ hợp? Cậu ta ngày nào cũng đến tìm cậu cả.”

“Quen thêm một người bạn cũng vui!” – Yến Phi rửa rau dưới vòi nước.

“Bạn thì không sao, chỉ sợ lỡ như cả hai có tình cảm với nhau thì thế nào?”

Yến Phi bật cười trước câu nói đó:

“Song Song, cậu lo xa quá! Tớ và AJ không thể nào. Cậu ấy vốn không phải là đối tượng của tớ!”

“Ồ, nếu không chắc Diễm Quỳnh sẽ “không nhìn mặt cậu”!”

Yến Phi cười phì:

“VẬY SẼ RẤT KINH KHỦNG! À HÌNH NHƯ KHĂN GIẤY SẮP HẾT RỒI PHẢI KHÔNG? ĐỂ TỚ VÀO NHÀ KHO LẤY RA, CẬU RỬA NÓT MỚ RAU NÀY GIÚP TỚ.”

Diễm Quỳnh đặt tô mì trước mặt AJ một cách thô bạo:

“Mì có đây!”

AJ ngó tô mì rồi ngược nhìn cô gái:

“Xin lỗi, cho tui hỏi nhà vệ sinh ở đâu vậy?”

“Mới sáng sớm mà đã...” – Diễm Quỳnh lầm bầm rồi bảo – “Ồ ngoài, bên trái tiệm mì, kế bên nhà kho có phòng vệ sinh!”

“Nghĩa là bên trái tiệm mì chứ gì! Cô nói chi cho dài dòng!” – AJ đứng dậy – “Cám ơn!”

AJ rời tiệm trong sự tức tối của Diễm Quỳnh.

Lúc này trong nhà kho, Yến Phi đang đứng trên ghế gỗ để lấy cái thùng khăn giấy. Lôi mãi, lôi mãi cái thùng nặng trĩu ấy chỉ nhích được chút xíu. Yến Phi lau mồ hôi, cố gắng dùng sức may là cuối cùng cũng nâng được cái thùng. Bất ngờ có con gì chạy vút qua đụng vào chân ghế khăng khiêu. Cái ghế gỗ chao đảo, Yến Phi hoảng hốt và không thể giữ được thăng bằng thế là ngã nhào ra đất.

“Ui! Đau chân quá!”

Yến Phi nhăn nhó, đưa mắt nhìn xuống, chân bị trặc rồi. Chợt con bé ngược lên, mấy cái thùng giấy lắc lư và đang rơi từ trên cao xuống! Vì quá nhanh nên Yến Phi chỉ còn biết nhắm mắt cúi người nằm sát xuống đất. Đúng lúc, một bóng người lao vào...

Hàng loạt mấy thùng giấy rơi trên nền dưới. Tiếng đổ nghe thật lớn. Vài phút sau, có vẻ như mọi thứ đã xong, Yến Phi ngạc nhiên vì sao không thấy đau gì cả và cũng không bị cái thùng nào đè trúng. Yến Phi từ từ mở mắt ra, suýt nữa muốn đứng tim khi bắt gặp đôi mắt của AJ thật gần, gần đến mức khiến toàn thân nó bất động. Cảm giác thời gian ngừng trôi đúng ngay khoảnh khắc Yến Phi vô tình chạm vào ánh mắt buồn đó.

AJ nhìn cô gái đắm đắm:

“Cô không sao chứ?”

Yến Phi đảo mắt nhìn xuống, hóa ra cậu chàng đã dùng thân che chắn cho mình khỏi mấy cái thùng giấy. AJ chống tay và đang nằm phía trên người nó.

“Không, không sao! Chắc cậu đau lắm hả?” – Yến Phi ái ngại hỏi.

“Hơi ê ẩm một tí!”

Yến Phi há hốc mồm vì thêm một cái thùng nhỏ rớt xuống đầu AJ. Cậu chàng vẫn bình thản như chẳng đau đớn gì rồi vài giây sau mới kêu lên:

“Aooo!”

Lúc đầu là tròn xoe mắt sau đó thì Yến Phi cười phì.

Tiếp, cả hai ngồi dậy. Cùng lúc Diễm Quỳnh với Song Song chạy vào...

“Yến Phi tớ nghe... AJ, sao cậu lại ở đây?”

“Tình cờ thôi!” – AJ bước ra đến cửa – “Cô có thể nhường đường?”

Diễm Quỳnh liền nép người sang một bên cho anh chàng. AJ đi ngang qua thì mắt Song Song đột nhiên mở to vì ngửi thấy mùi ma khí toát ra từ người cậu con trai đó! Dù rất nhanh và chỉ thoáng qua, nhưng nó vô cùng rõ ràng. Song Song liền xoay qua dõi theo bóng dáng AJ với vẻ mặt đầy nghi ngại.

“Ui, đau quá! Mấy cái thứ đó sao nặng thế!” – AJ vịn vẹo người.

Access chống cấm:

“Ai bảo cậu vào đỡ làm gì!”

“Mi còn nói! Sao mi không biết dùng phép đỡ giúp ta mấy cái thùng giấy?”

“Điên à? Lẽ nào để Yến Phi thấy thùng giấy bay lơ lửng?”

AJ chẳng biết nói gì, chỉ bóp vai. Cả người đau nhói.

“Không sao chứ Yến Phi?” – Diễm Quỳnh thấy cái chân bị trặc của cô bạn.

“Ừ, bị trặc chút thôi, may có AJ.”

Yến Phi ngưng lại vì nhớ đôi mắt của cậu bạn, lúc này nhìn ở vị trí gần như thế. Còn Song

Song thì im lặng!

Buổi tối, Yến Phi về nhà với cái chân khập khiễng. Cũng may là không bị nặng lắm. Đang đi thì chợt Yến Phi nghe có bước chân đi theo mình. Con bé đi thì người đó đi, con bé dừng thì người đó cũng dừng. Yến Phi lập tức quay phắt ra sau, chẳng ai cả. Cái trò gì thế? Yến Phi nghĩ thầm. Nó xoay người bước tiếp.

Đúng là có người bám theo, tiếng bước chân và cả hơi thở Yến Phi nghe rất rõ. Con bé đi chậm chậm nhìn nhìn rồi bước thật nhanh như bỏ chạy. Hiển nhiên, người đó cũng chạy theo. Đến một khúc quẹo, Yến Phi liền núp vào, tay giơ sẵn cái túi lên cao dự định sẽ đập vào đầu kẻ đang bám đuôi. Chắc chắn là người tốt lành gì! Và quả nhiên kẻ theo đuôi đang bước vào con đường nơi Yến Phi đứng trực sẵn. Cái bóng đen in dài trên nền đất từ từ lại gần, gần hơn. Con bé nín thở. Một, hai, ba! Yến Phi cầm túi lao ra đập liên tục vào người kẻ bám đuôi:

“Muốn gì hả? Định làm gì mà lại bám theo tôi?”

Người đó la oai oái:

“Dừng lại! Là tui nè!”

Yến Phi dừng tay, nhú con mắt:

“AJ?!”

AJ hạ tay xuống, hậm hực:

“Phải, là tui đây! Cô đánh tui dữ dội quá!”

Tại nhà, Yến Phi thoa thuốc lên mấy vết bầm trên mặt AJ:

“Sao cậu lại bám theo tôi, làm tưởng là kẻ xấu nên mới mạnh tay vậy!”

“Kẻ xấu nào gặp cô chắc cũng phải bỏ chạy!” – AJ nhăn nhó.

“Ý cậu nói tôi dữ chứ gì! Là con gái lại sống một mình nếu tôi hiền lành thì chết từ lâu rồi. Nhưng sao cậu lại theo tôi thế?”

“Khuya rồi tui sợ cô đi về một mình sẽ gặp nguy hiểm nên bám theo!”

Yến Phi dừng việc thoa thuốc, hỏi:

“Cậu lo cho tôi gặp nguy hiểm nên đi theo bảo vệ hả?”

AJ gật gật. Yến Phi nghiêng đầu:

“Hồi sáng cậu vì tôi đã bị mấy thùng giấy đè, bây giờ vì lo lắng cậu mới đi theo. Sao cậu tốt với tôi

quá vậy?”

AJ nhìn đôi mắt to tròn của cô bạn, bất chợt trong đầu một câu nói hiện ra lờn vờn “Tớ không thể bỏ cậu lại, không bao giờ! Tớ muốn được ở bên cạnh cậu dù phải chết! Tuyệt đối không có điều gì khiến tớ rời xa cậu! Không gì cả, cho dù là cái chết! Tớ sẽ không bao giờ rời xa cậu lần nào nữa!”

Lần đó, ánh mắt cùng giọng nói kiên quyết của Yến Phi đến giờ vẫn còn trong tâm trí AJ. Đối với tên ác ma ngốc, giây phút ấy giống như một khoảnh khắc đẹp đáng để lưu giữ và cậu ao ước cũng sẽ có một người yêu mình nhiều như thế. Cậu đã ganh tị với Du Hạo vì...

“AJ, sao thế? Sao im lặng vậy?”

AJ giật mình, khẽ chớp mắt bảo:

“Vì... chúng ta là bạn!”

Yến Phi mỉm cười:

“Cậu đúng là một người bạn tốt! Nhưng lần sau đừng bám theo như thế nữa lỡ như tôi cầm cây và phát vào đầu cậu một cái thật mạnh thì khổ!”

“Ừm, qua lần này tui cũng biết được cô dữ dằn thế nào rồi!”

Cả hai bật cười.

Chương 23

“Hừ, gừ! Tức quá đi! Thấy cậu ta ngồi cười đùa với Yến Phi mà bức ghê!”

Diễm Quỳnh siết chặt cái khăn lau bàn, giọng “gầm gừ”.

Song Song nãy giờ chẳng lên tiếng gì, chỉ đang nghĩ. Nó cứ thắc mắc mãi về cái mùi “ma khí” toát ra từ người anh chàng AJ hôm qua. Chẳng biết có phải người làm không nữa. Song Song tự nhủ. Con bé dừng làm, xoay mặt hướng về phía cái bàn xa xa, nơi Yến Phi và AJ đang trò chuyện rất vui vẻ.

“Thế là tôi đã dụ được tên Trần đại ca ấy. Nếu cậu trông thấy mặt của hắn lúc đó chắc chắn cậu sẽ đau bụng vì buồn cười!” – Yến Phi vờ miêu tả nét mặt của gã cho vay.

“Chà, tui có thể hình dung được vẻ mặt tức tối của hắn!” – AJ cười thú vị.

“Đúng vậy, hắn dữ tợn nhưng rất ngu ngốc gặp tôi thì hắn dính chiêu ngay.”

“Tui cũng phục cô thiệt. Một mình cô phải đối phó với cả bọn cho vay hung hãn như thế suốt bốn năm qua.”

“Có gì đâu vì tôi là Yến Phi mà!”

AJ nhìn cô bạn đang cười rạng rỡ, nói khẽ:

“Ừm, vì cô là Yến Phi!”

“Nhưng nhiều lúc thấy sợ mà chẳng biết cầu cứu ai. Tôi tưởng mình sẽ không vượt qua nổi, chẳng hiểu sức mạnh nào đã giúp tôi nữa!” – Yến Phi thở ra.

“Đôi khi thấy thật cô đơn nhưng vẫn phải sinh tồn. Mỗi ngày đối mặt với những thứ thật khủng khiếp! Đúng! Phải tự hỏi rằng sức mạnh nào đã giúp mình thế nhỉ?”

Yến Phi ngạc nhiên trước những lời nói đầy trầm tư của anh chàng:

“AJ, có chuyện gì ư?”

“À không. Tính ra thì hoàn cảnh của hai chúng ta có nét giống nhau đấy chứ, mồ côi cha mẹ, phải sống vất vả một mình và còn là hai kẻ cô đơn!”

“Chính thế nên chúng ta mới nói chuyện ăn ý thế này!”

Hai người nhìn nhau, cười cười.

Đúng lúc, Diễm Quỳnh bước đến, hét “liếc” AJ xong quay sang Yến Phi:

“Yến Phi, cậu xuống bếp phụ tớ một tay xếp mấy cái ghế lại kéo chú về sẽ lại la đó!”

“Ừ.” – Yến Phi bảo với cậu bạn – “Tôi làm việc một chút, lát nữa sẽ quay lại!”

AJ gật đầu. Khi cô bạn đã rời khỏi, cậu đưa mắt nhìn tiệm mì, hành động đó như để giết thì giờ.

Bỗng, cái ghế đối diện được ai đó kéo ra và ngồi xuống. AJ đảo mắt nhìn qua, là Song Song.

“Cậu tên AJ đúng không?” – Song Song cất tiếng.

“Cô là...”

“Tôi là bạn thân của Yến Phi, cũng làm trong tiệm mì. mấy lần cậu có thấy tôi, đúng không?”

“À, tui nhớ rồi, cô là cô gái lúc nào cũng im lặng và trông khá chững chạc.”

“Ồ vậy ư? Cảm ơn lời khen!” – Song Song nhún vai – “Tên tôi là Lục Song Song, cậu cứ gọi Song Song là được!”

AJ gật khế:

“Thế có chuyện gì không, Song Song?”

“Không có gì, chỉ muốn đến làm quen với cậu. Cậu không thấy phiền chứ?”

“Quen bạn thì đâu phiền phức gì!”

“Cậu nói nghe hay đấy! AJ, cậu từ xa đến sao, nhà ở đâu vậy, gia đình cậu thế nào? Mấy lần có nghe Yến Phi nói nhưng tôi vẫn chưa rõ lắm.”

AJ nhìn cô gái:

“Sao cô giống điều tra tui quá vậy?”

Song Song cười, chống cằm:

“Tôi là người rất thẳng thắn. Chính cậu nói “Quen bạn thì đâu phiền phức gì” nên tôi chẳng ngại hỏi về gia đình cậu. Tôi muốn biết về cậu một chút và lại khi quen bạn cũng cần hiểu rõ về người đó chứ!”

Nghe lập luận của Song Song khá chí lý, AJ bảo:

“Gia đình tui đều mất trong một tai nạn. Tui sống một mình ở ngôi nhà gỗ trong rừng. Tui về phố Hoa Đạo là để tìm lại người quen cũ trước đây của gia đình, vậy thôi!”

“Cậu sống trong rừng ư? Thế cậu ăn gì mỗi ngày?”

“Ăn trái cây. Tui rất thích táo!” – AJ nhoen miệng cười.

“Ăn trái cây để sống sao? Thảo nào trông cậu khác khác mọi người!” – Song Song xem ra rất thích thú về chi tiết này.

“Vậy còn gia đình cô thế nào. Cô sẽ nói tui biết chứ?”

“Anh chàng này trông vẻ ngốc nghếch nhưng rất biết cách nói chuyện!” – Song Song nghĩ thầm xong gật gù, bảo – “Tất nhiên, gia đình tôi cũng bình thường thôi. Tôi là con một, bố mẹ tôi đều là nhà giáo. Họ đang sống ở ngôi nhà cuối phố Hoa Đạo. Tôi thuê nhà ở đây để tiện đi làm và tiện cho một số vấn đề khác.”

“Một gia đình hạnh phúc nhỉ?”

Song Song mỉm cười, không nói. Từ nãy đến giờ ngồi trò chuyện với nhau, cô gái họ Lục tiếp tục

người thấy mùi ma khí quần quanh cơ thể AJ. Cái mùi hơi nồng một tí. Song Song tự nhủ:

“Đúng là anh ta phát ra mùi ma khí thật! Rốt cuộc anh ta là ai? Lẽ nào... Thứ mang ma khí nặng mùi thế này chỉ có ma thôi! Anh ta là ma?”

Chợt, giọng Yến Phi từ dưới vọng lên làm cắt ngang dòng suy nghĩ của cô gái họ Lục:

“Song Song, cậu ra ngoài mang giúp tớ mấy thùng mì với!”

“Thùng mì mới hả? Bao nhiêu?”

“Hình như mười thùng thì phải!”

“Chà nhiều thế à?” – Song Song quay qua AJ – “AJ này, cậu ra giúp tôi một tay nhé? Nếu hai người làm thì sẽ nhanh hơn nhiều!”

AJ nghiêng đầu.

Lúc này nói về nhà họ Du, khu vườn nhà không hiểu vì sao mấy ngày nay trông rất buồn bã. Có lẽ là do tâm trạng của những người trong gia đình.

Ngôi nhà gỗ im lìm, chỉ nghe tiếng gió thổi, tiếng nước chảy chậm chạp xuống khe đá và tiếng chim hót riu rít trong lồng...

Du Hạo ngồi lặng im trên bậc đá. Cậu đang chăm chú nhìn con chim yến non bị thương lần trước. Nó đã khỏe rồi và cứ bay nhảy lú lo trong cái lồng gỗ xinh đẹp. Có lẽ chú chim không hề biết được tâm trạng vô cùng buồn bã của Du Hạo nên vẫn nhìn chủ bằng ánh mắt bình thân của

đôi mắt bé tí như hạt đậu. Du Hạo giơ tay khẽ vuốt ve chú chim:

“Xem ra, mày đã khỏi hẳn rồi. Phi Phi biết được, chắc cậu ấy sẽ vui lắm. Mày có nhớ Phi Phi không? Còn tao lúc nào cũng nhớ Phi Phi, rất muốn gặp cậu ấy và thấy cậu ấy mỉm cười thế nhưng tao không thể! Tao đã tự hứa sẽ không xuất hiện trước mặt Phi Phi! Với lại... giờ đây cậu ấy cũng chẳng còn nhận ra tao nữa!”

Du Hạo dứt lời thì chú chim nghiêng nghiêng mái đầu, nhìn cậu, thật ảm áp. Du Hạo cười cười:

“Mày đang thông cảm cho tao hả? Cảm ơn, cảm ơn vì mày đã hiểu cho tao, hiểu vì sao tao lại làm thế với Phi Phi!”

Ánh mắt chú chim bỗng trở nên buồn thẳm, dường như phảng phất nỗi u uất. Dù vậy, chẳng biết sao Du Hạo lại thấy đó là một đôi mắt biết cười và đang cười với cậu. Để rồi anh chàng bắt gặp hình ảnh Yến Phi ẩn hiện trong chú chim yến non, ngày càng rõ rệt khiến lòng cậu nhói đau.

“Nhìn mày tao càng nhớ Phi Phi hơn!”

Du Hạo cúi đầu. Cậu muốn lòng mình hãy nhẹ đi theo gió, hãy đừng đau nữa và xin trái tim thôi ri máu.

Phía xa, thấy bóng dáng buồn khổ của em trai, Du Phương nặng lòng:

“Tội nghiệp Du Hạo! Nó lấy ký ức của Yến Phi để rồi bây giờ đau long!”

“Đó là lựa chọn của anh ấy. Anh ấy phải biết một khi làm thế thì người đau đớn nhất chính là bản thân mình vậy anh ấy vẫn chọn cách đó!” – Du Thanh không biết là đang cảm thông cho anh trai hay là trách móc.

Bên cạnh, Du Thiện bỗng nhiên sụt sướt:

“Tội anh Du Hạo nhưng em không thích cái cách làm này chút nào cả. Em còn chưa kịp nói lời tạm biệt chị Yến Phi nữa. Buồn ời là buồn!”

“Dù gì mọi thứ cũng kết thúc rồi! Chuyện đời thật khó đoán, đôi khi không hy vọng gì thì hạnh phúc lại đột nhiên đến gần nhưng khi ngỡ rằng hạnh phúc đã có trong tầm tay thì lại vụt mất!” –

Du Phương như đang liên tưởng đến hoàn cảnh của chính mình.

“Mẹ có lẽ là người đau nhất! Mấy hôm nay em thấy mẹ ít nói hẳn.”

“Chắc là mẹ thấy có lỗi với những người con của bà, những đứa con mà bà chẳng biết sau này chúng có hạnh phúc hay không khi chúng đều là những con ma!”

Du Thanh quay đi nói khẽ:

“Đó đã là số phận rồi! Chúng ta không thể thay đổi mà chỉ có cách đương đầu với nó thôi!”

Dõi theo bóng cô em gái khó khăn, Du Phương thở ra:

“Bé Thanh lúc đầu không thích Yến Phi nhưng bây giờ trong số ba chị em chúng ta thì nó lại là người có tình cảm sâu đậm với Yến Phi nhất!”

“Ước gì một ngày nào đó chị Yến Phi sẽ trở về bên cạnh chúng ta và quan trọng là về bên anh

Du Hạo!”

Du Phương lẫn Du Thiện đều đưa mắt nhìn Du Hạo ngã mái đầu bên cạnh lồng chim gỗ.

Lúc này, bên ngoài tiệm mì, Song Song nhìn qua một lượt mấy thùng mì to:

“Đã bảo chú Quân đừng mua một lần nhiều như thế! Chẳng ai vác nổi cùng lúc cả đồng thùng mì thế này cả!”

“Thế sao cậu không bảo chú ấy thuê thêm người để khuân đồ?” – AJ đưa ý kiến.

“Ừ, chắc phải thế rồi. Nào, bây giờ chúng ta bắt đầu thôi!”

AJ đến bên một thùng mì, cúi xuống toan vác lên thì Song Song lên tiếng:

“À AJ, mấy thùng đó cứ để đó. Cậu hãy đến vác mấy cái thùng ở đằng kia!”

AJ nhìn sang bên, vài thùng mì nằm chồng lên nhau dưới ánh nắng đậm màu! Cậu gật gù:

“Ồ, tui hiểu rồi!”

Dứt lời AJ bước nhanh đến chỗ đó, Song Song ở phía sau nhìn thật chăm chú xem biểu hiện của anh chàng này thế nào.

“Nếu AJ là ma thì khi đứng dưới ánh mặt trời cậu ta sẽ...”

Thế nhưng sự việc đã không như Song Song mong đợi. AJ dừng đúng ngay cái nơi mà con bé cố tình sắp đặt kia và cu cậu vẫn thân nhiên vác một thùng mì lên. Không hoảng sợ, không có sự đổi khác, thân thể AJ vẫn bình thường. Không có gì lạ diễn ra cả, tất cả vẫn như thế.

“Tui mang vào trước nhé?” – AJ bảo.

Song Song gật đầu nhưng trông sắc mặt không tốt lắm.

Anh chàng đi ngang qua, cô gái họ Lục khẽ xoay lưng lại, đặt tay lên môi:

“AJ không phải là ma! Cậu ta tiếp xúc với ánh mặt trời vẫn giống như người bình thường và cũng không tỏ ra sợ ánh nắng. Cậu ta là con người nếu vậy thì vì sao cậu ta lại mang mùi ma khí nặng như thế? Kỳ lạ!”

Thấy AJ phụ giúp Song Song vác mấy thùng mì, Diễm Quỳnh chống hông:

“Cậu cũng được việc quá, cứ tưởng cậu chẳng biết làm gì chứ!”

“Mấy cái này nhẹ thôi. So với thể lực của tui thì có là gì!”

“Cảm ơn cậu nhé AJ!” – Yến Phi cười tươi.

“Có gì đâu, bạn bè cả thôi.”

Đúng lúc ông chủ Quán bước vào, nhìn mấy thùng mì to được xếp ngay ngắn rồi nhìn sang cậu thanh niên lạ:

“Cậu là người giúp Song Song đỡ mấy thùng mì phải không?”

“Đúng đó chú, AJ làm cũng nhanh nhẹn lắm.” – Yến Phi nói ngay.

“Trông cậu cũng được. Thế cậu đang làm công việc gì vậy?”

“Công việc? Tui không làm gì cả, chỉ ở nhà.”

“Tốt quá! Chú đang cần tìm người để khuân vác đồ cho tiệm mì đây nếu cậu không chê thì làm cho chú nhé?” – Ông chủ Quán đề nghị.

“Ý kiến rất hay! Cậu đồng ý nhé AJ?” – Yến Phi vui mừng.

AJ dù không hiểu lắm vấn đề “việc làm” này nhưng thấy cô bạn cười tươi thế nên cậu cũng đồng ý.

Tiến AJ ra khỏi tiệm, Yến Phi như nhớ ra gì đó liền nói ngay:

“À mai buổi chiều sẽ có tiệc mừng hai mươi năm ngày thành lập tiệm mì Tân Quán nếu cậu rảnh thì ghé qua cùng mọi người dự tiệc nhé, sẽ rất vui!”

“Tiệc à? Ủ, tui sẽ tranh thủ nếu không có chuyện gì thì tui sẽ qua.”

Yến Phi mỉm cười.

Song Song đặt thùng mì cuối cùng xuống đất, chưa kịp đứng thở thì giọng Diễm Quỳnh vang lên đầy bức bối:

“Chả biết chú nghĩ thế nào mà lại thuê cái tên đáng ghét ấy làm việc trong tiệm chứ! Tức thật!”

“Có chuyện gì sao Diễm Quỳnh?” – Song Song lấy cốc nước.

“Thì chú Quán đấy, chú ấy đã thuê tên AJ làm người khâu vá cho tiệm mì thế là ngày nào cũng phải giáp mặt cậu ta cả! Cậu xem có tức không?”

“Sao cơ? AJ sẽ làm việc ở tiệm mì à? Rắc rối đây!” – Sự lo lắng khiến Song Song quên mất cơn khát đang dâng cao.

“Rắc rối gì vậy, Song Song?” – Diễm Quỳnh nhú mày.

“Hả? À, ý tớ là rắc rối cho cậu vì cậu vốn không thích AJ!”

“Thì đấy, vậy mới bức bối chứ! Nhưng rồi tớ sẽ khiến cho cậu ta phải tự rời khỏi tiệm mì này, chờ đó!”

Song Song cười cười nhưng rồi sự bất an chợt hiện diện trên gương mặt con bé.

“Còn chưa hiểu rõ AJ là người thế nào thì tự dung chú Quán lại cho cậu ta làm việc ở tiệm mì. Nếu vậy thì...”

Song Song đưa mắt nhìn Yến Phi đang lau bàn ở tiệm trên:

“Cậu ta và Yến Phi sẽ gặp nhau nhiều hơn. Cả hai sẽ thân nhau và nếu một ngày nào đó hai người họ...”

Song Song không muốn suy nghĩ tiếp nữa. Nó đang sợ một điều gì đó chưa rõ, và biết đâu điều ấy sẽ ảnh hưởng đến tiệm mì hoặc đến Yến Phi!

Màn đêm buông xuống, trên mấy cành cây xum xuê, cuộc trò chuyện của những con Dạ Ma đang diễn ra, chính xác đây là cuộc trao đổi thì đúng hơn!

“Sao rồi Mất Đỏ? Mày thích sức mạnh tao truyền cho chứ?” – Chân Đen ngồi chồm hổm, vẻ mặt ra điều thích thú.

Đối diện, một tên Dạ Ma với gương mặt xám ngắt như tro, xương xóc lồ lõm trông kinh. Trên mặt hắn vài vết sẹo dài đan chéo như thể đó là “biểu tượng” đầy tự hào cho bao nhiêu năm lăn lộn trên giang hồ của hắn.

Mất Đỏ cất giọng lè nhè:

“Thích thì thích thật nhưng bị tên chủ nhân của y xứ ra nông nổi này thì tao không thích chút nào cả!”

“Sao mày lại nói thế?” – Xù Xi đồ ịch cơ thể nặng nề lên nhánh cây cong oằn.

“Vậy chúng mày muốn tao nói lời cảm ơn hắn vì đã tàn sát gần hết đám thuộc hạ của tao hả?”

“Này, bình tĩnh đi! Có chuyện để bàn cơ mà!” – Long Xám khuyên ngăn.

“Chuyện gì? Bọn mày tính bàn cái gì với tao?” – Mất Đỏ tỏ như bức mình.

“Cái này phải để Chân Đen nói. Chúng tao cũng chẳng rõ vấn đề chi nữa!”

Chân Đen lườm gã Linh Tinh rồi nheo mắt sang tên “đổi tác” dạn dày kinh nghiệm kia:

“Bọn tao đã vờ hứa với gã chủ nhân là sẽ “xử đẹp” mây cùng đám thuộc hạ không ra gì của mây chính vì thế tao mới phải đến tận đây bàn một số kế hoạch với mây nè!”

“Kế hoạch? Tao rất thích nghe hai từ này nhưng nói trước phải có lợi cho thì tao mới nghe còn không thì mời bọn mây xéo khỏi đây!” – Mắt Đỏ thẳng thừng, hếch mặt ra oai.

“Ha ha ha! Dĩ nhiên, dĩ nhiên là phải có lợi cho hai chúng ta rồi! À không, cho tất cả lũ Dạ Ma chúng ta!” – Chân Đen bật cười sảng khoái.

“Tuyệt! Vào đề nhanh đi! Tao còn phải đi tắm!”

Kế bên, Xù Xi liền cười ngắc nghẻo trước lời của tên Mắt Đỏ.

Chân Đen gật gật:

“Ừ, ừ tao nói ngay. Thật ra kế hoạch này không mấy khó khăn nhưng cần sự hợp tác chặt chẽ của hai nhóm chúng ta!”

“Dài dòng quá! Tao ngứa mình lắm rồi! Tao bức tao đi tắm bây giờ!”

“Mây cứ nóng vội có ngày hỏng chuyện!” – Chân Đen chột hạ giọng – “Nhưng kế hoạch này mây hơi hơi chịu thiệt một tí, Mắt Đỏ ạ! Mây sẽ phải hi sinh một số thuộc hạ nữa!”

“Gi? Vậy thì đẹp! Tao không chịu phân thiệt!” – Mắt Đỏ xua tay.

Chân Đen quàng cánh tay trợ xương qua vai gã bạn, kéo lại gần:

“Thì mây cứ nghe hết kế hoạch đã! Mất thuộc hạ chỉ là cái thiệt nhỏ trước mắt. Mây bỏ ra “cái nhỏ” ấy để có cái “lời lớn” cho sau này!”

“Lời lớn sau này? Thật à?”

“Nhất định, nếu chúng ta làm tốt kế hoạch be bé này thì chúng ta sẽ lời vô cùng, cứ tin tao!”

Mắt Đỏ nhìn vào đôi mắt sâu hun hút của gã Chân Đen ranh mãnh. Hắn có thể thấy được gã này đang chứa trong đầu cái gì đó rất thú vị.

“Được, nói đi!”

“Mây hãy ra lệnh cho đám thuộc hạ đi sẵn con người vào ban đêm tiếp. Yên tâm, bọn tao sẽ lại truyền một ít sức mạnh nữa cho mây và chúng nó.”

“Tiếp tục tấn công con người? Lỡ như gặp gã chủ nhân của mây nữa thì sao?”

“Thế nên tao mới bảo mây cần hi sinh vài tên thuộc hạ! Chỉ cần mây làm thế thôi phần còn lại cứ để bọn tao lo! Để bằng cách ấy tao mới có thể liều một phen “ngã giá” với tên chủ nhân giỏi ma thuật ấy!”

Chương 24

Sáng hôm sau, AJ cất tiếng khi đang ngồi trên sofa:

“Acc à, chiều nay ta phải đến tiệm mì dự tiệc gì đó với Yến Phi nên mi ở nhà một mình cẩn thận nhé!”

“Tiệc à? Nghe vui thiệt, cho tôi theo đi!” – Access chà lưng, rướn cổ nói vọng.

“Không được, ở đó nhiều người lắm. Lỡ sơ suất thì mọi người sẽ thấy mi đấy, ta không muốn mi làm hỏng chuyện của ta!”

“Chuyện của cậu là chuyện gì?”

“Thì chuyện ta quen với Yến Phi. Ta còn phải điều tra thêm một tí nữa!”

Access dừng lại, tay hạ cái cây bàn chải chà lưng xuống:

“Cậu vẫn còn muốn duy trì với cô ta đến khi nào? Tôi chắc chắn là cậu sẽ chẳng dò la được gì từ cô ta đâu!”

“Sao mi khẳng định như thế? Cứ chờ ta tìm hiểu vài ngày đã. Tóm lại chiều mi cứ ở nhà, đến tối ta sẽ về. Này, mi đừng gọi Yến Phi là “cô ta” nữa, nghe chẳng thân thiện tí nào. Giờ ta phải đến tiệm mì đây!”

AJ rời khỏi phòng. Access bực mình:

“Từ khi nào mà tên gốc ấy bắt đầu bỏ rơi mình vậy nhỉ? Cái cô gái Yến Phi đó mình chả ưa chút nào, dường như AJ bị cô ta “bỏ bùa” hay sao í! Nhưng cô ta không thể quan trọng hơn mình được. Đối với tên gốc đó, mình vẫn ở vị trí cao nhất!”

Tên tiểu yêu gật gù, rồi lại tiếp tục kỳ cọ cái lưng đầy hòm của mình.

Tại tiệm mì, Yến Phi ra về hài lòng khi thấy mấy thùng khăn giấy chất ngay ngắn trong nhà kho:

“Tuyệt! Thế là từ nay đã có người lo công việc nặng nhọc này rồi. Thật may vì cậu đã đến làm cho tiệm!”

“Tiện thể giúp mọi người thôi!”

“Này, sao lúc nào cũng thấy hai người ở riêng “tâm sự” hết vậy?”

Cả hai xoay qua thấy Diễm Quỳnh đang hướng con mắt đầy dò xét. Kế bên có cả Song Song nữa.

“Hai cậu xuống đây làm gì?” – Yến Phi ngạc nhiên.

“Chúng tớ xuống lấy vài thứ cần thiết!” – Song Song cười nhẹ.

“Nè AJ, cậu còn mấy thùng hàng ở ngoài đó, mau đem vô luôn đi!”

Diễm Quỳnh ra lệnh. AJ “ngoan ngoãn” đi làm công việc của mình. Lần này, khi anh chàng đi ngang qua, Song Song nghiêng đầu, nhíu mày nghĩ:

“Quái! Sao bây giờ mình lại không ngửi thấy mùi ma khí từ người cậu ta nhỉ? Chuyện này là thế nào? Rốt cuộc anh chàng AJ này là sao?”

“Đừng để ý đến hần nữa chúng ta mau lấy đồ nhanh rồi trở lên tiệm!” – Diễm Quỳnh hối thúc.

Trưa ông chủ Quán tập hợp nhân viên lại. Nghe có vẻ lớn lao nhưng thật ra chỉ có... bốn người! Ông chủ hiền từ nhìn bọn trẻ:

“Chắc mấy đứa cũng biết chiều nay tiệm sẽ đóng cửa để tổ chức tiệc mừng hai mươi năm ngày chủ thành lập tiệm mì Tân Quán, mấy đứa phải đến dự đầy tiện thể giúp chủ luôn. Chủ cũng có

mời vài vị khách quen đến nữa!”

“Chú yên tâm cháu sẽ đến! AJ cậu cũng vậy chứ?” – Yến Phi hỏi.

“Ừm, tui sẽ đến đúng giờ!”

“Cháu cũng thế, chú không cần lo!” – Song Song lém lỉnh.

“Còn cháu thì không cần phải nói nhé!” – Diễm Quỳnh xoay lọn tóc.

“Tốt! Chiều nay sẽ là một bữa tiệc rất vui đây!” – Ông chủ Quán vỗ vỗ tay – “Nào, làm nốt mấy công việc còn lại thôi.”

“Vâng ạ!” – Tất cả đồng thanh.

Chiều hôm đó, tiệm mì Tân Quán đã tổ chức một buổi tiệc kỷ niệm khá trang trọng. Khách mời đến dự rất đông vui, hầu như đều là khách quen của tiệm.

Vì nhân viên có ba người tính luôn AJ là bốn nên tất cả rất bận rộn với công việc, nào là tiếp khách, chuẩn bị món ăn, bưng bê đủ thứ. Nhà bếp lúc nào cũng có người chạy lên chạy xuống, tóm lại là mọi người đều tất bật.

“AJ, cậu với Diễm Quỳnh lên tiệm trên tiếp khách hộ tớ nhé. Tớ phải ở đây giúp Song Song một tay!” – Yến Phi gấp gấp mặc tạp dề vào.

“Nhưng tui đâu biết tiếp khách là gì!”

“Không sao, cậu cứ lên tiệm rồi thấy Diễm Quỳnh làm như thế nào cậu làm theo thế ấy là được!” – Song Song bảo.

AJ nhìn nhìn sang Yến Phi thấy cô gái cười:

“Đừng lo! Tớ sẽ cố gắng làm nhanh rồi lên phụ giúp cậu với Diễm Quỳnh!”

AJ gãi đầu rồi bước chậm chạp lên trên tiệm.

“Ồi trời, Yến Phi đâu?” – Diễm Quỳnh sốt sắng.

“Yến Phi phụ Song Song rồi. Cô ấy kêu tui lên đây tiếp khách với cô!”

“Cậu á?” – Diễm Quỳnh kêu lên đồng thời đưa mắt nhìn một lượt anh chàng, lát sau thờ ra – “Chắc đành thế thôi. Nghe tui nói nè, không nói chuyện với cái kiểu cộc lốc mọi ngày nhé, phải mỉm cười, nói nhẹ nhàng.”

Diễm Quỳnh nói đủ thứ vấn đề để chỉ cho AJ cách tiếp khách. Cậu chàng nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng gật gù, thỉnh thoảng ngó mặt ra, chẳng biết là hiểu được bao nhiêu....

“Mà cậu biết uống rượu không?”

“Rượu? Là cái gì?” – AJ trố mắt.

“Oái quá, sao cái gì cậu cũng không biết hết vậy?” – Diễm Quỳnh xoay qua vớ lấy một chai rượu to đưa ra trước mặt tên ngốc kia – “Đây, cái này gọi là rượu. Khi cậu nói chuyện với khách cậu phải uống vài ly với họ.”

“Tui chả biết cái này bao giờ cả! Tui chưa từng uống nó!”

Diễm Quỳnh nhắm mắt lại, vấn đề này thật là tồi tệ với nó. Cô gái nghĩ ngợi một lát rồi lấy cái ly, rót rượu vào xong đưa cho AJ:

“Bây giờ cậu hãy uống thử một ly đi! Uống để làm quen với rượu sau đó nhanh nhanh lên giúp tui tiếp khách!”

Vừa dứt lời cô gái đã chạy đi ngay, để lại AJ ngơ ngác với ly rượu trên tay.

“Phải uống cái này sao?” – AJ lắc lắc ly thủy tinh.

AJ đưa lên môi uống thử rồi thích thú:

“Chà cái này uống ngọt thật!”

May mắn đây là loại rượu nho nên ngọt cũng nhờ vậy AJ mới uống được. Và anh chàng đã mau chóng thích cái thứ nước mới lạ ấy. Tiếp đó, AJ cũng giúp Diễm Quỳnh tiếp khách. Cu cậu chẳng trò chuyện với khách bao nhiêu, chỉ thấy uống rượu là nhiều. Chính vì thế hậu quả là....

Chín giờ tối, khách lần lượt ra về, ông chủ Quán ra tận bên ngoài tiễn chân khách.

Bên trong tiệm, Diễm Quỳnh ngồi phịch xuống ghế, bóp vai:

“Trời oiiiiiii! Cả người tởm ra rồi! Phải tiếp khách suốt mấy tiếng đồng hồ, toàn thân không còn sức lực gì cả! Cái tên AJ chẳng phụ tởm được gì hết.”

Song Song tháo tạp dề ra:

“Ai bảo cậu kêu AJ uống rượu làm gì để cậu ta say bí tỉ nằm liệt một chỗ, khổ thân cậu!”

“Thì cậu ta nói không biết uống rượu nên tởm mới cho uống thử nào ngờ cậu ta “tử lượng” kém như thế!”

Song Song lắc đầu. Bên cạnh, Yến Phi đang lay AJ:

“Này, AJ dậy đi! Tiệc kết thúc rồi!”

AJ ngồi trên ghế, đầu gục lên bàn, ngủ mê mệt, miệng lải nhải:

“Đừng! Để tui ngủ... Tui buồn ngủ lắm...”

Yến Phi hết nhìn AJ rồi đưa mắt sang Song Song. Vài phút sau, khi đã dọn dẹp xong mọi thứ, ông chủ Quán hỏi:

“Vậy để AJ ngủ lại đây tối nay hả?”

“Vâng, cậu ấy say quá rồi. Cháu lại không biết nhà cậu ấy ở đâu nên chắc phải để AJ ngủ lại tiệm mì thôi. Cháu cũng sẽ ở lại đây xem chừng cậu ấy.”

Không còn cách nào khác, mọi người đành đồng ý với điều đó.

“Ồ lại cẩn thận nhé!” – Song Song dặn dò.

“Ừm, cậu cứ yên tâm.”

Tuy có chút lo lắng nhưng Song Song cũng đành đi về. Dõi theo bóng mọi người khuất dần, Yến Phi đóng cửa tiệm mì lại.

Đèn phòng bật mờ, Yến Phi đỡ AJ vào trong phòng nghỉ của tiệm. Đặt anh chàng xuống tấm đệm nhỏ, con bé ngã người ra sau thở:

“Chà không ngờ cậu nặng quá AJ! Mệt ghê!”

Yến Phi xếp AJ nằm ngay ngắn rồi kéo chăn đắp cho cu cậu.

“Xong, thế là cậu có thể ngủ ngon rồi!”

Yến Phi nhìn gương mặt ngủ say của AJ, trông giống hệt đứa trẻ, cười:

“Không ngờ lúc ngủ mặt cậu lại hiền như vậy đó!”

Rồi Yến Phi ngừng cười, chăm chú nhìn AJ. Nghĩ gì đấy, cô gái khẽ khàng đưa tay vén nhẹ những sợi tóc rũ trước trán cậu bạn. Ngón tay từ từ lướt xuống đôi mắt, dọc theo cái mũi cao và chạm vào đôi môi. Yến Phi nghiêng đầu nhìn kỹ AJ, một cảm giác thân quen lạ lùng trở dậy:

“Sao mình trông cậu ấy quen thế nhỉ? Quen đến mức kỳ lạ! Nhất là đôi mắt buồn thăm thẳm!”

Chợt, AJ khẽ cựa mình, Yến Phi còn chưa kịp rút tay lại thì AJ đã nắm tay cô gái và bắt đầu nói mớ:

“Đừng... làm ơn đừng chết... bố mẹ đừng chết... xin đừng bỏ con lại một mình... anh hai, anh ba, chị tư... mọi người hãy ở lại với con... con xin đấy... con sợ bóng tối lắm...”

Toàn thân AJ run lên, có vẻ rất kích động. Yến Phi liền cất giọng trấn an:

“AJ, bình tĩnh! Cậu đừng sợ, AJ!”

“Không!” – AJ siết chặt tay cô bạn hơn – “Tên con... tên con không phải là AJ! AJ không phải tên của con! Không phải! Bố, mẹ... hãy gọi tên của con! Tên thật của con... Đừng gọi AJ! Mọi người còn nhớ tên con? Tên con là...”

Yến Phi tròn xoe mắt khi nghe ba từ phát ra từ miệng AJ, ba từ đó chính là tên thật của cậu!

Mí mắt con bé chùng xuống, vài giây sau nói khẽ:

“Hóa ra tên thật của cậu là cái tên ấy! Cậu, AJ, cũng giống tớ...”

Yến Phi chưa dứt câu thì cậu chàng kia lại mớ tiếp:

“Đừng khóc! Cậu đừng khóc...! Tớ sẽ tìm giúp cậu... sẽ tìm cho cậu cái váy nơ màu đỏ có ren nên cậu đừng khóc!”

“Hả?! Cái gì? Váy nơ đỏ sao???” – Yến Phi vô cùng sững sốt.

-Váy nơ đỏ... quà sinh nhật bố tặng cậu... tớ sẽ tìm cho... sẽ tìm cho cậu...

Câu nói ấy vừa kết thúc thì tay AJ dần buông ra. Cậu hoàn toàn chìm vào giấc ngủ. Còn Yến Phi thì sững người, cơ thể bất động không nhúc nhích được gì. Đôi mắt mở to cứ đảo liên tục như cố tìm lại những chi tiết đã bị bỏ quên. Lần đầu khi gặp AJ, đôi mắt buồn của cậu, gương mặt. Rồi lúc cả hai gặp nhau trên ngọn đồi trường tiểu học, AJ từng nói một câu “...tôi trở về đây là vì nơi này tôi đã có một kỷ niệm đẹp khó quên...” lẽ nào kỷ niệm đó... Yến Phi khẽ đưa mắt sang AJ đang ngủ ngon lành:

“Cậu chính là...”

Đêm ấy đối với cô gái thời gian trôi đi thật lặng lẽ.

Hôm sau, những tia nắng đầu tiên len vào căn phòng nghỉ, hắt nhẹ lên gương mặt ngái ngủ của AJ. Cậu choàng tỉnh, đưa mắt nhìn xung quanh. Chỗ này lạ quá không giống căn phòng gỗ chút nào. AJ từ từ ngồi dậy, nhắm mắt, lấy tay rờ đầu, vì chiều qua uống nhiều rượu lại chưa quen nên sáng ra đầu đau như búa bổ.

“Chiều hôm qua, khi mình uống cái thứ rượu gì đấy thì chẳng nhớ gì nữa. Đau đầu quá đi mất! Rượu đáng sợ thật! Ui, đau đầu ghê!”

Khi đó, Access đang bay vòng vèo trên mấy nhánh cây. Đêm qua không thấy AJ về nên hần lo lắng chẳng biết có chuyện gì xảy ra với tên ngốc ấy không, sáng ra tên tiểu yêu quyết định rời phòng đi tìm cậu bạn. Bay nãy giờ mà chẳng thấy tăm hơi AJ đâu cả. Access đáp lên bông hoa, nghỉ chân:

“Cái tên đàn độn đó đi đâu không biết nữa làm ta lo quá! Hôm qua hần bảo sẽ đến tiệm mì. À, chắc hần còn ở đó. Đến đây xem thử thế nào.”

Nghĩ vậy Access liền vỗ cánh.

Nhìn nhìn tiệm mì chưa mở cửa, Access thất vọng nhưng chợt thấy phía trên cao một cái cửa sổ nhỏ mở toang thế là tên tiểu yêu lập tức bay vèo vào bên trong.

AJ vừa đứng dậy thì cửa phòng mở, Yến Phi bước vào. Con bé nở nụ cười:

“Cậu dậy rồi sao? Thấy thế nào?”

“Đầu tui đau quá y như ai lấy búa đập vậy!”

“Là vì hôm qua cậu uống nhiều rượu quá nên hôm nay mới thế, nhưng đừng lo tó đã nấu chút canh cho cậu giải rượu rồi, lát nữa uống xong sẽ đỡ ngay.”

AJ nhìn cô bạn:

“Sao tui lại ở tiệm? Đêm qua tui ngủ ở đây ư?”

Yến Phi gật đầu hiền từ:

“Ừm, hôm qua cậu say quá nên đành để cậu ở lại tiệm. Tớ cũng ở lại cùng cậu!”

“Vây... cô đã thấy tui ngủ?”

“Ừ, cậu ngủ đáng yêu thật!” – Yến Phi cười khúc khích.

AJ nghe vậy tự nhiên thấy bối rối, chân vụng về bước đi ra cửa. Bất ngờ, cậu chơi vơi suýt ngã, hình như còn choáng vì rượu. May là Yến Phi kịp đỡ lấy cậu.

“Cám... cảm ơn!” – AJ bắt đầu lúng túng.

Yến Phi đưa mắt nhìn AJ, ánh mắt ấm áp đầy trìu mến. Đột ngột, con bé kề môi gần tai AJ rồi thì thầm:

“Cậu đừng khách sao như thế, !”

Mắt AJ mở to và lập tức xoay qua lấp bắp:

“Cô... cô vừa... vừa gọi tui... là gì???”

Cùng lúc Access bay ngang qua vô tình thấy Yến Phi đang nắm lấy tay AJ, hấn liền nép vào cánh cửa:

“Họ làm gì vậy nhỉ?”

Trong phòng, Yến Phi mỉm cười, bảo:

“Phải, tớ vừa gọi cậu là , !”

Khi Yến Phi lặp lại ba từ ấy thật nhẹ nhàng thì nỗi xúc động tràn đến với AJ! Ba từ đó khiến AJ sống lại thời kỳ hạnh phúc nhất, làm sống lại quá khứ bị vùi nát bởi đau thương và mất mát! Trái tim AJ muốn ngừng đập, cảm tưởng mọi thứ xung quanh dừng lại để nhường chỗ cho dòng cảm xúc trong cơ thể cậu. Mười năm rồi, lần đầu tiên AJ mới được nghe người khác gọi tên mình. Không phải tên AJ mà là cái tên thật. Và cũng là lần đầu tiên, AJ nhận ra rằng mình vẫn tồn tại trong thế giới rộng lớn này. Cậu nghe được hơi thở, sự ấm áp của cơ thể cùng tiếng đập của trái tim mình. AJ vẫn đang sống chứ không phải đã chết cùng thù hận!

“Yến Phi... vừa gọi tên thật của tui sao?”

Access bên ngoài ngỡ ngàng khi nghe AJ hỏi câu đó.

Yến Phi gật đầu, vẫn giọng nói dịu dàng ấy:

“AJ, tớ đã biết tên thật của cậu! Từ giờ tớ sẽ gọi cậu bằng cái tên ấy!”

AJ đứng lặng người.

Access cũng chờ người, bất động... Vài giây sau, tên tiểu yêu liền bay đi.

Sau khi kìm chế cảm xúc, AJ lên tiếng:

“Đừng! Yến Phi đừng gọi tui bằng cái tên đó nữa! Hãy cứ gọi AJ! Tên tui là AJ! Là AJ, không phải tên khác! Hãy nhớ điều ấy!”

AJ lập tức rời khỏi phòng. Còn Yến Phi dõi mắt nhìn theo đầy kinh ngạc.

Trên bầu trời Access vỗ cánh chậm chậm. Nhìn hẳn như người mất hồn. “AJ, tớ đã biết tên thật của cậu! Từ giờ tớ sẽ gọi cậu bằng cái tên ấy!” Câu nói lúc nãy của Yến Phi lại vang lên trong đầu, Access dừng lại, một ký ức mơ hồ hiện về...

“Nè nhóc, cảm ơn cậu đã cứu tôi! Cậu tên gì vậy?” – Access nhìn thẳng bé tám tuổi đang giương đôi mắt tròn về phía mình.

“Tên ta hả?” – Thăng bé có vẻ buồn, lát sau ngược lên cười – “Tên ta là AJ!”

“AJ?! Tên lạ quá hén! Còn tôi tên Access!”

“Access, tên tây dữ!” – AJ cười cười.

“Quá khen! Vậy từ giờ chúng ta là bạn nhé? Tôi sẽ chăm sóc cho cậu.”

Lúc đó, tên tiểu yêu thấy đôi mắt buồn kia chợt sáng hẳn lên, như thứ hạnh phúc nhỏ nhoi nhen nhúm...

Access nói khẽ:

“Thì ra, AJ có tên khác, đó mới là tên thật! Vậy... vậy mà suốt mười năm, tên ngốc ấy đã không cho mình biết cái tên thật của hẳn! Còn cô gái Yến Phi kia thì lại...”

Access ngừng nói, dường như cố giấu cảm xúc nào đó của chính mình.

Ở nhà, Song Song đang cố tìm cái kẹp tóc màu hồng. Chẳng biết để cây kẹp nhỏ ấy thất lạc đi đâu nữa. Nó kéo tất cả các ngăn tủ ra, lục tìm mọi góc ngách, mấy phút rồi không thấy tăm hơi cái kẹp.

“Quái! Sao dạo gần đây mình cứ hay mất đồ thế nhỉ? Hết mất cuốn nhật ký rồi bây giờ đến mất kẹp, bộ vận xui đang đến hay sao ấy!” – Song Song vắt óc cố lục lại trí nhớ – “Để xem, cái kẹp đó lần cuối cùng mình thấy là ở đâu. Mấy tháng trước nó vẫn còn trong tủ, hình như cho Yến Phi mượn à, đúng rồi!”

Song Song như nhớ ra một chỗ nên lập tức đến bên cái tủ nhỏ ở phía ngoài, sát tường phòng khách. Nó mở toan tất cả các ngăn, may thay ngăn cuối cùng cái kẹp “mất tích” xuất hiện.

“Đây rồi! Yến Phi thường cất đồ của mình vào đây lắm!”

Bất chợt, Song Song ngạc nhiên khi trong ngăn tủ, dưới những tờ giấy cũ, một góc của một cuốn sổ lộ ra. Con bé đưa tay vào kéo ra ngoài, vô cùng mừng rỡ vì đó chính là cuốn nhật ký mấy hôm trước chẳng

biết vì sao lại bốc hơi!

“Ôi, may mắn quá! Tìm được cây kẹp rồi vô tình tìm ra luôn cuốn nhật ký! Nhưng sao mình lại để ở dưới đây, mình thường cất nó ở trong phòng.”

Còn đang ngạc nhiên thì Song Song lại thấy một tờ giấy nhỏ kẹp vào cuốn nhật ký, không chùng chừ liền rút ra. Đây là một mảnh giấy viết những dòng chữ cầu thả, hình như là được viết rất vội. Đôi mắt Song Song lướt lên dòng đầu tiên “Yến Phi làm dâu cho gia đình họ Du, gia đình ấy và cả người chồng tương lai tên Du Hạo đều là ma. Du Hạo đã lấy đi ký ức của Yến Phi, Diễm Quỳnh, chú Quân và mình.”

“Cái... cái quái gì vậy?... Ôi... đầu mình... đầu mình nhức quá...!”

Song Song gơ tay ôm mái đầu, nghiêng răng vì tự dưng cơn đau đầu ập đến, cảm tưởng như có dòng điện chạy mạnh trong não khiến đầu nhức vô cùng. Nhưng khi đó đồng thời hàng loạt những hình ảnh mơ hồ xuất hiện...

.....

“Song Song, tớ đã làm dâu cho gia đình họ Du để trả nợ!”

“Anh ta tên Du Hạo, chẳng biết mày ngang mũi dọc thế nào nữa.”

.....

“Vâng, tớ là Du Hạo còn cậu?”

.....

“Cậu nên cắt đứt quan hệ với Du Hạo đi vì... cậu ta là MA!”

.....

“Du Hạo, cậu ấy... là một con ma thật sự! Không những thế... cả nhà họ... Du cũng đều... là ma!

“Đã giải quyết ổn thỏa! Tớ quyết định sẽ tiếp tục ở lại nhà họ Du cùng với mọi người.”

.....

“Làm sao quên được một cô gái đặc biệt như cậu!”

.....

“Xin lỗi nhé nhưng tôi đành phải lấy đi ký ức của tất cả những người biết về nhà họ Du!”

“... mong cậu hãy thay tớ chăm sóc cho Phi Phi và cảm ơn cậu!”

.....

Những ký ức về Du Hạo và gia đình họ Du giống một cuốn phim chiếu chậm, tất cả dần dần hiện ra rõ ràng trong đầu Song Song.

Chương 25

Cô gái họ Lục đã hoàn toàn có lại ký ức bị đánh cắp. Con đau đầu dịu đi rồi biến mất. Song Song từ từ mở mắt ra, giương mắt nhìn khắp nhà.

“Mình... mình đã nhớ ra rồi! Yến Phi từng làm dâu cho gia đình họ Du. Chồng cậu ấy, Du Hạo, là một anh chàng ma. Hai người có tình cảm rất sâu đậm rồi bỗng dưng Du Hạo lấy đi ký ức của tất cả mọi người, cả Yến Phi và mình! Vì biết điều đó nên mình đã viết lại những dòng này và kẹp vào cuốn nhật ký. Khi Du Hạo đến nhà mình đã vội vã nhét cuốn sổ vào ngăn dưới cùng của cái tủ! Đúng, đúng như thế!”

... Đặt tách cà phê xuống bàn, Song Song bình tâm lại:

“Thảo nào mấy ngày trước tất cả mọi người đều có cảm giác dường như đã có chuyện gì đó xảy ra nhưng chẳng ai biết đó là gì, hóa ra sự thật là thế này. Đến giờ vẫn không hiểu nổi vì sao Du Hạo lại làm vậy! Rốt chuyện đã có chuyện gì xảy ra khiến cậu ta lại nhẩn tâm lấy đi ký ức của Yến Phi?”

Song Song đứng dậy, đi qua đi lại và không ngừng nghi ngại. Rồi bất chợt nghĩ ra một cách, con bé vội lấy áo khoác chạy ra khỏi nhà.

Nửa tiếng sau, Song Song ngược nhìn ngôi biệt thự cổ kính to lớn:

“Chà, Yến Phi nói không sai, cái dòng họ này quả nhiên giàu ghê. Thật đơn giản để tìm ra cái biệt thự “khủng” như thế! Bây giờ làm sao vào được bên trong để tìm Du Hạo đây?”

Chợt, từ phía trong một người đang bước ra. Đó là Trúc Lam. Cô lại ra đồ rác.

Cổng mở, Trúc Lam cúi húi thanh lý những túi rác to tướng. Đứng nép bên cái cây to, Song Song đưa mắt nhìn:

“Chắc đây là một trong ba chị em giúp việc mà Yến Phi kể. Mình có nên đến đó hỏi về Du Hạo? Không được! Không nên làm thế, nhưng mình nhất định phải gặp cậu ta. Nếu vậy thì...”

Quan sát kỹ Trúc Lam vẫn đang làm công việc đổ rác, Song Song nhẹ nhàng rời khỏi cái cây, từ từ một cách chậm chạp và cẩn thận len lén đi vòng ở phía sau lưng cô hầu rồi nhanh chóng đi vào bên trong ngôi biệt thự. Trúc Lam chẳng hay biết có người đã “đột nhập” vào nhà thật dễ dàng!

Do Yến Phi từng kể nhiều về ngôi biệt thự của gia đình chồng nên Song Song cũng may mò được đến cuối khu vườn. Vì nếu nó nhớ không lầm, nơi Du Hạo ở chính là khu nhà gỗ ở cuối vườn!

“Đây rồi! Cánh cửa lợp ngói đỏ, ắt hẳn bên trong chính là khu nhà gỗ!”

Song Song nhìn tới nhìn lui xem có ai không, rồi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ bước vào. Giống như Yến Phi lần đầu tiên bước chân vào đây, Song Song cũng ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của khu vườn xinh xắn. Ở đây thật sự có rất nhiều cây, có hoa, có suối y như cảnh thần tiên. Cô gái đưa mắt sang bên phải, dãy nhà gỗ với những chiếc chuông gió hiện ra trong mắt.

“Một mình Du Hạo ở đây ư? Cậu ta sướng thật! À, cậu ta đâu nhỉ?”

Nhắc mới nhớ đến Du Hạo, Song Song đảo mắt khắp khu vườn mong sẽ thấy anh chàng. Chợt đúng lúc, nó nghe có tiếng người nói ở phía sau ngôi nhà gỗ, dĩ nhiên, ngay lập tức liền vòng ra sau cái nhà.

Tiến vào trong, vào trong nữa...

Song Song dừng lại vì trước mặt, Du Hạo đang đứng xoay lưng, chăm chú dán mắt vào chú chim non trong lồng. Thỉnh thoảng cậu thì thầm gì đó rất khẽ giống như tâm sự với con vật lông vũ đó.

Song Song tiến đến gần, nhẹ nhàng cố không gây tiếng động. Sau đó, con bé dừng lại ở một khoảng cách nhất định, nhìn anh chàng từ sau lưng rồi cất tiếng gọi:

“Du Hạo!”

Du Hạo liền khựng lại vì vừa nghe một tiếng gọi khá quen thuộc. Không phải của mẹ, không phải của chị Du Phương, bé Thanh và Du Thiện cũng không. Càng không thể là ba chị em Trúc Linh. Du Hạo biết có một người đột nhập vào khu nhà gỗ này nhưng không đoán được là ai! Du Hạo chỉ chắc chắn một điều, người đó không phải là kẻ lạ mặt, là một người quen vì cái cách người đó gọi tên cậu!

“Này, tôi gọi tên mà sao cậu không xoay qua nhìn tôi hả?”

Du Hạo từ từ quay lưng lại để rồi toàn thân bất động khi trông thấy gương mặt của người đó! Người con gái kia cũng nhìn cậu chăm chăm!

“Lục...!” – Du Hạo ngưng bật, vì nhớ ra điều gì nên chữa lại – “Ừm xin lỗi, cậu là ai? Sao lại vào nhà tôi?”

Nghe câu nói giả vờ ấy, Song Song thấy buồn cười thật! Sao trên đời lại có cái kiểu như thế nhỉ? Con bé khoanh tay:

“Du Hạo! Chính cậu là người lấy đi ký ức của người khác vậy tại sao cậu lại không nhớ tôi là ai! Cậu đóng kịch dở tệ!”

Lúc này, Du Hạo khẳng định rằng Lục Song Song đã nhớ lại mọi chuyện. Cậu khẽ xoay bàn tay phải, định sẽ tạo phép.

Song Song đưa mắt nhìn xuống bàn tay của anh chàng và hiểu người con trai này muốn làm gì với mình.

“Dừng lại đi!” – Ánh mắt cô gái họ Lục điềm nhiên – “Đừng nghĩ đến chuyện lấy đi ký ức của tôi một lần nữa vì tôi sẽ lại có cách để mình nhớ ra. Chắc cậu không muốn mấy cái việc vớ vẩn này cứ lẩn quẩn như một cái vòng chán ngắt, đúng không?”

Câu nói của cô bạn vừa dứt cũng là lúc ý định trong đầu Du Hạo biến mất. Cậu biết Song Song là cô gái thông minh!

Du Hạo thả lỏng bàn tay, thở ra:

“Lẽ ra tớ phải nghĩ rằng cậu là một “đối thủ” đáng gờm mới đúng!”

Song Song cười nhạt:

“Không mời tôi vào nhà sao?”

Làn khói bốc nghi ngút từ những tách trà thơm, Song Song uống nhấm nháp:

“Trà này uống ngon thật đấy!”

“Cảm ơn! Song Song, bằng cách nào cậu nhớ ra mọi chuyện vậy?”

Song Song uống trà, bình thản đáp:

“Cậu nghĩ tôi sẽ nói ra cho cậu biết à? Không bao giờ! Tôi tuyệt đối không tiết lộ! Nó là lá bùa hộ mệnh của tôi!”

Du Hạo không biết nói gì thêm. Ít phút sau, cậu cất tiếng thật khẽ:

“Phi Phi... cậu ấy vẫn khỏe chứ?”

Song Song ngừng uống, đặt tách trà xuống, đưa mắt nhìn người nọ:

“Vẫn gọi Yến Phi là Phi Phi thế tại sao không gặp cậu ấy hỏi trực tiếp?”

“Lúc lấy đi ký ức của Phi Phi, tớ tự hứa sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu ấy thêm một lần nào nữa!” – Du Hạo nhớ lại cái ngày mình đưa ra quyết định tàn nhẫn ấy.

“Tại sao cậu lại làm thế? Vì sao lại nỡ lấy đi ký ức của người cậu yêu không những vậy người đó cũng rất yêu cậu?”

“Tớ làm thế vì tốt cho Phi Phi...”

“Đã có chuyện gì xảy ra sao? Chuyện gì khiến cậu quyết định như vậy?”

Du Hạo cúi đầu, im lặng.

Thấy điệu bộ sầu não của anh chàng, Song Song thờ dãi:

“Khi yêu, người ta luôn nguy hiểm sao???”

Du Hạo ngược lên, thấy khó hiểu trước nói ẩn ý ấy.

“Thôi!” – Song Song xua tay, chán nản – “Cậu không muốn nói tôi cũng chẳng ép. Yến Phi vẫn khỏe, giờ cậu ấy vẫn làm ở tiệm mì như cũ. À...”

Song Song toan cho Du Hạo biết về mối quan hệ mới của Yến Phi với AJ nhưng khi bắt gặp trong đáy mắt của Du Hạo vẫn còn chất chứa nỗi đau với lại nghĩ nếu bây giờ cho cậu chàng biết “vợ cũ” đang quen một người con trai khác thì thật tàn nhẫn.

“Sao? Cậu muốn nói gì?”

“Cũng không có gì quan trọng. Du Hạo, từ bỏ Yến Phi rồi cậu dự định gì cho cuộc sống sau này của mình?”

Du Hạo, đắm đắm nhìn vào không trung, chậm rãi bảo:

“Tớ cũng không biết, chỉ tiếp tục sống như trước đây. Mẹ tớ đã không còn “treo bảng” tìm vợ cho tớ nữa! Bà cảm thấy có lỗi vì nghĩ chính mình làm con trai đau khổ!”

“Thế ư? Nếu tôi là mẹ cậu tôi cũng sẽ làm thế.”

Chợt chuông điện thoại reo, Song Song nhìn màn hình rồi khẽ nhìn sang Du Hạo. It giây sau, nó mới bắt máy:

“Yến Phi hả? Ủ, tớ đến tiệm mì ngay!”

Du Hạo vừa nghe nhắc hai từ “Yến Phi” thì đã thấy nhói cả tim.

Cúp máy, Song Song tắc lưỡi:

“Lại phải về làm việc. Chắc tôi phải về. Du Hạo, tôi có thể đến đây nữa không?”

Lưỡng lự trong chốc lát, Du Hạo bảo:

“Tùy cậu nhưng cậu đừng nói...”

Anh chàng chưa dứt câu thì Song Song đã gật gật:

“Ủ, ừ biết! Tôi cũng chưa có dự định nói cho Yến Phi biết về chuyện của cậu đâu!”

“Cảm ơn cậu!”

Tiến chân cô gái ra cửa sau, Du Hạo dặn dò:

“Lần sau có đến tìm tớ cậu hãy đi cửa sau kéo sẽ gặp người trong gia đình tớ.”

“Hiểu rồi. Tôi đi đây!”

Dõi theo bóng cô gái họ Lục đi xa dần, một nỗi buồn đọng lại trong lòng Du Hạo.

Bước chậm rãi trên đường, Song Song lẩm bẩm một mình:

“Cậu ta chẳng cho mình biết nguyên nhân vì sao lại lấy ký ức của Yến Phi, chán thật! Du Hạo, nhất định tôi sẽ tìm cho ra điều đó, chờ đấy!”

Vừa vào tiệm mì, Song Song đã thấy Diễm Quỳnh đứng ngay quầy thu ngân.

“Song Song, sao hôm nay cậu đến muộn vậy?”

“Sáng tớ có chuyện đột xuất phải giải quyết nên đến trễ!”

Đúng lúc, từ dưới bếp Yến Phi đem mì lên cho khách.

“Song Song, cậu đến muộn thế? Có chuyện gì hả?”

“Ủ nhưng giải quyết xong rồi cậu đừng lo!”

“Thế thì may quá, cứ tưởng cậu gặp chuyện gì chứ. Thôi tớ đem mì cho khách đây, cậu mau xuống bếp nấu thêm mì nhé.”

Song Song gật đầu. Yến Phi vừa rời đi thì Diễm Quỳnh cất giọng bức bối:

“Ai ai cũng đang bận vậy mà chẳng thấy AJ đâu! Hắn ta làm biếng thật!”

“AJ không ở tiệm à? Đêm qua cậu ta ngủ ở đây mà?”

“Thì đây, sáng nay vào tiệm tớ chỉ thấy mỗi Yến Phi, hỏi AJ đâu cậu ấy chỉ cười, không nói gì. Chắc tên đó trốn việc rồi!” – Diễm Quỳnh bầm lách cách máy tính.

Song Song khẽ xoay qua nhìn Yến Phi đang đặt mấy tô mì xuống bàn. Gương mặt cô bạn hình như đang buồn thì phải!

Nói về AJ, từ lúc về nhà đến giờ, cứ nằm vắt vẻo trên chiếc sofa cũ, mắt chăm chăm lên trần nhà như cố tìm một điểm nhìn. Đầu óc tên ngốc này mãi lờn vờn sự việc lúc sáng. Vào giây phút Yến Phi gọi tên thật của cậu, cậu ngỡ mình đã bốc hơi, cơ thể nhẹ tênh. Cảm xúc lúc đó tưởng như muốn vỡ tung, tuôn trào. Đến mức, suýt tí nữa AJ nghĩ mình đã khóc vì sóng mũi cay cay.

AJ ngồi bật dậy, đặt tay lên ngực. Trái tim đang đập rất nhanh, sự hồi hộp xâm chiếm cơ thể, trôi buộc và siết chặt. Nhịp đập của nó càng nhanh hơn khi AJ nghĩ về Yến Phi! Rốt cuộc thì...

Mọi ý nghĩ vụt tắt khi có tiếng kéo cửa sổ. Xoay qua thấy Access bay vào, AJ đứng dậy hỏi:

“Mi đi đâu vậy Acc? Ta về chẳng thấy mi đâu!”

Access, tỏ ra như không có gì, vẫn cái giọng đầy giấu cợt:

“Tôi đi hóng gió, ra ngoài cho thoải mái tí!”

“Vậy mà ta tưởng mi đi tìm ta chứ!”

“Hừ, tôi tìm cậu làm gì? Cậu đâu phải trẻ con rồi cậu cũng tự mò về thôi!” – Access đáp lên vai AJ – “Nè, tôi đói rồi chúng ta ra ngoài hái vài trái táo đi!”

“Ừ, ta cũng đang định thế!”

AJ toan cất bước thì tên tiểu yêu đột ngột lên tiếng:

“AJ, tôi muốn hỏi cậu cái này. Thật ra cậu... cậu còn...”

“AJ, tớ đã biết tên thật của cậu! Từ giờ tớ sẽ gọi cậu bằng cái tên ấy!” câu nói đó của Yến Phi lại một lần nữa vang lên trong đầu Access. Hắn không biết có nên hỏi AJ về cái tên thật kia không chính vì vậy mà cậu nói cứ ngắt quãng.

Thấy bộ dạng thất thần của tên tiểu yêu, AJ ngạc nhiên:

“Mi sao thế Acc? Định hỏi ta cái gì?”

Một ý nghĩ nào đó kìm hãm cái mong muốn được biết tên thật của cậu bạn, Access đã buông xuôi cho ý nghĩ ấy lặn biển đi.

“Không! Không gì cả!” – Hắn lắc đầu.

Buổi tối hôm đó, một cuộc rượt đuổi dữ dội đã diễn ra. Một tên Dạ Ma bay thực mạng qua mấy cành cây, bởi phía sau lưng Du Hạo đang đuổi theo kịch liệt. Theo sau là ba chị em của cậu, Du Phương, Du

Thanh và Du Thiện!

“Chết tiệt! Gặp rắc rối với mấy người nhà họ Du rồi! Mình phải về bãi đất trống may ra còn cơ hội thoát!”

Nghĩ thế tên Dạ Ma đó chuyển hướng lao vút về phía bãi đất trống, nơi trú ngụ của đám đồng bọn Dạ Ma.

Chân Đen cùng những tên nọ đưa mắt nhìn qua tên bạn vừa trở về với vẻ mặt lấm lét.

“Mày mới đi săn về à? Có kiếm được chiến lợi phẩm nào không?”

Tên Dạ Ma nọ còn chưa kịp “báo nguy” thì Du Hạo xuất hiện. Lập tức lũ Dạ Ma đứng dậy, trơ cả ra. gương mặt biến sắc ngay, gã Chân Đen liền quắt mắt về phía tên bạn lúc nãy:

“Mày làm cái quái gì vậy? Mày dẫn kẻ thù đến ngay đây hả???”

“Tao... tao xin lỗi...! Tao không muốn bị giết nên mới về đây!”

Chân Đen nghiêng răng, cùng lúc tiếng Du Hạo cất lên:

“Hóa ra hang ổ của chúng bây là ở đây! Thế thì lần này tóm gọn cả lũ!”

“Em nói đúng đó, Du Hạo!” – Du Phương đáp xuống.

“Này nhớ chừa phần cho em với!” – Giọng Du Thanh vang vang.

“Cả em nữa, anh Du Hạo!” – Du Thiện xem ra rất thích thú.

Đưa mắt nhìn bốn chị em họ Du, Chân Đen đã đoán được hiểm nguy dần đến với mình và lũ bạn. Hắn khẽ đưa mắt sang Linh Tinh:

“Mày đi báo với chủ nhân đến đây ngay!”

Linh Tinh gật gù rồi rời đi khỏi đám Dạ Ma.

Thấy có một tên định bỏ chạy Du Phương liền vung xòe những đường chỉ phép mỏng màu trắng về phía Linh Tinh hòng tóm hắn lại. Chân Đen ngay lập tức giơ những ngón tay xương dài ngoằn của mình thu tóm mấy đường chỉ phép của cô gái, kéo mạnh. Chân Đen quát:

“Đi nhanh lên, Linh Tinh!”

Linh Tinh hoảng hồn bay vút lên cao. Chân Đen dõi theo cái bóng lóng ngóng kia khuất dần vào màn đêm, thờ ra. Đột nhiên có ai đó lao đến cực nhanh, còn chưa biết là ai thì Chân Đen đã bị Du Hạo đá vào người một cú thật mạnh. Hắn ngã về phía sau, chân bước lùi mấy cái liền. Du Phương cũng rút lại được những sợi phép.

Xù Xì đỡ lấy tên bạn xương đen hỏi:

“Mày không sao chứ Chân Đen?”

“Tao không sao!” – Chân Đen ấn nhẹ lên cái ngực trơ xương của mình, đau nhói, xong từ từ đưa mắt sang Du Hạo – “Điên tiết với người nhà họ Du thật!”

“Đừng dài dòng nữa. Tính toán luôn một lần đi!”

Dứt lời Du Hạo bay lên cao, xung quanh xuất hiện những luồng điện sẫm màu, nhanh chóng, cậu chỉ tay xuống đám Dạ Ma đang đứng, mấy tia điện sáng theo hướng đó đánh mạnh vào lũ ma đói. Lập tức, Chân Đen hét lên:

“Chạy mau!!!”

Hàng loạt những tia điện phép, giờ đây trông giống những tia chớp rực sáng, đã đánh vỡ mấy lớp đất. Một vốc đất bị hất tung lên cao mù mịt cả khoảng không. Sau cơn bụi mù, lũ Dạ Ma kinh ngạc khi trước mặt, nơi vừa bị trúng phép của Du Hạo, xuất hiện một cái hố sâu rộng.

“Ồi trời kinh hãi quá!” – Long Xám bắt đầu run rẩy.

Chân Đen bảo:

“Trận độ này chúng ta không thể tránh khỏi! Chúng mày phải cẩn thận! Chúng ta sẽ kéo dài thời gian chờ chủ nhân đến giúp!”

“Ừ, đành thế thôi! Hy vọng cái tên Linh Tinh ấy nhanh nhanh...!”

Đám Dạ Ma đứng dậy. Chân Đen ngược mắt nhìn Du Hạo xong lướt sơ qua ba chị em của cậu đang ở tư thế chờ sẵn! Chân Đen cười nhếch mép, bắt ngờ lao như điên về phía Du Hạo... Thế là cuộc chiến nổ ra!

“Hừ!” – AJ nằm gác chân lên thành ghế – “Không biết cái đám thuộc hạ giải quyết việc ta giao đến đâu rồi! Mấy ngày mà chẳng nghe tên nào báo cáo!”

“Cậu phải từ từ. Có thể chúng đang chuẩn bị kế hoạch “phục kích” thì sao! Vấn đề đáng lo ngại là chúng ta vẫn chưa biết tung tích gì về thứ đó!”

“Ừm, cái đó vẫn là nhức đầu nhất! Ta cũng đang nghĩ cách đây!”

Access nghe thế lại nói bóng gió:

“Vậy là mấy ngày qua cậu tiếp cận với cô gái Yến Phi ấy là vô ích? Cuối cùng cậu cũng chả moi được gì từ cô ta cả!”

Tự dưng nghe nhắc đến tên Yến Phi thì y như rằng, giống phản xạ, tim trong lồng ngực AJ bắt đầu đập nhanh. Cậu không hiểu sao lại thấy hồi hộp!

“Nè, sao im lặng vậy? Tôi nói đúng rồi chứ gì! Biết ngay!”

Trong khi tên tiểu yêu cứ lái nhái thì AJ lại phải “vất vả” để kìm chế cơn tim chẳng hiểu bị cái gì mà cứ loạn nhịp cả lên thêm vào đấy là dòng cảm xúc kỳ lạ đang dâng trào.

Bỗng, Cả hai giật mình, quay qua. Thì ra gã Linh Tinh đâm đầu vào cửa sổ.

“Trời ạ! Làm hết hồn! Bộ hắn định ám sát tôi hay sao vậy? Có ngày chắc tôi chết vì hắn quá!” – Access vỗ vỗ ngực.

“Có chuyện gì sao?” – AJ ngồi dậy hỏi tên thuộc hạ vụng về.

Linh Tinh, dù cú ngã rất đau nhưng vẫn ngóc đầu lên kêu cứu:

“Nguy rồi chủ nhân! Du Hạo đang ở bãi đất trống! Hắn cùng mấy chị em của hắn định xóa sổ

Dạ Ma ở đây!”

“Cái gì?” – AJ lập tức đứng dậy.

Chương 26

Ít phút sau, AJ cùng Linh Tinh xuất hiện ở bãi đất trống. Khi đến đó, AJ thấy Du Hạo làm phép lên đầu Xù Xì. Tên béo ục ịch không ngừng giãy giụa.

Không chùng chừ, AJ nhún chân bay đến, đập lần lượt lên vai mấy con Dạ Ma còn đang đứng, rồi lộn vòng trên cao đưa chân tung cú đá vào tay Du Hạo. May thay Du Hạo kịp buông tay khỏi đầu tên ma béo, mau chóng xoay người nên tránh được đòn phép kia.

AJ đáp xuống đất, những tên Dạ Ma mừng rỡ:

“Chủ nhân!”

Du Hạo quay người trở lại thấy AJ vẫn đeo chiếc mặt nạ màu đen và đưa mắt nhìn mình.

“Lại là cậu!”

“Không là ta chứ là ai?” – AJ đảo mắt sang mấy tên thuộc hạ nằm la liệt, và cả cái hồ sâu kia nữa – “Chà, đáng sợ thật!”

“Đừng nói nhiều với hắn Du Hạo! Chúng ta cứ xông vào cùng giao chiến với hắn đi!” – Du Phương hình như rất ghét cái kẻ đeo mặt nạ đen này.

Du Hạo chưa kịp ngăn thì cô chị gái đã lao đến AJ. Những đường chỉ phép lại vung xòe, bay liên tục như một mớ ảo ảnh trước mặt. AJ cũng đã đoán được cách thức này từ cái đêm hôm trước nên không quá khó để tránh chúng.

“Sao ngươi không đánh trả, ngươi xem thường ta ư?”

AJ vừa né người vừa đáp:

“Ta không đánh với con gái!”

“Gì chứ! Ngang tàng quá! Để xem ngươi làm gì được ta?” – Du Phương bực tức bảo.

Du Phương quất mạnh những sợi phép. Chúng túa ra, hóa thành hàng ngàn hàng trăm tia phép sáng lóa. AJ giật mình, bay lùi ra xa.

Chân AJ khựng lại. Du Phương mỉm cười...

Gió thổi lên, một vài sợi tóc của AJ rơi nhẹ nhàng. Cậu giương mắt dõi theo những sợi tóc mỏng ấy đến khi chúng đáp xuống nền cỏ xanh mướt.

“Thế nào? Cắt vài sợi tóc của ngươi thật dễ dàng!” – Du Phương vuốt nhẹ mấy đường chỉ phép.

AJ nhìn cô gái, cái nhìn thay đổi, rồi chợt cười cười:

“Chính ngươi ép ta đấy nhé! Ta phá lệ lần này!”

Thấy vận tốc của AJ lao về phía Du Phương, Du Hạo hét lên:

“Chị Du Phương ! Cậu ta rất lợi hại! Dừng lại đi!”

Du Phương bắt ngờ khi AJ giơ bàn tay đeo găng tay đen ra, hướng nhắm là đến ngay trước mặt

cô, trong lòng bàn tay một vòng phép đen quánh pha chút xanh lam xuất hiện. Du Phương cảm nhận được thứ sức mạnh ma thuật dữ dội nào đó ẩn hiện từ người địch thủ chính vì thế cô đã đứng sững trong phút chốc thay vì phải tránh đòn tấn công.

Đến khi bàn tay AJ sắp chạm vào gương mặt mình thì Du Phương mới sực tỉnh. Nhưng bất chợt, AJ khựng người. Du Phương ngạc nhiên vì tên địch thủ đã dừng lại. Còn AJ, cậu từ từ xoay mặt ra sau nhìn, hóa ra là bị Du Hạo cầm chân giữ lại. Du Hạo biết, nếu người con trai đó tiếp tục thì cậu ta sẽ xuống tay không thương tiếc với chị mình.

Liên tức khắc, AJ giáng phép vào Du Hạo. Du Hạo cũng nhanh nhẹn dùng tay đỡ đòn. Hai cậu con trai bay ra xa rồi nhẹ nhàng đáp lên bãi cỏ mềm bên dưới.

“Cậu ra tay thật tàn bạo!” – Du Hạo tức giận.

AJ dừng dung:

“Chính cô ta ép ta đó chứ! Muốn đáp lễ thì chiều!”

AJ thấy Du Hạo cứ mãi nhìn mình chằm chằm, liền khoanh tay:

“Thôi thì giải quyết chuyện này theo hòa bình vậy! Nói đi, vì sao nhà họ Du lại muốn “quét sạch” Dạ Ma ở cái bãi đất trống này?”

“Người còn nói! Người đã cho chúng cái gì mà đêm nào chúng cũng đi săn con người cả!” – Du Thanh giọng thật hung dữ.

AJ đưa mắt nhìn lại đám thuộc hạ, Lông Xám xua tay liên tục:

“Không! Chủ nhân đừng hiểu lầm! Đêm nay chúng tôi không hề đi săn! Rất có thể là đám Dạ Ma kỳ lạ lúc trước.”

“Nói dóc! Còn đám nào ngoài đám các người?” – Du Thiện lè lưỡi.

AJ thở ra rồi đổi hướng nhìn qua Du Hạo:

“Ta đã bảo thuộc hạ không làm hại con người. Chúng sẽ không nói dối nên không phải chúng làm đâu! Có một đám Dạ Ma lạ khác xuất hiện khoảng mấy ngày nay, có thể chính là chúng!”

“Nhưng chúng ta đã đuổi theo một con Dạ Ma đến đây!”

Tên Dạ Ma bị Du Hạo bám theo lúc đầu liền bào chữa:

“Các người đột nhiên thấy ta rồi đuổi theo chứ đâu phải do ta tấn công con người. Tự dưng quơ đũa cả nắm!”

“Im đi! Bọn mi có tốt lành gì đâu!” – Du Phương gân cổ cãi.

“Nè, đừng có vu khống chứ!” – Xù Xi gào to.

“Ai thêm vu khống bọn xấu xa các ngươi!” – Du Thanh đốp chát lại.

Mặc những người nọ cãi nhau chí chóe, Du Hạo lại nhìn AJ:

“Cậu đã ra lệnh cho Dạ Ma không tấn công con người sao?”

AJ ngắt lời:

“Tóm lại, lúc này ta không có hứng đánh nhau nên các ngươi bỏ qua chuyện này đi! Chỉ là nhầm lẫn!”

Du Phương kêu lên:

“Du Hạo, đừng nghe hắn!”

Du Hạo vẫn im lặng. Thấy thế, AJ tiếp:

“Lần trước ta cứu ngươi và vợ ngươi xem như lần này nể mặt ta, khép cái vụ vợ vẫn này lại!”

“Gi? Hắn ta là người đã giúp anh Du Hạo?” – Du Thiện méo miệng.

Du Hạo nhớ lại cái đêm lũ Dạ Ma nọ tấn công cậu và Yến Phi. Lần ấy nếu không nhờ người con trai này ra tay giúp thì...

“Thôi được rồi!”

Ba chị em Du Phương nghếch mặt vì lời tuyên bố đó. AJ xoay người, làm phép. Vài giây sau, cậu cùng đám thuộc hạ biến mất!

“Trời ạ! Em làm chị tức quá Du Hạo ơi!”

Du Phương “dùng dằng” bỏ đi. Du Thanh lắc đầu, cũng rời khỏi đó. Du Thiện, tất nhiên chạy theo hai chị.

Du Hạo thở dài, toan cất bước thì chợt thấy ở dưới nền cỏ xanh, một vật gì đó chiếu lấp lánh. Cậu ngạc nhiên cúi xuống nhặt lên. Là một sợi dây chuyền bằng bạc sáng trông khá đẹp. Của ai thế nhỉ? Du Hạo tự nhủ, rồi chợt thấy một miếng bạc tròn mỏng dính vào sợi dây chuyền, trên đó có khắc chữ. Du Hạo nhìn thật kỹ, là chữ... Đôi mắt cậu mở to ngỡ ngàng, chữ “Thẩm” hiện dần dưới ánh trăng sáng treo cao. Du Hạo lắp bắp:

“Cái gì...? Chữ... chữ Thẩm sao? Nhưng sợi dây chuyền này là của ai?”

Bất chợt, Du Hạo thoáng nhớ đến bàn tay trái của AJ. Đúng rồi, người con trai ấy có tròng một sợi dây bạc ngay bàn tay trái. Du Hạo sờ người, cố nhớ lại vài điều gì đã qua. Đôi mắt của AJ rồi việc AJ định lao theo nắm lấy cậu và cuối cùng cái đêm đó, cái đêm AJ cứu cậu với Yến Phi. Tất cả như đang dần dần rõ ra.

Du Hạo ngồi phịch xuống, bần thần:

“VẬY... VẬY... CẬU ẤY CHÍNH LÀ... CON CỦA BÁC THẨM CỔ NHIÊN ???”

AJ tháo mặt nạ đen xuống, thả người lên ghế:

“Mệt thật! Khi không đụng độ với Du Hạo. Mà cái vụ ta bảo chúng xử lý cái đám Dạ Ma kia chẳng tiến triển gì cả ư?”

“Sao cậu không hỏi rõ chúng đi!”

“Bọn chúng vài tên bị thương nên ta để chúng chữa thương xong mới hỏi.”

AJ giơ tay lên xoa xoa thái dương, xem ra có vẻ mệt mỏi.

Access tròn xoe mắt:

“AJ, sợi dây chuyền của bố cậu đâu rồi?”

AJ giật mình xem lại bàn tay trái, quả nhiên sợi dây chuyền đã không còn.

Ở bãi đất trống, AJ cố sức lục lọi trong đám cỏ để tìm sợi dây chuyền bạc. Gương mặt đầy lo lắng, đối với cậu sợi dây ấy là vật vô cùng quý giá. AJ có thể mất mạng nhưng tuyệt đối không thể mất nó.

AJ dừng lại thở. Cậu nhìn khắp lượt bãi đất với đôi mắt như muốn khóc vì chẳng thấy sợi dây quý ấy đâu cả.

Bỗng, có người từ từ tiến đến từ sau lưng AJ, cất tiếng:

“Có phải cậu tìm sợi dây chuyền này không?”

AJ trong thoáng chốc bất động vì nhận ra giọng nói nhẹ nhàng ấy. Cậu biết người đó là ai. AJ rút trong túi áo ra cái mặt nạ đen để đeo vào.

Du Hạo cầm sợi dây chuyền lên:

“Cậu đừng dùng cái thứ ấy để giấu gương mặt thật của cậu trước mặt tớ nữa! Tớ đã biết cậu là ai rồi!”

AJ nhắm mắt, nghiêng răng. Cậu chưa muốn Du Hạo biết mình thật sự là ai!

“Người nói gì ta không hiểu?”

“Không hiểu? Cậu sao vậy? Sao cậu lại làm thế với tớ? Cậu trở về rồi giấu mặt với tớ ư? Tớ vẫn còn nhớ rất rõ gương mặt của cậu!”

AJ im lặng. Chẳng thể che giấu được nữa rồi.

“Cậu... vẫn nhớ mặt tui à? Vẫn còn nhớ tui là ai ư?”

Du Hạo bảo:

“Nhớ chứ! Tớ không quên đâu, vẫn còn nhớ cậu, nhớ cả cái tên của cậu nữa cơ. !”

Nhẹ nhàng làm sao, gió đêm một lần nữa lại mang ba từ ấy đến bên tai AJ.

Khoảnh khắc lúc Du Hạo gọi tên AJ, khi đó bỗng nhiên trước mặt cậu hiện ra hình ảnh hai chú nhóc đang cùng nhau nô đùa. Tại sao lại thế? Vì sao Du Hạo vẫn còn nhớ cái tên đó chứ? Lẽ ra cậu ta phải quên nó đi!

Ngay lúc này, người gọi tên AJ là người mười năm trước cậu rất quý và rồi mười năm sau người đó lại

là người cậu căm ghét lẫn ganh tỵ!

AJ xoay lại, nhìn Du Hạo, với gương mặt thật hoàn toàn phơi bày:

“Cậu vừa gọi tui là cái gì?”

Du Hạo lặp lại ba từ ấy một lần nữa:

“.....!”

“Im ngay!” – AJ lớn giọng, đôi mắt buồn trông rất tức giận – “Cậu không đủ tư cách gọi tui bằng cái tên đó! Tên của tui, chỉ có bố, mẹ, anh chị của tui mới có quyền gọi! Người nhà họ Du không được gọi tên tui, nhất là cậu, Du Hạo!”

Du Hạo ngạc nhiên:

“Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì? Tớ không hiểu! Cậu trở về đây vì sao không đến tìm tớ? Sao cậu lại luyện được ma thuật lại còn là chủ nhân của đám Dạ Ma trở thành người đối đầu với nhà

họ Du?”

“Tui không thể giải thích tất cả cho cậu chỉ trong một buổi tối! Bây giờ đưa sợi dây chuyền cho tui. Còn nữa, tên tui là AJ!”

Du Hạo ngẩn người. AJ đến gần giơ tay ra như chờ trả sợi dây. Du Hạo đưa mắt nhìn cậu bạn. Đúng là gương mặt này, dù sau mười năm đã thay đổi ít nhiều, cả đôi mắt buồn đẹp như thế nhưng sao giờ đây cậu lại thấy xa lạ như vậy. Du Hạo nói khẽ:

“Cậu thay đổi nhiều quá...!”

AJ bật cười rồi ngưng lại, ánh mắt đầy sắc bén, lạnh lùng:

“Sống một cuộc đời đau đớn như thế mà người ta không hề thay đổi mới là chuyện lạ! Tui đâu có như cậu, sống sung sướng trong mười năm!”

“Sao cậu không nói cho tớ biết đã xảy ra chuyện gì với cậu?”

AJ lặng im, chỉ nhìn Du Hạo, không chớp mắt nhưng pha chút căm phẫn:

“Nếu muốn biết thì cậu hãy hỏi bố cậu, Du Thượng! Hỏi xem ông ta đã làm gì với tui, với nhà họ Thâm! Đã làm gì để biến tui thành một kẻ như thế này chứ! Người không ra người, ma không ra ma! Một kẻ bị ghét bỏ!”

Du Hạo nhú mày:

“Bố tớ sao?”

AJ giật nhẹ sợi dây chuyền ra khỏi tay Du Hạo:

“Tui không muốn bàn tay của cậu đụng vào kỷ vật của bố tui!”

“Kỷ vật? Bác Thâm Cố Nhiên chết rồi ư?” – Du Hạo bối rối vì có quá nhiều chuyện xảy ra.

AJ day nghiêng:

“Đừng có chọc vào nỗi đau của tui!”

Dứt lời, AJ bỏ đi, không một cái nhìn lại. Du Hạo toan gọi tên AJ nhưng lại thôi. Lúc này, cậu rất rối bời, gặp lại người bạn cũ nhưng tại sao lại nhận được cái nhìn và những câu nói oán hận như thế? Đã xảy ra chuyện gì? Lại còn liên quan đến người bố quá cố? Du Hạo siết chặt tay, nhất định phải tìm hiểu chuyện này mới được!

“Du Hạo, sao con về trễ vậy? Chị và hai em của con đã về nhà hơn một tiếng rồi! Con xảy ra chuyện gì hả?” – Bà chủ Du nhìn con trai đầy lo lắng.

“Dạ không có gì đâu. Mẹ rảnh không con có vài chuyện muốn hỏi!”

Trong phòng khách, chỉ có hai mẹ con, không còn ai khác.

“Con muốn hỏi gì, con trai?” – Bà chủ Du lên tiếng đầy dịu dàng.

Du Hạo đắn đo vài giây rồi cất giọng:

“Mẹ à, cái chết của bố... có thật mười năm trước bố chết vì bệnh không?”

Câu nói ấy vừa dứt thì nét mặt bà chủ Du thay đổi nhanh chóng, hình như có chút biến sắc.

Nhưng người mẹ đó đã kịp lấy lại bình tĩnh:

“Du Hạo, con sao thế? Sao lại hỏi về cái chết của bố chứ?”

“Con cảm thấy rất lạ. Mười năm trước, con đuổi theo bố ở trong rừng, lúc ấy con thấy bố không giống như mọi ngày. Gương mặt bố khi đó trông rất hung dữ, điên tiết. Bố đã rất kinh hoàng, cảm tưởng như vừa xảy ra chuyện gì vô cùng khủng khiếp! Tiếp đến, ba ngày sau bố qua đời vì bệnh!”

Bà chủ Du vẫn giữ nét mặt bình thường:

“Con nghi ngờ về điều gì Du Hạo?”

“Con đặt nghi vấn về cái chết bất ngờ của bố! Hôm nay, bàn về việc này con mới phát hiện, quả thật cái chết của bố có điều gì không bình thường! Mấy ngày trước, bố vẫn rất khỏe mạnh sao đột nhiên lại qua đời vì bệnh? Vậy bố bị bệnh gì mẹ nói con biết được không? Mẹ không thấy việc này lạ ư?”

Đứng trước những câu hỏi bất ngờ của con trai, bà chủ Du không biết trả lời thế nào! ... Khó hiểu trước sự im lặng bất thường của mẹ, Du Hạo bảo:

“Có phải mẹ đang giấu chúng con điều gì về cái chết của bố?”

“Du Hạo!” – Bà chủ Du đột ngột nói – “Có những chuyện đã qua thì hãy cho nó qua. Dù tìm ra sự thật cũng chẳng thay đổi được gì!”

“Mẹ! Thứ con muốn không phải là “thay đổi” mà là “sự thật”!!! Chúng con có quyền được biết “sự thật” về cái chết của bố!”

“Chưa phải lúc đâu con trai.” – Bà chủ Du hạ giọng – “Du Hạo, một ngày nào đó mẹ sẽ nói. Một ngày khi mẹ đã sẵn sàng nói về điều đó, được chứ?”

Du Hạo nhìn ánh mắt buồn bã của mẹ, thở ra. Du Hạo đứng dậy:

“Con hy vọng ngày đó sẽ đến gần! Chúc mẹ ngủ ngon!”

Du Hạo đi nhanh ra khỏi phòng khách. Bà chủ Du ngã người ra sau ghế, nhắm mắt lại. Bỗng, tiếng Du Phương vang lên:

“Con nghĩ đến lúc cho Du Hạo, bé Thanh và Du Thiện biết về cái chết của bố!”

Bà chủ Du mở choàng mắt:

“Du Phương, con đã nghe hết sao?”

“Con không cố ý nghe lén.” – Du Phương ngồi xuống bên cạnh – “Giấu mãi một bí mật như thế mẹ cũng quá mệt mỏi rồi!”

“Nhưng... mẹ không muốn! Trong suy nghĩ của ba đứa nó, bố luôn là người bố tốt, nhất là Du Hạo. Nó sống bên cạnh bố, lúc nào cũng ngưỡng mộ và tự hào về ông ấy. Nếu nó biết sự thật khủng khiếp đó thì phải làm sao?”

“Chắc chắn Du Hạo đã phát hiện ra điều bất thường nên nó mới hỏi về cái chết của bố! Chúng ta... không thể tiếp tục che giấu được nữa rồi!”

Bà chủ Du đưa mắt sang con gái và đau khổ nhận ra lời nó nói là đúng!

Sáng hôm sau, vừa thấy AJ bước vào tiệm mì, Yến Phi cười rạng rỡ:

“AJ, cậu đi làm lại rồi!”

AJ chợt nhiên bất động khi trông thấy gương mặt tươi cười của cô gái. Quái quỷ, trái tim cậu lại bắt đầu đập mạnh, rất mạnh như muốn nổ tung. Chưa hết, AJ cảm giác mặt mình nóng nóng, cơ thể thì hơi hộc! Trời ạ, chuyện gì đang đến với mình vậy? AJ tự nhủ.

“Cậu sao thế, AJ? Còn mệt hả? Rượu vẫn chưa tan à?”

Bất thành lời, Yến Phi khẽ sát mặt AJ hỏi. Bất gặp đôi mắt tròn to kia, tim anh chàng muốn nhảy vọt ra ngoài! Ngay lập tức, AJ xoay mặt đi, lờ ngơ:

“Tui... vào phòng vệ sinh một lát!”

Yến Phi nhíu mày trước câu nói hơi vô duyên đó. Vậy là, AJ tức tốc rời tiệm với dáng vẻ lóng ngóng. Đúng lúc, Song Song mở cửa vào trong.

“Chào buổi sáng, Song Song!”

“Ừm, chào buổi sáng. À, tớ mới thấy AJ, cậu ta đi làm lại rồi đấy à? Yến Phi nè, tiếc quá tối nay tớ có việc bận đột xuất nên không dự sinh nhật của cậu được! Xin lỗi nhé, đây quà của tớ!”

“Ồ, không sao đâu, cậu cứ lo chuyện của cậu. Sinh nhật tớ cũng đâu có gì quan trọng! Tớ cũng chẳng đãi sinh nhật!”

Song Song đẩy nhẹ đầu cô bạn thân:

“Vớ vẩn! Sao lại không quan trọng, có gì mời Diễm Quỳnh với chú Quân đi.”

Yến Phi rờ đầu, cười gật gật.

“Sao, cô của cậu ngã bệnh phải nhập viện à?” – Yến Phi sốt sắng.

“Ừ, tôi qua chú Quân đã đưa cô vào bệnh viện! Hôm nay chú sẽ không đến tiệm đâu. Chú bảo có gì nghỉ sớm, vào viện thăm cô!” – Diễm Quỳnh thở dài.

“Hy vọng cô của cậu sẽ không sao!” – Song Song bảo.

“Cám ơn cậu! Đúng rồi! Yến Phi, vậy là tôi tớ không cùng cậu dự sinh nhật, xin lỗi ngen! Nhưng tớ đã chuẩn bị quà rồi, trưa tớ sẽ tặng cậu luôn! Nhưng còn Song Song, cậu ấy sẽ dự sinh nhật với cậu.” – Diễm Quỳnh nháy mắt.

“Tôi nay tớ cũng có chuyện bận. Cứ tưởng cậu với chú Quân sẽ đến nhà Yến Phi nào ngờ xảy ra sự cố thế này!”

“Nếu thế thì... tôi nay Yến Phi chỉ có một mình ở nhà thôi sao?”

Diễm Quỳnh với Song Song đưa mắt qua cô bạn. Yến Phi cười lớn:

“Các cậu sao thế? Đâu phải đây là lần đầu tiên tớ ở nhà một mình vào ngày sinh nhật chứ, đừng ủ rũ như vậy!”

“Cậu lúc nào cũng tỏ ra mình không sao. À, hay cậu thử mời đại cái tên đáng ghét AJ xem! Biết đâu cậu ta đồng ý!” – Diễm Quỳnh gợi ý.

“AJ?” – Yến Phi thốt nhẹ – “Ừm, để xem sao đã!”

Kế bên, Song Song hơi lo lắng vì nếu AJ đồng ý dự sinh nhật với Yến Phi thì đêm nay chỉ có hai người ở nhà thôi!

AJ lấy mấy thùng khăn giấy xuống đưa cho Yến Phi. Con bé đếm lại:

“Đủ mười thùng rồi, cảm ơn cậu AJ!”

“Có gì đâu. Nếu không còn gì nữa thì tui lên tiệm.” – AJ như muốn tránh Yến Phi vì cái mớ cảm xúc lộn xộn trong lòng.

Bất chợt, Yến Phi ngăn lại:

“À khoan đã AJ! Tôi nay cậu có rảnh không?”

“Tôi nay à?” – AJ nhớ lại cái đám Dạ Ma xa lạ, cậu dự định đêm nay sẽ tìm chúng – “Xin lỗi, tôi tui bận! Có gì không?”

“Không, tiện thể hỏi thôi!”

Khi AJ đã lên tiệm trên, Yến Phi còn lại một mình, buồn bã:

“Vậy là chỉ mỗi mình.”

Chương 27

Gần tối, AJ vừa vào phòng đã thấy ngay đám thuộc hạ đứng chờ.

Access reo lên:

“Cậu về sớm thế? Chúng đợi cậu lâu rồi!”

AJ ngồi xuống ghế, gác chân chữ ngũ, nhìn mấy tên Dạ Ma:

“Vết thương của các người thế nào?”

“Dạ, chỉ là ngoài da, chủ nhân không phải lo lắng. Nghe Linh Tinh nói chủ nhân muốn gặp chúng thuộc hạ?” – Chân Đen lễ phép.

“Đúng! Ta muốn hỏi các người về việc cái lũ Dạ Ma lần trước, việc ta giao bọn mi xử lý thế nào rồi?”

“Bẩm, chúng thuộc hạ vẫn còn đang chuẩn bị!” – Lông Xám khấp nấp.

Cả đám giật thót người vì AJ đập mạnh tay xuống bàn, giận dữ:

“Cái gì mà còn “Đang chuẩn bị”? Các người giỡn với ta sao?”

“Chủ nhân bớt giận! Thật sự chúng không như chúng thuộc hạ nghĩ.”

AJ nhú con mắt lại:

“Không như các người nghĩ?”

“Vâng!” – Xù Xì tiếp lời gã bạn – “Chúng thuộc hạ đã “xáp lá cà” với chúng nhưng chỉ xử được có vài tên. Chúng lại bắt đầu mạnh lên thấy rõ. Hình như có kẻ nào đó đứng đằng sau chúng và kẻ ấy mạnh ngang ngửa với chủ nhân!”

AJ bật người về phía trước:

“Cái gì? Có kẻ đứng đằng sau chúng? Hắn là ai?”

Giờ đến lượt Chân Đen lên tiếng:

“Chúng thuộc hạ vẫn đang điều tra. Lần trước nghe tên Dạ Ma đứng đầu khoe khoang về vị chủ nhân của chúng, cũng chẳng rõ thực hư thế nào.”

“Hừ, cái quái gì thế? Sao lại xuất hiện thêm một gã chẳng biết từ đâu đến!”

“Chủ nhân đừng quá lo lắng. Có thể chỉ là một tên Dạ Ma may mắn có ma thuật cao một chút thôi, chủ nhân cứ để thuộc hạ lo rôt ráo vụ này nhưng...”

AJ hỏi gã Lông Xám:

“Nhưng cái gì?”

“Nhưng hy vọng chủ nhân... sẽ truyền cho chúng thuộc hạ thêm một ít phép!”

AJ liếc mắt sang Xù Xi:

“Bọn mi lại đòi ta truyền thêm ít phép sao?”

Xù Xi đẩy nhẹ Chân Đen, tên xương đen với giọng nói thật nhẹ nhàng:

“Chủ nhân đừng hiểu lầm. Sức mạnh của lũ Dạ Ma ấy đã vượt qua suy đoán của chúng thuộc hạ, với sức lực bây giờ thì phải thừa nhận chúng thuộc hạ kém cỏi hơn chúng! Vậy nên nếu chủ nhân còn muốn điều tra về lũ ma xa lạ đó thì hy vọng sẽ cho mọi người thêm một ít phép!”

“Mi đang ra giá với ta sao?”

“Thuộc hạ không dám thế nhưng chúng thuộc hạ cần phải giữ mạng sống nữa. Chúng thuộc hạ mong chủ nhân truyền sức mạnh không phải là ra giá mà chỉ là giữ mạng sống!”

Lời lẽ của gã Chân Đen đó đầy chí lý, không một chỗ hở nào.

“Lúc nãy mày thấy tao đọc “lời thoại kịch bản” được chứ?” – Lông Xám hỏi.

“Tốt lắm! Như vậy là vượt quá khả năng kém cỏi của mày rồi!”

“Chân Đen, tên chủ nhân có vẻ không muốn truyền sức mạnh cho chúng ta. Xem như lần này được nhưng chưa chắc lần sau hắn sẽ lại “truyền tiếp”. Vậy phải tính sao?” – Xù Xi cau có.

“Tao cũng đã dự trù rồi. Yên tâm, nhất định sẽ được vì hắn đã hứa như vậy! Việc bây giờ là đi báo tin cho Mất Đỏ về việc tối nay!”

Buổi tối, Yến Phi ngồi lặng lẽ một mình bên chiếc bàn gỗ thấp, giương mắt nhìn chăm chăm ly cà phê bốc khói nghi ngút, lòng buồn đến mức không gì diễn tả được. Thêm một lần nữa nó lại phải đón sinh nhật trong âm thầm. Chẳng có ai cả ngoài bản thân con bé đối diện với ngôi nhà trống trải giữa đêm đông lạnh giá. Yến Phi đưa tay lấy khung hình. Mỗi lần nhìn bố, mẹ và nó cười hạnh phúc trong tấm hình gia đình bốn năm trước là lại muốn khóc. Tất cả nhòe đi, nước mắt sắp rơi nhưng Yến Phi cố giữ.

“Bố mẹ, đến sinh nhật của con rồi đó! Bố mẹ đang ở đâu thì hãy mừng cho con, mừng con thêm một tuổi nữa.”

Con bé khẽ quay qua bên cạnh, hai gói quà nằm im lìm. Yến Phi cúi đầu:

“Con cô đơn lắm... Bố mẹ có biết điều đó không?”

Khi đó ở nhà họ Du, trong phòng của bà chủ Du, người mẹ trẻ nói khẽ:

“Du Hạo, mẹ đã suy nghĩ rất nhiều, mẹ sẽ cho con biết về cái chết của bố và một sự thật. Nhưng con hãy hứa là sẽ bình tĩnh và điều này chỉ một mình con biết thôi đừng kể cho hai em của con.”

Du Hạo gật đầu, dù gì thì cũng đã chuẩn bị tinh thần để đón nhận “sự thật” này. Bà chủ Du mãi sau

mới lên tiếng tiếp:

“Bố của con không phải chết vì bệnh! Bố con chết do tự sát!”

“Tự... tự sát? Thế nghĩa là sao ạ? Vì sao bố tự sát?” – Du Hạo ngỡ ngàng.

“Vi ông ấy đã phạm một lỗi lầm không thể sửa chữa được! Lỗi lầm ấy bố con đã gây ra cho người bạn thân thiết nhất!”

“Người bạn thân thiết nhất của bố? Lẽ nào là...”

Bà chủ Du nhìn vào khoảng không với đôi mắt không chớp, sự việc của đêm định mệnh đó đến giờ vẫn còn rất rõ...

Đêm 15/6, đó là đêm trăng tròn, bầu trời đen kịt, có cả sấm sét nhưng trời lại không mưa, không một giọt mưa nào cả....

Trước mặt Hương Hương (tên bà chủ Du, khi ấy ba mươi lăm tuổi) gia đình họ Thắm tan hoang, đồ đạc đổ ngã khắp nơi. Dưới sàn nhà Thắm Cố Nhiên bất động, toàn thân bết máu. Bên cạnh vợ anh, Lan Trân cũng gục đầu trên người của chồng. Hương Hương giơ tay lên che miệng lại, bước chậm chạp vào bên trong. Đưa mắt nhìn khắp nơi, những mảnh vỡ trải dài dưới chân. Chuyện gì thế này? Vừa xảy ra chuyện kinh hoàng gì vậy?

Chợt Hương Hương khựng lại, đôi mắt mở to bàng hoàng, ngay dưới chân bàn cạnh đó, ba đứa trẻ, con của Cố Nhiên nằm trong vũng máu. Lập tức cô chạy đến, nhưng quá muộn cả ba đều tắt thở, toàn thân lạnh ngắt. Hương Hương ngồi bịch xuống, cả người cứng đờ như bị hóa đá.

Bỗng nhiên, Hương Hương nghiêng đầu xoay mặt qua bên phải, gần cửa sổ một bóng dáng đang đứng. Gió thổi tung cánh cửa, đập mạnh vào bức tường, tấm rèm cửa rách toạc bị hất tung trong làn gió lạnh, bên ngoài ánh trăng buồn bã trải từng dải sáng lên bóng dáng ấy...

Trắng như mở toang vùng tối trong đáy mắt Hương Hương với hình dáng Du Thượng, mái tóc rũ dài, thân thể đứng lạng lạng khúc gỗ, hai bàn tay nhuốm máu buông xuôi. Hương Hương tức tốc lao đến, tay run run chạm vào cơ thể căng cứng của chồng:

“Trời ơi, Du Thượng! Anh đã làm gì anh Cố Nhiên?”

Du Thượng như sực tỉnh, từ từ quay qua nhìn vợ, đôi mắt với cái nhìn sợ hãi đang dâng trào:

“Hương Hương, anh không cố ý! Anh không cố ý làm thế đâu! Anh không biết mình đã làm gì.”

Du Thượng vừa nói vừa đưa mắt nhìn ngôi nhà cùng tấm thân tàn lụi của bạn, lắc đầu:

“Không! Anh không làm thế! Không phải anh!”

Du Thượng gào lên rồi đứng bật dậy và lao ra ngoài. Hương Hương toan đuổi theo thì giật mình khi thấy Du Phương, con gái mười hai tuổi, đứng nép bên cánh cửa tròn xoe mắt nhìn mẹ...

... Đêm 18/6, Du Thượng dùng phép đánh vào người mình. Anh muốn tự kết liễu vì sự đau đớn giằng xé. Hương Hương hốt hoảng làm rớt cả cái khay thức ăn, lao đến đỡ lấy chồng:

“Du Thượng! Sao anh lại làm thế?”

“Hương Hương... xin lỗi... anh... anh...”

Du Thượng lấp bắp không thành tiếng, máu trào ra từ khoe miệng nhuộm đỏ cổ áo. Trước khi trút hơi thở cuối cùng bên cạnh vợ, anh chỉ mãi nói được:

“Quyền sách... ma thuật... thứ quyền năng... cấm kỵ... đáng sợ...”

Rồi Du Thượng nhắm mắt, xuôi tay.

Ngay khi bà chủ Du kết thúc lời kể cũng là lúc Du Hạo lặng người trên ghế. Cậu không tin những gì vừa nghe, mọi thứ như tối sầm lại. Trong phút chốc những lời đầy oán hận của AJ đem qua bỗng chốc ủa về chiếm ngự hết đầu óc cậu. Du Hạo lắc đầu:

“Không, không thể như thế! Bố sẽ không giết cả nhà bác Thảm được! Bác ấy là bạn thân của bố!”

Bà chủ Du bật khóc:

“Khi mẹ đến nhà của họ Thảm thì sự việc đã như vậy. Bố con... đã ra tay tàn sát cả nhà họ Thảm. Với nỗi đau và sự ân hận tột cùng, sau ba ngày bố con tự sát!”

Du Hạo nhắm mắt, sự thật này quả nhiên rất tàn khốc! Cậu cắn răng để cảm xúc đừng trào ra:

“Mẹ có biết vì sao bố làm thế không?”

Bà chủ Du lau nhanh những giọt nước mắt:

“Đến lúc bố con chết mẹ vẫn mãi chưa rõ về điều đó. Mẹ chỉ biết trước lúc nhắm mắt bố con không ngừng lăm băm về một cuốn sách ma thuật đáng sợ nào đấy và “thứ quyền năng cấm kỵ” của nó. Chỉ có thế không gì nữa!”

Sách ma thuật? “Thứ quyền năng cấm kỵ”? Đó là cái gì? Du Hạo tự nhủ.

Rồi bà chủ Du thở dài:

“Chuyện xảy ra với nhà họ Thảm là một sự cố đáng tiếc không thể sửa chữa được. Mẹ vẫn mãi day dứt với điều ấy nhưng bên cạnh đó mẹ còn bận lòng về đứa con trai út của anh Cố Nhiên. Mẹ chỉ thấy xác của ba đứa con anh ấy còn một đứa, thằng bé ấy đã mất tích trong cái đêm đó. Mẹ không biết nó ở đâu và hiện đang thế nào!”

Du Hạo nhớ đến AJ. Cậu im lặng. Cuối cùng sự thật về bi kịch nhà họ Thảm và cái chết của bố cũng đã rõ thế nhưng vì sao lại nghiệt ngã như vậy??? Dẫu vậy, Du Hạo vẫn cảm thấy có một điều gì đó còn mờ hồ!

Trong lúc này, AJ cùng đám thuộc hạ đang đánh nhau một trận với lũ Dạ Ma xa lạ kia, thật ra đó chính là đám của gã Mất Đỏ.

“Đừng đuổi theo nữa!” – AJ la lớn.

Đám ma đói xa lạ có vài con đã bỏ chạy thoát thân. Chân Đen dừng lại vờ ngạc nhiên:

“Sao thế chủ nhân? Chúng chỉ còn phân nửa lực lượng thôi.”

“Chúng còn phân nửa nhưng chúng ta thì thiệt hại hơn phân nửa! Quái quái, chúng lại mạnh hơn lần

trước! Bọn mi chẳng đủ sức đánh lại chúng!”

Chỉ chờ có thế, Xù Xi nói ngay:

“Rắc rối rồi! Lẽ nào, kẻ đứng đằng sau chúng lại mạnh như thế?”

Chân Đen khẽ liếc mắt sang bên thấy AJ siết chặt tay, nghiêng răng. Chắc cậu đang nghĩ về “cái kẻ đứng đằng sau” đó!

Tên xương đen cười nhếch mép.

“Thôi được, ta sẽ cho các ngươi một ít sức mạnh nữa và các ngươi bằng mọi giá phải tìm cho ra cái tên chủ mưu của chúng, nghe rõ chứ?”

“Vâng, chúng thuộc hạ rõ rồi!”

Âm thanh của đôi giày poss đen nện trên mặt đường vang lên giữa đêm vắng. AJ vừa đi vừa nghĩ:

“Cái gã đó là ai? Hắn có mục đích gì với mình? Sức mạnh của lũ Dạ Ma đó là do hắn truyền cho chúng? Nếu thế thì vì sao mình lại thấy ma thuật của hắn khá giống mình?”

AJ còn rời bờ đầu óc thì chợt giọng ai đó vang lên phía sau:

“Ừa, AJ!”

AJ quay lại, là Diễm Quỳnh. Cô gái bước đến gần:

“Sao về trễ thế? À, biết rồi chắc tại dự sinh nhật của Yến Phi vui quá nên quên giờ về chứ gì!”

“Sinh nhật? Yến Phi? Cô nói gì tui không hiểu?”

“Đừng có làm bộ. Chẳng phải Yến Phi bảo sẽ mời cậu dự sinh nhật cùng à? Chỉ tại tôi và Song Song đều bận chuyện nếu không thì đã cùng cậu ấy đón sinh nhật rồi. Tuy không thích cậu nhưng thôi dù gì đêm nay có cậu thì Yến Phi không phải đón sinh nhật trong cô đơn!”

Đối diện, AJ bất động...

“À khoan đã AJ! Tôi nay cậu có rảnh không?”

“Tôi nay à? Xin lỗi, tôi tui bận! Có gì không?”

“Không, tiện thể hỏi thôi!”

“Hóa ra... hóa ra là vậy!”

Dứt lời anh chàng liền bỏ chạy. Diễm Quỳnh chả hiểu gì cả.

Yến Phi ra mở cửa, vô cùng kinh ngạc khi thấy AJ đứng thờ hờn hển. Con bé chưa kịp hỏi thì AJ đã nói ngay:

“Sao... sao cô không nói hôm nay là sinh nhật cô? Tui không biết nên đã chẳng đến.”

Yến Phi ngẩn người. Nhìn đáng vẻ gấp gáp, thờ dốc của anh chàng đột nhiên con bé thấy cay cay sóng mũi. Nó đã ngồi chờ, chờ mãi đến gần nửa đêm, với hy vọng chỉ cần một người thôi sẽ xuất hiện, là ai cũng được, đến đây cùng dự sinh nhật với mình trước khi cái ngày đặc biệt này trôi qua sau mười hai giờ đêm. Và sự mong mỏi ấy cuối cùng đã thành. Nhưng Yến Phi không ngờ người đó lại là AJ! Người con trai xuất hiện từ sau cánh cửa...

“Phi Phi, sau này trong lúc con tuyệt vọng nhất và khi phía sau cánh cửa bất ngờ có một chàng trai xuất hiện, người ấy chắc chắn là hoàng tử của con!”

Yến Phi nằm trong lòng bố lắng nghe những lời thì thầm ấm áp. Cô bé mười tuổi ngược lên hỏi:

“Thật hả bố? Tại sao?”

“Vì chỉ có người ấy mới biết được lúc nào con cô đơn để đến bên cạnh sưởi ấm trái tim con bằng tình yêu của người ấy!”

“Cũng giống như bố phải không? Bố luôn xuất hiện phía sau cửa phòng và làm ông già Noel tặng quà cho con!”

“Ừm.” – Bố Yến Phi ôm chặt con gái – “Phi Phi à, nhất định con sẽ hạnh phúc. Con gái của bố sẽ tìm được người thay bố chăm sóc con!”

... Yến Phi, mười lăm tuổi, nằm co ro trong góc phòng. Bốn bề tối om, không có ai ngoài nó. Căn nhà hiu hắt quá, trống trải quá, cô đơn quá! Yến Phi nằm mà nước mắt lăn dài. Con bé lại nhớ đến lời bố rồi liền ngồi dậy đưa mắt nhìn cửa phòng đóng im lìm. Nó mong, bố mẹ sẽ xuất hiện sau cánh cửa ấy và mỉm cười. Thế nhưng chẳng bao giờ cánh cửa Yến Phi mong chờ, mở ra, dù chỉ một lần. Suốt bốn năm dài, con bé vẫn mãi ngồi trong góc phòng, lắng nghe tiếng bước chân và mong cánh cửa sẽ mở toang.

Đôi mắt Yến Phi đỏ hoe, con xúc động khiến lồng ngực thổn thức. AJ thấy cô gái im lặng, liền nhìn nhìn:

“Nè, cô sao thế?”

AJ ngưng bật vì một cơ thể nhẹ nhàng đã ôm chầm lấy cậu. Yến Phi vòng cả hai tay ôm AJ, áp tai lên ngực anh chàng để lắng nghe nhịp đập của trái tim, ấm áp. Con bé không nói gì chỉ khóc. Từng giọt nước mắt long lanh chảy ra nhẹ nhàng, một cách thanh thản. Còn AJ, cả người cứng đờ, không tài nào nhúc nhích được. Trái tim thì như muốn ngừng đập, ngộp thở.

Ở ngoài cổng, Song Song kinh ngạc khi thấy cảnh Yến Phi ôm AJ đứng ngay giữa cái sân nhỏ. Cô gái lập tức nép người vào sau cánh cửa. Song Song vì sợ cô bạn thân sẽ buồn nên cố gắng thu xếp việc công việc và đã nhanh chóng đến đây. Để rồi nó vô tình bắt gặp cái cảnh này. Song Song đảo mắt liên tục, xem ra vẫn chưa bình tĩnh lại:

“Yến Phi, cậu ấy và AJ... Hai người... chẳng lẽ...”

Yến Phi, sau khi lau hết nước mắt, liền nhìn sang cậu bạn:

“Xin lỗi vì đã ôm cậu như thế! Tại tớ vui quá nên không kìm chế được!”

AJ, mặt vẫn còn đỏ, lúng túng:

“À, không sao. Tui hiểu.”

Yến Phi cười cười. Rồi cả hai im lặng, không nói thêm lời nào. Không gian có vẻ hơi ngột ngạt vì ai nấy đều nín thinh.

“Nếu cô cho tui biết hôm nay là sinh nhật cô thì tui đã đến vào buổi chiều.”

Yến Phi bảo:

“Nhưng cậu nói tối nay cậu bận chuyện. Nếu biết cậu cũng chẳng đến được nên tớ đã không nói.”

“Không đâu!” – AJ gãi đầu – “Nếu biết là sinh nhật cô, tui sẽ “xếp” chuyện đó sang một bên và đến đây dự.”

“Thế ư? Tại sao vậy?”

Ánh mắt AJ giáng vào khoảng không trước mặt như đang nhớ lại điều gì rất xa xăm trong quá khứ:

“Vì tui sợ... cô sẽ cô đơn!”

Yến Phi tròn xoe mắt. AJ cười nhưng trông gượng gạo:

“Tui cũng là trẻ mồ côi nên rất hiểu cảm giác của cô, cảm giác một mình cô đơn, khó chịu lắm. Cái cảm giác ngồi trong phòng tối, hy vọng được nghe tiếng bước chân của ai đó nhưng tất cả chỉ là bóng tối! Đáng sợ vô cùng!”

Gi thế này? Sao lại giống nhau đến thế? Yến Phi nhủ thầm. Chẳng biết sao giờ đây, con bé tự nhiên thấy không còn cảm giác cô đơn nữa. Có lẽ vì nó đã tìm được một người giống mình.

Chợt AJ lên tiếng nhằm giải tỏa bầu không khí buồn tẻ:

“Mà cô có làm cái gì để đãi sinh nhật không? Tui thấy đói.”

“Hả? À, vì nghĩ không có ai nên tớ đã không làm gì cả!”

AJ ỉu xiu. Yến Phi bảo:

“Nhưng tớ có ít cơm nguội dưới bếp, cậu ăn tạm nhé!”

“Gi chứ? Tui đến dự sinh nhật mà cô đãi tui bằng cơm nguội à?”

“Thôi đi nào, cậu cũng đâu có tặng quà tớ! Tớ cũng thấy hơi đói rồi. Tớ xuống bếp hâm lại thức ăn sau đó chúng ta sẽ cùng dùng bữa cơm sinh nhật muộn này!”

Chỉ có những ai sống trong cô đơn mới biết được cô đơn đáng sợ đến thế nào!

Chương 28

“Du Hạo, bác Cố Nhiên đến thăm gia đình mình đấy, mau ra chào bác đi!”

Du Hạo, tám tuổi, ngồi nhìn cậu em trai Du Thiện lúc đó mới ba tuổi nằm ngủ ngon lành trên ghế sofa, gương mặt hớn hở khi nghe chị Du Phương vào gọi. Thằng bé đứng bật dậy:

“Thật hả chị? Bác Cố Nhiên đến ư?”

Du Phương chưa kịp gạt đầu thì nó đã chạy vụt ra ngoài sân vườn. Cô bé mười hai tuổi lắc đầu.

Du Hạo cúi chào lễ phép:

“Cháu chào bác Cố Nhiên!”

Cố Nhiên xoa xoa đầu chú nhóc, khen:

“Giỏi, Du Hạo ngoan quá!”

Du Thượng ngạc nhiên:

“Sao mỗi mình anh thế? Mấy đứa trẻ và Lan Trân đâu không qua chơi?”

“Lan Trân ở nhà chăm thằng lớn, nó bị bệnh. Còn hai đứa nọ thì bận ôn bài cũng sắp đến mùa thi rồi nên chỉ mỗi tôi và thằng út sang nhà anh thôi!”

“Cháu lớn bệnh nặng không?”

“Cháu đã đỡ nhiều, anh đừng bận tâm.”

“Vậy thì may quá! Du Hạo này, con mau ra sau vườn chơi với để bố và bác Cố

Nhiên trò chuyện!” – Du Thượng nhìn con trai.

“Vâng!” – Chỉ chờ có thế là Du Hạo đã lao đi mất dép.

Du Hạo bước khẽ khàng đến một cái cây, nép người vào rồi đưa mắt nhìn ra ngoài. Ở giữa sân, một cậu bé trạc tuổi nó, đứng lặng lẽ ngược nhìn những tán cây đầy hoa. Gió đêm nâng đỡ những sợi tóc mềm mại của cậu và như vuốt ve gìn giữ đôi mắt buồn đẹp đẽ kia. Cậu bé ấy mỉm cười, nụ cười ấy càng khiến cho gương mặt đáng yêu hơn. Đó chính là AJ lúc tám tuổi.

“Đẹp quá! Cậu ấy đẹp thật! Đôi mắt trông buồn ghê!” – Du Hạo thốt nhẹ.

Đột nhiên, AJ đưa mắt nhìn về phía cái cây và bắt gặp Du Hạo đứng nhìn trộm mình. Còn Du Hạo thì giật thót người, liền quay đi trốn. AJ nghiêng đầu, nghĩ ngợi.

Vài phút sau, Du Hạo từ từ nhìn ra ngoài, AJ biến mất rồi! Còn ngẩn ngơ thì bất thành linh giọng AJ vang lên từ phía sau:

“Nè, sao cậu cứ lén nhìn tui hoài vậy?”

Du Hạo hét toáng lên vì giật mình:

“Ồ!!!!!!!!!!!!!!”

AJ cũng hết hồn bởi không ngờ cậu bạn đó lại la lớn như thế.

“Này, cậu đừng hù tở chứ!” – Du Hạo xoay lại “sướt mướt”.

AJ vuốt ngực, tim còn đập mạnh:

“Chính cậu “giết” tui thì có!”

Sau một hồi trấn tĩnh, AJ lên tiếng trước:

“Cậu là Du Hạo đúng không? Sao mấy lần tui thấy cậu nhìn lên tui thế?”

“À, ừ thì... tớ thấy cậu đẹp quá muốn làm bạn nhưng không dám.”

“Đẹp? Làm bạn?”

“Ừm, tớ biết tên cậu rồi, vài lần thấy cậu đứng một mình không nói tớ sợ cậu không thích nên chẳng dám đến gần!” – Du Hạo cười tươi.

AJ nghe vậy, bảo:

“Không phải tui không thích mà tại tui muốn yên tĩnh thôi.”

“Thật hả? Thế thì chúng ta kết bạn đi nhé?”

“Sao cậu thích làm bạn với tui quá vậy?” – AJ tròn xoe mắt.

Không chần chừ, Du Hạo thật thà đáp ngay:

“Vì tớ thích cậu!”

AJ bất động trước câu nói thẳng thừng đó.

Tiếp, Du Hạo chìa tay:

“Tớ là Du Hạo. Còn cậu?”

AJ lưỡng lự nhưng rồi cũng nắm tay cậu bạn mới:

“Tui là!”

Ký ức kết thúc. Du Hạo khẽ thở dài, đây là lần đầu cậu với AJ kết bạn. Quá khứ tươi đẹp làm sao, đến giờ vẫn còn nhớ như in. Lẽ ra cậu và AJ đã có thể trở nên rất thân thiết nếu như không xảy ra bi kịch khủng khiếp ấy. Du Hạo nhớ đến câu nói của mẹ đêm qua “Mẹ chỉ thấy xác của ba đứa con anh ấy còn một đứa, thằng bé ấy đã mất tích trong cái đêm đó. Mẹ không biết nó ở đâu và hiện đang thế nào!” xong lại nghĩ đến AJ cùng những lời nói oán hận và cái nhìn căm phẫn của cậu. Giờ đây Du Hạo phải đối mặt với AJ như thế nào? Còn có thể nói được gì về lỗi lầm của bố cậu chứ?

Sự thật thì dù mẹ đã kể như vậy nhưng chẳng hiểu sao Du Hạo vẫn cảm giác bố mình không cố ý gây ra cái chết cho cả nhà họ Thẩm. Bởi vì còn một bí mật khó hiểu về quyền sách ma thuật và “thứ quyền năng cấm kỵ” nào đó. Hai thứ đó có liên quan đến bi kịch kia? Rốt cuộc bố cậu đã từng làm gì? Lý do nào

khiến ông tàn sát gia đình người bạn thân? Về vụ này, Du Hạo thấy còn nhiều vấn đề rối rắm lắm, chưa rõ ràng.

“Du Hạo, làm gì mặt mày khó coi thế?”

Du Hạo ngược lên, Song Song đang sẫm soi anh chàng với vẻ tò mò. Du Hạo ngạc nhiên:

“Song Song, cậu vào lúc nào vậy? Sao tớ không biết?”

“Tôi mới lên vào từ cửa sau nhà cậu. Tại cậu đang nghĩ vẩn vơ gì đó nên mới không phát hiện ra tôi thôi!” – Song Song ngồi xuống bên cạnh.

Du Hạo nhích sang một bên, hỏi:

“Cậu đến tìm tớ có chuyện gì không?”

“Đâu phải có chuyện tôi mới đến. Tôi thích thì đến, phải cần có lý do à?”

Trước câu trả lời quá ư thẳng thừng và bình thản kia khiến Du Hạo hết nói nổi cô gái kỳ lạ này. Song Song nhìn gương mặt trơ ra của cậu bạn, bảo:

“Đùa thôi, tôi tiện thể ghé qua thăm cậu xem thế nào! Vội lại tôi nghĩ chắc cậu đang muốn tôi đến để nói cho cậu biết về Yến Phi!”

Nét buồn thoáng qua gương mặt Du Hạo vì lại nghe nhắc đến Yến Phi.

“Phi Phi chắc vẫn khỏe chứ? Tớ nghĩ giờ đây cậu ấy sẽ chẳng còn gặp nguy hiểm gì nữa, không giống như lúc còn ở nhà họ Du!”

Song Song bẻ cổ xoay qua ngay:

“Nguy hiểm lúc ở nhà cậu? Chẳng lẽ, cậu lấy đi ký ức của Yến Phi là vì...”

Du Hạo liền ngắt lời:

“Đừng nói chuyện đó nữa. Tớ không muốn nhắc lại.”

“Gì chứ? Tưởng không muốn nhắc lại thì cậu sẽ quên ư?”

“Đúng, tớ muốn quên nên cậu đừng nhắc!”

“Nhưng cậu liệu có quên được Yến Phi không?”

“Tớ đang cố gắng!!!”

Song Song ngừng lại vì giọng Du Hạo lớn hẳn. Cuộc tranh cãi dịu xuống khi cậu bạn khề khàng nói:

“Tớ vẫn cố hết sức làm điều đó. Tớ sẽ nhớ Phi Phi nhưng muốn tim mình không còn đau nữa, vậy nên cậu thôi đi!”

Song Song thờ ra, chán nản. Yêu quả là đau khổ! Con bé nghĩ thế vì vậy lòng quyết tâm không muốn dính vào tình yêu! Tốt nhất là đừng nên yêu ai!

“Song Song à!” – Du Hạo chột lên tiếng – “Tớ có chuyện muốn hỏi, nếu như cậu lỡ làm điều gì có lỗi với người bạn thân thiết nhất, một lỗi lầm không thể sửa chữa, thì cậu sẽ làm gì để chuộc

lỗi với người bạn đó?”

“Bộ cậu lên làm gì có lỗi với tôi hả?”

Du Hạo nhìn chăm chăm cô gái:

“Tớ chẳng “dám” có lỗi với cậu đâu!”

Song Song buồn cười, xua tay:

“Đùa thôi. Ừm, để xem, “lỗi làm không thể sửa chữa” sao? Nếu thế thì chẳng còn cách nào chuộc lỗi nữa!”

Nghe phán thế Du Hạo rũ người. Song Song dò xét:

“Hóa ra cậu đang gặp rắc rối với vấn đề đó à?”

Du Hạo ậm ừ. Song Song ngược mặt lên cao:

“Suy cho cùng, con người mong chuộc lại lỗi lầm cũng chỉ vì muốn lòng mình được thanh thản thôi. Con người luôn sống vì bản thân. Thế nên cậu hãy cứ nhớ mãi lỗi lầm ấy để luôn ray rứt, đó là cách chuộc lỗi!”

Du Hạo nhìn qua Song Song, thật không ngờ cô gái lại nói ra những câu chí lý như vậy. Cô gái họ Lục quay qua, mỉm cười:

“Thế nhưng cậu hãy gặp người đó và nói lời xin lỗi!”

Mắt Du Hạo tròn xoe.

Tiền chân Song Song ra cửa, Du Hạo bảo:

“Cảm ơn lời khuyên của cậu!”

“Có gì đâu!” – Song Song nhìn anh chàng, trong đầu lại nhớ đến buổi tối hôm qua, cái cảnh Yên Phi ôm AJ.

“Cậu sao vậy? Xảy ra chuyện gì hả?” – Du Hạo nhẹ nhàng hỏi.

Song Song lắc đầu:

“Không, không có gì! Du Hạo, tôi hy vọng cậu sẽ không hối hận khi đã lấy đi ký ức của Tiểu Phi! Thôi tôi về!”

Dõi theo bóng cô gái, Du Hạo cúi thấp mái đầu, nỗi buồn thăm thẳm chiếm ngự hết lòng cậu.

Du Phương muốn sặc nước khi nghe Du Thiện báo một tin:

“Cái gì? Em... em nói là thấy một cô gái lạ ngồi trò chuyện với Du Hạo ư?”

“Đúng, sáng nay em định qua nhà gõ thăm anh í tình cờ thấy anh í nói chuyện với một cô gái lạ hoắc, có vẻ cả hai rất thân. Anh í còn tiễn chị đó ra cửa sau. Em nghi lắm!” – Du Thiện rờ cằm.

“Chuyện gì vậy? Anh Du Hạo đang quen một cô gái khác à?” – Du Thanh nhú y.

Ba chị em nhìn nhau. Suy nghĩ trong giây lát, Du Phương bảo em trai:

“Du Thiện, từ hôm nay em hãy theo dõi anh trai. Nếu hôm nào thấy họ lại gặp nhau thì báo với chị ngay, biết chưa?”

Ở tiệm mì Tân Quân, Yến Phi kinh ngạc:

“Cậu xin nghỉ làm ở tiệm mì sao?”

AJ cười buồn, gật đầu. Yến Phi nhìn anh chàng:

“Tại sao vậy? Cậu không thích công việc này hay là có chuyện gì xảy ra?”

“Nếu như đã không moi được tin tức gì thì cậu đừng mãi day dưa với cô gái Yến Phi đó, như thế sẽ đỡ phiền phức hơn!” – Access khoanh tay.

“Ý mi là ta không nên gặp Yến Phi nữa hả?”

“Đúng! Vốn dĩ cậu tiếp cận cô ta chỉ vì muốn biết về cái thứ ấy. Bây giờ đã rõ, cô ta không biết gì cả, việc tiếp cận này chẳng còn ích lợi gì nữa!”

AJ im lặng. Rồi xa Yến Phi sao? Cậu vẫn chưa nghĩ đến vấn đề này. Access nói đúng, Yến Phi chẳng thể giúp gì cho cậu trong việc tìm “thứ đó”. Vốn dĩ ngay từ khi Yến Phi bị Du Hạo lấy đi ký ức thì AJ đã biết rõ điều ấy nhưng vì sao cậu lại tiếp tục muốn ở bên người con gái này.

“Cậu không nhớ à?” – Access trầm tư hỏi – “Cậu bắt đầu lún sâu vào chuyện này rồi! Đừng để tình cảm chen vào mục đích của cậu!”

“Tình cảm cái gì? Thôi được ta sẽ làm thế!...”

AJ bịa đại một lý do:

“Vì tui phải rời khỏi đây nên nghỉ làm.”

Yến Phi lặng người, đôi mắt bất động, một lát sau hỏi khẽ:

“Vây... vậy cậu có còn trở lại nữa không?”

Dù rất khó nhưng AJ vẫn nói cái từ ấy:

“Không!!! Tui sẽ không trở lại nữa!”

Yến Phi thấy trái tim đau nhói, đau lắm. Con bé cúi đầu như muốn giấu đôi mắt đang đỏ rồi cất tiếng:

“Thế khi nào cậu sẽ nghỉ việc?”

“Chiều nay! Tui sẽ làm hết ngày hôm nay rồi nghỉ!”

Yến Phi ngược lên:

“Cái gì? Chiều nay? Sao nhanh quá vậy?”

“Vì tui không thể chần chừ ở đây thêm nữa!” – AJ nhìn cô gái, ánh mắt lúc này trông buồn kinh

khủng, nỗi buồn khiến người khác tan chảy.

Yến Phi cảm thấy hụt hẫng, chới với và đầu óc hoàn toàn trống rỗng, có cảm giác đất trời sụp đổ dưới chân.

AJ trông đáng vẻ bản thân của cô bạn lòng cũng đau. Nỗi đau như vỡ cả lồng ngực. Tay AJ từ từ đưa lên, một lần muốn chạm vào bờ vai mong manh kia, một lần thôi...

Đúng lúc Diễm Quỳnh xuất hiện ngay cửa:

“Lại trốn việc sao AJ? Ở ngoài còn mấy cái thùng kia nhanh ra khiêng vào đi!”

AJ, rút tay lại, gật đầu:

“Ờ, tui biết rồi, tui ra ngay.”

AJ khẽ đưa mắt sang Yến Phi, cô gái vẫn im lặng, rồi quay bước rời phòng. Khi AJ vừa rời khỏi thì Yến Phi ngồi xuống, ôm ngực. Chẳng biết sao nhưng đau lắm, đau quá! Những giọt nước mắt tranh nhau rơi, từng dòng chảy dài. Yến Phi thổn thức:

“Làm sao... bây giờ? AJ đi rồi...! Cậu ấy sẽ không quay lại nữa...”

Yến Phi gục mặt trên đầu gối, bờ vai run nhẹ. Chợt, con bé ngẩng mặt lên:

“Đúng rồi! Mình còn chưa cho cậu ấy biết mình thật sự là ai!”

Nó lấy trong túi áo ra vải nơ đỏ có ren trắng, nghĩ gì đó rồi siết chặt bàn tay.

Buổi chiều, hoàng hôn đỏ thắm một màu. Gió thổi dịu dàng hòa lẫn vào đó là những cánh hoa úa tàn. Bãi cỏ bên dưới xanh mướt màu xanh đẹp đẽ, tinh khôi không vấy bẩn. Bước chân của hai người nhẹ nhàng chạm lên cỏ.

AJ ngừng lại, đưa mắt nhìn, đây chính là ngọn đồi phía sau trường tiểu học mười năm trước.

“Yến Phi, cô bảo muốn tui cùng cô đến một nơi, là nơi này sao?”

Yến Phi dừng bước, xoay lại cười:

“Đúng, chính là nơi này!”

AJ ngạc nhiên:

“Vì sao lại là nơi này?”

“Trước đây mười năm...” – Yến Phi ngắt lời AJ – “Có một cô bé lỡ đánh rơi vải nơ đỏ ngay trong lùm cỏ tại ngọn đồi này. Cô bé ấy rất lo sợ vì đó là món quà sinh nhật của bố tặng nên khóc rất nhiều. Cô bé ấy đã tìm kiếm nhưng tìm mãi vẫn không được.”

Yến Phi dừng lại đưa mắt nhìn AJ đang bất động, đôi mắt buồn của cậu tròn xoe đầy ngạc nhiên, rồi tiếp:

“Đúng lúc, một người con trai bất ngờ xuất hiện. Cậu ấy có nụ cười dễ mến và đôi mắt buồn rất đẹp.

Cậu ấy bảo sẽ tìm giúp cô bé vải nơ đỏ có ren màu trắng. Cuối cùng, nhờ người con trai tốt bụng đó mà cô bé kia cũng đã tìm lại được món quà sinh nhật quý giá!”

Khi Yến Phi kết thúc câu chuyện kỳ lạ ấy, AJ cất tiếng, giọng run run:

“Sao... sao Yến Phi lại biết điều đó?”

Lấy trong túi áo ra một vật, Yến Phi xòe rộng bàn tay, vải nơ đỏ có ren nằm im lìm như đánh thức ký ức tỉnh dậy! AJ chợt nghe tiếng gió thổi, xào xạt khoáy động một vùng trong tiềm thức! Con xúc động tràn đến mạnh mẽ khiến trái tim cậu như sống lại vào buổi chiều mười năm trước.

“VẬY... VẬY... Yến Phi chính là...”

Gió thổi ngược hất tung vải nơ đỏ trên tay Yến Phi lên cao. Nhẹ nhàng và vô tình, gió một lần nữa trao lại vải nơ đỏ cho AJ! Anh chàng nhìn vật ấy đang nằm trong bàn tay mình, tim quặn thắt, đau đáu một nỗi niềm.

Cùng lúc giọng Yến Phi vang lên, giống giai điệu buồn hòa lẫn trong không gian bạt ngàn của ngọn đồi chiều:

“Lần đó, tớ đã quên hỏi tên cậu gì!”

AJ nắm chặt vải nơ đỏ, mái đầu cúi xuống có vẻ đang cố kìm chế cảm xúc dâng trào trong lòng. Vài giây sau, AJ bước chậm chạp đến bên Yến Phi, đưa mắt nhìn cô gái rồi từ từ dùng vải nơ đỏ buột lên mái tóc dài đen mượt buông xòa trên bờ vai mỏng manh.

“Đúng là cậu, cô bé vải nơ đỏ. Thế mà AJ lại không nhận ra. AJ tìm cậu suốt mười năm, lúc nào cũng nhớ! Cậu là niềm hy vọng cuối cùng của AJ!”

Yến Phi mỉm cười, đôi mắt long lanh ngấn nước lăn tăn như mặt hồ. Cái nhìn vô cùng dịu dàng, tràn đầy tình cảm.

Cẩn thận, AJ luồn ngón tay len vào làn tóc đen mượt như thể sợ rằng điều quý giá ấy sẽ vỡ. Mềm mại, bàn tay AJ áp lên gương mặt cô gái.

“Tìm được rồi! AJ tìm được Yến Phi rồi!”

Chậm rãi AJ đón Yến Phi vào lòng. Tuyệt vời quá! Mười năm trôi qua, ngay lúc này, AJ mới cảm giác trái tim đang hạnh phúc.

“Yến Phi có thể gọi tên AJ một lần nữa không?”

Yến Phi áp sát vào người AJ, thì thầm:

“.....!”

Ba từ đó vừa dứt thì AJ nhắm mắt lại, tay siết chặt bờ vai cô gái hơn. Yến Phi cũng ôm chặt cậu. Buổi chiều hôm đó, cả hai hoàn toàn sống lại cùng ký ức!

Đêm lại về, ở bãi đất trống, mấy tên Dạ Ma nhìn đăm đăm Du Hạo. Chúng không biết vì sao cậu lại đến đây nữa nhưng có vẻ mục đích không phải là muốn giao chiến vì cậu đến một mình!

“Ta không phải đến đánh nhau. Ta chỉ muốn gặp chủ nhân của các người, AJ!”

Cả lũ ma đôi nhìn nhau ngạc nhiên.

Chân Đen vẫn không rời mắt khỏi kẻ thù:

“Tìm chủ nhân của bọn ta làm gì?”

“Người không cần biết điều đó.”

“Thôi được, nhưng chưa chắc chủ nhân sẽ chịu gặp người!”

“Điều đó người không cần lo. Chỉ cần nói có Du Hạo đến tìm thì chắc chắn chủ nhân các người sẽ đồng ý gặp ta ngay!” – Du Hạo đinh ninh.

Bãi đất trống lúc này thật sự hoàn toàn trống vắng, chỉ có hai người con trai đứng mặt đối mặt. Họ đã từng là bạn thân của nhau nhưng bây giờ lại đứng trên hai chí tuyến: kẻ đối địch!

“Có chuyện gì sao?” – AJ lên tiếng hỏi trước.

Du Hạo hít sâu một hơi xong mới nói được:

“AJ, tớ đã biết sự thật cái chết của gia đình cậu và của bố tớ!”

AJ cười nhạt:

“Thế ư, nhanh thật! Cuối cùng cậu cũng biết ra tất cả rồi nhỉ?”

Hiểu câu nói chứa đựng sự oán hận kia, Du Hạo tiến đến bên cậu bạn, khẽ cúi đầu:

“Xin lỗi! Tớ thật sự xin lỗi về sự cố đáng tiếc đó! Bố tớ đã có lỗi với gia đình cậu!”

AJ, đôi mắt với cái nhìn không chớp:

“Xin lỗi ư? Giờ này xin lỗi thì còn được gì chứ? Đừng có trước mặt tui nói hai cái từ ấy! Xin lỗi không thể kết thúc mọi thứ đâu, không thể mang gia đình tui trở về và càng không thay đổi được mười năm đã mất của tui! Cậu không hiểu à?”

“AJ, có thể bố tớ không cố ý! Tớ cảm giác có sự nhầm lẫn nào đó.”

“Đừng ngụy biện cho lỗi lầm đó! Bố cậu, người đàn ông nhẵn tâm ấy đã cướp mất tuổi thơ của tui! Tui không muốn nghe bất kỳ điều gì nữa.”

“Chẳng lẽ...” – Du Hạo cất giọng thật trầm – “Cậu không nhớ gì về tình bạn của chúng ta?”

“Tình bạn tuyệt vời ấy đã chết mười năm trước! Giờ đây chẳng còn gì cả!”

“Nếu vậy thì cậu tại sao cậu vẫn còn đến gặp tớ? Cậu vẫn mong tớ sẽ nói điều gì đó với cậu, đúng không?”

AJ im lặng trước câu hỏi của Du Hạo.

Mấy giây sau, cậu đột nhiên quay lưng:

“Đây sẽ là lần cuối tui và cậu còn nói chuyện với nhau như những người bạn, Du Hạo!”

Dứt lời tên ác ma ngốc bỏ đi. Du Hạo vẫn đứng, lặng người, chưa bao giờ lại thấy lòng khó chịu như vậy!

Chương 29

Buổi sớm hôm sau, trong khu nhà gỗ, Song Song lại đến tìm Du Hạo.

“Thế nào rồi? Cậu đã đi gặp người bạn đó chưa?”

Song Song vừa hỏi vừa thăm dò nét mặt của cậu bạn. Du Hạo buông tiếng thở dài:

“Ừm, tớ đã gặp và cũng đã nói lời xin lỗi nhưng tình hình cũng không thể tốt hơn!”

“Cậu bảo đó là một lỗi lầm không thể sửa chữa vậy có nghĩa đó là một lỗi lầm lớn chính vì thế người ta làm sao tha thứ cho cậu ngay được!”

“Tớ biết nhưng xem ra mãi mãi người bạn ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho tớ. Cậu ấy rất oán hận tớ!”
– Du Hạo buồn bã.

“Chà, xem ra tình hình có vẻ căng thẳng. Tệ thật!”

Trong khi cả hai mãi trò chuyện thì phía trên cành cây, Du Thiện ngồi quan sát:

“Cái chị xa lạ đó lại đến tìm anh Du Hạo. Trông hai người có vẻ rất vui. Phải đi báo với chị

Du Phương mới được!”

Nghĩ thế Du Thiện phóng xuống đất một cách nhẹ nhàng, rồi nhanh chóng chạy đi.

Trở lại cuộc đối thoại, Song Song thấy đáng vẻ sâu não của anh chàng, liền hỏi:

“Hình như cậu đang có một tâm sự rất nặng lòng thì phải. Có thể nói tôi nghe được không?”

Du Hạo lắc đầu:

“Không phải tớ không muốn nói với cậu mà sự thật thì dù có nói ra cũng chẳng thể giải quyết được nữa rồi. Vậy nên tốt nhất cậu đừng biết làm gì. Tớ không muốn cậu phải bận tâm vì chuyện của tớ!”

Song Song đưa mắt nhìn Du Hạo, nhủ thầm:

“Cậu ta lúc nào cũng thế. Hễ có chuyện thì cứ giữ trong lòng không bao giờ chia sẻ với ai. Tính cách cũng mạnh mẽ thế mà lúc đầu mình cứ nghĩ cậu ta là một người con trai yếu đuối!”

“Sao cậu nhìn tớ dữ vậy?”

“Không có gì. Tôi bận suy nghĩ thôi!”

Chợt Chuông điện thoại đổ dài, Song Song bắt máy:

“Diễm Quỳnh hả? Ừ, ừ rồi tớ đến ngay. Cái gì? Lại mấy cái thùng mì sao? Chán thật, sao không gọi AJ? Cậu ta có nhiệm vụ xử lý mấy cái đó còn gì?”

Bất ngờ nghe nhắc tên AJ, Du Hạo xoay mặt qua cô gái. Chờ Song Song cúp máy, là Du Hạo đã hỏi ngay:

“Này Song Song, cậu vừa nói cái tên AJ hả?”

“Ừm, AJ! Cậu ta là người ở tiệm mì!”

“Sao? AJ làm... làm ở tiệm mì Tân Quân ư? Sao lại thế được!”

Song Song nhú mày:

“Cậu quen AJ à?”

“Song Song làm thế nào AJ lại đến làm ở tiệm mì vậy?”

Song Song chợt nghĩ đến mối quan hệ của AJ với Yến Phi. Con bé thật tình không muốn cho Du Hạo biết chút nào cả. Thấy cô gái im lặng một cách kỳ lạ, Du Hạo hồi thúc:

“Song Song, cậu mau nói tớ nghe đi!”

Song Song thở ra:

“Được, nếu cậu muốn tôi sẽ nói nhưng cậu cứ bình thường nhé đừng nghĩ ngợi gì sâu xa gì cả.”

Du Hạo ngạc nhiên. Đối diện, cô gái họ Lục tiếp:

“Sự thật thì từ sau khi cậu lấy đi ký ức của Yến Phi thì AJ đột nhiên xuất hiện ở tiệm mì. Cậu ta là bạn của Yến Phi, cả hai dường như quen nhau từ trước và khá thân thiết!”

Du Hạo vô cùng kinh ngạc:

“AJ và Phi Phi là bạn bè sao? Chuyện gì thế này? Cậu ấy quen Phi Phi lúc nào?”

Bất chợt, Du Hạo ngừng lại, trong đầu bỗng nhớ ra vài việc:

“Cái đêm AJ cứu mình khỏi đám Dạ Ma, cậu ấy tất nhiên phải biết Phi Phi chính là vợ sắp cưới của mình. Và lại cậu ấy cũng vài lần thấy Phi Phi ở trong nhà họ Du.”

“Lần trước ta cứu người và vợ người xem như lần này nể mặt ta... khép cái vụ vợ vẫn này lại!” Câu nói lần trước của AJ vang lên càng khiến cho Du Hạo đinh ninh rằng:

“AJ biết Phi Phi là vợ mình, vậy cậu ấy làm bạn với Phi Phi để làm gì? Quen nhau từ trước khi mình lấy ký ức của Phi Phi sao?”

Song Song đẩy nhẹ anh chàng:

“Du Hạo, xảy ra chuyện gì à? Cậu biết AJ?”

Du Hạo lưỡng lự vì không biết có nên kể cho cô bạn này nghe về chuyện của AJ. Hiểu điều đó, Song Song khoanh tay bảo:

“Nếu cậu không nói rõ thì tôi sẽ đi nói cho Yến Phi biết về cậu!”

Nghe “lời đe dọa” ấy Du Hạo cắt tiếng ngắt:

“Thôi được rồi, tớ nói. Thật ra, AJ chính là người bạn tớ phải đi xin lỗi!”

“Cái gì? AJ là bạn của cậu?”

Lúc này, trong phòng khách, Du Phương đứng bật dậy:

“Sao? Cô gái lần trước lại đến nữa à? Thật đấy hả?”

“Em bịa chuyện làm gì chứ! Không tin các chị cứ đến nhà gỗ sẽ biết ngay.”

“Dĩ nhiên là phải đến xem sao. Chị rất muốn biết mặt mũi của cái chị ấy.”

Du Phương hoàn toàn đồng ý với Du Thanh:

“Bé Thanh nói đúng. Chúng ta đến nhà gỗ xem thử nhưng tuyệt đối không được cho mẹ biết cả ba chị em Trúc Linh nữa!”

Hai đứa nọ gật đầu.

Quay lại cuộc trò chuyện, Du Hạo kết thúc lời kể, Song Song chờ người:

“AJ là bạn cậu thuở bé, bố cậu giết cả nhà cậu ta và bây giờ AJ trở về là muốn trả thù nhà họ Du?”

“AJ có trả thù gia đình tớ hay không thì tớ chưa rõ nhưng giờ đây cậu ấy rất hận tớ, lời nói của cậu ấy lúc nào cũng đầy oán hận. AJ còn đứng đầu đám Dạ Ma. Có vẻ cậu ấy muốn đổi đầu với nhà họ Du!”

“Trời ạ, có ngờ đâu sự việc lại là như vậy! AJ nói dối là gia đình cậu ta bị tai nạn. Cậu ta gạt tất cả mọi người ở tiệm mì trong đó có cả Yến Phi!”

Du Hạo lo lắng:

“Điều khó hiểu là vì sao AJ lại làm bạn với Phi Phi! Cậu ấy vốn biết cô ấy là vợ sắp cưới của tớ lúc trước!”

“Ý cậu là AJ tiếp cận Yến Phi là có mục đích?” – Song Song cũng bắt đầu lo.

“Nhưng mục đích ấy là gì?”

Du Hạo và Song Song nhìn nhau trước câu hỏi đó.

“Lẽ nào, cậu ta muốn trả thù cậu nên đã tiếp cận Yến Phi? Không được, tớ phải đi nói cho Yến Phi biết!”

Song Song toan đứng dậy thì Du Hạo nắm tay con bé giữ lại:

“Đừng, Song Song! Hiện tại, chúng ta vẫn chưa rõ mục đích thật sự của AJ. Nếu cho Phi Phi biết chuyện này thì sẽ lộ ra chuyện trước đây của tớ và cô ấy và rất có thể Phi Phi sẽ lấy lại ký ức. Tớ không muốn điều đó xảy ra!”

“Vậy phải làm gì? Lẽ nào để mặc như thế?”

Du Hạo nghĩ ngợi rồi hỏi:

“Hiện giờ mối quan hệ của họ chỉ là bạn, đúng không?”

Song Song liền nhớ lại cái đêm sinh nhật của Yến Phi, lúc cô bạn thân đã ôm lấy AJ. Song Song đảo mắt đáp:

“À, ừ... họ là bạn.

“Nếu vậy thì khoan hãy lo lắng. Có thể AJ chỉ muốn kết bạn với Phi Phi chứ không có mục đích gì cả. Với lại Phi Phi cũng đã rời nhà họ Du rồi AJ không thể tiếp cận Phi Phi vì trả thù được, chẳng ích lợi gì!”

“Hy vọng thế!” – Song Song cắn môi, nghĩ rằng việc không hề đơn giản như vậy vì sự thật nó biết rõ mối quan hệ của AJ với Yến Phi hoàn toàn không hẳn chỉ là bạn bè.

Vài giây sau, Du Hạo cất giọng:

“Cậu cứ tỏ ra bình thường trước mặt AJ, đừng để lộ gì hết. Bên cạnh đó, cậu hãy để ý đến cậu ấy. Trước khi tớ tìm hiểu rõ về cái chết của bố tớ và gia đình AJ, chúng ta đừng làm gì cả!”

“Thôi được, nhưng nói trước nếu thấy có điều gì không tốt sẽ xảy ra với Yến Phi thì tớ mặc kệ chuyện ân oán giữa cậu với AJ, mặc kệ cả chuyện cậu sẽ thế nào khi Yến Phi lấy lại ký ức, tớ

sẽ cho Yến Phi biết về AJ!”

Điện thoại lại kêu. Song Song tắt máy, rồi quay qua cậu bạn:

“Thôi tôi phải về. Cậu định sẽ tìm hiểu cái gì về cái chết của gia đình AJ? Còn cả bố cậu nữa?”

“Tớ muốn tìm hiểu về sách ma thuật và thứ quyền năng cấm kỵ gì đó. Chắc chắn chúng có liên quan đến sự cố không may ấy!”

“Cậu sẽ làm gì để biết về chúng chứ?”

“Tớ sẽ nghĩ cách, dù gì cũng phải cố gắng thôi.” – Du Hạo nhún vai.

Song Song chán chường:

“Chẳng biết chuyện gì đang xảy ra cho tất cả chúng ta nữa. Vậy cậu cố gắng nhé, tôi về! Mai tôi sẽ lại đến!”

Du Hạo gật đầu. Song Song xoay bước bỗng chân bị trượt vì đất trơn thế là con bé chới với ngã nhào ra phía sau. May thay Du Hạo nhanh chóng đưa tay đỡ lấy người Song Song. Cậu kịp thời giữ được cô bạn. Sau mấy giây trấn tĩnh, Song Song hoàn hồn, thở ra nhẹ nhõm vì mình đã không bị ngã cái oạch xuống đất. Xong, con bé đưa mắt nhìn trở lại và bất ngờ khi bắt gặp gương mặt Du Hạo thật gần, chưa bao giờ gần như thế.

Du Hạo vừa đỡ cô gái vừa cười thân thiện:

“May thật, nếu tớ chậm một chút thì chắc cậu ngã đau rồi!”

Mắt Song Song tròn xoe. Nụ cười của anh chàng này đúng là trông như thiên thần. Lúc trước sao nó không phát hiện ra nhỉ?

“Song Song, cậu không sao chứ?”

Song Song bất động, toàn thân cứng đờ, mắt mở to không chớp. Cái khoảnh khắc vừa rồi lúc Du Hạo cười và hỏi câu hỏi đó thì ngay lập tức con bé lại bắt gặp một hình ảnh quen thuộc mười năm trước...

“Cậu không sao chứ?” – Cậu bé cứu Song Song mỉm cười hỏi.

Song Song lau nước mắt, nhìn. Dù khi ấy trời tối, ánh trăng không đủ để thấy rõ mặt cậu ta, nhưng nó chắc chắn rằng cậu ta đã cười rất tươi, như một thiên thần!”

“Song Song, cậu bị gì hả? Sao im lặng thế?”

Song Song sực tỉnh, mau chóng đẩy nhẹ cậu bạn ra, bảo:

“Không sao, cảm ơn!”

“Thế à, tốt quá!”

Song Song chẳng biết sao lại bắt đầu thấy bối rối. Đúng lúc, giọng Du Phương vang lên:

“Du Hạo, em nói chuyện với ai vậy?”

Du Hạo xoay lại, Du Phương, Du Thanh với Du Thiện đang hướng mắt về phía cậu và Song Song.

Trong phòng khách, ba người nọ chờ đợi Du Hạo nói rõ về việc có cô gái lạ mặt xuất hiện trong vườn nhà.

“Thật ra, đó là Lục Song Song, bạn thân của Phi Phi!”

“Bạn của Yến Phi sao?” – Du Phương ngạc nhiên – “Chẳng phải em đã lấy ký ức của những người biết về nhà họ Du ư?”

“Đúng nhưng Song Song là một cô gái thông minh. Cậu ấy không biết đã dùng cách nào đó để lấy lại ký ức.” – Du Hạo thờ dãi.

“Và cái chị đó đã đến tìm gặp lại anh?” – Du Thiện nghiêng người.

Du Hạo gật đầu. Du Thanh bấy giờ mới lên tiếng:

“Vậy sao anh không lấy ký ức của chị Song Song đó một lần nữa?”

“Bé Thanh, nếu anh lấy ký ức của Song Song một lần nữa thì cô ấy sẽ nhớ lại nữa cho xem, nên đành để vậy thôi!”

“Thế Song Song gì đó có nói với Yến Phi về việc trước đây?”

Du Hạo nhìn chị cười gượng:

“Em bảo cậu ấy đừng nói cho Phi Phi. Em không muốn Phi Phi lấy lại ký ức!”

“Anh không thấy làm vậy là quá đáng sao?”

Ba người nọ kinh ngạc vì câu nói ấy của Du Thanh. Cô bé mười lăm tuổi đứng dậy:

“Việc chị Song Song đó lấy lại ký ức chứng tỏ ông trời muốn anh và chị Yến Phi quay lại với nhau. Thế mà anh vẫn không cho chị Yến Phi có lại ký ức. Và bây giờ anh có thêm một cô gái khác.”

“Bé Thanh, anh...”

“Lẽ ra...” – Du Thanh cắt ngang – “Anh không nên lấy ký ức của chị Yến Phi nhanh như thế. Lẽ ra

anh nên chờ vài ngày nữa khi lũ Dạ Ma không còn tấn công nhà họ Du. Lẽ ra anh nên cho chị ấy cơ hội!”

“Bé Thanh, anh đã nói là đừng nhắc chuyện đó ở trong nhà nữa!” – Giọng Du Hạo bắt đầu biến đổi.

Du Thanh nhìn anh trai, đôi mắt buồn bã:

“Vốn dĩ ngay từ đầu anh đã ích kỷ và chỉ nghĩ cho bản thân. Anh không hề nghĩ gì đến cảm xúc của mọi người trong gia đình và của chị Yến Phi.”

Dứt lời nó chạy đi. Bình thường, Du Thiện sẽ đuổi theo chị gái nhưng lúc này thằng bé chẳng buồn làm thế nữa. Nó ngồi im lặng.

Du Phương lắc đầu:

“Con bé này, sao lại thế chứ!”

Du Hạo ngồi lặng người. Câu nói khi nãy của em gái như bản án kết tội cậu một cách đanh thép. Nhắm mắt, cậu khẽ cúi đầu.

Tiệm mì Tân Quán, Song Song nhú mày:

“Sao? AJ đã định xin nghỉ việc ở tiệm mì nhưng sau đó lại thôi à?”

“Ừ, thế mới tức. Chẳng biết có bình thường không nữa! Nhưng từ sau ngày hôm qua AJ và

Yến Phi có vẻ thân thiết hơn thì phải. Cả buổi sáng cả hai cứ cười nói không ngừng đã vậy còn đi kè kè bên nhau nữa!”

Song Song bắt đầu lo lắng thật sự, nhất là khi biết rõ về “lý lịch” của AJ. Cô gái sợ rằng điều mình tiên đoán sẽ trở thành sự thật, lúc ấy mọi chuyện sẽ càng rắc rối hơn. Phải làm sao đây!

Buổi chiều hôm đó, ngồi trên bậc thềm đá, Du Hạo đang nhớ lại lời em gái lúc sáng nay “Vốn dĩ ngay từ đầu anh đã ích kỷ và chỉ nghĩ cho bản thân. Anh không hề nghĩ gì đến cảm xúc của mọi người trong gia đình và của chị Yến Phi!”

Tiếng thờ dài phát ra, Du Hạo nói khẽ:

“Mình làm thế là ích kỷ sao?”

Chợt, có tiếng Trúc Linh vang lên từ phía sau:

“Cậu chủ Du Hạo! Cậu có thư!”

Du Hạo xoay qua:

“Ừm, cảm ơn Trúc Linh!”

Trúc Linh cười, trao thư cho anh chàng. Du Hạo cầm thư:

“Ai gửi thế nhỉ?”

Quay bức thư ra phía sau, vừa thấy dòng chữ “Gửi Du Hạo, bác Kim Ban ở Hội Nhật Hoàng”, Du Hạo vui mừng:

“Thư của bác Kim Ban!”

Không chần chừ, Du Hạo lấy thư ra xem.

“Du Hạo, con vẫn khỏe chứ? Bác và mọi người trong Hội Nhật Hoàng đều rất nhớ con. Bốn tháng trước con không thể đến dự tuần lễ phép thuật của Hội khiến lão già Vương Đại ủ rũ, còn cái lão Phùng Đình thì cứ nhắc tên con mãi. Chính vì thế lần này con phải đến dự tuần lễ phép thuật lần thứ chín mươi của Hội đấy! Các bác rất mong con sẽ đến. Lễ diễn ra vào ngày mai, vào giờ kết thúc bình minh. Kim Ban.”

“Sắp đến tuần lễ phép thuật của Nhật Ma. Lần trước vì không khỏe nên mình đã không đến chắc các bác trông mình lắm. Mai mình phải đến thôi, giờ kết thúc bình minh à.”

Bất chợt trong đầu Du Hạo lóe lên một ý nghĩ:

“Đúng rồi! Sao mình không hỏi thử các bác về cái chết của bố, quyền sách ma thuật và cả quyền năng cấm kỵ nữa, biết đâu các bác ấy biết sự thật thì sao!”

Nghĩ thế, Du Hạo quyết định ngày mai sẽ hỏi cho ra lẽ cái vấn đề làm nhức đầu mình mấy ngày qua.

Hôm sau, Song Song nhú một con mắt lại hỏi:

“Sao, cậu sẽ đến Hội Nhật Hoàng nào đó hỏi về những điều đang thắc mắc?”

“Ừ, tớ nghĩ các bác trong Hội sẽ biết vì lúc trước bố tớ rất thân thiết với các bác ấy. Biết đâu chuyện mẹ tớ kể còn có uẩn khúc gì đó.”

“Một lát nữa cậu sẽ đi à?”

“Ừm, chưa có ai trong nhà biết cả, tớ phải tranh thủ đến Hội Nhật Hoàng!”

Song Song đảo mắt ngẫm nghĩ, vài giây sau bảo:

“Hay là... cậu cho tôi theo đi!”

Du Hạo tròn xoe mắt:

“Cho cậu theo? Nghĩa là cậu muốn đến Hội Nhật Hoàng ư? Nhưng ở đó toàn là ma, cậu đến làm gì?”

“Chẳng phải Hội Nhật Hoàng toàn là những Nhật Ma sao? Nếu là Nhật Ma thì có gì phải sợ cũng giống như tôi đâu có sợ cậu! Dẫu sao chuyện này cũng liên quan đến Yên Phi, tôi cũng muốn tìm hiểu, nhất là có dính đến AJ.”

Nghe lời khẳng định hùng hồn của cô bạn, Du Hạo chỉ biết thờ ra.

“Thôi được, tớ sẽ đưa cậu theo nhưng cậu phải nhắm mắt lại, chỉ khi nào đến nơi mới được mở mắt ra!”

“Chà, làm gì thần bí thế. Được, tùy cậu, muốn tôi làm gì thì tôi sẽ làm!”

“Cũng sắp đến giờ rồi, có gì chúng ta đến Hội sớm một tí để hỏi thăm tin tức. Cậu sẵn sàng chưa?” – Du Hạo quay qua.

Song Song thấy hơi hồi hộp, đây là lần đầu tiên con bé đến một Hội ma, một thế giới ma thuật bí ẩn. Nhưng chuyện đã đến nước này đành phải liều thôi. Song Song gật đầu:

“Ừ, tôi sẵn sàng rồi!”

Du Hạo giơ tay ra, cô gái họ Lục ngạc nhiên:

“Gì vậy?”

“Thì cậu phải nắm tay tớ mới đến được Hội Nhật Hoàng. Tớ sẽ đưa cậu đi bằng con đường phép thuật!”

“Nắm tay?” – Song Song không biết sao lại thấy khó xử thế nào ấy.

Nắm tay Du Hạo? Có sao đâu, chỉ là nắm tay thôi, đâu có gì.

“Sao nữa thế? Cậu ngại nắm tay tớ hả?” – Du Hạo nhìn vẻ mặt khác thường của cô bạn.

“Ngại cái gì? Nắm thì nắm!”

Song Song từ từ đặt tay lên tay Du Hạo. Lòng thoáng giật mình khi anh chàng đột ngột siết chặt tay nó.

Chương 30

Du Hạo cười:

“Tớ phải nắm chặt tay cậu như vậy thì cậu mới không bị “rớt” trong quá trình “di chuyển”. Nhắm mắt lại đi!”

Song Song hít sâu một hơi rồi nhắm mắt. Chẳng biết Du Hạo đã đưa mình đi bằng cách gì, cũng chẳng hay biết quá trình “di chuyển” ấy diễn ra thế nào, Song Song chỉ cảm thấy cả thân hình mình đang chuyển động, hơi chao đảo và nghiêng ngả một tí!

Sau mấy phút không biết trời trăng gì, Song Song chợt nghe giọng Du Hạo vang lên bên tai:

“Đến nơi rồi, cậu mở mắt ra đi!”

Song Song nhẹ nhàng mở mắt ra như thể chờ đợi điều gì đó bất ngờ sẽ đến. Trước mặt cô gái là một căn phòng sang trọng, cổ xưa, phía trên cao mái vòm hình bầu dục được chạm khắc bằng những họa tiết độc đáo và sáng tạo. Trên tường gạch, mấy cây nến thấp sáng treo lơ lửng trông rất thích mắt. Có vẻ như đây là phòng hội họp vì trong phòng toàn những chiếc bàn tiệc dài bằng gỗ nhìn rất trang nghiêm. Ngoài ra còn có nhiều kệ gỗ đựng toàn những cuốn sách dày cuộm đã ngả màu. Căn phòng này có khá nhiều cửa sổ, không phải cửa kính đâu mà là những cửa sổ giống tòa lâu đài trong truyện cổ tích vẫn hay miêu tả. Song Song bước đến, nhìn ra ngoài. Xung quanh toàn cây cối che phủ, rậm rạp lẫn huyền hoặc. Mọi thứ ngập mình trong cái màu vàng rán chiều dù bây giờ chỉ mới là sáng sớm. Tóm lại, cái phòng con bé đang đứng là của một tòa nhà lớn cổ kính. Và tòa nhà ấy lại ngự trị ở một vùng rừng núi cao ngất.

Tuyệt vời thật!

Thấy cô bạn cứ ngơ ngác nhìn ra bên ngoài, Du Hạo cười nhẹ nhàng:

“Sao, thế giới ma thuật không tệ đó chứ? Hội Nhật Hoàng là biểu tượng của thế giới Nhật Ma, đáng tự hào! Một lát nữa nếu muốn tớ sẽ đưa cậu đi dọc hành lang dẫn đến phòng lớn, đó là hành lang trong suốt, được bao bọc chỉ toàn bằng kính. Cậu có thể nhìn lên bầu trời màu rán vàng. Hồi nhỏ tớ thích đi đến đó nhất!”

“Không ngờ Hội Nhật Hoàng hoành tráng như vậy, vượt xa những gì tôi tưởng tượng nhiều!”

Bỗng, giọng ai cất lên nghe ồm ồm:

“Ai vậy? Ai lại vào phòng họp khi chưa đến giờ chứ?”

Du Hạo xoay lưng lại, reo lên mừng rỡ:

“Bác Kim Ban!”

Kim Ban nhận ra thằng nhóc yêu quý, liền nở nụ cười hiền từ:

“Du Hạo! Là Du Hạo phải không? Trời ơi, con làm ông già này nhớ quá chừng. Sao lâu quá mới đến vậy con?”

Du Hạo ôm chầm lấy ông bác lớn tuổi nhất Hội này:

“Con xin lỗi vì đã không thường xuyên về thăm mọi người!”

Kim Ban vỗ vỗ lưng cậu:

“Thôi, chịu về thăm là bác mừng rồi. Lão Đình và lão Đại cứ hỏi ta gọi cháu về hoài, nhức cả đầu!”

Đúng lúc, ai đấy chạy vào hỏi gấp gáp:

“Hả? Du Hạo của tôi về rồi ư? Đâu đâu rồi, thằng bé đâu?”

Du Hạo kêu lớn:

“Du Hạo đây, bác Phùng Đình ơi!”

Phùng Đình lao đến chỗ thằng bé mười tám tuổi, vui mừng đến khóc òa:

“Ôi Du Hạo! Du Hạo quý báu của tôi, mừng quá đi! Cuối cùng cũng chịu về thăm tôi!”

Phùng Đình vừa bu lu bu loa vừa ôm tới tấp Du Hạo khiến cậu không kịp thở. Kim Ban đứng

bên cạnh lắc đầu. Bất ngờ có ai đó kéo Du Hạo ra khỏi vòng tay của Phùng Đình. Nhìn lại hóa ra là Vương Đại! Ông bác có chòm râu nửa trắng nửa đen rất ngộ nghĩnh, cười hắc hắc:

“Cái thằng quý này, bây giờ mày mới chịu về hả? Có biết ta đây chờ dài cả cổ không, ngày nào ta cũng trông mày về hết!”

“Bác Vương Đại, con cũng rất nhớ bác!”

“Xạo! Nhớ ta sao con không về?”

Du Hạo gãi đầu cười cười.

Phùng Đình xem ra bực bội nên chen vào:

“Này lão Đại, ông thật bất lịch sự, tôi đang ôm Du Hạo sao ông làm thế? Tôi rất nhớ nó, ông có biết không?”

“Ông tưởng mỗi ông mới nhớ thằng bé à? Ta và lão Ban cũng nhớ vậy!”

Du Hạo đưa mắt sang Kim Ban, ông chủ hội vuốt râu:

“Hai cái lão này vẫn thế, gặp nhau là cãi. Con đừng bận tâm làm gì!”

Chợt, Kim Ban kinh ngạc khi thấy Song Song đứng ở phía sau lưng Du Hạo nãy giờ. Ông liền hỏi:

“Du Hạo, cô bé này là ai thế?”

Du Hạo đẩy nhẹ cô bạn lên trước mặt Kim Ban, cất tiếng:

“Dạ suýt con quên, con có đưa một người bạn đến đây, cậu ấy tên là...”

“Dạ, cháu chào bác Kim Ban đáng kính, cháu tên Lục Song Song!” – Song Song ngắt lời Du Hạo, cúi chào lễ phép.

“Hà, thú vị thật!” – Kim Ban lại vuốt râu ra vẻ hài long – “Bạn gái của Du Hạo hả?”

Hai ông già nọ ngừng cãi, lập tức quay qua sốt sắng:

“Cái gì, bạn gái Du Hạo sao?”

Du Hạo lắc đầu, xua tay:

“Không đâu ạ, chúng cháu chỉ là bạn bình thường!”

Song Song để hai tay ra sau lưng, nhún người:

“Vâng, cháu chỉ là bạn của Du Hạo thôi. Cậu ấy có người khác rồi!”

Phùng Đình và Vương Đại nhìn nhau:

“Có bạn là một cô gái rồi còn có một cô gái khác nữa! Du Hạo đáng gờm thật!”

Du Hạo đảo mắt qua Song Song. Con bé lè lưỡi, quay mặt đi.

Kim Ban quan sát cô bé lanh lợi rồi đoán ra ngay một điều:

“Song Song, cháu là người đúng không?”

“Con bé đó là người à?” – Bấy giờ lão Đình với lão Đại mới phát hiện ra điều ấy, nãy giờ mãi nghĩ vẫn vơ không hề nghĩ thấy mùi con người cô gái họ Lục tỏa ra.

“Dạ phải, Song Song là con người đó ạ!” – Du Hạo gật đầu.

“Không ngờ lại có ngày Du Hạo đưa một cô gái là người đến Hội Nhật Hoàng!”

“Nếu các bác không thích thì cháu sẽ rời khỏi đây!” – Song Song thẳng thắn.

Kim Ban quạt tay:

“Không, thích quá đi chứ! Con người là khách quý của Hội Nhật Hoàng. Người và Nhật Ma vốn là bạn bè từ rất, rất lâu.”

“Thế thì cháu không cần phải ngại khi ở đây nữa!”

“Tính cách mạnh mẽ, dứt khoát, cháu là cô gái có cá tính!” – Kim Ban khen.

Song Song mỉm cười:

“Cảm ơn vì bác đã nói thế. À, cháu có thể đi tham quan ngôi nhà to lớn này không ạ?”

“Được chứ, để ta làm người hướng dẫn cho!” – Phùng Đình thân thiện.

Vương Đại đẩy nhẹ bạn già sang bên:

“Ông ăn nói sỗ sàng sẽ làm cô bé sợ, nên để ta cho. Ta rất biết cách giao tiếp hơn!”

“Xi, ông mà biết cái gì? Vớ vẩn, ta là người hiểu cái Hội này nhất!”

“Còn lâu! Ta mới biết rành cái nhà “lớn tuổi” này, lão chả hiểu gì cả!”

Cuộc chiến của hai lão già lại diễn ra. Tức thì, Song Song giơ tay lên ngăn:

“Thôi, hai bác dừng lại! Cháu tính thế này, cả hai bác sẽ cùng làm người hướng dẫn, đi đến đâu cháu hỏi ai thì người ấy giới thiệu cho cháu biết, được chứ?”

Hai lão kia nhìn nhau:

“Ừ, ý này cũng được!”

Vậy là cả hai ông Phùng Đình và Vương Đại đều đi bên cạnh Song Song. Thấy ba người nọ rời đi, Kim Ban với Du Hạo cũng bước chậm chạp theo.

“Xem ra hai cái lão ấy rất thích Song Song thì phải. Con bé trông thông minh, có vẻ rất nghiêm túc!”

“Vâng, Song Song là thế. Cậu ấy chẳng bao giờ biết đùa.” – Du Hạo hạ giọng – “Điều này lại khác với Phi Phi!”

“Hả, con nói gì Du Hạo?”

Du Hạo lắc đầu. Kim Ban chấp tay lại để trước ngực:

“Gia đình cháu vẫn khỏe chứ? Bác rất nhớ mẹ con, Du Phương, bé Thanh và thằng bé lóc chóc Du Thiện. Hôm nào con bảo mọi người đến Hội thăm các bác.”

Du Hạo cười, gật gật. Kim Ban nhìn cậu con trai hỏi:

“Mấy tháng trước bác có nghe mẹ con nói là muốn tìm vợ cho con, thế con đã tìm được chưa?”

Nhắc đến vấn đề đó là gương mặt Du Hạo lại trầm xuống. Nhưng không muốn mấy ông bác này biết chuyện giữa mình với Yến Phi vì sẽ khiến họ lo lắng nên cậu cười đáp:

“Dạ, mọi thứ vẫn vậy thôi ạ. Về vấn đề hôn nhân con nghĩ cứ để từ từ!”

Kim Ban cảm giác thằng nhóc này có điều gì đó không muốn nói nhưng ông cũng không ép.

“Ừm, con nghĩ thế cũng tốt! Chà, nói gì thì nói cuộc sống của Nhật Ma giữa thế giới con người cũng khá là khó khăn, nhất là chuyện hôn nhân. Bố con, Du Thượng, rất may mắn vì gặp được mẹ con. Hai người đã có một tình yêu thật sự, đáng ngưỡng mộ. Mẹ con là một người phụ nữ tuyệt vời!”

“Dạ, đối với con, mẹ là người phụ nữ trên cả tuyệt vời!”

“Tiếc là Du Thượng lại ra đi quá sớm để lại mẹ con.”

Vô tình Kim Ban đề cập việc Du Thượng chết sớm lại khiến Du Hạo nhớ đến sự kỳ lạ quanh cái chết của bố. Đưa mắt nhìn ba người đi phía trước, thấy họ có vẻ rất say sưa với cuộc trò chuyện nào đó, cậu mới quay qua:

“Bác Kim Ban, con... lần này con đến là vì có chuyện muốn hỏi bác!”

“Chuyện gì, con cứ tự nhiên, nếu biết bác sẽ trả lời!”

Đến đó một lúc, Du Hạo tiếp:

“Mẹ đã cho con biết về cái chết của bố. Bố con không phải chết vì bệnh mà là tự sát. Bác biết chuyện này đúng không?”

Kim Ban, một thoáng bất động, rồi bảo:

“Vậy là mẹ đã kể cho con nghe hết tất cả?”

“Vâng, bố đã ra tay tàn sát cả nhà họ Thâm, gia đình người bạn thân nhất. Con thấy sự việc này có gì đây vẫn chưa rõ, nhất là về việc bố có quyền sách ma thuật và thứ quyền năng cấm kỵ gì đó. Các bác có biết về hai thứ ấy? Con vẫn không hiểu vì sao bố làm thế!”

Nét mặt Kim Ban có chút thay đổi khi nghe về quyền sách ma thuật lẫn thứ quyền năng cấm kỵ. Ông im lặng trước câu hỏi của chàng trai trẻ.

“Bác Kim Ban, con xin bác, nếu bác biết sự thật về cái chết của bố cùng lý do vì sao bố ra tay giết cả nhà họ Thâm thì bác hãy cho con biết!”

Nhìn ánh mắt kiên quyết của Du Hạo, vị Hội trưởng già thờ ra. Ông vốn biết rõ tính cách của đứa trẻ này, nếu như chưa hiểu ra điều gì thì nó sẽ không bao giờ từ bỏ. Cái này là giống Du Thượng nhất.

Kim Ban dừng lại, cất tiếng gọi hai lão bạn đi phía trước:

“Này, lão Đại, lão Đình, chúng ta vào phòng trà một chút. Du Hạo có chuyện muốn hỏi chúng ta.”

Trong phòng trà, ba ông già ngồi trên ghế dài, đối diện là Du Hạo, bên cạnh có Song Song.

Vương Đại ngạc nhiên:

“Lão Ban, ông nói Du Hạo cần hỏi chuyện gì?”

Kim Ban nhìn thẳng bé rồi vuốt râu:

“Du Hạo đã biết về cái chết của bố nó, Du Thượng. Giờ nó muốn chúng ta nói về “sự thật” đằng sau vụ tự sát ấy!”

Phùng Đình nhồm người:

“Gi, Du Hạo? Con biết bố con tự sát rồi hả? Ai nói?”

“Dạ mẹ con.”

Hai lão hay cãi lại nhìn nhau. Vương Đại hạ giọng:

“Thế bây giờ con muốn biết “sự thật” gì sau cái chết của bố?”

“Nó muốn biết về quyền sách ma thuật cùng thứ quyền năng cấm kỵ, thứ Du Thượng từng có!” – Kim Ban thay lời Du Hạo.

“Sao cơ? Không được, không được! Tuyệt đối con không được biết về hai cái thứ nguy hiểm

ấy!” – Phùng Đình phản bác lia lịa.

“Bác Phùng Đình...”

Kim Ban ngắt lời cậu:

“Lão Đình, đến nước này không thể giấu được nữa. Vội lại hãy cho Du Hạo biết để nếu có xảy ra chuyện gì nó còn biết cách xử lý. Đừng để chuyện đáng tiếc xảy ra giống như Du Thượng!”

Phùng Đình toan phản đối tiếp thì Vương Đại đã ngăn:

“Lão Ban đúng đó, ông đừng cố chấp nữa! Cứ cho Du Hạo biết đi!”

“Cháu cũng nghĩ thế. Bác Phùng Đình cứ yên tâm, Du Hạo sẽ biết cách.” – Song Song thêm lời.

Bị cô lập cùng lúc bởi bốn cái miệng, Phùng Đình hoàn toàn yếu thế. Ông đứng dậy:

“Thôi được, các ông kể nó nghe đi!”

Kim Ban cười nhẹ, quay qua Du Hạo:

“Để bác nói cho con nghe vậy. Có lẽ nên bắt đầu từ quyền sách ma thuật. Đó là một quyền sách đáng sợ, không tựa đề, màu xanh đen, trông rất kỳ bí. Nó vốn dĩ được lưu truyền từ ngàn xưa bởi các tổ tiên Nhật Ma. Và nó đã nằm trong phòng cấm của Hội Nhật Hoàng!”

“Sao? Quyền sách ma thuật ấy là của Hội Nhật Hoàng ư?”

“Ừm, nhưng chẳng ai đụng đến quyền sách đó cả bởi vì ma thuật của nó sẽ thao túng và thôi thúc cái ác trỗi dậy trong người kẻ sử dụng. Nếu bản thân kẻ đó không đủ để vượt qua “cám dỗ” mãnh liệt, ghê sợ ấy thì sẽ trở thành “tay sai của quỷ”. Ha ha, đó chỉ là cách tổ tiên Nhật Ma ám chỉ thôi!”

“Thế bố con biết điều đó chứ?”

Kim Ban định tiếp thì Vương Đại đã lên tiếng trước:

“Dĩ nhiên, bố con hiểu rõ về quyền sách đó. Thế nhưng khi ấy bố con có vẻ như bị thu hút bởi “ma thuật cấm kỵ” toát ra từ quyền sách. Cái này thì bất cứ ai có ma thuật đều sẽ bị “thu hút”. Nói ngắn gọn là quyền sách đáng sợ đó dùng ma thuật để “lôi kéo” người ta tìm đến nó! Con vốn cũng biết, người có ma thuật sẽ bị “thu hút” bởi vật có ma thuật mạnh hơn, đúng không?”

“Ồ, thế thì nó quả nhiên kinh khủng!” – Song Song nhăn mặt.

“Đúng, chính vậy nên mới có chuyện xảy ra. Đến một ngày, quyền sách ấy biến mất. Lúc đó, chẳng ai ngờ được, Du Thượng lại là người lấy cắp!”

“Bố con lấy cắp sao?” – Du Hạo tròn xoe mắt.

Phùng Đình đột nhiên xoay lưng lại lớn giọng:

“Thế mới tức chứ! Có ngờ đâu một người như Du Thượng, vốn là một Nhật Ma giỏi, tốt bụng, lại lấy cái cuốn ghê rợn ấy. Giờ nhắc lại, bác còn giận bố con đấy!”

“Đừng nói thế, lão Đình!” – Kim Ban nhẹ nhàng bảo – “Điều đó cũng khó trách Du Thượng, ít ai có thể vượt qua “sự mê hoặc” của quyền sách. Sau khi quyền sách biến mất, những người trong Hội đã tìm kiếm khắp nơi nhưng chẳng có tung tích gì. Cuộc tìm kiếm kéo dài hàng tháng trời mà không được kết quả. Rồi một hôm, bất ngờ mẹ con báo tin cho các bác hay bố con đột nhiên ra tay tàn sát cả nhà người bạn thân, nghe đâu là họ Thâm. Bấy giờ các bác mới ngờ ra bố con chính là người đã lấy cắp quyền sách. Có thể bố con luyện phép từ quyền sách để rồi bị nó khống chế và sau cùng là bị kịch xảy ra!”

Tất cả nghe tiếng thờ dài của Phùng Đình:

“Đáng tiếc các bác đã không cứu kịp bố con. Bố con vì nổi ân hận tội cùng và không muốn bản thân lại gây ra chuyện gì đáng tiếc nên đã tự sát! Nếu mẹ con báo sớm một chút thì...”

Du Hạo lặng người. Một lần nữa sự thật về cái chết của bố lại khiến cậu nặng lòng. Nỗi buồn tràn đến quay quắt.

Bên cạnh, Song Song chợt hỏi:

“Vậy sau khi chú Thượng mất, các bác có lấy lại được quyền sách ấy?”

Ba ông già nhìn nhau. Vương Đại lắc đầu:

“Đấy là điều bất khoản của các bác trong suốt mười năm qua.”

Hai đứa trẻ kinh ngạc. Vương Đại để tay ra sau lưng, vẻ trầm ngâm:

“Lúc các bác đến thì bố cháu đã chết, quyền sách ma thuật thì... không thấy đâu cả! Để rồi mười năm trôi qua nhanh chóng, tung tích về nó vẫn chẳng ai biết!”

“Sao kỳ lạ như thế? Lẽ nào bố con đã giấu cuốn sách ấy ở đâu đó?”

“Nhưng vì sao chú Thượng lại không trao quyền sách lại cho Hội Nhật Hoàng. Chẳng lẽ chú ấy không kịp làm điều đó?” – Song Song khó hiểu.

“Ừ cũng rất có thể. Rốt cuộc vẫn chưa có manh mối nào. Điều kỳ lạ là nếu Du Thượng giấu quyền sách ma thuật thì vì sao trong suốt mười năm lại không hề có chuyện gì xảy ra liên quan đến nó bởi ai cũng hiểu quyền sách vốn “thu hút” người có ma thuật. Du Thượng đã làm bằng cách nào chứ?”

Cả năm người đều im lặng! Hóa ra sự việc này vẫn chưa kết thúc! Câu hỏi được đặt ra: Du Thượng đã làm gì quyền sách ma thuật chết chóc kia? Giấu nó ư? Nhưng giấu ở đâu? Và bằng cách nào?

Chợt,

Tiếng chuông của ngôi nhà Hội Nhật Hoàng kêu lớn. Vương Đại nhìn ra ngoài cửa sổ:

“Chà, tới giờ bình minh rồi, sắp đến lúc cử hành lễ cho tuần lễ phép thuật!”

Kim Ban đứng dậy:

“Thế thì chúng ta nhanh chóng chuẩn bị rồi đến phòng hội họp. Du Hạo à, con hãy ở lại dự lễ với các bác nhé?”

“Vâng, tất nhiên rồi!”

Thấy mặt thẳng bé ra vẻ buồn buồn, Phùng Đình tặc lưỡi:

“Nè nhóc, đừng nghĩ ngợi gì nhiều, mọi chuyện đã qua mười năm rồi. Bây giờ con được biết sự thật nên chớ để trong lòng nữa! Dẫu sao bố con không cố ý tàn sát cả nhà họ Thảm. Chẳng phải, bố con cũng đã trả giá bằng chính mạng sống của mình. Cuối cùng bố con vẫn là một Nhật Ma tốt, con hãy mãi tự hào về bố!”

Du Hạo cay cay sóng mũi, đưa mắt nhìn mấy ông già. Họ nhìn cậu bằng ánh mắt yêu thương và cảm thông. Du Hạo mỉm cười, gật đầu.

Song Song cất tiếng như xua đi bầu không khí buồn man mác này:

“Các bác không mau lên kéo trề giờ làm lễ!”

“Ừ, đúng rồi! Thôi, đi chuẩn bị!” – Ba ông nháo nhào rời phòng trà.

Chương 31

“Xong, cậu mở mắt ra được rồi đấy!”

Song Song mở mắt, đã quay về khu nhà gỗ. Con bé thở hắt:

“Kiểu này chắc tôi sẽ chết nếu cứ “di chuyển” như vậy!”

Du Hạo cười phì. Bỗng, tiếng Du Phương lại vang vang:

“Cả hai mới đi đâu về vậy?”

Hai đứa nọ lập tức xoay lại. Vẫn là sáu con mắt chăm chăm nhìn chúng.

“Chị Du Phương !”

Song Song ngăn cậu bạn rồi bước đến trước mặt cô chị gái, cười:

“Chào chị, em là Lục Song Song. Chắc lần trước Du Hạo cũng đã nói cho chị biết về em? Hôm đó phải về gấp nên em không kịp chào, mong chị bỏ qua.”

Du Phương cười đáp lễ:

“Có gì đâu, không ngờ em lại là bạn của Yến Phi!”

“Chị Song Song, em gọi chị như thế nhé? Chị Yến Phi vẫn khỏe chứ?”

Song Song nhìn xuống thằng bé mười ba tuổi, trông hơi láu cá, hỏi:

“Nhóc là Du Thiện đúng không? Chị nghe kể nhiều về em lắm. Chị Yến Phi của em vẫn khỏe nên nhóc cứ yên tâm!”

Rồi cô gái họ Lục đưa mắt sang Du Thanh:

“Chắc đây là Du Thanh, cô bé khó gần, lúc đầu không thích chị đâu?”

Du Thanh, ngạc nhiên là không hề tỏ ra khó chịu như lúc gặp Yến Phi, trái lại rất thân thiện với Song Song:

“Cảm ơn chị đã nhớ tên em. Lục Song Song, tên chị nghe cũng rất hay!”

Hơi bất ngờ trước thái độ ấy của cô bé vốn nổi tiếng là khó gần này nhưng Song Song cũng cười cười:

“Cảm ơn em!”

“Chắc chị là bạn rất thân của chị Yến Phi?”

Thấy Song Song gật đầu, Du Thanh, mí mắt chùng xuống:

“Thế thì may quá. Ít ra thì chị Yến Phi cũng không phải cô đơn một mình!”

Nghe thế, Du Hạo thoáng nhìn em gái, im lặng.

Du Thanh ngược mặt lên:

“Chị Song Song chắc là yêu quý chị Yến Phi lắm nên mong chị hãy quan tâm chăm sóc chị ấy thay những người trong nhà họ Du!”

Song Song thấy Du Hạo khẽ xoay mặt đi, dường như cố giấu sự khó xử. Cũng phải, nghe em gái nói những điều như thế hẳn nhiên phải rất khó xử. Song Song nhẹ nhàng:

“Điều đó bé Thanh không cần phải lo!”

Du Phương xóa lấp căng thẳng:

“Song Song à, hay là ở lại chơi một lúc với mọi người nhé?”

“À, tiếc quá, em còn phải đến tiệm mì. Trễ quá rồi!”

“Vậy chị sẽ còn đến nữa không?” – Du Thiện rướn cổ hỏi.

“Ừm, sẽ đến nếu mọi người không thấy phiền!”

Du Thanh lắc đầu:

“Không phiền đâu, em rất mong chị lại đến.”

Song Song mỉm cười.

Tiếp, Du Thiện tình nguyện tiễn cô chị mới ra cửa sau. Khi hai đứa nợ đã đi, Du Phương mới hỏi em gái với vẻ ngạc nhiên:

“Hôm nay bé Thanh lạ thật! Sao lại thân thiện với Song Song quá vậy?”

“Có gì đâu, chị ấy dù gì cũng là khách và còn là bạn thân của chị Yến Phi, em cũng muốn hỏi thăm chị Yến Phi một tí! Dẫu sao chị Song Song có vẻ rất quan tâm chị Yến Phi không như ai kia.”

Dứt lời, Du Thanh rời khỏi khu nhà gỗ. Du Phương khoanh tay:

“Nó lại thế nữa rồi. Du Hạo, mặc nó đi! Chẳng biết phải làm sao!”

“Từ khi em lấy ký ức của Phi Phi, bé Thanh là người giận em nhất. Xem ra, nó muốn “chiến tranh lạnh” với anh trai!” – Du Hạo giấu tiếng dài thờ dài rồi hỏi – “Mẹ có ở nhà không chị?”

Ở tiệm mì Tân Quán, trong nhà kho, AJ đặt cái thùng cái khăn giấy xuống đất:

“Xong, cái cuối cùng, mệt thật!”

“Cực cho cậu quá, có cần nghỉ mệt chút không?” – Yến Phi lém lỉnh.

“Không, AJ không sao đâu.”

Cả hai nhìn nhau cười cười.

AJ nhẹ nhàng nắm lấy tay Yến Phi. Cô gái hơi cúi đầu, ngại ngại.

“Ước gì cứ được nắm tay Yến Phi mãi thế này!”

“Nếu thế thì Diễm Quỳnh sẽ giết chúng ta mất!” – Yến Phi nhún vai.

AJ bật cười. Nhẹ nhàng nhìn cô bạn, cậu chợt nói khẽ:

“Nếu có thể gặp Yến Phi mười năm trước thì hay quá!”

Yến Phi nghiêng đầu ngạc nhiên. Đúng lúc, Song Song xuất hiện:

“Yến Phi, cậu bảo AJ...”

Con bé ngừng nói khi thấy Yến Phi và AJ rút tay lại, vẻ hơi lúng túng. Cô gái họ Lục đã bất động trong giây lát.

Yến Phi vờ hỏi:

“Song Song, có chuyện gì không?”

Song Song, gác cảm xúc khó chịu sang một bên, cười với bạn:

“À, Diễm Quỳnh nói là bảo AJ mang khăn giấy lên nhưng sao chờ mãi không thấy nên tớ xuống xem thử thế nào!”

“Ồ, tui cũng đang định mang lên đây.” – AJ nói với Song Song rồi xoay qua cô gái họ Yến – “AJ đi nhé, gặp Yến Phi sau!”

“Ừ, gặp cậu sau!”

Song Song quan sát gương mặt tươi cười của Yến Phi khi vẫy tay chào AJ, nghĩ thầm:

“AJ! Yến Phi! Họ bắt đầu gọi nhau như thế từ lúc nào vậy?”

Yến Phi xoay người trở lại:

“Đúng lúc đang ở đây, cậu phụ tớ sắp xếp lại vài cái thùng giấy được không?”

Song Song gật đầu. Hai cô gái bắt tay vào việc.

Đang làm, Song Song khẽ đưa mắt qua cô bạn thân:

“Nghe nói, AJ định xin nghỉ ở tiệm mì?”

“Đúng thế nhưng may là cậu ấy đã nghĩ lại.”

“Thế à?” – Song Song đảo mắt – “Diễm Quỳnh bảo là, thấy cậu với AJ có vẻ thân thiết hơn. Cậu ấy nghĩ hai cậu không giống như... bạn bè!”

Yến Phi dừng làm, suy nghĩ gì đó rồi bảo:

“Diễm Quỳnh nghĩ đúng đấy!”

Song Song khựng lại, nhú mày:

“Vây nghĩa là...”

Yến Phi nhìn sâu vào mắt bạn, chậm rãi:

“Tớ thích AJ!”

Nếu như trước đó Song Song không hề đoán được tình huống này sẽ xảy ra thì khi nghe câu nói khẳng định kia có lẽ con bé đã làm rớt cái thùng khăn giấy nặng mấy kg xuống. Nhưng may là tất cả đều nằm trong dự đoán nên Song Song vẫn giữ nét mặt bình thường:

“Cậu vừa bảo cậu thích AJ sao?”

Yến Phi cười, gật đầu:

“Tớ đã thích cậu ấy, không biết từ lúc nào nữa. Thật bất ngờ AJ chính là cậu con trai đã tìm vài nơ đồ cho tớ mười năm trước!”

“AJ là cậu bé tốt bụng cậu đã kể?”

“Đúng, trùng hợp quá phải không?”

Song Song thật sự bất ngờ. Riêng về “cái khoảng” này thì nó đã không tiên đoán trước được!

“Yến Phi...” – Song Song nói hơi ngập ngừng – “Việc cậu thích AJ là rất tốt nhưng cậu vẫn chưa biết rõ gì về AJ. Cậu có nên vội vã thế không?”

“Có gì đâu vội vã. Tớ đã biết gia đình AJ gặp tai nạn, cậu ấy chỉ còn một mình. Cậu sao vậy Song Song?”

“Ý tớ, đó chỉ là lời AJ kể, còn sự thật có đúng thế không, chúng ta đâu biết được. Ngay cả tên cậu ta, AJ, cũng rất kỳ lạ.”

Yến Phi đặt tay lên vai cô gái họ Lục:

“Song Song, cậu lo quá rồi đấy, AJ chẳng có lý do gì để bịa chuyện cả, nhất là với tớ. Với lại, hai chúng tớ thật sự thích nhau!”

Song Song nhủ thầm:

“Có thật AJ thích cậu không?”

“Thôi, tớ lên tiệm xem có cần phụ cái gì không, cậu lên cùng chứ?”

“À, cậu lên trước đi, tớ ở lại tìm vài thứ.”

Sau khi Yến Phi ra khỏi nhà kho, Song Song đặt tay lên trán, cắn môi:

“Mọi chuyện... đã vượt khỏi tầm kiểm soát của chúng ta rồi, Du Hạo!”

Màn đêm bao trùm lên bãi đất trống, Du Hạo đứng suy nghĩ một mình:

“Mình đã nói cho mẹ nghe sự thật đằng sau cái chết của bố. Dù gì cũng khiến mẹ yên tâm và đỡ đau

khổ khi việc bỏ tàn sát nhà họ Thảm không phải là bổ cố ý. Bây giờ người tiếp theo mình nên cho biết về sự thật đó chính là...”

Có tiếng bước chân đạp lên nền cỏ, cùng lúc giọng AJ cất lên lãnh đạm:

“Này, cậu không có chuyện gì làm hả? Sao cứ đến tìm tui mãi vậy?”

“AJ, đêm nay tớ đến tìm cậu là muốn cho cậu biết sự thật về việc bỏ tớ tàn sát cả nhà cậu!”

AJ tự dưng bật cười, không tài nào nhịn nổi khi nghe thế:

“Sự thật? Chà, sao cái việc này có nhiều “sự thật” thế nhỉ? Lần này cậu lại bịa ra cái gì nữa hả? Hãy thôi đi!”

Du Hạo cắt ngang:

“Nghe tớ này, đồ cứng đầu! Bỏ tớ đã luyện phép từ một quyển sách ma thuật đáng sợ, nó đã thao túng ông ấy khiến ông không làm chủ được bản thân nên...”

“Nên giết cả nhà tui chứ gì? Cái đó chẳng thể nguy hiểm được gì cho bố cậu cả. Vì ông ta tham lam nên mới luyện thứ ma thuật ấy. Khả năng bản thân chưa thể lĩnh hội được thế mà ông ta lại dám luyện rồi cuối cùng bảo rằng chính nó điều khiển ông ta giết người.”

Du Hạo ngạc nhiên trước lời nói huyền thuyên của bạn:

“Cậu cũng biết về quyển sách ấy à? Vì sao cậu biết?”

“Cái đó cậu không cần biết làm chi.” – AJ nhìn Du Hạo – “Cậu đã tìm hiểu về quyển sách ma thuật? Thế cậu có biết bố cậu đang giấu nó ở đâu?”

“Không. Từ sau khi bố tớ mất quyển sách khủng khiếp đó cũng mất theo, đến giờ chẳng ai biết ở đâu, cả Hội Nhật Hoàng cũng vậy.” – Bất chợt Du Hạo ngưng lại, dường như phát hiện ra điều gì – “AJ, cậu hỏi về quyển sách làm gì? Lẽ nào cậu... muốn có nó?”

“Cảm ơn về những thông tin lúc nãy.”

AJ nở nụ cười, toan bước đi thì Du Hạo hét lên:

“Không được! Cậu không nên muốn có cái thứ nguy hiểm và đáng sợ đó! Nó sẽ giết chết cậu!”

“Đáng sợ cách mấy cũng không bằng bị bạn thân đâm lên sau lưng!”

“Tớ đã bảo đó là sự cố ngoài ý muốn, bố tớ không cố ý làm thế! Vì sao cậu không thể thông cảm, bỏ qua cho bố tớ?”

AJ dừng chân, quay lưng lại rồi cậu nhích từng bước, từ từ tiến đến gần bạn, day nghiêng:

“Cậu... có biết cái cảm giác một đứa trẻ lần đầu tiên gặp một con Dạ Ma đáng sợ thế nào không? Có biết cái cảm giác chết đói mà phải lấy cỏ để nhai? Có biết cái cảm giác mỗi đêm luôn đối diện với những thứ khủng khiếp đang rình rập? Có biết cái cảm giác bị Dạ Ma cắn vào cổ sốt mê man mấy trăm ngày? Có biết cái cảm giác nhiều lúc muốn ôm ai đó để khóc nhưng chẳng có lấy một ai? Cậu có biết cái cảm giác mỗi ngày là một cuộc chiến giành lấy mạng sống??? Tui, AJ, đã sống đau đớn như thế đó!!! Mỗi ngày, mỗi đêm tui phải tìm cách sinh tồn giữa một thế giới tui bị bỏ rơi! Giày vò về thể xác lẫn tinh thần, khổ sở không gì nói nổi! Vậy cậu bảo tui cảm thông cho cái kẻ đã khiến mình sống như thế à???”

Du Hạo bất động vì không ngờ AJ lại trải qua những việc như thế. Cậu đưa mắt nhìn và thấy đôi mắt buồn kia đỏ hoe:

“AJ, cậu khóc sao?”

AJ cười nhạt nhẽo:

“Khóc à? Nước mắt giờ đây đối với tui là món quà xa xỉ. Tui đã không còn cần nước mắt để xoa dịu vết thương nữa!”

“Cậu bị... Dạ Ma cắn ư?”

“Phải và tui may mắn vì đã không chết! Thật tình, tui phải cảm ơn con Dạ Ma ấy vì nhờ thế tui mới luyện được ma thuật!!! Tóm lại, nhất định tui sẽ tìm cho ra quyển sách ma thuật! Tui sẽ dùng nó giết cả nhà cậu như Du Thượng đã từng làm với gia đình tui!”

Du Hạo thấy mình không còn đứng vững nữa. Chuyện gì thế này?... Du Hạo đứng đó, chỉ còn lại một mình, câu nói đầy xúc động của AJ cứ mãi lớn vồn.

Trong lúc này, lũ Dạ Ma tụ tập ở đâu đó, bàn bạc kế hoạch của riêng chúng.

“Hà hà, tao thấy khỏe hơn rồi, đúng là được truyền phép có khác!” – Lông Xám hứng chí cười sáng khoái.

Xù Xi hít hà hơi:

“Ừ, thú vị quá! Gã chủ nhân cho chúng ta thêm phép bên cạnh đó tự chúng ta luyện phép cho nhau nên sức mạnh đã tăng lên đáng kể! Giờ đây chúng ta không còn cần đến đêm trăng tròn mới xuất hiện nữa, đến lúc này thì mỗi đêm chúng ta đều đi săn được!”

“Mới chỉ có thể thôi mày đã thấy thỏa mãn rồi sao?” – Kế bên, Mắt Đỏ cười nhếch mép.

Lông Xám chung hứng:

“Nói thế là có ý gì? Lúc trước chỉ mỗi đêm trăng tròn thì Dạ Ma mới đủ sức hiện hình, bây giờ được nhận thêm lượng lớn sức mạnh lại có thể đi săn mỗi đêm vậy là quá tuyệt rồi!”

Giọng Chân Đen chợt vang lên, nghe rất khê:

“Ý Mắt Đỏ là, điều lũ ma đói chúng ta muốn còn nhiều hơn những thứ đang có!”

Xù Xi khó hiểu:

“Ý mày, còn có thứ khác thú vị hơn sức mạnh hiện tại?”

Chân Đen giơ ngón tay xương xẩu về phía tên bạn đàn độn, giọng chán nản:

“Đến bao giờ thì cái não của mày mới chịu hoạt động hả? Chúng ta, Dạ Ma luôn ganh tỵ với lũ Nhật Ma là vì cái gì?”

“Vì chúng xuất hiện được vào ban ngày!” – Xù Xi vỗ tay cái bốp – “A, tao biết rồi thứ thú vị mày đề

cập là Dạ Ma sẽ xuất hiện vào ban ngày!”

“Cuối cùng nào mày cũng đã biết “mở cửa”! Đúng, mục đích chúng ta hướng tới chính là làm sao để xuất hiện vào ban ngày!” – Chân Đen siết chặt bàn tay xương xẩu của hắn.

Lông Xám gãi đầu, cái đầu khô khốc mềm mềm:

“Nhưng phải làm cách nào đây? Gã chủ nhân có vẻ không muốn cho chúng ta thêm sức mạnh nữa!”

“Việc này khỏi lo, Chân Đen đã có cách!” – Mắt Đỏ lia ánh nhìn sảo trá.

Đúng lúc, Linh Tinh từ trên trời đáp xuống:

“Tao về rồi đây! Chân Đen, nhiệm vụ mày giao, tao đã làm xong! Bây giờ y có muốn đi gặp “hắn” luôn không?”

Chân Đen đứng dậy, cười ghê rợn.

Trên con đường vắng vào nửa đêm, một thanh niên cao, gầy đeo kính đang vội vàng về nhà. Bàn chân bước nhanh, rồi nhanh hơn và cuối cùng là bỏ chạy vì ở phía sau cái bóng đen dài quái dị đuổi theo. Bỗng, chàng thanh niên đáng thương dừng lại, đôi mắt ánh lên cái nhìn sợ hãi đằng sau cặp kính cận xệ xuống cánh mũi. Trước mặt, một bộ xương cao liêu xiêu đen ngòm chỉ mỗi đôi mắt là đỏ lè, đứng chặn ngay giữa đường. Đó là Chân Đen!

Chân Đen cất bước, tiến gần đến người nọ. Từng bước đi của hắn vang lên tiếng kêu “rắc, rắc” là tiếng của những bộ xương va vào nhau. Chàng thanh niên đeo kính làm rớt tập sách, lùi dần ra phía sau, miệng cứng đờ không thể la lên kêu cứu. Dưới đáy mắt đầy nỗi kinh hoàng kia phản chiếu hình ảnh Chân Đen từ từ há miệng ra...

Ánh lửa lập lòe trong căn gác gỗ, Access quay qua vì không tin vào những gì tai mình vừa nghe:

“Cái gì? Cậu sẽ ở lại tiệm mì, bên cạnh cô gái Yến Phi đó hả? Cậu bị điên à, AJ? Cậu đang làm cái quái gì vậy?”

“Acc, mi đừng làm quá vấn đề như thế! Ta sẽ không nghỉ làm ở tiệm mì. Ta muốn ở bên cạnh Yến Phi!”

“Sự việc rõ ràng rồi nhì? Cậu đã thích cô ta! AJ, cậu không thể có tình cảm với người khác, điều đó sẽ ảnh hưởng đến mục đích của cậu!”

“Acc, Yến Phi chính là cô bé mười năm trước, người ta luôn tìm kiếm. Bây giờ gặp lại tất nhiên ta sẽ không rời xa cô ấy nữa.”

“Nhưng còn việc trả thù thì sao? Cậu đã quên mình sống khổ sở ra sao à?”

AJ lớn giọng:

“Ta không quên! Ta về đây là để trả thù! Tình cảm là tình cảm, trả thù là trả thù! Ta sẽ không vì Yến Phi không trả thù nhà họ Du!”

Access nhìn tên ác ma ngốc:

“Cậu nghĩ nếu cô gái Yến Phi biết chuyện này thì sẽ thế nào? Yến Phi thích cậu cũng chỉ vì đang mất đi ký ức. Nếu một ngày nào đó, cô ta nhớ lại thì chưa chắc sẽ còn thích cậu! Cậu đừng quên người lúc trước Yến Phi yêu là Du Hạo, kẻ mà cậu đang muốn trả thù! Cô ta sẽ để cậu xuống tay với người cô ta từng yêu à? Cũng có thể, Yến Phi sẽ đứng về phe Du Hạo. Lúc đó người bị tổn thương nặng nề nhất chính là cậu, AJ!”

AJ ném Access vào tường. Tên tiểu yêu rớt mạnh xuống ghế. Hắn vừa lồm chồm ngồi dậy thì bắt gặp ngay cái nhìn đầy tức giận của AJ:

“Mi sao vậy Acc? Mi không ủng hộ ta ư? Nếu vậy thì ta chỉ cần Yến Phi, chỉ cần cô ấy thôi còn những chuyện khác ta không quan tâm!”

AJ liền bỏ ra ngoài.

Access, còn lại một mình trong phòng. Vài giây sau, tên tiểu yêu tự dưng cười, giọng cười đầy mỉa mai:

“Cậu cần cô ta đến thế à? Vậy còn tôi? Tôi đối với cậu là cái gì chứ?”

Chương 32

Hôm sau một buổi sáng trong lành, Song Song từ cửa sau đi vào khu nhà gỗ. Đêm qua, con bé hầu như thức trắng vì đắn đo không biết có nên cho Du Hạo biết về tình cảm của Yến Phi dành cho AJ. Nhưng thật sự nó rối lắm, chưa bao giờ rối như thế. Sau cùng, Song Song đã đi đến quyết định... sẽ nói cho Du Hạo nghe. Đơn giản vì nó nghĩ cần làm gì đó trước khi quá trễ!

Đưa mắt nhìn một lượt, chẳng thấy Du Hạo đâu, Song Song thở ra:

“Cậu ta đi đâu rồi nhỉ? Chuyện đang gấp thế này!”

Song Song ngồi xuống bậc thềm đá, chống cằm chờ đợi. Chợt, nghe có tiếng chim hót ríu rít, con bé liền xoay qua, phía trên cao một chiếc lồng chim treo lủng lẳng. Song Song đứng dậy, đến gần xem.

Con chim yến non không ngừng bay nhảy trong lồng xem ra có vẻ đang vui chuyện gì đó.

“Ồ, đây là chim yến. Đáng yêu quá! Nè, chào mày tao là Song Song!”

Đúng lúc, Du Hạo từ cổng lớp ngó bước vào rồi chợt dừng lại khi bắt gặp cô gái họ Lục đứng bên chiếc lồng chim gỗ. Hình như là cô bạn đang nói chuyện gì với chú chim non thì phải vì Du Hạo thấy chú chim cứ nhảy nhót, hót rất vui vẻ. Du Hạo lùi ra phía sau cái cây to vì muốn thử một lần quan sát “gương mặt thật” của cô bạn lúc nào cũng nghiêm nghị này.

“Mày tên gì vậy? Hay là mày không có tên? Chà, cái tên Du Hạo ấy sao lại không chịu đặt tên cho mày nhỉ?”

Song Song từ từ kẻ sát môi lại gần cái lồng rồi thì thầm gì đó không rõ. Du Hạo này giờ vẫn đứng nhìn không chớp mắt. Sao trông Song Song khác thường ngày quá? Cậu nhũn thềm rồi tiếp tục quan sát tình hình. Sau khi chuyện nói xong, Song Song nhìn chú chim và cười thật tươi!

Mắt Du Hạo tròn xoe. Xen lẫn trong những cánh hoa đang bay hòa vào làn gió sớm, cậu đã vô tình thấy một nụ cười ấm áp như mùa xuân. Đúng, nụ cười của Lục Song Song khiến người khác đột nhiên cảm nhận được mùa xuân tràn về. Nụ cười tuyệt diệu ấy khiến cho gương mặt cô gái thật thanh thoát, làm xao xuyến người đối diện. Trước đây, Du Hạo thấy Song Song rất ít cười, nếu có cũng chỉ là cái cười dừng đọng, giơng cợt. Lúc này trước mặt cậu là một Lục Song Song hoàn toàn khác, y như cô gái của mùa xuân! Trong khoảnh khắc nhìn nụ cười ấm áp kia Du Hạo nhận ra lòng mình chợt bình yên, lắng đọng lại như trôi hết những phiền muộn!

Song Song bất ngờ quay mặt qua, thấy Du Hạo đứng nhìn mình và lập tức nụ cười trên môi vụt tắt. Nó ngượng quá đi mất!

Còn Du Hạo thì gãi đầu, lảng mắt đi vì hơi xấu hổ khi bị người ta biết cậu nhìn trộm.

Song Song chỉnh trang quần áo lại cho đàng hoàng rồi bước xuống những bậc thềm đá, cất tiếng:

“Cậu vào mà sao không lên tiếng hả?”

Du Hạo, bắt đầu biết làm mặt giả vờ, bảo:

“Thì tớ thấy cậu nói chuyện với con chim yến vui quá không nhớ làm phiền!”

“Lần sau đừng có nhìn tôi như thế! Tôi không thích đâu.”

“Sao vậy? Cậu không muốn người khác thấy cậu cười à?”

Song Song đảo mắt:

“Ừm, tại tôi không thích thế! Cậu không cần hỏi nhiều chỉ cần biết tôi không thích bị nhìn như vậy!”

Du Hạo buồn cười khi nhận ra sự lúng túng trên mặt cô gái.

“Hiểu rồi, tớ sẽ không nhìn nữa nhưng này Lục Song Song...”

Song Song xoay qua, Du Hạo cười bảo:

“Cậu cười trông xinh lắm nên hãy cười nhiều vào!”

Ánh mắt Song Song bất động. Một lần nữa anh chàng này lại khiến nó bối rối! Con bé liền nói lảng:

“Vớ vẩn, xinh cái gì!”

Cô gái họ Lục lúng túng cúi cúi đầu như che giấu cảm xúc nào đấy. Nhưng rồi ẩn sau đó là một nụ cười thoáng qua.

Du Hạo hiểu nên hỏi sang chuyện khác:

“À cậu tìm tớ có gì không?”

Bấy giờ Song Song mới chợt nhớ ra mục đích mình đến đây. Sự khó xử kéo đến thay cho niềm vui nhỏ lúc nãy. Nhưng đã quyết định đến đây thì phải nói thôi, với lại tất cả là vì Yến Phi.

Sau khi thu hết can đảm, Song Song đưa mắt nhìn cậu bạn:

“Tôi muốn báo cho cậu biết một chuyện. Du Hạo à, Yến Phi... cậu ấy... hôm qua nói với tôi là... thích AJ!”

Nụ cười thân thiện trên mặt Du Hạo ngay lập tức biến mất tăm.

“Sao... cơ?... Cậu nói Phi Phi... thích... thích AJ...???”

Song Song thấy nỗi bối rối dữ dội của Du Hạo. Và đúng như thế, cậu chàng thật sự sốc nặng khi nghe vậy.

Khi đó, Yến Phi đến nhà Song Song, vừa đẩy cửa vừa gọi:

“Song Song, tớ đến trả...”

Nó chợt hững khi nhà cửa cô bạn thân vắng hoe.

Yến Phi bước vào, nhìn đảo đạc:

“Ủa, mới sáng mà Song Song đi đâu rồi nhỉ? Lạ thật, dạo gần đây cậu ấy hay ra ngoài thế? Lại còn

đến tiệm trễ không đúng giờ như lúc trước. Có chuyện gì ư?”

Phải mất vài phút Du Hạo mới bình tĩnh lại được. Cậu cất tiếng:

“Sao lại như thế? Vì sao Phi Phi lại thích AJ chứ?”

“Chuyện đó thì không thể giải thích được. Vấn đề tình cảm mà, ở gần thì sẽ nảy sinh cảm giác thôi. Sự thật thì một phần do AJ chính là cậu bạn mười năm trước Yến Phi đã gặp. Cậu ta giúp cậu ấy tìm vài nơ đồ!”

Du Hạo từ từ xoay mặt sang cô bạn, nhúm mày:

“Cái gì? Gặp nhau mười năm trước? Tìm vài nơ đồ là sao?”

Song Song thở dài:

“Bây giờ điều quan trọng không phải chuyện quá khứ của họ mà là chuyện hiện tại. Yến Phi không thể thích AJ được, chúng ta phải nghĩ cách nào đó chứ! Tôi sợ AJ lợi dụng Yến Phi thì biết làm sao?”

Du Hạo dường như không còn đủ tâm trí để nghĩ gì nữa. Chuyện này đối với cậu là quá bất ngờ, đến nỗi đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Đứng một lúc Yến Phi thở ra chán nản:

“Giờ biết cậu ấy đi đâu mà đợi! Còn phải đến tiệm mì nữa. Thôi thì mình cứ trả đồ cho cậu ấy vậy!”

Nghĩ thế Yến Phi lấy trong túi ra chiếc kẹp tóc rồi đến bên chiếc tủ ở sát tường phòng khách, cúi xuống kéo ngăn cuối cùng ra bỏ vào.

Yến Phi phúi tay:

“Xong, mình sẽ nói với cậu ấy sau.”

Chợt, Yến Phi ngạc nhiên khi thấy cuốn nhật ký của Song Song nằm lẫn trong mớ giấy bỏ. Nó với tay lấy ra:

“Mấy tháng trước nghe Song Song bảo là mất cuốn nhật ký, hóa ra nó ở đây! Hay thật! Vô tình mình đã tìm thấy!”

Rồi Yến Phi tròn xoe mắt, một mảnh giấy nhỏ kẹp trên góc cuốn nhật ký...

Song Song mở cổng vào sân vườn. Con bé bước chậm rãi, vừa đi vừa nhớ đến gương mặt thất thần của Du Hạo khi nãy:

“Quả nhiên cậu ta bị sốc, mình biết là sẽ như thế. Cậu ta chờ đợi luôn rồi chẳng còn nghĩ ra cách gì. Hóa ra, cậu ta vẫn còn nhiều tình cảm với Yến Phi!”

Nghĩ thế chẳng biết sao Song Song lại thở dài. Cô gái vừa bước vào nhà thì đã gặp ngay Yến Phi đang

ngồi.

“Yến Phi, sao cậu lại đến nhà tớ thế?”

Yến Phi xoay lưng lại, cười lém lỉnh:

“Cậu về rồi hả? Tớ đến tra kẹp tóc hộ Diễm Quỳnh. Tớ đã định về vì mãi không thấy cậu nhưng nghĩ thôi ở lại chờ cậu vậy.”

“Ồ, thế ư?” – Đột nhiên Song Song kinh ngạc thấy cuốn nhật ký nằm im lìm trên bàn – “Cái... cái đó cậu đã lấy ra à?”

Yến Phi cầm cuốn nhật ký lên:

“À, cuốn nhật ký. Tớ mở ngăn tủ dưới cùng ra để cất cây kẹp tóc tình cờ thấy nó. Cậu đoán thật, sao lại để nhật ký ở đây rồi bảo không tìm thấy, phải để nhật ký trong phòng chứ!”

Song Song đón lấy cuốn nhật ký, mặt hơi biến sắc. Thấy cô bạn có vẻ bất thường, Yến Phi hỏi:

“Cậu sao vậy Song Song? Không khỏe à?”

“Không đâu có gì! Yến Phi, cậu... có mở ra xem không đấy?”

“Gi chứ, nhật ký là riêng tư, yên tâm tớ không bắt lịch sự thế đâu!” – Yến Phi nhún vai – “Tớ không hề mở ra xem, ngay cả mảnh giấy cậu kẹp trong đó tớ cũng chẳng xem nữa là.”

Song Song nhìn lại, mảnh giấy con bé viết những dòng ký ức vẫn ở nguyên vị trí cũ giống như chưa hề bị lấy ra. Cô gái họ Lục còn ngây người thì Yến Phi nhìn đồng hồ, kêu lên:

“Ồi, trễ giờ rồi! Tớ phải đến tiệm mì đây! Cậu cũng mau mau đến tiệm nhé nếu không Diễm Quỳnh giết cậu đấy!”

Dõi theo bóng cô bạn thân chạy vụt ra khỏi sân nhà, Song Song thở phào:

“May thật, suýt tí nữa thì... Mình sơ suất quá lại để nó ở ngăn cuối cùng. Từ giờ phải đem cất ở một chỗ kín đáo mới được!”

Xế hôm đó, Du Hạo ngồi ngẩn ngơ, ánh mắt cứ nhìn đắm đắm vào khoảng không trước mặt như cố tìm một điểm nhìn. Thật ra việc Yến Phi thích người khác Du Hạo cũng đã dự đoán trước vậy mà cậu vẫn thấy hụt hẫng và khó chịu, có lẽ vì không ngờ điều đó lại đến nhanh như vậy!

Chưa kể người con trai Yến Phi thích chính là AJ! Tại sao, tại sao lại là AJ? Mọi việc thật trớ trêu, cứ ngỡ Du Hạo và Yến Phi sẽ không còn liên quan nữa nhưng nào ngờ bây giờ mối quan hệ của cả ba, một lần nữa, lại kéo tất cả vào cuộc.

“Cậu chủ Du Hạo có tâm sự à?”

Du Hạo khẽ xoay người qua:

“Trúc Lâm sao lại vào đây?”

Trúc Lâm nhìn xuống chồng sách trên tay mình:

“Dạ, cô chủ Du Phương nhờ Trúc Lâm mang sách trả cậu!”

“Ừm, Trúc Lâm cứ để đó, lát nữa tôi sẽ cất vào kệ!”

Trúc Lâm vâng lời rồi hỏi:

“Cậu có tâm sự sao, có cần Trúc Lâm...”

“Không, tôi không sao! Đừng lo, Trúc Lâm cứ làm việc của mình đi!”

Trúc Lâm cười, cúi người chào.

Du Hạo lấy từng cuốn sách cất lên cái kệ gỗ. Cậu làm nhưng đầu óc cứ đề đi đâu vì vậy mà đánh rơi sách. Thở ra chán nản, Du Hạo cúi xuống gần kệ với tay lấy sách thì bất chợt ngạc nhiên khi thấy một cái vòng xoay nhỏ đầy bụi nằm khuất ở phần mặt dưới của kệ tủ.

“Gì thế nhỉ? Sao lại có cái vòng xoay kỳ lạ này? Từ trước tới giờ mình chưa hề thấy nó lần nào! Cái này ai đã làm?”

Du Hạo đưa tay lau lau lớp bụi dày bám trên vòng xoay kim loại rồi xoay nhẹ nó một vòng. Đột nhiên, Du Hạo quay qua, vô cùng ngỡ ngàng, ở dưới sàn ngôi nhà gỗ bất ngờ một cánh cửa mở ra. Là một tầng hầm. Du Hạo đến gần nhìn xuống, ở dưới tối om, có cầu thang dẫn lối đi xuống hầm.

“Gì vậy? Trong nhà gỗ có tầng hầm sao? Chẳng lẽ... khi xây nhà gỗ bố đã cho người làm nó? Nhưng để làm gì?”

Không thể đứng đoán già đoán non được, Du Hạo quyết định đi xuống xem thử. Cậu lấy nến, thấp lửa rồi từ từ bước lên bậc thang đầu tiên.

Ở tiệm mì Tân Quân, AJ nhìn gương mặt đầy suy nghĩ của Yến Phi:

“Yến Phi à, có chuyện gì mà thờ người ra vậy?”

Yến Phi giật mình:

“Hả, à tớ đang nghĩ hình như Song Song giấu tớ chuyện gì thì phải! Đạo gần đây cậu ấy rất lạ. Cậu tìm tớ có gì không?”

“Tối nay ở cuối phố Hoa Đạo có hội chợ hoa, AJ muốn cùng Yến Phi đến đó xem thử. Chắc hội sẽ vui lắm!”

“Thế à? Nghe hay đấy! Vậy khi nào chúng ta sẽ đi?”

“Chắc khoảng bây giờ, AJ đến nhà Yến Phi rồi chúng ta cùng đến hội chợ luôn!”

Yến Phi gật đầu, cười.

Trong khi cả hai trò chuyện vui vẻ thì ở ngay cửa Song Song đã đứng nghe tự lúc nào. Tình hình này xem ra có vẻ không hay rồi. Nếu cứ tiếp tục thế như vậy thì sẽ càng khiến Yến Phi khó lòng rời khỏi AJ. Suy nghĩ đắn đo mãi, Song Song đã tìm ra một cách khá là mạo hiểm và khó khăn.

“Hội chợ hoa tối nay lúc bảy giờ ư? Thôi đành liều vậy!”

... Du Hạo đã đi gần năm phút trong tầng hầm tối om đầy bụi và mạng nhện nhưng vẫn chưa thấy gì cả. Lối đi được làm khá dài hơi chật lại qua nhiều khúc cua. Du Hạo giơ nền lên cao, ánh lửa lập lòe chỉ đủ soi rọi một vùng nhỏ xung quanh khiến tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều. Và rồi may thay, cuối con đường đầy bóng tối ấy có một cánh cửa mở toang. Du Hạo cẩn thận, bước thật chậm, rất có thể có cạm bẫy, những tầng hầm luôn như vậy .

Đưa mắt nhìn vào, đó là căn phòng trống, không có bất cứ đồ vật nào cả. Du Hạo từng bước một đi vào trong, cũng chẳng có cạm bẫy. Đảo mắt khắp lượt, rồi cậu chợt khựng lại... Trước mặt, ngay giữa phòng, một cuốn sách bay lơ lửng trong cái vòng phép tròn màu xanh lam. Bên dưới sàn nhà đầy bụi đất là hình ngôi sao năm cánh tỏa sáng, làm thành một màng lưới bao bọc lấy cuốn sách. Du Hạo kinh ngạc nhìn cuốn sách cứ quay, quay chậm rãi!

Du Hạo đưa nền lại gần hơn để nhìn rõ vật. Bìa sách không hề tựa, sách khá cũ, màu xanh đen và trông rất là huyền bí! Sự hồi hộp bỗng nhiên tràn đến. Du Hạo nhớ lại lời miêu tả của bác Kim Ban “quyển sách ấy không tựa đề, màu xanh đen, trông rất kỳ bí” rồi đưa tay lên môi, lấp bấp:

“Lẽ nào... đây chính là quyển sách ma thuật??? Hóa ra bố đã giấu nó ở dưới ngôi nhà gỗ!”

Du Hạo lại nhìn xuống biểu tượng ngôi sao năm cánh, mỗi cánh đều khắc các chữ: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Chúng tỏa ra ng phép quanh cuốn sách giống như không cho ai đụng vào.

“Cái này giống phép niệm phong! Chẳng lẽ bố dùng niệm phong niệm “mùi ma thuật” từ cuốn sách? Đó là lý do vì sao, dù sống trong nhà gỗ mười mấy năm nhưng mình chẳng hề cảm được “mùi ma thuật” từ nó!”

Du Hạo giơ tay lên toan chạm vào màng phép nhưng đã rút tay lại.

“Không được! Quyển sách này rất nguy hiểm, trước khi cho các bác biết mình không nên đụng vào thì tốt hơn!”

Chiều, AJ thả bộ xuống con dốc cao, hai tay bỏ vào túi quần, vừa đi vừa nghĩ:

“Tên Acc hình như giận mình rồi. Hôm qua mình lỡ tay ném hấn vào tường. Đúng là nhỏ nhen! Tại sao Acc phản ứng mạnh về việc mình quen với Yến Phi chứ? Tự nhiên giờ chứng, lại còn nói điều khó nghe nữa, bực mình! Chắc tối nay mua cho hấn một chậu hoa làm lạnh vậy!”

Tường tượng cái mặt Access ngó ra khi thấy chậu hoa là AJ đã không nhịn cười được. Anh chàng cười cười một mình. Chợt, AJ nhìn thấy một bóng người chạy vút đi trong con đường nhỏ...

AJ tiến sâu vào con đường vắng, có cái mùi khó chịu bốc lên. Cái quái gì vậy? AJ tự nhủ. Cuối đường có khúc cua, AJ dừng chân, đưa mắt nhìn qua bên phải. Nơi bốc ra cái mùi khó ngửi, cậu ngạc nhiên khi thấy một người nằm bất động nơi góc tường. AJ chạy đến gần xem thử. Toàn thân người đó mềm nhũn, trắng bệch. Là một xác chết!

“Sao lại có người chết ở đây?”

Còn đang khó hiểu thì AJ đột nhiên thấy ngay cổ xác chết có hai dấu tròn. Máu vẫn còn trào ra. Cậu đẩy nhẹ cổ xác chết sang một bên để nhìn kỹ. Mắt cậu mở to như vừa phát hiện ra điều gì rất kinh khủng:

“Cái gì? Dấu răng của Dạ Ma? Có Dạ Ma xuất hiện vào ban ngày ư?!”

Du Hạo thốt lên khi thấy Song Song vào khu vườn hoa:

“Song Song, sao cậu lại đến vào lúc này?”

“Không thích hả? Vậy tôi đi!”

“Này, cậu sao thế! Tôi có bảo là không thích đâu!”

Song Song cười xòa:

“Đùa thôi, tôi có chuyện muốn bàn với cậu đây!”

“Trùng hợp thật tớ cũng đang có chuyện muốn báo với cậu!”

Cả hai ngồi xuống lối hành lang của nhà gỗ. Song Song lên tiếng trước:

“Cậu bảo có chuyện muốn cho tôi biết hả? Cậu nói trước đi!”

“Thôi được, tớ đã tìm thấy quyển sách ma thuật rồi!”

“Sao? Cậu tìm thấy rồi hả? Ở đâu, lúc nào?” – Song Song kêu lớn.

“Từ từ, hóa ra nó nằm ngay trong nhà gỗ!” – Thấy cô bạn nhíu mày khó hiểu, Du Hạo tiếp – “Nhà gỗ có một tầng hầm bí mật đấy! Tôi nghĩ là do bố tớ lúc trước khi xây nhà gỗ này đã cho người làm tầng hầm!”

“Vậy ư? Thật không ngờ! Mà sao cậu phát hiện ra hay thế? Còn quyển sách ma thuật thì hiện trạng bây giờ của nó như thế nào?”

“Tôi tình cờ phát hiện mặt dưới của kệ sách có một cái vòng xoay kim loại đầy bụi. Thấy lạ nên tớ xoay thử một vòng nào ngờ cửa hầm dưới sàn nhà gỗ mở và tớ đã đi xuống dưới xem thử...”

Thế là Du Hạo kể hết những gì đã thấy về quyển sách ma thuật cho cô gái họ Lục nghe. Câu chuyện vừa dứt, Song Song tắc lưỡi:

“Thì ra bố cậu dùng phép niệm phong “mùi ma thuật” của quyển sách. Rất có thể bố cậu đã không kịp trao quyển sách lại cho Hội Nhật Hoàng!”

“Chắc thế, tớ phải mau chóng báo cho các bác biết để họ mang quyển sách đáng sợ ấy trở về trong phòng cấm!” – Du Hạo nhìn sang cô gái – “À, thế chuyện cậu muốn bàn với tớ là gì?”

Song Song hít sâu rồi thở ra, bảo:

“Tôi đã suy nghĩ và đắn đo rất lâu mới đi đến quyết định liều lĩnh này. Việc Yến Phi thích AJ là điều chúng ta không mong muốn. Chưa kể với tình hình hiện tại khó lòng hy vọng Yến Phi sẽ rời xa cậu ta vậy nên chỉ còn một cách duy nhất chính là để Yến Phi lấy lại ký ức về cậu!”

“Để Phi Phi nhớ lại chuyện trước đây?” – Du Hạo trố mắt.

“Đúng vậy! Nếu Yến Phi lấy lại ký ức thì cậu ấy sẽ nhớ lại tình cảm trước đây đã dành cho cậu và

chúng ta đánh cược thử vận may xem có thể Yến Phi sẽ quay về bên cạnh cậu và rời xa AJ!” – Song Song lập luận.

“Nhưng... chuyện này bất ngờ quá, tớ vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để gặp lại Phi Phi!” – Du Hạo đảo mắt, ngáp ngừng.

Song Song giáng một cú vào đầu cậu bạn. Du Hạo ôm đầu kêu:

“Cậu làm gì vậy Song Song?”

Song Song chống hông, bực bội:

“Này, cậu có còn yêu Yến Phi không hả? Cái gì mà “chưa chuẩn bị tâm lý”? Vớ vẩn! Chúng ta làm thế vì đã đến đường cùng rồi! Dù biết rằng nếu để Yến Phi lấy lại ký ức thì sẽ rất khó xử cho cậu ấy vì phải chọn lựa một trong hai người con trai. Nhưng không còn cách nào khác, trước khi chưa biết rõ về AJ thì cần phải tách Yến Phi ra xa cậu ta! Sự thật thì người lâm vào tình huống khổ sở sẽ là Yến Phi chứ không phải cậu!”

Du Hạo nghếch mặt trước một tràng dài “giáo huấn” của Song Song.

Chương 33

Du Hạo rũ người vì tưởng tượng ra tình huống khi cậu và Yến Phi chạm mặt nhau. Chà khó xử thật! Nhưng Song Song nói có lý, vẫn chưa biết rõ được AJ có thật lòng với Yến Phi hay không nên cô gái có thể đang nằm trong vòng nguy hiểm vì vậy chỉ còn cách này mới mong Yến Phi sẽ rời xa AJ.

“Được rồi, đành vậy thôi! Cần phải tính toán xem khi nào tớ gặp mặt với Phi Phi để còn...”

Song Song giờ tay, ngăn lại:

“Không cần nữa, chuyện đó tôi cũng đã lo luôn cho cậu. Tối nay bảy giờ sẽ có hội chợ hoa ở cuối phố Hoa Đạo, Yến Phi với AJ hẹn đi chơi cùng nhau và lúc ấy chúng ta sẽ gặp mặt họ

ngay tại đó!”

Một lần nữa Du Hạo nghếch mặt vì “sự ra tay mau lẹ” của cô gái này. Du Hạo đưa tay lên môi:

“Nếu thế thì tớ sẽ gặp AJ luôn. Tớ khó lòng nói chuyện với Phi Phi!”

Song Song thờ dãi:

“Cái này cậu cũng chẳng cần lo. Tôi sẽ tìm cách tách AJ ra để cậu có cơ hội đi với Yến Phi. Và lại tôi cũng đang muốn nói chuyện với AJ, đã đến lúc cần làm rõ vấn đề này rồi!”

“À!” – Du Hạo vừa nói vừa gật gù.

Trông cậu giống như đứa trẻ đang được cô bảo mẫu chăm lo từ A đến Z.

Cuối cùng hai người cũng đã thống nhất như vậy.

Chợt, Du Phương ló đầu ra:

“Chà này giờ hai đứa bàn chuyện gì sôi nổi vậy?”

“Chị Du Phương !” – Du Hạo lẫn Song Song cùng gọi.

“Có chuyện gì vui thì nói cho mọi người biết đi!”

“A dạ, chỉ là chuyện tào lao thôi, không có gì đặc biệt cả.” – Du Hạo gãi đầu.

Du Phương nhìn em trai, cười cười. Đúng lúc, Du Thiện lao vào:

“Chị Song Song mới đến hả? Em với chị Thanh có làm bánh bột ngon lắm chị ra vườn ngoài cùng ăn đi!”

Song Song gật đầu:

“Ừ, nhóc!”

Du Thiện xoay qua kéo tay Du Hạo lôi đi:

“Anh Du Hạo cũng cùng ăn nhé! Nào đi thôi!”

“Rồi, từ từ, em đừng kéo anh đi nhanh thế!”

Thấy hai anh em, kẻ trước người sau, lôi lôi kéo kéo, Song Song buồn cười.

“Nào đi thôi, Song Song!”

Du Phương đi bên cạnh, bắt ngờ lên tiếng:

“Song Song thân với Du Hạo lắm hả? Chị thấy hai đứa thường xuyên gặp nhau!”

“Dạ, cũng bình thường, có lẽ vì nói chuyện hợp.”

Du Phương để hai tay ra sau lưng, nhún vai:

“Vây ư, thế cũng tốt! Song Song hãy nói chuyện với Du Hạo nhiều nhiều nhé. Mấy ngày nay chị thấy nó hình như vui lên được một chút, chắc là vì có một người bạn ở bên cạnh.”

Song Song tròn xoe mắt nhìn Du Phương. Cô chị cười, mắt nhìn lên cao:

“Du Hạo vốn không có bạn, cả ngày cứ ở trong nhà, quanh quẩn với cỏ cây. Có lẽ nó cô đơn lắm! Chị không cố tình xem lén nhưng vài lần nhìn em và Du Hạo trò chuyện chị thấy nó cười nhiều hơn. Xem ra nó rất thoải mái khi ở bên cạnh Song Song!”

Song Song đưa mắt nhìn Du Hạo đang cười đùa với Du Thiện. Ngày trước khi Yến Phi còn là vợ chưa cưới của Du Hạo, Song Song có vài lần gặp anh chàng này. Khi đó trông gương mặt cậu phảng phất nỗi buồn nào đấy! Có lẽ là vì...

Song Song mỉm cười, đáp:

“Vâng, em sẽ là bạn tốt của cậu ấy!”

Du Phương cười tươi, nắm tay Song Song kéo đi nhanh.

Buổi tối hôm nay phố Hoa Đạo vô cùng nhộn nhịp vì có hội chợ hoa được tổ chức. Không cần phải nói cũng biết, ở đây chỉ trưng bày toàn hoa! Là nơi thích hợp cho những cặp yêu nhau hẹn hò trong một khung cảnh lãng mạn.

AJ nắm tay Yến Phi đi giữa con đường nhộn nhịp người, hai bên có rất nhiều chậu hoa đẹp trưng bày, đúng là tuyệt thật!

“Woa, hoa đẹp quá phải không AJ?” – Yến Phi trầm trồ khen.

“Ừ, đây là lần đầu sau mười năm AJ dự một lễ hội đấy! Cũng không tệ!”

Yến Phi nhẹ nhàng:

“Nếu muốn sau này tớ sẽ đưa cậu đến nhiều lễ hội hơn!”

AJ nắm tay cô gái, đưa lên:

“Đi đâu cũng được, miễn có Yến Phi!”

Yến Phi cười phì. Bất chợt, AJ thấy một người con trai tặng hoa cho một cô gái, hình như họ là người yêu. AJ trông ngộ ngộ! Cậu đưa mắt sang Yến Phi, cô bạn đang nhìn mấy chậu hoa rực rỡ. Nghĩ gì đó, AJ liền đảo nhìn mắt xung quanh, đúng lúc có cả giàn hoa trưng bày rất đẹp. Và không chần chừ cu cậu đã với tay lấy ngay một cành hoa mới nở.

Yến Phi ngạc nhiên khi một cành hoa đưa ra trước mặt, quay qua thấy AJ cười tươi:

“AJ tặng Yến Phi!”

Yến Phi thật sự bất ngờ trước hành động lãng mạn của anh chàng ngốc này. Nó đón lấy, cười e thẹn:

“Cảm ơn!”

AJ, lòng sướng mê tơi. Hóa ra, việc tặng hoa cho cô gái mình thích lại vui như vậy.

Bỗng, có người khều khều vai AJ. Cậu xoay lại, người đó giơ tay ra:

“Cậu vẫn chưa trả tiền cho cành hoa đó!”

“Phải trả tiền hử?” – AJ lúng túng thò tay vào túi quần.

Bên cạnh Yến Phi cũng ngạc nhiên không kém. Và khi trông điệu bộ ngơ ngác của AJ, con bé mắc cười quá!

“Chỉ một cành hoa thôi cũng bắt trả tiền!” - AJ lầm bầm.

Yến Phi bảo:

“Thôi đừng bận tâm làm gì. Chúng ta mau đến chỗ kia gặp Song Song đi, cậu ấy hẹn ở đó!”

“Sao? Có Lục Song Song nữa ư?”

Lúc này, Song Song và Du Hạo đang đứng ở chỗ hẹn chờ hai người nọ.

“Hử, chẳng biết cả hai đi đâu mà vẫn chưa đến!”

“Cậu đừng sốt ruột! Có lẽ hội hoa đông quá!”

Du Hạo nói vậy nhưng còn nóng ruột hơn cô bạn vì sắp gặp lại Yến Phi. Du Hạo thấy hồi hộp, tim đập mạnh. Cậu không biết sẽ nói gì đầu tiên khi chạm mặt “người vợ cũ” nhất là khi bên cạnh cô ấy lại có “người tình mới”!

“Này, lát nữa cậu phải cố gắng hết sức để Yến Phi nhớ ra cậu! Mà khi nhìn mặt cậu chắc Yến Phi sẽ nhớ ra thôi. Tôi trông cậy vào cậu đấy!”

“Ừ, ừ tớ sẽ cố! Còn cậu cũng đừng nói gì không phải với AJ nhé!”

Song Song miễn cưỡng gật đầu.

Cả hai còn đang nghĩ ngợi thì một cành hoa đưa ra trước mặt Du Hạo. Du Hạo ngước lên, là một cô bé với cái giỏ đầy hoa, miệng mỉm cười:

“Anh ơi, mua hoa tặng người yêu đi!”

“À, anh không có người yêu nên không mua hoa.”

Cô bé tròn xoe mắt, chỉ tay sang Song Song:

“Vậy chị gái xinh đẹp này không phải là bạn gái của anh hả?”

“Cái gì?” – Du Hạo với Song Song đồng loạt kêu lớn.

Giọng của chúng khiến người đi đường dừng lại nhìn. Hai đứa nọ cười cười vì ngượng.

Du Hạo cúi xuống nói với cô bé bán hoa:

“Không, anh chị không phải đâu!”

“Đúng! Chị không phải là bạn gái anh ta! Anh ta xấu òm!”

Du Hạo nhìn nhìn cô gái, đầu cần phải phũ phàng như thế. Cô bé nọ sụ mặt:

“Vậy sao? Em xin lỗi! Em chào anh chị!”

Du Hạo nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cô bé bán hoa. Chắc nó phải bán hết chỗ hoa đó trong đêm nay.

Cô bé xoay lại thấy Du Hạo vẫy tay gọi. Nó liền chạy đến, Du Hạo cười dịu dàng:

“Thôi em cho anh mua ba cành hoa!”

“Vâng!” – Cô bé vui mừng lấy hoa cho khách và nhận tiền.

Du Hạo vỗ vỗ đầu cô bé rồi dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn mất dần trong đám đông. Cậu mỉm cười bình yên.

Song Song nãy giờ đưa mắt nhìn nụ cười của cậu bạn để rồi tự nhiên cảm nhận lòng mình hình như xuất hiện cái gì đó không rõ. Nó liền khẽ xoay mặt sang bên.

Một cành hoa đưa ra trước mặt Song Song. Cô gái họ Lục ngạc nhiên nhìn qua, Du Hạo tặng hoa nhưng mặt lại hướng sang bên kia:

“Tặng cậu!”

Song Song buồn cười, bảo:

“Nè, sao trên đời lại có cái kiểu tặng hoa như thế nhỉ? Bộ nhìn mặt tôi mà tặng hoa thì cậu thấy buồn nôn hả?”

“Cậu này, sao lại nói thế!” – Du Hạo nhún nhường – “Rồi, tớ nhìn cậu thế này được chưa! Cậu không muốn nhận hoa à?”

Song Song, mắt lảng đãng đâu đó, từ từ đón lấy cành hoa:

“Cảm ơn!”

Du Hạo cười nhạt. Song Song xoay xoay cành hoa, cất tiếng:

“Sao cậu mua đến ba cành vậy?”

“Thì tại thấy cô bé đó tội nghiệp nên tớ mua giúp thôi!”

“Vậy thì lát nữa, một cành cậu tặng cho Yến Phi. Còn cành kia tặng... AJ!”

“Lúc này mà cậu còn giỡn được...”

Bỗng, tiếng ai đó gọi to:

“Song Song!”

Cả hai xoay qua. Từ xa họ đã thấy Yến Phi cùng với AJ. Ngay lập tức Du Hạo quay mặt đi, bất ngờ quá, chưa kịp chuẩn bị gì hết.

Yến Phi và AJ chạy lại chỗ Song Song đang đứng. Yến Phi nghiêng đầu:

“Xin lỗi, chợ hoa đông quá, chúng tớ khó khăn lắm mới đến được đây!”

“Có gì đâu, tớ cũng vừa đến.” – Song Song nhìn qua AJ cười – “Chào cậu, AJ!”

AJ cười chào lại. Yến Phi vỗ hai tay vào nhau:

“Tiếc là Diễm Quỳnh bận chuyện nên không đến. Nào, bây giờ chúng ta dạo một vòng chợ hoa!”

“Ừ. À quên, hôm nay tớ có đưa một người bạn mới đến cùng dự hội chợ hoa với chúng ta đây.”

Câu nói của Song Song như “ra hiệu” cho Du Hạo. Du Hạo nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cố lấy bình tĩnh. Khi đã bớt căng thẳng, Du Hạo từ từ xoay mặt lại. Cái nhìn của cậu chạm vào ánh mắt to tròn của Yến Phi. Cô gái đang mỉm cười. Còn AJ, ngay lập tức gương mặt biến sắc khi thấy người bạn mới mà Song Song giới thiệu là Du Hạo!

Du Hạo nhìn Yến Phi, vẫn là nụ cười rạng rỡ, đôi mắt linh động tròn xoe, mái tóc đen dài buông xõa trên bờ vai. Lúc đó, tình cảm trước đây chợt nhiên ùa về, làm tim cậu thất lại. Du Hạo muốn đến gần giang tay ôm người con gái ấy vào lòng, rất muốn! Ôm như để xoa dịu đi những ngày nhớ nhung vô vãn, để xoa dịu đi trái tim vẫn còn rỉ máu!

“Giới thiệu với hai cậu, đây là bạn mới của tớ, tên cậu ấy, DU HẠO!”

Song Song vừa nhấn mạnh hai từ Du Hạo vừa đưa mắt sang Yến Phi để xem thử phản ứng của cô bạn thân thế nào. Thế nhưng, chẳng có chút biểu hiện nào trên gương mặt vẫn cười tươi của Yến Phi. Chẳng những vậy con bé còn giơ tay ra thân thiện:

“Chào cậu, Du Hạo! Tớ là Yến Phi, đây là AJ!”

Lời chào hỏi xa lạ ấy đã làm Du Hạo thoáng bất động. Cậu lặng người trong chốc lát, lòng

thấy nhói đau một cách khó chịu.

“Ừm, chào cậu, Phi... à Yến Phi!” – Du Hạo cố nở nụ cười làm quen, rồi qua sang AJ đứng im lặng nãy giờ – “Cậu là AJ? Chào cậu!”

AJ khẽ đưa mắt qua Song Song, cô bạn cũng đang chăm chăm nhìn cậu.

AJ, như đã hiểu ra ý đồ của cô gái thông minh này, cũng bắt tay với Du Hạo:

“Chào Du Hạo, rất vui được quen cậu!”

Bàn tay AJ siết chặt tay Du Hạo. Du Hạo nắm chặt hơn.

Yến Phi cất giọng vui vẻ:

“Không ngờ Song Song lại đưa một cậu con trai đến đây! Hai người... là người yêu hả?”

Song Song xua tay:

“Không đâu, bạn bình thường thôi.”

“Thế ư? Vậy còn cành hoa trên tay cậu? Du Hạo còn cầm hai cành nữa kia.”

Du Hạo lúng túng gãi đầu. Song Song giải vây:

“Du Hạo muốn tặng cho ba chúng ta, mỗi người một cành hoa, đúng không Du Hạo?”

“Ừ đúng, tặng cậu và AJ, mỗi người một cành!” – Du Hạo trao hoa cho hai người.

Yến Phi mỉm cười nhận hoa. Còn AJ thì bảo:

“Chà, con trai tặng hoa cho con trai hơi bị kỳ nhì nhưng tui sẽ nhận!”

“Được rồi, làm quen đã xong, bây giờ bốn chúng ta đi kiếm trò gì chơi nhé! Hội vui thế này nà!” – Song Song gợi ý.

“Ừ, được đấy, ý hay! Vậy thì chúng ta lên cáp treo xem hội hoa!” – Yến Phi lém lỉnh nhìn anh

bạn mới – “Du Hạo, cậu không sợ độ cao đó chứ?”

Du Hạo lắc đầu:

“Không, đi cáp treo cũng vui lắm!”

“Thế thì quyết định như vậy!” – Yến Phi quàng tay qua tay AJ – “Nào đi thôi!”

Yến Phi với AJ đi phía trước. Cả hai nói chuyện vui vẻ. Du Hạo đi phía sau, đôi mắt buồn thẳm thẳm khi thấy hai người nọ tay trong tay hạnh phúc!

Song Song nhìn Du Hạo, rồi đổi hướng lên cô bạn thân đi trước mặt:

“Sao Yến Phi không hề tỏ ra gì cả khi thấy Du Hạo? Trước đây cậu ấy rất thích Du Hạo. Lẽ ra khi gặp mặt người con trai này cậu ấy phải nhận ra hoặc chí ít nên có biểu hiện nào đó chứ! Lẽ nào, Yến Phi đổi với Du Hạo...”

Cả bốn đi đến nơi có cáp treo. Song Song thấy dòng người xếp hàng, thờ ra:

“Phải mua vé đã. Tớ sẽ đi mua cho!”

Dứt lời, Song Song đến quầy mua vé. Còn lại ba người, Yến Phi đứng ở giữa hai chàng trai.

“Cậu và Song Song quen nhau lâu chưa?” – Yến Phi đột ngột hỏi.

“À, cũng khá lâu.

“Chắc hai người thân lắm! Song Song hiếm khi dẫn bạn mới đến, nhất là con trai. Xem ra cậu ấy rất quý Du Hạo!”

Du Hạo cười đáp:

“Ừm, tớ cũng quý Song Song!”

Yến Phi khẽ gật đầu, không nói gì nữa. AJ thì thỉnh thoảng cứ đưa mắt qua Du Hạo, và lần nào cũng bắt gặp cái nhìn của cậu bạn hướng về mình!

Vài giây sau, Song Song chạy lại gần:

“Chen lần khiếp, nhưng may tớ mua vé được rồi. Đây mỗi người cầm vé đi!”

Cô gái họ Lục trao vé cho từng người. Chẳng ai để ý rằng Song Song đã cố tình tráo vị trí số vé!

Mãi khi đến lượt, người soát vé nhìn Yến Phi với AJ:

“Hai người mua vé không cùng số nên không ngồi cùng một toa được!”

Chúng còn ngạc nhiên thì giọng Song Song vang lên ở phía sau:

“Ôi, đoảng thật! Tớ đưa nhầm số vé rồi! Hình như Yến Phi và Du Hạo cùng số, còn tớ và AJ cùng số khác.”

“Thế thì cô hãy đi cùng cậu thanh niên phía sau.” – Người soát vé chỉ Yến Phi với Du Hạo, xong đảo mắt lại AJ và Song Song – “Còn cậu, đi cùng cô này!”

Không còn cách nào khác bốn người đành nghe theo. Trước khi lên cáp, Song Song nháy mắt ra dấu cho Du Hạo.

Hai cáp treo được đưa lên cao.

“Cô cố tình đúng không?” – AJ ngồi đối diện với Song Song.

“Cậu nói gì tôi không hiểu! Chỉ là tôi nhầm lẫn thôi! Sao? Chưa chi mà cậu đã ghen với Du Hạo rồi hả?” – Song Song điềm nhiên hỏi.

AJ im lặng, đồng thời nhìn sang cáp treo ở phía xa xa, nơi Yến Phi ngồi cùng Du Hạo. Cậu lo rằng Du Hạo sẽ làm gì đó để Yến Phi lấy lại ký ức!

“Hội chợ hoa nhìn từ trên cao đẹp quá phải không?” – Yến Phi thích thú.

“Ừ, nhìn đâu cũng thấy toàn là hoa.” – Du Hạo trả lời khẽ vì đang đắn đo gì đấy.

“Cậu không khỏe à? Hay bận tâm chuyện gì?”

Du Hạo nhìn trực diện cô gái. Quyết định một điều, cậu buột miệng gọi:

“Tớ không có gì đâu, cậu đừng lo... Phi Phi!!!”

Yến Phi cười, nhúu mày:

“Cậu gọi tớ là Phi Phi? Sao lại...”

“À, tớ thuận miệng thôi. Vì tên cậu là Yến Phi nên tự dưng tớ nghĩ đến cái tên Phi Phi. Nếu cậu không thích tớ sẽ không gọi nữa!”

“Ừ, cậu đừng gọi tớ là Phi Phi, tớ không quen. Cậu cứ gọi tớ là Yến Phi!”

Du Hạo thấy hụt hẫng nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường. Cậu gãi đầu cười:

“Thế ư? Tớ hiểu rồi!”

Nhìn Yến Phi mãi đưa mắt quan sát bên dưới, Du Hạo thấy lòng nặng trĩu. Vậy là cái tên Phi Phi, chỉ một mình cậu gọi cô gái trước đây, bây giờ đã không còn một chút ấn tượng với Yến Phi! Chưa bao giờ, Du Hạo lại thấy khoảng cách giữa cậu và người con gái ấy xa, rất xa như lúc này. Khoảng cách của con tim Yến Phi! Khoảng cách đó có lẽ Du Hạo đã không còn có thể lấp đầy được nữa! Vì con tim ấy đã có chủ...?

... AJ đưa ra bốn tờ vé vào “Con đường hoa” cho ba người bạn.

“Sao cậu không để tôi mua vé?” – Song Song dò xét.

“Thôi, cô là con gái để tui đi cho tiện. Với lại để không phải xảy ra chuyện không may lúc này. Tui vốn rất cẩn thận!” – AJ cười ẩn ý với cô gái họ Lục.

Song Song khoanh tay, nghĩ thầm:

“Được lắm nhưng đừng tưởng tôi sẽ chịu thua cậu!”

“Nào chúng ta đi!” – Yến Phi bảo.

Chợt, tất cả nghe tiếng Song Song kêu lên:

“Ồi, chân tớ bị trặc rồi!”

Yến Phi với Du Hạo quay lại thấy Song Song ngã vào người AJ. Cu cậu chẳng biết chuyện gì nên đỡ lấy cô gái.

“Song Song, cậu trặc chân ư? Sao bắt cần vậy?” – Du Hạo hình như chưa hiểu.

“Song Song, có sao không?” – Yến Phi lo lắng.

“Không sao, tại tớ bất cẩn! Chuyện thế này thì ba cậu cứ vào trong, tớ ngồi ở ngoài đây chờ!”

“Không thể để cậu ở ngoài một mình được. Vậy thì ba chúng tớ không đi nữa!”

“Đừng!” – Song Song ngăn – “Lỡ mua vé rồi không đi thì uổng. Thôi thì AJ cũng đang đỡ tớ nên cậu chịu thiệt ở lại với tớ để Yến Phi và Du Hạo yên tâm vào tham quan “Con đường hoa”!”

“Gi cơ? Nhưng...” – AJ chưng hửng.

“Sao, cậu không thể ở lại giúp tớ hả? Thế thì thôi!” – Song Song vờ thờ ra.

“AJ này, đã vậy thì cậu ở lại với Song Song đi. Tớ với Du Hạo sẽ đi nhanh rồi ra. Nếu không đi thì cậu ấy lại không chịu!”

Chương 34

Yến Phi đã nói thế nên AJ chẳng còn lựa chọn nào khác đành đồng ý ở lại.

Du Hạo nhìn cô gái họ Lục, hỏi:

“Có thật cậu không sao chứ Song Song?”

“Ừm, chân hơi đau thôi.” – Song Song bảo – “Cậu cứ đi với Yến Phi và cố gắng ‘làm những gì cần làm’!”

Nghe thế, Du Hạo hình như hiểu ra “mưu kế” của Song Song. Cậu gật đầu.

AJ dõi mắt theo đây ‘tiệc nuôi’ khi thấy Yến Phi và Du Hạo đi vào “Con đường hoa” tối om nhấp nháy ánh đèn màu. Rồi cậu nhìn lại cô gái:

“Dựa vào tui lâu thế chắc là chân cô bị nặng lắm, có cần tui xem thử không?”

Bấy giờ Song Song liền rời khỏi người AJ, ngồi xuống băng ghế phía sau, vờ xem lại bàn chân:

“À, hóa ra cũng chẳng nặng lắm. Tôi thấy đỡ rồi.”

Cô gái họ Lục khẽ đưa mắt sang AJ thấy cậu khoanh tay, đứng nhìn nhìn mình với vẻ mặt không dễ coi chút nào!

“Xui thật, tự dưng Song Song bị trật chân. Chắc chúng ta nên tham quan nhanh rồi ra!”

Yến Phi dường như rất lo lắng. Du Hạo gật đầu.

Quan sát một lượt, Yến Phi cất tiếng:

“Ở đây nhiều loài hoa lạ quá, chắc chỉ mỗi hội chợ hoa mới có!”

Du Hạo đồng tình:

“Ừ, nhà tớ cũng có rất nhiều hoa, toàn là cây cối nên trông khu vườn hơi âm u. Tớ ở trong khu nhà gỗ, có đủ thứ hoa và cả suối nữa.”

“Ồ, vậy ư? Tuyệt quá! Nhà cậu giàu có thật!”

Du Hạo đề cập những điều đó cốt nhắc lại cho Yến Phi nhớ đến ngôi nhà gỗ, nơi cả hai đã có những kỷ niệm đẹp. Nhưng xem ra lại chẳng có tác dụng gì. Ngắm nhìn một lúc, Yến Phi bảo:

“Tớ thấy lo cho Song Song nên không còn tâm trạng nữa. Chúng ta rời khỏi đây đến chỗ của cậu ấy nhé!”

Dù còn muốn được cùng Yến Phi ở lại nhưng cậu không thể tìm ra lý do nào cả nên đành chịu. Chợt, có ai đó đi ngang qua vô tình đụng Yến Phi khiến con bé mất thăng bằng và liền ngã vào Du Hạo. Du Hạo dùng tay đỡ người cô gái. Trong vài giây ngắn ngủi cả hai thoáng bối rối. Chúng bất động và lặng người.

Sau đó Yến Phi đẩy nhẹ cậu bạn ra:

“Xin lỗi, có người đụng vào tớ!”

“Có gì đâu, cậu không cần khách sáo như vậy!”

“Thôi, chúng ta đi mau, còn đến chỗ Song Song nữa!” – Yến Phi xoay lưng.

Du Hạo nhìn lại hai bàn tay mình, khi nãy đỡ Yến Phi, cảm giác thân quen liền trở về. Trước đây cậu cũng nhiều lần ôm cô gái. Vừa rồi Yến Phi đẩy Du Hạo ra, cậu lại thấy hụt hẫng, trống rỗng. Ngày xưa Yến Phi rất hạnh phúc khi nằm trong lòng cậu còn giờ thì chỉ mỗi việc cậu đỡ giúp thôi mà con bé đã đẩy ra nhanh như thế! Nghĩ vậy, Du Hạo buồn bã cất bước!

“Sao hai người chơi vui chứ?” – Song Song hỏi thăm.

“Ừ, thì cũng thường thôi. Chân cậu sao rồi?” – Yến Phi đưa mắt nhìn xuống.

“Chân tớ đỡ nhiều, đã có thể đi được!”

Yến Phi thấy yên tâm. Song Song nghiêng đầu, nhìn Du Hạo đứng phía sau, gương mặt cậu trông sầu não. Vậy là Song Song hiểu kế hoạch này xem như thất bại. Con bé chán nản đảo mắt sang hướng khác, tự dưng thấy nhà ăn ở gần đó.

“Ê, chơi này giờ rồi tớ thấy đói bụng. Chúng ta vào đó ăn gì đi!”

Tất cả nhìn theo hướng chỉ tay của Song Song. Yến Phi gật đầu:

“Được đó, tớ cũng đang đói. Chỗ ấy có nhiều món ăn lắm!”

AJ giáng mắt vào ngôi nhà có cái bảng to tướng treo toàn hình món ăn ngon:

“Tui thấy khát nước, không biết tiệm ăn đó có bán nước không?”

“Hình như không có. Vậy là phải đi mua nước thôi!”

Nghe thế, Song Song đứng dậy nói ngay:

“Vậy tớ với AJ sẽ đi mua nước. Còn hai cậu thì vào nhà ăn tìm chỗ và gọi món chờ chúng tớ!”

AJ xoay lại:

“Gi? Sao tui lại phải đi với cô?”

“Thì chính cậu bảo khát nước. Ai than khát nước phải đi mua. Mà đi với tôi thì sao nào? Tôi đâu có ăn thịt cậu đâu!”

Yến Phi ngăn:

“Thôi, thôi! AJ, cậu đi mua nước với Song Song đi!”

Khỏi bàn AJ, bức hết chỗ nói. Thế là cậu đành cùng Song Song đi mua nước uống. Còn Yến Phi với Du Hạo vào nhà ăn gọi món.

Chỗ bán nước thứ nhất.

“Chỗ kia có bán nước, đến đó mua!”

Song Song lắc đầu:

“Chỗ ấy thấy mất vệ sinh quá, chỗ khác đi.”

Chỗ bán nước thứ hai.

“Chỗ này sạch nè, mua vậy!”

“Đừng, tôi thấy mặt ông bán nước gian lắm, nghi ông bỏ hóa chất vào nước!”

Chỗ bán nước thứ ba.

“Mặt bà lão đó rất hiền, chắc không bỏ gì vào đâu!”

“Nhưng giá đắt quá, chúng ta nên tiết kiệm!”

Chỗ bán nước thứ tư.

“Chỗ này vừa sạch, vừa rẻ! Người bán nước lại không gian, mua được rồi chứ?”

“Không, tôi không thích chỗ này!”

AJ bắt đầu quạu, liền quay qua:

“Này, này giờ bộ cô giỡn với tui hả?”

Song Song, mặt tỉnh rụi, đáp:

“Tôi giỡn gì đâu. Tôi chỉ nói sự thật thôi!”

AJ, chống hông, nhìn chằm chằm cô gái. Song Song tròn mắt ngạc nhiên:

“Làm gì nhìn tôi dữ vậy?”

Không nói không rằng, AJ nắm tay Song Song lôi đi. Đến một chỗ khá vắng vẻ, Song Song giật tay lại:

“Nè, tự dưng nắm tay tôi mạnh thế? Đau quá! Cậu bị gì à?”

AJ, cổ nuốt cơn giận, nhìn trực diện người kia:

“Cô lấy lại ký ức từ lúc nào? Hôm nay còn đưa Du Hạo đến, rồi cố tình chia cắt tui với Yến Phi. Cô muốn tạo cơ hội cho Du Hạo chứ gì?”

“Cậu nói linh tinh gì thế. Tôi đâu phải cố tình!”

“Tôi không có lòng kiên nhẫn đâu nên cô đừng có giả vờ với tui! Cô muốn Yến Phi trở về với

Du Hạo phải không? Hai người đang làm trò gì vậy?”

Thấy vẻ mặt AJ đầy tức giận, Song Song khoanh tay:

“Đúng, tôi muốn Yến Phi và Du Hạo trở lại đó. Cậu làm gì tôi?”

“Tại sao? Cô không thấy mình nhiều chuyện quá ư?”

Song Song nhú mày:

“Tôi nhiều chuyện? Ha, buồn cười! AJ, tôi đã biết sự thật về cậu rồi! Cái gì mà gia đình gặp tai nạn chết hết chứ, toàn là dối trá! Cậu trở về đây là để trả thù nhà họ Du. Cậu còn tiếp cận Tiểu

Phi vì mục đích nào đó, chắc cũng chẳng tốt đẹp gì! Còn bao nhiêu chuyện cậu che giấu chúng tôi chứ, che giấu cả Yến Phi?”

“Vậy là, Du Hạo đã kể hết cho cô nghe thế nên cô và Du Hạo sẽ chia cắt tui với Yến Phi?”

“Dĩ nhiên, làm sao tôi có thể yên tâm để Yến Phi ở bên cạnh một kẻ đang muốn trả thù người khác, đứng đầu đám Dạ Ma gì đó và còn là một kẻ nói dối!”

“Phải, tất cả những gì cô nói đều đúng! Nhưng tui đối với Yến Phi là thật lòng. Tui không lừa dối cô ấy!” – AJ dứt khoát.

“Thật lòng? Vậy tại sao cậu không nói hết cho Yến Phi biết sự thật?”

Trông sự im lặng của AJ, Song Song cười nhạt:

“Đó là thật lòng của cậu hả? Tôi thà để Yến Phi trở về với Du Hạo còn hơn là để cậu ấy ở bên cạnh một kẻ chẳng biết khi nào mới nói thật như cậu! Chưa kể cậu còn đang nuôi ý định trả thù nữa! Cậu hãy tránh xa Yến Phi ra đi, đừng làm tổn thương cậu ấy!”

AJ lên tiếng, giọng có vẻ xúc động:

“Bố Du Hạo giết cả nhà tui. Tui không còn người thân, không có ai cả! Du Hạo, cậu ta có tất cả: mẹ, anh chị em và nhiều người khác! Giờ đây tui chỉ còn Yến Phi. Tui chỉ cần một mình cô ấy vậy mà cô bảo tui rời xa Yến Phi? Tại sao các người lại tàn nhẫn cướp đi của tui thứ quý giá duy nhất đó? Cô có biết tui đã sống đau đớn thế nào không? Lòng tui chỉ còn thù hận và Yến Phi là người cuối cùng tui cần trong phần đời còn lại này!”

“Cậu hãy thôi đi!” – Song Song bắt chọt lớn giọng – “Thôi ngay đi! Cậu đừng có như thế nữa! AJ, cậu tưởng chỉ mỗi cậu là có nỗi đau thôi sao? Du Hạo, cậu ấy cũng có nỗi đau vậy! Cậu nghĩ Du Hạo sống hạnh phúc à?”

AJ gương mặt nhìn Song Song. Cô gái tiếp:

“Phải, có thể cậu đã sống rất đau đớn nhưng cậu đã quá xem trọng nỗi đau của bản thân mà không nghĩ gì đến nỗi đau của người khác! Du Hạo không hề hạnh phúc như cậu nghĩ! Du Hạo sống với mẹ, anh chị em nhưng suốt mười mấy năm cậu ấy chỉ biết lẩn quẩn trong vườn nhà chơi với cỏ cây chim chóc. Du Hạo không thể ra ngoài! Cậu ấy không thể kết bạn! Và vì là một con ma nên cậu ấy rất khó để kiếm một cô gái thật lòng yêu mình! Cuộc sống như thế đâu có vui vẻ gì! Cậu có biết điều đó không?”

AJ xoay mặt đi, vẫn lặng thinh. Song Song nhìn cậu:

“AJ, con người ai mà chẳng có nỗi đau. Không thể so sánh nỗi đau của người này với người khác được! Người ta không nói ra không có nghĩa là người ta không đau, cũng giống như người ta không khóc

không có nghĩa là người ta không có nước mắt! Du Hạo cũng thế!”

AJ lặng im một lúc rồi đưa mắt nhìn trở lại cô bạn:

“Lục Song Song, từ lúc nào mà cô lại hiểu rõ Du Hạo như vậy? Xem ra, cô đang bắt đầu có tình cảm với cậu bạn đẹp trai của tui rồi thì phải!”

“Cẩn thận lời nói của cậu! Đừng có ăn nói linh tinh! Chúng tôi chỉ là bạn!”

AJ cười nhạt:

“Bạn? Chỉ trong có vài ngày mà cô đã hiểu Du Hạo đến mức đó thì... tình bạn này quả thật rất kỳ diệu!”

“Cậu...” – Song Song hình như mất bình tĩnh. Đây là lần đầu tiên con bé mất tự chủ trước người khác – “Tóm lại, cậu hãy rời xa Yến Phi đi!”

“Tui nói rồi, tui sẽ không bao giờ rời xa Yến Phi!”

“Thôi được, vậy thì tôi sẽ nói cho Yến Phi biết tất cả về cậu!”

AJ cười, gật đầu, ra vẻ thách thức:

“Được, cứ việc! Để xem Yến Phi tin tui hay là tin cô!”

Song Song, sao bây giờ trông AJ khác với thường ngày quá.

“AJ! Cậu trở nên đáng sợ từ khi nào vậy?”

“Tui không đáng sợ! Tui chỉ đang bảo vệ người mình yêu thương!”

Dứt lời AJ bỏ đi. Còn lại một mình, Song Song siết chặt tay:

“Đối trá là cách cậu bảo vệ người cậu yêu thương sao?”

Khi đó, ở nhà ăn, Yến Phi với Du Hạo đã gọi món và họ đang ngồi chờ hai người kia về. Yến Phi sốt ruột:

“Quái lạ, sao Song Song, AJ đi lâu thế? Hay là có chuyện gì?”

“Chắc là không đâu. Có thể họ sắp về rồi đó, đừng lo!”

Nhìn nụ cười thân thiện của Du Hạo, Yến Phi tự dưng thấy lòng yên tâm hẳn. Con bé nhìn lại mấy món ăn trên bàn:

“Hình như tớ gọi hơi nhiều thì phải. Chắc do tớ đói!”

“Ăn nhiều thì tốt chứ sao.” – Du Hạo cười. Chợt thấy Yến Phi lấy cái đĩa cải xào ớt, cậu liền bảo – “Cậu không ăn ớt được! Cậu vốn không thích ớt!”

Yến Phi tròn xoe mắt ngạc nhiên:

“Cậu biết tớ không thích và không thể ăn ớt?”

Du Hạo đảo mắt, nghĩ ra lý do:

“À, tớ nghe Song Song nói thế!”

“Chà, Song Song nói về sở thích của tớ cho cậu biết cơ đấy! Quả nhiên mối quan hệ của hai cậu không bình thường chút nào!”

Du Hạo cười cười không nói gì thêm. Bỗng, có người tiến đến gần hai người. Cả hai ngược lên, là AJ! Cậu hướng ánh mắt về phía Du Hạo. Cái nhìn ẩn chứa điều gì không rõ! Còn chưa hiểu chuyện gì thì ngay lập tức AJ nắm lấy tay Yến Phi kéo đi. Du Hạo liền đứng dậy, chặn ngay trước mặt để ngăn lại.

“Có chuyện gì thế? Cậu muốn đi đâu?”

“Cậu không cần biết! Bây giờ tui và Yến Phi sẽ về nhà! Chúng tui không muốn ở lại đây nữa!”

Yến Phi kinh ngạc. Du Hạo thấy khó hiểu:

“Sao lại về? Chúng ta đang chơi rất vui! Cậu hãy ở lại đây...”

AJ ngắt lời:

“Không cần! Tui sẽ đưa Yến Phi về! Chơi vui về à? Vớ vẩn!”

AJ toan bước đi thì Du Hạo đưa tay đặt lên ngực áo cậu, ngăn:

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

AJ nhìn cậu bạn, ánh mắt dường như rất giận:

“Chuyện gì ư? Tự cậu hiểu! Cậu phải là người hiểu rõ mục đích đi chơi hôm nay chứ? Cậu đã lợi dụng cuộc đi chơi này để thực hiện kế hoạch của cậu!”

Du Hạo bất động. Không nói nhiều, AJ quay qua cô bạn họ Yến:

“Chúng ta đi thôi, Yến Phi!”

AJ dừng bước, khẽ xoay lại thì thấy Du Hạo nắm lấy cánh tay của Yến Phi. Yến Phi cũng tròn xoe mắt khi cậu bạn mới lại giữ chặt tay mình.

“Đừng như vậy! Còn phải để cậu ấy gặp Song Song chứ!” – Du Hạo cất tiếng, giọng hơi trầm.

AJ lạnh lùng:

“Bỏ tay ra! Cậu đừng tùy tiện nắm tay cô gái của người khác!”

Du Hạo kiên quyết, chưa bao giờ lời nói lại mạnh mẽ như thế:

“Không! Chờ Song Song đã! Yến Phi, cậu cũng nghĩ vậy, đúng không?”

Yến Phi định lên tiếng thì đúng lúc Song Song bước vào. Con bé thấy Du Hạo và AJ, mỗi người đều đang nắm lấy tay Yến Phi. Hai anh chàng còn nhìn nhau không khoan nhượng!

“Chuyện gì thế, Du Hạo?” – Song Song bước nhanh đến hỏi.

Du Hạo vẫn không rời mắt khỏi AJ:

“Tớ không biết. Tự nhiên AJ bảo sẽ đưa Phi à Yến Phi về nhà!”

Song Song đặt tay lên bàn tay của hai cậu bạn, nói:

“Bỏ tay Yến Phi ra ngay! Hai người nắm chặt đến mức tay cậu ấy đỏ cả rồi!”

Nghe thế Du Hạo và AJ nhìn xuống. Quả nhiên, họ đã nắm rất chặt tay Yến Phi. Cả liền thả lỏng tay ra. Song Song nhìn bạn thân:

“Có đau không Yến Phi?”

Yến Phi lắc đầu:

“Không nhưng tớ không hiểu gì cả!”

“Về thôi Yến Phi, rồi AJ sẽ nói cho Yến Phi nghe!”

AJ nắm nhẹ tay cô gái, thế nhưng Song Song đã kịp giữ tay AJ lại.

“Đủ rồi AJ! Ở lại một chút đi! Đừng ép buộc Yến Phi!”

“Với cái việc cô và Du Hạo làm mới là đang ép buộc Yến Phi! Bỏ ra!”

AJ đẩy mạnh tay Song Song. Cứ thế cậu đưa Yến Phi, vẫn chẳng hiểu gì, rời khỏi nhà ăn. Song Song cắn môi, lòng rất giận.

Bị đưa đi một đoạn, Yến Phi nói với:

“AJ, dừng lại một chút đi! Sao cậu lại thế?”

Nghe giọng đầy lo lắng của cô bạn, AJ dừng bước, rồi quay lưng lại:

“Yến Phi, AJ rất mệt nên muốn về. Yến Phi về với AJ nhé?”

Yến Phi đặt tay lên trán anh chàng, sốt sắng:

“Cậu bệnh à? Thấy khó chịu chỗ nào?”

“Không, chỉ hơi mệt. Đừng lo, chúng ta về nhà đi!”

“Ừm, nhưng khi nãy cậu với Song Song nói chuyện gì tớ nghe không hiểu gì cả! Và sao cậu với Du Hạo lại...”

“Vì Song Song cứ ép chúng ta ở lại nên tớ mới nói vậy. Chẳng gì đâu!” – AJ cắt ngang.

Trông nét mặt AJ có vẻ không tốt lắm, Yến Phi thở ra:

“Vậy chúng ta về! Nhưng hãy để tớ vào nói lại với Song Song đã. Cho cậu ấy biết là cậu đang mệt nên muốn về.”

AJ thật sự không muốn Yến Phi lại vào trong đó gặp mặt Song Song, quan trọng là gặp Du Hạo nên bảo:

“Đừng, để AJ vào nói với họ! AJ cũng muốn xin lỗi vì lúc này đã nổi giận!”

Yến Phi cười gật đầu. Dõi theo bóng dáng AJ bước vào nhà ăn khi này, đôi mắt Yến Phi thấp thoáng điều suy nghĩ nào đó không rõ.

Du Hạo nhíu mày:

“AJ đã biết việc chúng ta muốn Phi Phi lấy lại ký ức à? Thảo nào cậu ấy giận dữ như thế?”

“Cậu ta giận dữ thì cứ vậy đưa Yến Phi về ư? Mà Yến Phi cũng im lặng không nói gì cả. Tức thật!” – Song Song bực mình, chống cằm, rồi nhìn cậu bạn hỏi – “À vậy cậu và Yến Phi sao rồi, có tiến triển gì không?”

“Không! Phi Phi chẳng hề có chút ấn tượng gì với tớ. Ngay cả khi tớ cố tình gọi cậu ấy bằng cái tên Phi Phi, cậu ấy vẫn bình thường!”

“Kỳ lạ thật! Cái tên Phi Phi đối với Yến Phi là một cách gọi rất đặc biệt vậy tại sao... Ngay từ lúc cậu và Yến Phi chạm mặt nhau tôi đã thấy kế hoạch này sẽ thất bại vì Yến Phi hoàn toàn không nhận ra cậu. Ôi, thế là chấm hết!”

Đúng, lẽ ra Yến Phi phải nhận ra Du Hạo ngay từ đầu. Ấy vậy, cô gái chẳng có chút ấn tượng gì, một chút cũng không. Du Hạo dường như đã có sẵn câu trả lời cho việc này cũng vì thế long mới thật sự lo lắng. Cậu muốn trốn tránh và muốn gạt chính mình.

“Cậu đừng suy nghĩ nhiều. Từ từ chúng ta tính cách khác!” – Song Song an ủi, như nhớ ra gì đó lại tiếp – “Du Hạo, còn về cuốn sách ma thuật, khi nào cậu sẽ trả lại cho Hội Nhật Hoàng?”

Không may là đúng lúc ấy AJ đi đến. Dĩ nhiên, vô tình cậu nghe được câu hỏi của Song Song. Ngay lập tức, AJ nép người vào cây cột ở phía sau ghế ngồi của Du Hạo.

Du Hạo thở ra:

“Chắc là mai. Tớ nên tranh thủ trả quyển sách ma thuật cho các bác để tránh phiền phức!”

AJ thoáng giật mình, đảo mắt nghĩ thầm:

“Sao cơ? Sách ma thuật? Hội Nhật Hoàng? Chẳng lẽ Du Hạo đã tìm thấy quyển sách cấm kỵ?!”

Chương 35

“Ừ, tốt nhất là cậu mau tổng khứ nó đi đi! Nhưng cậu phải giữ cẩn thận đấy, kẻo có ai tình cờ phát hiện ra thì mệt!” – Song Song nhắc nhở.

“Cậu đừng lo, không ai biết dưới sàn nhà gỗ lại có đường hầm! Vội lại, cái vòng xoay kim loại dùng để mở cửa hầm lại nằm khuất ở mặt dưới kệ sách. Chính thế nên suốt mười mấy năm tớ có biết đâu!”

Vì không thể ngờ rằng AJ đang núp sau lưng mình nên Du Hạo đã vô ý tiết lộ những chi tiết quan trọng liên quan đến quyền sách và cả đường hầm bí mật! AJ bất động trong giây lát rồi nở nụ cười thích thú!

Bỗng, giọng Yên Phi vang lên:

“AJ, sao cậu còn đứng đây? Cậu đã nói chuyện với Song Song chưa?”

AJ nhìn lên thấy cô gái đứng ngay trước mặt.

Du Hạo và Song Song cũng quay qua. Cô gái họ Lục ngạc nhiên:

“Yên Phi, cậu chưa về sao?”

“À, ừm, tớ định về và nhờ AJ đến nói cho hai cậu biết. Nhưng thấy không yên tâm nên tớ vào xem thử thì thấy AJ đang đứng ở đây.”

“AJ? Cậu đến từ lúc nào? Cậu đã đứng đây này giờ ư?” – Du Hạo kinh ngạc.

Song Song đưa mắt sang Du Hạo. Nếu đúng như vậy thì AJ đã nghe hết cuộc nói chuyện khi nãy!

Không thể để bị phát hiện ra việc đứng nghe lén nên AJ liền bảo:

“Tui vào đây, vừa định đến chỗ Du Hạo từ phía sau thì đúng lúc Yên Phi vào luôn. Bộ có chuyện gì khiến hai người lo lắng hả?”

“Chẳng có gì! Thế cậu định nói gì?” – Song Song vẫn còn bức bối.

“Tui xin lỗi vì lúc nãy đã nóng giận! Tui thấy trong người không khỏe nên muốn về nhà với Yên Phi. Thế thôi, điều tui muốn nói chỉ có vậy.”

Yên Phi thêm lời:

“AJ bảo mệt nên thôi chúng tớ về trước. Lần sau nếu có dịp chúng ta lại đi chơi với nhau.”

“Ừ, cậu muốn vậy thì đành chịu. Chúng tớ chắc cũng sẽ về luôn.”

Yên Phi nhìn Du Hạo mỉm cười:

“Rất vui được gặp cậu, Du Hạo! Tạm biệt!”

Du Hạo cười gượng vì tiếc nuối. Cậu không muốn để cô gái về như thế.

Yến Phi với AJ khuất dạng sau tấm cửa kính của nhà ăn. Song Song khẽ đảo mắt sang Du Hạo, anh chàng còn nhìn theo hai người nọ. À không, có lẽ cậu nhìn theo Yến Phi, với gương mặt ẩn chứa nỗi buồn!

Cửa mở AJ vừa vào phòng đã cất tiếng:

“Acc, ta về rồi đây!”

Không nghe trả lời, AJ quay qua thấy Access ngồi xoay lưng, mặt hướng ra cửa sổ. Tên tiểu yêu còn giận chuyện hôm qua bị ném vào tường.

AJ thở dài, từ từ tiến đến gần rồi đưa ra trước mặt Access một giỏ hoa nho nhỏ xinh xinh cùng lời nói:

“Được rồi, ta xin lỗi vì đã ném mi vào tường! Ta mua hoa tặng mi nè!”

Thấy Access vẫn bỏ mặc, AJ tiếp:

“Đừng giận dai như thế. Mi cũng biết từ trước đến giờ ta không bao giờ xin lỗi ai cả. Mi là người đầu tiên đó!”

Lặng thinh một lúc, Access khẽ xoay người lại:

“Cậu hãy hứa từ nay không làm thế với tui nữa! Cậu đã ném tui thẳng tay!”

“Ừ, ta hứa! Vì ta giận quá nên làm thế với mi, sẽ không có lần sau đâu!”

Access nhìn nhìn cậu bạn, bảo:

“Còn nữa, cậu đừng bao giờ nói cái câu “Ta chỉ cần Yến Phi thôi, không cần ai hết.” vậy còn tôi? Tôi là gì của cậu?”

AJ hơi bất ngờ vì tên tiểu yêu này lại để bụng câu nói ấy.

“Rồi, ta sẽ không nói thế nữa! Acc à, mi đã ở bên cạnh ta hơn tám năm, chẳng lẽ mi nghĩ ta không cần mi ư? Dĩ nhiên trong lòng ta luôn luôn có mi!”

“Thật chứ?”

AJ gật đầu liên tục. Access, trong lòng nỗi giận trôi đi hết, bắt đầu thấy sượng sượng. Hắn cầm lấy giỏ hoa nhỏ, cười vui vẻ:

“Chà, hoa cậu mua đẹp thấy sợ luôn! Cảm ơn nhé!”

AJ cười phì. Cậu thả người xuống ghế, gác chân lên bàn:

“Mi thích là được rồi! Đêm nay có nhiều chuyện vui quá.”

Access đang ôm giỏ hoa lẩn qua lẩn lại khi nghe câu nói đó của AJ liền ngẩng đầu lên:

“Nhiều chuyện vui? Là chuyện gì?”

Thấy AJ cứ cười cười hình như là có cái gì rất tuyệt thì phải. Access đặt giỏ hoa xuống, bay đến đáp lên vai chàng trai:

“Nè, có gì kể tui nghe đi!”

“Từ từ, đừng nóng. Ta sẽ nói nhưng bây giờ mi hãy đến chỗ đám thuộc hạ bảo chúng đến đây ngay! Ta có chuyện muốn giao cho chúng!”

Về đến nhà là Song Song nằm lăn ra giường, mắt hướng lên trần nhà ngẫm nghĩ. Đến giờ con bé vẫn không tài nào hiểu được vì sao Yến Phi lại không hề nhận ra Du Hạo. Dù có bị lấy đi ký ức nhưng khi gặp mặt người con trai mình đã từng yêu sâu sắc thì lập tức phải nhận ra ngay chứ! Lẽ nào tình cảm trước đây của Yến Phi và Du Hạo chỉ là nhất thời? Không đúng, những lần thấy họ đi bên nhau, Song Song thấy cả hai rất hạnh phúc. Hạnh phúc về một tình yêu gắn bó. Chưa kể, nếu không yêu Du Hạo thật sự thì Yến Phi sẽ không trở về khi biết Du Hạo là ma! Vậy rốt cuộc là vì sao? Song Song bật dậy, nghĩ ngợi, có khi nào Yến Phi đã không còn tình cảm gì với Du Hạo? Giờ đây cô gái chỉ còn biết AJ? AJ đã hoàn toàn nắm giữ trái tim của Yến Phi? Ôi trời, cái tên ấy đáng ghét thật! Song Song vò đầu tức tối.

Ngồi lặng người trong vài giây, Song Song nhìn qua bên cạnh thấy cành hoa Du Hạo tặng. Cô gái họ Lục cắm cành hoa vào cái chậu hoa ở trên tủ trong phòng ngủ. Con bé cúi người nhìn mấy cánh hoa với màu hồng phấn.

“Tặng cậu!”

“Này, sao trên đời lại có cái kiểu tặng hoa như thế nhỉ? Bộ nhìn mặt tôi mà tặng hoa thì cậu thấy buồn nôn hả?”

“Cậu này, sao lại nói thế! Rồi, tớ nhìn cậu thế này được chưa? Cậu không muốn nhận hoa à?”

Song Song cười cười, không hiểu sao lúc này thấy lòng có chút hạnh phúc, kỳ lạ. Chợt, nó nhìn chiếc gương soi trên bàn. Chiếc gương tròn to phản chiếu hình ảnh nó thật rõ! Song Song lại nhớ lời Du Hạo lần trước.

“Hiểu rồi, tớ sẽ không nhìn nữa nhưng này Lục Song Song...”

“Cậu cười trông xinh lắm nên hãy cười nhiều vào!”

Song Song nghiêng đầu, áp hai tay lên gương mặt, nói khẽ:

“Mình cười trông rất xinh sao?”

Nghĩ gì đó, cô gái họ Lục tự nhiên nhìn vào gương rồi mỉm cười! Nó chỉ muốn kiểm chứng xem lời Du Hạo có thật không!

Gương mặt đang cười tươi thì bất chợt sự xuống, Song Song lắc đầu:

“Rồi, mình điên thật rồi! Khi không nghe lời cậu ta chứ! Nhưng sao cứ nghĩ đến cái tên Du Hạo ấy nhỉ? Đi tắm thôi, tắm xong sẽ tỉnh táo lại ngay!”

Song Song rời khỏi phòng. Cành hoa trên bàn vẫn nở rực rỡ như nụ cười của ai đó gửi đến trong đêm đông.

Gió ngoài vườn thổi mạnh, xào xạc những cành cây khẳng khiu. Du Hạo ngồi lặng lẽ trên bậc thềm đá

vì lại nhớ về buổi đi chơi hôm nay. Yến Phi đã hoàn toàn không nhớ cậu là ai nữa rồi! Người con gái ấy đã có tình yêu mới! Tự dưng lúc này đến lượt Du Hạo thấy ganh tị với AJ! Lúc AJ nắm tay Yến Phi đưa đi, cậu không thể giữ Yến Phi lại được vì cậu đối với cô là gì chứ? Phải, giờ đây Du Hạo không là gì trong lòng cô gái nữa và cũng không có lý do cũng như tư cách gì để nắm tay giữ Yến Phi. Du Hạo đang hối hận? Cậu sợ điều Song Song nói trước đây sẽ trở thành sự thật.

“Du Hạo, tôi hy vọng cậu sẽ không hối hận khi đã lấy đi ký ức của Yến Phi!”

Du Hạo cúi đầu, nhắm mắt vì lòng đau nhói...

Đột nhiên, có vật gì đó bay vèo đến rớt ngay dưới chân Du Hạo. Du Hạo liền ngược mặt lên nhìn, ngạc nhiên là chẳng có ai cả. Cậu đưa mắt xuống, là một tờ giấy cuộn nhỏ. Với tay lấy lên và mở ra xem, mắt Du Hạo mở to khi dòng chữ hiện ra rõ ràng:

“Bãi đất trống? Là chỗ của bọn Dạ Ma! Chúng bắt Song Song rồi ư?”

Du Hạo vò tờ giấy trong tay. Bỗng, có cái bóng bay vút đi trên mái nhà. Du Hạo đã trông thấy, ngay lập tức liền đuổi theo.

Bóng anh chàng họ Du vừa rời đi thì AJ xuất hiện. Cậu cười nhạt:

“Hóa ra, Lục Song Song cũng quan trọng với cậu quá nhỉ, Du Hạo?”

AJ mở toang cánh cửa ngôi nhà gỗ, đưa mắt nhìn một lượt. Căn nhà tối om, vắng lặng. Cậu nhìn sang bên phải, ngay vách ngôi nhà là cái kệ sách cao cùng lúc cậu nói tiết lộ của Du Hạo vang lên “....vòng xoay kim loại dùng để mở cửa hầm lại nằm khuất ở mặt dưới kệ sách...”. Không chần chừ, AJ bước đến, cúi người xuống và đưa tay mò mẫm mặt dưới kệ sách gỗ. Tay cậu đụng trúng vật gì cứng cứng. Theo cảm nhận thì đó là vòng kim loại, đúng như Du Hạo nói. AJ từ từ xoay nhẹ một vòng. Lại thêm một tiếng và lần này là cửa hầm bên dưới sàn nhà gỗ mở ra. AJ đến gần nhìn, có bậc thang dài dẫn lối xuống tầng hầm đầy bóng tối.

“Du Thượng, ông ghê gớm thật, giấu quyền sách đáng sợ ấy ngay bên trong nhà của con trai. Đáng tiếc, tui sẽ là người có nó chứ không phải Du Hạo!”

AJ cười nhạt, đặt chân lên bậc thang rồi nhẹ nhàng tiến sâu xuống bên dưới.

Lúc này, Du Hạo vẫn còn đuổi theo cái bóng đen bay phía trước. Cái bóng lúc ẩn lúc hiện và tốc độ bay nhảy của hắn khá nhanh.

“Lũ Dạ Ma bắt Song Song làm gì chứ? Chẳng lẽ chúng muốn biến cậu ấy thành bữa ăn tối?”

Du Hạo đuổi theo cái bóng liêu xiêu kia vào bên trong rừng. Du Hạo đáp xuống đất, cẩn thận quan sát xung quanh xem có mai phục không! Dạ Ma hay đi theo đàn, thường là thể. Chúng hoạt động rất đoàn kết vậy nên lúc này Du Hạo nghĩ có thể Dạ Ma đang núp quanh đây, chờ cơ hội là sẽ tấn công ngay. Nhưng cái bóng đen khi nãy đột nhiên biến mất tiêu, Du Hạo hình như mất dấu tên ma ấy rồi! Du Hạo đưa mắt nhìn xuyên qua những tán cây xum xuê, mấy chiếc lá ngả màu tối khê rung rinh trong gió lạnh vào nửa đêm. Dường như không có ai ngoài Du Hạo cả. Không bóng dáng, không âm thanh nào phát ra dù rất khê.

“Sao mình chẳng nghe thấy “mùi” gì hết! Vậy là không có con Dạ Ma nào ư?”

Trở lại tầng hầm dưới sàn nhà gỗ, giống như Du Hạo chiều nay, AJ cũng đang có mặt ở ngay phòng có quyển sách ma thuật. Cậu chăm chú nhìn quyển sách cũ đang xoay chậm rãi trong vòng tròn ma pháp. Màng lưới phép bảo vệ tỏa ra từ ngôi sao năm cánh, biểu tượng dưới mặt sàn, đầy bụi bặm.

“Cuối cùng ta cũng tìm thấy! Ta tìm kiếm suốt mười năm trời, đã đến lúc ta có nó trong tay rồi!”

AJ thận trọng tiến đến gần màng lưới phép, khẽ khàng giơ tay lên. Cậu đưa mắt nhìn xung quanh, xem có cạm bẫy gì không. Chẳng có gì. AJ từ từ thò tay xuyên qua màng phép, một cách dễ dàng rồi tiếp tục đưa tay tiến sâu vào vòng tròn phép màu xanh lam. Một chút nữa thôi, chỉ cần một chút nữa. AJ hít sâu một hơi, mạnh dạn chạm tay vào quyển sách vẫn xoay đều, xoay đều. Trông nó thật hiền lành như thể dẫn dụ người khác hãy lấy nó!

Nhanh chóng, AJ lôi quyển sách ra ngoài. Vòng phép xanh lam và màng lưới bảo vệ bởi ngũ hành bất chợt biến mất, niêm phong đã bị gỡ bỏ!

AJ cầm quyển sách, đôi mắt trong đêm ánh lên cái nhìn ranh mãnh:

“Ta có quyển sách rồi Du Hạo!”

Đứng lặng nãy giờ không hề có động tĩnh hoặc con Dạ Ma nào ra tấn công, Du Hạo bắt đầu suy nghĩ:

“Chuyện gì vậy, cái bóng biến mất và cũng chẳng có con ma nào! Hay là ở chỗ bãi đất trống, trong giấy viết như thế...”

Rồi Du Hạo khựng lại trong thoáng chốc, lắc đầu:

“Không, không đúng! Sự việc này có gì đó không ổn! Làm sao biết chắc chúng bắt Song Song? Cái việc bảo mình đến bãi đất trống cũng không bình thường. Chúng viết thế để làm gì? Chúng muốn mình đến đó hay... muốn mình rời khỏi nhà gỗ? Không hay rồi!”

Trước mặt Du Hạo cửa hầm bí mật mở rộng. Còn chưa suy nghĩ được gì là Du Hạo lập tức chạy xuống tầng hầm. Căn phòng cuối con đường hoàn toàn trống trải, quyển sách biến mất, những màng lưới phép cũng bốc hơi theo. Xung quanh vẫn bình thường, không hề xảy ra cuộc ẩu đả nào, chỉ có những dấu giày in lại trên lớp bụi dày dưới sàn nhà. Du Hạo đã bị lừa!

“Ha ha ha, cậu lấy được nó rồi à?”

Access cầm quyển sách cười lớn. AJ nhìn sang đám thuộc hạ:

“Các người làm tốt lắm! Không còn việc gì nữa, các người có thể về!”

“Dạ, chủ nhân! Mà cái quyển sách đó là gì vậy? Nó quan trọng lắm sao?”

Lông Xám muốn đứng tim, dù hẳn chẳng có trái tim nào, khi bắt gặp cái nhìn đáng sợ của AJ

chiếu về mình. Cậu cất giọng lạnh băng:

“Từ bao giờ mà người lại có quyền bảo ta phải nói tất cả những việc ta làm cho người vậy? Các người bắt đầu nhiều chuyện rồi hả?”

Xù Xi đẩy nhẹ tên bạn ngốc, cười cười:

“Chủ nhân đừng giận. Cái tên này dân đồn lắm, hẳn rất hay tò mò! Chủ nhân là người rộng lượng đừng trách hẳn làm gì!”

Lần đầu tiên tên ma mập ấy nói một câu nghe lọt tai như thế.

AJ xoay lưng, gắt:

“Xéo đi! Đừng làm ta nổi điên!”

Câu ra lệnh vừa dứt thì đám ma đói nháo nhào lần lượt chui ra khỏi cửa sổ y như lũ vịt trời bị lừa ra ngoài đồng. Chân Đen cúi người:

“Chủ nhân nghỉ ngơi, chúng thuộc hạ xin cáo!”

Chân Đen trước khi bay đi vẫn kịp quét mắt nhìn qua quyển sách màu xanh đen kỳ bí mà Access mân mê trên tay.

Lia ánh nhìn về phía cửa sổ, bóng mấy con ma mất dạng sau đám mây đen dưới vầng trăng, AJ nghĩ thầm:

“Mình quên hỏi về lũ Dạ Ma lần trước! Có gì đó không ổn đang xảy ra!”

AJ lại nhớ đến cái bóng biến mất trong con đường nhỏ chiều này và cả cái xác chết có dấu răng của Dạ Ma trên cỏ!

Hôm sau, Song Song đứng bật dậy khi nghe Du Hạo báo tin sét đánh:

“Cái gì? Cậu nói quyển sách ma thuật bị lấy rồi ư? Ai lấy?”

“Tớ không rõ! Đêm qua, có người đột nhập vào lấy mất quyển sách!”

“Trời ơi! Chẳng phải tôi đã dặn là cậu hãy cẩn thận còn gì! Nhưng cậu đã biến đi đằng nào hay bắt tinh ở đâu mà để nó bị lấy đi dễ dàng như thế?”

“Tối qua tớ bị lừa đuổi theo một con Dạ Ma.” – Du Hạo gãi đầu.

“Gi chứ? Sao cậu cứ khoái bắt Dạ Ma vậy? Đuổi theo nó làm gì?”

Du Hạo thành thật “khai báo”:

“Tại chúng ném cho tớ tờ giấy ghi là chúng đã bắt cậu. Tớ sợ cậu xảy ra chuyện nên liền đuổi theo. Tớ đã bắt cẩn để mắc mưu.”

Song Song tròn xoe mắt, thật bất ngờ vì chuyện này. Hóa ra vì nghĩ nó bị Dạ Ma bắt nên Du Hạo mới đuổi theo rồi hậu quả là để mất quyển sách!

“Cậu vì lo cho tôi nên đuổi theo Dạ Ma à?”

Thấy Du Hạo gật đầu, Song Song chột im lặng. Không giận dữ, không lớn giọng trách mắng nữa chỉ là đang suy nghĩ!

“Xin lỗi, tôi không nên trách cậu như vậy!” – Song Song phải mất mấy giây sau mới nói được.

Du Hạo cười:

“Không, thật sự là lỗi của tớ. Lẽ ra tớ nên cẩn thận hơn!”

Nhìn nụ cười dịu dàng của anh chàng, Song Song lại suy nghĩ. Nó thấy có lỗi với Du Hạo và lúc này chợt khó xử làm sao!

“Tớ chỉ muốn báo cho cậu biết chuyện này. Bây giờ tớ phải đến Hội Nhật Hoàng cầu cứu các bác mới được!”

“Này, cho tôi theo với! Tôi cũng muốn đi!”

Ít phút sau, tại Hội Nhật Hoàng, trong phòng lớn, Kim Ban sững sờ:

“Con nói sao? Con tìm thấy quyển sách ma thuật và đem qua nó đã bị lấy đi?”

Du Hạo gật đầu. Vương Đại nhìn thẳng bé:

“Con có biết ai lấy nó không?”

Lần này, Du Hạo lắc đầu.

“Tai họa! Tai họa rồi!” – Phùng Đình tru tréo – “Tìm thấy quyển sách nhưng lại bị lấy mất và điều nguy hiểm là ai đang giữ nó?”

“Bình tĩnh đi lão Đình!” – Kim Ban quay sang Du Hạo hỏi – “Du Hạo, con vì sao tìm được nó? Khi tìm thấy quyển sách trong tình trạng ra sao?”

Du Hạo kể lại mọi chuyện cho ba ông già nghe. Cậu vừa dứt lời thì Phùng Đình vỗ tay cái chát, hăng giọng:

“Ồ, thì ra thế! A Thượng đã xây tầng hầm ấy cốt muốn giấu quyển sách! Rất có thể A Thượng đã luyện phép dưới đó cũng nên.”

“Theo như cháu kể thì, quyển sách bị bao bọc bởi vòng tròn phép niệm phong và màng lưới bảo vệ bởi ngũ hành? Đó là cách bố con dùng để niệm phong “mùi ma thuật” lại! Ra vậy, ra vậy!”

“Các bác ơi, cháu không hiểu vì sao chú Thượng chỉ niệm phong mùi ma thuật không niệm phong cả quyển sách? Và tại sao chú ấy không đưa cho Hội Nhật Hoàng?” – Song Song thắc mắc.

Ba ông lão kia nhìn nhau. Vương Đại thở ra:

“Việc A Thượng không trao lại cho Hội có lẽ vì không kịp thời gian. Còn về việc vì sao A Thượng không niệm phong cả quyển sách là vì anh ấy không đủ sức làm thế!”

Hai đứa trẻ ngạc nhiên. Kim Ban đứng dậy:

“Sự thật thì, để niệm phong quyển sách ấy phải có “phép phong ấn” mới giam được nó!”

Chương 36

“Phép phong ấn?” – Du Hạo khó hiểu.

“Cái này khoan hãy đề cập đến, vấn đề bây giờ là phải làm sao tìm ra cái kẻ đang giữ quyển sách! Thật nguy hiểm nếu như kẻ đó là một kẻ độc ác có tham vọng vì như thế càng dễ bị quyển sách thao túng làm chuyện không may!”

“Lão Đại có lý, cần tìm ra cái kẻ đó ngay trước khi quá trễ!”

“Nhưng con... con lại không biết là ai!”

Kim Ban vuốt râu:

“Du Hạo, việc con tìm thấy quyển sách ngoài Song Song, ba bác ra thì con có tiết lộ cho ai biết không?”

“Không, vì biết quyển sách đó nguy hiểm nên con không nói ai nghe cả.”

“Không cần nhất thiết con phải nói, có thể lúc nào đấy con vô tình lỡ lời và tiết lộ ra nơi cất giấu quyển sách. Vì theo cái cách kẻ đó ra tay mau lẹ như thế chứng tỏ kẻ đó biết 100% quyển sách nằm dưới tầng hầm!”

“Lỡ lời? Tiết lộ?”

Du Hạo cố suy nghĩ xem có lúc nào mình vô tình nói về quyển sách hay không. Chợt, Song Song lên tiếng:

“Du Hạo, hôm qua Yến Phi vào nhà ăn, cậu ấy nói thấy AJ đang đứng phía sau lưng cậu có khi nào cậu ta đã...”

Nghe vậy, Du Hạo bắt đầu đảo mắt.

“Tôi vào đây, vừa định đến chỗ Du Hạo từ phía sau thì đúng lúc Yến Phi vào luôn. Bộ có chuyện gì khiến hai người lo lắng hả?”

Ngoài ra cậu nhớ lại dấu giày in trên sàn nhà tầng hầm tối hôm qua.

“Đúng, đúng rồi! Rất có thể là AJ!”

“Sao con biết là ai rồi hả?” – Ba ông lão sốt sắng.

“Ừm, trước mắt là như vậy, nhưng con cần phải kiểm tra lại xem thực hư thế nào nếu có tin gì thì con sẽ báo cho các bác hay!”

Sau khi Du Hạo và Song Song rời khỏi, Phùng Đình phán đoán:

“Du Hạo biết kẻ đó là ai thế sao nó không nói cho chúng ta biết?”

“Chẳng phải nó bảo phải điều tra thật hư à?”

Kim Ban để hai tay ra phía sau, trầm tư:

“Cũng có thể là thế hoặc là vì kẻ ấy là một người có mối quan hệ đặc biệt với Du Hạo nên nó không muốn nói ra sớm! AJ???”

Ở tiệm mì Tân Quân, Yến Phi vào nhà kho thấy AJ đang đứng suy nghĩ gì đó, bèn lân la đến gần, cất tiếng:

“AJ, nghĩ gì mà bất động vậy? Bộ đêm qua đến giờ cậu vẫn còn mệt à?”

AJ sực tỉnh, quay qua cười:

“Không phải, chỉ đang nghĩ một vài chuyện thôi. Yến Phi vào đây có gì không?”

“À vẫn như mọi lần, lấy vài thùng khăn giấy.”

“AJ đã đem xuống mấy thùng đặt ở dưới chân bàn rồi đấy. Yến Phi cứ lấy, đừng với cao kéo té!”

Yến Phi gật đầu: “Biết rồi, chàng ngốc!”

Nhìn cô gái đang loay hoay cúi xuống lấy mấy cái thùng giấy, đôi mắt AJ ẩn chứa dòng suy nghĩ...

“Thật lòng? Vậy tại sao cậu không nói hết cho Yến Phi biết sự thật?”

“Đó là thật lòng của cậu hả? Tôi thà để Yến Phi trở về với Du Hạo còn hơn là để cậu ấy ở bên cạnh một kẻ chẳng biết khi nào mới nói thật như cậu!”.

Lời nói của Song Song chiếm ngự hết đầu óc AJ. Cậu cũng muốn cho Yến Phi biết tất cả sự thật về mình nhưng liệu khi nghe xong cô gái ấy có còn ở lại bên cạnh cậu? AJ sợ, Yến Phi sẽ không chấp nhận và trở về bên Du Hạo. Tận đáy lòng, AJ vẫn không đủ tự tin nghĩ rằng, trong trái tim Yến Phi, cậu quan trọng hơn Du Hạo. Nhưng nếu Song Song nói hết mọi chuyện cho Yến Phi biết thì sao? Khi ấy tất cả sẽ vỡ lẽ, lúc đó AJ sẽ khó lòng đối mặt với cô.

Nghĩ tới nghĩ lui, sau cùng anh chàng cũng quyết định nói ra sự thật.

“Yến Phi!” – AJ cất giọng, ngập ngừng.

Yến Phi dừng lại, ngược lên hỏi: “Hả, chuyện gì?”

“AJ muốn nói chuyện này cho Yến Phi biết! Sự thật thì...”

“Yến Phi!” – Giọng Diễm Quỳnh đột ngột hét lớn.

Cả hai giật mình xoay qua, Diễm Quỳnh đứng chống hông ngay trước cửa.

“Sao hai người lúc nào cũng ở bên nhau vậy? Lại còn cứ xì xầm cái gì đó.”

“Được rồi cô nương, có gì không?” – Yến Phi chen ngang để ngăn cô bạn lại.

“Mấy thùng khăn giấy chứ gì nữa! Tớ chờ lâu quá!”

“Rồi, tớ và AJ sẽ mang lên ngay. Cậu lên tiệm chờ một chút!”

Diễm Quỳnh bước đến, khoanh tay:

“Không, tớ sẽ cùng cậu mang khăn giấy lên tiệm. Còn AJ, ra ngoài xử lý mấy thùng mì đi! Mau mau!”

Yến Phi thở dài, nhìn sang cậu bạn:

“Chuyện cậu muốn nói để khi khác nhé? Nó có quan trọng lắm không?”

AJ lắc đầu: “Cũng chẳng có gì. Hẹn lúc khác sẽ cho Yến Phi biết.”

AJ lăm lăm cất bước, chưa ra đến cửa thì đã nghe Diễm Quỳnh nói ngay:

“Yến Phi, cậu có nghe tin gì chưa? Sáng nay người ta lại phát hiện một cái xác nữa đó. Lần này cũng giống mấy lần trước! Eo ơi, sao giống ma thế nhỉ!”

“Ừ, tớ có nghe. Đáng sợ thật! Không biết chuyện gì đang xảy ra!”

“Hay là có tên sát thủ máu lạnh đang xuất hiện ở phố Hoa Đạo? Đã có mấy người chết rồi, không biết có đến lượt mình không nữa!”

Diễm Quỳnh run cả người. Nó thấy rợn tóc gáy với mấy cái việc thế này. Ngay cửa, AJ lặng im trong chốc lát với đôi mắt đầy suy tư rồi rời phòng.

Trưa, AJ rời tiệm mì đi dạo một lúc. Đang đi thì bất chợt thấy có đám đông vây quanh ở phía xa, hình như là xảy ra chuyện gì thì phải! AJ liền tiến đến gần. Từ phía sau, cậu cố rướn người lên nhìn vào bên trong, nơi những người này đang tụ tập lại xem. AJ ngạc nhiên, trước mặt là một xác chết trắng bệch, trông thân hình như mềm nhũn, nằm dựa vào bức tường đá cũ. Và hiển nhiên, cậu lại thấy dấu răng trên cổ xác chết, giống hệt lần trước...

AJ rời khỏi đám đông, bước từng bước chậm chạp. Sự việc này ngày càng nghiêm trọng, cần phải giải quyết vấn đề này thôi.

Bịch! Bịch! Bịch! AJ ném từng tên thuộc hạ xuống đất, lòng đang rất giận dữ. AJ túm lấy gã Long Xám, trừng mắt nhìn hắn:

“Tại sao chúng bây vẫn chưa xử lý cái đám Dạ Ma xa lạ đó? Tại sao?”

Long Xám nuốt nước bọt, mặt tái nhợt:

“Chủ... chủ nhân bớt nóng! Chúng thuộc hạ đang định báo cho người biết về chúng đấy ạ!”

“Báo cái gì? Dạo gần đây có rất nhiều xác chết ở phố Hoa Đạo, tất cả đều do Dạ Ma gây ra! Vì sao có chuyện như thế! Đó là những Dạ Ma đã xuất hiện vào ban ngày, các người có biết không?”

“Dạ... dạ biết! Đó là điều thuộc hạ định báo với chủ nhân!”

AJ quăng gã ma ốm yếu vào gốc cây. Cậu liếc mắt qua mấy tên thuộc hạ nằm lăn lộn dưới đất. Linh Tinh sợ đến mức không dám ngẩng mặt. Gã Xù Xi chân đứng không vững. Còn kẻ bên Chân Đen ra vẻ khép nép.

“Nào! Nói ta nghe! Nói rõ về chuyện này xem!!!” – AJ quát.

Tất cả đều dồn mắt về phía Chân Đen. Tên ma xương ồm đành lên tiếng:

“Chúng thuộc hạ bắt tài, chưa kịp điều tra được gì về kẻ đứng phía sau mấy tên Dạ Ma kia thì bất ngờ hay tin: chúng bắt đầu xuất hiện được vào ban ngày và ra tay tấn công con người! Thật không thể tin nổi!”

“Ý ngươi là sau cái lần ta giao đấu với chúng xong thì ngay sau đó chúng đã có thể xuất hiện vào ban ngày?”

“Vâng, đúng thế! Thuộc hạ bảo Linh Tinh tiếp tục điều tra nhưng xem ra tình hình đã vượt khỏi phạm vi cho phép của chúng thuộc hạ nên đành bắt lực!”

AJ siết chặt tay, nghiêng răn, cái nhìn lạnh băng:

“Nghĩa là bây giờ các ngươi hoàn toàn thua chúng một cách thảm hại!”

Lũ ma đôi chột nín khe. Xù Xi liếc qua liếc lại rồi tự dưng vờ bảo:

“Có lẽ là vì... chủ nhân của chúng quá lợi hại!”

Lập tức AJ lia ánh nhìn đe dọa về hấn: “Ngươi ám chỉ ta bắt tài ư?”

“Ồ, dạ đâu dám! Ý thuộc hạ là vì chúng được chủ nhân của chúng truyền phép nhiều nên chúng mới xuất hiện được vào ban ngày! Không như chúng thuộc hạ đây, vẫn còn kém cỏi.”

“Ta hỏi, bây giờ các ngươi muốn gì?”

Cả đám nhìn nhau. Chân Đen mạnh dạn:

“Được, nếu chủ nhân đã hỏi thế thì thuộc hạ xin nói thẳng. Bây giờ sự việc ra nông nổi này rồi chỉ còn một cách là chủ nhân hãy cho chúng thuộc hạ thêm phép để xuất hiện vào ban ngày. Chỉ có vậy thì mới tiếp tục xử lý cái đám Dạ Ma cùng kẻ đứng đằng sau!”

Nghe xong lời đề nghị thẳng thừng của tên thuộc hạ, AJ đã im lặng. Không khí trên bãi đất trống thật nặng nề.

Mấy giây sau, giọng AJ vang lên, trầm nhưng rõ:

“Có chắc nếu lần này ta cho các ngươi xuất hiện được vào ban ngày thì các ngươi sẽ giải quyết rốt ráo việc này trong vòng ba ngày?”

Chân Đen ngược lên:

“Ba ngày! Chắc chắn rồi chủ nhân! Chỉ cần chúng thuộc hạ có thể xuất hiện vào ban ngày thì lập tức xử chúng ngay rồi mang xác chúng về đưa cho ngài.”

AJ tự dưng quay lưng đi. Chính vì thế mà đám Dạ Ma đã không biết rằng, kẻ đáng sợ đó đã nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Tốt! Được rồi, ta sẽ để các ngươi xuất hiện vào ban ngày và đây sẽ là lần truyền phép cuối cùng ta ban cho, sẽ không còn bất kỳ lần nào nữa!”

Đám ma vô cùng khoái chí về điều đó. Chúng không ngờ việc đòi hỏi lần này lại dễ dàng như vậy!

Chúng đồng thanh đáp dạ.

Chợt, có tiếng bước chân, lũ ma đói và AJ xoay qua.

“Tôi phải nói bao nhiêu lần cậu mới hiểu? Tôi và cậu không còn lý do gì để gặp nhau nữa, đừng đến làm phiền tôi!” – AJ khó chịu nhìn về phía Du Hạo.

Đối diện, Du Hạo hỏi ngay không dài dòng:

“Lúc này cậu và đám thuộc hạ lại âm mưu chuyện gì nữa sao?”

“Tôi về! Tôi không muốn nghe những câu vớ vẩn như thế đâu.”

“Khoan, đứng lại! AJ, cậu đã lấy cắp quyển sách cấm kỵ rồi phải không?”

Du Hạo tưởng rằng AJ sẽ chối nhưng nào ngờ cậu bạn lại thừa nhận:

“Ừ, tôi lấy nó vào đêm qua. Giờ nó đang nằm trong tay tôi. Bất ngờ thật, hóa ra Du Thượng lại giấu dưới sàn nhà gỗ, chỗ ở của cậu!”

“Tớ biết ngay là thế! Hôm qua cậu đã nghe cuộc trò chuyện của tớ và Song Song. Lẽ ra tớ nên cẩn thận đề phòng cậu!” – Du Hạo giận bản thân.

AJ cười, lắc đầu:

“Dù cậu có cẩn thận đến mấy tôi cũng sẽ tìm đủ mọi cách để lấy nó! Tôi không muốn cậu trao nó cho Hội Nhật Hoàng!”

“AJ, dừng lại đi! Trả quyển sách cho tớ! Quyển sách rất nguy hiểm! Nó sẽ giết cậu! Tớ không muốn chuyện đó xảy ra đâu!”

AJ nhíu mày, ngoáy lỗ tai:

“Tôi có nghe lầm không, cậu lo cho tôi à? Cậu đâu có tốt lành như vậy! Tôi sẽ luyện phép trong quyển sách cấm kỵ đó, không có gì ngăn tôi được!”

“Cả Phi Phi luôn ư?”

“Giờ này mà cậu còn gọi Yến Phi bằng cái tên Phi Phi? Dẹp ngay đi!”

Du Hạo, với đôi mắt kiên quyết:

“Cậu thích Phi Phi? Và điều cậu làm cho cô ấy là thế này sao? Dối trá, che giấu tất cả một cách tàn nhẫn! Nếu vậy thì cậu hãy rời xa Phi Phi!”

“Đủ rồi! Đừng ai bảo tôi phải rời xa Yến Phi! Tôi là một kẻ dối trá, độc ác nhưng ít ra tôi vẫn hiểu một điều, đó là dù thế nào đi nữa cũng không thể rời xa người mình yêu thương!”

Du Hạo biết AJ ám chỉ điều gì. AJ tiếp:

“Du Hạo, chính cậu là người từ bỏ Yến Phi vì vậy cậu không có quyền chen vào cuộc sống của cô ấy nữa! Đừng tự tiện quyết định thêm bất cứ điều gì trong cuộc đời cô ấy! Khi nào Yến Phi không cần tôi thì tôi sẽ rời xa cô ấy ngay lập tức không cần cậu phải nói. Còn nếu Yến Phi vẫn còn cần AJ này thì tuyệt đối không bao giờ tôi buông tay cô ấy ra! Đó là sự khác nhau giữa tôi và cậu!”

“Vậy là cậu nhất định không rời xa Phi Phi?”

“Không!!!”

“Cậu cũng không trả quyền sách ma thuật cho tớ?”

“Không và không! Tôi không muốn tranh cãi vớ vẩn với cậu!”

AJ toan quay gót thì Du Hạo bỗng nói một câu:

“Có một câu chuyện tớ từng đọc đã viết rằng: Gánh vác trên vai trách nhiệm bảo vệ một người là điều không dễ dàng. ”

AJ, không quay lại nhìn bạn, cười cười bảo:

“Đúng và ý cậu là chỉ có cậu mới đủ sức bảo vệ Yến Phi? Du Hạo, cậu quên rằng nếu như một người đã mất đi tất cả thì người đó sẽ dùng cả mạng sống để bảo vệ thứ quý giá cuối cùng!”

Bóng dáng AJ biến mất sau làn hoa úa tàn. Du Hạo cúi đầu, thì thầm:

“Trước đây, tớ luôn muốn bảo vệ Phi Phi nhưng bây giờ người tớ lo lắng và muốn bảo vệ là cậu đó, ngốc ạ! Và điều đó thật sự không dễ dàng với tớ!”

Màn đêm buông xuống, Chân Đen giơ tay lên cao, cười sảng khoái:

“Ha ha ha! Cuối cùng thì ta cũng đã có được thứ sức mạnh cần thiết để xuất hiện vào ban ngày, cái điều ta chờ đợi suốt mấy trăm năm qua!”

“Đúng! Chúng ta, ngày mai đã có thể xuất hiện vào ban ngày và tha hồ săn bắt con người, lũ Nhật Ma sẽ phải sợ chúng ta!” – Xù Xi háo hức theo.

Lông Xám nhìn những vầng phép sáng xung quanh hai bàn tay của hắn với vẻ hoan hỉ tột độ:

“Chưa bao giờ tao thấy khỏe như lúc này! Một luồng phép mạnh mẽ đang chạy khắp cơ thể. Chẳng tưởng tượng nổi tao sẽ có sức mạnh lớn như thế! Tất cả đều là nhờ kế hoạch tuyệt vời của mày đấy, Chân Đen!”

Chân Đen hạ tay xuống, nhếch mép:

“Quá khen, thứ mày nên cảm ơn chính là hắn! Ra đây xem nào!”

Chân Đen hướng mắt vào màn đêm, một bóng dáng cao cao đứng bất động nãy giờ, từ từ bước ra khỏi vùng tối bí mật. Đó là một chàng trai với cặp kính cận. Ánh mắt y trông vô hồn nhưng rất đáng sợ giống đôi mắt của kẻ đi săn. Còn cái miệng thì cứ mở to, lòi mấy cái răng nanh dài hoắc. Hình dáng là con người nhưng với vẻ đó thì trông như con Dạ Ma chính hiệu. Chàng trai này chính là người lần trước bị Chân Đen tấn công. Hắn đã cắn y một phát vào cổ.

“He he he! Gã chủ nhân chẳng thể ngờ con Dạ Ma tấn công con người mấy ngày qua lại là một con người!” – Xù Xi cười hắc hắc.

Chân Đen vuốt cái cằm dài xương xóc, gật gù:

“Gã dù gì cũng là con người nên không biết một bí mật của Dạ Ma chúng ta. Dạ Ma muốn no bụng thì sẽ hút máu người nhưng nếu Dạ Ma chỉ cần mà không hút máu thì kẻ đó sẽ trở thành một Dạ Ma khác. Cùng với hình dáng con người kẻ đó vẫn đi lại vào ban ngày bình thường!”

“Đúng và nhờ thế, chúng ta đã tương kế tựu kế vạch ra kế hoạch này, khiến gã chủ nhân ngỡ rằng có Dạ Ma xuất hiện vào ban ngày thật!”

“Bây giờ làm gì với cái tên này đây?” – Lòng Xám gãi đầu.

Chân Đen cười khẩy. Bất ngờ hấn gior tay đánh mạnh vào đầu chàng thanh niên vẫn đứng bất động. Một rồi hai rồi ba và cuối cùng là những dòng máu đỏ lôm chảy dài từ trên đỉnh đầu kẻ tội tở tội nghiệp kia đến khi y ngã xuống chết với đôi mắt mở trừng trừng...

“Xong, thế là nhẹ người. Quá đơn giản!” – Chân Đen phúi tay.

Xù Xi với Lòng Xám cùng cất tiếng cười tàn bạo. Cùng lúc, Linh Tinh đáp cái phịch xuống phiến đá to: “Chân Đen, Mắt Đỏ đến tìm mày!”

Chân Đen, ánh nhìn sâu hun hút, ẩn dưới đáy mắt ranh mãnh đó là một âm mưu.

“Chân Đen, nghe nói mày đã thuyết phục được gã chủ nhân truyền sức mạnh cho đám Dạ Ma! Chúc mừng!” – Mắt Đỏ chấp hai tay như kiểu chúc mừng.

“Cám ơn mày. Mày đến có gì không?”

“Chân Đen, mày cũng biết để giúp đỡ mày tao đã hy sinh rất nhiều thuộc hạ. Mày cũng nên cho phần thưởng để đền bù chứ! Với lại mày đã bảo “kế hoạch” này đều là vì lợi ích của Dạ Ma chúng ta. Bây giờ mày nên tiếp tục truyền sức mạnh cho tao để tao được xuất hiện vào ban ngày!”

“À đúng, mày nói có lý. Được, tất nhiên tao phải cho mày phép rồi nhưng tao có một đề nghị rất hay cho tao và mày!”

“Đề nghị? Là đề nghị gì?”

“Mày đến gần đây, cái này cần phải bí mật một tí.”

Nghĩ là sẽ có cái gì thú vị nên Mắt Đỏ không ngần ngại tiến đến gần Chân Đen. Chỉ chờ có thế, nhanh như cắt và không thương tiếc, Chân Đen lập tức dùng tay phải, thật mạnh, đâm thủng phần bụng của gã bạn chỉ trong tích tắc! Mắt Đỏ bàng hoàng nhìn xuống, bụng hấn thủng một lỗ to tướng, máu đen trào ra xối xả như vòi nước.

“Mày... Chân Đen... mày tại sao... mày lại...”

Chân Đen cười mĩa, xoay bàn tay rút ra thật nhanh. Mắt Đỏ chẳng nói được lời nào nữa. Cứ thế hấn đứng với những dòng máu đen quánh, đặc sệt, chảy dài. Vài giây sau đầu tên ma cúi gục. Mắt Đỏ chết đứng đầy trân trối!

Chân Đen co mấy ngón tay xương xẩu, cười man rợ:

“Mắt Đỏ, yên nghỉ đi nhé! Thuộc hạ của mày sẽ quy phục tao, mày không cần lo cho chúng nữa. Còn lý do vì sao tao giết mày thì, rất đơn giản, một nước không thể có hai chúa! Một là tao, hai là mày phải chết!”

Chương 37

“Anh đang luyện phép trong quyển sách ma thuật cầm kỳ này sao?” – Cố Nhiên nhìn người bạn thân một cách e ngại.

Du Thượng cười, đáp:

“Ừ, nó rất tuyệt! Anh đừng lo sẽ không sao đâu. Tôi luyện chỉ là để gia tăng sức mạnh thôi.”

AJ chăm chú nhìn quyển sách màu xanh đen khá cũ và vô cùng kỳ bí ở trên tay Du Thượng. Nó tò mò vì nghe hai từ “cầm kỳ” phát ra từ miệng bố.

.....

“Du Thượng, anh... anh bình tĩnh lại đi! Anh đang bị quyển sách điều khiển đấy...! Dừng lại mau... trước khi quá trễ...!”

Lúc ấy, Du Thượng hoàn toàn mất lý trí, không còn nhận ra người bạn thân của mình nữa vì thể đã vùng tay giết chết Cố Nhiên chỉ bằng một luồng phép sáng. Máu phụt ra, nhuộm đỏ sàn nhà.

“Mau chạy đi con! Nhanh lên!” – Lan Trân đẩy mạnh AJ ra ngoài qua khe hở của bức tường. Cô chỉ kịp giải thoát cho đứa con trai út.

... AJ sợ hãi nhìn vào trong nhà, thấy mẹ van xin Du Thượng tha thiết:

“Làm ơn! Làm ơn đừng giết các con em... anh Du Thượng...!”

Bên cạnh, ba anh chị của AJ đang nép vào người Lan Trân, đôi mắt đầy sợ hãi. Vệt sáng lóe lên trên bầu trời. Là sấm sét vang ầm ỹ cùng lúc thân hình Lan Trân ngã xuống nằm gục trên người chồng. Những dòng máu tuôn trào, chảy ngược. Bên ngoài cửa sổ, AJ phải cắn chặt môi để không thét lên. Rồi sau đó nó bất động, tâm hồn bị xé toạc cùng đôi mắt mở to chực trào lệ khi hai anh và chị nó từng đứa bị giết không thương tiếc. Những thân hình bé nhỏ lịm dần dưới đồng đồ nát.

... Bố, mẹ cùng anh chị AJ đã trở về thế giới tro tàn.

AJ ngồi bật dậy. Suýt tí nữa cậu đã hét lên trong giấc mơ nhưng may là không hề có tiếng gào thét nào cả. AJ thở hổn hển, mồ hôi ra ướt cả trán, thân hình thì run lên vì nỗi sợ của quá khứ đè nặng. Cậu lại mơ thấy cơn ác mộng của mười năm trước. Lần này không biết là lần thứ bao nhiêu cậu quay về cái đêm kinh hoàng ấy. Hầu như đêm nào AJ cũng gặp ác mộng hiếm có khi ngủ đến sáng. Phải, lúc nào cậu cũng thức dậy vào nửa đêm để rồi bị nỗi đau cùng thù hận gặm nhấm tâm hồn.

Nhắm mắt, AJ co người, cần phải lấy lại bình tĩnh. Khi nỗi sợ hãi đã vơi bớt, AJ đưa mắt sang bên cạnh, Access nằm ngủ phoi bụng ngáy khò khò. Tên tiểu yêu này lúc nào cũng ngủ ngon lành, chả biết gặp ác mộng là gì.

Khẽ khàng, AJ bước xuống cái giường cũ rồi đến bên chiếc bàn nhìn quyển sách ma thuật nằm im trên đó. AJ với tay lấy quyển sách lên, siết chặt như muốn nghiền nát nó ra thành trăm mảnh. Hận, hận và hận!!!

“Những gì ông đã gây ra, tôi sẽ bắt gia đình ông trả lại gấp trăm lần!”

AJ từ từ mở quyển sách ra xem. Bên trong là những chiêu thức luyện phép rất kỳ lạ và có vẻ như chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta lấy làm thích thú, muốn luyện thử xem thế nào. AJ ngồi xuống sàn nhà, hai chân gấp lại, hai tay chắp vào nhau để trước ngực, mắt nhắm nghiền. Mấy giây sau, ngay bên dưới nơi AJ ngồi xuất hiện một vòng tròn ma pháp với hàng ngàn các ký hiệu và hình thù trông rất kỳ lạ đồng thời tiếp đến những mảng sương đen bắt đầu tỏa ra vây quanh thân thể chàng trai trẻ.

Sáng sớm, tại Hội Nhật Hoàng, Du Hạo nhìn ba lão già với ánh mắt như cầu cứu. Lúc này cậu rất cần sự giúp đỡ của họ:

“Các bác ơi, các bác giúp con với!”

“Chuyện gì xảy ra vậy, Du Hạo? Mau nói đi!” – Phùng Đình sốt ruột.

“Là chuyện có liên quan đến quyển sách ma thuật!”

Ba ông già trở mắt. Rất nhanh, Kim Ban vuốt râu, điềm đàm:

“Con đã biết ai nắm giữ quyển sách cấm kỵ đó rồi phải không?”

Du Hạo gật đầu với vẻ mặt buồn bã. Vị hội trưởng cũng đoán ra được tâm tư của thằng bé này: “Người đó là một người rất đặc biệt với con?”

“Rất đặc biệt?” – Hai người còn lại đồng thanh vì bất ngờ.

Song Song nhìn qua Du Hạo. Cậu chàng cất tiếng:

“Đúng ạ. Cậu ấy là người bạn đầu tiên và cũng là duy nhất của con. Không những thế cậu ấy lại chính là con trai út của bác Thẩm Cố Nhiên!”

Lần này thì cả ba cái miệng cùng nói:

“Con trai của nhà họ Thẩm ư? Nhà họ Thẩm vẫn còn một người sống sót?”

“Vâng, sự thật là vậy đấy!” – Song Song thay lời cậu bạn tiếp.

Vương Đại lắc đầu:

“Rắc rối đây! Nhà họ Thẩm còn sót lại một giọt máu, chắc chắn cậu bé đó sẽ tìm cách trả thù nhà họ Du!”

“Mục đích AJ trở về phố Hoa Đạo là để trả thù, người cậu ấy nhắm đến chính là con. AJ bị Dạ Ma cắn nhưng không chết và sau lần đó cậu ấy luyện được ma thuật. Con không biết vì sao cậu ấy biết về quyển sách cấm kỵ. Vì không cẩn thận con đã lỡ tiết lộ ra chỗ cất giấu quyển sách, cuối cùng...”

“Cuối cùng thằng bé đó đã lấy mất chứ gì? Hơi, sao lại ra nông nỗi này!” – Phùng Đình chán chường.

Kim Ban bảo: “Con đã hỏi cậu ta về việc này chưa?”

“Con đã đến gặp AJ. Cậu ấy chẳng những không chối mà còn nhất quyết không bao giờ trả nó lại cho con!” – Du Hạo rũ người.

Kim Ban trầm tư suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng:

“Chuyện đã đến nước này thì chỉ còn một cách là giải quyết theo cách trước đây thôi! Dùng phép phong ấn thuật thu phục quyền sách ma thuật!”

“Phong ấn thuật? Thế nghĩa là sao?” – Song Song khó hiểu.

“Nói đơn giản là thuật phong ấn đó. Nếu muốn giam một vật thể có ma thuật cao thì phải phong ấn nó. Ý là dùng dấu ấn niêm phong lại!”

Thấy hai đứa trẻ cứ ngơ ngác Kim Ban đứng dậy ra dấu:

“Cả hai đi theo bác. Lần trước Song Song có hỏi vì sao bố Du Hạo lại không niêm phong cả quyền sách ma thuật thì bây giờ bác sẽ giải thích cho nghe!”

Tất cả rời phòng lớn để đi đến phòng cấm. Đó hiển nhiên là một căn phòng trống, không có gì cả ngoài một cánh cửa ở cuối phòng. Cánh cửa cổ xưa với những đường trang trí bí ẩn và chằng chịt. Kim Ban xoay lại:

“Trước khi cho các con vào xem nơi giam giữ quyền sách ma thuật bác sẽ nói đến vài vấn đề. Sự thật thì việc quyền sách bị lấy mất không phải là mới xảy ra. Mấy trăm năm trước quyền sách này cũng có vài lần bị đánh cắp!”

“Sao? Thật thế ư? Vậy làm cách nào quyền sách lại trở về chỗ cũ?” – Du Hạo kinh ngạc.

“Cái này trong cuốn Nhật ký Nhật Ma của tổ tiên có đề cập. Các tổ tiên viết rằng « Nếu quyền sách cấm kỵ bị lấy cắp và biết rõ ai đang nắm giữ nó thì cần phải có một người học phép phong ấn thuật để phong ấn nó lại như thế thì mới mong tai họa không xảy ra. » Các con hiểu chứ?”

“Ý các cụ Nhật Ma là cần một người học phép phong ấn để giam quyền sách?”

“Du Hạo nói đúng. Phép phong ấn được cất giữ và lưu truyền trong quyền sách Phong ấn thuật sách cấm kỵ. Chỉ có người nào học được phép này thì mới đủ khả năng niêm phong hoàn toàn quyền sách cấm kỵ đó!”

Song Song đặt tay lên môi:

“Cháu hiểu rồi! Đây là lý do vì sao chú Thượng lại không phong ấn quyền sách cấm kỵ được là bởi vì chú ấy không hề học phép phong ấn thuật!”

Vương Đại gật gù:

“Cháu đã hiểu ra được vấn đề mấu chốt rồi đấy. Nguyên nhân thật sự là: kẻ nào học phép trong quyền sách cấm kỵ đều không thể học phép phong ấn thuật được. Vì đó là hai dòng phép trái chiều, giống như âm và dương, sáng và tối. Nói chính xác rằng, kẻ giữ quyền sách cấm kỵ không thể và mãi mãi không đủ khả năng phong ấn quyền sách!”

“Chính thế nên các cụ Nhật Ma mới bảo tìm một người khác học phép phong ấn thuật. Chỉ có người đó mới niêm phong được quyền sách cấm kỵ ấy!”

Bây giờ hai đứa trẻ đã hiểu lý do Du Thượng chỉ niêm phong mùi ma thuật mà không niêm phong cả quyền sách là vì ông không đủ khả năng làm thế.

“Bây giờ hai đứa đã hiểu vấn đề căn bản về quyền sách cấm kỵ thì bác sẽ cho các con xem nơi giam giữ nó và cả quyền Phong ấn thuật sách cấm kỵ.”

Kim Ban vừa dứt lời thì đồng thời mở cánh cửa ở cuối phòng ra. Du Hạo và Song Song bước vào, thứ đầu tiên chúng thấy là một cái bệ cao, trên thân bệ có khắc ký hiệu cái vòng tròn, ở giữa là hình tam giác ngược.

“Đó là dấu ấn của phép phong ấn thuật. Khi con ra lệnh phong ấn quyền sách cấm kỵ thì ký hiệu này sẽ xuất hiện giam nó lại!”

“Nhưng nếu quyền sách bị niêm phong thì làm sao chú Thượng lấy được?”

“Câu hỏi của cháu khá đầy Song Song. Chắc cháu biết vào đêm trăng tròn thì Dạ Ma sẽ mạnh lên và đó là cũng là thời điểm phép niêm phong bị biến mất!” – Phùng Đình giảng thích.

“Cái gì? Phong ấn bị biến mất, tại sao?” – Du Hạo thốt lên.

“Cái này vẫn không rõ, chỉ biết sự thật là như vậy. Bố con chắc chắn biết điều này nên đã lấy cấp quyền sách vào thời điểm trăng tròn.”

Đúng lúc, Kim Ban lấy xuống cho Du Hạo và Song Song xem một quyển sách khá dày, bên ngoài đề tựa “Phong ấn thuật sách cấm kỵ”. Cầm quyển sách, Du Hạo có vẻ thích thú thuật phong ấn này.

“Thế bây giờ việc chúng ta cần làm là tìm ra một người luyện thuật phong ấn? Vậy các bác đã chọn được ai chưa?”

“Cháu nói đúng, Song Song. Còn người mọi người chọn chính là...”

Tự dưng sáu con mắt của ba ông lão hướng về phía Du Hạo đang mãi mê lật từng trang sách trong quyển phong ấn. Du Hạo ngước lên, chỉ vào mặt mình:

“Là con ư? Mọi người bảo con luyện thuật phong ấn?”

“Ở đây chỉ toàn lão già. Gia đình con thì chẳng ai giỏi phép bằng con nên không phải con thì là ai?” – Phùng Đình trêu.

“Nhưng... chưa chắc con lĩnh hội được thuật này. Nó lạ quá!”

“Điều đó con không cần lo, chúng ta sẽ chỉ dạy thêm để con nâng cao trình độ ma pháp. Thuật này cũng chẳng có gì khó khăn. Với lại cái gì cũng phải có sự may rủi thôi, chúng ta đành phải thử, không còn cách nào khác.”

Du Hạo gãi đầu khó xử. Bên cạnh, Song Song bảo:

“Các bác nói đúng đó. Chuyện đã đến nước này thì đành phải thử thôi. Xem như cậu vì Yến Phi và vì AJ.”

Thấy Du Hạo lưỡng lự, Kim Ban vuốt râu:

“Du Hạo à, bác có vắn đề này muốn nói cho con biết trước khi con quyết định vì sự chọn lựa thuộc về con. Thăng bé đồ tên AJ đúng không? Nếu con luyện thuật phong ấn thì khi giao đấu với AJ, thuật đó có thể sẽ giết chết cậu ấy! Nói cách khác, con sẽ là người giết AJ!”

“Sao cơ???” – Mắt Du Hạo mở to sững sờ.

Lúc này, trên ngọn đồi phía sau trường tiểu học, AJ và Yến Phi đang ngồi bên nhau dưới gốc cây to mười năm trước. Cả hai cùng nhìn về phía trước ngắm nhìn bầu trời trong xanh cao vợi với cùng những đám mây trắng muốt.

“AJ, sao tự dưng cậu lại muốn chúng ta lên đây vậy?” – Yến Phi hỏi.

AJ đưa tay vén nhẹ mái tóc dài của cô gái, giọng thật dịu dàng:

“Thỉnh thoảng AJ muốn cùng Yến Phi ôn lại kỷ niệm cũ thôi.”

Yến Phi cười lém lỉnh, ngả đầu lên bờ vai AJ. Anh chàng cũng quàng tay qua siết chặt đôi vai mỏng manh kia. Im lặng một lúc, Yến Phi nói:

“AJ, cậu có biết khi thích nhau người con gái hay hỏi người con trai một câu thế này: Vì sao anh lại thích em? không?”

“VẬY À?”

“Ừ!” – Yến Phi gật gù – “Thế giờ tớ sẽ hỏi cậu: Vì sao cậu lại thích tớ?”

“AJ vốn rất kém môn hỏi-trả lời. Với lại câu này khó quá!”

Yến Phi bịt miệng cười:

“Đùa thôi, thích là thích đâu cần lý do.”

“Thích là thích, đâu cần lý do ư?” – AJ lặp lại lời bạn gái rồi đưa mắt nhìn bãi cỏ xanh mướt trong làn gió sớm – “Yến Phi có biết vì sao gió lại yêu cỏ cây không?”

Yến Phi ngóc đầu dậy, tròn xoe mắt vì câu hỏi kỳ lạ đó. AJ nhìn sâu vào mắt Yến Phi, cái nhìn ám áp nhất từ trước đến nay:

“Gió yêu cỏ cây vì nhờ cỏ cây gió mới biết sự tồn tại của bản thân mình! Cũng như vậy, nhờ có Yến Phi, AJ mới nhận ra mình vẫn đang sống.”

Yến Phi cảm nhận qua đôi mắt buồn cô độc ấy ẩn chứa một tâm hồn đầy khổ đau, mất mát. Tuy không biết AJ đã gặp chuyện gì trong quá khứ nhưng nó vẫn biết cậu ắt hẳn đã trải qua những điều đau đớn nhất.

Trở lại phòng cấm, Du Hạo vẫn còn bàng hoàng vì câu nói của Kim Ban. Song Song cũng ngạc nhiên trước điều đó:

“Thuật phong ấn sẽ giết AJ? Thật vậy sao?”

“Thường là vậy. Kẻ luyện phép cấm kỵ sẽ có thể bị giết bởi thuật phong ấn!”

“Vì sao lại thế được?” – Du Hạo bối rối.

Vương Đại nghĩ gì đó liền bảo:

“Nhưng việc đó chỉ là có thể thôi! Trước đây cũng có vài người thoát chết. Cái đấy chỉ là xui xẻo, đúng không lão Ban?”

“Lỡ như AJ nằm trong phần xui xẻo đó thì sao?”

“Cái lão này, sao lại vậy? Lão nói thế Du Hạo sẽ khó xử!” – Phùng Đình gắt.

Kim Ban thở dài:

“Tôi chỉ muốn Du Hạo biết hết tất cả về thuật phong ấn, có thế nó mới tự lựa chọn cho mình một hướng đi. Chúng ta không thể giấu giếm và ép buộc nó. Vì nếu có xảy ra chuyện không may thì Du Hạo sẽ dễ dàng chấp nhận. Du Hạo à, chúng ta không muốn ép con. Con cứ suy nghĩ kỹ đi!”

Du Hạo không nói gì, mái đầu cúi thấp. Kim Ban quay lưng đi. Còn hai ông nọ thì đành thôi, cũng theo sau. Trước khi rời phòng, Kim Ban cất tiếng:

“Du Hạo, nếu như AJ không còn đường quay về thì đây sẽ là cách tốt nhất cho cậu ấy và để ngăn quyền sách cấm kỵ không gây thêm tội ác. Con cần dứt khoát để lựa chọn! Tương lai là sự lựa chọn của chúng ta ở hiện tại, nếu do dự ta sẽ đánh mất tương lai. Bác mong con mau chóng quyết định!”

Du Hạo vẫn im lặng. Sự im lặng khiến cậu muốn ngạt thở. Khó chịu vô cùng! Cậu cần đưa ra một lựa chọn nhưng sao khó khăn và đau đớn thế này!

Song Song đứng bên cạnh, chẳng biết làm gì, và không biết vì sao khi thấy Du Hạo như thế nó buồn vô cùng, rất buồn...

“Du Hạo, cậu hãy suy nghĩ thật kỹ để đừng hối hận!”

Song Song lên tiếng lúc cả hai đã trở về ngôi nhà gỗ. Du Hạo gật đầu, cười:

“Ừm, tớ biết rồi cậu đừng lo. Cậu về cẩn thận. Mà này, nếu có gặp AJ thì cậu đừng nói gì hết nhé! Đừng nói gì nữa cả!”

Song Song ậm ừ. Cô gái họ Lục vừa rời khỏi thì Du Phương xuất hiện, vừa thấy em trai cô đã nói ngay:

“Du Hạo, em hay tin gì chưa? Lại có thêm người chết vào hôm qua, chắc chắn là lũ Dạ Ma làm rồi. Chúng đã xuất hiện vào ban ngày, điều này thật đáng lo! Không thể tưởng tượng được Dạ Ma lại hiện hình vào ban ngày cơ đấy. Ất hẳn lại là do cái tên lần trước, chủ nhân của đám Dạ Ma. Chết tiệt phải nghĩ cách tiêu diệt hắn mới được.”

“Không được đâu! Chị không thể giết AJ!” – Du Hạo giật mình, ngăn.

“AJ? AJ là ai? Đừng nói là cái tên ác độc ấy nhé? Du Hạo, em biết cả tên hắn à? Và tại sao em lại bảo chị đừng giết hắn chứ? Lý do xem nào!”

Du Hạo nhìn chị gái:

“Chị Du Phương, có chuyện này em muốn nói chị nghe. Nhưng trước khi nói em cần biết là chị có biết chuyện bố chúng ta giết cả nhà bác Cổ Nhiên?”

Thờ ra, Du Phương không muốn lại nhắc đến chuyện đau lòng ấy:

“Dĩ nhiên! Ngoài mẹ ra, chị là người tiếp theo giữ bí mật đó.”

“Thế thì tốt. Sau khi được nghe mẹ kể về bị kịch mười năm trước, em đã tìm hiểu vụ việc kinh khủng ấy và phát hiện ra sự thật đằng sau đó.”

Du Phương giờ tay ngăn em trai lại, nhúu mày:

“Khoan đã Du Hạo! Em bảo còn có sự thật đằng sau việc bố giết nhà họ Thảm? Em đã tìm hiểu bằng cách nào?”

“Em đã đến Hội Nhật Hoàng hỏi các bác. Chị à, việc này cũng có liên quan đến AJ nữa.”

“Liên quan đến cái tên đeo mặt nạ đó hả? Chị không hiểu gì cả!”

Xoáy sâu cái nhìn vào đôi mắt đang mở to kia chị, Du Hạo như cố nhớ lại từng chi tiết, từng sự việc xảy ra trong mấy ngày nay...

Chương 38

Nhìn Yến Phi với AJ tíu tít trò chuyện, Song Song lại chán nản khi nghĩ đến Du Hạo. Nó đã dự định là nói tất cả mọi việc của Du Hạo cho cô bạn nghe nhưng giờ đây khi biết về thuật phong ấn cùng cả tiên đoán “rất có thể AJ sẽ bị Du Hạo giết bởi thuật phong ấn” thì nó lại vô cùng khó xử lẫn rối bời. Phải làm sao đây? Sự việc càng lúc càng không thể kiểm soát được. Nếu biết ra mọi chuyện thì Yến Phi sẽ là người đau khổ nhất. Cô gái sẽ phải lựa chọn ra sao? Phải chi AJ từ bỏ thù hận thì hay biết mấy! Nhưng cậu lại là một người vô cùng cứng đầu và lì lợm nên Song Song hiểu rõ anh chàng này còn lâu mới từ bỏ mục đích ấy. Không biết AJ nghĩ gì mà lại làm thế! Lẽ nào cậu không hiểu làm vậy cuối cùng chỉ khiến cả ba đau khổ thêm thôi, mãi mãi không thể thoát được cái vòng phiền toái đầy khổ sở này.

Ngạc nhiên vì Song Song cứ ngẩn người suy nghĩ gì đó, Yến Phi liền đẩy nhẹ, hỏi: “Cậu làm gì thần thờ vậy? Có chuyện gì à?”

“Hả? À, tớ không sao. Có vài chuyện khiến tớ hơi đau đầu!”

“Chuyện gì cậu nói ra đi, biết đâu mọi người sẽ giúp được.”

Song Song lắc đầu, cười gượng:

“Chuyện riêng thôi. Chuyện này chẳng ai giúp được cả. Không ai hết chỉ có người trong cuộc mới định đoạt được!”

“Vậy à, thế thì cậu cố gắng giải quyết nhé. Nếu cần thiết thì cậu phải nói tớ nghe đấy. Có thể tớ sẽ không giúp được nhưng ít ra tớ vẫn biết cậu đang lo lắng chuyện gì.”

Song Song mỉm cười: “Cảm ơn cậu!”

AJ nãy giờ cứ đưa mắt nhìn Song Song vì không biết là cô gái lẩm muru này có cùng Du Hạo bày trò gì không nữa.

Du Phương ngồi phịch xuống, may là có cái ghế đá phía sau:

“AJ, cái kẻ đeo mặt nạ hay giao đấu với em lại chính là... con trai út của bác Thẩm Cố Nhiên? Là cái thằng bé mạnh mẽ và kiên quyết ấy sao?”

“Du Hạo, em lại làm vỡ cái bình hoa quý của bố hả?” – Du Phương tức giận khi thấy những mảnh vỡ nằm ngổn ngang dưới sàn nhà.

“Không, không phải em! Là con mèo. Em vừa vào thì thấy con mèo chạy ra khỏi cửa sổ. Em không làm vỡ bình hoa.”

“Đừng có chối! Bây giờ em lại đi đổ lỗi cho một con mèo à?”

Du Phương đứng chống hông nhìn em trai. Đúng lúc, AJ chen vào che cho Du Hạo rồi giương mắt bảo:

“Du Hạo không làm vỡ bình đâu, là con mèo thật đó. Chị phải tin em trai mình chứ!”

“Gi, nhóc bày đặt bênh bạn đấy hả? Tránh ra đi! Chị đang dạy em trai.”

“Chị là người lớn nhưng chị không nói lý lẽ gì cả. Chị đâu tận mắt thấy Du Hạo làm vỡ bình sao chị cứ khẳng khẳng kết tội cậu ấy?”

Du Phương cười:

“Mấy lần Du Hạo đã làm vỡ bình rồi. Trong nhà này hề mỗi lần đồ đạc vỡ thì chỉ là nó thôi!”

“Cứ cho là vậy nhưng lần này đâu chắc cậu ấy làm. Chị là chị của Du Hạo thì phải tin em trai chứ. Em trai mình làm sai một lần thì lần sau chị cứ thế nghĩ là nó làm sao? Một người chị, điều quan trọng là lòng tin chứ không phải kết tội em trai mình vô căn cứ như vậy!”

Lần đó, Du Phương đã không thể nói thêm lời nào trước sự đanh thép, mạnh mẽ của AJ. Và quả đúng thế, cái bình đó là do con mèo làm vỡ không phải Du Hạo...

Hình ảnh AJ trầm lặng mỉm cười với Du Hạo khiến Du Phương luôn nhớ mãi thằng bé ấy. Một đứa trẻ đặc biệt!

Cố bình tĩnh lại, Du Phương lên tiếng:

“Vậy là... AJ muốn trả thù nhà họ Du?”

Du Hạo gật đầu, ngồi xuống bên cạnh:

“Em rồi quá, không biết phải làm gì? Nếu em học phép thuật phong ấn thì có thể sẽ giết chết AJ, nhưng nếu để cậu ấy như vậy thì không những có gia đình chúng ta mà biết đâu còn những người khác sẽ bị liên lụy một khi cậu ấy bị quyền sách thao túng! Và Phi Phi, hiện đang thích AJ, liệu có tha thứ cho em nếu AJ chết dưới tay em? Hay em nên cho Phi Phi biết mọi chuyện?”

Du Phương nắm chặt bờ vai đang run lên của em trai:

“Du Hạo, hãy bình tĩnh! Đừng có cuống quýt lên như thế! Bình tĩnh lại đi nào. Chị biết hiện tại xảy ra quá nhiều chuyện khiến em đang rất rối rắm chị cũng không biết phải giải quyết thế nào nên không thể cho em lời khuyên. Bây giờ nghe lời chị, em vào nhà ngủ một giấc, bình tâm lại rồi suy nghĩ cặn kẽ mọi chuyện. Chúng ta sẽ chọn ra điều tốt nhất cho tất cả!”

Cái siết chặt của bàn tay chị gái khiến Du Hạo bình tâm lại một chút. Cậu gật đầu. Du Phương thả lỏng tay, vỗ nhẹ vai thằng bé:

“Thôi, em ngủ đi! Chị sẽ đến thăm em vào buổi trưa.”

Du Phương đành quay lưng bỏ đi vì tâm trạng cũng rất ngổn ngang. Du Phương không ngờ chỉ gần hai tháng nhiều chuyện đã xảy ra như thế.

Còn lại một mình, Du Hạo chẳng biết làm gì ngoài việc ngồi lặng im.

Chợt, Tí tách! Tí tách! Mưa bắt đầu buông hạt. Sao trời lại đổ mưa vào lúc này? Du Hạo vẫn ngồi không động đậy mặc mưa càng lúc càng lớn, xối mạnh xuống thân thể bất lực của chàng trai trẻ.

Ào! Ào! Ào! Con mưa này lớn lắm. Mọi vật đều ướt đẫm chỉ sau vài phút ngắn ngủi. Du Hạo, toàn thân ướt sũng, đứng nhìn cây cổ thụ to. Bên dưới gốc cây là tro cốt của Du Thượng, người bố quá cố mà Du Hạo vô cùng yêu thương. Trong làn mưa buốt giá, Du Hạo đã cố giấu những giọt nước mắt mặn chát,

“Bố giết cả nhà AJ và rồi bây giờ con lại phải ra tay giết chết cậu ấy nữa sao...? Bố hãy cho con một lỗi đi. Con xin bố... Một lần thôi, bố hãy lên tiếng, đừng mãi im lặng như thế! Đó là người bạn đầu tiên và cũng là duy nhất con có!”

“Tớ sẽ luôn bảo vệ cậu. Tớ hứa!” – Du Hạo cười rạng rỡ.

“Vậy thì ngoan tay. Đây sẽ là giao ước của chúng ta!”

.....

“Dù người đó có giận mình ư?”

.....

.....

“Tôi sẽ luyện phép trong quyển sách cấm kỵ đó, không có gì ngăn tôi được.”

.....

“Song Song, em mới đến hả?”

“Dạ. Bộ có chuyện gì sao? Em thấy chị rất sốt sắng!”

Du Phương thở ra một mối:

“Thì Du Hạo đấy. Chẳng biết nó nghĩ gì mà dầm mưa suốt cả buổi trưa bây giờ thì phát sốt nằm liệt giường kia!”

“Sao?” – Song Song ngay lập tức chạy vụt vào bên trong nhà gỗ.

Du Phương hơi bất ngờ trước phản ứng đó của cô em gái này...

Rầm! Trúc Lam và Trúc Lâm giật mình quay lại. Cả hai chị em ngạc nhiên khi thấy Lục Song Song, một cô gái lạ xuất hiện ngay trong nhà gỗ.

“Ồ, cô là...”

Trúc Lâm chưa kịp nói hết câu thì Song Song bước nhanh đến bên giường đặt tay lên trán Du Hạo đang nằm ngủ ngon lành, dường như xem thử tình hình thế nào. Cùng lúc, Du Phương đi vào và nhìn sang hai chị em cô hầu:

“Trúc Lam, Trúc Lâm ra ngoài một lúc nhé. À, chuyện gặp cô bé này cả hai khoan hãy nói cho mẹ tôi biết. Còn nữa bảo bé Thanh với Du Thiện là đừng lo lắng, cũng đừng qua nhà gỗ, nói chúng vài giờ sau hãy qua thăm anh trai!”

Hai cô hầu vâng lời, rời khỏi nhà gỗ. Cửa đóng lại, Du Phương đảo mắt trở lại Song Song, nó ngồi xuống bên cạnh, mắt cứ nhìn Du Hạo với vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Em đừng lo quá. Nó hạ sốt rồi, mới vừa ngủ!”

“Cậu ta sao lại như thế! Tưởng dầm mưa thì sẽ giải quyết được mọi chuyện chắc! Lúc này phải biết giữ gìn sức khỏe chứ, cứ làm người khác lo lắng.”

Du Phương im lặng, do bận suy nghĩ về điều gì đấy. Về như cô gái xinh đẹp từng trải này đã phát hiện ra một vấn đề.

Ở bãi đất trống, Linh Tinh cất tiếng hỏi:

“Chân Đen, sao mày lại nở xuồng tay với Mắt Đỏ vậy? Dù gì hấn cũng là bạn lâu năm của chúng ta!”

Chân Đen cười khịt, buồn cười vì cụm từ “bạn lâu năm”:

“Linh Tinh, mày có biết Mắt Đỏ là một kẻ rất gian trá. Hấn cũng có tham vọng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như hấn có sức mạnh ngang hàng với chúng ta? Không chừng lúc đó, hấn cũng sẽ ra tay trừ khử hết lũ Dạ Ma ở cái bãi đất trống này cho xem. Tao chỉ ra tay trước, ngăn chặn hậu quả thôi!”

Xù Xi đặt thân hình độ sộ lên phiến đá, chân gác chéo ra về uy quyền:

“Chân Đen nói rất đúng. Tao chả ưa cái gã Mắt Đỏ. Hấn chết là đáng. Dù gì hấn cũng là Dạ Ma ở nơi khác làm gì có cái quyền được hưởng sức mạnh ngang hàng với chúng ta! Bất cứ lợi ích gì cũng chỉ có Dạ Ma ở bãi đất trống chúng ta mới được hưởng, mi rõ chứ?”

Lông Xám xoa tay liên tục, vì thấy nhàm chán với cuộc tranh luận này:

“Thôi, thôi chúng mày dẹp chuyện này đi cho tao nhờ. Chân Đen, mày là đứa thông minh nhất ở đây, theo mày tiếp đến chúng ta nên làm gì?”

“Làm gì à?” – Chân Đen bật dậy. Hắn rất thích bàn về chuyện tương lai – “Bây giờ chúng ta đã có thứ chúng ta cần vì vậy việc đầu tiên là phải tìm cách trừ khử cái gã chủ nhân đấy. Hắn chính là chương ngại vật cần loại bỏ ngay lúc này! Sau đó chúng ta mới tính sổ với nhà họ Du!”

“Diệt trừ gã chủ nhân? Sao mày không để gã xử nhà họ Du luôn, như thế là tiện đôi đường!” – Xù Xi góp ý.

“Không, tao không nghĩ như thế nữa! Khi nào gã còn sống thì chúng ta chẳng thể làm được gì. Với lại tao đang muốn có một thứ nên mới cần tiêu diệt gã chủ nhân càng nhanh càng tốt. Đó là quyển sách màu xanh đen lần trước. Tao chắc rằng nó rất thú vị vì gã vô cùng xem trọng nó!”

“Ừ, tao cũng tò mò lắm. Biết đâu đó là quyển sách chứa đựng sức mạnh ma thuật thì sao. Nhưng để tiêu diệt gã thì hơi quá sức với chúng ta!”

“Tao biết! Tao sẽ không ngu dại đánh trực diện vào gã mà sẽ tìm yếu điểm của gã đấy. Như vậy ra tay sẽ nhanh gọn hơn.”

Lông Xám nhủ mày: “Yếu điểm của gã chủ nhân đó ư?”

“Con người hay ma quỷ đều có yếu điểm. Tao không tin là gã không có!” – Chân Đen lia mắt sang Linh Tinh, trông khi tên ma đang cố gắng nuốt từng chữ của hắn – “Mày, có nhiệm vụ tìm hiểu về yếu điểm của gã chủ nhân. Giờ đây đã xuất hiện vào ban ngày rồi thì việc tìm hiểu càng dễ dàng hơn! Đơn giản lắm, chỉ cần mày điều tra xem mỗi ngày gã làm gì, gặp ai. Tóm lại là tất cả những hành động của gã!”

Du Hạo vừa mới khỏe dậy đã bị Song Song mắng cho một tràng dài.

“Đầu óc cậu có hỏng không vậy? Đang tỉnh táo thế kia mà lại ra dầm mưa để rồi phát sốt nằm bẹp đó. Cậu chẳng biết quý sức khỏe gì hết!”

Chẳng hiểu sao nó lại thấy giận anh chàng như thế. Vừa giận vừa lo áy chứ

Du Hạo tròn xoe mắt rồi mỉm cười.

“Cười cái gì? Tôi đang mắng cậu đấy, ngốc ạ! Hay óc cậu hỏng thật rồi?” – Song Song nhìn thử cậu chàng có bị gì không.

Du Hạo ho khục khục, bảo:

“Cậu mắng tớ nhiều thế chứng tỏ là vì cậu lo cho tớ. Tớ cũng có nghe chị Du Phương & kể lại là: Song Song đã chạy ngay vào nhà gỗ khi nghe tin em dầm mưa phát sốt. Trông cô bé rất sốt sắng.”

Song Song chột bối rối. Đúng rồi, sự thật lúc đó là như vậy.

“Vi...vì tôi sợ cậu bệnh nặng nên mới lo như thế thôi. Cậu đừng nghĩ gì cả.”

“Tớ đâu có nghĩ gì chỉ thấy rất vui vì cậu đã lo lắng cho tớ như thế. Song Song à, cảm ơn cậu.”

Du Hạo nở nụ cười dịu dàng. Bắt gặp nụ cười đó, Song Song cảm nhận gương mặt tự động từ từ nóng nóng, tim thì bắt đầu đập mạnh hồi hộp. Nó chớp chớp mắt, về mặt lúng túng thấy rõ:

“Cảm... cảm ơn gì, bạn bè thô.!”

“Ừm, chúng ta là bạn tốt. Tớ vui lắm, chưa bao giờ cậu dịu dàng như thế. Bình thường cậu lúc nào cũng hằn học mỗi lần gặp mặt tớ.”

Song Song chẳng biết nói gì nữa. Không khí đang im lặng thì giọng Du Hạo vang lên:

“Song Song, tớ đã suy nghĩ rất kỹ. Tớ sẽ học thuật phong ấn thu phục quyền sách cấm kỵ!”

Song Song xoay mặt lại:

“Thật sao, cậu đã quyết định như vậy? Nhưng như thế thì rất có thể cậu sẽ giết chết AJ. Yên Phi, cậu ấy biết đâu sẽ hận cậu!”

“Song Song, nếu như đó là lựa chọn tốt nhất và duy nhất thì dù khổ đau đến mấy ta vẫn phải làm! Bỏ tớ thật sự có lỗi với gia đình AJ. Đã đến lúc tớ trả món nợ này, chỉ một mình tớ thôi! Một mình tớ sẽ gánh hết tội lỗi, vậy là đủ.”

Song Song giương mắt nhìn Du Hạo. Lần đầu tiên, nó thấy gương mặt chàng trai đó lại sáng ngời như thế, cái nhìn đầy kiên quyết.

“Gánh hết mọi tội lỗi vào người, chấp nhận sự trừng phạt và sẽ là người sửa chữa sai lầm! Không còn gì đau đớn hơn thế nữa!”

Nghĩ vậy thôi là tim Song Song đã thất lại. Chưa bao giờ lòng lại đau đớn một nỗi niềm đến thế!

... Tiễn cô bạn ra cửa, Du Hạo cười: “Cậu về, cảm ơn vì đã đến thăm tớ.”

Song Song chẳng thể hiểu nổi vì sao đã ra quyết định đau lòng đó mà Du Hạo lúc nào cũng mỉm cười. Người đó mãi mãi chỉ giấu nỗi đau vào lòng và nở nụ cười ấm áp với người khác.

“Cậu vào trong đi. Mới khỏi dậy đừng ở ngoài lâu quá!”

Song Song không ngờ mình lại nói câu nói đầy quan tâm ấy. Đối diện, Du Hạo gật đầu.

“Cậu đừng tự hành hạ bản thân. Cậu làm vậy AJ cũng chẳng hiểu được nỗi khổ tâm của cậu đâu.”

Du Hạo lại cười, nhưng trông vẻ mặt buồn bã.

Nhìn cậu bạn một lúc Song Song quay bước. Chợt, Du Hạo gọi, nó xoay lại. Còn chưa hiểu gì thì bất ngờ một chiếc áo khoác dày choàng lên người nó. Cùng lúc là lời Du Hạo khẽ thì thầm trong gió:

“Trời lạnh lắm, cậu cẩn thận kéo ngã bệnh. Đây là áo khoác của tớ. Cậu cứ mặc về nhà kéo bị cảm.”

Phải, dù trời đêm rất lạnh nhưng sao mặt Song Song lại nóng bừng như vậy. Toàn thân cô gái run lên không phải vì rét mà vì dòng cảm xúc đang dâng trào trong lòng. Ngộp thở quá! Dòng cảm xúc kỳ lạ ấy đến thật nhẹ nhàng nhưng lại khiến Song Song muốn tan chảy! Lòng ngực như vỡ tung.

“Cảm ơn nhưng cậu... có thể bỏ tay ra khỏi vai tôi được không?” – Từng chữ, Song Song nói nghe thật khó khăn.

Du Hạo, giờ mới phát hiện ra điều đó, liền rút tay lại ậm ừ:

“Ừm, khuya lắm rồi cậu mau về nhà.”

Chỉ chờ vậy thôi là Song Song đã quay đi, bước thật nhanh. Dõi theo bóng cô gái từ phía sau, Du Hạo khẽ mỉm cười, chợt thấy lòng bình yên và một chút hạnh phúc.

Tắm gội xong, Song Song bước vào phòng ngủ, cái khăn trùm đầu kéo xuống bờ vai. Song Song ngồi bịch lên giường. Nó vừa lau lau mái tóc ướt vừa nhớ lại khi nãy Du Hạo khoác áo cho mình. Ánh mắt, bàn tay của người đó ấm áp và dịu dàng quá! Song Song chợt mỉm cười một mình, xong khẽ đưa mắt sang bên cạnh với tay lấy cái áo khoác lên, từ từ áp gương mặt vào lớp vải mềm mại rồi nhắm mắt lại. Cảm giác thật kỳ lạ, lâng lâng khó tả. Cả thân hình như đang bay bổng, nhẹ tênh. Chưa bao giờ Song Song lại thế này cả. Bất chợt, nó ngửi thấy một cái mùi rất thơm phát ra từ chiếc áo khoác.

“Chà, chắc cậu ta đã giặt bằng bột giặt cao cấp nhất nên mới thơm như vậy.”

Nghĩ gì đó, cô gái họ Lục liền mặc áo khoác của Du Hạo vào, co người lại và nằm xuống. Đêm hôm đó, nó đã rất ấm. Nó vừa ngủ vừa mỉm cười, mũi thì cứ ngửi mãi có lẽ bởi nó thấy thích thú mùi thơm từ chiếc áo khoác.

Nửa đêm, trong căn phòng gỗ, AJ vẫn còn ngồi luyện phép.

“AJ, khuya lắm rồi! Cậu cũng nên đi nghỉ, đừng luyện quá sức!” – Access bay xung quanh chàng trai, bảo.

AJ, mắt nhắm, miệng trả lời:

“Mi ngủ trước đi, Acc! Ta cần tập trung luyện phép, đừng làm phiền ta!”

Access thờ dài, đưa mắt nhìn vào quyển sách cấm kỵ đang mở, rồi lại nhìn xuống bên dưới chỗ AJ ngồi, vẫn cái vòng tròn ma pháp với hình thù kỳ lạ khá đáng sợ. Nó nhủ, chắc hẳn đây chính là ma pháp khi luyện phép từ quyển sách quái lạ kia. Thật chả hiểu nổi.

Chán chường, Access leo lên giường. AJ, dĩ nhiên tiếp tục với công việc.

Chương 39

“Cậu đã khỏe chưa đó?” – Vừa bước vào thấy Du Hạo đứng trong vườn hoa thì Song Song đã hỏi ngay.

“Cậu đến rồi à? Tớ khỏe rồi, cậu không cần lo!” – Du Hạo xoay mặt qua.

“Vậy sao. Mà tôi trông sắc mặt cậu cũng khá hơn hôm qua một chút. À, sáng tôi ra ngoài vội quá nên quên mang theo áo khoác trả cậu rồi, để mai nhé!”

Du Hạo lắc đầu, nhẹ nhàng:

“Không sao. Nếu thích cậu cứ giữ cái áo ấy cũng được, xem như tớ tặng.”

“Ai nói tôi thích chứ! Nhưng có phải cái áo ấy cũ rồi, cậu muốn vứt đi nên mới giả vờ tặng tôi không?”

“Cậu lại thế nữa. Sao chẳng bao giờ cậu nói câu nào nghe đáng hoàng hết vậy?”

Song Song nhún vai, bình thản:

“Tính tôi là vậy, cậu phải chấp nhận đi. Thế cậu có định đến Hội Nhật Hoàng nói cho các bác biết quyết định của mình?”

“Tất nhiên, tớ đang chờ cậu cùng đến đó đây.”

Phòng trà của Hội Nhật Hoàng, Phùng Đình sững sốt khi nghe Du Hạo nói về việc chấp nhận luyện thuật phong ấn:

“Con suy nghĩ kỹ rồi à? Con sẽ luyện phép từ Phong ấn thuật?”

“Vâng, ngày hôm qua con đã nghĩ rất nhiều chuyện: quá khứ, hiện tại và cả chuyện sau này cùng những hậu quả sẽ xảy ra. Sau cùng con chọn lựa sẽ trở thành người niệm phong quyền sách cấm kỵ!”

Song Song lại thấy nét buồn trên gương mặt cậu bạn. Vương Đại bảo:

“Bác thật không biết nên vui hay nên buồn nữa. Để quyết định như thế ắt hẳn con cũng khổ tâm lắm.”

“Đau lòng đến mấy con cũng phải làm vì đó là lựa chọn tốt nhất!”

Phùng Đình với Vương Đại nhìn nhau, lắc đầu. Còn Kim Ban, cất giọng ồm ồm:

“Ừm, nếu đã quyết định chắc chắn như vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu việc luyện phép. Ba bác sẽ cố gắng giúp con nâng cao trình độ ma thuật trong thời gian sớm nhất. Sau đó để con luyện phép từ quyền Phong ấn thuật sách cấm kỵ. Cần mau chóng kết thúc quá trình này trước khi cái cậu AJ kia gây ra chuyện không may!”

Du Hạo đứng dậy:

“Dạ, con muốn bắt đầu ngay bây giờ! Con cần luyện xong thuật phong ấn trước AJ, nhất định phải như thế!”

“Được, bây giờ con đi theo các bác vào phòng luyện phép! Đây là quyển Phong ấn thuật con cứ giữ để xem qua. Điều này sẽ dễ dàng cho con hơn trước khi bắt đầu vào luyện.”

Đón lấy sách từ tay Kim Ban, Du Hạo nhìn quyển sách trên tay với ánh mắt đầy quyết tâm.

Vương Đại chợt hỏi: “Còn cháu thế nào, Song Song?”

“Dạ, cháu cũng sẽ ở lại đây giúp Du Hạo!”

Hai đứa trẻ ngạc nhiên khi thấy hai ông Đình và Đại cười cười. Bên cạnh, Kim Ban thì vuốt râu, gật gù ra vẻ hài lòng việc gì đó.

Tiệm mì Tân Quân, ở ngoài sân, AJ chăm chú nhìn mấy chiếc xe đẩy bằng sắt nhỏ: “Yến Phi à, cái này dùng để làm gì thế?”

“Cái đó gọi là xe đẩy. Chú Quân mua vài chiếc để thỉnh thoảng tới, Diễm Quỳnh hay Song Song có việc cần dùng đến!”

“Ra vậy! Thế có thể dùng để chở người không?”

Yến Phi bật cười:

“Cũng được nhưng chắc nó chỉ chịu được khối lượng của một em bé thôi.”

AJ gãi gãi đầu. Chợt cậu đưa mắt nhìn cô bạn đang cúi húi xếp mấy cái thùng giấy theo thứ tự, một ý nghĩ trêu đùa bỗng nhiên xuất hiện.

Yến Phi giật mình khi ai đó nhắc bỗng mình lên. Chưa kịp hiểu gì thì nó đã được đặt ngồi vào xe đẩy.

“Sao, hết hồn hả?” – AJ cúi nhìn cô gái, cười toét miệng.

Yến Phi bối rối, dùng tay che mặt lại:

“Cậu làm gì kỳ thế, mau thả tớ xuống đi! Người ta thấy thì ngại lắm!”

“Có gì đâu mà ngại. AJ muốn thử xem Yến Phi nhẹ thế nào! Hóa ra nhẹ y như búp bê. Ngồi thế trông Yến Phi đáng yêu thật.”

“Đáng yêu gì! Tớ không ngồi trong xe đẩy đâu, mắc cỡ chết! Thả tớ xuống!”

AJ lắc đầu liên tục. Những người xung quanh hiếu kỳ liền đưa mắt nhìn vào.

“AJ! Trời ạ, ngượng quá!” – Yến Phi vuốt vuốt tóc, mặt quay đi vì ngại.

Thích thú trước điệu bộ khấp nép của người yêu, AJ xoay bàn tay:

“Nào, bây giờ để xem Yến Phi hết mắc cỡ không nhé!”

Yến Phi há hốc mồm khi AJ đẩy chiếc xe chạy quanh vòng sân. Vừa đẩy cậu chàng vừa hét to: “Yến Phi ngồi xe đẩy này!”

Yến Phi, tay nắm thành xe đẩy, cố ngăn anh chàng quá khích kia:

“AJ, dừng lại đi! Ôi trời! Chẳng còn mặt mũi đâu cả!”

Trong khi cả hai mãi đùa vui thì trên tán cây, có ánh mắt dõi theo chúng.

Chân Đen nhú mắt, có vẻ như không tin điều vừa mới nghe:

“Cái gì? Mày nói gã chủ nhân chơi đùa cùng với một cô gái? Và đó chính là vợ sắp cưới của tên Du Hạo lúc trước?”

“Đúng!” – Linh Tinh dứt khoát – “Chính mắt tao nhìn thấy, không thể nhầm lẫn! Gã chủ nhân cùng cô ta chơi rất vui, xem ra họ có tình cảm với nhau.”

“Ái chà chà, tin này hay đó ngen!” – Xù Xi trêu lên thật to vì khoái chí.

“Mày nhắc tao mới để ý. Đạo gần đây chẳng biết từ lúc nào, tao không còn thấy cô vợ của thằng Du Hạo ở trong nhà họ Du nữa. Chắc đã xảy ra chuyện gì đó rồi. Bây giờ cô ta lại cùng gã chủ nhân chơi đùa bên nhau, cái này không phải bình thường.” – Long Xám nhớ lại.

Linh Tinh liếc mắt lên nghĩ ngợi:

“Mà tao thấy cả hai cười rất vui, nhất là gã chủ nhân. Thường ngày mỗi lần gặp chúng ta gã rất dữ tợn và độc ác nhưng lúc này thì hoàn toàn khác. Gã cười nhiều lắm, trông hiền lành vô cùng. Gã nhìn cô gái kia bằng ánh mắt rất tình cảm. Cô gái kia cũng vậy. Giống như... giống như... người yêu! Đúng, hai từ này con người hay dùng nè!”

Chân Đen quay phắt lại, cổ nhả ra từng chữ:

“Người yêu ư??? Chẳng lẽ, gã chủ nhân... Hà, cái gì thế này! Buồn cười thật! Người như hắn mà cũng yêu à? Ha ha ha ha ha!”

Ba tên nọ trở mặt trước tràng cười điên dại của gã ma xương đen. Chợt:

“Có gì bọn mày vui thế?”

Tất cả quay qua thấy Access vỗ cánh phành phạch bay lơ lửng trên cao.

Lúc này, vừa mới trở về nhà gỗ, Du Hạo đã vắn vẹo người:

“Chà, không ngờ luyện phép quá nhiều trong một giờ lại mỗi người đến thế.”

“Tất nhiên rồi. Nhưng sao cậu lại hăng quá mức như thế, đòi các bác truyền dạy thật nhiều phép cùng một lúc!”

“Tớ muốn nhanh chóng học qua thuật phong ấn.”

“Tôi biết cậu rất nóng lòng nhưng cái gì cũng phải từ từ.”

“Song Song nói đúng đấy!”

Cả hai xoay lại, là Du Phương. Cô chị hay đùa đến gần hai đứa trẻ.

“Em đến Hội Nhật Hoàng hả? Chắc là em đã có quyết định của mình?”

Du Hạo mỉm cười gật đầu. Du Phương thờ ra, giờ tay vỗ đầu em trai:

“Dù em quyết định thế nào chị cũng sẽ ủng hộ em. Chị tin em luôn đúng!”

“... Một người chị, điều quan trọng là lòng tin chứ không phải kết tội em trai mình vô căn cứ như vậy!”

Không hiểu sao câu nói mạnh mẽ của AJ mười năm trước lại xuất hiện trong đầu cô gái trẻ. Đúng lúc, Du Thanh và Du Thiện chạy vào, chúng đồng thanh hỏi: “Anh Du Hạo, anh đã khỏe chưa?”

“Anh khỏe rồi, hai đứa đừng lo nữa nhé. Anh nghe nói mẹ đã về?”

“Sáng nay mẹ mới về là qua nhà gõ tìm anh ngay nhưng anh mất biệt ở đâu cả buổi sáng làm mẹ lo muốn chết!”

Trong khi Du Hạo cùng hai đứa em nói chuyện thì Du Phương nghiêng đầu quan sát Song Song. Nó cứ mãi nhìn Du Hạo với một ánh mắt dịu dàng, có thể thấy được sự quan tâm lo lắng qua cái nhìn ấy. Cái nhìn bao dung và ấm áp, đầy tình cảm. Du Phương khẽ đưa tay lên môi, cười.

Ở bãi đất trống, Access khoanh tay, một mắt nhắm, một mắt mở:

“Sao bọn mày lại biết về cô gái tên Yên Phi?”

“A dạ, tình cờ Linh Tinh bay ngang qua tiệm mì nên thấy chủ nhân chơi đùa với cô gái đó. Nhưng có thật cô ta là vợ trước của tên Du Hạo không? Bộ chủ nhân thích cô ta sao?” – Long Xám nói cả lăm.

Access liếc xéo, giọng đầy bức bối:

“Sao bọn mày nhiều chuyện vậy? Nếu đúng là vợ của tên Du Hạo thì thế nào, bọn mày định đến làm dâu nhà họ Du hả? Đừng có nhắc tên cô gái đáng ghét đó nữa. Tao chả ưa cô ta, suốt ngày cứ bám theo AJ, phiền phức!”

Mấy tên ma liền đưa mắt nhìn nhau. Chân Đen lại ranh ma hỏi:

“Ừa, vậy là Access huynh đây không thích cô gái Yên Phi gì đấy ư?”

“Đúng, chỉ vì cô ta mà AJ đã ném ta vào tường. Lúc trước hần có bao giờ đối xử như thế với tao đâu! Càng nhắc càng bức! Mà sao tao lại phải cho bọn mày biết thế nhỉ! Tao tiện đường nên ghé qua thăm hỏi thôi, giờ tao về!”

Access đứng dậy, phui phui miệng quần. Đám Dạ Ma vờ cúi chào cung kính. Sau khi tên tiểu yêu bay mất dạng thì Xù Xi đã nói ngay:

“Mày thấy sao Chân Đen?”

“Tao đang thấy buồn chán vì không biết phải làm gì tiếp theo vậy mà tên hạt tiêu đó xuất hiện và cho tao vài thông tin cực kỳ thú vị!”

“Sao, mày lại nghĩ ra quỷ kế gì nữa?” – Linh Tinh huýt vai.

Chân Đen giơ ngón tay lên cười nham nhở:

“Mày nói đúng. Tao vừa nghĩ ra một trò chơi đảm bảo vô cùng tuyệt vời!”

Trưa hôm đó, Yến Phi phải ra ngoài vì cần mua vài thứ cần thiết cho tiệm mì. Trên đường đi, nó cầm tờ giấy xem lại những thứ gì cần mua khi đến siêu thị. Phía sau, có người đang bám theo nó.

“Phải cô gái đó không?”

“Đúng rồi, là cô ta! Tao nhớ mặt cô ta rất rõ!”

“Vậy thì hành động thôi!”

Yến Phi rào bước qua con đường vắng, chỉ một đoạn nữa thôi là đến siêu thị. Đột nhiên, hai con Dạ Ma xuất hiện trước mặt nó. Đó là Xù Xì và Linh Tinh. Đôi mắt Yến Phi mở to rồi một vùng tối đổ ập xuống bao phủ hết tất cả.

Khi đó, AJ mang mấy cái thùng nặng trịch ra để ngoài sân sau tiệm mì. Cậu nhẩn mặt, đắm vai vì mỏi. Ngày nào cũng phải mang vác mấy cái thứ nặng nề này, oái thật! Đứng một lúc AJ toan bước vào trong thì Vèo! Cậu nhanh chóng né đầu sang bên đồng thời ngón tay giữ được vật vừa bay đến. Là một chiếc lá. AJ liền đưa mắt nhìn lên mấy lùm cây, một cái bóng đen bay vút đi.

“Cái gì vậy? Lẽ nào là bọn Dạ Ma lần trước?”

Ngay lập tức AJ tức tốc đuổi theo.

Ở căn phòng gỗ, Access nằm vắt vẻo trên thành ghế sofa cũ và buồn chán vì chẳng có gì để chơi đùa. Bỗng, có tiếng động vang lên ngay cửa sổ. Access ngồi dậy, ngạc nhiên thấy một mảnh giấy nhỏ kẹp vào kẹt cửa.

Khu rừng cuối phố Hoa Đạo lúc nào cũng âm u dù đang là giữa trưa. Access bay là đà dọc theo mấy nhánh cây đầy lá xum xuê. Tên tiểu yêu vừa bay vừa quan sát xung quanh có vẻ như muốn tìm cái gì đó nhưng vẫn chưa thấy gì cả. Bay được một lúc thì mệt lử, cổ khát khô, Access đành dừng lại đậu lên một cành cây, nghỉ mệt. Vừa lau mồ hôi hắt vừa lẩm bẩm:

“Quái, cô gái Yến Phi đang ở đâu nhỉ? Ai bắt cô ta chứ? Lẽ ra mình không nên đến đây nhưng vì AJ quan tâm cô ta nên mình mới...”

Access chợt ngừng nói, rướn người lên nhìn qua kẽ lá. Ngay phía gần gốc cây to ở xa xa, trên đồng lá khô có ai đó nằm bất động. Access không chần chừ vỗ cánh bay đến đó ngay. Khi đến chỗ gốc cây thì hần ngạc nhiên thấy Yến Phi nằm nhắm mắt, ngay cổ có vài vết cào xước rướm máu. Chưa hết khi tên tiểu yêu đưa mắt nhìn xuống phần bụng dưới của cô gái thì một dòng máu đỏ trào ra. Có vẻ như ai đó đã làm Yến Phi bị thương. Access đáp lên người cô gái, cất tiếng gọi khẽ:

“Này, Yến Phi! Cô bị sao thế? Có nghe tôi gọi không? Nè, đừng chết chứ!”

Đưa tay chạm vào vết thương ngay bụng Yến Phi, Access nuốt nước bọt vì máu đỏ lôm cả bàn tay nhỏ xíu của hắn.

Còn chưa biết làm sao thì đột nhiên có tiếng bước chân chạy dồn dập về phía này, Access xoay mặt lại, cùng lúc là AJ xuất hiện.

“AJ?... Sao... sao cậu lại đến đây?”

“Acc, mi làm gì...” – AJ chưa nói hết câu thì đôi mắt mở to bàng hoàng khi thấy kẻ bên, Yến Phi nằm bất động với dòng máu trào ra ngay bụng.

Chạy vội đến đỡ cô gái dậy, AJ sợ hãi gọi to:

“Yến Phi! Trời ơi! Yến Phi bị gì thế này! Máu, sao lại có máu? Ai? Ai đã làm Yến Phi bị thương? Là ai?”

AJ dừng lại, từ từ đưa mắt sang Access đang bay lơ lửng với gương mặt chẳng biết chuyện gì. Cậu siết chặt tay, nghiến răng:

“Là mi sao Acc? Mi đã làm Yến Phi ra thế này à?”

“Không! Không phải đâu! Cậu hiểu lầm rồi AJ! Tôi không làm Yến Phi bị thương. Có một mảnh giấy bảo tôi...” – Access cố gắng giải thích.

“Im ngay!” – AJ gào lên. Chưa bao giờ cậu nhìn tên tiểu yêu với ánh mắt giận dữ như vậy – “Tại sao vậy, Acc? Mi biết Yến Phi rất quan trọng với ta! Mi không thích cô ấy cũng không sao nhưng vì sao mi làm thế?”

“AJ... nghe tôi nói... Tôi không làm... Cậu hiểu lầm rồi...”

“Hiểu lầm à? Ở đây chỉ mỗi mình mi nếu mi không làm thì ai làm? Chẳng lẽ Yến Phi tự làm mình bị thương sao? Chưa kể, bàn tay của mi nhuộm đầy máu! Là máu của Yến Phi! Mi còn chối gì nữa chứ?”

“Máu là do tôi chạm vào vết thương của...”

“Đừng nói gì nữa! Im ngay!” – Thét lớn, AJ cố kìm cơn giận dữ dâng trào trong lòng – “Acc! Mi đi đi! Ta không muốn thấy mặt mi! Không muốn!...”

Access đứng người trước câu nói tàn nhẫn đó. Tên tiểu yêu lắp bắp:

“A... AJ à... cậu nói không muốn thấy tôi nữa hả... cậu...”

“Ta không muốn thấy mặt mi lần nào nữa! Lẽ ra mi không nên làm thế! Nếu mi đã ghét Yến Phi đến vậy thì mi đi đi!”

Access, đôi mắt mở to. AJ lại thốt ra câu nói ấy một lần nữa. Đầu óc tên tiểu yêu trống rỗng. Dù thường ngày não hắn cũng chứa cái gì nhưng ngay lúc này bộ não đó lại trắng xóa. Chỉ một màu trắng.

Access siết chặt hai bàn tay, liền quay mặt đi. Dù rất nhanh nhưng đôi mắt đó đã đỏ hoe. Hắn lập tức vỗ cánh bay nhanh lên cao.

AJ, bế lấy Yến Phi, lạng người khi biết Access cuối cùng cũng bay mất. AJ nhắm mắt lại vì không ngờ tên tiểu yêu ấy lại làm Yến Phi bị thương. Không muốn nghĩ ngợi gì nhiều, điều quan trọng là phải cứu cô gái. Thế là AJ đưa Yến Phi nhanh chóng rời khỏi khu rừng.

Bóng AJ vừa khuất thì đám Dạ Ma hiện hình, Long Xám cười hắc hắc:

“Thành công rồi! Kế hoạch chia rẽ của mày đã thành công mỹ mãn!”

“Tất nhiên, tao đã ra tay thì khỏi chê!”

“Khâm phục! Tao phục mày quá Chân Đen!” – Xù Xi chấp tay vái.

Linh Tinh ngừng cười, hỏi: “Thế tiếp theo nên làm gì?”

Chân Đen rờ rờ cái cằm, ánh mắt lúc nào cũng chứa toàn mưu mô:

“Tiếp theo à? Thì đi an ủi Access đáng thương chứ sao! Sau đó thì chờ xem hắn sẽ trả đũa gã chủ nhân thế nào!”

Buổi tối, AJ trở về căn phòng gỗ. Cậu mệt lả người nên thả phịch xuống chiếc ghế sofa. Đầu ngược lên trần nhà, cậu nhắm mắt lại, tay gác lên trán...

“Không có gì nghiêm trọng lắm. Cô ấy chỉ bị vài vết xước ngay cổ, còn phần bụng thì chẳng bị gì cả.”

AJ ngạc nhiên trước lời của vị bác sĩ:

“Bụng không bị gì? Nhưng tôi thấy máu trào ra!”

“À, là cái này.” – Vị bác sĩ giơ lên một túi máu bị đâm thủng – “Ai đó đã đặt túi máu vào bụng cô ấy chứ không phải bị thương đâu! Mọi người yên tâm.”

Diễm Quỳnh thờ phào. Song Song đưa mắt sang bác sĩ:

“Vậy là tình hình không nghiêm trọng?”

Bác sĩ cười, gật đầu: “Vâng, cô ấy chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là ổn!”

Ba người nọ cúi người chào khi bác sĩ đi. Ông chủ Quán bảo:

“May quá, hóa ra là túi máu giả.”

Diễm Quỳnh đến gần đẩy mạnh AJ, chống hông:

“Này, chuyện gì thế? Sao Yến Phi lại bị thương? Còn túi máu giả là sao?”

AJ im lặng không trả lời, cứ mặc cho cô gái tra hỏi. Song Song khoanh tay, xoay đi lòng rất tức tối.

“Mình hiểu lầm Acc rồi. Mình quá nóng giận và không kịp suy nghĩ. Lẽ ra mình không nên nói thế!”

“Ta không muốn thấy mặt mi lần nào nữa! Lẽ ra mi không nên làm thế! Nếu mi đã ghét Yến Phi đến thế thì mi đi đi!”

AJ bật người ngồi dậy, vùi mặt vào lòng bàn tay vì không biết phải làm gì để tìm Access trở về. Chợt, cậu thấy một mảnh giấy nhỏ nhắn nhúm nằm trên ghế sofa ở ngay bên cạnh chỗ mình đang ngồi. AJ liền lấy lên xem. Đó là dòng chữ viết hơi cẩu thả “Yến Phi đang gặp nạn trong rừng, mi hãy mau đến đó ngay”. Cái quái gì thế này? Vậy là có ai đó đã cố lừa tên tiểu yêu.

Nhưng kẻ đó là ai? Mục đích của hắn là gì?

Chương 40

Chợt, có tiếng mở cửa sổ, AJ vui mừng tưởng Access trở về nhưng hóa ra là mấy tên thuộc hạ.

“Bẩm chủ nhân, thuộc hạ mang tin vui cho chủ nhân đây. Cái đám Dạ Ma kia cuối cùng cũng đã bị thuộc hạ xử lý nhanh gọn. Thuộc hạ có mang xác chúng đến cho chủ nhân xem!”

Chân Đen lia mắt sang những tên bạn kia, lần lượt từng đưa ném xác của Mất Đỏ và vài tên thuộc hạ của hắn xuống đất. AJ đứng dậy, đến gần xem. Tên nào tên đó cũng co quắp như bộ xương khô. AJ nhìn sang xác Mất Đỏ, cậu vẫn còn nhớ mặt tên ma này vì có mấy lần giao đấu với hắn.

“Chỉ bấy nhiêu thôi à?”

“Vâng, chúng có bao nhiêu chúng thuộc hạ đều xử hết bấy nhiêu, không sót tên nào cả! Bây giờ việc còn lại là về cái tên đứng phía sau. Thuộc hạ vẫn đang tìm hiểu, đảm bảo sẽ có kết quả sớm nhất cho chủ nhân.”

AJ gật gù: “Tốt, các người làm việc nhanh nhẹn lắm! Còn về cái gã kia thì cứ điều tra rồi báo ta biết!”

Xù Xi đưa mắt nhìn nhìn lên bậc cửa sổ, bảo:

“Mà sao thuộc hạ không thấy Access huynh nhi?”

AJ im lặng vài giây rồi hỏi đám ma đối:

“Acc có đến chỗ các người không? Hôm nay các người có ai thấy hắn?”

“Dạ mấy ngày nay chúng thuộc hạ chẳng ai gặp Access đại ca. Có chuyện gì xảy ra với Access huynh ạ?” – Lông Xám vờ vịt thật tài tình.

AJ dựa lưng vào thành ghế sofa, thở ra chán chường:

“Các người hỏi nhiều quá. Nếu có thấy Acc thì bảo hắn về gặp ta ngay!”

“Dạ, thuộc hạ hiểu!” – Chân Đen tỏ ra an ủi – “Chủ nhân đừng quá lo lắng, Access huynh giận đối một tí rồi cũng sẽ quay về thôi.”

Tức thì, AJ giương mắt nhìn tên ma xương đen với một ý nghĩ nào đó. Sau khi lũ Dạ Ma rời khỏi phòng, AJ dõi theo bóng chúng, cất tiếng:

“Làm sao hắn biết Acc bỏ nhà đi vì giận mình?”

Nhìn lại mảnh giấy lúc nãy, cậu vò nát tờ giấy trong tay...

Lúc này Access đang ở bãi đất trống cùng đám ma đối.

“AJ không hề tỏ ra gì hết sao?” – Access dò hỏi.

Chân Đen làm bộ mặt thật sâu não:

“Đúng, khi tụi này đến giao nộp mấy cái xác của lũ Dạ Ma kia thì chủ nhân đã rất vui sau đó thì chẳng đề cập gì đến chuyện Access huynh cả.”

“Dù tôi đây đã vờ hỏi: Sao thuộc hạ không thấy Access đại ca nhỉ? Chủ nhân cũng chẳng nói gì chỉ bảo đại khái như: Kệ hă, ta đang rất giận hă đây, đừng có nhắc đến cái tên đáng ghét đó với ta nữa! Là thế đó. Nghe vậy chúng tôi thấy rất bất bình nhưng không dám lên tiếng.” – Xù Xì thêm lời.

“Ừ, chưa hết, trước khi bọn này đi ngài còn dặn rằng: Nếu có thấy tên Acc thì bảo hă đừng có trở về nhà nữa. Hă đi đâu thì đi và các người không được chứa chấp hă. Access đã bị khai trừ!”

Lời lẽ của những tên ma độc ác đó thật sự rất cay độc. Chúng đã bịa đặt hoàn toàn. Access ngồi bất động trước những “câu nói thuật lại”. Trong lòng tên tiểu yêu giờ đây một nỗi căm hận dâng trào. AJ, thằng nhóc Access yêu thương và chăm sóc hơn tám năm trời đã từ bỏ hă không thương tiếc. Thằng nhóc đáng yêu ngày xưa chết thật rồi chỉ vì một cô gái xa lạ.

Mấy tên Dạ Ma khề đưa mắt nhìn nhau. Chúng cười thầm vì nét mặt khó coi của Access. Dĩ nhiên, chúng cũng hiểu nỗi hận đang từ từ hình thành trong lòng hă. Chân Đen thì khỏi nói, hă vô cùng khoái trá.

Hôm sau, Du Hạo giờ quyền thuật phong ấn lên cao:

“Con đã xem gần hết quyển sách tóm lại cũng khá là đơn giản con nghĩ mình sẽ mau chóng luyện thành thuật phong ấn!”

“Vậy ư, thằng bé này vốn rất sáng dạ. Nhưng đừng làm gì quá sức nhé Du Hạo, tuy rất gấp nhưng vẫn nên từ từ sẽ tốt hơn!” – Kim Ban nhắc nhở.

“Đúng đấy, cái gì thì sức khỏe vẫn là quan trọng nhất!” – Vương Đại tiếp.

“Dạ, con biết rồi các bác cứ yên tâm. Từ giờ con sẽ hết sức cố gắng.”

Phùng Đình đứng lên, đặt tách trà xuống:

“Nào tiếp tục luyện phép thôi. Hôm nay các bác sẽ dạy cho con bài học mới, bài học này sẽ giúp con lấy cân bằng dễ dàng hơn trong khi luyện phép phong ấn. Hơi khó đấy nhé, chuẩn bị tinh thần đi!”

“Ha, dù khó mấy con cũng hoàn thành tốt.”

Kế bên, Song Song chăm chú nhìn Du Hạo nói chuyện vui vẻ với mấy ông bác. Đạo gần đây cô gái hình như quan sát anh chàng này nhiều hơn thì phải. Chẳng hiểu sao nhưng nó bắt đầu thấy thích cái việc nhìn Du Hạo thế này. Nó chỉ muốn lúc nào cũng có thể dõi theo mọi cử chỉ, hành động của cậu.

Buổi luyện phép hôm đó kéo dài gần đến trưa.

“Chà, ngài quá khiến cậu trẻ một buổi ở tiệm mì!” – Du Hạo gãi đầu.

“Có gì đâu, lâu lâu tôi cũng muốn nghỉ ngơi một tí. Cậu luyện phép có mệt lắm không? Luyện gì hết buổi sáng!” – Song Song quan tâm.

“Không, mệt gì, tớ quen rồi! Lúc nhỏ bố còn bắt tớ luyện nhiều hơn thế này cơ. Thấy vậy chứ bố tớ nghiêm khắc lắm.”

“Ừm, cậu thì lúc nào chả bảo: Tớ không sao. Cậu không bao giờ để người khác lo lắng cho mình. Tôi quá hiểu cậu mà, Du Hạo!”

Du Hạo nghe xong lại cười. Thấy Song Song giương mắt khó hiểu, cậu bảo:

“À xin lỗi, không phải tớ giấu cậu đâu là vì tớ thấy vui lắm. Cậu bắt đầu tốt với tớ rồi, hôm qua là mắng tớ vì lo lắng, hôm nay lại nói: Tôi quá hiểu cậu mà, Du Hạo. Lần đầu tiên có người nói tớ như thế đó.”

Song Song bấy giờ mới biết mình quá lời. Chẳng hiểu sao mấy hôm nay nó bắt đầu thốt ra những câu nói khó hiểu và kỳ lạ như vậy. Dần dà nó cảm thấy như không tự chủ được bản thân trước anh chàng này...

“Thôi, tôi về. Không nói nhiều với cậu nữa.”

Song Song ngoảnh mặt và cứ thế bước nhanh, chả cần xem phản ứng của Du Hạo thế nào. Còn Du Hạo cười lắc đầu.

“Du Hạo, em lại đến Hội Nhật Hoàng luyện phép hả?”

Quay qua là Du Phương. Hai chị em cùng ngồi nói chuyện.

“Lục Song Song suốt mấy hôm nay đều theo em đến hội?”

“Vâng, cậu ấy bắt đầu tốt với em rồi lại quan tâm em nhiều hơn, không còn hằn học nữa. Tuy không rõ vì sao lại thế nhưng em vui lắm.”

Du Phương nhìn em trai đang kể chuyện với vẻ mặt rạng rỡ, thở ra:

“Có vậy mà em cũng không hiểu lý do ư? Ngốc thật!”

“Hả, chị nói gì?”

“Không có gì. Rồi một ngày nào đó em sẽ hiểu thôi, em trai ngốc của chị!” – Du Phương vò vò đầu cậu em, rồi hỏi – “Du Hạo, hôm trước em bảo Yến Phi hiện giờ đang thích AJ sao?”

Nụ cười Du Hạo nhạt bớt rồi cậu khẽ gật đầu:

“Dạ, đúng là thế! Phi Phi với AJ rất thích nhau. Em thấy được điều đó.”

“Vậy em tính sẽ làm gì? Giờ đây Yến Phi cũng đã có người khác, em nên nghĩ cho bản thân chứ, không thể cứ chờ đợi như vậy mãi được!”

“Chị à, bây giờ em không muốn nghĩ gì nữa. Điều em cần làm bây giờ là luyện cho nhanh thuật phong ấn để niêm phong quyền sách cấm kỵ trước khi quá trễ. Còn về tình cảm em chưa muốn đề cập đến!”

“Sao mà ba đứa lại bị cuốn vào cái vòng tình cảm rắc rối này cơ chứ, khổ thật!” – Du Phương tắc lưỡi nhưng rồi chợt nhớ đến Song Song – “À, không phải chỉ ba còn một người nữa.”

Trong nhà, Du Thanh dừng công việc đọc sách lại, xoay sang em trai:

“Em nói chị Yến Phi thích người khác rồi ư?”

“Vâng, hồi nãy em có nghe lén được cuộc trò chuyện của chị Du Phương với anh Du Hạo. Chị Yến

Phi có người con trai khác rồi, có vẻ như anh Du Hạo rất buồn thì phải!” – Du Thiện ngồi chồm người trên ghế.

“Buồn à? Chính anh ấy gây ra những nỗi khổ này còn gì! Bây giờ anh ấy cũng đã thấy được sự quan trọng của chị Yến Phi!”

Du Thiện tự dưng buồn bã:

“Nhưng nói gì thì nói, cũng tội anh Du Hạo lắm! Anh ấy làm vậy một phần cũng vì muốn tốt cho chị Yến Phi. Em dù gì cũng chỉ muốn chị ấy trở về với anh Du Hạo thôi. Giờ đây thì trễ mất rồi, buồn ời là buồn!”

Du Thanh, mặc dù bên ngoài cứ trách anh trai nhưng sự thật tận đáy lòng nó vẫn luôn mong anh trai và chị dâu sẽ trở về bên cạnh nhau. Giờ lại nghe tin chị dâu có người yêu mới, con bé hụt hẫng và buồn kinh khủng. Phải làm gì đây? Nó không thể để anh trai yêu quý mất chị dâu được.

“Du Thiện à, chị có cái này muốn bàn với em...”

Trở lại bãi đất trống, Access khoanh tay nhíu mày:

“Sao, bọn mày nghĩ kế hoạch đó sẽ thành công à?”

Chân Đen cười khà khà:

“Dĩ nhiên, nếu chúng ta làm đúng như những gì vừa bàn thì đảm bảo sẽ được. Chủ nhân sẽ không trách Access huynh đâu, những gì huynh làm đều là vì muốn tốt cho ngài ấy thôi!”

Access nghĩ ngợi. Tên ma xương đen vừa nghĩ ra một kế hoạch khá là hay dù hơi mạo hiểm một tí nhưng vì tên tiểu yêu không muốn Yến Phi ở bên cạnh AJ nữa, nó muốn AJ thấy rõ sự thật ai mới là người quan tâm cậu.

“Thôi được, tao đồng ý với cách này. Bọn mày cứ y thế mà làm!”

“Huynh yên tâm, cứ giao cho bọn này lo sẽ ổn thỏa hết!” – Chân Đen gọi to – “Linh Tinh, đến đây tao có việc giao cho mày nè.”

Linh Tinh chạy vội đến, Chân Đen ghé tai hắn nói nói gì đó không rõ.

“Rồi được, tao sẽ làm ngay! Có gì tao sẽ báo tin cho mày!”

Access thấy bóng tên ma vụng về bay đi khuất, liền bảo:

“Cám ơn bọn mày đã giúp tao. Thật, tao chẳng biết lấy gì thưởng cho nữa.”

“Access huynh đừng khách sáo. Tụi này cũng vì chủ nhân thôi. Cái cô Yến Phi đó thế nào cũng có ngày hại chủ nhân.” – thấy Access gật gù đồng tình, Chân Đen gợi ý – “Access huynh nè, thôi thì có điều này mong huynh xem xét. Nếu muốn cứ nghĩ là quà thưởng cho tụi này cũng được. Lần trước chủ nhân có một quyển sách màu xanh đen trông rất kỳ bí, không biết là gì vậy?”

“À, cái quyển sách cấm kỵ chứa đựng ma thuật cao cường đó hả? Quyển sách đó nghe AJ nói là rất lợi hại, đêm nào AJ cũng luyện phép từ đấy cả!”

“Woa, vậy sao? Thú vị thế! Access huynh, nếu thế thì huynh có thể cho bọn này xem qua một chút không? Chỉ xem thôi rồi sẽ trả cho huynh ngay!”

Access nhìn nhìn tên xương đen với ánh mắt đầy nghi hoặc:

“Mày mượn xem làm gì? Bộ có âm mưu gì với AJ hả?”

“Bây! Sao huynh nói thế? Nói thật với huynh thì bọn này còn phải điều tra về cái tên đứng đằng sau đám Dạ Ma kia, chỉ sợ hấn quá lợi hại ra tay trừ khử bọn này thì nguy nên cũng muốn luyện thêm một tí chiêu thức phòng hờ. Bọn này cũng chỉ muốn phục vụ chủ nhân nên mới thế. Vả lại bọn tôi xem ngay tại chỗ rồi trả ngay cho huynh à, huynh đừng lo bọn này giờ trò.”

Lời lẽ của Chân Đen ngọt hơn mật. Từng câu từng chữ đều như rót vào tai người nghe. Access đắm chiêu ít phút xong búng tay:

“Được, xem như đây là phần thưởng cho bọn mày vì đã giúp tao. Tao sẽ trở về nhà lấy quyển sách ấy, bọn mày xem nhanh rồi trả nhé! Bây giờ tao đi đây nhân lúc AJ còn ở tiệm mì, chờ tao một tí!”

“Trời ơi, Access huynh tốt bụng quá! Bọn này sẽ luôn đứng về phía huynh!”

Access hoàn toàn không hề biết gì đến kế hoạch sắp tới của Chân Đen nên đã bay đi về căn phòng gỗ cốt lấy quyển sách ma thuật cho lũ ma xem. Chân Đen và những tên còn lại nhìn nhau cười cho một mưu kế nhỏ nhỏ.

Có tiếng chuông reo, Yến Phi ra mở cửa, ngạc nhiên khi trước mặt là hai đứa trẻ, một trai một gái đang giương đôi mắt to tròn nhìn mình.

“Các em là...”

Yến Phi chưa dứt câu thì thằng bé nọ đã ôm chầm lấy nó, giọng mừng rỡ:

“Chị Yến Phi ơi, em nhớ chị quá chừng! Chị có nhớ nhóc Du Thiện của chị không? Em là Du Thiện của chị nè, chị ơi!”

Yến Phi sững người, toàn thân cứng đờ. Còn đứa bé gái, cũng chính là Du Thanh, đứng đó với đôi mắt đỏ hoe.

... Đặt hai tách trà lên bàn, Yến Phi dịu dàng hỏi hai đứa trẻ xa lạ:

“Các em là ai, đến tìm chị có gì không? Sao chị không nhớ là quen hai em?”

“Vì chị đã bị anh Du Hạo lấy đi ký ức đó!” – Du Thiện nói ngay – “Chị Yến Phi ơi, chị quên bọn em thật rồi hả? Chị không nhớ anh Du Hạo sao?”

“Du Hạo?! A, là bạn của Song Song, cô bạn của chị!”

“Bạn của Song Song? Là chị Lục Song Song đúng không?” – Du Thanh bảo.

Yến Phi gật gù. Du Thiện tròn xoe mắt:

“Vậy là chị đã gặp lại anh Du Hạo? Nhưng chị không nhớ ra anh ấy ư?”

“Chị đã gặp Du Hạo. Du Hạo là anh của hai em sao? Và vì sao chị phải nhớ ra cậu ấy? Cậu ấy là gì của chị? Bộ trước đây chị đã từng gặp Du Hạo à?”

Hai đứa nọ nhìn nhau. Chúng không ngờ là Yến Phi đã gặp lại Du Hạo rồi nếu thế thì tại sao... Du Thanh cất tiếng, cô nói thật rõ:

“Chị Yến Phi, chị và anh Du Hạo của tụi em trước đây từng rất yêu nhau. Chị và anh ấy vốn là vợ chồng sắp cưới.”

“Hả?” – Yến Phi mở to mắt kinh ngạc.

Access đưa quyển sách cấm kỵ cho lũ ma đói xem. Chân Đen nhẹ nhàng đón lấy, một cách cẩn thận y như là vật báu vậy. Access giục:

“Các người xem cho lẹ để ta còn trả về cho AJ nữa!”

“Vâng, huynh đừng nôn nóng! Chà, đúng là của quý! Trông bí ẩn quá, bên trong toàn là các chiêu luyện phép kỳ lạ!”

Chân Đen mở từng trang sách ra xem sơ sơ. Hắn dường như đã bị thu hút bởi cái thứ cấm kỵ này. Và chính vì thế hắn càng muốn có nó hơn.

“Khá là thú vị! Đây tao xem sơ qua rồi, tụi mày xem đi!”

Chân Đen đưa quyển sách cho Xù Xi, câu nói đó vẻ như rất bình thường nhưng lại chính là “ám hiệu” cho mấy tên bạn. Thấy Access cứ nhìn chăm chú quyển sách cốt để giám sát, Chân Đen liền kéo nhẹ tên tiểu yêu bảo:

“Huynh đừng lo quá, cứ để chúng xem. Cho huynh biết, Linh Tinh mới vừa báo tin về. Trời giúp ta rồi, may là thời cơ đã đến!”

Access nheo một con mắt lại, khó hiểu. Chân Đen khẽ cười nhếch mép...

“Nãy giờ hai đứa nói gì chị không hiểu gì cả! Cái gì mà nhà họ Du là Nhật Ma, rồi chị vào làm dâu và chồng sắp cưới là Du Hạo?”

“Chị Yến Phi, những điều chúng em nói đều là sự thật. Chị không nhớ gì hết ư, một chút cũng không?” – Du Thiện nắm tay chị dâu.

Yến Phi lắc đầu:

“Không, không nhớ gì hết! Những gì em vừa kể chị thấy giống phim quá, chị không có một chút ấn tượng nào!”

Du Thiện đưa mắt sang Du Thanh, cô chị nhỏ tuổi thần thờ, ánh mắt chùng xuống, sầu não. Du Thanh nói trầm buồn:

“Lẽ nào những tình cảm trước đây anh Du Hạo và chị dành cho nhau đều đã biến mất, một chút dấu ấn cũng không thể sót lại?”

“Chị xin lỗi vì đã không thể nhớ ra gì cả. Và chị cũng không ngờ mình đã từng như thế. Hai đứa chắc là rất, rất thích chị dâu đúng không? Rất tiếc, vì chị không phải là chị dâu các em đang tìm, có thể các em nhầm lẫn gì đó!”

Trong khi Yến Phi vẫn đang nói thì bất chợt Du Thanh thấy một bức hình trên bàn. Trong hình là Yến Phi và một người con trai xa lạ, chính là AJ, cùng mỉm cười rất hạnh phúc. Lòng con bé thất lại khi nghĩ đến anh trai mình. Sự thật là đã quá trễ rồi.

“Nhưng chị ơi, chị hãy cố nhớ xem! Chúng em không thể nhầm được...”

“Thôi đi Du Thiện!” – Du Thanh bỗng cất tiếng ngăn em trai – “Đừng nói gì nữa! Đừng ép buộc chị Yến Phi! Chúng ta về thôi!”

Du Thiện còn ngớ người thì Du Thanh đã đứng dậy, cúi người:

“Xin lỗi vì chúng em đã đến làm phiền chị. Chúng em sẽ ra về.”

Tiến hai đứa trẻ ra cửa, Yến Phi cười ảm áp:

“Hy vọng hai em sẽ sớm tìm được người chị dâu các em yêu quý đó!”

“Người chị dâu ấy... cho đến bây giờ có lẽ đã chết rồi, có tìm cũng vô ích!”

Du Thanh đã nói một câu như thế trước khi lôi em trai đi. Dõi theo bóng dáng chúng, Yến Phi thở ra. Đôi mắt cô gái ẩn chứa điều gì chẳng rõ khi nghe câu nói cuối cùng của cô bé ấy.

“Chị Thanh, sao chị không cho em nói hết chứ?” – Du Thiện giận dỗi.

“Du Thiện, chị Yến Phi đang rất hạnh phúc vì thế đừng can thiệp vào cuộc sống của chị ấy nữa. Quá trễ để làm lại rồi!”

Du Thiện nghiêng đầu trước cái vẻ bình thản đến kỳ lạ của cô chị nhỏ. Cả hai vừa bước xuống con dốc cao thì AJ xuất hiện. Cậu đưa mắt nhìn theo bóng dáng của chúng...

Sau khi tay trao tay qua hết tất cả thì lũ ma cũng chịu trả quyển sách cấm kỵ cho Access. Tên tiểu yêu cầm lấy, suýt xoa:

“Giờ tao đem trả lại cho AJ, xong sẽ trở lại!”

“Dạ, vô cùng biết ơn Access huynh. Trong lúc chờ huynh về tụi này cũng bắt đầu bước một của kế hoạch trước khi con mồi sống mất!”

Chương 41

AJ nhìn cô bạn gái với vẻ mặt lo lắng:

“Yến Phi thấy đỡ hơn chưa? Cũng may vết thương không nặng lắm!”

“Ừ, tớ khỏe rồi, cậu đừng lo.”

“À, Yến Phi có nhớ hôm qua đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao Yến Phi lại bị thương như thế?” – AJ muốn biết thật hư thế nào.

Yến Phi cố nhớ lại chuyện hôm qua:

“Tớ cũng không rõ nữa, tự dưng đang đến siêu thị mua đồ rồi hình như có ai đánh tớ ngất xỉu. Khi tỉnh dậy tớ đã ở trong bệnh viện cùng mọi người.”

“Thế ư?” – AJ buông một tiếng thở dài, rồi lại hỏi – “Lúc này khi sắp đến nhà Yến Phi, AJ thấy có hai đứa trẻ bước ra, là ai vậy?”

“Chỉ là hai đứa trẻ tìm nhầm người thôi, không có gì đâu.”

AJ cảm giác Yến Phi muốn che giấu điều gì đó nhưng cậu cũng không ép cô.

Ở nhà họ Du, Du Phương kinh ngạc:

“Sao, bé Thanh và Du Thiện ra ngoài à? Chúng ra ngoài làm gì? Trời sắp tối rồi. Nhưng sao cả hai lại chẳng nói gì cả hết thế?”

“Dạ, Trúc Lâm không rõ. Trúc Lâm đi tìm hai cô cậu chủ nhưng chẳng thấy đâu nên nghĩ là cả hai đã ra ngoài!”

“Trời ạ, mấy đứa này, tự tiện ra ngoài mà không báo với ai.”

“Cô chủ Du Phương đừng lo lắng, có thể hai cô cậu chủ chỉ đi chơi một lát rồi sẽ về thôi!”

Du Phương tự dưng thấy lòng bất an.

Và rồi tối hôm đó, tất cả người nhà họ Du đều đứng ngồi không yên vì Du Thanh với Du Thiện vẫn chưa về. Trong phòng khách, Du Phương sốt sắng:

“Chuyện gì thế này? Gần mười giờ đêm mà chúng nó vẫn chưa về!”

“Rốt cuộc chẳng hiểu vì sao bé Thanh cùng Du Thiện lại ra ngoài. Chúng phải biết ra ngoài rất nguy hiểm chứ!” – Du Hạo khó hiểu.

“Theo Trúc Linh thấy, có lẽ vì chuyện gì đấy rất quan trọng nên hai cô cậu chủ mới liều ra khỏi nhà như vậy!” – Trúc Linh thưa.

Du Phương nhú mào:

“Chuyện quan trọng? Chắc là thế nhưng là chuyện gì? Chuyện gì quan trọng đến nỗi ngay cả chúng ta cũng không biết?”

Du Hạo trấn an:

“Bây giờ có lo lắng cũng không ích gì. Chúng ta hãy cứ chờ đợi xem thế nào, chỉ hy vọng là cả hai sẽ không gặp chuyện gì bất ổn!”

“Trúc Lam nghĩ không nên cho bà chủ biết trước khi hai cô cậu chủ trở về!”

Những người còn lại đồng ý với điều đó. Nhưng rốt cuộc, Du Thanh và Du Thiện đã không về nhà.

“Hai em cậu đột nhiên mất tích? Sao lạ vậy?” – Song Song tròn xoe mắt.

Du Hạo mệt mỏi:

“Cả đêm qua hai đứa đều không về. Mọi người trong nhà ngoại trừ mẹ tớ ra đều chia nhau đi tìm nhưng không hề có dấu vết nào cả! Tớ lo lắng, liệu có chuyện gì xảy ra với cả hai không?”

“Bình tĩnh nào! Không biết là hai đứa ra ngoài vì muốn chơi đùa hay còn vì chuyện nào đó, thật khó hiểu! Nhưng dù gì chúng cũng là những con ma nên chắc chắn sẽ không có gì đâu!” – Song Song an ủi.

“Hy vọng thế!” – Du Hạo cúi đầu, hiện lòng đang rất rối.

Chợt, Trúc Linh chạy vào hốt hải, trên tay cầm một tờ giấy nhăn nhúm:

“Cậu chủ Du Hạo, cậu xem này!”

Du Hạo đón lấy, vô cùng sửng sốt khi dòng chữ trong giấy hiện rõ: “Hai em của cậu hiện đang ở trong tay tôi. Nếu muốn gặp lại chúng thì hãy đến ngay khu rừng, tôi và cậu cần nói chuyện. AJ!”

“Cái gì, AJ?!” – Song Song kêu lên.

Trong lúc này, AJ đang trên đường đến khu rừng.

Khi đó, Yến Phi cũng rời khỏi nhà để đến tiệm mì. Vừa ra ngoài thì nó thấy một mảnh giấy nhỏ kẹp ngay kẹt cửa.

“Quá đáng! AJ lại dùng kế hèn hạ này uy hiếp cậu!” – Song Song tức giận.

Du Hạo siết chặt mảnh giấy trong tay:

“Sao AJ lại dùng bé Thanh và Du Thiện vào chuyện này chứ! Không thể được! Tớ phải đến khu rừng gặp AJ ngay trước khi quá muộn!”

“Cậu chủ Du Hạo, hãy để Trúc Linh đi báo cho cô chủ Du Phương?”

Du Hạo ngăn lại:

“Không, đừng nói chuyện này cho chị tôi biết. Trúc Linh đừng nói gì hết, tôi sẽ có cách giải quyết ổn thỏa. Nếu để chị ấy biết mọi chuyện sẽ càng rắc rối hơn. Nhe lời tôi nhé, Trúc Linh!”

Cô hầu đành gật đầu vâng lời. Song Song bảo:

“Tôi sẽ đi với cậu. Thêm một người sẽ đỡ hơn!”

“Tớ nghĩ cậu nên ở lại. Có thể AJ không muốn có người thứ ba. Hiện tớ vẫn không biết được cậu ấy muốn giữ trò gì ra nên hãy cẩn thận là tốt nhất!”

“Nhưng lỡ như cậu...”

“Đừng lo, tớ sẽ không sao đâu! Tớ sẽ mau chóng trở về cùng hai đứa em! Nếu chị Du Phương có hỏi thì cậu kiểm lý do giúp tớ nhé!”

Không biết nói gì trước sự kiên quyết của Du Hạo, Song Song miễn cưỡng đồng ý nhưng lòng rất lo.

Cả hai ra cửa sau, Song Song dặn dò:

“Hết sức cẩn thận đó! Nếu như AJ muốn làm tổn thương cậu thì cậu đừng nương tay với cậu ta nữa. Điều quan trọng là cứu được hai em cậu và...”

Du Hạo đặt tay lên vai cô bạn vì hiểu cô đang lo lắng:

“Được rồi, sẽ ổn thôi! Tớ nhất định trở về bình an!”

Dứt lời, Du Hạo quay bước chạy nhanh về hướng khu rừng. Song Song dõi mắt theo, chưa bao giờ lại lo lắng như lúc này. Hai bàn tay lồng vào nhau nắm chặt. Rồi nghĩ ngợi gì đó, cô gái họ Lục nhẹ nhàng đặt bàn tay lên ngực, nơi trái tim đang thất lại và nhức nhói. Song Song lo sợ Du Hạo sẽ xảy ra chuyện, AJ có thể sẽ ra tay với cậu nhưng bên cạnh đó nó còn vướng bận một điều. Đó là tình cảm nó dành cho Du Hạo đang dần vượt mức tình bạn.

Còn đang rối bời thì Song Song ngạc nhiên thấy từ xa bóng dáng Yến Phi...

AJ đưa mắt nhìn xung quanh. Khu rừng thật vắng lặng, yên tĩnh vào buổi sớm mai. Dường như cậu đang đợi ai đến thì phải. Bỗng, có tiếng bước chân, AJ xoay qua, đám Dạ Ma xuất hiện.

“Các người làm gì ở đây?” – AJ không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

“Dạ, chúng thuộc hạ nhận được lời mời của Du Hạo nên mới đến đây!”

“Cái gì? Du Hạo bảo các người đến đây? Cậu ta định làm cái gì vậy chứ?”

Đúng lúc, giọng Du Hạo vang lên từ phía sau:

“AJ! Tớ đã đến rồi! Cậu hãy mau thả hai đứa em của tớ!”

AJ xoay lại, và bắt gặp cái nhìn tức giận của Du Hạo.

“Gì? Thả hai em nào? Chẳng phải chính cậu kêu tôi hãy đến đây còn gì?”

“Tớ gọi cậu? Cậu đừng đùa nữa! bé Thanh và Du Thiện không hề liên quan đến chuyện này thế nên

cậu hãy thả chúng ra! Tớ mới là người cậu cần!”

AJ khoanh tay, bực mình:

“Này, cậu viết giấy bảo tôi đến đây rồi bây giờ bắt tôi thả em cậu là sao?”

“AJ, tớ không thích đùa kiểu đó đâu! Cậu mau thả em tớ ra đi!”

“Tôi không bắt em cậu gì hết! Lấy gì mà thả!”

Du Hạo không ngờ AJ lại giờ cái trò này ra.

“Vậy là cậu vẫn không thả em tớ?”

“Tôi nói rồi, tôi không bắt ai và cũng không thả ai cả!”

AJ chưa nói hết câu, ngay lập tức Du Hạo bay lên đồng thời tấn công về cậu.

Khi đó, Song Song đang bám theo Yến Phi. Nó ngạc nhiên vì sao cô bạn thân lại đi vào rừng, đã vậy còn đứng ngay khu rừng nơi sẽ diễn ra cuộc gặp mặt của Du Hạo và AJ. Song Song bước nhẹ nhàng tránh gây tiếng động.

...Yến Phi dừng lại vì có một tiếng va chạm khá lớn vang lên. Nó đưa mắt nhìn về bên phải, hết sức kinh ngạc khi trong mắt hiện ra những luồng phép sáng rực. Không chần chừ Yến Phi lập tức chạy về hướng ấy. Dĩ nhiên phía sau, Song Song cũng đuổi theo.

Hóa ra những luồng phép ấy là do Du Hạo với AJ đang choảng nhau. Cả hai bay lùi ra xa, rồi dừng lại. AJ hạ tay xuống, nói như gắt:

“Cậu bị vậy hả? Sao tự dưng xông vào đánh tôi?”

“Cậu còn hỏi! Lẽ ra tớ mới là người không hiểu vì sao cậu lại bắt hai đứa em của tớ. Chúng vô tội!” – Du Hạo lớn giọng.

“Gi? Tôi đã bảo tôi không bắt ai! Sao cậu cứ một mực đổ cho tôi?”

“Cậu đã gửi một tờ giấy, nói hiện đang bắt giữ hai đứa em của tớ rồi còn bảo tớ mau đến đây nói chuyện còn gì! Bây giờ cậu chối ư?”

“Tôi không gửi tờ giấy nào cả. Em cậu bị bắt tôi cũng không biết. Chẳng lẽ cậu nghĩ tôi làm chuyện hèn hạ đó? Cậu vốn chẳng hiểu gì về tôi hết!”

Du Hạo nhìn cậu bạn, cười nhạt:

“Hiểu? Cậu thay đổi nhiều quá làm sao giờ đây tớ có thể hiểu cậu được!”

“Thay đổi? Cậu không có quyền nói thế...”

Đột nhiên, AJ sững sờ vì thấy ai đó xuất hiện từ phía sau Du Hạo. Ngay lập tức cậu xoay lưng đi. Ngạc nhiên trước phản ứng đó của AJ, Du Hạo liền quay lại phía sau. Giống AJ, Du Hạo không giấu được sự bất ngờ khi trông thấy Yến Phi đi đến. Cô gái tròn xoe mắt lúc bắt gặp Du Hạo:

“Du Hạo? Hóa ra cậu ở đây?”

Du Hạo còn chưa lên tiếng thì giọng Song Song vang lên:

“Yến Phi! Cậu đừng đến đây làm gì!”

“Song Song?” – Du Hạo và Yến Phi đồng thanh.

Cô gái họ Lục chạy đến chỗ hai người bạn, thở gấp:

“Tớ xin lỗi vì đã bám theo cậu, Yến Phi! Nhưng sao cậu lại vào rừng?”

“À, cái này thì phải hỏi Du Hạo. Tự dung cậu ấy viết giấy bảo tớ đến đây.”

AJ nghe thế liền siết chặt tay. Cậu nghiêng rặng vì biết đã bị Du Hạo chơi một vỏ nặng nề. Du Hạo nhú mày, gãi đầu: “Tớ viết giấy cho cậu lúc nào?”

“Hừ, cậu đã làm thế này hả Du Hạo?” – Tiếng AJ đầy tức giận.

Bấy giờ Yến Phi mới phát hiện ra còn một anh chàng đang đứng xoay lưng, ngay trước mặt nó.

“Cậu ấy là ai vậy? Sao trông quen quen. Cả giọng nói nữa.”

Song Song đưa mắt qua Du Hạo. Du Hạo im lặng một lúc rồi bảo:

“Chuyện đã đến nước này thì cậu hãy cho Phi Phi biết sự thật đi! Giấu giếm mãi như thế là đủ rồi, AJ!”

“AJ? Là AJ sao? Đúng rồi, đúng là cậu ấy! AJ, cậu cũng đến đây ư?”

Yến Phi vui mừng toan bước đến gần thì liền khựng lại, mắt nó ánh lên nỗi sợ hãi khi thấy những con ma đối đứng cạnh AJ.

“AJ, nguy hiểm đó! Chúng... chúng rất đáng sợ! Cậu mau qua chỗ của tớ!”

Song Song đặt tay lên vai Yến Phi như giữ cô bạn lại:

“Cậu đừng lo! AJ sẽ không bị gì đâu bởi cậu ta là chủ nhân của chúng!”

“Chủ nhân? Là cái gì? Tớ không hiểu!”

AJ như muốn điên lên khi Song Song lẫn Du Hạo đều đang dần nói sự thật về cậu cho Yến Phi nghe. Cố kìm cơn giận dồn nén, cậu đưa tay vào túi quần lấy ra chiếc mặt nạ.

Du Hạo nhìn trực diện Yến Phi:

“Phi Phi! AJ, cậu ấy không phải người bình thường như cậu nghĩ. Cậu ấy có ma thuật cũng giống như tớ! Cậu ấy còn là chủ nhân của Dạ Ma nữa, những con ma liêu xiêu ghê rợn đó luôn làm hại con người!”

“AJ có ma thuật...? Không thể, cậu đang đùa phải không Du Hạo?”

“Tớ không đùa!” – Du Hạo đổi hướng sang AJ vẫn đứng xoay lưng – “AJ, cậu còn định giấu Phi Phi đến bao giờ nữa? Hãy quay lại cho cô ấy thấy mặt!”

AJ đeo mặt nạ vào. Và không còn đường thoái lui cậu đành quay mặt lại đối diện với ba người kia. Du Hạo, cái nhìn bất động và buồn bã:

“Giờ này mà cậu còn dùng mặt nạ che giấu ư? Phi Phi, tớ sẽ cho cậu xem gương mặt thật của cái người đang đứng trước mặt cậu!”

Vừa nói xong thì Du Hạo giơ ngón tay lên, một luồng phép mỏng như chỉ vung xòe đến, nhanh như cắt luồng phép cắt ngang một đường dài.

Xoẹt! Tách!

Chiếc mặt nạ trên mặt AJ nứt ra, vỡ vụn. Trong khoảnh khắc ấy, đằng sau những mảnh vỡ kia là gương mặt AJ với đôi mắt buồn căm hận tột độ.

“Chủ nhân, cẩn thận!” – Mấy tên Dạ Ma cùng gọi.

“Không! Không thể như thế! Chủ nhân! Mặt nạ! Sao lại là AJ?!” – Yến Phi thấy mình đứng không vững nữa. Nó thật sự bị sốc nên cơ thể cứng đờ.

Chẳng ai, ngoại trừ Song Song là bắt gặp sự khác lạ của Yến Phi. Cô gái họ Lục dường như nhận ra một điều gì bất thường từ người bạn thân.

“Du Hạo! Vậy ra, cái cậu muốn là thế này sao???” – AJ nói đầy nghiến.

Du Hạo, dù thật sự không mong chuyện này sẽ xảy ra nhưng vì quá giận AJ việc đã bắt giữ hai đứa em của mình nên cậu đã hành động như thế.

“Yến Phi, AJ muốn trả thù nhà họ Du. Người cậu ta nhắm đến chính là Du Hạo. Tớ xin lỗi vì lẽ ra tớ nên cho cậu biết sớm hơn!”

Yến Phi từ từ xoay qua nhìn cô bạn:

“AJ trả thù họ Du? Cậu biết những chuyện này? Vì cậu luôn ở bên Du Hạo?”

Song Song hết sức ngạc nhiên trước câu hỏi ấy.

Yến Phi cố ngăn xúc động vì không ngờ rằng “sự thật” lại ra nông nỗi này.

“AJ!” – Yến Phi lấy hết bình tĩnh để hỏi người bạn trai – “Có thật là thế không? Cậu có ma thuật và muốn trả thù nhà họ Du?”

“Yến Phi, AJ đã muốn cho Yến Phi biết nhưng... nhưng...”

“AJ! Đã đến lúc cậu cho cô ta biết rõ thứ cậu muốn rồi đó!”

Tất cả ngược lên thấy một tên tiểu yêu nhỏ xíu có cánh đang bay lơ lửng. AJ kinh ngạc: “Acc, sao mi lại ở đây?”

“Tôi xin lỗi vì đã lừa cậu đến đây nhưng tôi làm vậy chỉ vì tốt cho cậu. Nếu cậu không thể nói ra sự thật thì tôi sẽ giúp cậu!”

AJ chưa kịp hiểu gì thì Access sà xuống, đứng chống hông trước ba người nọ, đồng dục:

“AJ ngay từ đầu vì muốn trả thù nhà họ Du và tìm ra tung tích quyền sách cấm kỵ nên mới tiếp cận Yến Phi. Cậu ấy ở bên Yến Phi chỉ vì như thế!”

“Sao cơ???” – Ba đứa kia bàng hoàng.

“Acc! Mi điên à? Mi im ngay! Sao mi lại nói như vậy?” – AJ hét.

Du Hạo, đã đang giận nay nghe thế còn giận hơn:

“AJ, có thật cậu ở bên cạnh Phi Phi là vì vậy? Tớ không ngờ! Không ngờ!”

“AJ!” – Song Song còn bất bình hơn, giận sôi cả gan – “Tôi cứ nghĩ cậu chỉ là kẻ dối trá nhưng nào ngờ cậu còn tệ hại hơn thế nữa!”

Lẽ ra người nên căm giận nhất chính là Yến Phi nhưng kỳ lạ là cô gái lại im lặng, không trách móc, không tức tối chỉ bất động, lặng lẽ đứng đó.

“AJ, những điều vừa rồi là sự thật?” – Vài giây sau Yến Phi mới lên tiếng.

“Yến Phi, nghe AJ nói...”

“Tớ chỉ cần nghe cậu nói đúng haysai!” – Ánh mắt Yến Phi kiên quyết.

AJ hiểu Yến Phi đã không thể chấp nhận lời giải thích. Cậu nhìn cô gái hồi lâu, sau đó bảo: “Đúng! Lúc đầu là như thế.”

Không cần bàn cãi, Song Song lẫn Du Hạo lại bị sốc thêm lần nữa trước sự thú nhận sau cùng của AJ. Còn Yến Phi không phản ứng gì, chỉ nói:

“Hóa ra ngay từ lúc bắt đầu tất cả đều là dối trá! Đã không hề có sự thật!”

Yến Phi khẽ cúi đầu rồi tự dưng miệng cười cười. Song Song lo lắng:

“Yến Phi, cậu ổn chứ?”

“Buồn cười quá! Tất cả chúng ta đều dối trá lẫn nhau! Vui thật!”

Song Song, Du Hạo lại nhú mày vì khó hiểu trước cụm từ “tất cả chúng ta”.

Yến Phi ngẩng mặt lên, đối diện với những người bạn:

“Mọi người cuối cùng đã thú nhận hết vậy tớ cũng không nên che giấu làm gì nữa! Tớ quá mệt mỏi vì phải đeo cái mặt nạ giả bộ rồi! Tớ sẽ là người sau cùng hạ mặt nạ của mình xuống lần màn gặp gỡ này!”

Du Hạo, AJ, Song Song, Access lẫn cả đám Dạ Ma quý quyết kia trong phút chốc đều nghếch mặt ra hết. Còn có kẻ dối trá cuối cùng ư? Lẽ nào...

Yến Phi nhìn sang Du Hạo, cái nhìn khiến tim anh chàng họ Du đập mạnh, gọi khẽ: “Cuối cùng tớ đã gặp lại cậu, Tiểu Hạo Tử!”

Tất cả đều sững sờ khi nghe Yến Phi cất lên cái tên “Tiểu Hạo Tử” một cách nhẹ tênh như thể cô gái ấy chưa bao giờ mất đi ký ức.

“Phi Phi! Sao... sao... cậu lại nhớ ra cái tên đó?” – Du Hạo lắp bắp.

“Cậu còn gọi tớ là Phi Phi thì làm sao tớ không nhớ được!” – Bây giờ, Yến Phi hướng mắt qua cô bạn thân – “Song Song, nhờ mảnh giấy cậu kẹp trong quyển nhật ký mà tớ đã lấy lại toàn bộ ký ức trước kia!”

Song Song đưa tay lên môi sững sờ:

“Lần đó cậu nói dối! Cậu đã xem mảnh giấy. Vậy ra lúc bốn chúng ta gặp nhau ở hội chợ hoa cậu... cậu... cũng đã nhớ ra Du Hạo?!”

AJ từ từ nhìn qua Yến Phi. Có năm mơ cậu cũng chẳng ngờ lần đi chơi ấy cô bạn gái đã nhớ ra Du Hạo.

“Thế thì vì sao cậu lại tỏ ra không quen biết tớ?” – Du Hạo nửa vui mừng nửa khó hiểu.

Yến Phi bật cười khi câu hỏi của Du Hạo vừa dứt:

“Tỏ ra không quen biết? Thế lúc đó cậu muốn tớ phải thế nào? Chạy đến hỏi han, ôm lấy cậu gọi Tiểu Hạo Tử hay là... hỏi cậu vì sao lại nhẫn tâm lấy đi ký ức của tớ dù tớ đã van xin cậu tha thiết? Cậu muốn thế à?”

Du Hạo bất động vì xen lẫn trong lời nói của Yến Phi là sự hờn dỗi, rất hờn dỗi. Còn Song Song như hiểu nguyên nhân:

“Cậu đã rất giận Du Hạo vì lấy đi ký ức của cậu và phần còn lại là vì nghĩ đến AJ vậy nên cậu chọn cách giả vờ như không nhớ gì?”

“Đúng! Tớ không còn sự lựa chọn. Tớ đã bất ngờ khi biết cậu và Du Hạo là bạn thân. Tớ nghĩ đến AJ và lòng khó xử vì tớ thích cậu ấy! Tớ còn giận Du Hạo về chuyện trước đây! Cuối cùng tớ đành im lặng, như thế là tốt nhất!”

Chương 42

Trời ạ, mọi chuyện hóa ra lại buồn cười đến vậy. Cả bốn người, ai ai cũng che giấu. Dù ít hay nhiều, họ đều mang một mặt nạ. Và may thay đến giờ phút này, tất cả các mặt nạ đó đã được gỡ bỏ. Giờ đây họ đối diện nhau bằng gương mặt thật của chính họ. Về phía Access, hẳn rõ người:

“Thì ra Yến Phi đã nhớ ra Du Hạo từ rất lâu rồi!”

“Acc, mi là người đứng sau vụ này?” – Đến lượt AJ hỏi đến tên tiểu yêu.

“Tôi là vì cậu. Cậu mãi che giấu sự thật thì chẳng có kết quả gì. Tôi đã bắt Du Thanh và Du Thiện, gửi giấy cho Du Hạo, cho Yến Phi và giả dạng Du Hạo bảo cậu đến đây!”

“Cái gì? Mi bắt hai em của ta?” – Du Hạo kinh ngạc.

“Tại sao mi làm thế hả Acc? Tại sao vậy?”

Access điềm nhiên:

“Tôi ở cạnh cậu suốt tám năm thế mà không bằng một cô gái xa lạ Yến Phi. Cậu vì cô ta đã đuổi tôi, không muốn gặp mặt tôi, như thế không công bằng! Cậu thấy rồi đó, cô gái Yến Phi khi biết bị cậu lợi dụng cô ta đã muốn bỏ cậu, qua bên Du Hạo! Cuối cùng chỉ có tôi mới thật sự quan tâm cậu thôi.”

“Mi nghĩ ta như thế à? Mi nghĩ ta không xem mi là gì hết ư? Mi nghĩ mi không là gì trong lòng ta suốt hơn tám năm qua sao?”

Đang tức tối thì Access bất ngờ khi nghe AJ nói thế. Tên tiểu yêu chợt thấy chột dạ, liền đảo mắt nghĩ ngợi. Ít giây sau, Access khẽ xoay mặt qua...

Cái giây phút bất gặp đôi mắt buồn đỏ hoe của AJ, Access vô cùng ngỡ ngàng để rồi tiếp đến trái tim hẳn muốn ngừng đập khi có gì đó long lanh chảy dài trên gương mặt thẳng nhóc ấy. Lần đầu tiên, suốt tám năm, tên ác ma AJ không biết cười, không biết khóc, không cảm xúc và có lẽ không biết yêu thương ai, ngay lúc này đây lại đang rơi lệ! Một giọt duy nhất, trong hơn thủy tinh ứa ra từ đôi mắt bất động của AJ. Mong manh lắm nhưng chẳng hiểu sao lại có sức mạnh siết chặt trái tim Access thế kia! Dường như giọt nước mắt kỳ diệu đó khiến tên tiểu yêu chợt nhận một điều mà tám năm qua hẳn đã bỏ qua không thấy. Là rằng, AJ cũng biết yêu thương! Cậu yêu Yến Phi và yêu cả hẳn nữa! Chắc chắn thế!

AJ, trước khi gặp Yến Phi, vì sợ bị tổn thương nên không muốn cho ai biết tình cảm của mình. Nhưng trái tim cậu vẫn đập, vẫn hiểu yêu thương là thế nào. Vì vậy cậu cũng yêu thương Access, tên tiểu yêu cùng mình chia sẻ buồn vui suốt hơn tám năm qua.

Access bay đến, đậu lên bờ vai AJ. Trông hẳn cuống quýt lau giọt nước mắt cho cậu, giọng xuýt xoa như thể vừa đánh rơi vật quý giá:

“AJ, đừng khóc! Tôi sai rồi, lẽ ra tôi không nên như thế. AJ đừng khóc! Tôi hứa sẽ không thế nữa. Từ giờ cậu muốn làm gì cũng được! Cậu muốn ở bên Yến Phi bỏ tôi cũng không sao. Tôi hiểu! AJ, tôi sẽ làm theo những gì cậu muốn! Thật đó, tôi sai rồi! Đừng khóc nữa, AJ!”

Giọng như nghẹn lại, chưa bao giờ Access như thế cả. Tên tiểu yêu vòng cả hai tay nhỏ xíu ôm lấy

gương mặt AJ. Cậu nhắm mắt, áp mặt vào người Access, mong nhận lấy sự vỗ về an ủi giống như những ngày xưa.

Ba người còn lại im lặng trước tình cảm của AJ và cái tên bé như hạt tiêu đó, dù rằng họ sẽ không bao giờ hiểu được tình cảm của cả hai suốt mấy năm.

“Tớ xin lỗi vì đã hiểu lầm cậu, AJ!” – Du Hạo chột cát tiếng.

AJ, sau khi cảm xúc đã dịu đi, quay lưng lại:

“Tôi không cần sự xin lỗi! Trễ hết rồi! Kết thúc rồi!”

“Thế thì xin cậu hãy bảo tiểu yêu đó thả hai em của tớ ra!”

Access sục sùi, nhìn qua Du Hạo:

“Hai em cậu chắc giờ này đã về đến nhà rồi đó! Trước lúc đến đây tôi đã thả chúng ra!”

Du Hạo thở phào, cũng may Access đã không có dụng ý xấu.

“Vớ vẩn thật!” – Chân Đen nhủ thầm, nãy giờ có vẻ rất bức mình vì sự việc không theo ý – “Không ngờ tên Access lại yếu đuối như thế. Còn việc cô gái Yến Phi nhớ lại mọi chuyện trước đó cũng nằm ngoài kế hoạch.”

Nghĩ ngợi chốc lát, gã xương đen cung kính:

“Bẩm, chắc cũng không còn gì nữa nên chúng thuộc hạ xin cáo.”

AJ cất tiếng pha chút giễu cợt:

“Đứng lại! Ngươi không được đi đâu cả! Cũng đã đến lúc ngươi tháo bỏ bộ mặt giả nhân ấy đi. Trong số tất cả những người ở đây thì ngươi là kẻ mang mặt nạ đẹp nhất!”

“Chủ nhân nói vậy nghĩa là sao ạ?”

AJ ngay lập tức vung đòn về phía tên sảo quyết kia. Nhanh chóng Chân Đen bay lùi ra sau và xui rủi thế nào quyền sách cấm kỵ từ trong người hắn rớt xuống đất. Access kêu lớn:

“Là quyền sách ma thuật! Sao kỳ vậy? Tôi đã trả nó về chỗ cũ rồi mà!”

“Vậy ra người lấy quyền sách cấm kỵ là mi hả, Acc?”

“AJ... Tôi xin lỗi! Tại hắn bảo muốn xem qua thôi nên tôi đã...”

AJ ngăn tên tiểu yêu, bình thản bảo:

“Không sao đâu Acc, không có gì phải lo. Chỉ là mi đã bị hắn chơi xỏ rồi!”

Du Hạo nhìn thấy quyền sách xanh đen nằm dưới đất, toan lao đến lấy thì Chân Đen đã nhanh tay hơn, kịp thời chụp được quyền sách.

“Tất cả những âm mưu vừa qua đều là do ngươi làm đúng không, Chân Đen? Kẻ tôi tớ thông minh, đầy mưu mô sảo quyết! Ngươi tấn công Yến Phi, đổ tội cho Acc và sau đó dụ dỗ hắn lấy quyền sách cấm kỵ rồi đánh tráo nó! Cả cuộc gặp mặt hôm nay cũng là ngươi bày mưu cho Acc. Ta đã không cẩn thận nên

mắc lừa người.”

Access ngỡ ngàng khi nghe AJ phơi bày các kế hoạch của Chân Đen.

“Mày lợi dụng tao hả, tên xương đen kia?”

Chân Đen, đã đến nước này thì không thể che giấu gì nữa, liền cười khinh:

“Mày là đứa ngu ngốc nhất mà tao điều khiển!”

Access điên tiết định xông vào gã ma đói nhưng AJ chặn lại:

“Đừng nóng Acc! Cuộc đấu chưa kết thúc thì chưa biết ai ngu hơn ai!”

Du Hạo thấy AJ bình tĩnh một cách lạ lùng dù Chân Đen đang giữ trong tay quyền sách ma thuật.

Không khí chợt im lặng. Rồi Chân Đen cùng đám Dạ Ma từ từ lùi ra sau. Bên kia bốn đứa nọ và Access cũng bước lùi. Có vẻ như hai bên đều hiểu: Âm mưu đã vỡ lở thì chỉ có một cuộc chiến mới kết thúc được điều này! Dĩ nhiên đây sẽ là cuộc chiến một mất một còn vì lũ Dạ Ma đã không còn đường lui. Và chúng sẽ đặt cược tất cả vào ván cờ quyết định này.

“Có thể tao sẽ không đánh lại mày nhưng với sự truyền phép của mày trong mấy ngày qua thì chúng tao hợp sức lại nhất định sẽ tiêu diệt gọn mày!”

Chân Đen ra vẻ tự tin. Du Hạo nói với qua:

“Cậu đã truyền phép cho lũ Dạ Ma, để chúng xuất hiện vào ban ngày và bây giờ chúng phản cậu rồi đó, đồ ngốc!”

AJ, mắt vẫn nhìn phía trước, nói vọng lại:

“Im đi, cậu chỉ biết nói nhiều. Cần thận lo cho bản thân sẽ tốt hơn!”

Yến Phi với Song Song nhìn hai chàng trai với ánh mắt khó hiểu.

Cuộc chiến này xem ra hơi kỳ lạ vì Du Hạo sẽ cùng AJ hợp sức.

Bọn Dạ Ma chia ra làm nhiều hướng. Chúng bắt đầu tấn công về phía bốn đứa trẻ. Những luồng phép sáng tỏa ra lao cực nhanh đến chúng. Ngay lập tức Du Hạo và AJ, mỗi đứa mỗi bên, ở giữa là hai cô gái cùng Access được bảo vệ, đồng loạt tạo ra vòng phép lớn hình quả cầu đỡ lấy mấy luồng phép tấn công kia...

Lúc này, Du Phương mừng rỡ vì hai đứa em cuối cùng đã về nhà.

“Hai đứa bị tấn công à?”

“Vâng, bọn em bị lũ Dạ Ma tấn công. Chúng quá mạnh nên bọn em đánh không lại và bị bắt!” – Du Thiện kể lể.

“Dạ Ma? Chúng bắt hai đứa làm gì? Với lại sao chúng dễ dàng tha cho thế?”

“Điều này bọn em không biể. Khi tỉnh dậy bọn em đã nằm ngoài đường!”

Du Phương nhíu mày khó hiểu, rồi hỏi:

“Nhưng hôm qua cả hai ra ngoài làm gì? Tại sao không nói cho ai biết hết!”

“Chuyện này thì...” – Du Thiện đưa mắt sang Du Thanh.

Du Thanh nói nhỏ xiu: “Bọn em đi gặp chị Yến Phi!”

Du Phương lần ba cô hầu đều ngạc nhiên.

Trở lại cuộc chiến trong rừng.

“Song Song, Phi Phi hai cậu mau lùi ra sau để chúng tớ dễ lo phía trước!”

Du Hạo vừa đỡ đòn tấn công vừa hét lớn. AJ xoay qua bên cạnh:

“Acc, mi có nhiệm vụ bảo vệ hai người đó. Có gì thì mi cứ dùng ma thuật!”

Du Hạo và AJ hạ tay xuống, đồng thời đưa mắt nhìn. Chán nản vì phải thế này: Hai anh chàng đứng dựa lưng vào nhau, mỗi người lo một hướng.

“Cậu là tên cứng đầu chẳng bao giờ nghe lời người khác!” – Du Hạo bảo.

“Còn cậu thì suốt ngày cứ lảm mồm, chỉ thích giảng đạo!” – AJ tiếp.

“Ai lảm mồm hả?” – Du Hạo thấy bực.

“Thì nãy giờ ai là người nói nhiều nhất ở đây?” – AJ điềm nhiên đáp.

Đúng lúc giọng Song Song vang lên:

“Hai cậu thôi đi. Đừng có ở đó cãi nhau như con nít như thế!”

“Biết rồi!” – Hai anh chàng đồng thanh.

“Chuyện gì thế này?” – Yến Phi thấy buồn cười. Nhưng nó rất bất ngờ vì AJ lại có ma thuật cao cường như thế.

“AJ, tớ sẽ lo bên kia cậu lo phần còn lại nhé!” – Du Hạo nhìn sang trái.

“Không cần cậu ra lệnh! Hãy để Chân Đen cho tôi. Tôi muốn dạy hần một bài học về tội phản trắc!” – AJ hướng mắt về phía Chân Đen.

“Được rồi, tùy cậu. Nhớ cẩn thận!”

“Tôi cẩn thận có thừa, không cần cậu lo! Nhưng, cậu đừng dùng quá sức làm gì! Một lát nữa thôi chúng sẽ không thể hoành hành được nữa đâu.”

Du Hạo nhíu mày ngạc nhiên. Chợt một luồng phép lao đến, hai người con trai giật mình tránh qua hai bên. Là phép của Chân Đen. AJ nhồm dậy, nghiêng rặng và lập tức nhún chân bay lên chỗ gã xương đen. Còn Du Hạo thì xử Xù Xì với Lông Xám cùng vài tên Dạ Ma còn lại.

Nhà họ Du, Du Phương khoanh tay vì thấy tức giận về việc hai đứa em làm:

“Hai đứa sao lại tùy tiện như vậy? Chẳng bàn gì với anh trai mình cứ thế đến gặp chị dâu à? Mấy đứa không lường trước được những chuyện không hay sẽ xảy ra nếu chị dâu nhớ lại ư?”

“Bọn em cũng suy nghĩ rất lâu mới quyết định như thế. Bọn em cũng vì anh Du Hạo thôi.” – Du Thiện cúi đầu.

Du Phương thở ra. Du Thanh bảo:

“Dù gì, cũng chẳng có chuyện gì xảy ra đâu vì chị Yến Phi cũng không nhớ ra gì hết.”

“Yến Phi không nhớ hai đứa hả?”

“Vâng, bọn em đã nói rất nhiều, kể lại những chuyện trước đây cho chị ấy nghe nhưng vô ích chị í chả nhớ gì cả!”

Du Phương đưa mắt nhìn qua ba chị em Trúc Linh.

Trở lại trong rừng

AJ bay qua mấy nhánh cây để tránh phép của Chân Đen. Chưa kể còn gã Linh Tinh cũng tấn công về phía cậu.

Còn bên dưới Du Hạo tạo một quả cầu phép lớn đầy về đám Dạ Ma. Một tiếng nổ lớn vang lên. Vài con ma đôi bị tan xác.

AJ tung người lên giờ chân đá liên tục vào Chân Đen. Mỗi cú đá mang theo hàng loạt luồng phép sáng. Gã Chân Đen có lẽ cũng đã quen cách này nên né đòn rất nhanh. Những móng vuốt sắt dài của hắn vung ra, tung đòn cào cước.

Đối phó với Linh Tinh thì dễ hơn một tí. Hắn ta chỉ giờ được vài chiêu phép hiểm ác nhưng rồi yếu thế khi AJ dùng sương mù đen khóa tay hắn lại. Cậu nâng Linh Tinh lên cao, dùng hết sức đập một cú vào ngay giữa bụng hắn. Thế là gã ma vung về đó văng dính lên cây.

Chân Đen phóng tới giúp bạn. Tên xương đen tạo phép, vung lên chương mạnh. Ngay lập tức AJ xoay bàn tay phải mang bao tay đen. Từ trong lòng bàn tay hàng ngàn luồng chỉ phép dài quấn vào nhau lần lượt trườn đến bọc lấy phép của đối phương.

Bên phía Du Hạo cũng kịch liệt không kém. Xù Xi hợp sức với Long Xám tấn công dồn dập không ngừng. Du Hạo dùng phép uyển chuyển hơn AJ. Cậu vận dụng cách “nhu khắc cương”. Mấy tia phép tuy mỏng nhưng có sức siết giữ mạnh mẽ, chúng đâm thủng vài lỗ trên người của hai gã ma.

Xù Xi không ngán. Hắn vung phép phía trên còn Long Xám thì tấn công ở dưới. Du Hạo phải đối phó cùng lúc hai luồng phép. May là mấy ngày trước được luyện phép cùng ba bác trong Hội nên cậu đã mạnh hơn trước nhiều nên việc xử lý này không khó khăn.

Đôi theo cuộc chiến khốc liệt, Yến Phi lẫn Song Song đều lo lắng. Còn Access thì phải canh chừng xem có con Dạ Ma nào mon men đến gần hai cô gái không, nếu có thì sẽ xử ngay.

AJ xoay người, tung phép đánh trúng ngay cái vai xương xẩu của Chân Đen. Hắn bị đẩy lùi ra sau vài

bước. Hấn nhìn AJ, nhếch mép cười...

Du Hạo bật người lên không trung, lộn vòng mấy cái rồi nhanh hơn chớp giờ cả hai tay chưởng mạnh vào người Xù Xi lẫn Long Xám. Hai tên ma ngã nhào. Đang đáp xuống đất nhẹ nhàng thì đột nhiên Du Hạo khựng lại vì ngực tự dưng đau thắt. Có dòng phép nóng rực trong cơ thể như muốn thêu đốt cậu. Khó chịu quá! Lẽ nào là thuật phong ấn mới luyện tối hôm qua.

Thừa cơ hội đó, Chân Đen từ phía bên kia tung phép về phía Du Hạo đang đứng cần mồi vì toàn thân nóng kinh khủng! Du Hạo ngược lên nhìn. Trong phút chốc Yến Phi và cả AJ chưa kịp làm gì thì Song Song chạy nhanh đến đẩy Du Hạo ra, hét to: “Cẩn thận!”

Dĩ nhiên, cô gái lãnh trọn luồng phép ấy. Nó ngã xuống đất.

“Trời ơi, Song Song!” – Yến Phi thét lên rồi lao về phía cô bạn.

“Song Song!” – Du Hạo gọi thất thanh, toan chạy đến nhưng Chân Đen lại tiếp tục vung phép về cậu.

Du Hạo né sang một bên rồi đưa mắt nhìn Song Song nằm bất tỉnh trên tay Yến Phi. Cậu siết chặt tay khi nhìn lại Chân Đen đang mỉm cười khoái chí.

Chợt, AJ kéo bao tay đen, cất tiếng lạnh băng:

“Đủ rồi, người đã làm bọn ta tức giận! Người phải trả giá!”

AJ khẽ quay qua Du Hạo. Du Hạo nhìn ánh mắt đó và hiểu ý.

Ngay lập tức, Du Hạo hạ thấp người xuống, từ phía sau AJ bật cao bay đến đập lên vai cậu bạn. Du Hạo dùng sức đẩy AJ lên không trung. Đồng loạt cả hai tạo phép trong tay, nghiêng người về trước, dùng hết sức để tung đòn.

Một quả cầu màu đen, của AJ và một quả cầu màu vàng, của Du Hạo hợp lại trước sự kinh ngạc của lũ Dạ Ma. Ở ngoài Yến Phi và Access cũng ngỡ ngàng trước sự việc kỳ lạ đang diễn ra.

Bùm! Bùm! Bùm! Hàng loạt tiếng nổ lớn vang lên giữa khu rừng rộng lớn. Luồng phép hợp nhất của hai chàng trai quét sạch cả lũ Dạ Ma, riêng Chân Đen và mấy tên bạn kịp lùi ra xa nhưng chúng cũng bị dính chương nên bị đánh bật xuống đất, nằm bẹp.

AJ từ từ đáp xuống. Du Hạo hạ tay, đưa mắt sang AJ. Hai người nhìn nhau rồi lại quay mặt đi. Có vẻ như chúng không tin là mình vừa bắt tay hợp tác với kẻ kia.

Du Hạo liền đến bên Yến Phi đang đỡ Song Song, gấp gấp hỏi:

“Song Song thế nào? Bị thương nặng không?”

“Tớ không biết. Máu trào ra từ miệng cậu ấy.”

Du Hạo thấy ngay khóe miệng Song Song một dòng máu đỏ chảy ra.

“Không xong rồi phải mau đưa cậu ấy về trị thương ngay!”

“Nhưng còn đám Dạ Ma?” – Yến Phi lo lắng vì chỉ còn mỗi AJ ở lại.

“Không sao đâu! Chúng sẽ không còn làm phép được nữa!”

AJ vừa dứt lời thì Chân Đen, Xù Xì, Long Xám, Linh Tinh, lại là bốn tên này, lần lượt đứng lên dù vết thương khá nặng nhưng vẫn ngoan cố:

“Dù thế nào thì... bọn tao cũng phải giết mày!”

“Cẩn thận, AJ!” – Du Hạo nói với.

AJ không phản ứng gì chỉ mỉm cười trong khi bốn tên kia lần lượt tạo phép. Đột nhiên, Du Hạo tròn xoe mắt thấy bốn tên ma đôi nhãn nhỏ. Có cái gì khiến chúng rất đau thì phải. Gã Xù Xì gào lên:

“Nóng! Nóng quá! Cơ thể tao nóng quá!”

“Tao cũng vậy! Như có lửa trong người! Nóng quá!” – Long Xám đau đớn.

“Chân Đen...! Cứu bọn tao với...!” – Linh Tinh kêu thảm thiết.

Chân Đen chẳng thể làm được gì vì chính hắn cũng đau và thấy nóng dữ dội. Cơ thể chúng muốn tan chảy giống như bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa lớn.

AJ bật cười, rất lớn, đầy thích thú:

“Cuối cùng thì đã đủ mười ngày để chất độc phát tác rồi! Tốt lắm!”

“Độc? Độc... gì?” – Chân Đen vẫn còn hỏi một câu ngớ ngẩn.

“Chân Đen, mày có biết năm tám tuổi tao đã giết được một con Dạ Ma không hả? Tao sống trong thế giới ma quỷ gần mười năm lễ nào tao không hiểu lũ ma bọn mày! Bọn mày đã lừa tao về việc có một đám Dạ Ma xa lạ và cái tên đứng phía sau gì đấy. Một trò bịp vớ vẩn! Thứ bọn mày muốn là tao sẽ truyền phép để xuất hiện vào ban ngày. Vào cái lần truyền phép cuối cùng tao đã lên truyền vào người tất cả bọn mày một luồng phép được độc thuật. Đó là luồng phép cực độc, sẽ phát tác trong mười ngày! Nó sẽ thiêu cháy cơ thể kẻ bị trúng độc. Tao muốn thử xem bọn mày có trung thành hay không! Cuối cùng bọn mày đã phản! Tao đã từng nói, nếu bọn mày giờ trò thì tao sẽ tống tiễn tất cả xuống địa ngục!”

Long Xám cố lết đến gần AJ, van xin đầy đau đớn:

“Chủ... chủ nhân thuộc... hạ... biết lỗi rồi...! Là Chân Đen... Hắn dụ dỗ thuộc hạ... phản người... Thuộc hạ... sẽ không như thế nữa... Hãy cứu thuộc hạ... xin chủ nhân... cứu... cứu!”

Chương 43

Cười nhạt rồi không thương tiếc, AJ vung chân đá mạnh tên Lông Xám ra xa. Hấn quần quai. AJ, ánh mắt tàn bạo, giọng nói không cảm xúc:

“Đã phân ta rồi thì chỉ có một kết cục thôi! Bọn mày chờ xuống địa ngục đi!”

Yến Phi bất động. Giờ đây trước mặt nó là một AJ hoàn toàn khác. Một ác ma sẵn sàng xuống tay với bất cứ ai.

Du Hạo bẻ Song Song lên, bảo:

“Tớ phải đưa Song Song về nhà! Cảm ơn cậu.”

AJ xoay qua và bắt gặp ánh mắt của Yến Phi. Cô gái liền nhìn sang bên:

“Tớ sẽ về cùng cậu, Du Hạo!”

Du Hạo gật đầu: “Ừm, chúng ta về thôi.”

Yến Phi quay lưng thì AJ cất tiếng gọi:

“Yến Phi! Lẽ nào... tình cảm AJ đối với Yến Phi, Yến Phi không hiểu?”

Yến Phi lặng im trong giây lát rồi nói:

“Tớ hiện giờ... Tạm thời, tớ không muốn thấy mặt cậu. Tớ phải cứu Song Song đã. Chuyện chúng ta để nói sau! Hẹn gặp lại cậu, AJ!”

Yến Phi toan bước đi, AJ lại tiếp:

“Dù gì, AJ đối với Yến Phi mãi mãi không thay đổi!”

Cô gái họ Yến đã bất động. Nhưng sau đó rất nhanh nó cũng cùng Du Hạo rời khỏi đó. Thấy AJ lặng thinh, Access đậu lên vai cậu:

“Đừng buồn nữa AJ! Mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

AJ không nói gì, chỉ dõi theo bóng dáng của Yến Phi đi bên cạnh Du Hạo. Tim cậu lại đau, đau vô cùng. Giờ đây chỉ còn lại một mình cậu.

Chợt, giọng Chân Đen vang lên từ phía sau thều thào

“AJ... mày lợi hại lắm...! Nhưng tao... sẽ không để mày có được nó...”

AJ khẽ xoay lại, đảo mắt một lượt. Ba tên ma nọ đã chết vì loại độc nóng hơn lửa đốt kia, riêng gã Chân Đen vẫn thoi thóp trụ lại.

Chân Đen giờ lên quyển sách cấm kỵ, miệng cười dù rất đau đớn:

“Tao... tao sẽ... tiêu hủy nó...”

Nói xong hắn bóp chặt quyền sách cầm ky. Một ngọn lửa từ tay hắn bốc lên thêu trụi quyền sách. Access liền tắt:

“Trời! Hắn dám hủy quyền sách cầm ky! Làm sao đây AJ?”

Lạ là, AJ lại hết sức thản nhiên. Chẳng những thế cậu còn nở nụ cười:

“Chân Đen, mày luôn miệng bảo mình thông minh và nghĩ người khác là kẻ ngu ngốc nhưng cuối cùng mày mới là kẻ thất bại vì đã đánh giá quá thấp đối thủ. Tao đâu có ngu mà để quyền sách quý giá như thế cho mày lấy dễ dàng như vậy! Mày nghĩ quyền sách mày vừa tiêu hủy lúc này là thật à?”

Chân Đen, mặt biến sắc và bị kéo dẫn ra trông thật đáng thương:

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ... mày... quyền sách khi này là... là...”

AJ cúi người, lấy trong đôi giày poss đang mang ra một quyền sách màu xanh đen khác. Cậu đưa ngay trước mặt tên ma xương dần kiệt quệ:

“Đúng, mày nghĩ đúng rồi đó! Quyền sách thật ta luôn luôn mang theo bên mình, điều này ngay cả Acc cũng không biết!”

Gã Chân Đen không nói lời nào nữa. Quá uất ức! Vô cùng uất ức! Hắn đã thua trắng tay và thảm bại.

AJ đứng dậy, thở ra: “Thôi, vĩnh biệt mày, Chân Đen!”

AJ cười cười rồi quay gót bỏ đi.

Chân Đen, giống như Mất Đỏ, vô cùng uất nghẹn với cái nhìn trân trối. Đôi mắt sâu hút thường ngày giờ đây trắng dã. Ít giây sau hắn gục đầu, chết.

Kết thúc cuộc đời một con ma quỷ quyết.

Ở nhà họ Du, Du Phương hót hải đến nhà gỗ.

“Song Song vì đỡ cho em nên bị trúng phép à?”

“Dạ, cũng may vết thương không nặng lắm. Em vừa dùng phép chữa cho cậu ấy xong. Bây giờ chỉ còn chờ cậu tỉnh dậy là ổn!” – Du Hạo bảo.

“Trúc Linh đã nói cho chị nghe rồi. Em đẩy cái gì cũng giấu và tự giải quyết một mình. Làm thế có biết là rất nguy hiểm không?” – Du Phương trách.

“Em xin lỗi! À, bé Thanh với Du Thiện về nhà chưa?”

Du Hạo vừa dứt lời thì Du Thanh và Du Thiện xuất hiện cùng ba cô hầu.

“Anh Du Hạo, anh về rồi! May quá! Sau khi nghe chị Trúc Linh kể mọi chuyện tất cả lo cho anh lắm đó!” – Du Thanh thở phào.

“Hai đứa còn làm mọi người lo hơn. Hôm qua có chuyện gì mà cả hai ra ngoài không báo với ai cả, anh và chị Du Phương thức trắng cả đêm!”

“Hôm qua hai đứa đến tìm tớ đó!” – Giọng Yến Phi đột ngột vang lên.

Du Phương, Du Thanh, Du Thiện lần ba cô hầu hết sức ngỡ ngàng.

“Yến Phi!” – Du Phương kêu lên.

“Chị Yến Phi!” – Hai đứa nhỏ đồng thanh đầy bất ngờ.

“Trời ơi, là cô chủ Yến Phi sao?” – Ba chị em Trúc Linh sững sốt.

Yến Phi mỉm cười nhìn tất cả:

“Vâng là em đây. Lâu lắm rồi em mới lại thấy mọi người.”

Khi đó, căn phòng gỗ lại bao phủ bởi bầu không gian im lặng và buồn tẻ. Từ lúc trở về, AJ chẳng nói gì chỉ ngồi yên trên chiếc sofa cũ. Ánh mắt buồn vô định nhìn đâu đó ngoài cửa sổ mở toang. Chỉ là cậu đang nhớ...

“Hóa ra ngay từ lúc bắt đầu, tất cả đều là dối trá! Đã không hề có sự thật!”

“Tớ sẽ về cùng cậu, Du Hạo!”

“Tớ hiện giờ... Tạm thời tớ không muốn thấy mặt cậu. Tớ phải cứu Song Song đã. Chuyện chúng ta để nói sau. Hẹn gặp lại cậu, AJ!”

Những lời Yến Phi nói lúc này hiện giờ đang hiện hữu trong tâm trí AJ. Anh chàng nhớ mãi cái giây phút Yến Phi kiên quyết về cùng Du Hạo. Mọi thứ đều phơi bày hết rồi. Tất cả! Vậy là điều AJ lo lắng đã trở thành sự thật. Cuối cùng, Yến Phi vẫn chọn Du Hạo chứ không phải là cậu...!

Chợt, giọng Access nhỏ xíu bên tai AJ:

“AJ à, còn giận tôi hả? Sao không nói gì hết thế? Tôi xin lỗi! Lẽ ra tôi không nên làm thế. Tôi không nên dụ Yến Phi đến đó.”

“Không, Acc! Mi đã làm đúng!” – AJ ngắt lời – “Ta đã muốn nói sự thật cho Yến Phi biết nhưng vẫn không đủ dũng cảm. Bây giờ sự thật đã phơi bày ta cũng biết được lựa chọn của Yến Phi. Có lẽ như thế lại là điều tốt.”

“AJ, cậu đừng nghĩ vậy. Biết đâu Yến Phi sẽ...”

AJ bất ngờ đứng dậy trước sự ngạc nhiên của tên tiểu yêu:

“Đừng nói gì nữa Acc. Ta không muốn nghe và suy nghĩ thêm điều gì hết. Mi đúng, ta không nên quá trông mong vào tình cảm. Ta đã đặt quá nhiều hy vọng vào thứ không chắc chắn này. Giờ đây, ta chỉ muốn hoàn thành nốt mục đích của ta, trả thù nhà họ Du. Đó là điều duy nhất ta cần làm.”

Access dõi theo AJ đến bên bàn. Cậu cảm quyền sách cảm ký lên. Vậy là sau cùng AJ đã chọn cho mình một con đường. Con đường không lối thoát!

Lúc này, những người trong nhà họ Du đang vui mừng vì sự trở về của Yến Phi. Ai cũng mừng mừng

túi túi, hỏi han nó đủ điều.

“Chị nhớ em lắm Yến Phi. Em dạo này vẫn tốt chứ? Hình như em gầy đi thì phải. Phải giữ gìn sức khỏe chứ!” – Du Phương nắm tay em dâu suýt xoa.

“Từ ngày cô chủ Yến Phi đi, trong nhà vắng vẻ buồn hiu. Bọn em nhớ cô lắm, ngày nào cũng mong cô trở về!” – Trúc Lâm sụt sùi, kể.

“Trúc Lâm nói đúng, ai cũng rất nhớ cô.” – Trúc Lam tiếp.

Du Thiện nãy giờ cứ ôm chị dâu không rời:

“VẬY mà hôm qua tụi em đến tìm chị nhưng chị giả vờ như không quen biết, làm em buồn muốn chết!”

“Phải đó, chị không biết là em hụt hẫng thế nào đâu.” – Du Thanh vờ giận.

Yến Phi, bị vây quanh quá nhiều người, chỉ biết cười cười:

“Chị xin lỗi, vì lúc đó có vài vấn đề xảy ra nên chị đành làm thế.”

“Dù gì cô chủ cũng đã trở về nhà họ Du vậy là mừng rồi! Cô nhất định phải kể cho mọi người nghe hai tháng qua cô đã làm gì nhé!” – Trúc Linh bảo.

Yến Phi gật gù. Du Thiện lém lỉnh:

“Nếu chị đã lấy lại ký ức vậy chị sẽ về bên cạnh anh Du Hạo, đúng không?”

Gương mặt Yến Phi và Du Hạo có chút bối rối. Du Hạo khẽ đưa mắt qua xem thử thái độ của cô gái. Yến Phi cười nhưng vẻ gượng gạo:

“Cái này để tính sau nhóc ạ. Chị chỉ muốn cùng mọi người trò chuyện thật nhiều sau hai tháng không gặp mặt.”

Du Hạo, nổi buồn thoáng qua trên mặt. Không hiểu sao, Du Thanh thấy sự quay về của chị dâu vẫn sẽ chẳng khiến mọi chuyện trở về như xưa được. Và người lo lắng nhất lại là Du Phương. Cô rất vui vì Yến Phi trở về nhưng như thế chuyện lại bắt đầu rắc rối hơn vì nghĩ đến Lục Song Song, cô gái đã vì em trai mình mà lãnh trọn luồng phép.

... Bà chủ Du đã rất xúc động khi thấy Yến Phi. Bà liền ôm lấy con dâu, mừng đến nỗi rơi nước mắt: “Trời ơi, Yến Phi! Con về rồi sao?”

Yến Phi ôm lấy người phụ nữ hiền hậu, người mẹ chồng yêu quý:

“Yến Phi về rồi mẹ à!”

Trưa hôm đó, Yến Phi đã cùng gia đình chồng dùng một bữa cơm thật ngon.

Xế, Yến Phi vào khu vườn nhà gỗ. Nó nhìn xung quanh, mọi vật vẫn như xưa không hề thay đổi nhưng người thì lại đổi thay rồi! Là nó hay Du Hạo? Có lẽ là cả hai chẳng? Yến Phi ngồi xuống băng ghế quen thuộc mà ngày xưa mình thường cùng Du Hạo ngồi cạnh nhau cười đùa hạnh phúc. Lấy lại ký ức rồi thế nên những kỷ niệm ngày xưa bắt đầu ùa về. Rõ ràng và vô cùng tươi sáng! Đúng, chúng không hề vấy bẩn, vẫn nguyên vẹn tinh khôi.

Chợt, Yến Phi đưa mắt nhìn ngôi nhà gỗ im lìm. Đó là nơi chứa đựng rất nhiều điều tuyệt vời đáng nhớ của hai người lần giây phút Du Hạo quyết định từ bỏ nó bằng cách lấy đi ký ức mà nó đã cố gìn giữ.

Yến Phi tròn xoe mắt khi thấy con chim yến non ngày xưa vẫn đang cất tiếng hót trong cái lồng chim gỗ. Cứ tưởng Du Hạo đã thả con chim non từ lâu rồi chứ hóa ra cậu còn chăm sóc con chim.

Yến Phi thở ra, buồn! Sự thật thì, dù ngay lúc này Yến Phi đang ở trong nhà gỗ, nơi kỷ niệm tình yêu trước đây giữ nó với Du Hạo nhưng kỳ lạ là đầu óc lại nghĩ đến người khác.

Gió bất ngờ thổi nhẹ, lay động từng cành cây, nhánh cỏ, thổi tung mấy cánh hoa rơi êm đềm...

“Yến Phi có biết vì sao gió lại yêu cỏ cây không? Gió yêu cỏ cây vì nhờ cỏ cây gió mới biết sự tồn tại của bản thân mình!”

Câu nói hôm nào của người con trai ấy cứ văng vẳng trong tiềm thức Yến Phi, như một giai điệu thần kỳ khó quên. Yến Phi chăm chú nhìn vào làn hoa rơi trước mặt, lòng mong được nhìn thấy người đó. Ngay lúc này...

Không phải Du Hạo

là một người luôn nhìn nó bằng đôi mắt buồn nhưng ấm áp

 bao dung và đầy tình cảm... Một người mang cái tên...

“Phi Phi, sao cậu ngồi một mình vậy?”

Yến Phi sực tỉnh xoay qua, là Du Hạo. Anh chàng ngồi xuống bên cạnh. Rồi cả hai tự dưng im lặng, chẳng ai nói gì cả.

“Cậu có thể kể tớ nghe một chuyện không?” – Yến Phi đột ngột lên tiếng.

“Là chuyện gì? Tớ nhất định sẽ cho cậu biết nếu tớ biết vấn đề đó!”

“Chuyện về AJ! Mối thù của cậu ấy với gia đình cậu... rất cuộc là thế nào?”

Du Hạo, mỗi lần nghe nhắc đến chuyện đó là lòng lại nặng trĩu, day dứt.

Phụt! Access hoảng hốt khi AJ tự dưng phun máu. Thứ chất lỏng màu đỏ tươi vấy lên bức tường và sàn phòng gỗ. Access lập tức bay đến, sốt sáng:

“AJ, sao thế? Sao lại có máu...? Cậu luyện quá sức rồi!”

AJ, một tay bóp chặt ngực, đau nhói như bị rất nhiều mũi kim đâm vào, tay còn lại giơ lên quệt máu ngay miệng. Cậu nhắm mắt, hít sâu một hơi dài.

“Ta không sao, mi đừng lo! Chỉ là ta bị rối trí một chút trong lúc luyện thôi.”

Access, ánh mắt lo lắng lẫn buồn bã:

“Cậu lại nhớ đến Yến Phi hả? Khi luyện phép tuyệt đối không thể nghĩ đến tình cảm vì sẽ rất nguy hiểm, có thể khiến cậu bị tổn thương cơ thể đó.”

AJ lau nhanh dòng máu trên miệng, im lặng trước câu hỏi của Access.

“Tớ hiện giờ... Tạm thời, tớ không muốn thấy mặt cậu. Tớ phải cứu Song Song đã. Chuyện chúng ta để nói sau! Hẹn gặp lại cậu, AJ!”

Chẳng hiểu vì sao lời nói ấy của Yên Phi cứ lặp lại trong đầu AJ. Cậu nói chấm dứt mọi chuyện. Mọi quan hệ và tất cả những gì đã dành cho nhau.

“Ừm, ta sẽ không nghĩ đến cô ấy nữa. Phải chuyên tâm luyện cho xong.”

Dứt lời AJ lại tiếp tục luyện phép. Quyển sách cấm kỵ không ngừng phát sáng, tỏa ra một thứ ma lực kỳ dị nào đấy. Nhìn cậu, tên tiểu yêu nghĩ ra một điều gì nên liền quyết định rời khỏi căn phòng gỗ...

“Bố tớ có lỗi với gia đình AJ vì không tìm chế được bản thân và đã ra tay tàn sát cả nhà AJ, biến cậu ấy thành trẻ mồ côi và sống một cuộc đời đau khổ trong suốt mười năm qua...!”

Yên Phi ngồi một mình sau khi đã nghe Du Hạo kể rõ mối thù giữa gia đình cậu với AJ. Thì ra mọi chuyện là như thế! Yên Phi không ngờ rằng AJ lại mang quá khứ khổ đau đến vậy. Thảo nào mỗi lần gặp mặt dù đang mỉm cười nhưng nó lại luôn cảm thấy anh chàng buồn bã điều gì đấy. Đôi mắt đó lúc nào cũng buồn khiến người khác nhói cả tim.

“Tên thật à?... Đã từ rất lâu rồi chẳng có ai gọi tên tôi nên tôi không còn nhớ tên thật của mình là gì nữa!”

“Đừng... bố mẹ đừng chết... xin đừng bỏ con lại một mình... anh hai, anh ba, chị tư... mọi người hãy ở lại với con... con sợ bóng tối lắm...”

“Tôi cũng là trẻ mồ côi nên rất hiểu cảm giác của cô, cảm giác một mình cô đơn. Khó chịu lắm! Cái cảm giác ngồi trong phòng tối, hy vọng được nghe tiếng bước chân của ai đó...”

“AJ tìm cậu suốt mười năm. Cậu là niềm hy vọng cuối cùng của AJ.”

“Nếu có thể gặp Yên Phi mười năm trước thì... hay quá!”

“Yên Phi! Lẽ nào... tình cảm AJ đối với Yên Phi, Yên Phi không hiểu?”

Những lần đó tại sao Yên Phi lại không nhận ra được AJ đang mang bi kịch khổ đau chứ? Nó quá vô tâm rồi! Yên Phi cúi đầu, tự trách mình.

Bỗng, có tiếng ai gọi: “Yên Phi!”

Cô gái ngược lên, ngạc nhiên khi thấy Access bay lơ lửng.

Buổi chiều trời hơi âm u, có lẽ sắp mưa. Trong nhà gỗ, Yên Phi ngồi lặng im, mắt nhìn Song Song nằm ngủ trên giường. Nó nhớ lại cảnh cô bạn thân không màng nguy hiểm đã lao ra đỡ phép cho Du Hạo. Yên Phi giấu tiếng thở dài, nói khẽ: “Song Song, cậu đối với Du Hạo...”

Chợt cửa mở, Yên Phi quay lại thấy Du Hạo mỉm cười hỏi:

“Cậu đến xem Song Song thế nào à? Chắc hôm nay cậu ấy chưa tỉnh lại đâu, ít nhất cũng phải là ngày mai.”

“VẬY Ơ!” – Yến Phi đưa mắt sang cô bạn rồi đứng dậy – Chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút. Tớ muốn cho cậu biết việc này! Đã đến lúc cần làm rõ.”

Bước xuống những bậc thềm đá, Du Hạo hỏi: “Rốt cuộc có vấn đề gì sao?”

Yến Phi, đối diện với chàng trai, ánh mắt kiên quyết lạ lùng:

“Tớ... đã suy nghĩ rất kỹ và sau cùng quyết định, tớ sẽ trở về bên cạnh AJ!”

Nụ cười trên gương mặt Du Hạo vụt tắt. Đối diện, Yến Phi nhẹ nhàng:

“Tuy AJ lúc đầu có lợi dụng tớ nhưng về sau tình cảm cậu ấy dành cho tớ là thật lòng, tớ biết chắc chắn như thế! Du Hạo, khi lấy lại ký ức tớ rất giận cậu vì việc cậu đã làm với tớ nhưng sau đó nghĩ lại thì mọi thứ đều do số phận sắp đặt. Nếu tớ không bị mất ký ức thì tớ đã không thể gặp AJ và cậu cũng không thể gặp Song Song.”

“Song Song? Cậu ấy thì liên quan gì đến chuyện chúng ta?”

“Cậu vẫn chưa hiểu tấm lòng của Song Song và của chính bản thân cậu à?” – Yến Phi ngược nhìn bầu trời xám xịt – “Vậy thì phải chờ thôi. Nhưng tóm lại Du Hạo à, tình cảm của hai chúng ta đã là quá khứ, mỗi người đều có người quan trọng trong lòng. Thế nên đến đây thì hãy để nó kết thúc!”

Du Hạo thấy lòng rất buồn khi nghe cô gái nói thế. Cậu chỉ im lặng.

“Tớ xin lỗi vì đã không hiểu được cảm xúc của cậu lúc trước. Tớ đã sai...”

“Du Hạo!” – Yến Phi cắt ngang – “Tớ không còn trách cậu nữa, không còn, cho đến bây giờ lòng tớ đối với cậu hoàn toàn bình yên. Ký ức về tình yêu vẫn còn nhưng cảm giác yêu thương tớ dành cho cậu thì đã hết! Tớ đối với cậu chỉ là một chút lưu luyến về mối tình không thành, vậy thôi. Du Hạo, tớ rất hạnh phúc vì đã yêu và được cậu yêu. Tớ sẽ gìn giữ kỷ niệm tuyệt vời giữa hai chúng ta, mãi mãi. AJ, là người tớ yêu hiện tại. Sự thật là thế, không thay đổi! Trái tim tớ bây giờ chỉ có AJ!”

Du Hạo, mái đầu cúi thấp, vẫn lặng im không nói gì. Yến Phi hiểu cảm giác của cậu nên mỉm cười:

“Sáng mai, tớ sẽ đến chỗ AJ. Tớ cần ngăn cậu ấy trước khi quá trễ! Cậu hãy hiểu cho tớ. Cảm ơn Du Hạo, với những gì cậu đã làm cho tớ trước đây. Thôi, tớ đi. Gặp cậu sau.”

Không muốn ở lại trong lúc tâm trạng Du Hạo không vui nên Yến Phi đành rời khỏi nhà gỗ. Nó muốn người con trai ấy có thể bình tâm lại.

Gió trong vườn hoa thổi xào xạc. Cuối cùng cô gái đó cũng đã lựa chọn. Một lựa chọn mà đối với Du Hạo thật đau đớn. Giờ đây cậu mất Yến Phi thật rồi. Dù lúc gặp ở hội chợ hoa Du Hạo cũng đã đoán được sẽ có ngày hôm nay nhưng cậu vẫn muốn đổi lòng, vẫn giữ một chút hy vọng mong manh.

Chương 44

Đề rồi vừa khi này, Yến Phi cũng nói ra tất cả và đến lúc này lòng Du Hạo đành chấp nhận sự thật phũ phàng này.

Du Phương xuất hiện sau tàng cây lớn:

“Chị nghĩ cũng nên đến lúc em từ bỏ Yến Phi thôi.”

Du Hạo đứng lặng lẽ, vẫn không xoay người lại.

“Du Hạo đừng bướng bỉnh, cố chấp nữa...”

“Em... vốn nghĩ lấy đi ký ức của Phi Phi thì sẽ tốt cho cô ấy nhưng em đã sai. Em không nghĩ đến cảm xúc của cô ấy và bây giờ em đang trả giá!”

Du Phương, nhìn bờ vai run nhẹ của em trai, dịu dàng:

“Du Hạo, có thật lúc đó em làm vậy là vì Yến Phi hay chỉ vì sự ích kỷ của bản thân? Đôi khi, dù việc làm đó xuất phát từ lòng tốt nhưng đối với người khác thì chưa hẳn đã là tốt! Em đừng nên áp đặt suy nghĩ của mình cho người khác, nhất là người mình yêu. Chính em là người từ bỏ Yến Phi, em không thể đòi hỏi con bé trở về bên mình. Tình yêu một khi đã bỏ thì nó sẽ không bao giờ về nữa đâu, em à.”

Cô chị xinh đẹp tiến đến đặt tay lên vai em trai, siết chặt:

“Du Hạo, chị không muốn em vì một mối tình đã qua mà lỡ mất hạnh phúc thật sự của bản thân. Có một người con gái khác đang chờ em. Chị tin cô gái ấy cũng quan tâm em nhiều như Yến Phi ngày trước. Em hãy suy nghĩ kỹ để đừng hối tiếc! Chị mong em sẽ có sự lựa chọn đúng đắn!”

Dứt lời Du Phương cũng bỏ đi. Sau cùng, trong vườn hoa, chỉ còn mỗi mình Du Hạo đứng đó với trái tim cần làm lại từ đầu.

Buổi tối, cánh cửa căn nhà gỗ mở toang, Du Hạo ngồi hướng mắt nhìn ra ngoài bầu trời đêm lộng gió. Lúc này lòng chợt thấy bình yên, nhẹ nhõm.

“À tôi tên là Yến Phi! Họ Yến, tên một chữ Phi!”

“Tớ sẽ gọi cậu là Tiểu Hạo Tử nha!”

“Tớ... tớ... trả bằng gỗ cho cậu đó... vô duyên! Lần sau đừng để bằng gỗ ở trên cây nữa... đáng ghét!”

“Cái gì... là m... ma ư?!”

“Vì tớ rất thích cậu, Tiểu Hạo Tử!”

“Tặng... tặng cậu, Tiểu Hạo Tử! Valentine vui vẻ!”

“Không! Vì đó chính là cậu, Du Hạo!”

“Ai là vợ cậu hả? Đáng ghét!”

“Không! Tôi không thể bỏ cậu lại, không bao giờ! Tôi muốn được ở bên cạnh cậu dù phải chết! Tuyệt đối không có điều gì khiến tôi rời xa cậu! Không gì cả, cho dù là cái chết!”

“Không! Dừng lại đi! Làm ơn, Tiểu Hạo Tử...! Tôi xin cậu, Du Hạo! Làm ơn dừng! Dừng lại...!!!”

“Tôi không còn trách cậu nữa, không còn, cho đến bây giờ lòng tôi đối với cậu hoàn toàn bình yên. Ký ức về tình yêu vẫn còn nhưng cảm giác yêu thương tôi dành cho cậu thì đã hết! Tôi đối với cậu chỉ là một chút lưu luyến về mối tình không thành, vậy thôi... Trái tim tôi bây giờ chỉ có AJ!”

Đôi mắt Du Hạo ráo hoảnh, không chớp. Những ký ức tươi đẹp trước đây chợt ùa về. Khi muốn quên thì người ta cần phải nhớ, chỉ như vậy mới có thể nhẹ lòng gìn giữ hồi ức đã qua. Rồi Du Hạo khẽ đưa mắt nhìn sang cánh cửa phòng kế bên, là nơi Song Song đang ngủ. Đến lúc này cậu mới tự hỏi, cậu đối với cô gái họ Lục có cảm giác ra sao...

“Du Hạo! Chính cậu là người lấy đi ký ức của người khác vậy tại sao cậu lại không nhớ tôi là ai, cậu đóng kịch dở tệ!”

“Đâu phải có chuyện tôi mới đến. Tôi thích thì đến, phải cần có lý do à?”

“Hay là cậu cho tôi theo đi!”

“Mày tên gì vậy? Hay là mày không có tên? Chà cái tên Du Hạo ấy sao lại không chịu đặt tên cho mày nhỉ?”

“Lần sau đừng có nhìn tôi như thế! Tôi không thích đâu!”

“Này, sao trên đời lại có cái kiểu tặng hoa như thế nhỉ? Bộ nhìn mặt tôi tặng hoa thì cậu thấy buồn nôn hả?”

“Xin lỗi, tôi không nên trách cậu như vậy!”

“Đầu óc cậu có hỏng không vậy? Đang tỉnh táo thế kia lại ra đằm mưa để rồi phát sốt nằm bẹp đó! Cậu chẳng biết quý sức khỏe gì hết!”

... Tối ấy, Du Hạo đã khoác áo cho Song Song. Lúc đó cậu vẫn còn nhớ cảm giác có chút hạnh phúc khó tả khi dõi theo bóng dáng cô bạn ra về.

“Nhưng có phải cái áo ấy cũ rồi cậu muốn vứt đi nên giả vờ tặng tôi không?”

“Tôi quá hiểu cậu mà, Du Hạo!”

“Cẩn thận, Du Hạo!”

Lẽ ra Du Hạo nên hiểu tình cảm của Song Song dành cho mình sớm hơn. Cậu quá cố chấp về tình cảm đối với Yến Phi mà không quan tâm gì đến cảm giác của Song Song.

“Cậu vẫn chưa hiểu tấm lòng của Song Song và của chính bản thân cậu”

“Có một người con gái khác đang chờ em. Chị tin cô gái ấy cũng quan tâm em nhiều như Yến Phi ngày trước. Em hãy suy nghĩ kỹ để đừng hối tiếc!....”

Bất chợt, Du Hạo nghe tiếng chim hót. Cậu ngược lên nhìn cái lồng chim gỗ. Con chim yến non nhảy

nhót và không ngừng hót, có vẻ như nó muốn gì đó.

“Cậu chủ Du Hạo, sao cậu không thả con chim đi?”

“À, tôi muốn giữ nó lại chăm sóc. Vì ở ngoài nó sẽ gặp nguy hiểm.”

“Cậu chủ, định mệnh của chim là bầu trời! Nếu như chim sinh ra mà không được bay thì nó sẽ đau khổ. Dù bên ngoài rất nguy hiểm nhưng chim vẫn muốn trở về với bầu trời vì đó là nơi nó thuộc về!”

Du Hạo tròn xoe mắt khi nhớ lại cuộc trò chuyện trước đây với Trúc Linh. Cậu đứng dậy, đến bên chiếc lồng gỗ, chăm chú nhìn con chim yến non. Đúng là hình như nó muốn về với bầu trời! Tại sao Du Hạo lại không biết điều đó? Cậu đã ích kỷ? Cậu đã không thấy được mong ước của nó.

“Tiểu Hạo Tử! Tớ không sợ! Chỉ cần được ở cạnh cậu thì tớ không sợ gì hết!”

“Dù bên ngoài sẽ rất nguy hiểm nhưng chim vẫn muốn trở về với bầu trời..”

Cuối cùng thì, cho đến lúc này, Du Hạo đã hiểu rồi. Yến Phi, ngày xưa cũng giống như chú chim yến non mong được về với bầu trời đâu biết rằng ngoài đó có vô vàn những hiểm nguy, nhưng cô vẫn muốn được ở cạnh cậu. Chỉ cần tin tưởng và yêu thương nhau...

Du Hạo nhẹ nhàng mở cửa lồng chim gỗ ra

“Trong cuộc đời, người ta phải học rất nhiều thứ”

Cậu đưa tay vào, đỡ lấy con chim yến non rồi từ từ đưa nó ra khỏi lồng

“trong đó, bài học khó nhất chính là”

Cứ thế và sau cùng, cậu tung con chim yến lên, để nó trở về bầu trời đêm.

“... từ bỏ!”

Du Hạo mỉm cười bình yên. Ánh mắt cậu long lanh, ngời sáng ngược nhìn theo con chim nhỏ vỗ cánh và biết rằng nó vô cùng hạnh phúc.

“Tạm biệt Yến Phi!”

Du Hạo với trái tim từng vỡ vụn nhưng giờ đây, hiểu ra trải nghiệm sâu sắc trong tình yêu, cậu sẽ ghép các mảnh vỡ của con tim bằng sự trưởng thành, bằng sự bắt đầu lại và cả sự tin tưởng.

Gió đêm vẫn cất giai điệu êm đềm. Chiếc lồng chim, với cửa lồng mở rộng, nằm trên bậc thềm âm thầm ngủ yên.

Hôm sau, Du Thiện sụ mặt, sầu não:

“Chị phải đi ư? Sao chị không ở lại?”

“Du Thiện, chị có chuyện phải giải quyết ngay nên không thể ở lại đây nữa.”

Du Thanh lên tiếng thật khẽ:

“Chị và anh Du Hạo... đã không thể quay về với nhau được, đúng không?”

Im lặng, Yến Phi không muốn mọi người trong nhà buồn về quyết định của mình. Còn chưa biết giải thích thế nào thì Du Hạo xuất hiện.

“Cậu định đi sớm thế à?”

“Ừ, Song Song đã không sao rồi, tớ có thể yên tâm để giải quyết chuyện AJ.”

“Tớ tôn trọng quyết định của cậu! Hy vọng cậu sẽ thuyết phục được AJ. Tớ cũng mong là sẽ không có cuộc chiến nào hết!”

Du Phương, Du Thanh lẫn Du Thiện ngạc nhiên trước thái độ bình thản của Du Hạo. Yến Phi, như thấy được sự thay đổi của người con trai đó, cười:

“Ừm, cảm ơn cậu. Giúp tớ chăm sóc Song Song.”

Du Hạo gật đầu. Yến Phi đưa mắt sang ba người kia:

“Chào mọi người, Yến Phi sẽ còn quay lại nên đừng lo lắng.”

Khi Yến Phi toan rời khỏi nhà thì Du Hạo gọi. Nó xoay lại.

“Nhớ cẩn thận và cảm ơn cậu, Yến Phi!”

Yến Phi tròn xoe mắt. Du Hạo vừa dùng cái tên Yến Phi chứ không còn là Phi Phi nữa. Bất động trong giây lát, nó mỉm cười nhẹ lòng vì hiểu ra.

Sau khi Yến Phi đã đi, Du Hạo nhìn chị và hai đứa em còn ngẩn người:

“Em vào nhà dùng bữa sáng đây. Mọi người cũng vào luôn nhé!”

Dứt lời Du Hạo cười tươi rồi quay bước. Du Thiện trố mắt:

“Anh í và chị Yến Phi, hai người hôm nay sao lạ thế?”

Du Thanh thở dài, có lẽ cô bé khó gần cũng hiểu ra phần nào nên đã nói:

“VẬY là tất cả kết thúc! Họ chỉ là những người bạn.”

“Lúc này Du Hạo lần đầu tiên gọi cái tên Yến Phi, tuy lòng sẽ còn đau nhưng đã thấy thanh thản nhiều rồi. Du Hạo gọi Yến Phi rất nhẹ nhàng. Cuối cùng nó cũng xem con bé là mối tình đã qua, thật là tốt!” – Du Phương khoanh tay, nở nụ cười dịu dàng.

Song Song mở mắt ra thấy ngay gương mặt Du Hạo mỉm cười:

“Hay quá, cậu đã tỉnh rồi!”

Song Song mệt mỏi ngồi dậy: “Tôi đang ở đâu đây?”

“Ở nhà tớ. Hôm qua cậu bị thương nên tớ đưa cậu về đây chữa trị!”

“À, nhớ ! Mà cậu vẫn ổn chứ? Có bị thương ở đâu không?”

Du Hạo, với ánh mắt dịu dàng nhất, giơ tay chạm nhẹ vào gương mặt cô gái và bảo: “Đừng lo, nhờ cậu tớ đã không sao.”

Song Song kinh ngạc vì cảm nhận được hơi ấm toát ra từ bàn tay anh chàng áp vào mặt mình. Bất ngờ trước hành động âu yếm đó, nó bối rối:

“Thế... thế còn Yến Phi và AJ?”

“Tớ rời khỏi nơi đó trước AJ nên không biết cậu ấy đi đâu. Còn Yến Phi thì hôm qua còn ở đây, cậu ấy rất lo cho cậu. Sáng nay Yến Phi quyết định đến chỗ AJ để ngăn cậu ấy. Mong là sẽ được!”

Song Song nhíu mày, nhắc lại: “Cậu vừa gọi là Yến Phi???”

Du Hạo hạ tay xuống, vẫn giữ nụ cười trên môi:

“Chuyện này dài lắm, để cậu khỏe hẳn đã rồi tớ sẽ kể cho nghe. Chắc cậu đói rồi hả? Để tớ qua nhà kia chuẩn bị bữa ăn cho cậu.”

Trước khi ra khỏi phòng Du Hạo còn cười thật âm áp với cô bạn. Cửa phòng đóng lại, Song Song lặng người vì mọi thứ lúc này diễn ra quá kỳ lạ.

“Du Hạo, cậu ta làm sao thế? Gọi Yến Phi bằng tên Yến Phi đã vậy còn...”

Nó lấy tay rờ nhẹ lên phần mặt bên phải, nơi bàn tay Du Hạo vừa chạm vào đầy ân cần dịu dàng. Dù không hiểu hôm qua đã xảy ra chuyện gì nhưng Song Song thấy rất vui vì Du Hạo đã làm thế. Nó cười cười.

“Đúng là ngốc thật!”

Cốc! Cốc! Cốc!

AJ choàng tỉnh bởi tiếng gõ cửa dồn dập. Cậu ngồi dậy, gỡ đầu. Đêm qua luyện phép gần đến sáng mới chợp mắt. AJ vươn vai ngáp dài, nhìn lên bậc cửa sổ, Access không còn ở đó nữa.

“Mới sáng mà Acc đi đâu vậy nhỉ?”

Tiếng gọi cửa lại vang lên, AJ đứng dậy đi ra mở cửa. Đôi mắt cậu mở to ngạc nhiên khi trước mặt là Yến Phi. Cô gái lo lắng:

“Sao tớ gõ cửa mà cậu không ra mở ngay vậy, làm tớ lo quá!”

Quá bất ngờ, AJ chỉ lắp bắp mấy từ:

“Sao... sao... Yến Phi biết chỗ này? Sao... Yến Phi lại đến?”

“Tớ lo cho cậu nên mới đến đây! Ngốc à, từ giờ tớ sẽ không bỏ cậu đi nữa đâu vậy nên cậu đừng có biến mất nhé!”

AJ dường như không tin vào tai mình. Có phải Yến Phi vừa nói là: “Từ giờ tớ sẽ không bỏ cậu đi nữa đâu!” không nhỉ? Cậu có nghe nhầm không?

“Yến Phi... thật ra...”

Yến Phi đặt tay lên môi anh chàng ngăn lại:

“AJ, cậu đã từng hỏi tớ: Vì sao gió lại yêu cỏ cây? và cậu trả lời là: Gió yêu cỏ cây vì nhờ cỏ cây gió mới biết sự tồn tại của bản thân mình! vậy giờ tớ hỏi cậu, cậu có biết: Vì sao cỏ cây luôn cần gió không?”

Thấy AJ nhếch mặt, Yến Phi gõ một cái lên trán cậu, cười:

“Vì cỏ cây cũng thật sự yêu gió, hiểu chưa ngốc?”

AJ rờ trán, hình như là vẫn chưa rõ vấn đề cô gái muốn nói. Yến Phi thở ra rồi cầm lấy bàn tay AJ, nhẹ nhàng đặt lên ngực mình, nơi trái tim mãi mãi đập không ngừng:

“Vì yêu và luôn cần cậu nên tớ sẽ không bao giờ rời xa cậu nữa!”

Đến lúc này thì đôi mắt buồn bỗng chốc tròn xoe, trông AJ như đứa trẻ. Con xúc động dâng trào. Lúc nào cũng thế, Yến Phi luôn mang đến cho cậu hạnh phúc bất ngờ, giống như lần AJ nhận lại vãi nơ đỏ từ tay con bé.

Toàn thân AJ run run. Cậu đã nghĩ rằng, Yến Phi sẽ không bao giờ trở lại nữa. Cô gái đó sẽ chọn Du Hạo thay vì chọn quay về bên cậu. Vậy mà cuối cùng, Yến Phi lại đến đây! AJ xấu hổ vì đã không hiểu tình cảm cô dành cho mình. Đúng, cậu đã thật sự sai lầm.

“Xin... xin lỗi! AJ xin lỗi Yến Phi!”

AJ từ từ ôm lấy Yến Phi. Chưa bao giờ cái ôm kia lại chặt như thế. Cô gái họ Yến, mái đầu tựa lên bờ vai AJ, nhắm mắt mỉm cười. Trong khi hai người nọ đắm chìm trong hạnh phúc thì ngoài cửa sổ, Access dựa lưng vào tường, nói khẽ: “Đó là điều duy nhất tôi có thể làm cho cậu, AJ!”

“Tôi xin cô hãy trở về bên cạnh AJ! Làm ơn! Tôi xin đó!”

Yến Phi vô cùng ngạc nhiên khi Access quỳ xuống cất lời van xin. Tên tiểu yêu, đôi mắt đỏ hoe, thút thít:

“Tôi sai rồi! Tôi đã ích kỷ khi làm vậy với AJ. Tôi đã ganh tị với cô chỉ vì AJ dành nhiều tình cảm cho cô hơn tôi! Tôi xử sự như một đứa con nít vậy! AJ, cậu ấy rất yêu cô. Lúc đầu là do tôi bảo cậu ấy tiếp cận cô, là tôi không phải AJ. Yến Phi, AJ giờ chỉ còn một mình. Vào lúc này cậu ấy cần cô nhất. Tôi không muốn AJ tiếp tục luyện ma thuật cấm kỵ gì đó, nó chỉ khiến cậu ấy bị tổn thương cơ thể. Tôi sợ, ngày nào đó AJ sẽ bị giết bởi thứ ma thuật ấy! Vì vậy xin cô hãy về bên cạnh AJ!”

Yến Phi im lặng trước cái cúi đầu của tiểu yêu, lát sau mới hỏi:

“Access? Đó là tên cậu?... Access rất, rất yêu quý AJ đúng không?”

Access ngẩng đầu lên, Yến Phi mỉm cười:

“Tôi nghĩ AJ cũng rất, rất yêu quý Access vì cậu ấy đã khóc vì Access! Trong tình cảm, không ai có thể thay thế vị trí của ai cả. Tôi là tôi, Access là Access, trái tim của AJ đều có cả hai, mỗi người chúng ta ở vị trí khác nhau trong lòng cậu ấy. Dĩ nhiên AJ cũng dành tình cảm khác nhau cho mỗi người.”

Nghe cô gái nói vậy, Access bất động. Phải, lời Yến Phi rất đúng...”

“Đáng lý, tôi cần nhận ra rằng cô sẽ là người mang lại hạnh phúc cho AJ! Tôi nên nhận ra điều đó sớm hơn. Tôi đã quá ích kỷ!” – Access nhủ thầm rồi vỗ cánh bay đi mất hút sau những đám mây lững lờ trôi.

Sau khi cùng ngồi xuống ghế, AJ mới hỏi:

“Sao Yến Phi biết chỗ này mà đến?”

“À, là Access đó. Access đã đến tìm tớ và cho tớ biết chỗ của cậu.”

AJ thở dài:

“Lại là Acc, tên tiểu yêu này thật là... Lúc nào cũng tự quyết định mọi chuyện không thèm hỏi ý kiến của ai hết! Bực thật!”

“Cậu đừng trách Access. Access rất quan tâm cậu!”

“Ừm, AJ biết. Acc hay mạnh miệng thế thôi chứ thật ra hắn rất dễ bị tổn thương vì vậy hắn thường giận dỗi.”

Yến Phi cười phì. Hóa ra AJ cũng rất hiểu Access đó chứ. Chợt, nó thấy quyển sách cấm kỵ trên bàn, nhớ lại lời Access, liền bảo:

“AJ... cậu đừng luyện phép nữa được không? Cậu đừng trả thù nữa!”

Gương mặt AJ thoáng chút đổi khác. Cậu khẽ quay mặt đi.

“AJ, tớ đã nghe Du Hạo kể về bị kịch gia đình cậu. Tuy bố Du Hạo có lỗi với cậu nhưng đó chỉ là sự cố không ai mong muốn. Cậu đừng mãi trách nhà họ Du nữa. Vốn dĩ cậu và Du Hạo từng là bạn rất thân thể nên...”

“Yến Phi đừng nói nữa, đừng nói gì hết! Lúc này AJ không muốn nghe.”

AJ liền đứng dậy, đến bên cửa sổ. Cậu không muốn bị Yến Phi thuyết phục việc không trả thù. Mục đích cậu sống là trả thù!

Yến Phi buồn bã khi thấy anh chàng phản ứng như vậy. Nó nghĩ sẽ khó khăn để khuyên nhủ cậu dừng cái việc trả thù này lại.

Chương 45

Tại nhà họ Du, Song Song tức giận:

“Gì cơ? Yên Phi quyết định vẫn ở bên cạnh AJ à? Sao cậu không ngăn cản?”

“Đó là chọn lựa của Yên Phi, tớ không thể can thiệp. Và lại, cậu ấy bảo sẽ cố ngăn AJ không trả thù nữa, như vậy sẽ tốt hơn.”

Song Song chống cằm, thờ dãi:

“Tuy là vậy nhưng tôi vẫn không yên tâm khi Yên Phi trở về bên AJ. Nhưng nè, có thật cậu và Yên Phi đã kết thúc? Cả hai không còn tình cảm gì sao?”

Du Hạo, với tâm trạng đã bình yên, mỉm cười bảo:

“Ừm, giờ đây chúng tớ chỉ xem nhau là bạn bè.”

“Buồn thật. Cứ tưởng cậu và Yên Phi sẽ nhân cơ hội này trở về bên nhau.”

“Thật ra không thể đâu vì như Yên Phi nói: Tình cảm của hai chúng ta đã là quá khứ. Mỗi người đều có người quan trọng trong lòng. Vậy đó! Từ lúc tớ lấy đi ký ức của Yên Phi thì tình cảm của chúng tớ vốn dĩ đã kết thúc rồi.”

Chẳng hiểu sao, Song Song cứ thấy buồn buồn thế nào ấy. Ừ, thì buồn! Chợt, nó ngạc nhiên hỏi:

“Ừa, sao Yên Phi lại nói: Mỗi người đều có người quan trọng trong lòng? Yên Phi thì có AJ vậy còn cậu... là ai?”

Du Hạo nhìn chăm chú cô bạn đang tròn xoe mắt rồi nói vắn vớ:

“À... chị Du Phương bảo có một người con gái đang chờ tớ. Cô gái ấy rất quan tâm và lo lắng cho tớ. Bảo tớ hãy cho cô ấy một cơ hội.”

Song Song ngay lập tức chột dạ vì có tật nên giật mình.

“Làm sao biết cô gái đó thích cậu?”

“Cô ấy mỗi lần gặp mặt đều mắng tớ, đã vậy còn khó chịu nữa nhưng lại vì tớ mà lúc nào cũng lo nghĩ, mong tớ có thể quay lại với người yêu cũ. Chưa hết cô ấy còn bất chấp nguy hiểm lao ra lãnh trọn luồng phép để cứu tớ. Theo cậu đó không phải thích chứ còn gì!” – Du Hạo kể lể.

Cô gái họ Lục tự dưng thấy ngượng quá chừng. Tên Du Hạo này cứ dùng cái cụm từ “cô ấy” khiến nó sượng thế nào ấy.

“Thế cậu nghĩ sẽ cho cô ấy một cơ hội à?”

“Ừm, tớ vẫn đang nghĩ lại...”

Du Hạo chưa dứt lời thì Song Song nói ngay:

“Giê chứ! Được người ta thích còn hạnh! Nghĩ lại hả? Chẳng thêm đâu!” – Bỗng thấy Du Hạo trở mắt nhìn mình, nó bèn chữa lời – “À, thì tại tôi thấy bất bình cho cô gái ấy thôi nên mới lên tiếng giùm!”

Du Hạo buồn cười trước vẻ mặt khó coi của cô bạn:

“Tớ bảo suy nghĩ lại là ý muốn nói tớ có nên mở lời với cô ấy không.”

Nghe xong, lòng Song Song thấy vui vui nhưng vẫn tỉnh rụi:

“Chà, chả biết cô gái ấy là ai mà xui xẻo thế, thích ngay cậu.”

“Này, cậu đừng có quá đáng vậy, tớ làm gì đến nỗi! Nhưng cậu không biết cô gái đó là ai à? Cậu không biết hay giả vờ vậy?”

“Tôi không biết thật! Tôi làm gì biết cô gái xui xẻo đó!”

“Cậu đừng mãi giả bộ nữa. Cậu là người biết rất rõ cô gái ấy...”

Trong khi hai đứa kia tranh cãi vớ vẩn thì lúc này, trong nhà, những người họ Du cũng họp mặt lại nghe báo cáo của Du Phương.

“Vậy là Du Hạo với Yến Phi đã chia tay rồi à?” – Bà chủ Du kinh ngạc. Cũng phải, bà là người chẳng biết chuyện gì cả trong mấy tháng qua.

“Vâng, mẹ ơi. Anh ba và chị dâu thế là hết rồi!” – Du Thiện tru tréo.

“Ôi, bất ngờ quá! Hôm qua thấy cô Yến Phi trở về em cứ ngỡ cô ấy với cậu Du Hạo sẽ trở lại với nhau hóa ra sáng nay đã chia tay!” – Trúc Lâm buồn.

Du Phương vỗ tay bốp bốp:

“Mọi người im lặng! Tuy Du Hạo và Yến Phi đã kết thúc nhưng đó không hẳn là tin buồn vì Du Hạo lại tìm được tình yêu mới!”

Tất cả ngơ ra ngạc nhiên. Bà chủ Du, sốt sắng nhất:

“Du Phương, con nói rõ xem nào! Du Hạo có cô gái khác nữa à?”

“Dạ, sự thật là thế đó mẹ. Mọi người chắc biết cô bé đang nằm dưỡng thương trong nhà gỗ của Du Hạo đúng không? Đó đó, chính cô bé ấy đấy!”

“Ý cô là cô gái tên Lục Song Song?” – Trúc Linh thốt lên.

Du Phương cười gật gù. Du Thanh thở dài như người lớn:

“Ôi trời, có ngờ đâu mọi chuyện lại bất ngờ và nhanh chóng như vậy! Đúng là chuyện đời chẳng ngờ được. Anh trai mình đào hoa thật!”

“Chính vậy, từ giờ khi gặp mặt Song Song mọi người đừng nhắc gì đến chuyện Yến Phi với Du Hạo trước đây nữa. Hãy để cô bé với Du Hạo có thời gian vun đắp tình cảm, thống nhất thể nhé!”

Mười mấy con mắt nhìn nhau. Giờ trong nhà lại có chuyện tình mới. Nhà họ Du quả là nơi “bắt đầu những mối tình” và “nhân vật chính” là Du Hạo.

Yến Phi đặt mấy hộp mì xuống bàn. AJ đến gần hỏi:

“Mì ở tiệm hả? Sao Yến Phi mang mì về đây chi vậy?”

“Tớ muốn ở đây vài ngày nên mang mì đến đây dùng. Chẳng lẽ cậu muốn tớ nhịn đói hay là... ăn táo thay cơm?” – Yến Phi lém lỉnh nhìn ra cửa sổ, nơi có cây táo to đứng đó.

“Ừ, nhưng làm thế có bất tiện không?” – AJ ngại.

“Tớ không thấy bất tiện thì thôi chứ cậu lo gì. Nào, từ sáng đến giờ chưa bỏ cái gì vào bụng cả, đói quá, tớ với cậu cùng ăn mì đi!”

Yến Phi trao cho cậu chàng một hộp mì rồi cả hai bắt đầu bữa trưa. Vừa ăn Yến Phi vừa nhìn AJ, lần la gọi chuyện:

“Nè, sao chúng ta không nghĩ đến chuyện tương lai nhỉ?”

“Chuyện tương lai? Là chuyện gì?” – AJ ngón mì, ngớ ngẩn hỏi.

Yến Phi bực mình vì sự khờ khạo của cậu, nói tiếp:

“Thì... là chuyện sau này của chúng ta đó. Chẳng lẽ cậu muốn hai chúng ta cứ như vậy mãi! Chúng ta cần có cuộc sống khác thôi!”

“Sống khác? Là sống sao?”

Yến Phi không ngờ đầu óc tên ác ma này lại mềm nhũn thế kia. Đã nói đến mức đó rồi mà vẫn chẳng hiểu gì.

“AJ, tớ nói thế này cho dễ hiểu. Tớ và cậu sẽ phải có một cuộc sống giống như bố mẹ cậu ấy, hiểu chưa?”

“Bố mẹ AJ à? Nghĩa là bố mẹ AJ yêu nhau, thành vợ chồng rồi... sinh con!”

AJ ngưng bật khi đã hiểu ra vấn đề này giờ Yến Phi cố gắng “nhồi” vào não mình. Cậu gãi đầu, mặt tự nhiên nóng bừng và đỏ lên. Chà, chuyện này đúng là hơi khó bàn! Biết bàn cái gì đây? Trước giờ chưa nghĩ đến nên...

“Yến Phi muốn lấy AJ hả? Rồi... rồi sinh con?”

Yến Phi khẽ cúi đầu, cười ngại ngùng:

“Thì khi yêu nhau người ta phải kết hôn sau đó là nghĩ đến một gia đình nhỏ với những đứa trẻ được sinh ra.”

Khỏi nói, đến đây thì AJ vô cùng lúng túng. Ừ nhỉ! Lúc này đang thích nhau thì không sao nhưng còn tính chuyện sau này chứ! Thú thật AJ có bao giờ nghĩ đến vấn đề cần thiết này, vì chỉ biết mỗi việc trả thù thôi.

Vậy là không gian im lặng chợt kéo đến, mỗi đứa đều cúi đầu ăn mì và nghĩ ngợi trong lặng thinh. Những cặp yêu nhau khi đề cập đến vấn đề đó đều như vậy, khó nói lắm. Nhưng dẫu sao Yến Phi lẫn AJ cũng đã bắt đầu nghĩ đến chuyện này dù cả hai chẳng ai lên tiếng gì cả.

“À... ừm... à... cái đó... AJ... sẽ nghĩ...” – Sau vài giây không lời cuối cùng AJ cũng lắp bắp được vài chữ.

Yến Phi, tai nghe rất rõ nhưng vẫn cúi đầu ăn mì, miệng thì cười cười e thẹn. Đột nhiên cơ thể nóng như lửa đốt, AJ làm rớt hộp mì và co người lại. Yến Phi quay qua, hốt hoảng khi anh chàng lăn ra sàn, vẻ đau đớn.

“AJ... AJ, cậu sao vậy? Cậu đau ở đâu hả? Đừng làm tớ sợ!”

AJ nhăn nhó, hai tay ôm chặt lấy thân thể, quần quai với cơn đau. Nóng! Nóng quá! Sao lại nóng và đau rất như thế! Mồ hôi tuôn ra ướt đầm trán.

“AJ! AJ... cậu bị gì vậy? Cậu đau lắm sao?” – Giọng Yến Phi đầy sợ hãi.

AJ cố kìm giữ cơn đau đang dần xé toạc mình. Rồi vào lúc đó, trong đầu cậu vang lên giọng nói, không biết là ai nhưng rất rõ:

“Cô... cô... gái trước mặt... giết cô gái...”

Lắm bảm trong cơn đau kinh khủng, AJ từ từ mở mắt ra thấy Yến Phi với vẻ mặt tái nhợt vì sợ hãi, miệng không ngừng nói: “Đừng làm tớ sợ! AJ”

AJ lắc đầu, cổ họng nghẹn ứ và ú ớ những từ không rõ ràng:

“Không... là Yến Phi... không thể... không thể giết Yến Phi... không...”

Thế nhưng câu nói ma quỷ đó tiếp tục vọng lên, như từ địa ngục:

Bàn tay AJ dường như bị ai đó nâng lên, có cảm giác một sức mạnh đáng sợ đang điều khiển cậu. AJ giằng tay xuống, cố hết sức chống trả lại cơ thể đang bị thao túng. Sức mạnh ma quỷ kia ngày càng lớn. AJ dù cơ thể đau đớn nhưng cần vững lý trí để ngăn chuyện đáng tiếc xảy ra. Bàn tay AJ, hết đưa lên rồi lại có hết sức hạ xuống. Đôi tay bị điều khiển để giết chết Yến Phi. Cậu dồn hết sức lực có thể để ngăn điều đó.

Phụt!

Cuối cùng hậu quả của sự tự kìm chế cảm xúc giết người là AJ phun máu. Thử chất lỏng đỏ nhuộm đỏ chiếc áo len cậu mặc trên người. Bên cạnh, Yến Phi bàng hoàng: “Máu...! AJ... máu nhiều quá!... AJ ơi...!”

AJ từ từ lịm dần trong khi cô gái lo lắng đến mức muốn bật khóc.

Song Song ăn một muỗng cháo lại ngược lên nhìn Du Hạo đang ngồi xem quyền Phong ấn thuật sách cấm kỵ: “Cậu vẫn sẽ luyện thuật phong ấn hả?”

Du Hạo hạ sách xuống, đảo mắt:

“Ừ, phải thế thôi. Nếu Yến Phi thuyết phục được AJ không trả thù nữa thì khỏi cần nói, điều đó là quá tốt nhưng nếu AJ vẫn không chịu từ bỏ mối thù thì sao? Vậy nên tớ cứ tranh thủ học thuật phong ấn để có gì còn kịp đối phó với AJ. Yên tâm tớ cũng học được vài phần rồi!”

Song Song đặt cái muỗng kim loại lạnh băng vào tô cháo nóng, thờ hất:

“Hừ, lần trước lúc giao đấu với lũ Dạ Ma cậu tự xưng bị đau. Có phải là do thuật phong ấn? Cậu luyện quá sức chứ gì?”

“Hà, chỉ là tớ hơi vội vàng một tí nên ma khí hơi rối loạn thôi, cậu đừng lo!”

“Làm sao không lo cho được, cậu lúc nào cũng ép bản thân cả. Còn Yến Phi nữa chẳng biết hiện giờ ra sao. Cậu ấy và AJ đang làm gì nhỉ?”

“Sao cậu cứ hay lo cho người khác vậy, hãy lo cho bản thân mình một chút. Cậu cứ như thế không khéo sẽ mau già lắm.” – Du Hạo bảo.

“Tôi già mặc tôi, cũng chẳng liên quan đến ai.”

“Cậu nói thế sai rồi. Có... có người sẽ lo đó chứ nếu cậu già.”

Biết tông cậu bạn muốn ám chỉ ai nhưng Song Song vẫn thản nhiên:

“Có à? Ai vậy ta? Thế mà tôi lại không biết đấy! Cậu rành quá nhỉ?”

Du Hạo nhìn Song Song với vẻ mặt khó coi. Cậu bực bực trước cái kiểu giả vờ như không biết gì của cô gái này.

“Làm gì nhìn tôi dữ vậy? Mắt cậu muốn lòi ra rồi kia!”

“Không có gì, cậu mau ăn hết cháo đi.”

Nói xong, Du Hạo cầm quyền phong ấn lên xem với thái độ như đối ai đó! Song Song biết và vô cùng thích thú với điều này.

Sau khi phun máu và ngất đi, AJ cứ ngủ mãi không tỉnh. Yến Phi đỡ anh chàng lên giường và ngồi túc trực suốt cả buổi trưa cho đến chiều tối. Lòng nó nóng như lửa đốt trước tình trạng kỳ lạ của AJ. Nó rối bời không biết phải làm gì, chẳng rõ cậu bạn bị làm sao.

“Hay là cầu cứu Du Hạo! Không được, mình không nên làm phiền cậu ấy. Du Hạo đã quá lo về chuyện của AJ rồi! Vậy mình nên làm gì đây...?”

Yến Phi gục đầu, chưa bao giờ tâm trạng lại ngốn ngàng đến mức mệt mỏi thế này. Chính vì vậy nó đã thiếp đi lúc nào không biết.

Tối hôm đó AJ choàng tỉnh, đưa mắt nhìn màn đêm bao phủ căn phòng.

Anh chàng nhớ lại chuyện trưa nay, lúc bị đau quặn quại và cả tiếng nói trong đầu mình. Suýt tí nữa cậu đã ra tay với Yến Phi rồi. Chợt nhớ đến cô gái, AJ liền ngồi dậy thì thấy cô ngủ gục bên cạnh giường. Tiếng thở phào phát ra, may là Yến Phi vẫn không sao. Nhẹ nhàng, AJ lấy chăn khoác lên người bạn gái rồi bước xuống giường đến bên bàn, nơi quyển sách cấm kỵ cứ phát sáng. Nhẹ nhàng cầm quyển sách lên, AJ biết mình đã bị cái thứ đáng sợ này điều khiển. Cậu hiểu rõ điều đó nhưng dường như có một ma lực vô hình, mạnh mẽ khiến người con trai đang mang trong người nỗi hận kia, không thể thoát ra được. AJ không thể bỏ quyển sách. Và sự thật khủng khiếp là... cậu đã hoàn toàn lệ thuộc vào quyển sách đó.

AJ xoay lại, nhìn chăm chú Yến Phi còn ngủ. Cậu nhích từng bước, từng bước thật chậm chạp và cẩn thận...

Những tia nắng đầu tiên len vào cửa sổ hắt nhẹ lên gương mặt, Yến Phi cựa mình, toàn thân mỏi nhừ vì cả đêm phải ngủ ngồi. Nó nhồm dậy vươn vai, bẻ cổ, đấm bóp tay chân sau đó mở mắt ra nhìn lên giường xem AJ thế nào. Yến Phi hốt hoảng khi anh chàng biến mất, trên giường không có ai cả.

Reng! Reng! Chuông cửa reo. Trúc Lam chạy ra mở cổng, ngạc nhiên:

“Cô chủ Yến Phi?”

“Trúc Lam! Du Hạo có ở nhà chứ?”

Một lát sau, ngoài vườn hoa nhà gỗ, Du Hạo nhíu mày khó hiểu:

“AJ đột nhiên biến mất à? Sao kỳ lạ vậy?”

“Tớ cũng không biết nữa. Hôm qua cậu ấy tự dưng bị đau rồi còn phun cả máu. Sau đó cậu ấy ngủ mê mết, sáng ra thì chẳng thấy đâu!” – Yến Phi kể lại mọi chuyện với vẻ mệt mỏi.

Song Song nhăn mặt:

“AJ phun máu ư? Cậu ta bị bệnh gì hay sao mà trầm trọng thế?”

“Đó là tình trạng rối loạn ma khí nặng khi luyện ma thuật quá nhiều và nôn nóng muốn luyện cho xong, cái này đối với AJ là chuyện dễ hiểu. Xem ra cậu ấy bị tổn thương cơ thể khá nặng nên dẫn đến trào huyết.”

Nghe Du Hạo bảo vậy, Yến Phi càng lo lắng hơn:

“Thế phải làm sao đây, Du Hạo? Cậu hãy nghĩ ra cách nào đó đi!”

“Cậu cứ bình tĩnh! Bây giờ chúng ta không biết cậu ấy ở đâu thì làm sao cứu. Trước mắt cần tìm cậu ấy về đã!”

“Tớ không biết AJ đi đâu. Cậu ấy sẽ đi đâu chứ?”

“À, thế còn quyển sách cấm kỵ màu xanh đen? Nó vẫn còn ở chỗ AJ?”

Yến Phi cố nhớ lại, khi nãy ra ngoài vội quá nên chẳng kịp để ý gì:

“Hình như... quyển sách mất rồi. Hôm qua tớ còn thấy nó nhưng lúc nãy thì không thấy nữa.”

Song Song hỏi vì nghe tiếng thở dài của Du Hạo:

“Sao thế, cậu nghĩ ra chuyện gì à?”

“Theo tớ suy đoán thì rất có thể... AJ mang theo quyển sách đến một nơi nào đấy luyện phép tiếp. Cậu ấy phải chăng đã bị lệ thuộc vào quyển sách đó rồi! Và nếu như thế thì thật nguy hiểm.”

Yến Phi lặng người khi nghĩ đến điều tồi tệ nhất đang đến với AJ.

“AJ mất tích?” – Access vừa về đến nơi đã nghe Yến Phi thông báo tin dữ.

“Ừm, Access có biết chỗ nào AJ thường đến không?”

“Chà, AJ đâu có quen biết hay qua lại với bất kỳ ai ở đây. Ngoài tiệm mì, bãi đất trống và nơi này ra cậu ấy không đến chỗ nào nữa hết.”

Yến Phi ngồi phịch xuống giường, tia hy vọng cuối cùng đã vụt tắt.

“Giờ phải làm gì đây? Hôm qua AJ phun máu. Du Hạo bảo đó là do cậu ấy bị rối loạn ma khí gì đó, cơ thể đang tổn thương nặng nên cần tìm AJ về để chữa trị. Du Hạo còn suy đoán là AJ đang ở đâu đó luyện tiếp phép trong quyển sách cấm kỵ như vậy còn nguy hiểm hơn!”

Access đáp xuống bậc cửa sổ. Hắn biết thế nào cũng có ngày hôm nay nếu AJ cứ luyện ma thuật từ cái thứ ghê rợn kia. Giờ đây, AJ mất tích rồi và không ai biết cậu đang ở đâu, làm gì.

“Tôi sẽ bay khắp phố Hoa Đạo xem thế nào, biết đâu sẽ thấy AJ ở đâu đó. Còn Yến Phi thì hãy ở lại đây để lỡ cậu ấy có đột ngột trở về. À, có gì cô liên lạc với Du Hạo, xem cậu ta nghĩ ra cách nào không nhé!”

Yến Phi miễn cưỡng gật đầu. Dõi theo bóng tên tiểu yêu, nó linh cảm là hắn sẽ không tìm ra được AJ. Không ai, không ai tìm ra được cậu!

Phòng cấm của Hội Nhật Hoàng, Kim Ban trầm ngâm:

“AJ biến mất cùng quyển sách cấm kỵ à? Đáng lo đây. Có thể con nói đúng, cậu thanh niên đó đã bị thao túng bởi quyển sách.”

“Nếu vậy thì AJ sẽ không thể từ bỏ quyển sách được nữa. Cậu ta sẽ luyện hết các chiêu thức trong đó đấy!” – Vương Đại vuốt vuốt chòm râu.

“Sau cùng là đến tuyên chiến với con, Du Hạo à!” – Phùng Đình thở ra.

Im lặng trước mấy lời của ba ông già, Du Hạo nghĩ thầm:

“AJ, sao cậu lại không nghe lời tớ chứ? Ngay cả Yến Phi cũng không thể thuyết phục cậu từ bỏ thù hận ư? Vậy là cuộc chiến này, tớ không thể trốn tránh được rồi sao?”

Đột ngột, Du Hạo đứng dậy trước cái nhìn của mấy bác:

“Chuyện đã đến nước này thì không còn cách nào khác, con cần nhanh chóng luyện xong thuật phong ấn và cùng AJ giải quyết dứt khoát lần cuối cùng. Bằng mọi giá con phải cứu cậu ấy và niêm phong quyển sách đó!”

Một cuộc chiến nữa lại đến. Cuộc chiến của hai người nhưng sẽ rất ác liệt. Chẳng ai đoán được kết quả sẽ ra sao. AJ có chết dưới tay Du Hạo như Kim Ban đã từng cảnh báo? Hay người chết là Du Hạo?...

Cũng rất có thể. Mọi thứ đều không lường trước được và đều có thể xảy ra.

Tất cả đang chuẩn bị tinh thần chờ đợi kết quả sau cùng.

Nếu được, mọi người vẫn hy vọng chuyện tồi tệ này sẽ có một cái kết khác.

Chương 46

“Du Hạo, cậu luyện xong chưa? Nghỉ ngơi một lát đi, phải ăn cái gì đó chứ!”

Giọng Song Song vang vang khi thò đầu vào phòng luyện phép của Hội Nhật Hoàng. Du Hạo và mấy ông già từ từ hạ tay xuống. Cả bốn người mở mắt ra. Phùng Đình mắng nó:

“Song Song, sao cháu cứ như vậy hả? Chờ một tí nữa là Du Hạo luyện xong thôi. Chưa gì đã lo lắng đến thế, làm ta đây mất tập trung!”

“Phải đấy, giọng cháu lớn thật, oang oang cả khu này.” – Vương Đại cười.

Song Song sụ mặt, bĩu môi:

“Cháu sợ mọi người đói nên mới vào mời mọi người ra dùng bữa trưa, vậy là sai sao? Cháu có lòng tốt thế mà còn bị trách.”

“Cháu lo cho mọi người hay lo cho... Du Hạo?” – Phùng Đình lại trêu.

“Gì chứ? Ai thêm lo cho cậu ấy, đói thì tự ra ăn!”

“Thế lúc này ai là người đã gọi to là: Du Hạo, cậu luyện xong chưa? Nghỉ ngơi một lát đi, phải ăn cái gì đó chứ! Hình như là giọng của cháu còn gì.”

“Dạ, cái đó là thói quen thôi.”

Phùng Đình với Vương Đại cười lớn khi nghe câu chống chế nhanh chóng của Song Song. Du Hạo đứng dậy, giải vây cho cô bạn:

“Được rồi, các bác đừng trêu cậu ấy nữa, kéo ‘núi lửa’ lại phun!”

“Tên Du Hạo đáng ghét! Nói ai là ‘núi lửa’ hả?”

Kim Ban lên tiếng vì không muốn lại nghe hai đứa này tranh cãi:

“Thôi, thôi! Bác đói lắm rồi, cháu mang thức ăn vào đi, Song Song!”

Từ ngày AJ mất tích, Du Hạo ra sức luyện thuật phong ấn nhiều hơn. Mỗi ngày cậu luyện hết hai buổi, sáng và chiều, nhiều lúc buổi trưa quên cả ăn. Chính vì vậy Song Song mới làm bữa trưa mang đến cho Du Hạo và mấy bác. Họ cùng dùng bữa vừa trò chuyện, lúc thì bàn về AJ và quyển sách cấm kỵ, lúc thì nói về các chiêu thức của thuật phong ấn hoặc lại cái trò trêu chọc. Đại loại là thế này...

“Song Song, sao cháu gấp thức ăn cho Du Hạo nhiều vậy?”

“Dạ vì này giờ cháu đã gấp thức ăn cho bác nhiều quá rồi.”

“Song Song, sao cháu cứ nhìn Du Hạo hoài thế?”

“Dạ vì mẹ Du Hạo nhờ cháu xem chừng cậu ấy giúp.”

“Song Song, sao hôm nay toàn làm món Du Hạo thích không vậy?”

“Dạ không phải cháu làm mà là chị Trúc Linh chuẩn bị món ăn đó chứ!”

“Song Song, sao lúc nào cũng đi theo Du Hạo thế?”

“Dạ là do Du Hạo bảo cháu đi theo đấy ạ.”

Cứ thế đó, mấy lão già thường hay kiểm soát trêu chọc Song Song nhưng lần nào nó cũng trả lời rất điềm nhiên khiến họ thích thú. Dần dà mấy ông lão trong hội trở nên thích cô bé thông minh, chững chạc này.

“Du Hạo, cậu luyện được phần nào của thuật phong ấn rồi?”

Du Hạo nuốt thức ăn, bảo:

“Cũng gần hết, vài ngày là xong. Hóa ra học cái này dễ hơn bài căn bản ngày xưa bố dạy tớ nhiều!”

“Ừm. Mà đi lo cho cậu lắm, hôm nào cậu về thăm dì đi.” – Song Song gợi ý.

“Ừm, chiều nay tớ sẽ về thăm mẹ. Mọi người trong nhà tớ vẫn khỏe chứ?”

“Cậu đừng lo, tất cả đều khỏe.”

Chợt nhớ đến một người, Du Hạo liền hỏi thăm:

“Còn Yến Phi, cậu ấy sao rồi?”

Song Song thở ra, lắc đầu:

“Yến Phi vẫn thế, làm ở tiệm mì cả ngày và bên cạnh đó vẫn cùng tên hạt tiêu kia tìm kiếm tung tích AJ! Cậu ta mất biệt ở đâu chả biết nữa!”

Du Hạo gác đầu, chán nản:

“Từ ngày AJ mất tích đến nay đã hơn một tuần lễ nên Yến Phi không lo sao được. Song Song, cậu nhớ nhắc cậu ấy giữ gìn sức khỏe nhé.”

Song Song gật đầu. Gần một tuần qua, Song Song thấy Yến Phi làm việc ở tiệm trông như người mất hồn, gương mặt lúc nào cũng buồn bã sâu nặng. Ngay cả Diễm Quỳnh với chú Quán cũng lấy làm lạ về điều này. Cứ tiếp tục vậy không khéo có ngày Yến Phi ngã bệnh mất. Chính thế, Song Song càng căm AJ hơn. Nó chẳng bao giờ ưa được anh chàng đáng ghét ấy.

Két! Cửa phòng mở, Yến Phi bước vào cất tiếng gọi: “Access, tôi về rồi!”

Từ ghế sofa, Access ngồi dậy: “Cô đến rồi hả? Có mì cho tôi không?”

“Đây, phần đặc biệt tôi để dành cho cậu. Mau ăn kéo nguội.”

Yến Phi lấy trong túi ra một hộp mì to, nóng hổi. Access lao đến, đón lấy với vẻ mừng rỡ. Hắn lôi cái hộp to gấp đôi mình lên bậc cửa sổ, bắt đầu bữa trưa thịnh soạn. Yến Phi ngồi xuống giường, nhìn tên tiểu yêu ăn ngon lành, hỏi:

“Chắc cậu vẫn chưa có tin gì của AJ đúng không?”

Đang thưởng thức mùi vị thơm lừng của từng sợi mì thì Access ngừng lại khi nghe câu hỏi đó, mí mắt chùng xuống:

“Tôi đã cố gắng tìm kiếm mọi góc ngách của phố Hoa Đạo trong suốt cả tuần qua nhưng đều vô vọng. Chẳng thấy tăm hơi AJ đâu hết, chán lắm!”

Lại thất vọng và thất vọng, ngày nào Yến Phi cũng nghe tên tiểu yêu nói duy nhất một câu như thế. Đến nỗi, mỗi lần đặt chân đến căn phòng gỗ, Yến Phi đều đoán được sẽ nhận câu trả lời này. Nhưng nó vẫn hy vọng, ngày nào đấy, sẽ có chút tin tức về AJ. Đúng, chỉ mới có một tuần trôi qua thôi, chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu.

“Cô sao vậy Yến Phi?” – Access trông sắc mặt cô gái không ổn lắm.

“Tôi thấy hơi mệt. Cậu cứ ăn mì đi, tôi chớp mắt một tí. Khoảng tiếng sau cậu nhớ kêu tôi dậy!”

Nói xong là Yến Phi ngã người xuống giường ngay. Tự dưng thấy người uể oải, mệt mỏi quá chừng. Giống như muốn bệnh vậy.

Access giấu tiếng thở dài trong bụng khi thấy Yến Phi chìm vào giấc ngủ. Tội cô ấy, ngày nào cũng lo cho AJ! Hắn tự nhủ.

Bỗng Access hết muốn ăn mì vì lại nghĩ đến AJ. Hắn đã vất cả óc nhưng vẫn không biết thằng nhóc đó đi đâu. Tìm thì cũng tìm khắp nơi, dường như AJ đã bốc hơi biến mất khỏi thế giới này. Kỳ lạ! Access đưa mắt nhìn ra cửa sổ:

“AJ, cậu giờ đang ở đâu, ra sao? Cậu có biết Yến Phi rất lo cho cậu không?”

Dù buồn thì buồn nhưng đói bụng thì vẫn đói nên tên tiểu yêu lại tiếp tục bữa ăn dở dang. Vừa gấp sợi mì bỏ vào mồm thì đột nhiên trong đầu hắn nhớ lại một câu nói từ rất lâu, của AJ...

“Đây là ngôi nhà gỗ bố ta rất thích. Những ngày nghỉ ông ấy thường đưa gia đình lên đây chơi. Nhà của ta ở phố Hoa Đạo đã tan hoang, cũng may ta vẫn còn ngôi nhà gỗ nhỏ này sống qua ngày.”

“Ừm, tôi trông nó không đến nỗi, cũng khá đẹp!”

AJ ngược nhìn khắp ngôi nhà gỗ:

“Sau này dù có thế nào ta cũng sẽ về đây. Nơi này là chốn bình yên duy nhất ta có nên muốn tìm ta mi cứ hãy nhớ mà đến đây!”

Access bỏ hộp mì xuống, mắt sáng rỡ:

“Đúng, đúng rồi! Còn một chỗ mình quên mất! Ngôi nhà gỗ trong rừng, nơi mình và AJ sống suốt tám năm qua! Đó cũng là nơi cậu ấy lập mộ cho cả gia đình! Phải đến đó ngay xem sao!”

Access lập tức bay ra ngoài. Vậy là cuối cùng hắn đã nhớ ra nơi AJ nhất định sẽ đến. Ngôi nhà gỗ trong rừng.

Khi Access vừa vỗ cánh bay đi thì cửa phòng mở, một người con trai xuất hiện. Thật bất ngờ chính là AJ! Cậu đã trở về phố Hoa Đạo sau hơn một tuần mất tích trong sự lo lắng của mọi người.

Đưa mắt nhìn căn phòng, bất chợt AJ thấy Yến Phi nằm ngủ trên giường. Cậu ngạc nhiên vì sao cô gái lại ở đây. Còn Access cũng chẳng thấy đâu chỉ có hộp mì nằm vung vãi trên bậc cửa sổ.

Nhẹ nhàng, AJ bước đến bên giường nhìn Yến Phi. Cả tuần qua cậu đã không thấy mặt cô, nhớ lắm nhưng không thể về. Khẽ khàng, AJ đưa tay lên chạm vào mặt Yến Phi còn ngủ ngon lành. Hình như cô bạn đã gầy đi chút ít, AJ cảm nhận thấy. Và có lẽ cậu cũng biết nguyên nhân bởi vì cô lo cho cậu. Ánh mắt buồn bã, AJ cúi xuống đặt một nụ hôn ấm áp lên trán Yến Phi.

“Yến Phi, một chút nữa thôi, hãy chờ AJ một chút! Chỉ cần trả thù xong, AJ sẽ về bên cạnh Yến Phi ngay! AJ hứa!”

Đứng nhìn bạn gái thêm ít phút, sau đó AJ xoay lưng bước ra khỏi phòng. Còn Yến Phi vẫn ngủ và chẳng hề hay biết gì đến sự trở về của AJ.

Buổi xế mát trời ở nhà họ Du, Trúc Lâm như thường lệ lại mang rác đi đổ. Cô hầu đang cúi húi xử lý mấy bịch rác thì bất chợt thấy chân ai bước đến gần rồi dừng lại. Trúc Lâm ngược lên, trước mặt là một chàng trai trẻ trạc tuổi Du Hạo. Đôi mắt cậu trông buồn và đẹp nhưng cái nhìn vô hồn, pha chút căm ghét. Cô gái còn chưa kịp lên tiếng thì người đó đã hỏi:

“Du Hạo có ở nhà chứ?”

“Cậu tìm cậu chủ Du Hạo sao? Tiếc quá cậu chủ đã đi vắng nhưng lát nữa cậu chủ sẽ về thăm bà chủ!”

“Thế ư? Vậy tôi có thể vào nhà đợi Du Hạo không?”

“Được chứ. Không biết cậu là ai, có quan hệ thế nào với cậu chủ Du Hạo?”

“Tôi tên AJ! Tôi với Du Hạo từng là bạn thân còn bây giờ là... kẻ thù!!!”

Trúc Lâm tròn xoe mắt ngạc nhiên. Vậy là AJ sau cùng đã đến nhà họ Du .

Chiều, Du Hạo, Song Song theo con đường phép thuật trở về khu nhà gỗ. Lần này lại có thêm ba ông bác trong Hội Nhật Hoàng cùng theo.

“Khà khà, lâu lắm rồi bác mới đến đây, từ lúc bố con mất đến giờ còn gì. Ừm, trông cũng chẳng thay đổi gì!” – Kim Ban quan sát khu vườn xinh đẹp.

“Khu vườn vẫn đẹp như ngày xưa. Hồi trước bố con là người yêu cỏ cây thiên nhiên. Anh ấy đã chăm sóc nơi này rất chu đáo!” – Vương Đại nhớ lại.

“Dạ, sáng nào bố cũng ra chăm sóc vườn hoa ở đây lẫn ngoài kia nhờ vậy mà nhà họ Du trông rất đẹp, y như một khu rừng!” – Du Hạo cười buồn.

“Nào, mọi người về lại chôn xưa đừng nhắc chuyện buồn làm gì. Chúng ta hãy vui lên vì lâu rồi mới gặp nhau đông đủ thế này.”

Phùng Đình gật gù tán đồng ý kiến của Song Song:

“Con bé nói đúng. Thôi vào nhà gặp mẹ và chị em của con đi Du Hạo!”

Du Hạo gật đầu: “Vâng, mấy bác theo con.”

Két! Du Hạo mở cửa, nhà vắng hoe không một bóng người. Cậu bước vào phòng khách. Chẳng có ai.

“Ừa, mọi người đâu cả rồi?” – Du Hạo nhìn dáo dác.

“Chị Du Phương, chị Trúc Linh, Trúc Lam, Trúc Lâm, Du Thiện, bé Thanh, dì ơi, Du Hạo về nhà thăm mọi người này!” – Song Song gọi to.

Nhưng đáp lại lời nó vẫn chỉ là sự lặng im đến khó chịu. Ngôi nhà chiều nay không giống những hôm khác.

“Có khi nào tất cả đã ra ngoài đi dạo đâu đó không?” – Vương Đại hỏi.

“Dạ, chắc là không. Giờ này mọi người thường không ra ngoài. Nếu có thì chỉ vài người thôi chứ làm sao tất cả đều đi hết được.”

“Du Hạo nói đúng. Với lại lúc nào cũng có ba chị em Trúc Linh ở nhà.”

Nghe hai đứa trẻ nói thế ba ông già nhìn nhau. Họ bắt đầu linh cảm chẳng lành về việc kỳ lạ này. Bỗng, có gì đó khiến Du Hạo xoay qua bên phải và nhìn ra cửa sổ. Mắt cậu mở to khi thấy AJ xuất hiện trong làn hoa lá phát.

Ánh mắt AJ hướng về phía Du Hạo buồn bã nhưng phản phát sự căm thù.

“AJ!... Là AJ!” – Song Song chột kêu lên.

Mấy ông già Hội Nhật Hoàng cũng trông thấy một thanh niên ngoài vườn. Nhưng rồi AJ biến mất. Ngay lập tức Du Hạo đuổi theo. Bốn người còn lại cũng đi theo luôn.

Điểm đến là khu rừng cuối phố Hoa Đạo, nơi lần trước bọn Dạ Ma bị xử huyết. Tất cả đảo mắt nhìn một lượt, không có gì ngoài gió và lá cây xào xạt. Bỗng, Song Song thấy Du Phương, Du Thanh, Du Thiện, ba chị em Trúc Linh cả bà chủ Du đang nằm nhắm mắt và dựa vào gốc cây ở phía xa.

“Du Hạo, nhìn kia!” – Song Song chỉ tay về hướng đó.

“Trời! Mọi người bị làm sao vậy?”

Du Hạo toan chạy đến thì AJ bay ra chặn ngay trước mặt cậu.

“Ai cho cậu đến gần họ hả?” – AJ cất giọng điềm nhiên.

“AJ, sao cậu bắt người nhà tớ? Họ chẳng liên quan gì cả!” – Du Hạo tức giận.

“Không liên quan à?” – AJ bật cười – “Gia đình tôi bị Du Thượng giết chết thì tôi phải giết lại cả nhà ông ta chứ, như vậy là công bằng rồi!”

“AJ, cậu hãy thôi đi! Tớ xin cậu! Lỗi lầm của bố tớ hãy để một mình tớ gánh chịu là đủ, đừng làm hại gia đình tớ!”

Nghe Du Hạo nói thế AJ càng căm hận hơn. Ngày xưa, mẹ cậu đã van xin Du Thượng tha thiết, xin ông đừng giết con của bà nhưng cuối cùng thì sao? Anh chị của cậu, lần lượt, từng đứa một bị giết không thương tiếc. Khi đó họ chỉ mới là những đứa trẻ còn rất nhỏ.

“Tôi sẽ không tha cho họ! Hôm nay tôi sẽ tiễn đưa cậu và những người cậu yêu thương xuống đoàn tụ với bố cậu, như vậy là hạnh phúc quá còn gì!”

Du Hạo nghiêng rằng. Tính mạng người nhà cậu đang nằm trong tay AJ.

Khi đó, Access bay lòng vòng, nghĩ vẩn vơ:

“Chà mình đến trễ rồi, AJ đã rời khỏi căn nhà gỗ, biết làm sao đây? Nhìn mấy vật dụng và cả đồng thực phẩm khô cũng đủ biết AJ từng ở đây. Xui thật nếu mình nhớ ra chỗ ấy sớm hơn thì đã gặp AJ. Ủa, cái gì thế nhỉ?”

Tên tiểu yêu chợt trông thấy phía xa có mấy bóng người đang đứng. Không nghĩ nhiều hấn vỗ cánh bay đến xem sao. Khi đến nơi, Access bất ngờ thấy AJ, đối diện là Du Hạo, sau lưng cậu còn có Song Song và ba ông già lạ hoắc. Hấn vui mừng định lao đến chỗ AJ nhưng lại nghe anh chàng bảo:

“Thế nào? Bây giờ bắt đầu cuộc chiến được chứ? Đây sẽ là cuộc chiến giữa tôi và cậu, lần cuối cùng! Chúng ta nên giải quyết cho xong đi!”

“AJ tuyên chiến với Du Hạo à? Chẳng lẽ cậu ấy đã luyện xong quyền sách cấm kỵ kia? Còn ba lão già đó là ai? Chắc cùng phe với Du Hạo. Không xong rồi! Họ tới bốn người lận trong khi AJ chỉ có một, cậu ấy sẽ bị đánh bại cho xem! Làm sao đây? À đúng, kêu Yến Phi đến. Phải, chỉ có Yến Phi mới ngăn AJ lại được thôi! Mình phải nhanh chân lên!”

Nghĩ vậy Access bay đi nhanh chóng.

... Thấy tình hình có vẻ không khả quan lắm, Kim Ban liền nói với Du Hạo:

“Du Hạo, con cứ giao đấu với cậu ta. Trong lúc đó, các bác sẽ giải cứu gia đình con. Quyết định như thế, con nhớ cẩn thận!”

Du Hạo gật đầu, tán đồng: “Vâng, con trông vào các bác.”

Biết kế hoạch giải cứu của bốn người họ, AJ cười nhạt:

“Cậu không thấy như vậy là không công bằng hả Du Hạo? Tôi chỉ có một trong khi cậu đến bốn người, bất công quá!”

“Vì cậu làm như vậy nên tớ phải nhờ đến các bác. Nhưng yên tâm chỉ tớ và cậu giao đấu thôi! Đây là cuộc chiến giữa hai chúng ta!”

“Cậu nghĩ tôi dễ dàng cho họ giải cứu gia đình cậu à?”

AJ vừa dứt lời thì đột nhiên Kim Ban, Vương Đại lẫn Phùng Đình tự dưng thấy thân thể đau nhói, tay chân rã rời không còn chút sức lực nào hết. Song Song và Du Hạo hét hoảng đỡ lấy ba ông già đang dần dần khụy xuống:

“Các bác sao thế?”

“Du Hạo!... Các bác hình như bị trúng độc rồi! Có mùi thơm rất kỳ lạ...”

“Trúng độc?” – Du Hạo nghĩ ngợi rồi quay qua AJ – “Cậu làm chuyện này?”

AJ cười cười, ngược mặt lên cao nói lảng đàng:

“Ừ, tôi đã chuẩn bị một loại hương thơm mà người có ma thuật khi hít phải sẽ bị trúng độc ngay, duy người thường thì không sao. Dù gì Song Song cũng chả thể giúp được cậu nên cứ cho cô ta đứng xem trận đấu vậy.”

“Cậu thật bỉ ổi!” – Song Song giận dữ.

“Tôi không bỉ ổi chỉ là như vậy cuộc chơi mới công bằng! Du Hạo, cậu không bị trúng độc chứng tỏ ma thuật đã tăng cao. Trong lúc tôi mất tích chắc cậu đã tập luyện rất cực lực để đối phó với tôi. Thế cũng hay, có vậy trận chiến sẽ càng ác liệt hơn!”

Nãy giờ, Du Hạo phát hiện ra AJ không giống thường ngày. Qua cách nói chuyện đủ thấy cậu hình như đã đổi khác so với một tuần trước. Trông vẻ mặt AJ tàn ác hơn, háo thắng và điên cuồng! Điều đó chứng tỏ, AJ đã bị quyền sách cấm kỵ khống chế. Cần nhanh chóng phong ấn cái thứ đáng sợ đó.

“Thôi được! Vậy thì chúng ta bắt đầu cuộc chiến đi!”

“Tốt! Hôm nay tôi hoặc cậu phải chết ở đây!”

Song Song lo lắng vì cuộc chiến chính thức bắt đầu. Giờ đây các bác lại trúng độc. Thật khổ ghê.

“Du Hạo, cẩn thận đấy!”

“Ừm, tớ biết. Cậu lo cho mấy bác nhé và đứng xa ra kẻo bị thương!”

Nhắc nhở cô bạn xong, Du Hạo đưa mắt lại AJ:

“Lẽ ra số phận của chúng ta không phải thế này!”

AJ im lặng rồi bảo:

“Cái đêm lần đầu tiên chúng ta trở thành bạn của nhau thì lúc đó định mệnh đã an bài hai ta sẽ trở thành kẻ thù! Số phận đã như vậy không thể thay đổi.”

“Không! Đó là chọn lựa không phải định mệnh! Nếu cậu từ bỏ thù hận, lựa chọn con đường khác thì chúng ta sẽ thay đổi cái được gọi là định mệnh!”

Chẳng hiểu sao Du Hạo lại nói ra được một câu như thế. Nhưng giờ AJ đã không còn đủ lý trí để nghe những điều đó.

“Đừng nhiều lời nữa! Bắt đầu đi!”

Chưa dứt câu là AJ bay đến, bắt đầu tung đòn tấn công Du Hạo.

Chương 47

Khi đó ở căn phòng gỗ, Yên Phi giật mình tỉnh giấc, ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời đã về chiều.

“Trời, trễ thế cơ à! Sao Access không gọi mình dậy chứ? Cậu ta đâu nhỉ?”

Nó đưa mắt nhìn khắp căn phòng trống. Trên bậc cửa sổ hộp mì còn đầy ắp. Dường như tên tiểu yêu đã có chuyện gì đó rất gấp.

Đang ngẩn người thì Bịch! vật gì đấy rớt xuống bậc cửa sổ. Yên Phi quay qua, là Access. Hắn, dù cú ngã rất đau, đứng dậy nhanh chóng. Thấy Yên Phi, hắn nói ngay:

“Yên Phi, không hay rồi! AJ... AJ và Du Hạo đang giao đấu kịch liệt trong rừng đấy! Cô mau đến đó ngăn AJ lại đi!”

“Hả? AJ... về rồi ư?” – Yên Phi kinh ngạc.

Trở lại trong rừng, AJ và Du Hạo tung phép vào nhau. Cả hai bị đánh bật lùi ra sau mấy bước. Chúng nhìn nhau như thể là kẻ thù truyền kiếp.

AJ bay lên cao, xoay người giơ chân giáng một cú đá mang theo luồng phép sáng xuống chỗ Du Hạo đang đứng. Du Hạo lập tức giơ hai tay lên cao qua đầu, bắt chéo lại và kịp thời đỡ cú đá nặng nghìn cân kia. Sức đề của AJ khiến chân Du Hạo muốn khụy xuống nhưng sau đó cậu đã dùng sức đẩy mạnh AJ bật lên trở lại. Tiếp đến, Du Hạo tấn công chớp nhoáng bằng cách tạo ra một cơn lốc phép màu vàng, luồng phép xoáy nhanh bốc tận lên trời và sà đến AJ. Quá bất ngờ, AJ ngã người sang bên nhưng vẫn bị dòng phép mạnh kia đánh trúng vào bả vai phải. Cậu liền nhún người nhảy lên mấy cành cây. Ê ăm! Phép Du Hạo mạnh mẽ thật! Mạnh hơn nhiều so với mấy lần trước. AJ tự hỏi, cậu bạn thân đã luyện được bí kiếp gì mà lại có kiểu phép tấn công dữ dội khi này.

AJ nghiêng rằng khi Du Hạo nhìn mình bằng đầy thách thức. AJ, dùng hai tay, quạt sang ngang bằng nửa hình vòng cung, cùng lúc là một quả cầu phép đầy sương mù hình thành. Trông nó rất hắc ám và độc hại! Cậu ngay tức khắc đẩy mạnh quả cầu sương mù lao đến chỗ Du Hạo. Du Hạo, dĩ nhiên chỉ còn cách bung người lên để tránh đòn tấn công khốc liệt này.

Bùm! Bùm! Quả cầu sương mù đón ngã cùng lúc mấy cái cây to phía sau lưng Du Hạo. Dư chấn của nó khiến cậu suýt mất thăng bằng trên không trung. Dù đã chuẩn bị tư thế đỡ đòn thể mà anh chàng họ Du vẫn chới với, quỳnh quáng. Nhưng may là đã không có cú rớt nào từ trên cao xuống.

Xong, hai chàng trai tiếp tục... “xáp lá cà”.

AJ xoay ngược bàn tay ra sau. Từ bên dưới, thứ dung dịch sệt sệt, chả biết từ đâu, xuất hiện như những luồng xoắn dài, trông chẳng khác gì vòi của mấy con bạch tuột. Hàng loạt dòng đặc sệt đó quấn vào nhau rồi trườn bò cực nhanh đến Du Hạo.

Trong tích tắc, Du Hạo nghĩ ra cách đỡ đòn. Cậu giơ tay chém ngang một đường dài, vô cùng bất ngờ khi một cái lỗ to tướng xuất hiện trong không gian. Đó được gọi là “đường nứt không gian” chỉ người có

ma pháp cao cường mới đủ khả năng xé toạc không gian ra như thế. Và mấy cái vòng xoắn sệt sệt kia bị hóa giải một cách dễ dàng khi chúng lần lượt bị hút vào cái lỗ đen kỳ dị. Sau đó, Du Hạo lại dùng tay lấp vết nứt không gian lại.

Tất cả trở về như cũ như thể chưa từng xảy ra tác động nào. Khởi nói, AJ thật sự bất ngờ về sự tiến bộ quá mức của Du Hạo. Ở ngoài, ba ông già cũng ngạc nhiên không kém.

Bực mình vì phép của mình cứ bị phá, AJ nghĩ ra trò độc hơn. Cậu triệu hồi hàng ngàn, hàng triệu bụi cát từ dưới đất lên bằng hai bàn tay. Du Hạo giương mắt, hác hốc mồm khi trước mặt là một lớp màng cát mù mịt dày đặc. Lớp màng này mang theo những cơn gió lớn bạt ngàn.

Bên kia, Song Song và mấy ông già phải dùng tay che mặt lại vì bụi bay tứ tung, chẳng thấy trời đất đâu cả.

Du Hạo thấy tình hình có vẻ không ổn nên liền nhắm mắt lại, miệng nhả gì đó giống thần chú. Ít giây sau, xung quanh cậu từ từ xuất hiện một lớp phép vòng cung bọc lấy thân thể hồng ngần sự tấn công vũ bão của lớp màng cát kinh khủng. Sau khi bão cát ma thuật tan đi, AJ thấy Du Hạo vẫn bình an trong lớp phép bảo vệ. Du Hạo mở mắt ra, màng phép dần biến mất.

Khởi bàn, AJ tức điên! Sao cái nào Du Hạo cũng chống trả được hết.

Không từ bỏ, AJ giờ hai tay ra phía trước, mỗi bàn tay là hai ngón tay chụm vào nhau. Vận dụng phép ma trong người, cậu vùng mấy tia phép mỏng lao ra ở đầu ngón tay. Những đường chỉ phép sáng rõ kèm theo tiếng nổ lách tách như tia sét hướng thẳng vào ngay giữa người Du Hạo.

Không sao, Du Hạo tự nhủ, sẽ có cách đối phó. Hết mười ngón tay Du Hạo xòe ra trước mặt. Ánh mắt cậu nhìn chằm chằm, cái nhìn của một người với trình độ ma pháp giờ đây đã tăng cao, từ lòng bàn tay nhả ra các màng phép mỏng như mảnh vải, để rồi tức thì một cái khiên phép to hiện hình, nhiệm vụ là ngăn hàng ngàn tia phép sợi chỉ đang dồn dập hướng về cậu.

Mấy tia sét phép đánh vào cái khiên thì lập tức nổ tung, biến mất bốc hơi nhanh chóng.

Lại thất bại lần nữa trước chiêu đỡ đòn đầy sáng tạo của Du Hạo. AJ hạ tay xuống, cái nhìn từ đôi mắt buồn chột bất động, chỉ là suy nghĩ thôi.

AJ giờ hai tay lên trời, giống như râu tôm cái gì đó từ khoảng không bao la. Rồi từ đó, mỗi bàn tay xuất hiện hai quả cầu đen trong suốt. Chúng lớn dần, lớn dần đến khi không còn lớn được hơn nữa thì cả hai quả cầu tự động nhập vào nhau. Tất nhiên ai cũng hình dung giờ đây sẽ có cái gì. Là một quả cầu trong suốt rất lớn. Không do dự, AJ thẳng hai tay ném nó về phía Du Hạo.

Việc này quả là bất ngờ, Du Hạo không còn thời gian để suy nghĩ gì nữa đành vận dụng nội công của bản thân tạo ra cầu phép vàng, chỉ duy nhất thể này mới phản công được thôi. Thường, khi tạo cầu phép chỉ nhằm mục đích hai bên địch thủ muốn so tài về sức mạnh ma thuật.

Và giờ đây Du Hạo với AJ đều ở tư thế chưởng phép vào nhau. Để xem ai sẽ là người bị đánh bật ra khỏi sự cân bằng sức mạnh này. Hai quả cầu ma thuật vẫn lơ lửng trên không trung. Mạnh mẽ, ngang sức nhau.

Bỗng, ai đó chạy đến và gọi to: “AJ!”

Tất cả quay qua ngạc nhiên, Song Song thốt nhẹ: “Yến Phi!”

“Yến Phi!” – AJ cũng kinh ngạc không kém khi cô gái xuất hiện.

Thấy AJ có vẻ lơ là, ngay lập tức Du Hạo đẩy mạnh tay. Quả cầu phép màu vàng đâm thủng quả cầu đen trong suốt của AJ. Dĩ nhiên AJ bị đánh bật ra xa. Cậu dùng chân khựng lại. Cú giáng vừa rồi của Du Hạo khiến cậu bị tổn thương nên máu trào ra từ miệng. Một dòng đỏ tươi.

Yến Phi giờ tay che miệng, kêu lên: “Trời, AJ!”

AJ, lau vết máu ngay môi, hướng mắt nhìn Du Hạo nhưng lại nói vọng qua chỗ Yến Phi:

“Yến Phi, một chút thôi! Chờ AJ giải quyết mối thù này xong AJ sẽ về bên cạnh Yến Phi! Chờ AJ và đừng lo lắng gì hết!”

“AJ! Hãy dừng lại! Nếu cứ tiếp tục cậu sẽ là người bị tổn thương! Dừng lại đi! Tớ van cậu đấy!” – Yến Phi muốn khóc, giọng bắt đầu nghẹn dần.

“Không! Đã đến nước này thì không thể dừng được! Du Hạo, tiếp tục đi!”

Dứt lời, AJ nhắm mắt lại, hai tay luồn vào nhau. Cậu múa vài đường phép rồi từ sau lưng, những gương mặt nhẵn nhọt ma quái dưới dạng lớp sương mù xuất hiện trước sự kinh ngạc của Du Hạo. Cái quái gì vậy? Thứ tà thuật gì thế này? Quả nhiên đây là kiêu ma thuật tà ác.

“Đỡ cái này đi Du Hạo!”

Sau tiếng hô to của AJ thì hàng ngàn gương mặt sương mù ma quái trông giống linh hồn bay ồ ạt về phía Du Hạo. Chúng nhẩn nhúm, rên la như những hồn ma ở dưới tận cùng của địa ngục được giải thoát.

Du Hạo liền xoay người bay lên cao tránh. Hiện nhiên mấy linh hồn sương mù vút lên theo. Chúng đeo bám và rượt đuổi Du Hạo.

Vèo! Vèo! Vèo! Tiếng gió lướt qua tai là của đám sương mù ma kia, nghe lạnh cả sống lưng. Mỗi một sương mù ma khi trườn qua người, Du Hạo đều nghe rõ cái âm thanh rên rỉ, gào thét hòa lẫn trong không gian rộng lớn vô ảnh. Cậu liên tục né người. Tuyệt đối không được để bất kỳ sương mù ma nào trúng vào người nếu không thì sẽ bị thương ngay.

Bên dưới Song Song sốt sắng:

“Các bác ơi, Du Hạo gặp nguy hiểm mất thôi!”

“Bình tĩnh Song Song, Du Hạo sẽ có cách!... Các bác đang cố gắng tổng chất độc ra ngoài để giúp sức cho nó đây!” – Kim Ban cắn răng.

Kế bên vị hội trưởng già là Phùng Đình với Vương Đại vừa đang ngồi chịu đựng cái đau cơ thể do hương độc của AJ vừa luyện phép cố tổng chất độc ra ngoài. Song Song chẳng biết phải làm sao đành dỗi mắt quan sát tiếp trận đấu. Còn Yến Phi thì khỏi nói, lòng lo lắng gấp bội. Access cũng cùng tâm trạng với những người kia.

Trong khi đó thì AJ lại nở nụ cười thích thú khi thấy Du Hạo đang vất vả đối phó với những sương mù ma do cậu tạo ra.

“Ồi!” – Du Hạo nhói người vì bị một sương mù ma bay xuyên qua người, ngay giữa ngực. Cậu cắn răng, chịu đựng vết thương.

“Không được! Mình không thể thua! Phải cố gắng để cứu AJ nữa! Không thể bị đánh bại ngay lúc này! Cố lên nào Du Hạo!”

Du Hạo lại nhắm mắt, hai tay giơ ngang vai, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Gió từ đâu kéo đến dữ dội và mạnh mẽ. Gió tràn hết vào hai bàn tay Du Hạo. Có cảm tưởng, cậu vừa thu gom hết gió của thế gian này. Rồi Du Hạo đột ngột mở mắt, hét lên:

“Xin gió hãy cho tôi sức mạnh để chống trả tà thuật!”

Song Song, Yến Phi, Access, ba ông lão lần AJ ngăn người khi từ phía sau Du Hạo, một đôi cánh gió trong suốt không lồ hiện hình. Chúng quét mạnh một đường dài ngay lập tức hàng ngàn đám sương mù ma tan ra. Đơn giản, gió là thứ duy nhất thổi tan được sương mù. Sức mạnh từ đôi cánh gió trong suốt tạo thành những làn sóng phép đồ ập, thu tóm những sương mù ma kinh dị kia, biến chúng trở về với hư không, tro tàn.

Đất bên dưới bị gió phép hút tung mây lớp. Cây thì tốc cả rễ còn người thì cũng muốn bay theo. AJ đã tránh không kịp khi luồng phép lan ra từ đôi cánh gió. Phép đánh trúng vào ngực, đau kinh khủng khiến cậu khụy xuống.

“AJ!” – Yến Phi với Access hét hoảng, đồng thanh gọi.

Du Hạo đáp xuống đất, giương mắt về phía AJ, trong khi cậu bạn đang khụy chân xuống đất, đầu cúi gằm và tay thì bóp chặt ngực áo. Có lẽ là vì dòng phép lúc này quá mạnh đã làm AJ bị thương. Du Hạo, dù xót xa và lo lắng nhưng vẫn đứng yên đó, không nói gì cũng không làm gì. Vốn dĩ ngay từ đầu, Du Hạo đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng mình có thể sẽ giết chết người bạn thân duy nhất đó nên cậu vẫn kìm nén được cảm xúc trong lòng.

“Kết thúc đi, AJ! Tôi không muốn xuống tay với cậu đâu...”

AJ vẫn cúi đầu im lặng. Vài giây sau, giọng cậu cất lên, vang vọng:

“Nhưng ta thì vẫn muốn giết người!”

Du Hạo bất động trước câu nói tàn khốc đó.

AJ từ từ ngẩng đầu lên. Mắt cậu giờ đây chuyển sang một màu đỏ máu như lửa địa ngục muốn thiêu đốt mọi thứ đang hiện diện ở đây. AJ đứng dậy, bảo:

“Người quá xem thường ta rồi, Du Hạo! Không gì đánh bại được ta hết!”

Đoạn AJ ngược mặt lên thét lớn, tưởng như xé toạc cả không gian. Mọi thứ rung chuyển, đất nứt ra, vết nứt lan rộng và nhanh chóng.

Tiếng gào thét của AJ giống hệt lệnh triệu hồi của một ông thần tàn ác vì từ dưới vết nứt rộng, một sương mù ma với gương mặt quỷ dữ bốc lên, lớn và vô cùng mạnh. Thứ tà thuật trong quyển sách cấm kỵ là loại ma thuật từ địa ngục bạo tàn, khốc liệt! Và AJ có nó. Cậu tạo ra nó!

“Trời ạ! Chưa bao giờ tôi thấy một thứ như thế!” – Phùng Đình nhăn mặt.

“Thật kinh khủng!” – Vương Đại chỉ nói được ba từ.

Chất độc trong cơ thể ba ông đang dần dần được tống ra. Họ cần thêm chút thời gian nữa.

Yến Phi với Song Song chỉ biết nhìn trân trối trước cái thứ AJ đã tạo. Không thể tưởng tượng được!

“Thế này thì kết thúc nhé Du Hạo!”

Lệnh từ miệng AJ vừa dứt thì tức khắc sương mù quỷ ào đến với sức mạnh kinh hoàng. Gương mặt quỷ nhả nhúm há rộng miệng như muốn nuốt trọn cả người Du Hạo.

Du Hạo không lường trước được cái thứ sức mạnh điên cuồng này nên chỉ kịp tạo ra một vòng tròn phép bảo vệ. Nhưng màng lưới ấy bị phá vỡ nhanh chóng. Sương mù quỷ xuyên thủng lưới phép, lao mạnh đến Du Hạo và đánh bật cậu ra thật xa.

“Du Hạo...!” – Song Song lần Yến Phi gọi lớn.

Tách! Máu chảy hai dòng từ môi Du Hạo. Cậu nhồm người dậy một cách khó khăn, sức mạnh khi này như đánh vỡ cả lồng ngực.

Thêm lần nữa, AJ bất ngờ khi thấy Du Hạo vẫn còn gắng gượng sau cú giáng phép dữ dội, tàn bạo như thế. AJ, dường như không còn là cậu nữa, giờ đây chỉ như một tên khát máu với cái cười khinh khinh:

“Nội lực của ngươi mạnh hơn ta tưởng! Nhưng nếu thêm một chương nữa thì ngươi sẽ không còn nhìn thấy mặt trời ngày mai đâu!”

Song Song, ba lão già còn chưa hiểu gì thì AJ lao đến chỗ Du Hạo cực nhanh. Quyết định tàn nhẫn, chỉ cần một cái chương phép nữa là kết thúc sinh mạng Du Hạo.

Du Hạo, đôi mắt mở to, trong đáy mắt vô hồn lúc đó là hình ảnh bàn tay AJ đang giương thẳng về phía cậu. Luồng phép sáng rực...

Bất ngờ và trở trêu thay, bóng dáng Yến Phi xuất hiện nhanh chóng. Nó đứng vào giữa, che cho Du Hạo. AJ giật mình vì tình huống xảy ra quá nhanh. Cậu chỉ kịp xoay người để bàn tay lệch sang hướng khác nhưng cú chương phép vẫn đánh trúng vào bả vai trái của Yến Phi.

Phụt! Máu phun trào, vấy cả lên tay AJ. Yến Phi ngã xuống trước cái nhìn bàng hoàng của tất cả mọi người ở đó. Lập tức, Song Song thét lớn:

“Yến Phi!”

Du Hạo liền đỡ lấy Yến Phi, miệng không ngừng gọi thất thanh:

“Yến Phi! Yến Phi!... Sao lại làm thế?”

Cô gái họ Lục tức tốc chạy đến. Cùng lúc ba ông lão kia đã tổng xong chất độc ra ngoài. Họ dừng luyện phép và cũng nhanh chóng bước lại chỗ Yến Phi. Gần đó, Access ngờ ngàng xoay qua nhìn AJ:

“AJ...! Sao... cậu... cậu... Đó là Yến Phi!”

AJ chết điếng khi thấy Yến Phi bất động trên tay Song Song. Cậu nhìn lại bàn tay mình, nó nhuốm máu. Là của Yến Phi, của người con gái cậu yêu nhất cõi đời này. Chính cậu đã đánh phép vào người cô.

“Không... không phải... không phải như thế... Yến Phi... không...”

AJ lắc đầu liên tục và không ngừng nói. Trong lúc đó, mặt cậu bỗng chốc trở nên đáng thương với lỗi lầm lớn vừa gây ra.

Kim Ban lập tức áp tay lên lưng Yên Phi. Lòng bàn tay dần dần tỏa ra những mảng phép mỏng, có lẽ ông đang trị thương cho nó.

“Bác Kim Ban, xin bác cứu Yên Phi!...” – Du Hạo, dù cũng đang bị thương khá nặng nhưng vẫn lo cho cô bạn.

Phùng Đình ngăn lại:

“Du Hạo, đừng làm phiền bác Kim Ban! Con nên chú ý vết thương của mình. Bác và lão Đại sẽ trị thương giúp con!”

Du Hạo khẽ gật đầu, mệt mỏi xoay lưng lại. Phùng Đình nhìn Vương Đại rồi cả hai cùng lúc đặt tay lên tám lưng thẳng bé. Du Hạo nhắm nghiền mắt. Cơ thể đau nhói, máu trong người có cảm giác như muốn chảy ngược ra ngoài. Luồng phép truyền từ bàn tay hai ông già thấm và lan dần vào toàn thân Du Hạo. Nhẹ nhàng, dễ chịu. Nó giúp cậu thấy đỡ hơn so với lúc này. Kết thúc việc trị thương, Du Hạo mở mắt ra, Song Song sốt sáng: “Cậu thấy sao?”

“Tớ đỡ hơn nhiều rồi, cậu đừng lo. Còn Yên Phi?”

Song Song không nói mà chỉ hướng mắt nhìn sang bên cạnh, Du Hạo cũng quay qua xem. Yên Phi vẫn còn đang được Kim Ban cứu chữa. Ít giây sau, Kim Ban hạ tay xuống, tay đỡ lấy người Yên Phi, bảo:

“Cũng may cú chướng lệch sang một bên nên vết thương không nặng lắm. Nếu không chắc cô bé này khó lòng qua khỏi! Giờ đây xem như tạm ổn.”

Du Hạo, Song Song thở phào nhẹ nhõm. Đối diện, AJ cũng nhẹ người khi nghe thế. Chợt, Yên Phi từ từ mở mắt ra, cất giọng đầy mệt mỏi:

“Du Hạo... cậu... cậu không sao chứ...?”

“Tớ không sao. Nhờ cậu tớ không sao, cậu đừng lo.”

“Vây... vậy thì tốt quá... Tớ... tớ sợ cậu... xảy ra chuyện...”

“Đừng nói nữa. Cậu đang rất yếu, Du Hạo đã ổn!” – Song Song nắm tay bạn.

“Ừm...” – Yên Phi cố nở nụ cười, lòng đã yên tâm. Rồi nó đưa mắt nhìn về phía đối diện gần đó, tay giơ lên yếu ớt gọi – “AJ... AJ... cậu... ở đâu...”

Nghe Yên Phi gọi tên mình, AJ mừng rỡ tiến đến gần nhưng Song Song lập tức đứng lên chặn ngay trước mặt, ánh mắt đầy giận dữ:

“Tôi cấm cậu đến gần Yên Phi! Đừng có đến gần cậu ấy nữa!”

AJ bắt đầu bối rối thì Yên Phi khẽ lắc đầu:

“Đừng... Song Song! Đừng trách AJ... Tớ muốn gặp AJ... muốn thấy cậu ấy!”

Ba ông lão nhìn nhau khó hiểu. Song Song xoay lại nhìn cô bạn thân rồi đảo mắt sang Du Hạo. Cậu không biết phải nói gì ngoài việc thờ dài. Cuối cùng, người Yên Phi lo lắng và quan tâm nhất vẫn là AJ. Dù nó đã bị AJ chưởng bị thương như thế... Tuy AJ không cố ý nhưng cũng chính tay cậu làm bị thương người con gái mình yêu.

AJ lặng im. Không hiểu sao, cậu đã không thể lên tiếng đáp lại Yến Phi. Cậu hối hận vì lỡ tay đánh vào người Yến Phi. Trái tim như vỡ vụn. Access bay lơ lửng bên cạnh cũng chẳng buồn nói gì nữa.

Không gian yên lặng bị phá vỡ khi Du Hạo đứng dậy:

“AJ! Thôi được, cậu muốn tớ và cậu sẽ tiếp tục cuộc chiến cho đến khi một trong hai ta phải có kẻ thua. Cậu muốn như vậy, đúng không?”

Yến Phi gắng ngồi dậy can ngăn, lời nói nghe rất yếu:

“Dừng, cả hai dừng lại đi!... Tớ không muốn hai cậu làm bị thương lẫn nhau. Làm ơn hãy vì tớ và vì tất cả mọi người, dừng cuộc chiến này...!”

Tự dưng Song Song kể hết mọi chuyện ra:

“Yến Phi, Du Hạo cũng đâu muốn điều này. Cậu ấy cũng rất khổ tâm. Khi biết luyện thuật phong ấn dùng để niêm phong quyền sách cấm kỵ, thuật này rất có thể sẽ giết chết AJ nhưng Du Hạo vẫn luyện. Cậu ấy chịu đựng sự giằng xé trong lòng chấp nhận sẽ giết chết người bạn thân thiết nhất của mình, chấp nhận là người gánh chịu hết tội lỗi! Nhưng AJ có hiểu điều đó không chứ? Cậu ta có hiểu nỗi đau Du Hạo đang gánh chịu? Đến nỗi cậu ấy còn dầm mưa cả buổi để rồi phát bệnh.”

Yến Phi kinh ngạc: “Thật sao?”

“Song Song, cậu nói những chuyện này làm gì?” – Du Hạo ngăn.

“Tớ nói ra là vì mong AJ sẽ hiểu cho cậu. Để cậu ta biết cậu đã quan tâm cậu ta như thế nào!” – Song Song khoanh tay.

AJ nhìn qua Du Hạo. Cậu bạn đang cúi mái đầu với cái nhìn bất động.

Yến Phi cố cất tiếng thật rõ:

“AJ... Hãy dừng lại!... Tớ xin cậu!... Cậu không thể chết và đừng biến Du Hạo trở thành người bạn tội lỗi!”

Chương 48

Sáu người kia đều hướng mắt về phía AJ. Họ muốn xem AJ sẽ quyết định ra sao trước lời khuyên ngăn của Yến Phi.

AJ, đầu óc bắt đầu trống rỗng, rối bời. Và chính lúc ấy, cái âm thanh đáng sợ vọng lên từ địa ngục lại xuất hiện trong đầu cậu:

“

AJ ôm đầu. Đau quá, đầu như muốn vỡ tung. Những người nọ ngạc nhiên khi AJ khụy xuống, tay ôm đầu với vẻ mặt vô cùng đau đớn. Còn chưa hiểu gì thì cậu gào lên:

“Dừng lại! Dừng nói nữa...! Dừng lại! Ta không muốn nghe!”

“AJ, cậu sao vậy?” – Access hét hoảng hoi.

“Tránh ra! Dừng chạm vào ta Acc! Nếu không mi sẽ bị thương đó! Tránh ra!... Nó sẽ không tha cho mi đâu!...” – AJ vừa hét vừa đẩy mạnh Access ra xa, dường như không muốn cái thứ gì đấy sẽ làm bị thương tên tiểu yêu.

“Nó? Nó là cái gì?” – Du Hạo nhíu mày, tiến đến gần hỏi – “AJ, cậu...”

“Dừng! Dừng lại...! Cậu đừng đến gần, không ai được đến gần! Nó sẽ làm bị thương mọi người! Ở yên đó, để một mình tôi chống chọi với nó là đủ...” – AJ giơ tay ngăn Du Hạo.

Rồi tiếp đến, AJ nghiêng răng ôm ngực, cơn đau kéo đến muốn xé rách lồng ngực. Mọi người lo lắng vì trông cậu rất, rất đau. Dường như cậu đang cố chịu đựng một sức mạnh dữ dội nào đó mà chẳng ai rõ.

Yến Phi giơ tay về phía trước: “AJ, cậu sao vậy? Cậu bị gì thế?”

“Yến Phi, cẩn thận. AJ bảo đừng ai đến gần!” – Song Song đỡ lấy bạn.

Yến Phi mặt mũi chỉ biết nhìn AJ quẫn quai với cơn đau kinh khủng kỳ lạ kia. Du Hạo sốt sắng quay sang ba bác:

“Các bác có biết AJ bị gì không? Sao cậu ấy lại đau như vậy?”

“Cậu ta không nói đau thế nào thì sao bác biết!” – Vương Đại lắc đầu.

Kim Ban nghĩ ngợi chốc lát rồi hỏi: “AJ, quyển sách cấm kỵ ở đâu rồi?”

Mọi người ngạc nhiên. Còn AJ thì chịu đựng cơn đau trong lặng thinh.

“Bác Kim Ban, sao bác hỏi về quyển sách cấm kỵ?”

“Theo bác nghĩ chắc chắn đau đớn AJ đang chịu ắt hẳn liên quan đến quyển sách cấm kỵ. Và nếu không lầm thì bác biết nó ở đâu! Nhưng nếu cậu ta vẫn không chịu nói ra thì không biết suy đoán của bác có đúng không!”

Du Hạo liền chuyển hướng sang bạn: “AJ, mau nói đi! Tớ xin cậu đấy!”

AJ cắn răng chẳng biết có nên nói ra hay không trong khi cơn đau càng lúc càng dữ dội, toàn thân ướt đầm mồ hôi. Chợt, cậu bắt gặp ánh mắt Yến Phi nhìn mình đầy lo sợ. Cái nhìn gần như van xin và có chút nỗi đau len lỏi.

AJ lại đưa mắt qua Du Hạo. Gương mặt cậu bạn tái đi vì vô cùng lo lắng.

“Quyển sách... nó...” – Sau cùng AJ đã lên tiếng – “Hiện đang ở trong cơ thể tôi! Nằm ngay trong cơ thể!”

“Sao cơ?” – Du Hạo kêu lớn.

“VẬY là ta đoán đúng. Quyển sách đáng sợ đó muốn thâm nhập cơ thể cậu. Cậu đã để nó xâm nhập vào cơ thể rồi nó sẽ giết cậu!”

“Quyển sách nằm trong cơ thể AJ?” – Du Hạo không tin nổi điều đó, liền hỏi – “Bác Kim Ban, thế phải làm gì để lấy nó ra?”

“Cái này thì cần một ma thuật cao cường tổng nó ra! Càng để lâu trong cơ thể thì tính mạng người đó càng bị đe dọa nhiều hơn!” – Kim Ban trầm ngâm.

Đảo mắt trong tích tắc, Du Hạo bảo: “AJ, tớ sẽ giúp cậu lấy nó ra!”

“Cậu... giúp tôi à? Cậu... không đủ sức đâu.”

“Tớ và cả ba bác sẽ giúp cậu! Nhất định sẽ làm được!”

“Du Hạo nói đúng, chúng tôi sẽ giúp cậu lấy quyển sách ra nhưng bên cạnh đó bản thân cậu cũng nên dùng ma thuật cổ đẩy nó ra ngoài như vậy cơ hội thành công sẽ cao hơn!” – Kim Ban gợi ý.

AJ lại lặng im. Sốt ruột, Du Hạo giục:

“Đừng chần chừ nữa AJ, không còn thời gian đâu! Hãy để tớ giúp cậu! Trước mắt phải giữ mạng sống đã rồi sau đó cậu muốn xử tớ thế nào cũng được, tớ sẽ không đánh trả!”

Dù đang đau kinh khủng nhưng AJ không khỏi tròn xoe mắt khi nghe cậu bạn tuyên bố như vậy. Cùng lúc, Song Song bực mình gắt:

“Sao cậu cứng đầu vậy? Hãy nghe mọi người giữ mạng sống đã chứ! Dù không thích cậu nhưng tôi không muốn thấy cậu chết đâu! Xem như là vì Yến Phi. Cậu không nghĩ cho bản thân cũng nên nghĩ cho Yến Phi chứ!”

AJ tiếp tục ngạc nhiên trước câu “Dù không thích cậu nhưng tôi không muốn thấy cậu chết đâu”. Chưa hết, bên cạnh Access thêm lời:

“Phải đó, AJ! Mạng sống là quan trọng. Cậu hãy vì Yến Phi!”

Chẳng hiểu sao, vào giây phút đó, AJ bất chợt phát hiện hóa ra tất cả đều lo lắng cho cậu. Họ đang cố thuyết phục cậu giữ mạng sống. Cơ thể vẫn đang đau đớn nhưng cơn đau không ngăn được một dòng cảm xúc kỳ lạ dần dần xuất hiện trong AJ... Rồi cậu từ từ đứng dậy, cố chịu đựng để nói:

“Thôi được... Du Hạo, cậu cứ làm những gì cậu muốn...”

Chỉ cần nghe xong câu trả lời ấy thôi là mọi người đã vui mừng. Du Hạo bước nhanh đến đối diện với AJ: “Tớ sẽ cố hết sức giúp cậu! Tin tớ nhé!”

“Song Song, cháu hãy đưa bạn cháu đứng lùi ra phía sau. Đứng xa ra để các bác và Du Hạo làm phép!” – Phùng Đình nhắc nhở.

Song Song đỡ Yến Phi và cùng Access, cả ba đứng lùi ra sau một khoảng.

Trước khi Du Hạo làm phép, Kim Ban bảo:

“Du Hạo, con phải dùng thuật phong ấn lên người AJ mới mong tổng quyền sách cấm kỵ ra ngoài và con biết hậu quả có thể xảy ra rồi đúng không?”

Tất cả im lặng bởi đều hiểu hậu quả mà vị hội trưởng già nói đến là gì. Đó là AJ sẽ chết? Nhưng điều ấy vẫn chưa chắc chắn. Biết đâu sẽ có điều kỳ diệu xảy ra thì sao, giống như Vương Đại từng nói.

Du Hạo, với ánh mắt kiên quyết mạnh mẽ, cất tiếng:

“Con biết! Con... tuyệt đối không để điều đó xảy ra. Con sẽ chống lại cả số mệnh! Nhất định sẽ không để AJ chết!”

AJ nhìn cậu bạn chăm chăm, xong cười nhạt:

“Cậu làm tôi cảm động quá. Vậy thì... cậu và tôi hãy thử chống lại số mệnh!”

Ba lão già nhìn nhau. Họ nghĩ hình như giờ đây Du Hạo và AJ đang dần hình thành một mối liên kết vững chắc từ bên trong trái tim của cả hai. Phía sau, Song Song hướng mắt qua thấy trong đôi mắt Yến Phi là nỗi đau. Đôi mắt cô bạn ngân ngấn nước bởi sẽ ra sao nếu AJ chết vì thuật phong ấn? Song Song giấu tiếng thở dài trong bụng và cầu mong điều đó đừng xảy ra.

Kim Ban cất giọng lớn: “Bắt đầu thôi, Du Hạo!”

Du Hạo gật đầu, quay lại nhìn AJ, cái nhìn âm áp và như nói rằng:

“Tin tớ, tớ sẽ cứu cậu!”.

AJ cố nén cơn đau, nhắm mắt lại và nghe lời Kim Ban, vận dụng ma thuật trong người chuẩn bị tổng khứ quyền sách ra ngoài.

Du Hạo hít sâu một hơi rồi giơ tay ra phía trước và tạo phép. Những luồng phép mỏng trong suốt sáng rực xuất hiện chày dài trong không gian truyền đến người AJ. Chúng len lỏi vây quanh lấy cơ thể cậu. AJ nghiêng rặng vừa chịu đựng cơn đau do ma thuật của quyền sách vừa là của hàng ngàn màng phép đang xâm nhập vào từng góc ngách của cơ thể.

Kim Ban ra dấu cho hai người còn lại. Ba lão già đồng loạt giơ tay truyền phép từ sau lưng cho Du Hạo. Nhận thêm phép, Du Hạo mạnh thêm một chút, tiếp tục tăng sức mạnh của luồng phép lên người AJ.

AJ đau kinh khủng. Trong người cậu lúc này có cả hai luồng ma thuật, một là quyền sách cấm kỵ như muốn ăn sâu vào người và hai là phép tổng khứ quyền sách. Chỉ thế thôi cũng đủ hiểu hai luồng ma thuật đang giằng xé bên trong cơ thể cậu, khiến nó muốn nổ tung. Cơ thể AJ bắt đầu run mạnh. Quyền sách cấm kỵ là một thứ rất cứng đầu. Nó sẽ không bao giờ chịu rời khỏi thân thể của người mà nó đang thâm nhập.

AJ cắn môi đến bật máu, cơn đau làm não muốn nổ tung. Rồi tự dưng AJ từ từ bị đưa lên cao, tay chân cứng đờ. Ất hẳn là do ma thuật cấm kỵ đang trỗi dậy, hoành hành từ bên trong người cậu. Ngay lập tức, Du Hạo cũng bay lên theo, đứng đối diện với cậu bạn thân và không ngừng truyền phép tổng khứ.

Hàng ngàn tia phép vỡ tung xung quanh người AJ. Đến cùng cực của sức chịu đựng nên anh chàng đã thét lên, nghe rất đau đớn. Thấy vậy, Du Hạo càng cố vận công tăng sức mạnh của mình hơn, hy vọng sẽ mau chóng tổng khứ quyền sách ra. Ở dưới, ba ông lão không ngừng truyền phép cho Du Hạo. Vì cơ thể vừa trúng độc xong nên họ hơi yếu sức.

AJ bị bao bọc bởi màng phép trong suốt. Mấy tia phép tổng khứ càng lúc càng nhiều, chúng len vào từng mạch máu, từng tế bào của cơ thể đang đau đớn cùng cực kia. Thấy đã đến lúc, Kim Ban nói lớn:

“Du Hạo, đừng chần chừ nữa! Dùng thuật phong ấn đi, mau lên!”

Nhìn AJ quần quai trong cơn đau thể xác, Du Hạo không nỡ làm thuật phong ấn nhưng chỉ có thuật đó may ra mới cứu được AJ.

“Vậy thì...cậu và tôi hãy thử chống lại số mệnh!” câu nói của cậu bạn lúc này vang lên, Du Hạo nhủ thầm: “Bằng mọi giá phải chống lại số mệnh!”

Du Hạo thu tay lại rồi quạt tay qua hai bên, áp hai lòng bàn tay vào nhau, nhắm mắt, miệng không ngừng lầm bầm. Ít giây sau, cậu nhanh chóng mở mắt. Từ phía sau lưng, biểu tượng phép phong ấn xuất hiện, là vòng tròn lớn bên trong có hình tam giác ngược. Nó không ngừng tỏa sáng.

Nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ, Du Hạo nhanh chóng đẩy phép phong ấn lên người AJ. Biểu tượng phong ấn lao đến.

Đầu tiên là bao quanh người AJ rồi biểu tượng mờ dần mờ dần vì từ từ nhập vào cơ thể cậu. Trước ngực AJ, vòng tròn lớn với hình tam giác ngược hiện hình như được ai khắc lên. Khởi nói, AJ đã đau nay lại càng đau dữ dội hơn. Tiếng thét của cậu ngày càng lớn khiến người bên dưới xót cả ruột gan.

Đối diện, Du Hạo cũng “cực khổ” không kém. Vì lúc này bị thương khá nặng giờ lại dùng hết công lực trong người nên toàn thân đau buốt. Nhưng Du Hạo vẫn không ngừng nói:

“Cố gắng lên! Cố lên Du Hạo! Mình sẽ làm được! Cố lên!”

Du Hạo nhớ Kim Ban đã từng nói “Nếu như sức mạnh của con đủ điều khiển thuật phong ấn thì có thể con sẽ giúp được AJ thoát khỏi cái chết! Muốn làm điều đó con phải có ma thuật thật cao để tổng khứ tâm ma trong người AJ nhanh chóng không làm tổn hại đến cậu ta...” Chính vì biết như vậy nên Du Hạo đã ngày đêm luyện phép với mong muốn mình sẽ trở nên mạnh hơn để giúp AJ. Và ngay lúc này cậu cần cố gắng dồn hết sức mạnh đưa thuật phong ấn đẩy lùi tâm ma trong cơ thể AJ.

AJ, đau như ở tận cùng địa ngục, cố mở mắt nhìn qua Du Hạo. Ánh mắt cậu bạn mạnh mẽ một cách lạ lùng. Và AJ, khi nhìn xuống môi Du Hạo, đã kinh ngạc vì thấy một dòng máu trào ra, chảy dài. Hiển nhiên AJ hiểu vì sao.

AJ, đang bị phép phong ấn giày vò, cố nói với qua:

“Dừng lại đi!... Cậu đang liều lĩnh đó...! Dừng lại mau...! Đừng cố sức...”

“Im lặng đi ngốc! Đừng làm tớ rối trí! Cậu nên lo cho mình, cố gắng chịu đựng một chút. Tớ đã nói sẽ chống lại số mệnh!”

AJ nhắm mắt lại, không thể nói gì thêm. Ở dưới, nhìn tình hình của AJ, Phùng Đình lắc đầu:

“Tình hình không ổn rồi! Cậu ta dường như chịu hết nổi!”

“Đừng phân tâm lão Đinh! Sẽ không sao đâu. Sẽ làm được thôi!”

Kim Ban tin tưởng vào điều gì đó khi thấy Du Hạo đang cố gắng. Có thể là tin vào điều kỳ diệu sẽ xảy ra.

Khi đó, AJ cũng gắng hết sức đẩy ma thuật cấm kỵ ra. Cậu cố trong nỗi đau cùng cực, cơ thể muốn đứt toạt vì bị giằng xé bởi hai luồng phép mạnh.

Du Hạo vẫn tiếp tục dùng sức mạnh của chính mình lên cực điểm. Máu từ miệng cứ chảy và lan xuống cằm.

Tất cả vẫn đang cố gắng hết sức mình, vượt qua cả giới hạn của bản thân...

Rồi mọi người thấy từ trong lồng ngực AJ, một quả cầu phép màu đen tựa sương mù hiện ra. Lần trong lớp ma thuật đen là quyển sách cấm kỵ. Và đây cũng là giai đoạn cơn đau lên đỉnh điểm, đến mức AJ không còn sức để hết. Giống như quả cầu sương mù đang cố chui ra khỏi ngực AJ vì thế nó làm cơn đau dữ dội hơn. Du Hạo càng dồn sức hơn nữa, hơn nữa, hơn nữa...

Sau cùng, nhờ nỗ lực dữ dội của Du Hạo, phép phong ấn đã tách quả cầu sương đen ra khỏi cơ thể AJ... Lúc quyển sách cấm kỵ bị đẩy ra ngoài, cậu mới thét lên như thể vừa được giải thoát khỏi địa ngục kinh hoàng.

AJ mệt lả, cả người chới với, ngã nhào xuống. Dưới đất, Yên Phi lẫn Song Song kêu lớn: “Cẩn thận, AJ!”

Pật! May thay Du Hạo đã kịp giữ lấy tay AJ. Lúc đó, cả hai trong tư thế không được thoải mái. Du Hạo, tay trái thì vẫn dùng phép phong ấn chống chọi với phép tỏa ra từ quả cầu đen chứa quyển sách cấm kỵ, tay phải nắm chặt cánh tay AJ. Còn AJ thì đứng đưa trên không trung.

Ba lão già hạ tay xuống, cùng hướng mắt quan sát tình hình ở trên cao.

Du Hạo ghì mạnh, bảo:

“Tớ giữ được cậu rồi! Bây giờ, cố leo lên đứng cạnh tớ nào! Cố lên!”

AJ cố gắng bám lấy tay Du Hạo, từ từ leo lên chỗ cậu đang đứng. Du Hạo nhanh chóng quàng tay qua bờ vai AJ ôm chặt như để giữ lấy cậu bạn.

AJ toàn thân không còn sức. Thuật phong ấn lẫn ma thuật cấm kỵ dường như đã vắt kiệt sinh lực cậu. Giờ đây AJ thấy trong người nhẹ hẫng, dễ chịu hơn rất nhiều so với khi nãy. Không những vậy, dường như tâm ma đã biến mất vì bây giờ gương mặt AJ trông hiền lại, không còn giống kẻ khát máu.

“Tốt quá, chúng ta làm được rồi! Cậu đã cố gắng rất nhiều, vượt qua cả sức mạnh của thuật phong ấn!” – Du Hạo nói khẽ ngay tai AJ, không giấu nổi vui mừng.

Bên dưới, Song Song thở ra:

“May thật, cuối cùng AJ không sao! Cái quyển sách gì đó cũng chịu rời khỏi cơ thể cậu ta. Yên Phi, cậu có thể yên tâm!”

“Ừ, thật sự tớ rất cảm ơn Du Hạo! Cậu ấy đã cứu AJ.” – Yên Phi mệt mỏi, mỉm cười.

Kế bên Access lấy áo lau nước mắt, thút thít. Vương Đại gật gù:

“Tôi nói không sai, sẽ có người sống sót trước sức mạnh của thuật phong ấn. AJ quả rất may mắn.”

“Ừm nhưng khoan mừng vội vì quyển sách cấm kỵ vẫn chưa bị niêm phong. Cái này chúng ta không thể giúp Du Hạo được rồi. Chỉ mình thắng bé với thuật phong ấn mới đủ khả năng làm chuyện này!”

Kim Ban rất có lý. Lúc này quyển sách đáng sợ chưa bị phong ấn, tất cả đều trông đợi vào Du Hạo. Trên cao hai quả cầu, một của sách cấm kỵ và của thuật phong ấn đang đối chọi nhau. Thế cân bằng này sẽ bị phá vỡ bởi thuật nào đây? Vẫn còn phải chờ đợi. Du Hạo cắn răng, lẩm nhẩm:

“Không ngờ tà thuật này lại mạnh mẽ như vậy! Xem ra tình hình không ổn!”

Chương 49

AJ đứng áp sát người ngay phía trước Du Hạo, một môi đưa mắt qua cậu bạn. Hình như Du Hạo đã tốn rất nhiều sức lực. Trông nét mặt cậu cũng đủ thấy điều đó. Dòng máu ngay miệng Du Hạo còn chưa khô. Cái màu đỏ tươi ấy khiến AJ không thể rời mắt đi được. Tự dưng AJ lên tiếng, thật khê:

“Sao cậu lại vì tôi cố gắng đến mức như thế?”

Du Hạo, mắt vẫn nhìn quả cầu sương mù trước mặt, đáp lời:

“Bố tớ có lỗi với cậu, vì vậy tớ chỉ muốn chuộc lỗi!”

“Đừng tưởng thế thì tôi sẽ tha thứ cho bố cậu!”

Du Hạo mỉm cười, lắc đầu:

“Cậu sai rồi, AJ! Tớ vốn biết dù nói gì cậu cũng sẽ không bỏ qua lỗi lầm của bố tớ. Vì vậy điều tớ muốn chỉ là chuộc lỗi không phải tha thứ!”

Đôi mắt AJ tròn xoe, nôm y như đứa trẻ vừa phát hiện ra điều gì mới. Dòng cảm xúc lạ lẫm nữa lại len lõi vào từng góc ngách trong người cậu. Có vẻ Du Hạo đã giúp tên ác ma ngốc này nhận ra một điều nào đó. Một điều đã thay đổi cậu...

AJ nhìn xuống dưới thấy Yến Phi một môi trong vòng tay Song Song. Đôi mắt dịu dàng ấy lúc nào cũng hướng về cậu, vậy mà chính tay cậu đã làm cô bị thương. Tiếp đến, ánh mắt AJ chuyển sang Access. Về mặt hấn nhả nhỏ, những vết nhằn dài như được vẽ bởi sự lo lắng. Tên tiểu yêu đã chăm sóc AJ suốt tám năm. Hấn vì cậu đã làm rất nhiều chuyện nhưng cậu lại ném hấn vào tường, thậm chí còn đuổi hấn nữa...

Xong AJ lại nhìn sang Du Hạo. Đó là người bạn đầu tiên và cũng là duy nhất của cậu. Người bạn thân này vì muốn giữ mạng sống cho cậu mà chống lại cả số mệnh, dùng hết sức mạnh trong người đến nổi trào máu.

Phút chốc, AJ khê cúi mái đầu. Cậu không biết rằng mình đã phạm quá nhiều sai lầm. Chính cậu là người đã đẩy tất cả vào bi kịch này.

Du Hạo vẫn tiếp tục chống chọi, cố để phép phong ấn có thể xuyên qua lớp ma thuật đen. Quả cầu sương mù cũng muốn đổi chọi lại phong ấn thuật nên không ngừng tỏa sương mù. Ngoài ra, quả cầu còn tạo những tia phép đen quánh, chúng trườn đến vây quanh màng phép bảo vệ của Du Hạo. Phép bảo vệ có vẻ yếu dần vì lúc này cậu đã dùng quá sức. Lưới phép bọc quanh Du Hạo với AJ đang mờ đi, chính điều này đã khiến cho vài tia phép đen quánh ở ngoài xâm nhập vào. Nó xoáy qua da thịt Du Hạo. Cậu cắn chặt môi chịu đựng, bàn tay trái đang giữ phép bắt đầu xuất hiện những đường xước dài, rướm máu. AJ thấy vậy bảo:

“Cậu sẽ không chịu nổi đâu. Cậu đang bị thương đấy!”

“Không sao, tớ chịu được. Nhất định tớ phải niêm phong quyển sách này. Tớ không muốn sẽ lại xảy ra chuyện đáng tiếc!” – Du Hạo nghĩ về bố mình.

AJ không nói chỉ đảo mắt nhìn về phía quả cầu sương mù. Có dòng suy nghĩ len lỏi trong ánh mắt bất động ấy... Ít giây sau, AJ chợt hỏi:

“Cậu còn nhớ giao ước mười năm trước của chúng ta không?”

Du Hạo, dần kiệt sức nhưng vẫn trả lời:

“Nhớ chứ! Chúng ta đã từng hứa sẽ luôn bảo vệ nhau!”

“Bây giờ... tôi muốn lập một giao ước mới!”

Thấy Du Hạo nhú mày, AJ tiếp:

“Tôi... sẽ tha thứ cho bố cậu bù lại cậu hãy lấy hết ma thuật của tôi!”

“Sao? Lấy hết ma thuật của cậu? Không thể được...!”

“Đồ ngốc! Với sức lực bây giờ cậu không đủ sức niệm phong quyền sách đó đâu. Chỉ cần lấy ma thuật của tôi, cậu sẽ thêm sức mạnh lúc đó mới mong phong ấn được nó!” – AJ kiên quyết.

“Nhưng... ma thuật là một phần mạng sống của cậu nếu tớ lấy đi thì...”

“Cũng giống như cậu.” – AJ đột ngột ngắt lời – “Tôi chỉ muốn chuộc lỗi! Tôi là người đã gây ra tất cả những chuyện này. Đây là cái giá tôi phải trả!”

“AJ, không ai trách cậu...”

“Đừng nói nữa, Du Hạo! Nếu cậu muốn tôi quên đi thù hận và tha thứ cho bố cậu vậy... hãy làm theo lời tôi! Nhưng tôi chỉ mong cậu đừng cho Yến Phi biết hậu quả khi tôi nhường hết ma thuật cho cậu, được không?”

Du Hạo nhìn bạn, lòng thật sự không muốn điều này chút nào. Cậu thấy rối lắm. Biết sự khó xử của Du Hạo, AJ đành hành động. Cậu xoay người lại, nắm lấy bàn tay phải của Du Hạo, đặt lên ngực mình.

“Chúng ta hãy lập giao ước mới này!”

Du Hạo chưa kịp phản ứng thì AJ nhắm mắt và bắt đầu truyền phép.

“Không, dừng lại đi AJ! Đừng làm như thế!...”

Nhưng đã trễ, AJ đang vận công để truyền ma thuật sang cho cậu bạn. Du Hạo cố giật tay lại nhưng không được, AJ giữ thật chặt tay cậu.

“Đừng, đừng làm vậy AJ! Bố tớ đã có lỗi với cậu nhiều rồi... tớ... tớ...”

Du Hạo ngừng lại, mí mắt từ từ hạ xuống. Đó là do khi truyền ma thuật cho nhau, cả hai người, người cho lẫn người nhận đều chìm vào giấc ngủ.

Xung quanh bàn tay Du Hạo đặt lên ngực AJ bắt đầu xuất hiện hàng ngàn tia phép màu vung xòe. Chúng tỏa sáng, cháy dài len vào cánh tay Du Hạo. Càng lúc, phép từ người AJ tỏa ra càng nhiều, nhiều hơn nữa.

Từ dưới nhìn lên, những người nọ ngạc nhiên khi thấy Du Hạo và AJ lịm đi. Hai đứa trẻ đó như đang ngủ. Chưa kể những tia phép mỏng cứ trào ra khỏi người AJ truyền dọc cơ thể Du Hạo để rồi cả hai chìm

ngập trong muôn vàn làn phép mỏng trong như thủy tinh, rất đẹp!

Nhìn cảnh ấy, Kim Ban lại liên tưởng đến đến sự liên kết vĩnh hằng mà ông cảm nhận được ở hai cậu bé từng là bạn thân của nhau. Có lẽ sẽ chẳng ai hiểu được giờ đây Du Hạo với AJ thật sự trở thành một ngay từ lúc cả hai lập ra giao ước mới.

Ma thuật từ AJ cuối cùng cũng truyền hết sang cho Du Hạo. Mở mắt ra, Du Hạo nghiêng đầu ngạc nhiên khi hình ảnh đầu tiên sau cái mở mắt là AJ đang mỉm cười nhìn cậu. Một nụ cười thật sự và vô cùng ấm áp! Đã mười năm rồi, lần đầu tiên, thậm chí ngay cả lúc chúng là bạn thân thuở bé, Du Hạo cũng chưa bao giờ thấy được nụ cười nào của AJ lại hạnh phúc như lúc này. Đó là hình ảnh tuyệt vời nhất!

Tay AJ dần thả lỏng. Cậu đã trao cho Du Hạo hết ma thuật của mình vì vậy giờ đây không còn đủ sức để nắm giữ bất cứ thứ gì. Rồi tay AJ buông ra khỏi tay Du Hạo. Cậu ngã người ra sau, rớt xuống. Quá nhanh, Du Hạo không kịp chụp lấy tay người bạn thân. Trong khoảnh khắc đôi mắt theo hình dáng AJ từ từ rơi xuống, Du Hạo trông thấy đôi mắt buồn kia ngân ngấn nước, nụ cười vẫn giữ trên môi. Và rồi AJ đã nói một câu, theo gió gửi đến anh chàng họ Du: “Cảm ơn cậu, Du Hạo.”

AJ rớt nhanh xuống đất, mắt khép lại. Sáu người nọ lập tức chạy đến. Yến Phi hoảng hốt đỡ lấy AJ, gọi to:

“AJ, đừng chết! Tớ xin cậu làm ơn đừng chết! Tớ xin cậu đấy!”

Giọng nghẹn đi, đôi mắt đỏ hoe, nó sợ sẽ mất AJ. Nhanh chóng, Kim Ban cầm tay cậu lên, xem mạch. Vài giây sau, ông bảo:

“Đừng lo, cậu ta chưa chết nhưng... ma thuật đã không còn nữa.”

“Sao?” – Mọi người kinh ngạc.

Kim Ban đứng dậy, ngược nhìn lên cao:

“Vậy là, AJ đã truyền hết ma thuật cho Du Hạo.”

Tất cả liền ngược mặt lên. Du Hạo giờ đây nhận thêm ma lực từ AJ nên đã mạnh lên nhiều. Quả cầu phép của Du Hạo tỏa sáng rực rỡ muốn lấn áp cả quả cầu sương mù đen. Nó đang bắt đầu yếu đi. Ánh mắt cậu cương quyết hướng về phía quyển sách cấm kỵ. Tiếp, cậu nhắm mắt lại, dồn hết sức mạnh ma thuật trong người, tung đòn quyết định. Du Hạo hét lên:

“Ta ra lệnh phong ấn quyển sách cấm kỵ vĩnh viễn!”

Từ trong người Du Hạo, biểu tượng phong ấn hình tròn có tam ngược xuất ra, vừa lớn vừa mạnh mẽ như vũ bão. Biểu tượng phong ấn lao nhanh đến xuyên qua phá vỡ lớp sương mù đen bao bọc bên ngoài rồi nhập vào quyển sách cấm kỵ.

Một vùng sáng lóe lên, hoa cả mắt. Sáu người ở dưới nhắm mắt, quay đi vì không chịu nổi ánh sáng phép chói lóa kia...

“Vậy là cuối cùng quyển sách đáng sợ, thứ thao túng bố đã bị phong ấn?” – Du Phương vui mừng hỏi.

Du Hạo cười, gật đầu:

“Vâng, đều nhờ AJ cả. Nếu cậu ấy không truyền hết ma thuật cho em thì em nghĩ khó lòng niệm phong được nó!”

“Thế hả?” – Du Phương nhún vai – “Sự thật thì AJ vẫn còn rất quý em!”

“Dạ, đúng vậy. Có lẽ suốt mười năm qua tình cảm của chúng em dành cho nhau vẫn không hề thay đổi!”

Du Phương mỉm cười. Đúng lúc, Song Song đi đến hỏi:

“Hai người nói chuyện gì vậy?”

“Nói về trận chiến hôm qua thôi. AJ thế nào rồi?”

“Cậu ấy vẫn còn ngủ. Vì mất hết ma thuật lại bị thương nên ngất đi, bác Kim Ban nói thế. Yển Phi đang chăm sóc cậu ấy.”

Chợt, Du Phương nhớ ra điều gì bèn hỏi: “À, quyển sách cấm kỵ giờ ở đâu?”

Du Hạo đưa mắt nhìn Song Song rồi cả hai cùng bảo:

“Còn ở đâu nữa! Nó phải trở về nơi của nó chứ!”

Khi đó, ở phòng cấm Hội Nhật Hoàng, Kim Ban đặt quyển sách cấm kỵ lên cái bục, nơi khắc biểu tượng phong ấn. Vương Đại thở ra, nhẹ nhõm:

“Cuối cùng cũng giải quyết được mối họa đáng sợ. Mừng thật!”

“Công này thuộc về Du Hạo, à còn cả thằng bé AJ nữa. Không ngờ cậu ta một mực đòi giết Du Hạo vậy mà khúc cuối lại truyền hết ma thuật cho nó.”

Kim Ban thêm lời vào câu nói của Phùng Đình:

“Người ta nói, hoạn nạn mới biết chân tình. Dù gì, cả hai đã từng là bạn thân. Có những giao ước tình bạn mãi mãi không bao giờ khước từ được!”

Vương Đại cười: “Ông nói đúng! Tình cảm con người vẫn là điều cốt lõi.”

“Giờ đây chúng ta phải giữ cẩn thận quyển sách này để không còn bị kịch nào xảy ra như chuyện giữa Du Hạo với AJ!” – Phùng Đình triết lý.

Ba ông lão gật đầu rồi nhìn quyển sách cấm kỵ màu xanh đen nằm im trên bục, ngoài bìa sách, biểu tượng phong ấn khắc sâu trên đấy.

“Chà, mệt mỏi quá rồi! Hai ông muốn cùng tôi đi uống trà không?” – Kim Ban vuốt râu, gợi ý.

Hai lão nọ đồng thanh đáp: “Đi, dĩ nhiên đi chứ!”

Bóng ba ông già rời khỏi. Phía sau, cánh cửa phòng cấm kỵ khép dần, khép dần giống như cuốn tiểu thuyết đóng trang cuối lại để kết thúc câu chuyện.

Chương 50 [Hết]

Sáng hôm sau, Du Hạo vươn vai bước ra khỏi nhà gỗ, toàn thân ê ẩm vì cuộc chiến kịch liệt chiều hôm qua. Đưa mắt nhìn khu vườn vào buổi sớm mai, cậu thấy lòng bình yên nhẹ nhõm. Tất cả sau cùng cũng chấm dứt. Mừng nhất là AJ đã không chết bởi thuật phong ấn nhưng còn việc cậu ấy truyền hết ma thuật thì cậu vẫn thấy buồn. Một sự thật không vui còn giấu kín...

Chợt từ xa, Song Song chạy lại nói gấp gáp:

“Du Hạo, không xong rồi! AJ... AJ lại mất tích!”

Vài phút sau, Du Phương, Du Hạo và Song Song đã có mặt tại phòng AJ ngủ hôm qua. Trên chiếc giường, chăn mền được xếp ngay ngắn, trống trải.

“Sao AJ lại biến mất? Cậu ấy còn yếu lắm!” – Du Hạo sốt sắng.

“Tớ không biết. Tối qua AJ còn ngủ ở đây, tớ đã bên cậu ấy suốt. Lúc gần sáng tớ chớp mắt một tí, khi tỉnh dậy đã không thấy cậu ấy.” – Yến Phi kể.

“Hừ, cái tên đó đến lúc này mà vẫn làm người khác lo lắng. Quá quái thật! Kệ cậu ta đi, lo làm gì!” – Song Song bực mình, bảo.

“Song Song, đừng nói thế. Bây giờ là phải tìm AJ về nhưng biết cậu ấy ở đâu mà tìm đây.” – Du Hạo vò đầu, nghĩ ngợi.

“Yến Phi, em suy nghĩ xem AJ sẽ đi đâu! Ví dụ như nơi nào AJ có thể đến nhất. Em hãy nghĩ kỹ lại, nơi AJ từng có kỷ niệm khó quên hoặc là mối liên quan đặc biệt.” – Du Phương gợi ý.

“Kỷ niệm khó quên? Nơi đặc biệt...?”

Yến Phi cố moi trong bộ não đang rối bời của mình một điều gì đó, một chút manh mối... Bỗng, mắt sáng lên, Yến Phi quay qua nói nhanh:

“Em biết rồi! Em biết AJ đi đâu!”

Dứt lời Yến Phi lao ra ngoài. Hai đứa nợ toan chạy theo thì Du Phương ngăn: “Đừng! Đó là chuyện riêng của Yến Phi và AJ, cứ để Yến Phi tự lo!”

Du Hạo nhìn Song Song, thờ dãi. Du Phương vỗ vai em trai:

“Thôi, đừng lo lắng mọi chuyện sẽ ổn. À đúng rồi, hôm nay đến ngày thoa thuốc cho em, suýt nữa thì chị quên.”

“Sao, lại thoa thuốc nữa ư?” – Du Hạo ngán ngẫm.

“Mấy tháng qua vì mãi lo quá nhiều chuyện nên em đã không được chị thoa thuốc rồi. Bây giờ cần nhàn cái gì, ngồi xuống mau!” – Du Phương ra lệnh.

Bên cạnh, Song Song ngạc nhiên hỏi:

“Bộ cậu bị thương hay sao mà phải thoa thuốc?”

“Ừm, đó thật ra là vết thương đã lành từ lâu rồi nhưng tại chị Du Phương cứ lo lắng mãi nên tháng nào chị ấy cũng thoa thuốc cho tở hết!”

“Vết thương đã lành? Là vết thương như thế nào, cho tôi xem đi!”

Du Hạo thở ra, đưa tay vén nhẹ mái tóc trước lên. Song Song tròn xoe mắt khi trông thấy trên vầng trán cậu là một vết sẹo dài.

“Vì sao cậu lại bị thương? Bị từ lúc nào?”

Du Hạo toan trả lời thì giọng Du Phương đã vang lên:

“Em có tin vết sẹo đó của Du Hạo là của mười năm trước không? Mười năm nhưng nó vẫn chưa biến mất. Tối hôm đó Du Hạo vì cứu một cô bé nào đấy nên giao chiến với lũ Dạ Ma rồi bị chúng “tặng” ngay một vết thương dài trên trán!”

Tim Song Song đập dồn dập. Nó vừa nghe gì thế? “Mười năm trước Du Hạo vì cứu một cô bé nào đấy nên giao chiến với lũ Dạ Ma rồi bị chúng “tặng” ngay một vết thương dài trên trán!” Lẽ nào...

“Du Hạo!” – Song Song bất ngờ nắm chặt vai anh chàng – “Có phải lúc gặp, cô bé ấy bị tấn công bởi hai con Dạ Ma, một con mập và một con ốm? Vì đỡ cho cô bé ấy, cậu đã trúng phép? Tia phép xoẹt ngang qua trán cậu lẫn cả cô bé kia, đúng chứ?”

“Song Song, sao cậu biết?” – Du Hạo không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

Tự dưng Song Song cười. Nó thấy sung sướng. Một niềm vui lớn dâng trào trong lòng. Song Song xúc động và mắt đỏ hoe, cuối cùng cũng tìm được...

“Song Song, có gì ư? Sao cậu lại biết chuyện đó?”

Song Song cố kìm cảm xúc lại, nhìn cậu bạn bảo: “Tớ biết điều đó là vì...”

Vừa nói Song Song vừa vén tóc sang một bên, để lộ vết sẹo dài trên trán như ký ức đẹp đang ngủ yên. Du Hạo lúc đầu nhíu mày khó hiểu nhưng sau đó dường như đã phát hiện ra điều gì thật bất ngờ.

“Chẳng lẽ... cô bé tớ cứu mười năm trước chính là... cậu?!”

Song Song mỉm cười, gật đầu:

“Tớ tìm cậu suốt mười năm rồi. Ngày nào trước khi đi ngủ tớ cũng cầu nguyện mong được gặp lại cậu, dù chỉ một lần!”

Du Hạo ngỡ ngàng đến nỗi không tin đây là sự thật. Kế bên, Du Phương cũng bất ngờ không kém: “Cả hai đã gặp nhau mười năm trước...?”

Khi đó trong rừng, ở một ngôi nhà gỗ nhỏ bình yên, AJ đang đứng lặng lẽ trong làn gió sớm. Trước mặt cậu, năm bia mộ đá lặng im, buồn bã. AJ từ từ cúi xuống, đưa tay mò mẫm từng nét chữ khắc trên bia đá, cái nhìn của đôi mắt buồn chợt nhiên bất động. AJ không lên tiếng, chỉ mãi nhìn năm mộ bia nhạt màu vì gió mưa. Nhẹ nhàng tháo sợi dây chuyền bạc đeo trên tay ra, một cách cung kính, cậu đặt nó lên bia đá có khắc tên “Thẩm Cố Nhiên”.

“Bố, mẹ, anh hai, anh ba, chị tư, con chỉ muốn trao kỷ vật này lại cho mọi người. Con không biết phải nói gì lúc này. Không biết.”

AJ cúi đầu, mái tóc dài dài hòa vào làn gió. Gió lướt qua vai cậu như vỗ về.

“Con đã không trả thù nhà họ Du! Con làm thế là đúng? Chắc hẳn mọi người cũng muốn điều đó, đúng không?...”

... Lần cuối cùng, AJ đã quay gót bước đi thật nhanh, để lại sau lưng năm bia mộ bình yên chìm ngập trong những cánh hoa bay êm đềm, để lại sau lưng thù hận để lòng nhẹ nhàng, thanh thản và để lại sau lưng câu hỏi còn bỏ dở không ai trả lời...

Chắc hẳn mọi người cũng muốn điều đó, đúng không?...

AJ chỉ mang theo duy nhất một thứ, là tình yêu dành cho những người thân.

Mãi mãi, mãi mãi là như thế...!

Và sau đó, AJ lại trở về khu đồi núi ngay phía sau trường tiểu học. Bước chân đạp lên bãi cỏ xoàn xoạt, nghe buồn tẻ. Nơi này lúc nào cũng vậy, chỉ nắng và gió rượt đuổi nhau thật hồn nhiên. Dù trải qua bao nhiêu chuyện, khu đồi vẫn không thay đổi. Vì vậy AJ mới mong muốn trở về.

AJ ngược mặt trông thấy cây cổ thụ to, lại nhớ cái ngày mười năm trước khi cậu và Yến Phi gặp nhau. Một kỷ niệm về vài nơ đồ.

Bất chợt, sau thân cây sần sùi, AJ thấy mái tóc dài vung xòa trong gió. Tò mò, cậu tiến đến vòng ra phía trước rồi đôi mắt buồn tròn xoe phản chiếu hình ảnh cô gái đang ngược nhìn bầu trời xanh trong trẻo. Một lần nữa, người con gái ấy lại xuất hiện dưới làn hoa bay lất phất, một lần nữa trái tim AJ lại thổn thức, bùng tình và cảm nhận niềm hạnh phúc bất tận.

Yến Phi nghe tiếng động liền xoay qua thấy AJ, đã mỉm cười:

“Tớ chờ cậu này giờ. Sao cậu đến trễ thế?”

AJ tự dưng im lặng, giờ thấy bối rối không biết nói gì. Hiểu tâm trạng của người yêu, Yến Phi bước đến gần, thật chậm chạp.

“Cậu đột nhiên biến mất như vậy khiến mọi người lo lắng, đừng thế nữa.”

“Xin lỗi... xin lỗi Yến Phi... AJ chỉ là...”

Không cần gì hết, không lời nói nào, chỉ là một cái ôm dịu dàng của Yến Phi cũng đủ để cảm xúc ngổn ngang trong AJ vỡ òa.

“Qua hết rồi, mọi thứ đã kết thúc! Cậu hãy để tất cả lại sau lưng nhé AJ! Tớ và cậu, chỉ hai chúng ta thôi, sẽ bắt đầu lại!”

Tựa cảm lên bờ vai Yến Phi, AJ chợt thấy mình nhỏ bé, cần che chở. Cậu nói “Qua hết rồi, mọi thứ đã kết thúc! Cậu hãy để tất cả lại sau lưng nhé AJ!” của cô gái khiến toàn thân cậu run nhẹ. Cậu đã khóc, thật nhiều...

Yến Phi ôm chặt AJ, miệng không ngừng thì thầm vào tai cậu bạn trai:

“Chúng ta hãy làm lại từ đầu.”

Hoa trái dài trong gió, ngọn đồi xưa ngập mình trong ánh nắng buổi sớm mai. Rồi đây, nơi này sẽ trở thành kỷ niệm, đáng gìn giữ trong mỗi người.

Song Song nhìn Yến Phi đang thu xếp đồ đạc, hỏi:

“Vậy là cậu và AJ sẽ đi sao? Cả hai đã quyết định như thế à?”

Yến Phi gật đầu:

“Ừm, chúng tớ sẽ đi xa một thời gian. Điều quan trọng là để AJ bình tâm lại sau tất cả những chuyện vừa xảy ra.”

Song Song giấu tiếng thở dài, tuy buồn nhưng biết làm sao được:

“Ừ, thôi thì đó là quyết định của cậu, chỉ cần cậu vui thì tớ cũng sẽ vui! Mà sao này giờ không thấy AJ?”

“AJ đang ở ngoài nói chuyện với Access.”

Bên ngoài, Access bay trên cao, nhìn xuống cậu bạn:

“Thế là tôi có thể yên tâm được rồi. Tuy mất hết ma thuật nhưng như vậy sẽ tốt hơn cho cậu. Tôi rất vui vì cậu chọn lựa điều này.”

“Ừm, ta và Yến Phi sẽ rời khỏi đây một thời gian. Mi có dự định gì không?”

“Tôi hả? Chắc tôi cũng sẽ ra đi. Mặc dù chưa biết đi đâu nhưng tôi tự lo được.” – Access cố giấu nỗi buồn, bảo – “Mong cậu và Yến Phi sẽ hạnh phúc. Điều tôi mong muốn cũng chỉ có thế!”

AJ tự dưng thấy tên tiểu yêu trưởng thành hẳn, không còn giỡn cợt hay trách móc mà rất nghiêm túc. Cậu mỉm cười:

“Mi cũng phải hạnh phúc nhé! Acc à, cảm ơn mi nhiều lắm. Vì tất cả!”

Trông nụ cười thân thiện của AJ, Access chợt nghe tiếng gọi thân thương của một thằng nhóc của ngày xưa...

“Acc à, Acc ơi! Mi ở đâu rồi Acc?” – AJ mười tuổi, cười rạng rỡ giơ cả hai tay lên cao, mắt nhìn lên tán cây rậm rạp gọi Access.

Access ngồi đung đưa trên nhánh cây to, đảo mắt nhìn xuống. Hắn đã ngăn người khi thấy nụ cười đáng yêu của AJ. Để rồi Access tự nhủ rằng, mãi mãi hắn sẽ bảo vệ thằng nhóc đó, nhất định là vậy...”

Giờ thằng nhóc đó đã lớn, đã có cuộc sống mới. Một cuộc sống của riêng nó mà không cần Access bên cạnh. Nghĩ vậy thôi là hắn lại muốn khóc.

“Thôi, tôi đi đây. Cậu nhớ giữ gìn sức khỏe. Tạm biệt!”

Access quay đi thật vội vã. Có lẽ vì không muốn cơn xúc động khiến hắn phải bật khóc. Không sao, tên tiểu yêu sẽ giữ mãi hình ảnh AJ trong trái tim nhỏ xíu của hắn. Bỗng, Access nghe AJ gọi, liền xoay lại.

“Acc à, hay là mi đi cùng ta nhé? Yên Phi sẽ rất vui nếu có mi.”

Access không tin vào tai mình, lập tức sà xuống, trở mắt hỏi:

“Thật... thật hả?”

“Ừm, mi đồng ý chứ? Dù gì ta cũng không nỡ xa mi!”

Đôi mắt Access mở thao láo rồi rung rung nước, lòng nức nở nghẹn ngào. Chẳng cần nói thêm gì nữa, tên tiểu yêu bay vù đến ôm chặt lấy cổ AJ. Cuối cùng hắn cũng biết được vị trí của hắn trong lòng cậu bạn là gì.

Qua hôm sau, tại ga xe lửa, Song Song và Du Hạo tiễn chân Yên Phi với AJ. Song Song nắm tay bạn thân, buồn:

“Chẳng biết khi nào mới gặp lại được. Cậu đi tớ không đành lòng chút nào.”

“Thôi đi, tớ sẽ gửi thư cho cậu, yên tâm! Song Song, cảm ơn nhé. Mà cậu và Du Hạo cũng nên chuẩn bị cho tương lai chứ!”

“Chuẩn bị gì, tớ chẳng ham đâu.”

Yên Phi cười cười:

“Cậu nên dẹp cái tính ương bướng, khó chịu đi. Chắc chẳng có ai chịu nổi cậu ngoài Du Hạo. Cậu ấy hiền lành quá.”

Song Song bấu môi rồi hờn hờ báo cáo:

“Yên Phi, cho cậu biết tớ đã tìm được cậu bạn mười năm trước rồi!”

“Mười năm trước...? Á, có phải là người đã cứu cậu trong rừng? Là ai vậy?”

Song Song nhún vai, đảo mắt về phía Du Hạo ở cách đó không xa, nói vồn vện duy nhất ba từ: “Là cậu ta!”

Yên Phi há hốc, kêu lớn:

“Thật chứ? Trời ạ, chuyện chẳng ngờ được! Ôi chà, đúng là số phận, người có duyên với Du Hạo hóa ra là cậu không phải tớ!”

Cô gái họ Lục cười phì... Quan sát hai người con gái trò chuyện, Du Hạo bảo: “Chẳng biết họ nói gì vui thế, tò mò quá!”

AJ khoanh tay, mắt nhìn nơi khác: “Còn cậu muốn gì, nói lên!”

Du Hạo quay lại, gãi đầu cười xòa:

“Ừ nhỉ xin lỗi... À ừm, tớ chỉ muốn xin lỗi và cảm ơn cậu...”

“Nếu là về chuyện trước đây thì tôi không muốn nghe.”

Bị phán thế, Du Hạo đành chuyển sang chủ đề khác:

“Vậy tớ không nói nữa. AJ, cậu và Yến Phi nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Yên tâm, tôi sống dai lắm không dễ chết đâu! Hết rồi chứ gì, tôi đi!”

Du Hạo kéo tay cậu bạn lại:

“Này khoan, chờ tớ nói xong đã. Tớ sẽ viết thư cho cậu, được không?”

AJ im lặng giương mắt nhìn Du Hạo. Đúng lúc, hai cô gái đi đến.

“Hai cậu nói mau mau. Tàu sắp khởi hành rồi đó, nhanh lên kẻo không kịp!”

“AJ, cậu nói chuyện với Du Hạo xong chưa?” – Yến Phi nghiêng đầu hỏi.

“Xong rồi, AJ và cậu ta đâu có gì để nói!”

Nghe AJ bảo thế, Song Song bực mình:

“Người gì đáng ghét! Này, AJ! Cậu phải bảo vệ Yến Phi nhé. Nếu có chuyện gì xảy ra với cậu ấy tôi không tha cho cậu đâu!”

AJ thở ra, có cái gì sâu lắng trong lòng:

“Chính vì Yến Phi là người quan trọng của Song Song, của tôi và của... cả Du Hạo nên tôi sẽ cố hết sức mình bảo vệ cô ấy.”

Ba người nọ ngạc nhiên trước câu nói đó. Họ bất động trong vài giây. Lát sau, Song Song giơ tay đánh nhẹ vào người AJ:

“Có câu nói này của cậu thì tôi chẳng cần phải lo rồi! Nào, mau lên tàu!”

Yến Phi và AJ quay lưng chuẩn bị lên tàu. Khi bước lên cửa, AJ chợt nói:

“Tôi không thích dài dòng vậy nên... có viết thư thì viết ngắn thôi!”

Du Hạo tròn xoe mắt, lát sau liền cười nói to: “Tớ sẽ viết ngắn!”

Vì AJ đứng xoay lưng nên Du Hạo đã không thấy được nụ cười của cậu bạn đó. Xong, AJ đi nhanh vào toa tàu. Yến Phi quay lại vẫy tay tạm biệt.

Hai đứa nọ cũng vẫy tay chào lại. Song Song nói với qua bên cạnh:

“Hy vọng cả hai sẽ hạnh phúc!”

Du Hạo, hạ tay xuống, ánh mắt phản phát nỗi buồn...

“Vì AJ đã truyền hết ma thuật cho con và chưa kể cậu ta bị tổn thương do thuật thuật phong ấn nên cậu ta sẽ bị mất mấy năm tuổi thọ!”

Du Hạo lo lắng trước sự khẳng định của Kim Ban:

“VẬY, CẬU ẤY SẼ MẤT BAO NHIÊU NĂM TUỔI THỌ Ạ?”

“Điều này còn phụ thuộc vào từng người nữa, thường thì sẽ mất mười đến mười ba năm.”

“Nhiều thế sao?”

Hiểu tâm trạng bối rối của Du Hạo, Vương Đại cất tiếng:

“Nhưng, cũng có trường hợp ngoại lệ. Trên đời này luôn có điều kỳ diệu xảy ra. AJ không chết bởi thuật phong ấn, đây là một sự may mắn hiếm có và biết đâu lần này thăng nhóc đó sẽ gặp may thêm một lần nữa!”

Phùng Đình gật đầu: “Ừm, chúng ta cứ tin như vậy đi!”

Dõi theo đoàn tàu xe lửa chạy mất hút, Du Hạo nghĩ thầm:

“Hy vọng lời bác Vương Đại sẽ trở thành sự thật!”

Trên xe lửa, Yên Phi nhìn qua AJ: “Chúng ta sẽ đến nơi đó nhé?”

AJ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô gái, giọng đầy ấm áp:

“AJ đã từng nói, chỉ cần có Yên Phi bên cạnh thì đi đâu cũng được!”

Yên Phi mỉm cười, dựa đầu vào bờ vai vững chắc của chàng trai:

“AJ, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc.”

Tuy không nói gì nhưng AJ cũng tin tưởng vào điều đó. Hai người đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi hừng đông đang lên, bắt đầu ngày mới và cũng bắt đầu cho một cuộc sống mới phía trước. Chợt, từ trong valy, Access chui đầu ra thở khì: “Ngộp thở quá! Chết tôi rồi!”

Yên Phi lẩn AJ đều giật mình: “Ồi!”

Vườn hoa nhà họ Du, Song Song ngồi xuống bên cạnh Du Hạo:

“Cậu có chuyện muốn nói với tôi? Chuyện gì vậy?”

Dường như là có điều khó nói nên phải mất mấy giây Du Hạo mới lên tiếng:

“Hôm qua, bác Kim Ban gửi thư cho tớ, vì giờ đây ma thuật của tớ đã mạnh hơn trước rất nhiều nên bác ấy muốn mời tớ đến Hội Nhật Hoàng giúp một số chuyện, như là sắp xếp đỡ đàn vài thứ. Dù gì mấy bác cũng đã cao tuổi nên cần có người cán đán hội! Tớ đã nhận lời.”

“Thế cũng tốt, sẽ đi trong bao lâu?”

“Tớ chưa biết nhưng có lẽ là sẽ lâu đấy, ít nhất là vài năm!”

Có nỗi buồn thoáng qua gương mặt luôn bình thản của Song Song. Phải chăng vì vậy mà người khác

lúc nào cũng nghĩ cô gái này mạnh mẽ, vô tâm?

“Đó là điều cậu muốn nói?”

“Ừm, tớ đã hỏi ý kiến mẹ, chị Du Phương, bé Thanh và Du Thiện, tất cả đều đồng ý. Tớ cũng hứa thỉnh thoảng cuối tuần sẽ thu xếp việc về thăm mọi người. Song Song, còn cậu?”

“Hãy cho tớ theo cậu!” Đó là điều Song Song muốn nói khi nhìn sâu vào đôi mắt dịu dàng của Du Hạo. Nhưng nó chẳng hiểu sao lại không thể mở lời. Thật sự thì đến giờ nó vẫn chưa hiểu rõ tình cảm của người con trai đó đối với mình là thế nào! Tuy mối quan hệ của cả hai dạo gần đây đã thân thiết hơn trước nhiều, có thể là trên tình bạn nhưng đó đã là tình yêu chưa? Đã đủ để Song Song dũng cảm nói rằng “Tớ thích cậu”?

Song Song chột đứng dậy, thở ra:

“Đó là lựa chọn của cậu. Tôi... không thể quyết định gì được cả!”

Dứt lời nó khẽ quay lưng, bước đi. Phía sau, Du Hạo cũng đứng lên:

“Đó không phải là điều tớ muốn nói.”

Cô gái họ Lục dừng chân, từ từ quay lưng lại. Du Hạo giơ tay ra, lòng bàn tay mở rộng như chờ đón điều gì:

“Tớ muốn nói... Cậu sẽ đi cùng tớ chứ, Lục Song Song?”

Song Song tròn xoe mắt. Du Hạo cười, tiếp:

“Có thể, thế giới ma thuật sẽ rất nguy hiểm nhưng nếu cậu muốn thì tớ sẽ suốt đời này bảo vệ cậu, được không Song Song?”

Nhìn bàn tay Du Hạo rộng mở cũng như trái tim người đó đã mở lối, đến lúc này Song Song đã có câu trả lời cho câu hỏi trong lòng mình.

“Du Hạo... chẳng lẽ cậu còn không rõ câu trả lời của tớ?”

Vừa nói Song Song vừa tiến lại gần Du Hạo, gần hơn nữa cho đến khi tay nó có thể nắm được tay anh chàng. Cả hai nhìn nhau, mỉm cười.

Bỗng trời nổi gió, lại một vùng trời đầy hoa rơi, nhẹ nhàng yêu thương. Du Hạo và Song Song ngược nhìn, bàn tay chúng mãi nắm chặt không rời.

Người con gái đó đã cho tôi hiểu rằng, chỉ cần cố gắng và tin tưởng thì nhất định tôi sẽ tìm thấy một tình yêu mới, hạnh phúc mới.

Người con gái đó sau này trở thành vợ của tôi.

Người con gái đó tên Lục Song Song.

Tám năm sau.

Vẫn trong khu vườn họ Du, vào buổi sớm mai, có một cô bé tóc ngắn sáu tuổi đang ngồi khóc thút

thít, hình như là bị cậu con trai kia hiếp đáp.

“Thôi, xin lỗi! Tớ sẽ không làm thế nữa. Cậu nín đi!”

Mặc cậu bạn năn nỉ hết lời cô bé vẫn không chịu nín. Đúng lúc, giọng ai đó vang lên đầy tức giận: “Thảm Vô Lực! Cháu lại ăn hiếp Du Tuyết hả?”

Vô Lực rón rén quay lại. Nó nuốt nước bọt khi thấy một “bà” cô dữ dằn đang chiều cái nhìn ghê rợn về mình.

“A, cháu chào cô Song Song! Cô vẫn khỏe chứ?”

Song Song bước đến, gõ một cái thật kêu lên đầu thằng bé:

“Khỏe này! Bố mẹ mày dạy thế nào mà mày cứ hiếp đáp người ta hoài vậy?”

Vô Lực ôm đầu, lằm bằm.

Song Song liền cúi xuống cạnh Du Tuyết vẫn còn khóc, vỗ về lau nước mắt cho con: “Nín đi Du Tuyết của mẹ. Mẹ sẽ cho Vô Lực một bài học.”

Du Tuyết ôm chầm lấy cổ Song Song, méu máo:

“Mẹ hãy mách cô Yến Phi và chú AJ đi ạ! Để cô chú đánh đòn Vô Lực!”

“Nè, sao cậu lại nói vậy! Thật quá đáng!”

Song Song liếc xéo qua Vô Lực. Thằng bé liền nhìn lảng đi nơi khác. Chợt, lại thêm giọng ai vang lên: “Vô Lực, con đâu rồi?”

Vô Lực mừng rỡ, xoay qua: “Bố, bố ơi!”

Đó là AJ. Anh vừa thấy con trai liền bế nó lên:

“Sao cứ chạy nhảy khắp nơi vậy? Mẹ đang tìm con đó. Cứng đầu quá!”

“Thì nó giống cậu thôi! Cha nào con nấy!”

AJ đưa mắt qua thấy Song Song, liền thờ dài ngán ngẫm:

“Cô không thể nói câu nào dễ nghe hơn sao?”

“Dễ nghe à? Con trai quý của cậu lại hiếp đáp Du Tuyết kia!”

“Ai ăn hiếp Du Tuyết của tôi thế?”

Tất cả quay lại, Du Hạo và Yến Phi đi đến. Trông thấy Du Hạo là Du Tuyết rời khỏi mẹ chạy vồ đến mách bố: “A pa ơi! Vô Lực ăn hiếp con!”

“Vậy hả?” – Du Hạo đỡ lấy con gái – “Nín đi! Vô Lực đùa với con đó!”

Yến Phi nhìn sang Vô Lực đang ngồi trên tay AJ, nghiêm nghị:

“Xuống đây mau, Vô Lực! Mẹ đã nói đừng ăn hiếp Du Tuyết! Con phải biết yêu quý bạn chứ. Là con trai sao lại hiếp đáp con gái?”

Vô Lực sụ mặt, từ từ tuột xuống đất, khếp nép:

“Con xin lỗi. Con sẽ không làm thế nữa.”

“Hừ, bày đặt làm bộ! Thằng đó gian lắm! Chẳng biết nó giống ai nữa, khó dạy!”

AJ lại nhìn nhìn Song Song. Cô ngoảnh mặt đi. Thấy vậy, Du Hạo ngăn:

“Thôi thôi, hôm nay chúng ta gặp nhau để dự sinh nhật của bé Thanh, đừng gay gắt với nhau nữa. AJ, cậu nhận được thư của tớ chứ?”

“Tôi bảo viết thư thì viết ngắn thôi. Tôi phải căng mắt đọc hết mười lá thư của cậu đó! Bực mình, con trai gì viết lảm thế...”

Yến Phi đẩy nhẹ anh chàng, cười bảo:

“AJ đùa đấy. Ngày nào anh ấy cũng trông thư của mọi người hết.”

“À, tại lâu lâu mới gửi thư cho cậu nên tớ viết hơi nhiều. Lần sau tớ sẽ tóm gọn lại cho cậu dễ đọc!” – Du Hạo thân thiện.

AJ xua tay. Đổi diện, Song Song trông AJ mà tức tối. Đến giờ cô vẫn còn căm anh. Vừa lúc ấy, Trúc Lâm chạy ra mừng rỡ, gọi to:

“Cậu chủ Du Hạo, cô chủ Song Song, cô Yến Phi, cậu AJ ơi, sắp đến giờ rồi mọi người vào trong đi ạ!”

“Ừ, cảm ơn Trúc Lâm!” – Du Hạo đảo mắt hết lượt – “Nào vào trong thôi!”

Yến Phi bảo: “Vô Lực, con hãy xin lỗi Du Tuyết đã rồi mới vào.”

Đành nghe lời mẹ, Vô Lực đi đến chỗ Du Hạo, nhìn cô bạn nhỏ trên tay anh:

“Xin lỗi, tớ sẽ không làm thế đâu, cậu bỏ qua nhé!”

Du Tuyết nắc khế, bảo: “Vô Lực hãy hứa là không ăn hiếp Du Tuyết nữa.”

“Ừm, tớ hứa. Thật đấy.”

Du Tuyết lau nước mắt, cười cười.

“Sau này Du Tuyết học ma thuật rồi thì Vô Lực còn lâu mới dám đụng đến.” – Song Song chống hông.

“Bỏ qua đi, Vô Lực cũng đã biết lỗi rồi, phải không?” – Du Hạo vỗ đầu thằng nhóc tinh nghịch.

Sáu người cùng bước đi. Chợt, Vô Lực nắm tay Yến Phi kéo lại, hỏi nhỏ:

“Mẹ ơi, lần trước mẹ bảo sẽ cho con biết tên thật của bố. Giờ mẹ nói đi!”

“Đề lát đã, bây giờ không tiện.”

“Con không muốn đâu. Mấy năm qua con rất tò mò về tên thật của bố. Nói con nghe đi mà mẹ!” – Vô Lực năn nỉ.

“Được rồi, được rồi nhưng con phải giữ bí mật nhé!” – Yến Phi thoáng nhìn AJ thật nhanh rồi khẽ môi thì thầm vào tai con – “Tên thật của bố con là...”

Nhưng nghĩ gì đấy, Yến Phi lại thôi, không nói.

“Sao vậy mẹ? Sao mẹ không nói tiếp?”

“Mẹ nghĩ lại rồi, chờ khi con lớn mẹ sẽ cho con biết.” – Yến Phi nháy mắt.

Biết có nói gì cũng vô ích nên thằng bé nghịch ngợm này đành nói:

“Mẹ hứa nhé, khi lớn con phải được biết tên thật của bố.”

“Ừ, mẹ hứa! Thôi đi nào!”

Vô Lực, được Yến Phi nắm tay cùng đi vào trong nhà, vẫn cứ thắc mắc mãi về điều kỳ lạ ấy. Có thể, mãi mãi thằng bé sẽ không biết được điều bí mật này. Vậy hãy cứ để nó là bí mật không thể tiết lộ.

Khi mọi người vừa vào trong hết, cửa đóng lại thì trên cao Access vỗ cánh phành phạch bay về. Hắn nhìn đảo dác trong vườn nhà:

“Ừa, họ đi đâu hết rồi? Đã bảo là chờ mình! Ghét thật!”

Dẫu có bất hạnh, khổ đau, thù hận nhưng điều cuối cùng còn lại

vẫn là tình người

Dẫu đã từng phạm sai lầm nhưng tất cả đều đáng được

tha thứ và đáng được hạnh phúc

Dẫu từng vấp ngã trong tình yêu nhưng tất cả sẽ lại tìm

được tình yêu mới

hãy vững tin vào những điều đó nhé, tất cả các độc giả yêu quý của tôi!